

Sidorov G. A.

Chronologicko-ezoterická analýza vývoje současné civilizace

Od autora

V první části knihy se autor snažil na některých nejvýraznějších příkladech z minulosti odhalit a ukázat vliv základní a nejučinnější priority řízení – okultní na psychiku člověka. To, že mágové zadávají tón vývoje společnosti, nebylo tajemstvím ani v hluboké minulosti. Otázkou však je, kdo vlastně jsou tito mágové a co vlastně chtějí? Na tuto složitou otázku se pokoušeli odpovědět mnozí vzdělaní lidé, avšak ještě před několika stoletími, nemluvě o tisíciletích, odpověď byla skryta za sedmi zámky. Tehdy ani jednoho filozofa či spisovatele nenapadlo, že někdo na Zemi může být ovládnán ideou globalizace. Ve středověku úsilím podřídit si světské panovníky hřešilo papežství. A i to jen v Evropě a jí blízkých regionech Ázie. Kdo by mohl pomyslet, že snahy katolické církve se stanou svého druhu repeticí pro budoucnost.

Avšak dnes, v naší rozporné na nejvyšší míru urychlené době, začal být dobře vidět ten konečný cíl, k němuž nejedno tisíciletí vedli pozemskou společnost temní žreci. Ohlédneme-li se zpět, vidíme, že vše, co se dělo na naší planetě, nebylo zdaleka náhodným. Ve všem je vidět určitý řetěz vzájemně spojených a vzájemně se doplňujících událostí. Na první pohled pro nezkušený zrak zcela různých, dokonce vzájemně se vylučujících, ale nakonec vedoucích k takovému výsledku, který přesně odpovídá zadanému kurzu.

Prvá část knihy seznamuje čtenáře s některými nejzjevnějšími jevy, těmi, které ve společnosti proběhly na první pohled náhodně, ale měly odpovídající výsledek, jaký někdo potřeboval, a teď my musíme sklízet plody, a to hořké plody. Prvá část „analýzy“ byla napsána ani ne tolik pro poznání, jako pro osvobození rozumu čtenáře. Proto, aby byl schopen sám, bez cizí pomoci, se ohlédnout kolem sebe a uvidět to, co fakticky leží na povrchu. Že cyničtí „hospodáři“ naší společnosti, jistí sebou a přesvědčení o tuposti jimi stvořeného nového městského člověka, nebo jak říkáme „měšťáka“, a ani se nesnaží něco skrývat. Ano, hospodáři života se trochu uvolnili, přecenili své možnosti. A nám je to jen k užitku. Ale abychom něco zahlédli a správně pochopili, musíme se ještě probudit. Není tajemstvím, že vědomí moderního člověka, ukolébané dotěrnými médii a všemožnými jinými psi-technologemi, již dávno usnulo. A je nutné je budit. A právě pro probuzení vědomí byla napsána první část knihy. Jak ukázala zkušenost, lidé, kteří se ponořili do její četby, se začali brzy vzpamatovávat. A v důsledku toho v nich vzniklo mnoho otázek. Kromě toho, mnozí z nich začali vidět faktory, působící na psychiku lidí, o nichž se autor ani nezmiňoval. A to už je vítězství, a ne malé! Zrní vyrašilo, a nyní lze se čtenářem hovořit bez ohledu na to, zda spí, jako rovný s rovným.

Mnozí lidé kladou autorovi přirozenou otázku: odkud vzal všechny tyto znalosti, s nimiž seznamuje své čtenáře? Přece si to, o čem píše, nevymýšlí. To se snad ani nedá vymyslet... Otázka je to zcela aktuální a nutno na ni odpovědět. Tím spíše, že odpověď umožní samotnému čtenáři bez cizí pomoci mnohé pochopit a porozumět, oč jde... Jinými slovy, vydat se na cestu takového osobního poznání, jakým mnoha léta šel autor. Aby se čtenář neztrácel v dohadách, kdo pomohl autorovi připojit se k procesu poznání? K cestě, kterou nabízí „probuzeným“. V této práci je musíme seznámit s těmi lidmi, které prostý měšťák v životě nepotká, takže nevěří v jejich pravdivost. Zatím však jsou to lidé zcela reální, kteří ochraňují to tajné vědění, za nímž se adeпти určitých společností a psi-honci tajných služeb honí po Zemi nejedno století.

Jinými slovy, autor v druhé knize „analýzy“ seznamuje čtenáře se sítí předávání starého dědictví předků budoucím pokolením, která působí v Rusku. V přibližně reálné formě představí jednoho ze svých mentorů a některé z učitelů „sítě poznání“. Fakticky předá v přístupné podobě ty potřebné znalosti, s nimiž kdokoli z „probuzených“ se může samostatně, bez cizí pomoci, vyznat ve všem, co

nyní probíhá ve společnosti. Kam zavedli lidstvo, co po něm chtějí, a kdo se považuje za „hospodáře“ planety.

Jak se říká, když jsi řekl „A“, musíš říct i „B“. To platí i u nás. U čtenáře může vzniknout otázka: odkud se vzala na Rusi, a později v Rusku, síť předávání starých znalostí dalekých předků? Kde jsou její zdroje? Hned odpovím. Jak autorovi řekli ti, s nimiž pracoval, staré vědomosti zaniklé civilizace došly do naší doby prostřednictvím institutu žreců-ochránců ze zaniklé árijské pravlasti – Veliké Oriany. Stejně jako ti, co rozkládají současnou společnost, kteří zdělili své znalosti od žreců Atlantidy, potopené na dně oceánu.

V přírodě existuje zákon, který říká, že znalosti nejde zničit, protože ty mají své vlastní vědomí. To vědomí, které vždy nachází možnost sebezáchrany, a nejen v písemné podobě, architektuře či jiných podobách, ale především v lidech, kteří se je jako štafetu předávají z pokolení na pokolení.

Kapitola 1

PRVNÍ NEJVYŠŠÍ ZASVĚCENÍ

Aby se čtenář mohl lépe zorientovat v dalším výkladu, budeme ho muset na nějaký čas přenést do daleké minulosti do hlavního města velké Oriany, do města dvanácti paláců nejvyššího vědění a gigantické bílé pyramidy. Do starého hlavního města planety a mohutné kosmické mocnosti.

Nad Orianou panuje bílá letní noc: modro-zelená obloha a disk nezapadajícího Slunce se odráží v zrcadlových vodách sladkého jezera, obklopeného nevysokými kopečky, porostlými borovicovými lesy. Oranžové světlo „Jarily“ zapaluje jasným svitem dřímající koruny stromů, stojících na svazích hor, šedé vápencové skály a také stěny městských domů. Cizímu pozorovateli se zdá, že živé paprsky Hvězdy stupeň za stupněm klouzají zdola nahoru po osvětlené hraně gigantické pyramidy – hrdosti „Ori“. A odtrhnouše se od jejího vrcholu, znovu míří k Jarile. A tento proud světla je nekonečný.

Avšak hlavní město Oriany nespí. Na jeho ulicích je slyšet zvuk hlasů. Něčí veselý smích a tiché zvuky hudby. Ve městě probíhá příprava k jednomu z hlavních svátků léta, kdy mladí občané impéria přijímají první nejvyšší zasvěcení.

Jakmile v městských parcích ztichly trylky nočních slavíků, a ozval se sotva slyšitelné štěbetání probuzených brkoslavů, čečetek, stehlíků a jiných opeřenců, na hlavní náměstí začaly přicházet skupiny svátečně oděných oslavenců, sedmiletých občanů Veliké Ori. Děti šly v dlouhých, bílých lněných košilích, zdobených bohatými výšivkami. Na jejich hlavách pobleskovaly rudými karneolovými korálky tenké čelenky pletené ze stříbrných nití, a místo pásů, jiskřice v paprscích nezapadajícího slunce, vlály v ranním větříku růžové stuhy. Na prahu svých domů se děti rozloučily se svými rodiči, a nyní, ponechány samy sobě, ve slavnostní náladě, bez křiku, zmatků a hluku, zaplňovaly náměstí. Když poslední dětičky, pleskající svými bosými nožkami po vyleštěných kamenných dlaždicích ulic, došly na „Bílé náměstí“, se znenadání rozlehl nepřilíš silný, ale daleko slyšitelný, stříbrný hlas zvonu, ohlašující začátek slavnosti. Zároveň k dětem přišli ti, koho čekaly – 8 učitelů-rádce. Osm hluboce zasvěcených do tajemství Vesmíru. O nich, svých budoucích učitelích, děti slyšely od svých blízkých. Ale viděli rádce poprvé. A nyní žreco obklopili a začali si je prohlížet. Všech 8 učitelů bylo oblečeno pouze v bílém, jako děti. Jejich dlouhé košile, podpásané opasky, krásně zdobenými zlatou nití, se blýskaly velkolepými výšivkami, hrajejími všemi barvami v paprscích nezapadajícího slunce. Na hlavách pak, udržující šedé nepokorné vlasy, pobleskávaly stříkaným karneolem kovové čelní pásy. Dětem se zdálo, že tváře šedých, vysokých a krásných lidí vyzařují světlo. A to světlo laskavé a natolik dobré, že nedůvěřovat mu prostě nelze. A tak děti na pokyn zasvěcenců se bez váhání vzaly za ruce a seřadily se do řady ve skupinách po osm osob, a v dlouhém zástupu vykročily za svými učiteli. Šli k podnoží gigantické pyramidy, ke schodům z bílého mramoru, u nichž končilo hlavní náměstí říše. Vchod do pyramidy byl již otevřen. Vedle něho, zprava i zleva od brány v kamenných číších hořel „čistý“ oheň. A vedle číší, také v bílém a svátečním, stály mladé dívky-žrice – ochránkyně svátečního ohně. Budou stát vedle číší, periodicky směňující jedna druhou, pokud se zasvěcení neskončí. Děti to dobře věděly. Některé dívky-žrice dokonce znaly, proto když šly kolem nich, kromě obyčejného pozdravu, zvláště děvčata, se na ně usmívaly a pokoušely se na něco ptát. Ale krasavice v bílém odpovídaly dětem jen svými očima, plnými radosti a sváteční nálady, naznačující tak, že teď není čas na rozhovory. Všechny otázky budou zodpovězeny až po zasvěcení.

Konečně se svátečně oblečené děti ocitly uprostřed pyramidy. V jejím gigantickém sále pro zasvěcení. Sál měl hladký, kupolovitý, nazelenalý svítící strop, podobný sklu, a okrouhlé stěny, ozdobené dekorativní řezbou. V řezbě, které si děti hned všimly, byly zobrazeny listy dnes neznámých rostlin, které se všelijak proplétaly a ukrývaly mezi svými větvemi podivuhodné figurky podivných zvířat. Tato zvířata byla zobrazena tu s dlouhými ocasy, tu s neúměrně velkými hlavami nebo tlapami. Mnohá z nich byla pokryta šupinami, na některých zrudně visely vaky tlusté a hrubé kůže. Malí Oriané si prohlíželi vyřezávané stěny a hned pochopili, že všechny tyto podivuhodné

obrazy byly vytvořeny ve velmi vzdálené epoše, kdy zde na severu rostly zcela jiné rostliny, a žila jiná zvířata. A vše, co je zde na stěnách zobrazeno pro ně, pro děti, už brzy nebude tajemstvím. Proto je sem přivedli zasvěcenci, aby jim předali znalosti. Znalosti nejen o minulosti Oriany a celé země, ale i znalosti o tom nejhlavnějším – o Vesmíru. Děti se na žádost svých učitelů odtrhly od prohlížení kouzelných stěn sálu a začaly se beze spěchu usazovat na vysoké dřevěné lavice, zdobené bohatým rostlinným ornamentem. Když se všichni usadili a hluk ztichl, zasvěcenci vyšli do středu sálu. Osm žreců s šedými plnovousy slavnostně vystoupilo po schodech na vysokou kulatou plošinu pod kupolí a pak, pozorně se zahleděv do tváří dětí, pozvedli své pravice. V sále nastalo absolutní ticho. Nebylo slyšet ani dýchání. Široce otevřená očka dětí patřila na žrece, z tváří zářila zbožnost a přání pochopit, co se tu děje. A tu začal hovořit jeden ze zasvěcenců, a ostatní učitelé spustili své ruce. Klidným měkkým hlasem žrec poblahopřál dětem k začátku zasvěcení. Řekl jim, že jsou na ně jistě připravené, a že úkolem učitelů je pouze systematizovat to, co děti již vědí. Proto v průběhu zasvěcení děti mají pomáhat svým rádcům, dělit se o své vědomosti a o ty závěry, které v průběhu besedy mohou vzniknout. Uslyšev povzbuzující slova žrece, sál se zachvěl v očekávání. Děti se již zbavily počátečního napětí a všichni, chlapi i děvčátka přistoupili blíže ke schodům plošiny a čekali, co jim zasvěcenci řeknou. Mezitím sedm žreců rychle sestoupilo do sálu, prošlo mezi řadami sedících dětí, a klidně se usadili na volných místech. Na plošině zůstal jen jeden zasvěcenec. Znovu pozvedl ruku a usmívaje se na své posluchače, řekl:

– Začneme tím nejprostším, děti, tím, co všichni dobře víte, podívejte:

A najednou za jeho zády se rozsvítila nazelenalým matným světlem obrazovka. A na ní se objevila jedna přímka, pak pod úhlem 90° od vrcholu první, vznikla druhá přímka. A dělice úhel napolovic, vznikla třetí přímka.

– Podívejte, děti, co jsme dostali? – řekl učitel. – Čemu se podobá naše konstrukce z těchto tří přímek?

Sál mlčel.

– Dobrá, - pokračoval učitel, - zkuste se podívat na tři paprsky prostorově, co vidíte nyní?

– Prostor, - ozvaly se hlasy v sále. – Když vynásobíme vzájemně tři veličiny, dostaneme objem, čili prostor.

– Správně, - řekl žrec. – Prostor. Ten právě potřebujeme. Na našem cvičení musíme pochopit, co to je... A teď se podíváme na takovou otázku: co myslíte, skládá se náš prostor pouze ze tří veličin?

Sál znovu ztichl.

– Podívejte, - pokračoval žrec. – Když omezíme tři veličiny, co nakonec dostaneme? Správně, nějaký objem, nebo, jak vy říkáte, prostor.

Na šedozeleň obrazovce se po slovech žrece objevila velká krychle

– To je prostor omezený krychlí, - pokračoval zasvěcenec. – A teď, vidíte tečku na jedné z hran naší krychle?

Na obrazovce se rozsvítila červená tečka a začala se pomalu přemísťovat uvnitř krychle k její druhé hraně.

– Vidíte, že jsem ji přemístil, - řekl žrec, - na druhou stranu. Co jsem k takovému přemístění skrze objem, - ukázal na krychli, - potřeboval? Co myslíte, děti?

– Čas! - ozvalo se ze sálu. – Potřebovals určitý čas, - zahlučely děti. Teď jsme všechno pochopili: čtvrtou charakteristikou prostoru je čas!

Děti, rozradostnělé svým dohadem, hlučely. Aby je uklidnil, učitel znovu zvedl ruku.

– Ano, čas, - řekl. – Právě čas, měly jste pravdu, děti. No, a když teček bude mnoho, - na obrazovce se objevilo přes deset různých bodů, - a každá bude mít svou rychlost. Co potom? – zeptal se zasvěcenec.

– Pak každý bod bude mít svůj čas, - ozvalo se ze sálu.

– Správně, - řekl žrec, - zase máte pravdu, děti. Každý bod, protínající jeden a tentýž prostor, bude mít svůj vlastní čas, závislý na jeho rychlosti. Tudíž, jaké závěry můžeme učinit z našeho zkoumání?

Sál znovu zahlučel, ale zvednutá ruka učitele zastavila diskusi.

– Napovím vám, - řekl, - a vy mi pomůžete. Tak, děti, přímá otázka: co myslíte, může existovat prostor bez vektoru času?

- Ne, - zahřmělo sálem, prostor bez času nemůže být!
- Správně, - usmál se žrec. – A opačně? Může být čas bez prostoru?
- To také nemůže být, - ozvalo se v sále.
- Tak jakýpak z toho, co jsme pochopili, můžeme udělat závěr? – znovu se zeptal učitel.

Sál znovu zmlkl. Ale najednou se středních řad ozval dětský hlas:

- Čas a prostor jsou jednotné, je to jedno a totéž, jenom nahlížené z různých stran.

Mnozí v sále se začali ohlížet, pak všichni znovu zarepetili.

– Správně, opravdu to tak je, zdá se to tak jednoduché! Jenom prostor je veličina stálá, zatímco čas může být pro různé materiální částice různý. Závisí to na rychlosti...

Učitel znovu pozvedl ruku, aby uklidnil sál.

– Stejně jsem věděl, že se mnohé dovtipíte i beze mne, - řekl s úsměvem. – Ale to je jen první stupeň poznání. Na druhém stupni to bude trochu složitější. Tam musíme pochopit, jak se rodí prostor, a jaké přitom působí síly. Ale o zrození prostoru vám povykládá jiný učitel. Já se jmenuji Bograd, a rád jsem se s vámi, děti, seznámil.

Žrec se poklonil sálu a zamířil ke schodům, kde mu vstříc stoupal k obrazovce jiný kolega. Děti v sále na chvíli znovu ztichly. Když viděly dobrou, usměvavou tvář druhého žrece, rychle se uklidnily v očekávání nových otázek. Ale učitel s otázkami nespěchal. Nejdříve se pozorně zadíval do tváří dětí, a několikrát přešel sem a tam před potmělou obrazovkou. A teprve potom tichým hlasem, jakoby uvažoval, se hlasitě zeptal:

- Co myslíte, děti, kolik pólů má naše rodná planeta?

Když děti uslyšely neobyčejnou otázku, znovu ztichly. Potom se ozvaly hlasy:

- Ve vysokých šířkách jsou dva magnetické a dva geografické...
- Ano, - řekl žrec. – A připomeneme-li rovník, co je tam?

– Na rovníku jsou čtyři mentální centra, - poplašily se děti. Kdysi nám o nich povídali, pamatujeme si to...

- Což znamená, kolik že celkem pólů má naše druhá „Or“? – zeptal se znovu žrec.

– Celkem osm, - ozvaly se výkřiky ze sálu. – Je jich osm, jako má člověk a každá jiná živá bytost. Ve Vesmíru přece nic neživého není. Živé je vše, i naše hory i kameny na ulicích, i domy i Brána Věčnosti – pyramida, i sál, i lavice, na nichž teď sedíme! – volaly děti.

– Správně, mládeži, - pokýval žrec hlavou. – Správně, vědomí má každý předmět. Každá, i ta nejmenší částice materiálního světa. Vědomí pak, jak jistě víte, je jeden ze základních znaků života. Je to vlastnost hmoty. **Hmota bez vědomí nemůže být, stejně jako prostor bez času.**

Poslouchaje klidný hlas žrece, sál se zase uklidnil. A zasvěcenec pokračoval:

– Jaký závěr z toho všeho můžeme udělat? Pouze jeden – náš Vesmír je měňavý. Stejně jako ostatní vesmírné výtvořiny. Ale otázka zní takto: jaké síly vytvářejí vesmíry? Co tvoří prostor – jednu ze základních vlastností Javi?

- Jistě rozum samotného Rodu, proto je přece Stvořitel. – ozvaly se hlasy ze sálu...

– Veliký Rod není pouze Tvůrce, - řekl žrec, - on je navíc ochráncem informací. Tvůrcem v čisté podobě je Svarog, ta část informačního pole, vybuzená mentálním impulsem Roda, která vytváří mikrosvět – stavební materiál budoucí hmoty, mající, jak víte, různé formy.

Když děti uslyšely, co žrec řekl, děti zmlkly. V sále nastalo ticho, stejné jako na počátku výuky. Bylo vidět, že děti na otázku o původu prostoru odpovědět nemohou. Učitel několik minut hleděl na děti mlčky. Pak se usmál a zeptal se:

- Vzpomeňte si, děti, kolik center vzájemného působení je v duze?

– Sedm, - hned se ozvaly hlasy ze sálu. – Je jich sedm: rudé, oranžové, žluté, zelené, blankytné, modré a fialové...

- A co vznikne při jejich splnutí?

- Bílé světlo! – odpověděly děti.

– Správně, -řekl zasvěcený. Bílé světlo, světlo života. A to už je osmá barva. A tak jsme získali všech osm pólů, jako na naší planetě. Jeden souhrnný, skládající se ze všech ostatních. A co myslíte, děti, je bílé světlo kladné či záporné?

– Samozřejmě, že kladné, - bez rozmyšlení volaly děti. – Vždyť tvoří a nic neničí.

– Správně, správně, - zvýšil hlas zasvěcený. – Uklidněte se, je to tak. A teď otázka: kolik pólů je na člověku? A jaké?

– Tolik, kolik je na duze, je jich sedm, ozvalo se ze sálu. – Prvý – červený, druhý – oranžový, třetí – žlutý, čtvrtý – zelený, pátý - blankytný, šestý – modrý, sedmý – fialový...

– Je to tak, - řekl žrec. – Ale kam se poděl osmý pól?

Když děti uslyšely otázku, zase zmlkly. O bílém centru ani u člověka, ani u zvířat, a tím spíše u zástupců rostlinné říše nikdy neslyšeli.

– Zatím však bílé světlo je přítomno nejen v každém člověku, ale i ve všech ostatních živých bytostech, - řekl učitel klidně, koncentruje se na každém slově. Jenže nepatří pouze člověku, nebo nějaké rostlině či zvířeti, ale bílý tok světla, naplňuje se prostřednictvím hvězdy sílou, nese informace od samotného Tvůrce. To je tem paprsek součinnosti, který nás spojuje s Rodem. V poli člověka se pak rozpadá na sedm složek. Těchto sedm center neboli barevných psychických pólů, které my, sluhové pravdy, nazýváme čakry. Hvězdný světelný tok vytváří centra v poli živé bytosti ne jen tak prostě, děti. Jádra pólů jsou také silovými generátory, kde veliké PRAZDNO Navi, obklopující vlnové a materiální částice, se přetváří v síly, potřebné pro zajištění života fyzického a polního tělesa. Ale to je téma jiného zasvěcení, děti, takže my se do něj pouštět nebudeme.

Žrec zmlknul. Mlčely i děti. Před každým malým Rusem-Oriancem se před chvílí otevřela propast znalostí, kterou časem bude muset obsáhnout.

– Copak je možné dostat se na úroveň pochopení „Velikého Chaosu“, stejně jako jejich učitel-žrec? – přemýšlely děti. – Je to vůbec možné?

Vzniklé ticho znovu přerušil hlas učitele:

– Dnes se zabýváme pochopením mechanismu vzniku prostoru, děti. Takže jednou provždy rozhodneme: zjevný svět Javi je dvojpólní, nebo přece jen mnohopólní?

– Kladné a záporné veličiny jsou podmíněné a neodrážejí pravdivé vlastnosti jsočina, takže svět je samozřejmě mnohopólní, - ozvalo se ze sálu.

– Máme-li usuzovat podle pólů planety, psychických center člověka, barev, z nichž je složen tok bílého světla, a konečně, podle počtu zvuků hudební oktávy, co vidíme? – znovu se zeptal žrec.

A zároveň se na obrazovce objevil nárys planety s mnoha póly, schéma psychických center člověka, barvy duhy a ozvaly se strunné zvuky hudební oktávy.

– Jav je vybudována na jednotném principu, její svět je osmipólní. Dvojpólnost, tedy plus a mínus, je pouze charakteristika součtu osmi jiných pólů! – ozvalo se volání ze sálu. – Pochopili jsme to: prvotní je osmipólnost. Dvojpólnost je druhotná, je vždy následkem, ne příčinou...

Děti v sále hlučely, a žrec zvedl ruku, aby je uklidnil.

– Vidíte, děti, vy samy, bez mé pomoci, děláte objevy. Nu což, jste chlapíci! Samozřejmě, svět Javi je mnohem složitější. A osm pólů je jen to, co leží na povrchu, co jsme schopni postřehnout a pochopit. Ale i tak jste chlapíci! Náš výzkum byl rovnocenný. Jmenují se Rodosvět.

Poklonil se dětem, a namířil ke schodům schodiště. Zároveň s ním na plošinu vystoupil třetí učitel. Tentokrát děti přivítaly nového učitele bez jakéhokoli napětí. Proces zasvěcení vešel do svého rámce. Všechny děti chápaly, že každý ze žreců jim má co říci. Že to je už tradice. A oni že mají pozorně naslouchat a snažit se pochopit myšlenkový pochod zasvěcení.

– Tak, u čeho jsme se zastavili, děti? – zeptal se zasvěcenec na plošině.

– U toho, že svět „Javi“ je mnohopólní. Dovedeme dobře rozlišit jeho osm pólů. A že dvojpólnost, kterou známe od narození, je pouze charakteristika vzájemného působení osmi vnitřních center. Ale mám k vám otázku, děti: co myslíte, póly „Javi“, které jsme objevili, mají své samostatné vědomí, či ne?

Děti, sedící v sále, očekávaly jakékoli otázky, jenom ne na téma vědomí polarity. V prvním okamžiku dokonce přišly do rozpaků. Jestliže, jak věděly, vědomím je obdařena každá hmota, je to

její vlastnost, pak póly, které jsou také materiální, musí mít také své vědomí. Pak ale dostaneme, že v každém z nich kromě jejich vlastního chápání světa, daného Tvůrcem, je ještě sedm dalších, plus souhrnné vědomí jejich součtu. Děti začaly váhat. Ale učitel pochopil jejich rozpaky, s úsměvem dodal:

– Copak, polekali jste se myšlenky, že vaše myšlení je dvojité? Ano, je dvojité. V lidech, jako v žádné jiné bytosti vzájemně působí dvě vědomí. Jedno odráží materiální, druhé to nejvyšší, co je částí psychického potenciálu Tvůrce... A otázka života člověka tkví v tom, kam svou vůlí zaměřuje činnost souhrnného vědomí svých osmi center. Na uspokojení materiálního, nebo na spojení s nejvyšším.

– To znamená, že v člověku zároveň působí tři vědomí, plus ještě jeho osobní? – upřímně se divily děti. – O tom jsme ještě neslyšely.

– Tak teď jste se to dozvěděly, - řekl učitel. – Třetí vědomí, to, které považujeme za své, se skládá z prvních dvou plus inkarnační zkušenost, spojení s tradicí a předky. Právě ono, to naše-in, neboli třetí vědomí, je Rodu nejdražší. Cesta psychické evoluce od člověka k Bohu je právě jeho prioritou proto, že musí rozhodnout výběr pohybu nahoru k Tvůrci, nebo dolů do světa zjevené Javi, rozvíjející se podle svých zákonů.

– A slepení člověka je to, co nazýváme jeho duší? – ozvala se otázka.

– Nu, děti, domýšlíte se. Odtud je výraz svou duší, ale pod spasením obvykle myslí život. Ale o těchto lidech pohovoříme později, nyní se s vámi loučím. Jmenuji se Vladislav.

A žrec se poklonil sálu a zamířil ke schodům. Čtvrtý zasvěcenec, jak se dětem zdálo, jeden z nejmladších žreců, nebyl tak šedivý a oči mladistvě blýskaly. Nejdříve rozsvítil obrazovku, a zobrazil na ní obraz dětem neznámého hvězdného nebe. V druhém rohu obrazovky pohybem myši učitel zobrazil rodné Slunce a planety, kroužící kolem něho. Potom na sebe přitáhl pozornost pozvednutím dlaně, řekl:

– U čeho jsme skončili, děti? U toho, že svět „Javi“ je mnohopolární a každý pól má své vědomí. To nám prozatím stačí.

V sále nastalo ticho. Děti se zájmem pohlíželi na žrece, a prohlížely si na obrazovce známé hvězdy, planety, otáčející se kolem slunce a čekaly. Učitel se otočil k obrazovce a zeptal se:

– Mám takovou otázku, děti. Co myslíte, čím se liší zákony třeba mnohopólové, ale neoduševnělé hmoty, od té, v níž je založen duchovní potenciál Tvůrce? Jak fungují ve světě neoduševnělé „Javi“ stejné póly? Za příklad si vezměte třeba magnet.

– Stejně póly se odpuzují, - ozvalo se ze sálu.

– Správně, děti, - řekl učitel, - stejné póly se odpuzují. – Na magnetu je to dobře vidět. A teď se podívejte na obrazovku. Vidíte na ní hvězdy, které jsou v určité vzdálenosti od sebe. Jak víte, náš Vesmír a s ním i galaktika, v níž žijeme, se rozvíjí. Na jejich okrajích z terciární plazmy vznikají nové světy. Vznikají triliony mladých hvězd, v jejichž jádrech se rodí hmota budoucích planet. Tudíž, pod jakým znamením probíhá vývoj Javi našeho vesmíru?

– Pod znakem plus, - ozval se ojedinelý hlas z první řady. – Kdyby se vesmír svinoval a ztrácel sílu, byl by znak mínus...

Žrec se zájmem pohlédl na mluvícího, potom pohlédl do sálu a řekl:

– Obecně správně, nutno říci, že myslet umíte. Pravda, někteří účastníci i v našem rostoucím evolucionizujícím vesmíru také mají souhrnný znak mínus. Ale to je tam, kde je zapotřebí stabilizace polí, nebo kde část „Javi“ nestačí celkovému chodu evoluce a stává se nepotřebným balastem. Celkově je odpověď správná. Tak tedy, neprobíhá rozběh hmoty v našem vesmíru a tudíž i jeho růst, v důsledku stejného společného znaku?

Děti znovu zneklidněly. Někdo souhlasil s tím, že rozběh materiálních částic a vzniku prostoru – čas nastává v důsledku jejich společného znaku, ale jiní měli námitky.

– Ale vždyť se nejen vzájemně odpuzují, ale odpuzují se vůbec? Pokud je nám známo, ony se více vzájemně přitahují, a před gravitačním kolapsem je chrání velké rychlosti pohybu. – Ozvalo se ze sálu. – Zákony gravitace se neslučují s teorií jednoho znaku – namítaly děti. Zákony magnetizmu protirečí zákonům gravitace...

Aby uklidnil děti, žrec znovu zvedl ruku.

– Žádné rozpory neexistují. Prostě elektromagnetické zákony působí v rámci neoduševnělého mikrosvěta, hvězdy a planety jsou, jak víme, mnohopolární. Tudíž mají ve srovnání částicemi předmoty dosti složité vědomí. A teď si pokusíme vzpomenout, jak se projevují stejné znaky ve vědomé oblasti? Přitahují se, nebo odpuzují?

– Samozřejmě se přitahují, - ozval se již známý hlas z první řady. – Společné názory, společné myšlenky, společné hodnoty lidí vždy sblížují a přibližně totéž musí zakoušet i kosmická tělesa, mající vědomí...

– Správně, správně, chlapče, - pochválil žáka učitel. – Otázky je v mnohopolárnosti kosmických těles. Ve vibračních konstantách jejich pólů. Blízké frekvence se vzájemně přitahují. Rozdílné frekvence vedou k odpuzování. Na tomto přitahování a současném odpuzování jsou postaveny zákony nebeské mechaniky. Potom rychlosti galaktik, letících kolem jejich centra, a hvězd a planet, kroužících kolem nich, vedou k rovnováze těchto sil. Proto jsou u všech nebeských těles různé. A rychlosti závisí nejen na zákonech gravitace, ale i na vědomí samotných hvězd a planet. Proto také staří vědci, kteří nevěděli o vědomí všeho materiálního, dlouho nemohli pochopit princip rychlosti nebeské mechaniky. To však nebylo zde, nýbrž tam, na dalekých „Stožárech“, odkud naši předkové přišli k Jarilu. A bylo to hrozně dávno. – Učitel zmlkl.

Mlčely i děti. Na nějakou dobu si představily tu časovou propast, která oddělovala je, sedící v tomto sále, od té epochy, kdy lidé bílé rasy na Zemi ještě nebyli, a na jejích starých pevninách, v podstatě na březích moří a řek stála města rudých gigantů, příšlých neznámo odkud.

– V té době jejich dalecí předkové žili v paprscích blankytného Slunce a teprve si začínali osvojovat Kosmos, - protrhl dlouhé mlčení žrec. – Tak děti, já jsem skončil. Jmenuji se Věromír.

Poklonil se do sálu a zamířil ke schodům plošiny. Zasněženec, který vystoupil k obrazovce, děti přivítaly otázkou:

– Stejně jsme nepochopili, co je určující ve stavbě prostoru – odpuzování či přece jen přitahování, před nímž „prchají“ hvězdy a planety obrovskými rychlostmi.

Vyslechnuv otázku dětí, žrec se usmál a zeptal se zase on:

– Co myslíte vy, děti? Co vám napovídá vaše intuice?

– Myslíme, že odpuzování, přitažlivost je relativní, na ní se budují spojení, a na odpuzování – prostor a čas...

– Naprosto správně, tak je to, - usmál se učitel. - Časoprostor buduje v podstatě odpuzování. To je jeho vnější strana. Vnitřní strana je tvořena přitahováním. A rychlost pohybu nebeských těles, která – jak víte – závisí ještě na vědomí, uvádí obě síly do rovnováhy. A vědomí všeho materiálního je spojeno s jakým vědomím? To už přece víte...

– S Nejvyšším vědomím, s vědomím samotného tvůrce, - ozvaly se hlasy ze sálu. – Zdá se, že vše dělá „On“. Dělá i časoprostor! – volaly děti.

Aby uklidnil sál, žrec vzal ze stolu zvonek a ukázal jej dětem. V přední radě se kdosi zasmál. Hluk začal utichat. A za minutu sál opanovala pracovní atmosféra.

– Ne zcela správně, - řekl učitel. – Ano, Tvůrce, nebo po našem Rod, se bezesporu účastní řízení procesu výstavby časoprostoru. Ale podílil se na tom jen jako korektor. Celkově hmota má schopnost samoorganizace. Přece víte, že všechno hmotné, počínaje mikrosvětlem a konče gigantickými hvězdami a planetami, má ještě i svůj vlastní potenciál vědomí. Takže časoprostor je vytvářen současně vědomím Tvůrce a vědomím samotné hmoty. Jak vidíme, to je další vzájemná vazba. Jaký z toho, co jsme pochopili, lze učinit závěr? – skončil žrec.

– To, že časoprostor budují dvě síly, - ozvalo se ze sálu, - vnější silou odpuzování a vnitřní silou přitahování, jejichž rovnováha závisí na rychlosti pohybu. A že na výstavbě časoprostoru se podílí vědomí Roda a současně vědomí samotné hmoty.

Sál zahlučel. A zasněženec s úsměvem znovu zvedl zvonek.

– Tak to je, děti! Obecnou představu o výstavbě Javi už máte. Vzájemně se odpuzující alternativy roztahují prostor, psychická síla podobnosti je sblížuje. Je to tak? – trochu pozvedl učitel hlas.

– Ano, správně! - volaly děti. – Všem rozumíme, Vesmír je jednotný – všude je rovnováha sil.
 – Uslyšev křik ze sálu, žrec znovu zvedl ruku, tentokrát bez zvonečku. – Děti a žáci, - řekl s úsměvem. – Dobře jsme pracovali, ale mám načase. Jmenuji se Jarosvět. Na brzkou shledanou!

Poklonil se do sálu a přenechal své místo u obrazovky kolegovi, který přicházel.

– Začneme, děti, tím, - řekl ještě neznámý učitel nízkým, silným hlasem, že Vesmír je jednotný, jak jste právě zjistili. A je-li to tak, pak musíme najít tuto jednotu.

Žrec mlčky hleděl do tváří dětí. Ztichly i děti. To není jen tak – najít jednotu. Zdá se to být zřejmé – vše ve světě je vzájemně spojeno, ale to asi není to. Učitel mluvil o čemsi konkrétnějším. Ale o čem? Hledě na rozpaky dětí, žrec se zeptal:

– Zkuste si vzpomenout, z čeho se skládá libovolné materiální těleso, například, naše obrazovka, lavice, na nichž sedíte, či vaše těla, schopná pohybu?

– Z molekul, z nejmenších částic s vlastnostmi látky, - ozvaly se nesmělé hlasy ze sálu.

– A z čeho se skládají molekuly? – znovu se zeptal zasvěcenec.

– Nejmenší nositelé vlastností látky se skládají z atomárních struktur... - ozvalo se ze sálu.

– A teď si vzpomeňte na moji první otázku: co spojuje všechny druhy hmoty vesmíru?

– Atomární struktury! – volaly děti ze sálu. – Nejmenší a zachovávající vlastnosti hmoty.

Sál zahlučel jako podrážděný úl.

– Správně, děti, - pochválil drobotinu žrec, - tak to opravdu je. To je první námi viditelný stupeň jednoty všech forem projevu Javi. Ale co informační struktury Navi? Vždyť vesmír, jak říkáte, je jednotný. A skládá se nejen z Javi, ale i z Navi.

Děti po těch slovech ztichly. Ale z ticha se ozval z první řady už známý hlas:

– I pro Javi i pro Navi jednotným a společným je vědomí Tvůrce, jen přes ně působí zákony Pravi. Na jeho úrovni se protínají Nav, Jav i Prav!

– Naprosto správně! – pochválil chlapce učitel. – Vše je zároveň složité i prosté. Nyní znáte hloubku, na níž stojí jednota celého vesmíru.

Sál znovu zahlučel. Děti začaly diskutovat o právě pochopeném. Šedý žrec jim nebránil. Dobrodušně hleděl do sálu a čekal, až se děti vypovídají. Ale hluk v sále pomalu ztichal, a učitel se zeptal:

– Co myslíte, děti, jaký smysl je vložen ve jménu potenciálu kosmické lásky – Lady?

– Víme, víme, - ozvaly se hlasy ze sálu. – Lad, ladit, znamená najít bod pochopení nebo nějaký společný bod. Je to jednota a spojení protikladů.

– Jste prostě skvělí, - zvedl ruku zasvěcenec. – Nemám co dodat... Ale kdo je Tvůrce všeho Jsoucná? – dokončil otázku.

– Samotná Láska! – volaly děti. - Síla Lady! A čím je vyšší potenciál jednoty protikladů, tím vyšší je potenciál Lásky. To už známe.

– To je dobře! – s úsměvem řekl šedovlasý žrec. – Ve vás jsem se nezmýlil. Mnoho víte, a hlavně, umíte přemýšlet. Ale mám ještě jednu otázku: dobře víte, že člověk je součástí samotného Tvůrce. S velikým Rodem člověka sblíží Duch – ta část tvůrčí síly Tvůrce, která je založena v nejvyšších sférách naší aury. A tak, jestliže každý z nás ve svém psychofyzicku je přesnou kopií Vesmíru, a nejvyšší psí-potenciál představuje v podstatě část samotného Tvůrce, o čem to hovoří?

– O tom, že my, lidé, jsme také bohové, jenže dosud nehotoví. – ozvaly se děti. – Jsme na začátku cesty. Ale jdeme a někdy získáme sílu tvůrce...

– Ne, ne, to jsem od vás nechtěl slyšet. – zachmuřil se zasvěcenec. – Ne to, něco jiného. Jsme-li nositeli části síly samotného Tvůrce, co to znamená?

Děti opět ztichly. Ale za pár vteřin se ze sálu ozvalo:

– Všechno je jasné. Přes psí-potenciál člověka a psí-potenciál Tvůrce prochází spojení všech tří světů _ Javi, Navi a Pravi.

– A právě díky tomu, nejen vědomí člověka, ale i fyzické tělo, řízené vůlí Ducha, je schopno se přemisťovat do libovolného bodu časoprostoru rychlostí myšlenky. – dokončil svůj seminář zasvěcenec. – Jmenuji se Dobr. A teď se podívejte.

Před očima dětí se jejich učitel rozplynul v prostoru, ale za okamžik se jeho hlas ozval z lavice žreců:

– Vidíte, jak je to prosté, děti. Za 10-15 let někteří z vás také zvládnou tuto techniku. Ale teď si poslechněte svého nového učitele.

V sále to zase zašumělo. Děti od svých rodičů věděly, že mnozí ze zasvěcenců Oriany zvládli schopnost okamžitého přemístění, samostatně, bez pomoci silových polí transferů, přičemž se mohli přemístit do libovolného bodu prostoru. Jedna věc však je slyšet, ale jiné je na své oči vidět, proto zraky všech dětí byly zaměřeny na lavici učitelů, odkud se na ně usmívaly ruměné tváře těch, kdo právě stáli na plošině. Ale v tom okamžiku jeden z učitelů, který seděl napravo od Dobra, také zmizel, ale jeho hlas se ozval z plošiny:

– Děti, přišli jsme sem proto, abychom pochopili stavbu Vesmíru, vyznali se v zákonech, které v něm působí a v těch silových polích, která ovlivňují na každou částici naší hmoty. Doufám, že na základě právě viděného jste pochopili, že člověk není jen tělo, ale více. Tělo je jen ta hmatatelná část, která udržuje naše vědomí ve světě tělesného.

Když malí Oriánci uslyšeli hlas z plošiny, ihned se tam obrátili. To, že nový učitel okamžitě vznikl u obrazovky, je už nepřekvapilo. Na příkladu Dobra pochopili, s kým mají co do činění a že jejich učitelé jsou právě ti superlidé, o nichž jim vyprávěli starší.

– Tak, děti, - ještě jednou si vyžádal pozornost zasvěcený na plošině. – Viděli jste to, o čem jste dříve jen slyšeli. V obecných rysech víte, jak působí síla, ale to je málo. A z čeho se skládá znalost? Z uslyšeného, pochopeného a použitého v praxi. Tak si představte, kolik toho ještě musíme pochopit, poznat a osvojit si? Abychom spojili vědomí našeho těla s vědomím dané inkarnace, v níž žijete, s hloubkovým vědomím vaší duše a s tím vědomím, které máte od Tvůrce. Dokud se nestanete celostními bytostmi, v okamžité přemístování v prostoru nedoufejte.

Vyslechnuvše slova žrece, děti zmlkly. Každé pochopilo, že cesta k dokonalosti teprve začíná a bude pokračovat celý život.

– A nyní máme načase seznámit se se srdcem našeho oriánského transferu neboli to, co obvykle nazýváme pyramida, - řekl učitel. – Proto pojďme všichni k výtahu, už nás čeká.

Po těchto slovech rádce malí Oriánci znovu ožili: někdo začal se sousedem diskutovat o slyšeném, jiný se začal na něco vyptávat. Brzy všichni vyšli ze sálu a vedení svými učiteli, zamířili ke schodům, vedoucím k ohromnému výtahu. Výtah se za několik minut zastavil, a děti po východu z něj viděly, že jsou v gigantickém sále, osvětleném slabým nazelenalým světlem. Sál byl tak ohromný, že lidé ve dveřích dalších výtahů, se zdáli být maličcí. Ale to, co děti uviděly uprostřed sálu, přesahovalo jejich porozumění. Na podstavci uprostřed sálu stála ohromná zlatá koule. Byla tak velká, že člověk ve srovnání s ní se zdál být ubohým mravencem. Při pohledu na gigantickou kouli děti doslova ztuhly. Od svých blízkých samozřejmě slyšeli o srdci pyramidy Ora. Věděly, že je to koule neuvěřitelných rozměrů, ale slyšet a vidět jsou dvě různé věci!

– Před námi je místo, kde se protínají všechna silová pole naší bílé stupňovité pyramidy, neboli transteru. – slavnostně ukázal rukou směrem ke kouli předchozí rádce. – Jmenuji se Světloslav. Mojí povinností je vám povědět, proč byla naše oriánská pyramida postavena, v jaké době, a jak funguje. Proto všechny zvu do „srdce“ velké pyramidy.

S těmito slovy žrec Světloslav jako první zamířil ke gigantické zlaté kouli. Za ním, povzbuzující děti, šlo sedm ostatních rádců. Čím blíže děti přicházely, tím se zlatá koule zdála být větší a větší. Nakonec všichni přišli k podstavci, na němž stála tato absolutně kulatá stavba, blýskající se zlatem.

– Vidíte, děti, kolik je tu dveří? – ukázal žrec Světloslav na stěny podstavce. Můžete vejít libovolnými, nezabloudíte. Budete tam, kde máte být.

Tu všichni uviděli, že po celém obvodu podstavce jsou rozmístěny široké a velmi vysoké dvěře.

– A proč jsou tak velké? – zeptal se někdo.

– Aby do srdce pyramidy mohli snadno vcházet nejen lidé, ale i giganti. – odpověděl na otázku jeden ze žreců-rádců. – Viděly jste někdy giganty, děti?

– Viděly, - ozvaly se dětské hlasy. – Někdy přilétají do našeho města odněkud z jihu. Asi ze země vysokých hor, nebo ze země na jihu, kde teče vodnatá Sarasvati.

- Správně děti, právě tam stojí města moudrých gigantů. – usmívali se učitelé.
- Tak jsme dorazili, - řekl Světlošlav, ukazuje rukou na široce rozevřený dvéře.

Děti vešly do sálu a málem omdlely. Ocítli se v ohromné sféře! V jejím středu byla vidět bílá plošina a kolem dokola stála v řadách do ohromné výšky křesla, vyřezaná ze šedého kvarcitu. Křesla byla různá, některé řady křesel byly ohromné, jiné se hodily pro lidi.

- Velká křesla jsou pro giganty, - poznamenal jeden chlapec.
- Ano, pro giganty, - pokýval hlavou Světlošlav. – Jsou to naši přátelé a spojenci, proto srdce oriánského transteru slouží i jim. A teď se usad'te do prvých řad, blíže ke středu. Budeme pokračovat v našem zaměstnání.

Když se děti usadily a řeči kolem sálu utichly, žrec Světlošlav vystoupil na vysokou plošinu, vyloženou stříbrnými dlaždicemi a řekl:

- Došli jsme k tomu, že prostor a čas jsou jedno a totéž – dvě vzájemně spojené veličiny, kdy jedna bez druhé neexistuje. Ano?
- Ano! - ozvaly se hlasy.
- A teď považujme, co je lineární: prostor, nebo čas? – znovu se otázel.
- Lineární je čas. Náš prostor je objemový! – sborem odpověděly děti.
- Správně, - uspokojil své svěřence Světlošlav. – V našem rozměru to tak je. Tři vektory určují prostor, jeden vektor – čas. A teď vám povím něco o nás, o výstavbě našeho mozku. Jinak byste nepochopili spojení energie člověka se silovými poli srdce pyramidy – transteru.

Při posledních slovech žrece v sále vše ztichlo.

- Podívejte sem, - řekl Světlošlav, ukazuje na obrazovku, na jejímž nazelenalém pozadí vznikl řez lidským mozkiem. – Vidíte ten bod? – žrec ukázal na jakýsi výtvar v jeho centru. – To je, děti, šišinka mozková. Díky ní se můžeme ponořit do nadpozemského světa reality. Jak se to děje, vám řeknu později, ale teď se podíváme, co to je „nadpozemský svět“. Právě jsme řekli, že v naší realitě je čas lineární, a prostor objemový, že ano?

- Ano, - vykřikly děti.
- Existuje však jiná realita, kde je vše naopak, prostor je lineární a čas je objemový.

Když zaslechli tato slova, malí Rusové-Orianci zmlkli. Ze všech sil se snažili pochopit, jak se prostor může vtěsnat do linky, a jak čas může získat objemové tvary. Hledě na jejich ustarané tváře, žrec řekl:

- Nesnažte se to pochopit, děti, dokud myslíte v kategoriích našeho rozměru, pochopit to nedokážete. Časem to přijde, ale bude to vyžadovat roky úporné práce. Ale nyní si musíte zapamatovat jednoduchý zákon: nadpřirozený svět se rodí z naší reality, když ji obrátíme naruby.

- Naruby? – ozvaly se hlasy. – Ale jak?
- Řekl jsem vám, že časem to pochopíte.

Žrec pozvedl ruku, a když nastalo ticho, pokračoval:

- Nyní se vrátíme k našemu nákresu. Jak jsem vám řekl, šišinka mozková umožňuje vědomí člověka přecházet z naší čtyřrozměrné reality do nadpřirozené. Jak se to děje, hned se dozvíte. A nyní si pamatujte, že šišinka mozková je orgán člověka, nejnáročnější na energii. V době své aktivizace šišinka mozková spotřebovává až 30% veškeré energie. K čemu potřebuje tolik síly? K tomu, aby kolem sebe vytvořila neproniknutelné vířivé obranné energetické pole, aby jeho další práci neovlivňovalo nic vnějšího, žádná jiná silová působení. Šišinka mozková je uvnitř naplněna zvláštní strukturovanou vodou. Vlastnosti vody asi znáte.

- Voda je nejlepším akumulátorem a uchovatelem informací, - volaly děti.
- Takže to víte, - pousmál se žrec. – Vnitřní stěny šišinky jsou vybudovány podobně jako naše oči, stejná struktura sítí a vírových řad, že je to zajímavé?

Učitel pohlédl na své svěřence, kteří seděli mlčky.

- Nervové kmeny ze šišinky mozkové vycházejí přímo sem, - učitel ukázal dětem na místo kousek nad obočím. Jak se to místo nazývá?
- Třetí oko, - ozval se nějaký chlapec.
- Ano, třetí oko, - kývl hlavou rádce. – Tady máte jeho stavbu. Teď chápete, co vidíme?

– Jestliže šišinka mozková je orgánem ponoření vědomí člověka do světa lineárního prostoru a třírozměrného času, pak třetím okem vidíme nadpřirozený svět, - jasně odpověděl chlapec z první řady.

– Vše je správné, - naklonil Světloslav hlavu. – Ale když uvážíme, že šišinka mozková ještě zodpovídá i za naše sny, jakýpak svět v nich vidíme?

– Nadpřirozený, - zvolaly děti sborem.

– Nadpřirozený, - souhlasil s nimi učitel. – A nyní uvažme, můžeme-li přes šišinku mozkovou ponořovat své vědomí do nadpřirozeného světa, kde je prostor lineární a čas třírozměrný, co z toho vyplývá?

Děti se opět zamyslely.

– Já jsem přesvědčen, že lze využít linearitu prostoru, - ozval se zase chlapec z první lavice, - a pokusit se jeho prostřednictvím pohybovat se v čase...

– To jsem právě chtěl slyšet, děti. – učitel pozvedl pravou ruku. – Musím přiznat, otázka byla složitá, ale vy jste ji zvládli, opravdu jsem to nečekal... Vše je správně, lineární prostor, jinými slovy, ten bod, jímž lze okamžitě proniknout kamkoli, dokonce do jiných vesmírů...

– Ale jak lze převést hmotu naší reality v to, co vy nazýváte nadpřirozeným světem. – ozval se hlas ze sálu.

– Pro řešení tohoto úkolu potřebujeme srdce pyramid-transferů, - usmál se žrec. – Jistě víte, že pyramidy mají vlastnost svými hranami akumulovat ohromnou energii, a souhrnná pole jejich hran, ať mají hran, kolik chtějí, 4, 8, 16 atd.; v kolmicích, spuštěných z jejich stran ke středu se koncentruje v jednom bodu. Ten se nazývá srdcem pyramidy. Ale silová pole nikdy nestojí na místě, jsou ve stálém pohybu. Na jakou stranu mohou jít k srdci pyramidy, co myslíte,

V tom momentě na obrazovce vznikl nárys pyramidy, a kolmice, vycházející od jejich hran k centru.

– To srdce transferu, vysvětlil učitel, ukazuje na průsečík vektoru kolmic. – Kam může síla odtud zamířit?

– Samozřejmě, k vrcholu! – ozvaly se hlasy. – K vrcholu. Pyramida má ostrý. Z něho náboje stékají.

– Správně, - souhlasil žrec Světloslav se sálem.

A na obrazovce se objevil vektor, jdoucí od srdce pyramidy k jejímu ostrému vrcholu.

– Jak vidíte, nic složitého, vše je prosté a dostupné. Nyní si prohlédneme stěny našeho sálu. Co vidíme?

– Jsou sférické – volaly děti.

– Co z toho vyplývá? – podíval se učitel na drobotinu.

– Prostý, - ozvaly se děti. – Všechny náboje, akumulované hranami pyramidy, jsou rozloženy po povrchu jejího sférického srdce rovnoměrně, protože průsečíkem všech vektorů síly je sféra!

Aby uklidnil děti, zsvěcenec zvedl obě ruce. – Jste chlapíci! Souhlasím s vámi. Ale poslouvejte dále, - začal nové vysvětlení. – Vidíte ta křesla – velká pro giganty, menší pro nás? Tak vězte, že všechny jsou spojeny s povrchem zlaté sféry, a tudíž, všechny náboje ze zlatých desek srdce pyramidy aktivuje i ten kvarcit, na němž sedíte.

Když děti uslyšely slova svého učitele, pohnuly se a začaly se dotýkat rukama opěradel svých kamenných křesel, hladit jejich vyleštěné opěrky a šeptat.

– Nebojte se, - usmál se žrec. – tuto chvíli jsou všechna křesla odpojena, a nic vám nehrozí.

– A co nám může hrozit? – zajímala se dívka v první řadě.

– Například, že se okamžitě ocitnete doma mezi svými hračkami, - zasmál se učitel.

– Copak je to možné? – volaly děti.

– Samozřejmě, pokrčil rameny žrec. – Otázkou je pouze aktivizace vašeho nejvyššího „Já“, čili sjednocení všech sedmi sfér vašeho vědomí. Dále je vše prosté. Aktivovaná šišinka mozková ukazuje cestu do nadpřirozena, v ní pak vzniká vytvořený vašim celistvým vědomím ten obraz, kam máte namířeno. A potřebnou sílu pro přechod bodem lineárního prostoru nadpřirozena vám dodají tato křesla, připojená ke zlatému povrchu sféry. Je to jasné? – obrátil se učitel k dětem.

Dětičky, zaskočené uslyšeným, mlčely.

– V podstatě všechna tato kamenná křesla, na nichž teď sedíte, spolu se sférou „srdce“ a samotnou pyramidou jsou jenom zařízením, které umožňuje člověku, aby se dostal do kteréhokoli bodu naší čtyřrozměrné reality, s využitím přechodu přes nadpřirozený svět. Třeba domů, k mámě a tátovi, nebo třeba na jinou planetu, či dokonce do jiného vesmíru. Úmysl je pak tou silou, která spojuje v jednotný celek všechny úrovně našeho vědomí. Teď jste pochopili?

– Zdá se, že začínáme chápat, - ozvalo se ze sálu. – To znamená, že prostřednictvím pyramidy-transteru se může pohybovat v časoprostoru kdokoliv? – ozvala se další otázka.

– V podstatě ano. Zvláštní příprava k tomu není nutná. Pro přechod na velké vzdálenosti i my, vaši učitelé, používáme transter pyramidy. To, co jsme vám ukázali ve spodním sále, se hodí pro krátké vzdálenosti, řekněme v rozsahu naší planety... A nyní, nashledanou, děkuji za pozornost.

S těmito slovy zasvěcenec Světloslav se uklonil sálu a vydal se ke schodům. Proti němu stoupal poslední rádce, sledovaný unavenými pohledy dětí. Byl to zcela šedý děda střední, pevné postavy. Rovnoměrným krokem přistoupil k pohaslé obrazovce, usmál se a řekl:

– Tak vaše zasvěcení je ukončeno, děti. Nyní víte, jak je zbudován prostor, jaké v něm působí základní síly, a jak se překonávají. Od této chvíle bude naučit se všemu, co jste se od nás naučili, čeká vás cesta hloubkového celostního vědění, vědomí a praxe. K začátku této cesty, my, vaši učitelé a rádci Vám upřímně blahopřejeme. Jmenuji se Lubomír, - poklonil se žrec.

Žrec Lubomír, pozvaný nejvyšší radou zasvěcenců, přistoupil ke schodům chrámu Pravi, oblečený v bílém, s vlajícími šedivými vlasy, krocenými stříbrnou čelenkou, a pečlivě zastřiženou bradkou, se zdál jako uplácáný ze sněhu. Žrec šel svým rovnoměrným, jistým krokem, nevšímaje si ničeho, kromě kamenných tabulí schodiště, po němž vystupoval. Mysli Lubomíra byly daleko vpředu, - v sále, kde seděli ti, co ho pozvali. V zemské realitě začaly změny, a to změny závažné. V hloubí svého vědomí je dávno pociťuje. A toto nenadálé pozvání s tím jistě souvisí. Konečně zasvěcenec přestoupil práh sálu Rady. Když vešel do vysoké kupolovité místnosti s vysokými vyřezávanými stěnami, položil pravou ruku na srdce a poklonil se těm, co ho pozvali. Bystrý zrak žrece zaznamenal, že v sále Rady na nevysokých soustružených obsidiánových sloupech místo obvyklých svítilen hořely tlusté voskové svíce.

– Ne, nezmýlil se, mihlo se mu hlavou. – Jestliže v chrámu Pravi vzplanul živý oheň, to znamená, že na Zemi může brzy nastat něco závažného. A jeho pozvali sem, do sálu nejvyšší rady, ne na obyčejnou besedu. Lubomír jako bílý přízrak prošel kolonádou hořících svící a přiblížil se k oválnému, pozlacenému stolu, za nímž se postavilo všech osm vyvolených.

– Tvé místo tebe očekává, Lubomíre, - řekl jeden ze shromážděných. – Sedni si, budeme rozhodovat, co dále dělat.

– Jak jsem pochopil, situace je vážná, a pokud jste pozvali mne, pak se to bude týkat mladého pokolení. – obhlédl přítomné svými vyhořelými očima příchozí.

– Ano, situace je velmi závažná, Lubomíre, pohlédl na žrece nejstarší z vyvolených. Rada dvanácti, stejně jako před 30 tisíci léty, znovu přijala osudové rozhodnutí. „Země kopců“ je pobouřena. Nehledě na všechny jejich ochrany vidíme, co tam probíhá. Ve volném čase nahlédni do „zelených světů“, sám se přesvědč.

– Já vám i tak věřím, bratři, - přerušil koordinátora Lubomír. – Ale bojovat podruhé? Po tom, co jsme všichni žijící na Zemi už zakusili? To je šílenství.

– Ano, šílenství, zakývali hlavami vyvolení. - My to chápeme, ale ne „oni“. Strádání, které přinášejí svým národům nevolníci, kteří se zmocnili vlády, jsou zpravidla nejhroznější. Otroci ducha vždy touží po moci., nad státy, kontinenty, dokonce nad spálenou planetou bez života... - řekl jeden ze žreců Rady. Poprvé, za té dávné války, jsme zvítězili, oni se teď chtějí revanšovat. Carové Atlantidy jsou tvrdohlaví.

– Ne tak tvrdohlaví, jako řízení svými pány. – Uzavřel rozvahu nejstarší z vyvolených. Ti, jimž slouží, jsou bezesporu silní. Jejich civilizace má milióny let.

– Ale to je zcela jiná civilizace. Civilizace podzemního světa. A ani ona nám ani my jí nepřekážíme... - řekl své mínění jeden z mladých zasvěcenců. Pro ještěrovité jsme jako „kost

v hrdle“, vytváříme nepohodlí jen svou přítomností. Odtud jejich tisícileté nepřátelství, - vzdychl Lubomír.

– A s diktátory Atlantidy se sblížili jen z toho důvodu. – řekl jeden z dříve mlčících.

– Kdyby se s nimi sblížili. Oni ty diktátory stvořili, obrátili v Atlantidě vše vzhůru nohama, a do vlády nad společností uvedli šudry a nedotknutelné... Přičemž všude, na všech úrovních řízení. Národ proměnili v poloidioty, v lidi bez minulosti, přítomnosti a budoucnosti... Přitom rukama svých lidských příznivců. – rozkládá na stole zeměpisnou mapu, řekl jeden ze žreců.

– Podívej se sem, Lubomíre, ukázal na mapu Severní polokoule starší kolega. Ať to bereš, jak chceš, válka mezi námi a Atlantidou je nevyhnutelná. Bude to válka dvou říší, válka sil zla se silami dobra, válka světová, a bude neméně krutá, než ta, co se přehnala po kontinentech Země před desítkami tisíc let. Jako v těch dalekých časech lidé proti sobě použijí všechny druhy zbraní, začnou mizet celé ostrovy, celé kontinenty, na dno oceánu klesne zřejmě i celá Atlantida, - žrec se tázavě zadíval na Lubomíra. – Pokud to nastane, pak v opačné fázi na druhé straně Země se začne potápět ohromný kontinent „Mu“ a pak bude na řadě i naše Oriana... Podle údajů jasnovidců se svět změní, Lubomíre. A změní se k nepoznání... Ano, válka ještě nezačala ani v Atlantidě, ani v Oriane, málokdo o ní ví, ale duch ničení a smrti už krouží nad planetou. I my, i žreci-obracenci v Atlantidě ho vidíme. V budoucí válce nebude vítězů. To, co nedokáží lidé, dokončí síly živlů. Teď rozumíš, Lubomíre, proč jsme se shromáždili v tomto sále?

– To jsem pochopil hned, když jsem viděl hořící svíce. – sklonil hlavu starý žrec.

– Shromáždili jsme se zde, abychom posoudili možnosti záchrany našeho národa, přece víš, Lubomíre, jak daleko v jižních horách hluboko pod Zemí a potají jsme postavili podzemní města předpokládaného konce. Byl jsi zástupcem Nejvyšší rady a sám ses zabýval jejich zařizováním. Nyní nastal čas tam převést mírumilovné obyvatelstvo Ori... Za několik hodin v Oriane bude vyhlášen válečný stav a oznámeno naše rozhodnutí o přestěhování.

Nejvyšší žrec zmlkl. Mlčeli i účastníci Rady. Dívaje se do jejich tváří, Lubomír pochopil, že rozhovor se bude nyní týkat jeho mise. O tom, proč do chrámu Pravi pozvali jeho, odpovědného za výchovu mladého pokolení. Lubomír však s odpovědí nespěchal. Opřel se o opěrku křesla a s klidným výrazem čekal.

– Pozvali jsme tě do sálu Nejvyšší rady z toho důvodu, odpovědný za cestu Pravi, - podíval se na Lubomíra nejstarší žrec. Před třemi dny v dny velikého slunovratu v Oriane proběhlo první nejvyšší zasvěcení. Co nám o něm můžeš říci?

– Řeknu, že naše děti nezklamaly. K zasvěcení byly dobře připravené a absolvovali je skvěle...

– Nás zajímá taková otázka: co myslíš, kolik z těchto dětí je schopno dostat se na naši úroveň?

– Z každé stovky alespoň dva, možná i tři, - podíval se na žrece rádce. – Budete-li chtít, předložím radě seznam všech, o nichž jsem přesvědčen...

– Není třeba, pokýval hlavou koordinátor, - seznam nepotřebujeme my, ale ty. Brzy se, Lubomíre, rozloučíme. I se všemi, koho jsi vybral pro svou zásluhou a zodpovědnou práci. Děti a ženy musí opustit Orianu jako první, a ty se svou družinou budeš řídit tento proces.

Uslyšev slova žrece-koordinátora, Lubomír povstal ze svého křesla. Intuitivně pochopil, že nastal moment, kvůli kterému jej sem pozvali. Nejstarší žrec pak navrhl:

– Tak, Atlantidčané i my jsme na kraji záhuby. A ty to víš stejně jako my. Sotva budou ve výhodě potom, co proběhne, i ještěrovití. Je tam příliš zla. A za ně budou zodpovídat. Ale teď nejde o podzemní stvůry, ale o naši budoucnost. O to, co se stane na Zemi s bílou hvězdnou rasou. O naši árijskou tradici; tradici Ori na Zemi je třeba zachovat za každou cenu. Zemře-li naše tradice, nepřežije ani zachráněná část lidstva. Uběhne 20 – 30 tisíc let a zdivočelí pozemští humanoidé se změní ve zvířata, nevyhynou-li úplně. – Několik vteřin se koordinátor Rady odmlčel. – Teď chápeš, Lubomíre, jakou povinnost a jakou zodpovědnost ti ukládá Rada Oriany? Tam, v dalekých jižních horách, v podzemních městech, kam se s dětmi brzy vydáš. V tajných skladech našich knih a artefaktů ty se svými lidmi, ať budoucí válka skončí jakkoli, - to už nemá význam. Proto musíš z našich dětí vychovat tři nejvyšší stavy – stav žreců, vysoce duchovních vojáků-vedoucích, a sebejistých pracovníků. To je důležité, Lubomíre. S tebou a tvými lidmi tradice Oriany se za několik

dnů přestěhuje na pevninu. Tam, kde uprostřed přírody žijí potomci našich vyhnanců, a potomci těch, kdo opustil hořící města Říše v létech první války... A teď to hlavní, - snížil hlas vedoucí Rady. Chceme ti říci něco o budoucích žrecích. Ti, tvoji odchovanci z prvního stavu, se musejí stát nejen žreci – lidmi, kteří chápou zákony Vesmíru a mágy, ale navíc ochránci nejvyšších znalostí. To je zvláštní status, Lubomíre. Ze všech nás zde sedících pravým ochráncem jsi ty. Ty to máš dáno od přírody, proto ti vykládat, co a jak, nebudeme, oč se jedná, víš lépe, než my. Tvou činností a úsilím tvých žáků na Zemi musí vzniknout nová říše bílé rasy. Říše, která bude pokračovat v tradicích zahynulé Oriany.

– Ale vždyť tím, čím se teď zabýváte vy, jsou znepokojeni i rádcové carů Atlantidy? Pologramotní vládcové Atlantid'anů mohou věřit ve vítězství, ale ne jejich žreci? – podíval se na něj Lubomír. – A protilidská tradice Atlantů na Zemi bude jistě pokračovat.

– Bude, - souhlasil koordinátor. – Nejen se zachová, ale časem i zesilní. Ta otrokářská tradice života na principu vlády degenerátů nad vysoce duchovními, si získá masu podlidí. A těch, jak je známo, je na jihu, západě i východě velké množství. Jak víme, tito podlidé se objevili po první válce. Vznikli hříšným smíšením lidí s poloopicemi.

– Smutné je to, že celému tomu stádu je atlantid'anský způsob života bližší, než náš, oriánský. - přerušil koordinátora Lubomír. – A v důsledku toho se proti naší oriano-ruské říši postaví všechny pozemské hybridní rasy. Do čela se jim postaví naši přátelé z Atlantidy. A zničující válka bude pokračovat.

– Bude, - souhlasil koordinátor Rady. – Máš pravdu, tato válka, tu utichajíc, tu se rozhořivajíc, bude trvat tisíciletí. A když se nepodaří vytvořit na pevnině ruskou civilizaci, uzavřenou vnějším vlivům, - civilizaci tří stavů. Civilizaci, která nezná ani náboženství, ani mystickou extázi, cele založenou na znalosti stavby Vesmíru, pak my Rusové-Oriánci nakonec zahyneme. A zničení budeme ne zbraněmi náboženských a jiných fanatiků, kteří, štvaní nedobitými zbytky ze západu, začnou útočit na naše hranice, nýbrž svými degeneráty ze dvou nižších stavů, nevolníky a psychopaty nedotknutelných. I ty i ty druhé se vynasnaží přivést k moci nad nejvyšším stavem naši protivníci. K tomu určitě vynalezou ideologii svobody, rovnosti a bratrství. Dodají ji revoluční formu, a vynasnaží se ji vnutit naší společnosti jako božské vnuknutí.

Lubomír poslouchal koordinátora a cítil, jak se na něj pozorně dívají oči shromážděných.

– Co po mně chtějí? – mihlo se mu v hlavě. – Abych tam, na pevnině, nařídil likvidovat lidi s beznadějně materializovaným vědomím? Pro které materiální statky a potěšení jsou cílem života? Ty, kteří kvůli získání toho i onoho jsou schopni té nejhnusnější zrady?

– Není třeba nikoho likvidovat, Lubomíre, - přečetl si myšlenky rádce vedoucí rady. – Škodlivé podlidé bude nutno vysídlovat k jejich duchovním příbuzným. Hlavně na jih a západ. Ať svou krví zušlechťují povahu zezvířetěných. Možná, že jejich potomci se jednou stanou lidmi, ale to není hlavní, Lubomíre. Tvým úkolem není jen vytvořit na pevnině podmínky pro uchování naší duchovní hvězdné tradice, ale udělat to tak, aby v případě její ztráty, což se plně může stát, se nebeská ideologie Oriany zachovávala ve vyvolených, bez ohledu na jakékoliv otřesy. Proto tuto těžkou, kolosálně složitou záležitost svěřujeme jen tobě. Vytvoření časově nezničitelného institutu ochránců na Zemi. Mechanismus záchrany a zachování naší oriánské nebeské tradice. Pochop, Lubomíre, musí se to udělat pro budoucnost celého lidstva. Dokonce i pro ty, kdo teď jsou našimi nejhoršími nepřáteli, - koordinátor se odmlčel.

– Úkol je jasný, vyvolení, - pohledl Lubomír členy Rady. – Loučím se! Ať Rod zachová Oriany!

Žrec se poklonil Radě a rychlými kroky zamířil k otevřeným dveřím sálu, v nichž bylo vidět nezapadající Slunce...

Kapitola 2

TAJEMSTVÍ JMÉNA. ÚDĚL A OSUD

Na začátku 80. let mě osud zavál do malebného kraje podhůří Východního Uralu, do povodí řeky Kondy. Jako vždy, když jsem se dostal na nové místo, pustil jsem se do sběru pověstí, bylin a legend ruských starousedlíků, ale i zapisování pohádek „aborigenů“... Moje práce rychle přitáhla pozornost určitého kruhu místních obyvatel. Jednou mi přítel z uralských staroobrjadců navrhl, abych navštívil jednoho starého léčitele, který mnoho let osaměle žije na včelnici kdesi asi 60 km výše nad vesnicí Kondinskoje. Podle jeho slov léčitel mohl říci o člověku téměř všechno. K tomu potřeboval jen znát jeho jméno. Navíc stařík dobře napravuje kosti a léčí prakticky všechny nemoci. Pochopitelně tím vzbudil můj zájem, takže jsem hned souhlasil s návštěvou včelaře.

A tak, po dosti dlouhém putování na motorové loďce, jsme se ocitli v prostorném tesaném dřevěném domě. Přivítal nás hospodář – silný, zcela šedivý člověk středního růstu. Měl moudré, vybledlé zelené oči, pečlivě zastřížený bílý plnovous a stejně šedobílé vlasy, dlouhé po ramena. Stěny domu, či po sibiřsky jizby, byly složeny z tlustých trámů, časem ztmavlých. Na jejich pozadí se šediny hospodáře zdály být zvláště jasnými. V jizbě bylo vše po rusky po ruce. Nic zbytečného. Podél stěn dvou sousedních pokojů a ve světnici, kam nás vedl hospodář, stály široké, solidně sroubené lavice, ozdobené jednoduchým vyřezáváním, a pod vysokým novým stropem byly vidět police, zaplněné knihami a sešitými ročníky časopisů. Ve svatém koutě světnice místo tradičních ikon stál krásný stůl, ozdobený okapem, a na něm stála tlustá vosková svíčka zřejmě ruční výroby a hromada nějakých podivných kamenů. V domě panovala trpká vůně čerstvého medu, vosku a nějakých mně neznámých bylin. Zatímco jsem obhlížel sídlo léčitele, můj průvodce mu řekl moje jméno a tu stařík s nelíčeným zájmem si začal prohlížet svého návštěvníka. Neuběhla ani minuta a my – host a hospodář – jsme zůstali sami. Můj známý průvodce cosi pošeptal dědovi, kamsi zmizel, a stařík, zřejmě v domněnku, že náš rozhovor bude dlouhý, zašel do kuchyně, přinesl nůž a bochník čerstvého kypřého chleba, postavil na široký prkenný stůl třílitrový džbán brusinkového moštu, přidal ručně vyřezávaný dřevěný podnos, naložený nařezaným plástvemi medu. Proto mě gestem pozval, abych si sedl, a sám se posadil naproti, a jakoby mezi jiným se zeptal:

– Tvoje příjmení je Sidorov?

Přesvědčen o tom, že léčiteli mě prozradil můj známý, neochotně jsem přikývl.

– Neobviňuj ho, - jakoby četl mé myšlenky, pousmál se stařík. – Kromě tvého jména mi nic neřekl. Ale v přírodě existují zákony, které dovolují při znalosti pouhého jména říci o člověku mnohé. Chceš-li, řeknu ti rok a den tvého narození.

Když mi stařík kladl svou otázku, bylo vidět, že je zneklidněn.

– To u nás nikdo neví, vždyť na Kondě nejsi dlouho – řekl.

Vida na mé tváři nedůvěru, smíšenou s rozpaky, hospodář řekl s úsměvem.

– To není žádná mystika, Juro, - znalosti, jen znalosti... Co říci? Je-li to jinak, opravíš mě.

Stařík na mne, či spíše skrze mne pohlédl a pomalu řekl:

– S rokem je to jednodušší. Nejspíš čtyřicátý devátý, i když možná i čtyřicátý sedmý. Tak co, říkám pravdu?

Mám-li se přiznat, překvapilo mě to, jedno z dat bylo moje, starý „léčitel“ je uvedl jako první. Když viděl mou reakci, s úsměvem upřesnil:

– Tak spíše čtyřicátý devátý. Tady jsi mi sám trochu pomohl. Teď se pustíme do dne Tvého narození. Děda zvažněl a začal nahlas uvažovat – 21. prosince, v den narození Soso Džugašvili, ses zřejmě narodit nemohl, podle příznaků jste zjevně letní, datum tvého příchodu na svět lze klidně přesunout o půl roku. Možná, že ses narodil 22. nebo 23. června...

Tázavě se mi podíval do očí.

Už jsem chtěl zajásat, protože se stařík zjevně mýlil! Ale má radost trvala krátce.

– Je to možné, ty ses objevil na Zemi 20. července? Že jsem to nepoznal hned! Jsi dvakrát Gor, přičemž svým chováním se spíše podobáš „Lvu“, proto tvé narozeniny připadají právě na 20. červenec.

Stařík plácal nějaké nesmysly a brzy jsem mu přestal rozumět... Ale datum mého narození uvedl přesně. Jak to udělal? Vrtalo mi to v hlavě. Jaké znalosti má tento šedý člověk, když před ním nic nelze skrýt? Co to řekl? Že jsem dvakrát „Gor“... Kdo je ten Gor? A co s ním mám společného? Otázky vyskakovaly jedna za druhou. A léčitel mezitím s dobrým úsměvem rychlými šikovnými pohyby nalil do sklenic brusinkovou šťávu, nakrájel chléb a přisunul blíž ke mně plástve.

– Pojd', Juro, - navrhl, - vypijeme na tvé narozeniny. I na ten rok. Byl to dobrý rok, ten 1949! Brzy ti to vysvětlím, ale teď pij! Máme nač, tak na naše setkání.

Nezbývalo mi nic jiného, než pozvednout pohár s moštem na to i na ono. A potom jsme se oba, starý a mladý, podobní dvěma vášnivým kamarádům z mokré čtvrti, usadili proti sobě a začali dlouhou besedu. Hořel jsem zvědavostí, a stařík, vida, že mnohé nechápu, hledal možnost, jak mi vysvětlit přístupnější cestou to, co se v mém vědomí mohlo složit jako něco nepostižitelné, mystické... Začal tím, že se musím učit a to mnohému. Univerzitní akademické vzdělání se nepočítá. Tak je to, odborné znalosti. Skutečně vzdělaný člověk potřebuje znalosti jiné, netradiční, takové, které ovládají dosud nemnozí... Například, ti z lidí, kteří si přisvojili „právo řídit Svět“, nebo taková, jako on: pro okolí léčitel-léčitel, ale ve skutečnosti jeden z těch, kdo nezapomněl „tradici“. Zeptal jsem se ho, co má na mysli pod slovem „tradice“? Když uslyšel mou otázku, můj společník mi několik vteřin hleděl do očí a potom pomalu řekl:

– Pod slovem „tradice“ chápu staré sakrální celostní vědění, které kdysi ovládali žrecové ne naší, ne egyptské a ne chaldejské, a ani čínské civilizace, nýbrž té, z níž vyrostla současná technokratická...

Když uviděl v mých očích otázku, upřesnil to:

– Někdy se v tom sám rozebereš, ale když už jsme začali jiný rozhovor, ledasco ti napovím: staré duchovní tradice se nikdy neprotínaly. To je zákon. A ty ho musíš znát. Pamatuj, co ti řeknu: duchovní tradice kdysi zahynulé Atlantidy během tisíciletí prorostla do křesťanské civilizace Západu. Oriánská duchovní tradice pak zrodila „Velikou Rus“, to co dnes nazýváme SSSR či to, co po jeho zániku zůstane. Jedná se ne o název, ale o kolektivní nevědomí, to, co naplňuje jednotný duchovně-informační prostor té či jiné civilizace.

Abych se přiznal, ze všeho, co řekl „léčitel“, jsem pochopil jen to, že SSSR musí zahynout! Ale stařík nezaújatě pokračoval:

– Teď, myslím, chápeš, že lidé jako já nebo „oni“ rozumí pod termínem „tradice“? Ty staré, tajné vědomosti dávno zmizelých civilizací, které už tisíce let sbírají a akumulují do svých tajných skladů adepti tajných společností... Tak co, ujasnil jsem to? – skončil úsměvem.

Rozpačitě jsem se na něj díval, nevěda, co říci. Potom jsem se zeptal přímo.

– Copak je SSSR předem odsouzen?

– SSSR bude likvidován zevnitř a už brzy; jak to proběhne, to uvidíš na vlastní oči. Neboj se, nikdo vás nepřepadne. To je další zákon, který si musíš zapamatovat. Velikou Rus válečnou cestou rozdrtit nelze. Kolikrát se o to pokoušeli, a nikdy to nevyšlo. – Staříkovy oči najednou posmutněly. – Co ty víš o minulosti? Jen to, co ti dovolili znát... - povzdechl si. – Ale zdá se, že jsme se trochu odpoutali od tématu. Vraťme se, z čeho jsme začali...

Poslouchaje slova léčitele, najednou jsem pochopil: stařík se mnou hovořil otevřeně. Nebál se, že ho nepochopím, nebo že si to vyložím jinak. Předě mnou seděl člověk, který mi naprosto důvěřoval. To bylo z rozhovoru cítit! Samozřejmě, na jedné straně mě takový vztah těšil, na druhé straně, zase vznikaly otázky: Proč věří sotva známému člověku? Co na mně vidí, aby svobodně a s plnou důvěrou přistoupil na takový kontakt? Co když nebudu tím, za koho mě považuje? A tak místo toho, abych se vrátil k začátku besedy, zeptal jsem se na to. Když vyslechl mou otázku, „léčitel“ se upřímně rozesmál:

– Vždyť jsem ti sám slíbil, že ti povím, jak se podařilo zjistit rok tvého narození a datum... Promiň, ale sám jsi odbočil. Vidím, že hoříš zvědavostí, a sám kladeš hloupé otázky. Pokusím se tedy

odpovědět najednou na vše. Poslouchej pozorně, rozumíš, mnoho o člověku je zapsáno v jeho silovém kokonu, neboli, jak se dnes říká, v auře. Tak tedy, když jsem spatřil tvůj silový kokon, hned jsem pochopil, s kým mám tu čest. Zkus říci ne! Co tam máš zapsáno? To, že od narození máš talent umělce, píšeš slušné verše, jsi velice sečtělý, ale v hlavě máš dosud chaos...

– Od dětství ovládáš národní vojenské umění. Mimochodem, tajné. Kdo tě do něho zasvětil, to nevím, mohu se jen dohadovat. Ale že z tebe vychovali vojína, je fakt. A ty to nepopřeš!

Vida můj rozpačitý vzhled, šedý společník mě přátelsky plácnul po rameni. – Pokud se jedná o vojenské – ve tvém kokonu je vidět všechny čtyři živly, pátý dosud chybí, ale brzy se objeví. ... Tak co, mám pokračovat?

Záporně jsem zakýval hlavou. Několik vteřin stařík mlčel, usmívaje se očima, pak klidně řekl:

– Neber si to do hlavy. Vše, co jsem tu říkal, bylo jen pozadí. Hlavní je to, že v kokonu je zapsán smysl tvého příchodu, což je to, čemu s na Rusi vždy říkalo „úděl“. Nesmí se to plést, „úděl“ není osud, nýbrž ten životní program, který Tvůrce přikazuje člověku, aby jej plnil v daném vtělení. Vlastně, pro jeho realizaci je člověku dán samotný život, který mnozí využívají ne podle předurčení...

„Léčitel“ se odmlčel, nalil po sklenici moštu, vzal z podnosu pořádný kus medové plástve, a gestem mi ukázal, abych se k němu připojil, a pokračoval.

– Nejdříve jsem se pozorně seznámil s tvým „údělem“, Georgiji-Juriji, - řekl. – Navíc jsem znal tvé jméno...

– A co s tím má společného jméno? – vypálil jsem.

– Ale to, - odpověděl „léčitel“, roztahuje slova, - že i když je dávají lidé, ale je to se souhlasem Tvůrce. Ve smyslu jména je skryta životní cesta člověka. Totéž předurčení, neboli úděl, jen ozvučené. Dnes mnozí, dokonce většina lidí má kokonu-auře jedno, a ve jménu druhé. Skutečný binec. Lidé se zdráhají, zrazují toho, kdo jim dal možnost ztělesnit se, a stávají se životu nepotřebnými. Za dva cykly Saturna vidíš, že už jsou staříci, sotva nohy táhnou, a to ještě dobré. Kolik odchází na onen svět zcela mladí...

– Vysvětli mi, prosím tě, - zaúpěl jsem, - co s tím má společného Saturn?

– Škoda, že neznáš „zákon působnosti“, - povzdechl si stařík. – Rusky zní takto: „Jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá“, chce-li přesněji, pak „Čím měříš, tím ti bude naměřeno“. Pochopils?

– Ale to zákon karmy, ten znám, - odpověděl jsem dědovi.

– Neznáš, - odsekl „léčitel“. – Jinak by ses nezeptal na Saturnovy cykly. Raději poslouchej. Stařík-hospodář dopil svou číšku moštu, a začal pomalu vysvětlovat. - Saturn se otáčí kolem Slunce 29 pozemských let. To je jeho rok neboli cyklus. Zde na Zemi je zvykem si myslet, že všechny dluhy minulého života si člověk obvykle odpracuje v době jeho prvního cyklu. To znamená, k 30 rokům, tedy na začátku čtvrté desítky, pokud nenabral zátěž nového dluhu, člověk by mohl žít a radovat se, a jít cestou svého předurčení. Ale tak tomu není. Jak už jsem řekl, velmi mnoho lidí zrazuje Tvůrce. To samotné je těžkým zločinem, k němuž postupně přibývají tisíce jiných... Sám uvaž, až kam může dovést materializované vědomí odpadlíka? To, že je krajně materializované, je ti, doufám jasné, jinak by ani Tvůrce, ani sebe nezradil. Zcela správně. Ke hrobu! Pro takové je druhý cyklus Saturna mezi dlouholetosti. Vidíš, ještě jeden zákon naší pozemské reality. Tak co, je to jasné?

Starý znalec moudrosti se naklonil nad stůl, vzal si z podnosu pěkný kus medové plástve, položil si ji na krajíc chleba, podal mi ho a řekl:

– „Slavíka básněmi nekrmí“. Jez, nezdráhej se. Mysli si, že jsi doma a že vše tady, pro tebe není cizí, ale je to také tvoje.

Zdálo se mi, že „léčitel“ to nějak moc prožívá, ale když jsem se na něj podíval, pochopil jsem, že hospodář je zcela klidný. A on zatím pokračoval:

– Zase jsem se odklonil, mluvili jsme přece o jiném, o tvém jménu a rodové přezdívce. A tak, když jsem si prohlédl tvůj silový kokon, pochopil jsem, že přede mnou je člověk celistvý, ne zrádce. A co je v kokonu, to je i ve jménu – smysl to má stejný. Tak proč bych ti měl nedůvěřovat? Já jsem také takový, jen více znám. Přijde i tvůj čas, i ty bude mnoho vědět. Myslím, že ten čas nastává.

Stařík vstal od stolu a zašel do „Svatého rohu“. Rychlým obratným pohybem odtud vytáhl troudu a starodávné křesadlo, vykřesal oheň a slavnostně zapálil voskovou svíci. Venku se stmívalo. Ve světnici bylo pološero. Nenadále vzplanuvší světlo světnici oživilo. Na stěnách se objevily odlesky a v té chvíli mi v duši vzniklo cosi nevysvětlitelně vysokého, zapomenutého, co jsem už dávno ztratil. Jako začarovaný jsem hleděl na svíčku, na staříka, který se mi stal pochopitelným a blízkým, a nijak jsem nemohl odtrhnout zrak od tohoto obrazu.

– Moje svíčka uhasla před více než třiceti léty, když jsem se rozloučil se svým posledním žákem, - tiše pronesl stařík. – Teď má znovu právo na oheň.

Ze slov dědy a celého jeho vzhledu zavanulo cosi velmi starého a dalekého, jako by přišel z jiného, současnému člověku nepochopitelného, pohádkového světa. Starý vědmák, nyní jsem už nepochyboval, že přede mnou je jeden z volchvů, stál před svíci a prohlížel kameny, ležící před ním. Jeho tvář, osvětlená plamenem, se zdála být odlitá z bronzu. Teprve tady jsem viděl, jak je krásný tento starý a moudrý člověk. Dokonalé, podivuhodně pravidelné rysy tváře! Opálená, silná svalnatá figura a hrdý mladistvý postoj!

– Je ještě jeden zákon, který si musíš ujasnit, Juro! – jako by mi četl myšlenky, obrátil se ke mně stařík. – Co je uvnitř, to je i zevně, a naopak... Hermes Trismetist, slyšel jsi o něm?

Přikývl jsem a trochu upřesnil:

– On píše: „Co je nahoře, to je i dole“.

– Pravé a levé už vůbec nelze zaměňovat... Poslední výrok zřejmě není jeho, to zde jistě zasáhla redakce... Lež nelze míchat s pravdou.

S těmito slovy vědmák znovu přistoupil ke stolu a zeptal se:

– Už v tobě někdy krása ženy vyvolávala odpor?

– Nejen odpor, ale i podráždění! – povzdechl jsem.

– A analyzoval jsi, proč? – znovu se zeptal.

– Samozřejmě, - odpověděl jsem. – Kvůli charakteru? Když běs sedí uvnitř, a ty ho vidíš a cítíš, pak čím jasnější je obal, tím strašnější je „strašidlo“!

Když uslyšel mou odpověď, stařík roztáhl ruce:

– A já myslel, že tě budu učit, že dokonalost je vždy jednotná. Skládá se z vnitřního a vnějšího... Tys ten zákon zřejmě již pochopil. Předpokládám, že na své hořké zkušenosti.

A znovu si sedl vedle. Několik minut jsme mlčeli. Každý z nás myslel na své. Já jsem pozapomněl, že můj společník lehce čte cizí myšlenky, a lámal jsem si hlavu, co asi našel v mém jménu? Stařík zase popíjel mošt a se zájmem po mně pokukoval. Potom, zřejmě jako odpověď na mou otázku, řekl:

– Georgij a Gor je jedno a totéž jméno. Copak jsi o tom neslyšel?

– Možná slyšel, ale unikl mi význam, - odpověděl jsem.

– Tak ti to zkráceně povím. – řekl vědmák. – Vše tu je prosté. Jistě znáš křesťanskou legendu o Jiřím drakobijci? Tak ta se zrodila z jednoho starého mýtu o boji Gora s bohem pouště a zla Setem. Všimni si, Gor zachraňuje lidstvo před zkázou a Jiří (Georgij) také. Set bojuje s Gorem v podobě draka, proto jsou oba hrdinové – drakobijci...

– Ale vždyť jméno Georgij se překládá z řečtiny jako zemědělec a ne drakobijce! – namítl jsem.

– A proč ruské Jurij a řecké Georgij jsou jedním a týmž jménem? – přerušil mě stařík. - Odpověz mi na otázku, proč ti říkají ještě i Jurij?

Odpověď jsem neznal.

– Tak ti to povím, - řekl stařík. – Především, překlad jména Georgij není správný, protože ve starověku se u Řeků bohyně Země a také celá Země nazývala ne „Geo“, nýbrž „Gea“. „Geo“ vzniklo později. Někdy sám pochopíš, proč. „Oni“ bojují o každé písmeno... A teď se podíváme: jestliže Země není Geo, ale Gea, pak ve jménu Georgij příponou bude jen slabika „ge“, v důsledku čehož se objevuje samostatný kořen „or“. Vzpomeň se, co ve staré ruštině znamenalo slovo – „or“?

– Myslím, že zemi, - řekl jsem, - možná ještě ornici. Odtud bude i staroruské slovo „orataj“, tj. oráč.

– Co tu pak má co dělat bohyně Gea? - usmál se stařec.

- Jak co dělat? Přece orající Geu“, tj. zemi.
- To myslíš - bohyni? – znovu se zeptal děda.
- Třeba i bohyni, - pokrčil jsem rameny.
- No právě! Právě tak objasnili slovo Georgij prost'áčkům. – povzdechl si vědmák. – Nevzali však v úvahu, že pojem „or“ z řečtiny zmizelo dva tisíce let před vznikem toho jména.
- Ale jak se tedy překládá do ruštiny? – zeptal jsem se.
- Máš přece náповědu a nijak ji nechceš využít. Uvědom si, co znamená tvé druhé, tentokrát slovanské jméno – Jurij? – řekl společník.
- Zřejmě totéž, co Georgij, - začal jsem. – Nahradíme-li písmeno „ju“ písmenem „a“, dostaneme – oráč.
- Árijec-oráč?! – zasmál se vědmák. – Měl bys své zjištění darovat Hitlerovi, tak řečeno, poodhalit mu oponu sakrálnosti, ten by měl radost. Copak podle tebe staří Árijci byli fanatici-oráči? Kdekoli se objevili, hned začali orat, sít a všechny kolem živit? – Oči staříka se smály. Zřejmě se mi vysmíval. – Ve slově „or“, „ar“ je skryt dvojí smysl. Tu se nejedná o půdu a zemědělství, ale o něco jiného, - pokračoval. – Tento tajný smysl je založen ve jménu Jurij – Arij či Georgij.
- Jaký smysl, já ho neznám? – zabrbal jsem.
- Protože sakrální vždy zůstane sakrálním. Nu což, manipulovat našim vědomím se „oni“ naučili. A jak by ne – tisíce let praxe! – posmutněl „léčitel“. – Druhý smysl je prostý: dlouhé „i“ v prakritu nebo staré ruštině vždy označuje sílu či moc síly. A v současné ruské lexice tento znak slouží ke spojení, akumulaci něčeho. Například, nějaký despota-uchvatitel sebere své oběti i to, i to druhé a třetí a všude najdeme totéž „i“. S tím snad souhlasíš? – zeptal se vědmák.

Přikývl jsem.

- Tak si rozebereme, co označuje slovo „Árij“. Víme už, že „i“ je mantra síly a vlády, a „or“ či „ar“ se vztahuje k pozemskému.

Vláda nad pozemským nebo zemí – začalo mi docházet.

- Nad pozemským, - opravil mě děda. Vláda nad svými pozemskými přívrženci. Němci byli blízko k pravdě, když mysleli, že „árij“ znamená nejvyšší ušlechtilost. Ačkoli termín „ušlechtilost“ zní poněkud mlhavě, chybí konkretika. Naše dešifrace je přesnější, - uzavřel vědmák. Teď si sám rozeber, co označuje tvé jméno a jaký je tvůj „úděl“? Nebo nesouhlasíš?

Stařík, vida mé rozpaky, se po dobrém usmíval... S humorem to u něj bylo v pořádku.

- Doufám, že už chápeš, proč se Jirí (Georgij) stal drakobijcem. Pro nezasvěcené je vše správné, i když přehnané, Georgij jako oráč... pro zasvěcené – stojící nad svými pozemskými slabostmi – vojín-ochránce i Země-matičky, i všeho na ní žijícího. Totéž, jako Jurij či Arij – vše je stejné.

– Nebo Gor, - poznamenal jsem.

– Ano, nebo Gor, - vždyť podstata je stejná, - hledě na mne, uzavřel vědmák.

– Kolik toho ještě budu muset poznat a pochopit! – mihlo se mi hlavou. - Budu mít dost sil?

– Neboj se, sil máš dost! – odpověděl za mne můj společník.

Stařík seděl klidně a hleděl na mne. Když jsem se trochu uklidnil, zeptal jsem se ho:

- No dobrá, pomohls mi pochopit sakrální smysl mého jména. Když teď tedy znám svůj „úděl“, tak už nejsem „slepý“... Poruším-li zákon, tak jen vědomě... Ale kolik je kolem „slepých“, kteří nikdy neslyšeli o nějakém „údele“ – o tom, že člověk přichází do zjevného světa ne prostě tak... A že hloubkový smysl jejich jmen ukazuje na životní cestu, po níž mají jít? Vždyť tyto lidé zrazují sami sebe i Tvůrce nevědomky... Jen z neznalosti...

Dříve než odpověděl, stařík vyšel ven, zapnul přepínač větrného dynama, a když vešel do světnice, osvětlené elektrickým světlem, zeptal se:

- A kdo nutí nás, Rusy, už dobrých 500 let, pojmenovávat své děti neznámo jakými jmény? Kolik nám zůstalo čistě ruských, zcela srozumitelných jmen? Na prstech by se to dalo spočítat. Kam se podíváš, tam jsou jména řecká, latinská, dokonce židovská. Samozřejmě, v podstatě to jsou také ruská jména. Všechna vyšla z našeho jazyka. Naneštěstí se ztratil jejich pravý význam, protože ten,

kdo je přijímal, se o smysl zajímal nejméně. A tak navěšují, nejdříve církev, a nyní rodiče, místo jmen něco, co sami nechápou...

– Ale vždyť tu je zřejmý určitý strategický plán, - poznamenal jsem. – Křesťanství byl zřejmě zadán úkol, prostřednictvím záměny jmen dosáhnout odcizení lidí od jejich předurčení...

– Naprosto správně, - potvrdil stařík. – Už jsi začal uvažovat, a ne špatně. Jen k tomu, cos řekl je nutno něco dodat: předurčení neboli „úděl“ je jen jedna strana mince... Druhá strana je dosáhnout zlomu celé celostní duchovní evoluce člověka, převést jeho psychický potenciál do zcela jiné roviny.

– Evoluci obrátit naruby? – zeptal jsem se dědy. – A tím přivést člověka jako druh k zániku?

– No, a co si myslíš? Kam může přivést dvounohé zombie jejich vědomí, které ztratilo správné životní ukazatele? – odpověděl vědmák na otázku otázkou.

– Přirozeně, do slepé uličky. – řekl jsem.

– A do jaké! To dokonce není slepá ulička, ale propast, - povzdechl stařík.

Z jeho řeči mi na duši začalo být ošklivo. Copak je lidstvo odsouzeno? – točilo se mi v hlavě. Jak je známo z téže vědy, každá zastávka evolučních procesů nutně přivádí druh k zániku...

– Nepopoháněj události, není to tak špatné, jak se ti zdá, - přerušil mlčení „léčitel“. – Bylo prohráno několik důležitých bitev, ale nebyla prohrána válka... Ta ještě probíhá. A my oba, ty i já, nejsme v této válce „Křivdy“ a „Pravdy“ poslední. Vše je teprve před námi. S těmito slovy stařík vstal od stolu, pomalu složil na hrudi své silné ruce a, přistoupiv k oknu, začal pozorovat večerní soumrak.

Kapitola 3

SKRYTÁ SÍLA

Mlčení se táhlo několik minut. Čekal jsem, že něco řekne. Ale „léčitel“ zřejmě rozmýšlel. Potom se obrátil ke mně a trochu změněným hlasem pokračoval:

– Za tou Křivdou, kterou můžeme pozorovat to, co považujeme za civilizovaný osvícený Západ, se tají zcela konkrétní, skrytá neviditelná síla... Na koho je zvykem nadávat, že jsme nyní nuceni přijímat, ať to chceme či ne? Na koho? Především na mezinárodní finanční struktury, vytvořené židovskými bankéři. Tak zvané levity. A ve skutečnosti jejich miliardy jsou tím finančním energopotenciálem, kterým je nakrmeno vše negativní, co se děje ve společnosti. My to vidíme, ale jde o to, že celá jejich finanční vlčí smečka ve skutečnosti k opravdovým levitům žádný vztah nemá. Ano, peněžním pytlům dovolují, aby si říkali levité, tj. potomci rodu legendárního Leviho. „Ať si dítě hraje, jen když nepláče“ – to vše je pro obyčejné židy, nebo pro „hloupé goje“. Všeho všudy lživý cíl. Skuteční levité, ochránci starých tajných znalostí, počínaje pozdním středověkem a konče naší dobou, řídí všechny aristokratické domy Evropy a Ameriky. Proniknout do královských rodin, klanů lordů, pairů, vévodů a baronů jim pomohla nejen znalost řízení lidské psychiky, ale i vůle jejich „pána“.

Stařík udělal pauzu a pak pokračoval:

– Když jsem mluvil o jakési tajné síle, měl jsem na mysli právě „ji“, - řekl.
 – Ale kdo to je? - zvolal jsem. – Co je to ještě za trápení?
 – Nejzajímavější je to, že mnozí o ní vědí, - usmál se „léčitel“, - ale málokdo si dovede představit její podstatu. A kdo za tím vším stojí.

Stařík zřejmě, aby mi dal čas pochopit řečené, znovu zmlkl. Nepohaněl jsem ho, bylo jasné, že děda myslí na to, jak co nejjednodušeji mi předat to, co chce. Nakonec řekl:

– V židovské tradici „ji“ nazývají „Elonchim“, „Jahve“ nebo „Saboath“. Někdy, například, v Kabale – „Tetragramoton“, ale všechny tyto názvy neodrážejí podstatu, spíše ji skrývají...
 – Ale vždyť jsi vyslovil jméno židovského „Jediného boha“ – nevydržel jsem.
 – Můžeš klidně dodat, že i Jahve je Elonchim, a Saboath je navíc i bohem křesťanů, - přerušil mou repliku vědmák.

Jeho slova mě přivedla do rozpaků.

– Ale vždyť dokonce Ježíš nazýval židovského boha Dáblem, tak proč se najednou stal bohem křesťanů? – zadal jsem otázku svému společníkovi.

– Přece proto, - odpověděl, - že v Novém zákoně není přesně rozlišení, kde končí Jehova - Saboath a kde začíná Ježíšův „Otec nebeský“, - jasně vyslovuje každé slovo, řekl vědmák. – Mimochodem, i muslimanský Alláh je jen pozměněné jméno Elonchim. Jak vidíš, ve třech náboženstvích vystupuje jedna a tatáž polní bytost, ale všude jinak, - dokončil stařík.

Co na to říct? Cit mi napovídal, že společník má bezesporu pravdu, ale proč vidí největší zlo v egregoru? V tom, co si pro sebe vytvořili samotní lidé? To bylo pro mne záhadou.

– Ty myslíš, že kmenový bůžek „Jahve“ je jenom egregoriální podstata? – znovu si přečetl moje myšlenky šedovlasý. Ano v tom, že máme co do činění nejen s egregorem. Egregor slouží jako bůh pro muslimany a křesťany, pro židy, především pro levity, je svého druhu mystickou zástěrou.

– Zástěrkou čeho? – projevil jsem zájem. – Ne „čeho“, ale spíše „koho“, - řekl vědmák.

Bylo jasné, že „léčitel“ hodlá vypravovat něco velmi důležitého a mně potřebného, proto jsem se zařekl, že už ho nebudu přerušovat, a připravil jsem se, že budu poslouchat.

– V minulosti lidstva se vyskytuje velmi mnoho záhadného a nevysvětlitelného, - začal stařík, když byl přišel ke stolu a usedl u něj. – Vyjmenovávat to nebudu. Myslím, že časem sám mnohé poznáš. Chci tě seznámit s tím hlavním. Určitě jste četl „Starý zákon“? Pamatuješ, jak Mojžíš strašil faraona? Čím mu vyhrožoval?

- Přikývl jsem a začal vyjmenovávat:
- Nejdříve se voda v Nilu a ve studních proměnila v krev, potom z nich začaly vylézat žáby, hned na to na Egypt naletěla hejna krvežíznivého hmyzu, nejdříve mušky, potom komáři.
- Jen vzpomínej, vzpomínej, - povzbuzoval mě vědmák, - je to zajímavé...
- Po komárech přišel dobytčí mor, - pokračoval jsem, - potom vředová nemoc...
- Jen dál, - požadoval stařík.
- Potom padaly kroupy, hrom a blesky, hrozná bouře, - pokračoval jsem ve výčtu, - po ní nálet kobylek, den se změnil v noc, a v Egyptě zemřelo vše prvorozené...
- Jsi chlapík, na vše sis vzpomněl, - pochválil mě společník. - A teď přemýšlej sám, co se stalo v zemi Kemi? Je to zřejmě řetěz mezi sebou spojených událostí: voda se změnila v krev... Možná, že se v ní přemnožil nějaký v Egyptě neznámý druh bakterií či vodních řas.
- A z toho důvodu žáby vylézaly na půdu, - začal jsem se domýšlet.
- Správně, - řekl děda, - dobře sis toho všiml.
- Ale nechápu, odkud se v Egyptě vzaly krvežíznivé mušky?
- Ty tam byly přece vždycky, řekl stařík. – Jinak by se jejich vzhled stal pro Egyptany novinkou. Prostě se mušky velmi přemnožily. Nejspíš, kvůli červeným bakteriím či vodním řasám. Na jedné straně larvy komárů ve vodě neměl kdo jíst, (jak je známo, všichni obojživelníci, včetně ryb před červeným neštěstím utekli), na druhé straně, červená bakterie či vodní řasa se mohla stát pro larvy drobných krvežíznivců potravou...
- Stařík zmlknul a pozorně se na mne podíval.
- Tady je vše pochopitelné, řekl jsem. – Spojení faktorů je zřejmé. Jasně je i to, že s Egyptem si to vyřizoval ne kmenový bůžek, ale ten, kdo ovládal genové inženýrství, a tudíž, jeho bakteriologickou zbraň. Okamžitý výbuch červeně mohly způsobit jen bakterie mutantů.
- Nebo vodních řas, - dokončil mou myšlenku „léčitel“.
- Nemohu však pochopit původ komárů, dobytčího moru a nemocí lidských, - řekl jsem.
- Tady totiž začíná to nejzajímavější, - přeslabikoval vědmák. – Všechny 3 faktory jsou také spojené, jen pro nezasvěcence jsou oddělené.
- Jak? – vyhrklo ze mě.
- Jednoduše, - řekl šedovlasý. Komáři přiletěli do Egypta z Malé Ázie a Palestiny, možná z bazénu Egejského moře. Ovádi a pavouci v Egyptě nikdy nežili, ani dnes tam nejsou. Mraky jich přiletěly ze severu, tam je jejich vlast.
- Ale jaká síla je donutila přeletět na africkou zemi? – znovu jsem se zeptal dědy.
- Ukazuje se, že v té době byla taková síla zcela reálná, - řekl vědmák. – Celkem 600 km severně od Egypta, na ostrově Santorin, nedaleko Kréty se připravovala k výbuchu gigantická sopka. Všechno živé pochopitelně zpanikařilo a pokoušelo se utéci co možno nejdál. Vztahuje se to i na hmyz. Právě ten vždy cítí blížící se katastrofu předem, - stařík se chvíli odmlčel a pak pokračoval, a krvežíznivci přinesli do Egypta dříve tam neznámé nemoci. Nejdříve onemocněl dobytek, potom i lidé, a když explodovala sopka, a pára z vypařené vody dosáhla studené vrstvy atmosféry, nejen na Egypt, ale na celé Středomoří začaly padat kroupy, proto i blesky.
- Hřmění a blesky, - doplnil jsem vyprávěče.
- A „tma egyptská“ byla zřejmě, když mrak popela zakryl nejen Krétu, ale i sever Afriky, - dokončil mou myšlenku stařík.
- Ted' seděl a pozorně se na mne díval.
- To znamená, že Mojžíš byl dobře informován o katastrofě? – vrtalo mi v hlavě.
- Jaké tajemství je tu ještě skryto? Copak výbuch Santorina – Strongile a vše, co je s tím spojeno, není náhoda, ale součást úmyslného satanského plánu, - přemýšlel jsem. – To je k neuvěření! Zároveň hyne Egyptu přátelská Minojská říše, a začíná svou historickou cestu národ, „vyvolený“ Jahvem...
- Naprosto správně! Uvažuješ dobře, - pochválil mě „léčitel“. Jen v případě se Santorinem byla použita jiná úroveň vědění, spojená už ne s genetikou, ale s geologií. Byla spuštěna seizmická zbraň, o které dnes ještě sní západní, ale i naši sovětští podlidé.

Šedovlasý znovu zmlkl. Pak si nalil sklenici moštu a tiše pokračoval:

– Vidiš, Juro. Jahve je vždy konkrétní a jedná na vysoké vědecké úrovni. Takže egregor je pouze jedna z jeho mystických složek. A mohu ti uvést masu jiných příkladů, stejných, jako jsme rozebrali. Všude v těžké chvíli na pomoc židovské občině přicházejí neznámí, ovládající tajnými znalostmi. Jako, například, „anděl“, který naučil Ježíše Navina, jak rozbořit hradby starého Jericha. Pod jeho nepřístupnou pevností židé použili akustickou zbraň, naší civilizaci dosud neznámou. Už ses někdy zamyslel, proč padly bašty pevnosti? – zeptal se vyprávěč.

– Jednoduše jsem počítal, že sestavitelé „Starého zákona“, měkce řečeno, si trochu zalhali, - odpověděl jsem staříkovi.

– Jde o to, že ne, - řekl vědmák. – Archeologové si to také mysleli, pokud nenašli zřícené neznámo proč městské hradby.

„Léčitel“ bezesporu mluvil pravdu. V minulosti jsem již viděl publikace o vykopávkách v Jerichu, ale tehdy jsem tomu nepřikládal žádný význam...

– Mnozí současní vědci, - rozvíjel své téma vyprávěč, - předpokládají, že některé zvukové frekvence mohou změnit napjatost gravitačního pole. Ale vytvořit generátor! A zatím pod hradbami Jericha takový fungoval...

Stařík se mi pozorně podíval do tváře a zeptal se:

– Mohu pokračovat? Nestane se, že bych tě polekal a ty si zacpeš uši?

– Musím se přiznat, poslouchat tě není lehké, - řekl jsem, ale jak řekl klasik: „Lepší hořká pravda, než sladká lež“. Tak tedy pokračuj.

– Už jsem ti říkal, že vše vyprávět nebudu. Je toho příliš mnoho a nemáme tolik času. Ale něco přece přidám, především to, co se týká naší psychiky – psychiky lidí druhu Homo sapiens. Tak tedy, ti neznámí kurátoři židů, skrytí pod jménem boha, je mohou krásně ovládat... Neohromují však jejich technické možnosti, ohromuje to, že je to fakticky stejná zbraň, ale skrytá a neodrazitelná.

Vědmák, očividně očekáváje mou reakci na vyřčené, zmlknul. Mlčel jsem i já, radost jsem přirozeně neměl, ale ani jsem neupadl do paniky. Když viděl, že jsem klidný, pokračoval:

– Celá naše chronologie může být příkladem toho, co jsem již řekl. Začneme „Babylonským zajetím“. Chaldejští žrecové, stejně jako žreci Egypta, také ovládali tajné znalosti, ale nepodařilo se jim zabezpečit své vládcy. Židé velmi rychle, s pomocí Jahveho-Elonchima a prostředníků převzali do svých rukou nejen obchod v říši, ale také všechna odvětví ekonomiky. Perské dobytí Babylonie jen posílilo židovskou občinu. Peršané obrali Babylon no nitky. Vyvezli z něj vše, co mohli, ale židovského majetku se z nějakého důvodu nedotkli. Nezdá se ti to divné? – podíval se na mne „léčitel“.

– Pochopitelně, že se zdá, - odpověděl jsem. – Vždy mě udivoval podivný fakt, že Kyros vydal hospodářům-židům jejich chrámové bohatství, to, které jim kdysi sebrali Babyloňané. Cožpak veliký Kyros byl natolik ovladatelný?

– Nejen on sám, - odpověděl stařík. – Artaxerx byl vůbec naprostý zombie. V historické vědě se předpokládá, že byl na vodítku své souložnice Ester: ale ta byla jen průvodcem, nic víc. Za ní stál už nám známý Jehova-Jahve. To je dobře popsáno v Bibli, proto důkazy nejsou zapotřebí... Kolik Artaxerx na povel „shora“ vyvraždil svých?

– Máme-li věřit Tóře-Bibli, tak okolo sedmdesáti tisíc, - připomenul jsem.

– Zajisté, aby uvolnil místo židům, likvidoval celou perskou elitu, - povzdechl stařík, - ani ten nejhorší nepřítel nemohl způsobit tolik zla vlastnímu národu, kolik způsobil tento ovládaný despota, - pokračoval. – A co je nejzajímavější, zoroastrijští žreci-mágové byli před takovým neštěstím bezmocní, stejně jako předtím chaldejští a později žreci Řecka, Makedonie či samotného Říma. „Neznámá síla“ během mnoha staletí dělá vše pro to, aby její chráněnci, kde jen byli, všude dosahovali nejvyšší ekonomické a politické moci. Vše probíhá přesně podle Tóry. A nejen árijští, ale ani východní vládcy jak v daleké minulosti, tak i dnes, s tímto procesem nesvedou.

Stařík hovořil klidně, ale bylo vidět, že je zneklidněn.

– Kolik toho ještě nechápeš a nevíš. Jak bych tě chtěl co nejrychleji přivést k tomu hlavnímu, protože z mého vyprávění vyplývá, že „proti nákaze není záchraný“. Všude jsou „oni“ silnější, a všude je jejich bůh hlavní...

– Dosud to tak vypadá, - pokrčil jsem rameny. – Abych se přiznal, z tvého vyprávění mi vlasy vstávají hrůzou.

– Tak, tak, - zavrčel „léčitel“, - strašit jsem tě nechtěl, ale stalo se... Prostě jsem chtěl na některých příkladech ukázat, že pod maskou „Jehovy“ se skrývá reálná, lidstvu krajně nepřátelská síla, že všichni tito „vyvolení“, spolu s potomky žreců Amona, levity a pozdějšími zednáři, jsou jen vykonavatelé cizí vůle, nástroje pro globální rozklad a likvidaci společnosti.

– Židé, jak tomu rozumím, mají vůbec zvláštní úlohu, - doplnil jsem vyprávěče, - ke všemu ostatnímu jsou ještě i svérázným bleskosvodem.

– Správně, - pokýval šedou hlavou vědmák. – Je to oklamaný národ. Ať se stane cokoliv, vždycky se vina svalí na ně.

– No bať, jsou vždy vidět, - dokončil jsem dědovu myšlenku. Několik minut jsme oba mlčeli. Bylo již dlouho po půlnoci, ale spát se nám nechtělo. V hlavě se točilo několik otázek. Na jedné straně jsem je chtěl co nejdřív položit, na druhé jsem chápal, že toto moje přání stařík předpokládá, proto jsem seděl a čekal.

– Chceš pochopit, kdo jsou ty stvůry z egregora „Jahve“? – zeptal se. Kývnul jsem hlavou.

– Není to žádné tajemství, mluví o nich legendy mnoha národů. Za nejstarších časů se tyto nečisté síly ani nepokoušely skrývat, lezly, tak říkajíc, cestou necestou, a stále předváděly svou sílu. A prohrály!

– Ale kdo to je? – přerušil jsem ho. – Proč o nich nic nevím?

– Víš, - zasmál se vědmák. – Copak jsi nečetl ruské lidové pohádky?

– Přece četl, - zarazil jsem se, - a dodnes je čítávám.

– Tak si vzpomeň, kdo byl hlavním soupeřem našich hrdinů? A nejen ruských, ale i indických, iránských, i západoevropských? V lidové tradici tuto zvěř obvykle nazývají draky.

– Ale vždy jsem četl, že legendy o bitvách lidí se všelikými Gorynyči je jen památka na poslední zachovalé gigantické draky na Zemi – řekl jsem.

– A zatím existují jejich zcela konkrétní popisy. Například, u Afanasjeva. Tento velký ruský umělec dokázal proniknout až k podstatě a pochopil, co jsou zač. Z jeho deníků, draci byli hlavně bohatíři ze soubojů. Jsou zakovaní do neprorazitelného šupinového brnění, mají krátký plochý ocas, hadí hlavu a dlouhé ohebné ruce. Nejčastěji draci představují osamělé hrdiny. Ale někdy se obklopují družinou, - stařík se několik vteřin odmlčel, a pak dodal, - a mají hroznou paprskovou zbraň. Ale mnohé legendy vyzvedávají jejich válečnou čest: s lidmi tyto stvůry zpravidla bojují za stejných podmínek – chladnou zbraní, a dokonce, když prohrávají, neuchylují se ke své hrozné technice. V legendách se říká, že jsou velmi chytrí a moudří, že velmi nenávidí lidi, ale někdy, velmi zřídka se s nimi přátelí...

To, co vypravoval vědmák, mi v hlavě nešlo k sobě. Draci, Gorynyči a podobné příšery... Vše jsem považoval za výmysl, ale šedovlasý společník o nich mluvil jako o realitě, k tomu se odvolával na autory a kolektivní lidovou paměť. Ze své zkušenosti jsem věděl, že „není dýmu bez ohně“, ale bez ohledu na to, vědomí se dále bouřilo. Vbité v dětství, že všechny pohádky jsou lži, stále pracovalo...

– Zajímavé je, kam se drakouni poděli dnes? - myslel jsem si. – Jistě zalezli do svých jeskyní a ani nos nevystrčí. A položil jsem tuto otázku přímo „léčiteli“.

– Vždyť to přece všechno víš! – řekl udiveně. – Jeskyně jako jeskyně, ale v podzemí v gigantických prostorách mají celá města, zvláště na dně Světového oceánu, ale o to nejde, - udělal pauzu „léčitel“. – Jen kdyby se nepletli do našich pozemských záležitostí. A oni zasahují, a ještě jak!

Stařík zase mluvil v hádankách, ale když viděl, že mi to nedochází, nakonec se zasmál:

– Ty si asi myslíš, že jsem se zcvoknul.

– Ale ne, - odpověděl jsem, - dosud si to nemyslím.

– Ale klidně tě to může napadnout, - zavrčel děda. – Kdysi jsem také procházel tvou školu a pamatuji si, co se dělo v mém vědomí. Je těžké uvěřit, že paralelně s naší pozemskou civilizací na planetě žije a vzkvétá před všemi skrytá civilizace nehumanoidů? Chápu tě, Juro, ale seber trpělivost a uvěř – moje hlava je zcela v pořádku.

– To, co mi vědmák řekl, mi trochu ulehčilo na duši, a tak děda pokračoval:

– Jak říkají tajné vědy, před asi 40 tisíci léty, drakům se nějak podařilo získat vládu v Atlantidě. Zřejmě přes své příznivce... Možná, že přispěla ještě jedna tajná síla, ale o ní později... - Stařík chvíli přemýšlel a pokračoval: - Tehdy byl vytýčen kurs na likvidaci lidstva jeho rukama. Dávno to bylo. Nejdříve draci na Zemi vyprovokovali kruté soupeření dvou říší, a jako jeho důsledek proběhly dvě bratrovražedné války. Stopy první velké bitvy jsou dobře vidět na celé planetě. Jsou to i gigantické krátery, pouště, spálené sluncem, na severu tisíce kráterovitých kulatých jezer s vysokými břehy. Pseudovědci se lidstvu pokoušejí dokázat, že to jsou stopy po meteoritech a asteroidech, ale pročpak potom všechny tyto krátery jsou stejně staré? Na takovou otázku naši vědci obvykle neodpovídají. Stopy po druhé válce jsou méně zjistitelné. Jsou hlavně na dně Atlantiku a na kontinentálním šelfu Eurázie. O této válce dobře psal Platon, myslím, že to znáš?

– To se ví, - zvolal jsem. – Timeos a Kritos, kdysi jsem to znal nazpaměť.

– Dobře, - pochválil mě vyprávěč. – U Platona se tedy zastavovat nebudeme. Druhá světová válka a následující potopa zničily nejen celou pozemskou civilizaci, ale odvrhly zbytky lidstva do doby kamenné. O takový výsledek asi draci usilovali, ale přesto prohráli. Prohráli proto, že nehledě na jejich přání, na Zemi nenastal chaos. Přes to všechno, lidstvu zásluhou svých žreců se podařilo uchovat i staré znalosti, i základy duchovnosti. A navíc, aby se budoucím pokolením dostalo dědictví otců, na základě zachráněného vědění byla vytvořena zvláštní védická tradice. A jejími strážci se stali orianští žrecové-ochránci. A tak vznikla tradice ochránců, - dokončil svou myšlenku vědmák.

– No a ti, s tvářemi ještěrů a s nároky, čím se ti zabývají?

– Netěš se myšlenkou, že se svého strategického plánu draci zanechali, to ne, jen změnili taktiku. Teď vsadili na to, že připraví lidstvo o jeho védické dědictví. Na to, že ho připraví o znalosti a promění v bezbranné zdivočelé poslušné stádo. Nejdříve během několika tisíciletí v prostředí smíšených periferních hybridních rodů probíhala intenzivní náhrada žreců, a jako důsledek, náhrada základních duchovních hodnot. Tak se zrodily krvavé měsíční kulty. Později žrecové Amona v Egyptě vytvořili speciální monoteistické náboženství pouze pro vyvolený národ... Jeho egregor začali ovládat draci. A tak se stalo, že každé oslovení egregora bylo oslovením jich. Odtud i tisíce zázraků, nevysvětlitelných z hlediska současné vědy, včetně výbuchu Santorina, rozpad hradeb Jericha, plná zombizace mnoha vládců Persie, Makedonie, Říma, králů, všemožných carů, až po současné prezidenty a jejich vlády, a odtud živočišný strach před mocí Jehovy nejen u potomků Árijců, ale i u řadových židů.

Stařík-vědmák se odmlčel, potom vstal od stolu a pozval mě, abych šel za ním. Vyšli jsme na vysoké zápraží domu, potom jsme sestoupili na dvůr, otevřeli vrátka a zamířili jsme k rokli. Kolem byla tichá srpnová noc. Na obloze plály miliardy hvězd, jejichž světlo se odráželo ve vodách Kondy, tekoucí na východ do Irtyše. Zdálo se, že hvězdy na obloze a zrcadlo řeky jsou jedno a totéž, že jedno se přelévá v druhé. Ani stíny protějšního břehu nenarušovaly tuto harmonii. Najednou záře padajícího meteoritu na okamžik osvětlila vodu řeky, střechu domu a koruny stoletých borovic, stojících v rokli.

– Podívej, to je krása! – tiše řekl vědmák. Často obdivuji hvězdnou oblohu. Ta nelže. Je dokonalá a krásná! Vidiš – tam, planety: v popředí Jupiter se svými měsíci, na obzoru je vidět Saturn – to je ochrana našeho pozemského světa.

– Proč ochrana? – podivil jsem se.

– To proto, že obě gigantické planety, kroužící na periferii mezi oběžnou dráhou Země a dalekým vesmírem, jsou svérázným mocným štítem. Kdyby nebylo jejich obrovského gravitačního pole, víš, kolik by všeho přilétalo na Zemi z vesmíru? Kdyby nebylo jich, to bychom tu nerozmlouvali. Svět Země by neexistoval, na jejím místě by kolen Slunce obíhala kamenná, mrtvá, rozrytá trychtýři od asteroidů a meteoritů poloplaneta.

– Něco jako Měsíc? – zeptal jsem se.

- Měsíc, to je poslední bašta. Ten také na sobě sbírá nebeské kamení, proto je celý pokryt krátery. Ale není předurčen k tomu, - řekl stařík.
- A tak k čemu? - projevil jsem zájem.
- Ne vše najednou, - zavrčel „léčitel“. - „Nepoháněj koně“, vydrž chvíli, na vše dojde.
- Ale přece, - pokračoval jsem ve výslechu, - vynasnažím se to pochopit.
- Řeknu ti jen to, že Měsíc byl vytvořen pro udržení naší planety před periodickým rozkmitáváním, - suše řekl šedovlasý a po krátké odmlce dodal, - přesněji, pro zachování stálé velikosti cyklony osy Země vzhledem k Slunci.
- Řečené mnou doslova otrásl!
- Podle tebe to vypadá, že měsíc je umělé těleso, a že na něm navíc závisejí klimatické pásy naší planety, - zeptal jsem se chvějícím se hlasem.
- Ne podle mne, ale tak to opravdu je, - zasmál se stařík. - Uběhne nějaký čas a poznáš, jak je to jak s Měsícem, tak i s Marsem, - pokusil se mě uklidnit společník.
- Ale tys řekl, že Měsíc byl vytvořen, - nedal jsem se odbýt. - Víš-li to, řekni kým?
- Těmi, kdo zařizoval Zemi pro život. - odpověděl příkře. - Ty pospícháš, a sám ještě nejsi připraven, což pro tebe může špatně skončit. Pro nepřipravené vědomí je vědění nebezpečné. Může vzniknout vnitřní psychologický konflikt. Programované vědomí je krajně konzervativní, jak se zachová, není známo. Říkám ti, že vše má svůj čas. Nauč se trpělivosti. Ta je nyní pro tebe nejdůležitější.

S těmito slovy starý vědmák se ještě jednou ohlédl na oblohu, obrátil se od rokly a vydal se k vrátkům. Já jsem mlčky následoval hospodáře.

- V duši jsem se cítil ošklivě. - Svou netrpělivostí a přílišným sebevědomím jsem jistě starého rozčaroval? - vrtalo mi hlavou. A teď mi sotva bude důvěřovat.

Když jsme vešli do osvětlené světnice, podíval jsem se na staříka a pomalu jsem se začal uklidňovat. „Léčitel“ se choval, jako by se nic nestalo, dále se usmíval. Pak se podíval na nástěnné hodiny a zeptal se:

- A co tak si zdímnout, Juro? Pro mne starého se noc hodí pro přemýšlení, ale ty jsi mladý. Jistě jsem tě unavil k smrti?

Potrásl jsem záporně hlavou a zeptal se:

- A otázky ti ještě můžu dávat?
- Podle toho, jaké, - odpověděl vědmák. - Jsou otázky, do nichž jste ještě nedorostli, ale je i masa otázek, právě ty tvoje, a na ty rád odpovím.
- Pak mám takovou otázku, - začal jsem, - řekls, že draci mají někdy družinu. Není-li to tajemství, kdo tvoří tu družinu - takoví jako oni, nebo jimi zotročení lidé?
- Ani ti, ani druzí! - zachechtal se stařík. - Tos mi dal otázku?! Vždyť jsi chtěl dát jinou. Dobrá, odpovím, ani ti ani ti druzí, ale třetí: malé stvůry s velkými hlavami, asi jako naše děti. Mají velké oči a miniaturní ústa. U draků plní všechny jejich rozmary... Zřejmě nějaká zotročená kosmická rasa. Jistě chápeš, že i draci jsou zrozenci kosmu... Tak co, spokojen? - dokončil vědmák.
- A naši dalecí předkové také přišli na Zemi z kosmu? - znovu jsem se zeptal.
- Určitě! - odpověděl stařík. - Ale ta otázka ještě není pro tebe. Odpovím ti na ni později.
- Tak ti řeknu, co mě nejvíc trápí, - řekl jsem.
- Proč jsem začal jakoby na zdraví a skončil za klid? - pokračoval za mne šedovlasý. - Uklidnil, že válka ještě není skončena, a vykládal o takových hrůzách, že nemáš chuť ani spát, ani jíst, - ukázal očima na stůl.

Přikývl jsem.

- Tak tedy poslouchej, - usmál se „léčitel“. - Nepřeřekl jsem se, ještě není vše ztraceno. Ale proč. Všechny jejich psí-technologie, - znovu zdůraznil slovo „jejich“, - u mnoha pozemšťanů změny v psychice nezpůsobují. Absolutnímu programování se poddávají jen slabé osobnosti. Proto stvůry v šupinách musí postupovat po mnoha stupních. Nejdříve vyhledávají potřebné lidi (obvykle si takové kádry vychovávají v zednářských lóžích „druhého řádu“), potom je uvádějí k moci. V tom jsou zednáři nezaměnitelní, ale to není vše. Hlavně musí dosáhnout, aby jejich protežé byli plně

ovladatelní a poslušní. Pro dosažení takového efektu je třeba od dětství svázat vědomí „vyvolených“ s penězi... Bez peněz to nejde. Ty jsou v naší nemocné společnosti základní silou vlády a ničení. Právě z toho důvodu se celému světu drže a cynicky vnucuje tak zvané západní demokratické vzdělávání, zbavené duchovnosti.

– A aby mohli efektivně manipulovat zlomeným, materializovaným vědomím individuí, byl vytvořen systém mezinárodních židovských bank, - dodal jsem.

– Chlapík! – pochválil mě vyprávěč. – Začínáš i bez mé pomoci skládat mozaiku. Nejvíc se mi líbilo, že programované zařazuješ k individuí, a ne k osobnostem. Opravdu, v současné době ve mnoha světových elitách osobnosti lze spočítat na prstech.

– Proto možná existuje taková zajímavá anekdota: my jsme Rusové, to se vztahuje na všechny v Rusku. Tam, na Západě, jsme pro ně všichni Rusové. Tak tedy: Rusové jsou velmi talentovaní a vzácně chytrí lidé, ale do vlády u nás volí v podstatě samé nezmary a idioty... - znovu jsem vytáhl repliku.

Když to stařík uslyšel, zasmál se.

– Tuto anekdotu lze stejně úspěšně vztáhnout na Američany, Evropany, i Číňany a dokonce i na současný Izrael, ale odklonili jsme se od tématu. Mluvím o něčem jiném, - přerušil mě. – Mládenci s vypoulenýma očima a rybími držkami, jejich spojenci a podílíky mají s námi pozemšťany spoustu potíží. Donutit nás, abychom likvidovali sami sebe i s využitím institutu programování a prodejních vlád není tak lehké. Navíc se dost často k moci v některých zemích dostávají - přes „jejich“ úsilí – lidé silné vůle, milující svůj národ. A tam začínají „jejich“ neúspěchy. Všechny dříve tak pracně vytvořené konstrukce ovládnutí společnosti letí k čertu, a zase musejí začínat vše od začátku.

– Ještě otázku – přerušil jsem dědu. – A proč oni, tito démoni z hlubin galaktiky nezkusí proti nám lidem použít sílu?

– Oni ji používají: prostřednictvím vlivu tajných společností, přes vládu „vyvoleného“ národa až, nakonec, prostřednictvím jimi vytvořené na Zemi parazitického nebo zločinného kreditního a finančního systému, - nepochopil mou otázku „léčitel“.

– Měl jsem na mysli něco jiného – válečnou sílu.

– Válečnou? – zeptal se stařík znovu?

– Nejsou tak hloupí, aby hráli takové hry. Znáš přece zákon: „jak nahoře, tak i dole“.

– Příkývl jsem.

– A co vidíme u nás na Zemi? Rovnováhu sil. Dvojpolární svět. Neboli hrubě: co představuje západní civilizace biorobotů? Ta je přirozeným dědictvím civilizace Atlantid'ánů, to žádné důkazy nepotřebuje. Víme, že je vybudována podle projektu tajného okultního řádu, a samotný řád vyšel z Egypta, proto i egyptská symbolika, i egyptská magie současných templářů, rozenkreutzerů a iluminátů. Kořeny jsou egyptské – to je vidět. A nikdo je nehodlá skrývat. Egypt byl tím místem, kde 3 tisíce let před Kr., klan žreců Amonových, přímých potomků žreců Atlantidy se zmocnil vlády. Zdá se, - pokračoval, zaujatý svou exkurzí do minulosti země Kemi, stařík. – velké mezivládi, kterým skončila Stará říše, bylo jejich dílem proto, že po ní se v Egyptě mění hlavní město, a bůh Amon se stává hlavním bohem obou říší. Atlantid'ané přece, jak víme ze starých árijských kronik, - vzpomeňme jen Platonovy dialogy, byli ovládnuti silou, která je pobídla do boje o světovládu. Vzpomeňme jen, čím se tito vládcí zabývali? Přece tím, čím žreci Amona řízený Kyros, Dareus II., Alexandr Makedonský, nebo loutky tajných společností - Napoleon a jeho kolega v úsilí o světovládu Hitler. To, že zdravý smysl a vůle vládců Atlantidy byly paralyzovány, pochyb nevyvolává. Stejně tak byl paralyzován zdravý smysl a vůle současných vůdců západu, jinak by se nesnažili o konfrontaci s Ruskem. Vždyť jen myšlenka na moderní válku je naprosté šílenství.

– Takže obviňuješ z těchto závodů ve zbrojení Západ?

– A kohopak – mne a tebe? - usmál se vědmák. Kdo má peněz jako želez? Přece to není SSSR, kdo tiskne prázdné dolary. K nám mezinárodní valuta přichází potem a krví. To je ten finanční zisk pro idioty. Kvůli dolarům prodáváme doslova vše: ropu, plyn, dříví, rudu, vzácné kovy. K závodům ve zbrojení jsme byli donuceni. To je tak zvaná studená válka, před ní se Rusko neskryje. Proto si myslím, že SSSR je odsouzen k zániku. Dříve či později západem kontrolované prohnílé sovětské

tajné služby v čele s toužou vládou, to vzdají, a pak se všichni sejdem na „hostině v době moru“! Ale zase jsem odbočil, - řekl šedovlasý. Chtěl jsem, abys pochopil, že současný Západ je dědic ideologie Atlantid'ánů, zmizelých v minulosti, a zároveň je spojencem těch destruktivních sil, o nich jsme mluvili dříve. Západ mají ty stvůry na vodítku: z jedné strany – prostřednictvím těch, kdo se ve spotřebitelské společnosti zmocnili ekonomické a finanční nadvlády, tak zvaných „vyvolených“, z druhé strany – agentů tajných společností. V naší regionální civilizaci potomků Orianů-Hyperborejců, se jistě takové neštěstí nepříhoda. – dokončil svou myšlenku „léčitel“.

Ve světlici na několik vteřin panovalo mlčení. Potom jsem se přece rozhodl:

– Proč by nebylo? Cožpak jsme z jiného těsta? Sám jsi říkal, že naše slavná KGB je kontrolována, což znamená prodejná, že kremelský dům přestárlych dožívá. Copak ti i druzí SSSR brzy vzdají?

– Ano, říkal, klidně odpověděl stařík, a svá slova neodvolám, ale nejde o to. V Rusku vždy byla a bude ještě jedna vláda. Tato vláda je mnohem silnější, než jakákoli prozápadní, jakkoli by ta byla pevná. A v ní je naše spása. Nejen naše, ale celé naší civilizace...

– Co je to za vládu? – podivil jsem se. Nikdy jsem o ní neslyšel.

– Není divu, usmál se děda, protože ty sám jsi závažnou součástí této vlády.

Na okamžik se mi zdálo, že stařík blouzní, ale podíval jsem se na něj a pochopil jsem, že je zcela zdravý a čeká pochopení. Zatřásl jsem hlavou, a stařík pochopil, že mi to nedochází, pokračoval:

– Dobrá, - řekl, - co je pro tebe důležitější – zákon, který vymysleli pseudovědci kdesi v Kremlu, nebo hlas tvého svědomí? Například, rozkážou ti, abys mě zabil. Uděláš to?

– Samozřejmě, ne, - vypálil jsem.

– Tak kde je ta pravá moc – ta, co přikazuje, ne ta ve tvé duši?

– Přece ta, co je v duši, - řekl jsem, ale stále jsem plně nechápal.

– Což bylo třeba dokázat, - zasmál se stařík. – Západní člověk by většinou na tvém místě příkaz splnil. Ty – ne. Tak co, už něco chápeš, o čem mluvím? – zeptal se „léčitel“.

– Myslím, že ano. – začal jsem se domýšlet. – O ruském kolektivním nevědomí. To ono nad sebou neuznává žádnou moc, kromě moci samotného Tvůrce.

– Jednodušeji, neuznává žádnou jinou moc, kromě jednotných nejvyšších zákonů Vesmíru. Ještě jednodušeji – kromě moci nad svým chováním toho, čemu říkáme svědomí, - dodal.

– A co cit pro spravedlnost, šlechtnost, čest? – začal jsem zase.

– Všechny tyto pojmy patří do pojmu svědomí, - namítl stařík. – Tak co, snad jsme si to vyjasnili. A můžeme se směle vrátit tam, kde jsme začali, - znovu se obrátil ke svému tématu vědmák. – Na Zemi vždy byla, je a bude rovnováha sil. Ve starověku roli stabilizačního faktoru naše ruská či skythská, nyní skoro zapomenutá říše. Nyní tuto úlohu hraje Sovětský svaz. Totéž bude i v budoucnosti, nepochybuji, - pomalu vykládal stařík. – To je naše planetární rovnováha sil dvou protikladných koncepcí: na jedné straně se na Zemi projevují materialistické nehumanoidní hodnoty, a není důležité, že jejich viditelnými průvodci jsou lidé, na druhé, na prvé místo vystupují čistě humanoidní hodnoty, čili duchovní. Tyto hodnoty uchovává pro budoucí pokolení pozemšťanů ve svém kolektivní nevědomou Veliké Rusko. Jsou jasné dva póly. Lépe řečeno, rovnováha. Jak už víme – co je dole, to je i nahoře. Tudiž i ve vesmíru je stejná rovnováha sil. A ty se ptáš, proč nehumanoidé nepoužívají proti pozemšťanům vojenskou sílu? Ať ji zkusí použít! V tu chvíli se nám nabídne tolik humanoidních spojenců, včetně těch z naší metropole, že se to těm ještěrohlavým a šedým nebude zdát málo! To zaprvé, řekl šedovlasý. A zadruhé, nehumanoidé znají stejně jako my zákon děje, či jak mu říkáš, zákon karmy, proto se snaží vše dělat cizíma rukama.

– Nejdříve jim jako nárazník sloužili žreci a vládci Atlantidy, a za našich časů podvedení přeorientovaní „vyvolení“, plus degeneráti zednáři. – pokusil jsem se o souhrn.

Když uslyšel mou repliku, stařík se na chvíli zamyslel. A potom řekl:

– Nejsou tak podvedení, ti tvojí „vyvolení“. Ale že jsou přeorientovaní, to je pravda. Chceš, povím ti stručně, jak je vytvářeli?

Přirozeně, ihned jsem souhlasil.

Kapitola 4

BOHEM VYVOLENÍ A GENETICKÁ AGRESE

Venku už svítalo, spát se přesto nechtělo, a k tomu všechno, s čím mě seznamoval můj společník, bylo hrozně zajímavé.

– Rozumíš, - začal stařík, - že všechny rasy na Zemi mají různý původ. „Čistými lidmi“ jsou v podstatě Rusové, včetně všech Slovanů. Nepatří sem Albánci, Srbové, Chorvati a Černohorci ... „Čistými lidmi“ jsou také Baltové, východní a centrální Němci, Irové, Skotové, což je v Evropě asi vše... V Ázii lze za „čisté lidi“ považovat zázračně zachráněné íránské Parsy a kastu indických bráhmánů. V Novém světě jsou „čistými lidmi“ některé kmeny rudokožců Aljašky, Kanady a severu USA. V Jižní Americe mezi lidmi bez příměsí lze zařadit sotva hrstku Inků a potomků Araukanů v Patagonii.

Poslouchal jsem děda, a s každým jeho slovem jsem byl víc a více ohromen. Předě mnou seděl ten nejskalnější rasista, který cynicky dělil lidi na čisté a nečisté – to bylo něco nového! Copak mě začne přesvědčovat, že na Zemi existují rasy míšenců s Mart'any, nebo – ještě hůř – s ještěrohlovým? Zřejmě zase přečetl mé myšlenky a smutně se usmál.

– Mohu ti položit otázku? – zeptal se. Přikývnul jsem.

– Co myslíš, - začal zdaleka, - kam se na Zemi poděli za posledních 30 tisíc let početné kmeny neandrtálců a na východě Eurázie tak zvaných sinantropů?

– Naši předkové je zřejmě vyhubili, - pokusil jsem se odpovědět.

– Moji a tvoji předkové – ano. Ti ty poloopice likvidovali, to máš pravdu, ale byly rody, především utečenci, na západě z Atlantidy, a na východě ze zaniklé Pacifidy, které se začaly s podlidmi mísit. Přečti si Debetze nebo Aleksejeva, podívej se do prací Poršněva. Všichni tři akademici říkají, že malé pozemské rasy Afriky, Ázie a dokonce jihu Evropy, například, balkano-kavkazská, vznikly smíšením člověka rozumného a primitivního... Nemysli si, že jsem rasista. Ale jak se říká, s fakty se nedá diskutovat. Tím spíše, že ta fakta mnohé vysvětlují. Takže co, budeš mě poslouchat či ne? – zeptal se přísně.

– Samozřejmě! – málem jsem vykřikl. – Ale uznej, že vyprávíš nezvykle! Je strašné tě poslouchat!

– Jen se neboj, poslouvej a prověřuj mne. Hlavně prověřuj. Nežádám, abys mi věřil, žádám, abys mě prověřoval. A teprve potom věřil. Kdysi jsem dělal totéž a také mi nebylo lehké, - řekl vědmák. – Tak tedy, - začal znovu, - ty stvůry v tak zvaném Ráji, o nichž se píše v Bibli jako o Bohu, dobře věděli, že Semité vznikli smíšením minimálně dvou ras: „člověka rozumného“ a „člověka neandertálského“, ale je nezajímalo v jejich „vyvolených“ otrocích genom člověka. Oni sázeli na genetický komplex, který si přisvojuje hotové, tj. čistě lovecký. Právě ten potřebovali pevně zakotvit v DNK budoucího kmene vládců nové, jimi zakládané technogenetické pozemské civilizace.

– Vědmák udělal pauzu, pozorně se na mne podíval a zeptal se:

– Co myslíš, co nám říká akt stvoření Evy? – Pokrčil jsem rameny.

– Že to je technologie výše uvedeného komplexu. Jsi přece biolog a víš, co dává budoucímu pokolení těsný inbreeding?

– Prostřednictvím inbreedingu se ukotvují nějaké potřebné genetické vlastnosti, - odpověděl jsem.

– A co jsme četli v Bibli? Jehova vybírá ze spícího Adama žebro, formuje z něho ženu Evu – jeho budoucí manželku... Je to tak? – zeptal se.

– Mlčky jsem přikývl.

– Tak o co tu jde? Rozeberme to spolu.

– Nejdříve – genetická kopie, to se ve vědě nazývá klonování, pak získání potomstva od této kopie, - začal jsem uvažovat. – To znamená, také inbreeding.

– Ale dvojité, nebo zesílené, - rozvíjel mou myšlenku vědmák. – To křesťané se nám pokoušejí dokázat, že Adam a Eva jsou prapředky celého lidstva, ve skutečnosti však, pokud přečteme Tóru pozorně, přesvědčíme se o něčem jiném: ukazuje se, že Adam měl před Evou manželku – Lilit. Kain, jeho syn, místo toho, aby byl potrestán, se dostane pod ochranu Jehovy. – Vzpomeň si, - obrátil se ke mně šedovlasý. – Co říká Kainovi Jahve-Elonchim: “Za každého, kdo zabije Kaina, náleží sedminásobná pomsta.“, nebo „I učinil Jehova Kainu znamení, aby ho nikdo nezabil, když se s ním potká“. Kdopak ho mohl zabít, když na Zemi lidé ještě nebyli? To znamená, že planeta byla osídlena. A pro lumpa byla zapotřebí ochrana. Mimochodem, co ukazuje Tóra v obrazech Ábela a Kaina? – zeptal se vědmák. – Namáhej si hlavu, možná pochopíš?

– Děda se opřel o židli, natáhl nohy a s úsměvem se díval na moje rozpaky.

– Podle toho, že Kaina se nesměl nikdo dotknout, Jehova ho potřeboval. – uvažoval jsem.

– Správně, jsi na dobré cestě, - povzbudil mě stařík.

– Otázka je, proč ho potřeboval, - pokračoval jsem. – Čím se mu tak zalíbil? Snad svou dravčí povahou?

– Právě dravčí - správně jsi to upozoroval, - znovu mě povzbudil děda.

– Tak, došlo mi to! – zvolal jsem. – Genetický neandertálský lovecko-spotřební neboli dravčí komplex zdědil po otci a matce v plné míře pouze Kain. U Ábela se tento komplex, jakkoli o to Jahve usiloval, nevytvořil. Je zde zřejmé paralelní rozštěpení po dvou liniích. Po linii vlastní člověku, a po linii zvířete. A vražda Ábela Kainem – to je jen akt výběru: nepotřebná dědičná linie musela být přerušena. „Jahve“ o ni neměl zájem. Potřeboval potomky ne Kaina, ale děti živého, závistivého a zlého Kaina. Proto si Kain pořídil hned několik žen. To také dokazuje, že Adam a Eva nebyli předky ani árijců, ani černochů, ani semitů. Nejspíše byli prarodiči rodu vyvolených, kteří vyšli ze semitského etnokokonu...

– Bravo, - pochválil mě šedovlasý. – Umiš myslet! Jen si sám nevěříš. Nepotřebuješ tolik učitele, jako spíše postrkovače, - zasmál se stařík. – Tak co, budu si muset zahrát na postrkovače! – dokončil ironicky. – Pojďme ale dále. Skončili jsme u toho, že „vyvolení“ jsou osoby s pevně vlišaným do jejich DNK genovým lovecko-spotřebitelským neandertálským komplexem, rozebrali jsme i technologii procedury „vlisování“. Ta je též spolehlivá. Například, tentýž akt klonování. Důležité však je, proč tolik starostí? Není srozumitelný smysl „vcementování“ dravčího spotřebitelského genového bloku do genomu Homo sapiens sapiens? Pokud to tušíš, povídej, rád si tě poslechnu, - zase mě oslovil šedovlasý.

– Myslím, že to je prosté, - začal jsem svůj předpoklad. – Zřejmě proto, aby žádné vnější genové vlivy nemohly u vyvolených narušit jejich vnitřní podstatu.

– Naprosto správně! – znovu mě stařík pochválil. – K tomu lze dodat, že tento zlověstný genový komplex se u nich – u Židů – dědí ne po otci, ale po matce. To je také vychytralé, protože „vyvolení“ podsouvají své krasavice našim dutohlavým vládcům. Přes ně pak genový dravčí blok pronikl do všech vládnoucích elit Světa. Myslíš si, že hospodáři západní civilizace zbožňují Židy? Vůbec ne. Oddané tupohlavé otroky obvykle přezírají. Pro ně jsou Židé pouze nositeli nevýrobního, dravčího, přisvojující si cizí, genového komplexu. Tak řečeno, svérázná doprava škodlivé dědičnosti, ale podstata není v nich, není v Židech, ale v tom genetickém hospodářství, které je jim vlastní a které mohou lehce předat jiným národům. Svého druhu – genetická nákaza, proti níž my, potomci Árijců, nemáme žádnou imunitu.

– Starý vědmák se odmlčel, nalil si plnou sklenici šťávy, totéž pokynul udělat i mně. Když jsme pak vypili mošt a zakousli voňavého chleba a medu, pokračoval:

– Nabízení svých žen perspektivním árijským mužům je jen část celé věci. Za-prvé, ne všechny Židovky jsou krasavice, za-druhé, málo Rusů, Němců či jiných Evropanů má v oblibě černovláska... Ale mají v záloze mnohem efektivnější metodu přenosu zvířecího přivlastňovacího komplexu. Funguje už dávno. A hlavní housle v něm hrají židovské ženy.

– To je nějaké nové neštěstí? – nevydržel jsem. – To co vykládáš, je prostě hrozné. Hroznější, než ve vědecko-fantastických románech!

– Opravdu to existuje, - řekl stařík. Slyšels někdy o ikoně telegonie, o tom, že žluté tělo ženy je informačně kódováno prvním samcem, a pak všechny její děti, dokonce od zcela jiných mužů, nabývají v podstatě vlastnosti toho, s nímž byla poprvé, což se zvláště výrazně projevuje v psychice? – zeptal se mne.

– Přiznám se, že otázka šedovlasého mě zaskočila. Přirozeně, nikdy jsem o takovém podivném špiónu neslyšel, a také odkud bych to měl vědět? Ani ve škole, ani na univerzitě o informačním přenosu dědičnosti se nikdo nikdy nezmínil. Sotva asi slyšeli o zákonu telegonie i naši univerzitní profesori genetiky... A existuje vůbec? – vířilo mi hlavou. Možná „léčitel“ něco popletl, nebo si vymýšlí?

– Zákon telegonie odhalili v Anglii v minulém století, - nevšímaje si mých rozpaků, pokračoval stařík. – Ale věděli o něm žreci před mnoha tisíciletími. Používali tento zákon pro tvoření. Například, aby pozvedli úroveň duchovnosti u svých soukmenovců... Jiní, naopak, aby někoho rozložili, dovedli do stavu zvířete... To, že existuje, se přesvědčíme snadno, stačí si všimnout dědičnosti zvířat: psů, slepic, koz atd. Jistě jsi nejednou slyšel, jak rodiče nadávají svým dětem, po kom vlastně jsou. Zrůda jakási, zcela cizí?! – zeptal se šedovlasý znovu.

– To jsem samozřejmě slyšel nejednou, proto jsem přikývnul a připravil se na další výklad.

– Nebudu se dotýkat minulosti. O ní se dozvíš sám. Řeknu ti, jak se projevil zákon telegonie na území Maloruska, - řekl „léčitel“ po krátkém přemýšlení. Pamatuješ přece, že současná Ukrajina kdysi patřila Rzeči pospolitej.

– Pamatuji, - řekl jsem.

– Tak tedy, polští magnáti si mezi sebou rozdělili ruské země, ale sami na Ukrajinu nejeli. Ustanovili na svých panstvích za správce především prověřené Židy. Tady se uplatnil biblický mýtus o „správcích“ faraona Josefovi. Židé byli v Polsku považováni za nejlepší ekonomy. To je pochopitelné. Polsko díky chazarskému zlatu se proměnilo málem ve světovou velmoc své doby. Nejde však o to, - pokračoval stařík, - ale o to, že Poláci zavedli v Malorusku bestiální zákon první noci, avšak protože samotných magnátů a šlechty bylo na Ukrajině málo, tak toho zákona začali využívat jejich náměstci – židovští správci. A tak se v té době na Ukrajině narodilo to, co tam vidíme dnes. Znáš anekdoty o chamtivosti a závisti chochlů, či přesněji, o jejich do nemožnosti materializované psychice? – obrátil se na mne stařík s otázkou.

Zasmál jsem se:

– To víš, že znám!

– To je tedy důsledek zákona telegonie, Juro. Dnes v našich jihoruských zemích ne po židovské, ale po ruské linii, z pokolení na pokolení se přenáší dravčí, orientující člověka ne tolik na tvoření, jako na přisvojení hotového, vytvořený ještě v Ráji, genetický komplex podčlověka, který materializuje a paralyzuje vědomí, - jedním dechem vypověděl vědmák.

Bylo vidět, že děda je rozmrzelý a prožívá to.

– Teď chápu, - řekl jsem, - proč Bohdan Chmelnický sebral všechny sexuální samce a utopil je v Dněpru.

– Utopil nejen správce panství, ale i směnárny, všechny lichváře, majitele nevěstinců, rabíny a dokonce židovské ševce, i když ty mohl vystěhovat do Polska... Krátce, všechny, koho mohl, - smutně se na mne podíval stařík. Ale spolu s nimi by bylo třeba utopit i všechny jejich potomky. Právě kvůli nim je Ukrajina nešťastná. Šílí a o rozkol usilují ne čistokrevní, ale ti s genetickou úchylkou, či přesněji, s židovským přívěskem. Právě ti dělí ruský národ na Rusy, tj. Moskaly, a „vyvolené“ zvláštní – „Ukrajince“. Je jim úplně fuk, že žádná národnost jako „Ukrajinec“ nemůže být, zeměpisnými termíny se etnosy nenazývají. Jejich šovinistické zvrácenosti u nás vyvolávají slzy, a na Západě u chytrých lidí smích. Byls někdy na Ukrajině? – zeptal se mě.

– Nejednou, - odpověděl jsem.

– Tak určitě víš, čím se liší Malorusové východní od západních, přesněji Ukrajinci levobřežní od pravobřežních. Jejich chování lze dobře srovnávat na vesnicích. Ve městech se to nepozná, tam je

to stejné. Na západě a v Karpatech místem, rodným po duchu jsou jen oblasti, kde jsou usídleni Rusíni. Ti se nenazývají Ukrajinci, stále zůstávají Rusy. A Bohdan Chmelnický u nich není zrádce, jako pro většinu západníků, ale hrdina, který zachránil jižní Rusko před tureckým a tatarským vpádem. V té době měli štěstí, neštěstí je obešlo. Nebyli pod Polskem... - dokončil své vyprávění děda.

Tím, co stařík vyprávěl, se nálada nepozvedla. Na duši bylo mizerně i bez zákona telegonie. A tu ještě dodal:

– Jak z toho ven?

– Je-li vůbec nějaké východisko? – přemítal jsem... To, že šedovlasý mluvil pravdu, nevyvolávalo pochybnosti. Vzpomněl jsem si, že „bohem vyvolení“ mají zákon, který podporuje sblížení Židů s děvčaty Árijců, nejlépe s pannami, a čím více Žid svede rusovlasých a modrookých děvčat, tím více má zásluh před Bohem... Dříve jsem nechápal, co je tu záslužného před bohem, protože jsem podstatu židovského zákona viděl jen v ponížení našich evropských děvčat. Ale ukazuje se, že smysl není tak v ponížení, jako v kódování – přenosu své vyvolenosti boží potomstvu jiné rasy. A nakonec, díky zákonu telegonie jsem si domyslel tajný smysl nejsilnější ruské nadávky „job tvoju mat“ – Tak v tom to vězí, - přemýšlel jsem o nadávce.

– Bože, kolik toho ještě neznáme! A nejen tak prostě demokraté západu i naši komunisté dokazují, že všichni lidé na zemi jsou rovnoprávní a čím více se rasy budou mísit, tím silnější a talentovanější bude potomstvo... Vypadá to, že lidé jsou podobní stádu beranů. Ale to, co probíhá na zemi, je hrozné. Děda mluvil pravdu, - strašnější, než ve vědecko-fantastických filmech.

– Mohu otázku? – přerušil jsem mlčení.

– Třeba deset, - odpověděl společník. Ale jen „svoje“.

– To znamená, že máme co do činění s tajnou genetickou agresí.

– Do určité míry ano.

– Proč do určité míry? – znovu jsem se zeptal.

– Protože dnes daleko ne všichni Židé nejsou nositeli komplexu „bohem vyvolených“. To říkám proto, abych ti pozvedl náladu. Nebo zase řekneš, že mluvím jen pro uklidnění a žádné světlo není vidět, - usmál se stařík. – Vidíš, naši Židé – východoevropští – pocházejí hlavně z Židů Chazárie, - začal svůj výklad. – Chazarský kaganát, jak víš, byl osídlen Slovany. Turci v něm byli jen vládnoucí špičkou, takže bílí Chazaři jsou naši soukmenovci, kteří konvertovali k judaismu. Proto Hitler střílel sovětské a polské Židy s takovou zvířecí krutostí. Bez komplexu „vyvolení bohem“c“jim“, tj. hospodářům nebyli potřební. Západní a německé Židy nacisté převezli do Palestiny, aby tam vznikl sionistický, v podstatě fašistický stát. „Vrána vráně oči nevyklove“ – skončil pořekadlem vědmák.

– Což znamená, že i Hitler byl řízen? – začal jsem zase.

– Nejen řízen, byl hotovým zombie, jako kdysi Kyros či Artaxerx. Nejdříve se třásl, dokonce chtěl být spojencem Stalina, ale v podstatě byl slabý a bez vůle. Jinými slovy, tím, koho „oni“ obvykle dosazují do vlády, protože s ním nebyly potíže. Po příslušném psychickém zpracování se stal nepřítelem Stalina a všeho Slovanstva.

– A začal plnit různé druhy příkazů? – zeptal jsem se.

– Máš pravdu, - řekl stařík. – Kdyby se s Hitlerem nedopustili přehmatu, představ si, co se mohlo stát?

– Nevyhnutelné spojení tří říší a jako důsledek zánik celé vychvalované civilizace, - dodal jsem.

– Možná máš pravdu, ale k tomu naneštěstí nedošlo, - povzdechl si vědmák.

Kapitola 5

PŘÍJMENÍ ČI PŘEZDÍVKA RODU. MÝTUS O OSIRISOVI JAKO PROROCTVÍ

– Hrozil jsi, že mi zvedneš náladu? – žertem jsem se znovu obrátil na starého. – Tak se do toho pusť! Jinak pořád pijeme na zdraví, ale vždy sklouzneme ke klidu. Například, můžeš mi jmenovat lidi, kteří úspěšně odolali „jejich“ psychickému nátlaku? Chápej, pro mne je to důležité, jinak mohu ztěžka uvěřit v budoucnost.

– Samozřejmě, - klidně řekl „zaklánač“. – Mohu. Kolik chceš – deset? – dvacet? – tisíc?

– Jmenuj alespoň tři nebo pět, - požádal jsem.

– Sám je dobře znáš, - usmál se stařík. – Třeba Amenhotep IV. - Echnaton, který v čelní srážce se žreci Amona a jejich šestěrohými spojenci zvítězil. Nebo Alexandr Makedonský. Ten byl ovládn, ale jen dočasně, potom se vzbouřil a vyhrál. Znáš tato jména? – zeptal se vědmák.

– Zná, - přiznal jsem neochotně.

– Bylo vidět, že starý mě popichuje, ale ten pokračoval:

– Hamilkara Barku také musíš znát, a jeho syny Hannibala, Hasdrubala a Mahona, ti se také nedali ovládat! Cézara, myslím, také znáš, i Marka Aurelia, i císaře Trojána.

– Zná, znám, - málem jsem vykřikl. – Ale připomeň někoho z našich.

– Vždyť jsem ti říkal, - zasmál se společník. – Alexandr Makedonský nebo veliký Hannibal, jak ten tak ten mluvili dialekty staroruského, jsou tedy naši. Dobrá, stačí, ale pamatuj, že velmi silnou psychiku měl car Hunů Atilla.

– Ale to přece nebyl Rusič, - pokusil jsem se o námitku.

– Odkud to máš? – podíval se na mne stařík. – Hunové byli jedním ze staroruských kmenových svazů, fakticky stejní Sarmati. Raději poslouvej a nepřerušuj! Tak tedy, za hunského cara lze směle postavit podle síly ducha a vůle knížete Hostomysla Novgorodského. Slabší nebyl ani vnuk Hostomysla – Rurik a car Rusi Světoslav. Pevnou psychiku měl i jeho příbuzný po otci, car Obodritů Niklot. Silnou psychikou se vyznačoval perejaslavský kníže Jaroslav, a jeho syn Alexandr, zvaný Něvský. Nezlomnou psychiku měl i car Ivan Hrozný, i veliký Stalin...

– Poslouchaje jména, uváděná staříkem, pocítil jsem, že osudy všech jeho hrdinů jsou něčím spojeny. Ale čím? A tu mi napadlo: ani jeden z nich nezemřel přirozenou smrtí!

– Ty mě chceš podvést? – obrátil jsem se k vyprávěči. – Vždyť ani jeden, koho jste jmenoval, se nedožil stáří. Všechny odpravili. Nebo se mýlím?

– Ne, nezmýlil ses, - klidně zareagoval děda. – Tak to bylo. Všichni byli zabiti v rozkvětu svých sil, ale to na věci nic nemění. Likvidovali je proto, že jinak s nimi nic nepořídili. Mohutná psychika lidí byla silnější, než všechny „jejich“ psí-technologie. Dokonce často odolala supersilnému elektromagnetickému působení.

– Odkud to všechno víš? - přerušil jsem vyprávěče.

– Musíš pozorně číst vědecké články, mládenče, - řekl stařík. – Věda je dávno rozdělena, ale jakkoli před námi skrývají „nové znalosti“, ty přesto unikají různými skulinami.

– Zase mluvíš v hádankách. Co znamená, že věda je rozdělena? – zeptal jsem se šedovlasého.

– To, že ortodoxní vědu si koupil a řídí řád. K tomu byli založeni ilumináti, ale to je jiné téma, které je ještě před námi. Víš co, vrátíme se na začátek, - zastavil mě stařík. – V mnoha vědeckých publikacích můžeš najít nemálo zajímavého. Daleko ne všichni vědci jsou prodejní a daleko ne všichni jsou idioti.

– Chvilí mlčel a pak pokračoval:

– Před rokem jsem náhodou četl v jednom populárním časopise článek, všimni si – ne vědeckém časopise, ale v populárním, ve vědeckých to bývá méně. Tak v tom článku bylo napsáno, jak archeologové našli hrobku Kyra Velikého.

- No a co? – zajímal jsem se.
- A to, – odpověděl vědmák, - že v lebce iránského vládce archeologové našli malou plastickou tretku. Uvnitř bylo kovové jádro, a v něm něco, o čem psát nechtěli.
- Vyprávěč zmlkl a se zájmem pohlédl na mne. Prý, co teď řekneš, nedouku?
- Tak tady je skryto tajemství Kyrova chování, nevysvětlitelného z hlediska zdravého smyslu. To znamená, že „oni“ z něho udělali elektronickou panenku..., - téměř šeptem jsem řekl.
- Panenku, která velmi mnoho udělala pro „vyvolené“ – dokončil mou myšlenku stařík. – Stejně jako Napoleon či Hitler... Ale řeknu ti ještě, že přesně tentýž předmět byl nalezen v hrobce Alexandra Makedonského. Zřejmě však vůle mladého vládce a vojevůdce byla silnější, než jejich technika, proto ho také zabili... Mimochodem, něco podobného bylo nalezeno v lebce Napoleona... To jsem však četl v čistě vědeckém časopise... A ještě zajímavý fakt: v některých západních vydáních se psalo, že nějaký podivný malý předmět byl nalezen v těle Johna Kennedyho.
- Co to všechno znamená? – znovu jsem se zeptal. – Že by se americký prezident svými psychickými vlastnostmi rovnal Alexandru Makedonskému?
- A nejen on. Před ním ještě dva – Abraham Lincoln a veliký Benjamin Franklin, - dodal starý.
- Vidíš, s nimi všemi utrpěli fiasko, proto je museli odstranit.
- Mládenci to zřejmě brali vážně, - uvažoval jsem.
- No právě, - klidně dodal stařík. – Tak to bylo. My lidé, jsme psychicky a i fyzicky mnohem dokonalejší, než naši nehumanoidní oponenti. Proto se uchýlili k technice. Zavedení elektroniky do psychiky lidí není žádný zert. Ale jak vidíš, i ona pomáhá ne vždy, řekl stařík.
- Proto se pokoušejí působit na nás našima rukama? – zeptal jsem se. – Vytvořili celou armádu z „vyvolených“ a zednářů, a sami ji řídí ze zákulisí. Celkem je to geniální plán, - rozvíjel jsem svou myšlenku. – „Jim“, těmto ne-lidem z propasti, se nějakým způsobem podařilo vstřípit i „vyvoleným“ i agentům řádu krutou nenávist k sobě podobným.
- Kdyby tak ti i druzí věděli, pro koho pracují, - zavrčel děda.
- Cožpak to nevědí? – vybuchl jsem.
- Možná to dochází někomu z „vyvolených druhého řádu“, z Levitů. Těm, co jsou spojeni s vládou a nejvyšším ešelonem tajných služeb. Ale co ti mohou změnit? Jsou stejnými otroky egregora, jakými byli kdysi jejich předchůdci ze zničené Atlantidy. Víš, ty stvůry existují na Zemi odedávna. Ve starých védických a buddhistických textech je jim věnováno nemálo stránek. Jsou o nich zmínky i v hymnech Rigvédy, i v Puránách, i v Mahábharátě. Ale podřídit si všechno pozemské lidstvo se jim přesto, že mají za spojence „vyvolené“ a tajný řád, dosud nijak nedaří... A nepodaří, - dokončil svůj monolog stařík.
- Odkud bereš takové přesvědčení, - zajímal jsem se. – Oni jsou, jak tvrdíš, psychicky slabší než my, ale Biblická civilizace, či tvými slovy civilizace materializovaných podlidí, byla vybudována v podstatě jimi...
- Avšak doba informační vlády tohoto sboru, chrlícího biblická příkázání a snažícího se vládnout všemu lidstvu, se chýlí ke konci, - přerušil mě šedovlasý. – Svítání není za horami. Jsme na prahu epochy Vodnáře. Epoque vítězství zákonů Pravi. V postatě jiné doby. Doby našeho obrození. Pamatuješ legendu o Fénixovi? Tak tedy tím Fénixem je pozemské lidstvo!
- Stařík mluvil vzníceně, jeho oči, jak se mi zdálo, vyzařovaly jakési zvláštní světlo. Pokračoval:
- Lehce ti dokážu, že je to tak. Jistě jsi slyšel staroegyptský mýtus o Osirisovi, jeho ženě Isidě a jejich synovi Gorovi? Už jsem se v naší besedě o něm zmínil. Tak abys znal pravdu, Juro, to není mýtus. Ne mýtus!
- Říkal jsi přece, že je to nějaké proctví, - začal jsem.
- Ano, proctví, - slavnostně řekl šedovlasý. – Proctví, které zanechali budoucím pokolením pozemšťanů žreci chrámu Ra – Amona v Heliopolu. Složili ho ve 3. tisíciletí př. Kr. a Temní o něm dobře vědí, a proto židovská ČK a později OGPU tak usilovně lovili lidi s tvým přijmením...

– Nebo s podobným příjmením, dodal jsem. To, co mi povídáš, jsem už slyšel od jednoho svého přítele, Žida Immanuila... Povídal mi, že se jedná a skupinu písmen „sid“. Prý se nějakému židovskému maniakovi v Kremlu nelíbila...

– Po mých slovech „léčitel“ vystoupil pot na čele. Takovou negramotnost ohledně smyslu mého příjmení ode mne nečekal. Chvilí na mne hleděl udivenýma očima, a potom se zeptal:

– Tak ty nevíš, co znamená tvé příjmení? To jsou mi věci! Proč nejsi vůbec egoista? Alespoň pro sebe bys jím měl aspoň trochu být, alespoň kvůli sebeobraně...

– S těmito slovy vstal od stolu, přešel k polici s knihami, vyhledal očima potřebné vydání, vzal ho, otevřel a podal mi ho.

– Na, čti, nevzdělanče, - řekl. – Musíš znát nejen smysl jména, ale také, nač ukazuje znak Rodu, tj. příjmení...

– Převzal jsem z jeho rukou otřepanou knížku předrevolučního vydání a začal jsem málem slabikovat.

– Čti nahlas, aby sis to zapamatoval, - zavrčel starý.

– Podíval jsem se naň a skoro šeptem jsem začal: „Příjmení Sidorov má egyptské kořeny. Jeho původ je nejasný. Překládá se jako dar Izidy“...

– Dar Izidy? Egyptské kořeny... Co je to za blbost? – podíval jsem se na dědu.

– A co tě udivuje? – zeptal se stařík. - Egypt a země Kemi byly kdysi okrajová území naší Ruské říše. Předdynastičtí Egyptané mluvili jazykem bílé rasy, tj. naším staroruským nářečím. Jejich elita zůstávala ruskou až do uchvácení Egypta Etiopci. Existuje legenda, že před svou smrtí Amenhotep IV. poslal svou vybranou desetitisícovou armádu na tajnou misi do Pňiazovska, tam, odkud kdysi přišli na břehy Nilu předkové Egyptanů... Severní carové přijali příchozí jako nejdražší hosty. Legenda říká, že když se doslechla o smrti faraona, se jeho armáda zpět nevrátila. Egyptané zůstali ve své staré pravlasti. Usadili se na dolním toku Donu a své sídlo nazvali Tanais na počest jednoho z egyptských bohů. Myslíš si, že egyptské příjmení máš jen ty sám? Na Rusi, zvláště mezi donskými kozáky je příjmení egyptského původu několik, - stařík zmlkl.

– Ale proč s tedy příjmení Sidorov vždy považovalo za původně ruské? – nevzdával jsem se.

– Protože elita starých Egyptanů byla také ruská! – odsekl stařík. – Řekni mi, proboha, Alexandra Sergejeviče Puškina znáš?

– No, a co? – nafoukl jsem se.

– A to, že jeho předci po africké linii byli koptové – potomci starých Egyptanů. A to, že byl černošského původu, jsou jen bajky. Teď rozumíš, odkud je tolik ruskosti v Puškinovi. Vždyť ji měl v genech!

Bylo vidět, že staříkovi dochází trpělivost. A že moje tvrdohlavost jej vážně dráždí.

– Nejsi ani tak umíněný, - začal, když si přečetl mé myšlenky, - jako se ti nechce samostatně myslet... Uč se představitosti, nespolehej na hotové. Náповěda může být lživá. Pamatuj, že mentální lenivost je vždy nebezpečná. Takovou lži jsou nakaženi naši vládcové v Kremlu, a proto se stali loutkami „vyvolených“, - řekl starý a umkl.

– To znamená, že moje příjmení také ukazuje na Gora? – řekl jsem. – Koho mohla Izida darovat světu? Zřejmě jen jeho...

– Dochází ti to, - rýpnul si stařík. – Zvláště po inspiraci...

– Tak promiň, - ozval jsem se. – Vždyť víš, jak je mi teď těžko. Vědomí mám obrácené vzhůru nohama! Opravdový uragan...

– Ne vzhůru nohama, naopak, vše se dostává na své místo... - dobrosrdečně řekl „léčitel“. A ty by ses z toho měl radovat, a ne se chytat stereotypů, vbítených do hlavy... Říkal jsem ti o starém proroctví, které povídá o tom, co čeká naši civilizaci v budoucnu... Co se v ní říká, znáš i beze mne: nejdříve Set, bůh spalujícího žáru pouště a smrti, lstivě zabil Osirise – boha života, ho rozseká na čtrnáct částí, které rozhází po světě. Izida, sestra a žena Osirise s jeho druhou ženou Neftidou sebraly tyto části boha a složily je dohromady. Bohyně však nenašly pohlavní orgány Osirise... Pro Seta byly hlavními, a tak je schval tak, aby je bohyně nenašly. Ale ty přesto našly, čím nahradit pohlavní orgány zabitého, a od na několik minut oživlého Osirise Izida počala Gora. Toho, kdo v souboji

dokáže porazit Seta, kdo nakonec zachrání svět lidí před nevyhnutelnou zkázkou... Proč jsem však podrobně opakoval to, co už víš, Juro? – zeptal se vědmák, dívaje se do okna na vycházející slunce. – Proto, abys spočítal, na kolik částí se rozpadne náš SSSR po svém zániku.

– Máme-li věřit proroctví, tak nejspíš na 14, - odpověděl jsem.

– Na 15, - opravil mě stařík. Pohlavní systém není v proroctví započten. Ten vystupuje v legendě zvlášť. Ten Set schovává nejhloběji.

– Aby se vyhnul odplatě od toho, koho může zrodit? – přerušil jsem děda.

– Teď se mi to líbí, - usmál se stařík. – Pouvažuj, co mohou znamenat v proroctví ztracené genitálie?

– Snad ne samotné Rusko? – vyhrkl jsem a v hlavě jsem sečetl přibližný počet svazových republik. – Copak je s námi konec?

– Ne, to se netýká samotného Velkého Ruska. Tu jde o něco jiného. O jeho schopnost reprodukovat na svět opravdu svobodné a duchovně celistvé občany. Takže náš národ bude muset překonat takové informační působení, o jakém se nezdálo žádné pozemské rase. Dokonce žrecové Heliopolu se domnívali, že kolektivní nevědomí Rusů bude proměněno v prach a donutili Izidu trpět při hledání mužské duše a životvorné síly.

– Myslíš, že se při sestavování proroctví spletli? – zeptat jsem se starého.

– Ne, nespletli, prostě viděli obraz celkově a ne zevnitř. A také nemohli jinak, - podíval se na mne „lčitel“. – Skutečně, co se může zachovat v duši národa po tisících a tisících takových informačních úderů, ve srovnání s nimiž bylo jakékoli fyzické působení se zdálo prostě lehkou dětskou zábavou. Co lze udělat toutéž atomovou bombou? – pokračoval vědmák. – Ničit města a zabíjet fyzicky. Ale informační zbraň zpopelňuje duše, zbavuje lidi toho nejhlavnějšího, toho, čím se liší od okolního zvířecího a rostlinného světa. Ale tělo zůstává živé, může se hýbat a ledasco dělat, ale člověk už v něm není. Dokonce ani není mrtvý – prostě není... Chápeš, o čem já? – zeptal se.

– Zdá se, že ano, - řekl jsem.

– Proto tedy žrecové Ra-Atona v proroctví poněkud zhustili barvy, - povzdechl stařík. – Jak kdo, ale oni znali sílu Seta, znali ji ne z doslechu, ale ze své hořké zkušenosti, - dokončil děd.

Kapitola 6

MASKA BOHA

Vědmák vstal od stolu, přistoupil ke dveřím, otevřel je dokořán a řekl:

– Je načase pustit do domu nový den, Juro. Pár hodin s tebou ještě povykládám, ale po obědě si musíš lehnout a vyspat se, a já mám spoustu práce. Dnes je, jak víš, sobota, to znamená, roztápíme báňu... A ty co? Nejsi proti? – zeptal se.

– Samozřejmě ne! – zvolal jsem. Opravdová ruská báň – to je svátek! Jen spát asi nepůjdu, stejně neusnu. Spát ve dne jsem si nezvykl, ani se mi nechce, - ukončil jsem své vystoupení.

– Dobro! – nevím proč řekl děda po kozácky. – Nechceš, nutit tě nebudu. Ještě se vyspíš... Tak si vysvětlíme, cos ještě nepochopil. Trochu času máme, a potom půjdeme do báňě...

– Já jsem pro, - zvedl jsem ruku.

– Tak co tu máme? – zeptal se šedovlasý, když se pohodlně usadil. – Myslím, žes pochopil prorocství. „Pán“ Set je předem odsouzen. Temné lidstvo má budoucnost...

– Mohu se zeptat? – přerušil jsem dědův monolog.

– Prosím, - přikývl „léčitel“.

– Co nechápu je to, že v prorocství se mluví o Setovi jako o jiném bohovi... Židovský jediný bůh má zcela jiná jména...

– Tak to tě zajímá, - řekl starý. – Tady máš zase mezeru. Zkusím to vysvětlit. Víš, že židovského boha oficiálně nazývají „Jahve-Jehova“, někdy mu říkají prostě „nevyslovitelný“, nebo jako v Tóře „Elonchim“. Leckde vědecky „Tetrogramaton“. Ale to nejsou jména, jen přezdívky, nic víc. V židovství se jméno pravého boha nevyslovuje. Jeho – toto jméno neznají nejen prostí židé, ale ani rabíni. Za starých časů jméno boha měli právo znát jen veleknězi... Dnes už velekněze nevolí, tudíž na pravé jméno boha není koho se ptát. Možná právě proto byl zrušen institut židovských veleknězů, ale, jak říká ruské přísloví: „Šídlo v pytli neutajíš“ Něco ze jména židovského boha zůstalo, především paměť, že pravé jméno se skládalo ze tří hlásek. Rabíni se hádají, co je to za skupinu hlásek – jedni říkají „Jov“, druzí, že „hej“, třetí – „vav“ atd. Pochopitelně to bylo uděláno, aby se to co nejvíc popletlo, protože pro myslícího člověka nápodoba, že pravé jméno židovského boha se skládá ze tří písmen, znamená mnoho... Tím spíše, že existuje ještě jedna nápodoba. Ta je ukryta v křesťanství... Ano, v našem křesťanství, vždyť přece víš, že křesťané vyznávají téhož boha, jako Židé... - řekl vědmák.

– Vím, - odpověděl jsem, ale nechápu, co tím sleduješ?

– Hned pochopíš, - usmál se děda, - ale mám otázku: co myslíš, že u křesťanů znamená slovo „amiň“, nebo západní „amen“?

Pokrčil jsem rameny.

– Obvykle se tím slovem končí všechny modlitby, - pokračoval vědmák.

– Podobá se egyptskému Amon, - řekl jsem nerozhodně.

– No právě! – podíval se mi stařík do očí. – Nejen se podobá, ale je to oslovení Amona.

– Co to znamená? – zvolal jsem, že náš křesťanský „jediný“ bůh je pouze jeden z mnoha?!

– Nejen křesťanský, ale i židovský, - dodal stařík.

– Navíc je ještě i Amon? – Takže jsme vyznavači Amona? – zeptal jsem se.

– My ne, ale křesťané, - přerušil mě. – Nevím jak ty, ale já se k Amonovi nehlásím. A pokud ty nejsi „otrokem božím“, tj. otrokem Amona, vyjádři se přesněji.

Starý zmlkl. O tom, že měl pravdu, jsem nepochyboval, ale že jsem si to uvědomil, mi lehceji nebylo. Celé křesťanství je postavené na lži. Vymýšlejí si jediného boha, a sami se obracejí k egregoru Amona! Skutečně – křesťané jsou otroci boží! Teď chápu, proč otroci... Bůh-otrokář, přesněji jeden z bohů panteonu starých Egyptanů, a nejednou v čele křesťanské církve! V hlavě se mi to nějak neskládalo... Tak to je to jejich vychvalované jednobožství! Všeho všude výběr jednoho

z mnoha... Lež! A jaká lež! Tak proč potom potřebovali Ježíše? Pouze jako zástěrku... pro ohlupování miliónů? Teď je jasné, proč se jeho jménem páchaly a dodnes páchají ty nejhroznější zločiny... Jaká hrozná pohana toho, koho kdysi nazývali Kristus! Teď je jasné, proč nazval židovského bůžka Dáblem... Mé vědomí se bouřilo: to znamená, že celá naše vychvalovaná civilizace je vybudována na lži! Lež, povznesená ve status Boha! Ne pravda, ale lež! To právě nejvíce rozčilovalo.

– Co ses zamyslel? – přerušil mé úvahy šedovlasý. – Teď čekám, kdy se mě zeptáš na pravé jméno boha.

– Prostě jsem pochopil, ke komu se modlí křesťané, - zabrblal jsem.

– A ke komu? – zeptal se vědmák.

– K jednomu z mnoha, vůbec ne jedinému... i jeho jméno je známé. Proč se nikdo z křesťanů nepokusil zjistit, jaký tajný smysl je vložen do jejich oblíbeného „amiň“ či „amen“?

– Nežádej po nich nemožné. Naprogramovaná psychika křesťanů, stejně jako Židů je schopná pouze věřit. Po křesťanech se žádá, aby věřili, že jsou otroky božími. Tudíž, musejí se bez reptání podříditi průvodcům boží vůle na Zemi – Židům. Po Židech se požaduje, aby věřili, že jsou vyvoleni – rasa kněží... Všechno bohatství planety i jiných národů, a také samotné tyto národy jsou jejich vlastnictví. To vše jim daroval bůh ještě za dob otce Abrahama. Tak je to! – dokončil stařík.

– Dobrá, - řekl jsem, - a co z toho plyne?

– To, - řekl vědmák, - že Amon je pouze jedno ze jmen Seta... Aby skryli toto tajemství, staří žreci, ti, co manipulovali Zoroastrizmem, stáli u počátků Židovství a křesťanství, vymysleli mýtus, že zlo musí být vždy temné. Dobro je světlo, a zlo – neprůhledná tma, jako by světlem nešlo zabít... V poušti je sluneční světlo nekrutější a nejrveživnější zabiják. Ono je podstatou Seta. Proto je Set pouštní podobou laskavého a dobrého boha Ra-Atona. Tuto podobu tajní thébští kněží Setovi nazvali Amonem. Amon je nepochybně bohem slunce, ale charakteristika jeho vyzařování je jiná. Odpovídá za ni ne Ra, nýbrž Set, ten který tvoří pouště, síla, jejíž součástí je křesťansko-židovský ďábel. Tak co, teď znáš jméno pravého Biblického boha. Ale nevěš hlavu, Set prohraje souboj s Gorem. Takovým, jako ty, jeho pozemským ztělesněním.

Stařík vyslovil poslední slova vážně, a z toho mi v duši vznikl podivný pocit, jaký jsem nikdy neměl. Copak to stařík myslí vážně, že v naší pozemské společnosti lze něco změnit? - pomyslel jsem si. – To teda našel vojáka! Ani znalosti, ani styky, ani peníze, jen pouhé přání, jak se říká: Chtít neškodí! Když hleděl na můj zmatek, bělohlavý se usmíval:

– Myslíš, že jsem se pomátl? Předpokládal jsem, že si to nakonec pomyslíš... A není to chyba! To, co ti říkám, nevchází do rámce vědomí obyčejného člověka... Pokud jde o znalosti, nepochybuji, - stařík zase přečetl mé myšlenky. – Dostaneš je. A nejen ode mne. Nakonec, to, co jsem ti vyprávěl, jed doplnilo tvé vlastní předpoklady, jen jsem prolomil bariéru, vytvořenou kódováním na cestě od tvého podvědomí k vyššímu potenciálu vědomí, proto jsi vše přijal. Kdyby nebylo tvého potenciálu, všechno moje úsilí by bylo marné. Myslíš, že jsem tě něčemu naučil? Nelze naučit toho, kdo má v hlubinách nevědomí poušť. Tys byl napojen na informační pole od narození, odtud je to tvoje životní hledání. Sám si myslíš, žeš šel s časem při hledání znalostí. Ve skutečnosti jsi instinktivně hledal způsob, jak převést to, co ovládá nevědomí do vyšší sféry vědomí. Setkání se mnou pouze obnovilo rozbité mosty... Teď ti bude mnohem lehčeji. V našem rozhovoru jsem ti ukázal to, co už dávno ovládáš, co vyrostlo v hlubinách tvého nevědomí ještě z minulých inkarnací.

Stařík se několik minut odmlčel, a potom dodal:

– Znalostí máš plnou náruč, ale důležité nejsou ony, ale spojení s nimi... - Tak co, pochopils už?

Povzdechl jsem si. Jak to má jednoduché. Ale co já? Když letí k čertu vše obvyklé, co se zdálo být tak pochopitelné...

– A co se týká styků, neznepokojuj se. Copak je tak potřebuješ? – pokračoval „léčitel“. – Styky s kým? S degeneráty? S těmi, co vírou a pravdou slouží systému. Kdo pro moc a peníze je ochoten zradit nejen rodnou zemi a svůj národ, ale i své stěny... Myslíš se, že v našich sovětských tajných službách jsou jiní lidé? – znovu po přečtení mých myšlenek zahovořil vědmák. Špička KGB a GRU

je dávno prohníla. Začala se bortit už za časů Stalina... Znáš přece ruské přísloví: „Ryba hnije od hlavy“... SSSR je kolos na hliněných nohách, červ dávno prohlodal kořeny mohutného stromu... Potřebuješ styky s červem? – zeptal se smutně. – A potom peníze, - pokračoval vědmák. – Ty potřebují „oni“. To je jejich nástroj síly, ne náš. Žoldáci nikdy nebyli spolehlivými spojenci, vždy jdou za těmi, kdo více platí, tak přestaň panikařit. Naše hlavní zbraň jsou znalosti. Na světě není nic silnějšího, než znalosti. A naším úkolem je vrátit znalosti ruskému národu. Pod ruským chápou všechny, kdo jde s námi. Kdo nezradil Rusko, kdo stovky let jde po výmolech času, podílí se s Rusy o radost i hoře. Především to jsou naši věční spojenci, Tataři, odvážní a čestní turkojazyční Uhři-Baškirci a ruští Finové... Ty pochybuješ proto, že dosud plně nechápeš, co pro čestného člověka znamená pravda o životě. Někdy její význam pochopíš. A uvědomíš si, že člověka, který poznal pravdu, nelze ovládat...

Šedovlasý se znovu odmlčel a podíval se na mne. – Pochopils? – zeptal se.

– Ale vždyť mají v rukách všechny prostředky masové dezinformace, - začal jsem. – No, možná se mi podaří něco vysvětlit deseti, možná dvaceti, dokud mě nepředají KGB.

– A proč něco vysvětlovat? – namítl stařík. – To je hloupé. Vysvětlováním se kdysi zabývali podomní obchodníci... A čeho dosáhli? Všechny posbírali a zlikvidovali. Víš přece, co je napsáno pérem, nevysekáš ani sekerkou. Je třeba psát, dávat znalosti básníkům, režisérům, spisovatelům. Vzpomeň si na Arinu Rodionovnu, chůvu Puškinovu. Kdyby jí nebylo, nebylo by ani našeho velkého básníka.

– Mimořádně, také ho zabili, - dodal jsem.

– Ano, zabili, - klidně odpověděl děda. – Ze stejného důvodu, ale jeho dědictví žije! A dokonce ani sionisticko-sovětská redakce s tím, co po sobě zanechal, nic nepořídila. Není to tak? – usmál se děda.

– Myslím, že začínám chápat, - řekl jsem. – Jen si neumím představit, čím začít?

– Vždyť jsem ti říkal – sebevzděláním. Tím, co spolu právě děláme... Před námi jsou roky studia... A potom desetiletí služby svému národu... Tak co, je to perspektiva? – zeptal se vědmák, - a uspokojuje tě?

– Naprosto! - odpověděl jsem.

– Slyším hlas mladého Gora, - vážně a slavnostně řekl šedovlasý. – Jinou odpověď jsem ani nečekal.

– Ještě otázku, - řekl jsem. – To znamená, že jsem trojnásobný Gor. Poprvé, podle kokonu, podruhé podle jména, a potřetí podle příjmení.

– Ne trojnásobný, ale čtyřnásobný, – zasmál se vědmák.

– Kdes našel čtvrtého? – zeptal jsem se, v domnění, že si ze mne utahuje.

– Nezapomínej na svůj den narození. Navíc, stejně jsme to ještě nerozebrali, - připomněl děda.

– Abych se přiznal, zapomněl jsem, bylo tu tolik zajímavého, - začal jsem se ospravedlňovat.

– Tak poslouchej, - začal. – Pamatuješ, málem jsem se zmýlil, když jsem se domníval, že když jsi letní, tak ses narodil 21. nebo 22. června?

Přikývl jsem.

– Jistě víš, že v tyto dny probíhá letní slunovrat. Na směnu jarního Jarily přichází letní Kupala. Obvykle v době zimního nebo letního slunovratu a jiných vědeckých kosmogonických svátků na Zemi přicházejí inkarnační podstaty starých oriánských žreců. Není třeba chodit daleko, například, týž Soso Džugašvili, ale v posledním okamžiku jsem si uvědomil, že jsi-li trojnásobný Gor, máš právo na egyptský trůn. Faraoni ze země Kemi podle tradice se museli narodit v den Osirise. V den, kdy nad horizontem vyjde hvězda Sírius, která oznamuje také záplavy Nilu... Gor je přece syn boha dobra, a k tomu automaticky duchovní patron vládců Kemi. Fakticky samotný vládce. A kdy se má narodit, ne-li na narozeniny svého rodného otce - Osirise? To je celý trik, - usmál se „léčitel“. – Mimořádně, Alexander Veliký se také narodil 20. června. Proto ho žreci v Egyptě prohlásili faraonem. Tak co, jsi spokojen? – usmál se.

– Abych se přiznal, vysvětlení staříka mě pěkně popíchl! To mi byl čert dlužen. S gorem jsem se už jaksí smířil. A je tu další novinka – hodím se za egyptského faraona!

– Copak chceš, aby mě tíha zodpovědnosti rozmáčkla na placek? – zeptal jsem se. – Zřejmě máš pravdu, pokud se má matka jmenuje Kleopatra...

S těmito slovy jsem pohlédl na „léčitele“, ale ten seděl s otevřenou pusou a vyvalenýma očima. Bylo vidět, že je podivín, ale jeho podivínství bylo prodchnuto radostí.

– To tedy jo, - téměř šeptem řekl stařík. – Tak tedy tvá matka nosí jméno poslední vládkyně Egypta, to jsem věru nečekal. To tedy znamená jednota zákona – vše k jednomu, jak vidíš...

– Ještě mi není jasno, jak jsi uhodl rok mého narození, - připomenul jsem mu.

– To je zcela jednoduché, - řekl. – Za-prvé, tvůj věk lze lehce určit, a zadruhé, v přírodě existuje zákon rovnováhy, už jsme o něm mluvili. V roce 1948-49 byl vyhlášen sionistický stát Izrael, a svým narozením se prohlásil protivník jakéhokoli útlaku a parazitizmu, maličký Gor. Takových, jako ty, se narodilo hodně, takže se nevzrušuj, nejsi sám..., - dokončil vědmák.

Potom se podíval na hodiny a dodal:

– Myslím, že se naše beseda zdařila, teď je načase připravit snídání, a potom do bání...A také si musíš uspořádat myšlenky. Pojdme, čekají nás významné záležitosti, - řekl vstávaje.

Kapitola 7

TAJEMSTVÍ RUSKÉ BÁNĚ

Starý měl pravdu. Vědomí se úporně drželo toho, nač si zvyklo, a co jsem načerpal od školky a školy. Zjevně se bouřilo: jako vichr létaly myšlenky, že jsem se dostal do takového informačního lisu, že se mi za žádných okolností nepodaří z něj vyklouznout. Zůstala mi jen jedna cesta – na psychiatrii... V takové minuty se mi chtělo vrhnout se ozlomkrk k řece, sestavit nějaký vor, a bez ohlednutí jej hnát do samého Kondinského! A samozřejmě zapomenout na celé setkání se „léčitelem“... A na všechno, co jsem slyšel... Ale zároveň v hlubinách nevědomého či instinktivního jsem cítil, že jsem konečně našel to, co jsem tak dlouho a neúspěšně hledal, že život nyní nabývá ten smysl, k němuž jsem intuitivně směřoval, a že znalosti, přesněji ty ubohé drobtý znalostí, o něž se se mnou podělil „léčitel“, jsou mezníky mého dalšího hledání.

Zatímco jsem přemýšlel, co se děje v mé duši, hospodář připravoval snídani: z ledničky přinesl misku hotové nádivky ze štiky, roztopil pec a začal připravovat kotlety. Zároveň s rybí delikatesou starý přinesl ze zahrady cibuli, několik okurek, petržel, všechno to nakrájel do misky a zasypal drobně nakrájeným koprem. Potom smíchal salát se smetanou a postavil jej doprostřed stolu. Když dokončil přípravu kotlet, přisunul je ke mně, podal vidličku a pustil se do přípravy čaje. Zavařoval jej po svém: nejdříve v samovaru převařil vodu, do ní dal rozdrčenou březovou houbu, přidal několik kousků suché březové šťávy a přihodil pár hrstiček jakýchsi bylin. Za několik minut aroma z bylinného ruského čaje naplnilo celou místnost. Se snídaní jsem nespíchal. Trpělivě jsem čekal, až ji stařík dokončí a usedne vedle mne... Konečně postavil na kraj stolu svůj samovar, a spolu jsme se pustili do něžných štičích kotlet, vonících přírodním olejem. Když jsme posnídali a napili se čaje, oba jsme se vypravili roztopit báňu. To, čemu stařík říkal báňu, stálo kousek od domu. Abych se přiznal, nejdříve jsem si myslel, že ta solidní budova je staříkova letní kuchyně, nebo domek pro hosty. Zdál se mi příliš velký, protože jsem byl zvyklý na maličké vesnické baňky s nízkými stropy a železnými píčkami, všelijak svařovanými. Strop dědovy bány byl nezvykle vysoký, a také uvnitř se více podobala domu, než obyčejné báni. Solidně roubená mezistěna rozdělovala stavbu na dvě stejné poloviny. V první místnosti byla umývárna a odpočívárna. Druhá polovina byla určena pro napařování. Obě místnosti vytápěla jedna složitá zděná pec. V napařovací části ohříváč pece byl do stropu vyložen kameny, podle slov starého, hlavně kvarcitem, jaspisem a pazourkem. Horniny jako žula a bazalt se do páry nehodí. Podle názoru hospodáře dávají škodlivou páru, která může poškodit zdraví. Poslouchal jsem staříka a maně jsem přemýšlel: říká prosté a pochopitelné věci, opravdu, co všechno není obsaženo v horninách, prakticky téměř všechny minerály až po uran, ale lidé už mnoho zapomněli. Proto bývají případy, kdy lidé v báni zde na Uralu nebo v Sibiři mají halucinace, horší než z narkotik, a nemohou pochopit, oč jde. Všechny noční můry připisují nějakým nečistým silám. Ale to ještě ujde. Někdy však z „přebytku páry“ selhává srdce, přičemž na vině není pára, ale škodlivé kameny, zazděné v peci... Zeptal jsem se „léčitele“:

- Proč máš tak velkou napařovací komoru? Ve vesnických báních je dělají malé.
- Aby bylo dost vzduchu, - vysvětlil stařík. – Jinak je napařování obtížné.

Pára, podle jeho mínění, když je jí příliš mnoho, začíná vytlačovat vzduch a v místnosti bude dusno. Proto podle staroruské tradice napařovací komory dělali větší, a aby bylo dost páry, stavěli velkou píčku. Tak to má taky postaveno, a já už chápu, nakolik je staroruská báňu lepší, než ty, které jsem znal dříve. Když jsem si prohlédl báňu, a na žádost děda nanosil k topeništi dříví a začal jsem plnit vodou vědra. Stařík mezitím obešel své hospodářství, nakrmil psy, a když se vrátil, řekl mi, abych se šel vyspat. Báňu že roztopí sám tak za 4-5 hodin, a když si neodpočinu, báňu neuvídím, jako své uši... Měl pravdu. Opravdu se mi chtělo spát, a tak jsem šel bez reptání do „svého“ pokoje. Byla to malá, útulná místnost s nevelkým oknem a medvědí kůží místo koberce. Co mě udivilo, byla

čistota postele. Prostěradlo i povlečení byla tak svěží a čisté, že jsem se styděl do nich lehnout. Tak jsem se rozhodl, že si zdřímnu na pokrývce. Bílá prostěradla až po bání...

Stařík mě probudil asi za osm hodin. On sám si nelehl, celý ten čas pracoval na svém hospodářství. Práce měl víc než dost a já, mladý ospalec, jsem se před ním zastyděl: chrněl jsem celých osm hodin. Copak jsem nemohl vstát a pomoci dědovi? Jaká hanba! – nadával jsem sám sobě. – Užítku je z tebe, jako z kozla mléka... To přijel pomocník, tak řečeno, žrát a spát!

– Kdybych věděl, že se tak budeš trápit, probudil bych tě, - pohlížeje na mne, zavrčel starý. – Ty nejsi na vině, mládenče, že jsem ti to ulehčil. Aby sis odpočinul a abys mi nepřekážel, proto ses neprobudil. Rozhovor jsme měli těžký... Musel ses zregenerovat, - jako by se omlouval, pokračoval vědmák. – A tak jsem se rozhodl, že se musíš vyspat...

– Takže, jak se ukazuje, ovládáš také hypnózu, - mihlo se mi hlavou. – Zajímavé, co ještě dovedeš! Na mou myšlenou repliku vědmák neodpověděl, ale podal mi čistý ručník a pozval mě, abych šel za ním. Když jsme vešli do napařovací komory, pochopil jsem, co to je dobře vytopená ruská bána. Zdálo se, že i stěny sálají teplo.

– Nejdříve se musíme dobře prohřát, - řekl vědmák a chrstnul studenou vodou na pryčnu a řekl, abych si na ni lehl. – Sedět v bání je škodlivé, příliš uvolněné svaly přestávají kontrolovat páteř. Lépe je ležet. Sedět lze jen tehdy, máš-li v ruce metličku, a když jsi připraven, - vysvětlil.

S těmito slovy stařík ulehl vedle, když předem ochladil pryčnu vodou.

– Prosím tě, proč se lidé vůbec paří, - zeptal jsem se.

– No, co si myslíš sám? – odpověděl otázkou.

– Asi proto, aby se dobře prohřáli, - začal jsem vysvětlovat.

– Máš pravdu, tak tomu opravdu je, - řekl starý. - A metlička odstraňuje ochrannou protitepelnou vrstvu, která se tvoří v kůži při nadkritických teplotách. Ale to není hlavní. Tradice páry je trochu jiná, - pokračoval stařík. – Ty jako biolog musíš vědět, že mnohé toxiny, které se hromadí v organismu při jeho činnosti, se odvádějí nejen přes ledviny, ale i přes potní žlázy, že ano?

Přikývl jsem.

– Tudíž, kde se ty toxiny hromadí? – rozvíjel myšlenku děda.

– Zřejmě v podkožních buňkách a v samotné kůži, - řekl jsem.

– Tak to je, - přikývl vědmák. – Právě tam je banka základních toxinů. Současné výzkumy ukázaly, že ledviny zvládají tak 65-70% toxinů, ne více. Ostatní produkty rozpadu se hromadí v tukových buňkách pod kůží, a částečně v kůži, vedle potních žláz. To znamená, že vylučování potu je tím ventilem, který chrání člověka před intoxikací, a tudíž i před fyzickou smrtí. Pro plné očištění od nečistot byla vynalezena ruská bána. Právě ruská, a ne finská ani turecká, a vůbec ne antická. Všechny tři posledně jmenované jsou jen ubohá parodie ruské. Pokus udělat totéž bez pochopení podstaty.

Starého to zřejmě zaujalo. Bylo vidět, že se rozhodl zasvětit mě do sakrálního smyslu ruské bane a netrpělivě čekal na moje otázky.

– Jde o to, - řekl, ukazuje na dvě napařené březové metličky, - to používají jen v naší ruské bání. V té se rovnoměrně spojuje teplota, pára, a usměrněný lokální vysoký tlak horké páry na kůži. Ten tlak je činěn prostřednictvím březové, jedlové, dubové či nějaké jiné metličky. Z fyziky musíš vědět, že párou se odpařují mnohé oleje, ale i bílkoviny. Horká pára je doslova vytlačuje z jehličí, totéž se děje s lidskou kůží. Pouze místo olejů se z ní rozehrátou párou odpařují aminokyseliny a bílkovinné toxiny.

Vyprávěje o užitečnosti metličky, vědmák dvě spařil, jednu podal mně a pobídl, abychom vylezli na třetí lehátko pryčny.

– Rozumíš, - pokračoval, - pocení otevírá všechny póry, proto je nutné. Takové pocení existuje i v jiných báních, například, finských, ale ty jsou suché. Horko je vysoké, ale pára chybí, přesněji, chybí její tlak na kůži. V tureckých lázních je teplo i pára, ale ta je příliš mokrá a chladná. Opravdová pára musí být průzračná, neviditelná, a co vidíme v turecké lázni? Páru jako oblak, to je název, ne pára. A to nejdůležitější, ani ve finské sauně, ani v turecké lázni se nepraktikují metličky, nástroj na vyloučení nečistot z organismu, bez něhož je skutečná očista nemožná.

S těmito slovy mi děd poručil, abych si lehl na břicho a pozvedl nohy. Když jsem to udělal, měkce projel metličkou nad mým tělem, a když se přesvědčil, že lehce snáším horko, šplíchnul na kameny odvar jakýchsi bylin. Za vteřinu bylo na lehátku takové horko, že se mi začaly kroutit uši, a k tomu ve vzduchu se objevilo aroma čehosi neobyčejného, co nebylo možné vysvětlit, ale zároveň to bylo velice příjemné. Zdálo se, že to vonělo chlebem a medem, a dokonce jakýmsi vínem.

– To je pro zdraví, - vysvětlil hospodář. - Především, pro plíce a srdce. Jak tomu dnes říkají? Aromaterapie. Pamatuješ hrůzu Andreje Prvozvaného, když se dostal do ruské báně? Co napsal? Že Rusové mají blízko ke křesťanství, protože jsou náchylní k sebetýrání. Tak se teď trochu potýráme, jenom si nasad' na hlavu čepici, jinak si opaříš uši. Ty nejsou zvyklé na takový žár.

Podal mi jakousi pletenou čepičku, potom vzal metličku a začal měkce, krátkými údery napařovat moje nohy.

– Začínat musíš vždy od nohou, řekl děd. – Kapiláry v nich jsou nejvíce unavené, proto je musíme rozšířit v první řadě, protože musejí propouštět krev lehce, bez zdržování, a potom se můžeš napařovat, jak je libo, jenom pamatuj, že začínat se musí vždy od nohou...

Když napařil mé nohy, stařík mi předal metličku, lehl si vedle a začal se napařovat sám. Brzy od nesnesitelného horka, žhav páry a metličky se začalo ztěžka dýchat. Zdálo se, že srdce už-už vyskočí ven. Stařík viděl, že jsem na kraji svých sil a že z báně uteču, mě pozval do umývárny. Dříve než mě nechal vychladnout, donutil mě, abych se opláchl vodou ze studny. Studená voda mi ožehla tělo, až se mi zastavil dech, zdálo se, že i srdce přestane tlouct, ale stařík byl spokojený.

– Ten teplotní rozdíl je velmi užitečný, mládenče, - usmíval se. – Nenachladíš se, zato krev projde všechny tkáně bez výjimky. A teď půjdeme ven, poběháme si mokřými patami po matičce-Zemi.

Oba jsme vyběhli z báně jak nás matka porodila, a začali jsme se procházet po trávě a po chodnicích, abychom si odpočali od horka.

– Obrat' se k matičce-Zemi, - poznamenal vědmák, - a popros ji o zdraví a sílu, aby z tebe vytáhla všechny nemoci. Země léčí lépe, než leckterý doktor. Jen se nestyd'. Země je živá, uslyší tě a pochopí. Nemůžeš prosit slovy. Obrat' se na ni v myšlenkách...

– Ale já jaksi nebývám nemocen.

– To nevádí. – přerušil mě děd. – Nejedná se o nemoci, ale o tradici, a pak, nemoci bývají různé. Nejškodlivější a nejnebezpečnější jsou psychické. Například, právě deprese... Proti tomu nejsi zajištěn. Uběhne nejeden rok, než tvé nervy budou takové, jaké mají být, takže se neostýchej: je přece hřích ostýchat se před matkou.

Jako vždy měl stařík pravdu. Sám jsem věděl, že nervy jsou pro člověka nade vše, zvláště v naší době. Ale že by tak přímo komunikovat s duchem Země? K tomu je zapotřebí víra, jakou má on... S podobnými myšlenkami jsem se vrátil do báně a napařoval jsem se, k potěšení staříka, už ne jako nováček, ale jako skutečný milovník ruské báně, se znalostí a přesvědčením, že dělám vše podle tradice, jak se má...

– To je zajímavé, - zeptal jsem se staříka, když jsme se umývali. - Copak v Evropě nepochopili význam naší ruské báně? Tady je vše jednoduché. Nejdůležitější u nich je, aby to bylo podle vědy. To tam jsou všichni takoví vědátoři?

– To je právě to, že ne,- povzdechl vědmák. – Západní věda je především aplikovaná, a navíc řízená. Kdysi Italici, i Keltové i Veneti měli tytéž ruské bane, protože všechny tyto národy vzešly z našeho kořene, ale tradice byla porušena. Ne prostě porušena, ale vytržena s krví. A není pravda, že se to stalo v souvislosti s přijetím křesťanství. Vezměme, například, Římany, ti ještě ve IV. století př. Kr. křesťany nebyli, ale s kulturou Etrusků bojovali jako šílení, a právě tehdy byly v Římě zakázány tírenské lázně. Místo nich nastavěli lázně latinské. Vzpomeň si, jak jsou postaveny Karakallovovy lázně? Je tam vše: i bazény, i lavice pro masáže, a dokonce tribuny pro vystoupení řečníků a básníků, ale nemají potřebnou teplotu, ani páru, ani březové metličky. Umýt se v nich bylo možné; seškrábat ze sebe špínu, ale ne očistit se, tím spíše vejít do kontaktu svého silového kokonu s živly...

– Upřímně řečeno, nevím, o čem mluvíš? – obrátil jsem se na vědmáka. – Na toto téma jsi nic nemluvil.

– Není divu, - usmál se děd. Ty ještě nemůžeš navázat kontakt s matičkou-Zemí, a tam jsou ještě živly... Časem tomu porozumíš. Mluvím o ztrátě tradice v Římě. Po dobytí Galie tam také začali pronásledovat vše ruské, změnil se dokonce jazyk... A v co se proměnili Galové? V tytéž Římany. A tak se stalo, že k začátku tak zvaného středověku naši starou kulturní tradici si zachovali pouze Rusové-Veneti a Rusové-Skandinávci. To se týká nejen lázeňského obřadu, týká se to mnohého: i stavby obytných domů s ruskými pecemi, i severního loďarství, i opevňování měst, a i rodinného způsobu života. Slovem, mnohého.

Starý na několik vteřin ztichl a pak dodal:

– A není pravda, že počátkem středověku Německu, Skandinávii a v Pomoří děti, ale i dospělé rozežíraly vši, a že se lidé myli jednou za měsíc, někdy i méně často. To se dělo pouze ve Francii a Itálii. Tam křesťané-katolíci za dodržování starých tradic silou odnaučovali lidi nejen napařování a čištění, ale prostě se umývat. Ve střední Evropě a ve Skandinávii až do XII. století bylo jinak, tam nejen zněla ruská řeč, ale zachovala se i naše stará kultura. To znamená, že se stavěly ruské domy, roztápěly se ruské pece a báně. V té době tam ležela Vagria, neboli Západní Rus.

– V posledních slovech „léčitele“ zazněla hořkost a bolest. Povzdechl si a zamyslel se.

– No, a co pak? – zeptal jsem se. Kam se poděla tato Rus, co se s ní stalo?

– Škoda, že o tom čase se nelze nikde dočíst, letopisy se dochovaly, ale ne o „naší cti“. Na západě se tváří, že Pomořské a Skandinávské Rusi vůbec nebylo, i když vedle Berlína dodnes žijí Rusiči – Lužičtí Srbové, kteří pamatují svůj jazyk, a zpívají ruské písně. A co bylo se Skandinávií, je vůbec nepochopitelné. Jsou-li to Germáni, tak proč mají minimálně 30% slov ruských. Odkud vzali tato slova? Přebíráním to vysvětlit nelze. Antropologicky pak střední a východní Němci jsou také Skandinávci – fakticky jedna malá rasa. Rozdíly jsou tak malé, že na ně není nutno brát ohled.

– Takže naše západní bratry přemohli? Kdy a jak? – neuhýbal jsem.

– Přemohli, - zavrčel děd. Nejdříve zorganizovali bratrovražedné války a potom použili nejmocnější zbraň té doby – křížácké pochody. Se Skandinávií skončili rychle. První se zlomili Dánové, po nich Švédové, neboli Sveji. Pouze Norové kladli odpor. Jejich jarlové se nechtěli poněmčovat, přesněji latinizovat, proměnit se v lokaje Vatikánu, proto se stěhovali na Island. Nejdříve chtěli na Rus, ale tam v X. stol. začalo totéž, co v Norsku, takže odešli na sever. Vagria, čili pobaltská Rus bojovali do posledního, ale už bylo pozdě. Po všech bratrovražedných válkách síly nestačily...

S těmito slovy vědmák vstal, přehodil si přes ramena ručník a zamířil ke dveřím.

– Zapomněl jsem přinést kvas, - řekl. – Ty nespíchej, vodu nepij. – Bylo vidět, že téma, které jsem otevřel, mu zkazilo náladu.

Kapitola 8

PÍSEMNE POKLADY RUSŮ. ZLATÁ LADA. PRVNÍ VÝKLAD O SIBIŘSKÉ RUSI.

Když se vrátil s demižonem kvasu, děd už byl veselejší:

– Ale přece jen se západní Rusi se jim to úplně nezdařilo, - řekl. – Obodrity, Lužičany a kmeny Luticů a Pomořanů, či spíše, co z nich zůstalo, poněmčili, o tom není sporu, ale nedokázali získat jejich duchovní dědictví! Právě kvůli němu temní vyvolali válku s védskou Rusí. Vládce západních civilizací zajímalo staré jednotné vědění, to vědění, které v Evropě ovládali druidi Keltů a volchvové Rusů.

Starý znovu usedl na lavici, nalil nám kvasu, a připravil se k tématu. Já jsem se soustředil. Bylo jasné, že starý mi chce předat to, co se nikdy od nikoho nedozvím...

– Jistě pamatuješ, kdo začal likvidovat druidy. – začal své vyprávění.

– První se do toho pustil Cézár, ale nedařilo se mu. V Galii institut druidů přetrval ještě tři století po jeho smrti... - přerušil jsem ho. – Zdálo se mi, že odděluješ Rus od Keltů. U tebe to vypadá, že druidové a žreci Rusů – volchvové – se jaksi odlišují.

– Do určité míry to tak opravdu je. Kelti byli Rusiči jen napolovic. Pravda, mluvili staroruským dialektem, jako jejich předci Kimerijci, ale když prošli Evropou, pohltili ještě kmeny paleoevropanů – Kartvelů, blízkých příbuzných současných Basků. Z těchto dvou duchovních kultur se zrodil input druidů. Tak řečeno, slily se dvě tradice v jednu: vikkánská a védická...

– Mám-li být upřímný, tak nevím, co to je vikkánská tradice? – přerušil jsem.

Po mých slovech „léčitel“ zmlknul, smutně se na mne podíval a řekl:

– Odkud bys to taky mohl znát? To je náboženství starého obyvatelstva Evropy. Jsou v něm jen dva bohové – Bůh a Bohyně. Zato byla vyvinuta magie, a ta se stala mystickou základnou institutu druidů. Ale chci říci něco jiného: jakmile začali pronásledovat keltské žrece, ti pochopili, že nastal čas pro záchranu starých vědomostí, a v celých lodích začali přepravovat své knihy a cenné svitky do úschoven Rusů. V době expanze Říma a likvidace keltské civilizace jediným spolehlivým místem, kde bylo možné skrýt nejednu knihovnu, bylo současné Německo, Pobaltí a Východní Rus. V Západním Rusku se pro to nejlépe hodily tajné sklady chrámu Světlovida v Arkoně, ve Východní Rusi chrámové komplexy Smolenska. Tam byly také přepraveny nejcennější písemné poklady druidů, odcházejících na onen svět, ale velké neštěstí se valilo i k hradbám měst Západní Rusi. Nejdříve se na ni vrhla říše Franků, kterou později vystřídala novopečená Římská říše Otty I. A před žreci-ochránci znovu vyvstala otázka, kam ukrýt před útočícími křesťany nejen knihovny druidů, ale i vlastní? Situaci zkomplikovalo to, že Východní Rus byla zachváčena „smutou“ – bratrovražednými válkami. Probíhala skutečná válka mezi védickým svazem a západním křesťanským, a navíc se k náboženským rozbrojům přidaly i knížecí, kdy si začali dělit moc mezi sebou početní synové Velikého knížete. Slovem, doba byla složitá, ale přesto rada žrců se usnesla, že knihovny Arkony, Retry, Tornova a Štětína přestěhovat na sever Ruska: na Dvinu a Piněgu, a to nejcennější – na Ob a Taz.

Vědmák zmlkl, a potom, pohlédnuv mi upřeně do očí, šeptem pronesl:

– To nejcennější – do podzemních pokladnic plata Putorana... Například, zlatou sochu Lady z jejího ústředního chrámu, který kdysi stál na jižním břehu Ladožského jezera... Slyšel jsi někdy o Sorni Ekve Vogulů, nebo Sorni Naj Chantů, o zlatém idolu obských Uhrů? – zeptal se vědmák.

– Slyšel, - nepochopil jsem, - ale co tu mají co dělat obští Uhři s jejich idoly?

– Přece to, že se jedná o zlatou sochu naší Lady, - suše odpověděl děda.

Z jeho slov zavanulo něco starého a tajemného, že mne zase polilo horko.

– To znamená, že všechny legendy o Jumale u Zyrjanů, zlaté bábě u Ost'aků a Vogulů jsou jen vzpomínky na stěhování sochy naší ruské bohyně lásky Lady na východ, do samotného Jeniseje a za něj? – vyhrkl jsem.

– Nejen její, ale i malého Lelje, - usmál se stařík. – Oba dva, zlatou bohyni i její dítě, housle-samohrajky a nejcennější knihy několik století přenášeli na východ naši ochránci. Od svatyně ke svatyni. Nejdříve po zemi Permjaků, potom tajgou Vogulů a Chantů... Dokud se Lada konečně neocitla v jednom z podzemních měst plató Putorana. Tam, odkud byla kdysi vyzvednuta pro chrám na Ladoze...

– To, co jsem slyšel z úst starého, se mi nějak v hlavě neskládalo, byl jsem v rozpacích: jak mohli ochránci unést minimálně půl tuny zlata, a většinou po zemích jiných národů, Rusům nepřátelských. A ještě na takovou vzdálenost? Zřejmě po řekách... Ale právě v přístavištích u řeky bydleli Permjiaci, Mansijci, a Chantové, a v povodí Jeniseje – Ketové...

Ptát se vědmáka, jak se ochránci vypořádali s takovým úkolem, se mi nechtělo... Zkusil jsem se dopídit sám. Ale nic závažného, přes moje úsilí, mě nenapadlo... Bylo jasné, že mi něco uniká, nebo něco nevím, a starý, i když chápe moje potíže, odpovědět na mou otázku nespěchá. Možná, abych ji hlouběji procítil? Nebo z jiného důvodu? ... A on seděl, popíjel kvas a co chvíli na mne pohlížel.

– Nechápu, jak se žrecům podařilo přenést tolik zlata do přítoků Jeniseje přes daleké hory přes země Permi, Uher a Ketů? Jak je propustili s takovým bohatstvím chtiví všeho cizího knížíatka kmenů, věčně bojujících mezi sebou? – začal jsem klást otázky.

– Především, - chladně řekl vědmák. – Ochránci přenášeli přes prostory Sibíře ne zlato a ne materiální bohatství, ale obraz Veliké Lady, a nebylo důležité, s jakým materiálem byl spojen, na formě nezáleželo. To jen Španělé v době Conquisty mohli beze strachu a výčitek svědomí přetavovat zlatá zobrazení indiánských bohů v odlitky. Křesťanskému ateizmu se daří proto, že vyrostl ze satanizmu. – Poslední slova zazněla podrážděně. – Promiň, že jsem se nechal unést. – Nejde ani tak o lidi, - pokračoval už teplým hlasem, - ale o to, že v té době ještě vzkvétala Védická sibiřská Rus, a všechna sibiřská knížíatka – vogulská, chantyjská, ketská – byli kontrolováni jejími vládci. O té mohutné velmoci samozřejmě nic nevíš. V křesťanské historii epochy Romanových není o Sibiřské Rusi nic psáno. Pamatuješ, kdo napsal naši Ruskou chronologii?

– Němci, - odpověděl jsem. Müller Schletzer a jejich parta...

– Ne prostě Němci, ale ilumináti, zednářská lóže, speciálně vytvořená pro kontrolu celé pozemské vědy, pochopitelně i historické. Ilumináti vymysleli mýtus o tataro-mongolském vpádu, a třistaletém ázijském jhu nad Ruskem.

To, co řekl vědmák, obracelo všechny moje představy o minulosti. A tak jsem na starého nechápavě vyřeštil oči, snaže se pochopit, zda žertuje či ne. Můj vzhled ho zřejmě rozveselil, takže když viděl můj smutný obličej, s úsměvem řekl:

– Tak vidíš, kolik toho ještě musíš poznat, mládenče. O Sibiřské Rusi, o jejím útoku na prozápadní knížectví... Mnoho, opravdu mnoho... A také o tom, čím jsme začali, o starých knihovnách, uschovaných na Severu Ruska a na Sibíři. Jako vždy jsme se odklonili: rozebírali jsme védické dědictví, a ocitli jsme se kdoví kde! Došli jsme až do mongolského vpádu... A to proto, že znáš jen to, co ti bylo dovoleno. To je tvé neštěstí!

„Léčitel“ povzdechl a začal se chystat z bání, ale jeho poslední slova jsem již neslyšel. V hlavě se mi míhaly obrazy velikých bitev, kde místo Mongolů na nevysokých, ale vytrvalých koních, v brnění, pokrytém ocelovými destičkami, a v laminátových pancířích s tuhými lepenými luky v rukou, a trochu ohnutými jednostrannými meči, jeli vousatí rusovlasí bohatýři dnes zapomenuté Sibiřské Rusi. Tak to bylo? – míhalo se mi v hlavě. – Právě tak, - ozývalo se kdesi v hloubce rodové paměti. – Jinak by se před očima neobjevily obrazy, plné hrůzy a krve. Co to tedy znamená? Celá naše akademická historická věda je pouze institut pro vymýšlení všemožných mýtů? Od takové myšlenky mi bylo ještě smutněji. Jedna věc je prostě uslyšet, ale jiná je to procítit. V té chvíli jsem to cítil. Nakonec, když jsem se vzpamatoval, podíval jsem se na „léčitele“. Stál vedle a se zjevným zájmem zpozoroval.

– Tak co, probudila se paměť předků? – s podivem v hlase se zeptal.

– Viděl jsem obrazy... Ne Mongoly a ne Turky, ale lidi jiné, ne naší kultury a zároveň rusé a vousaté. Zřejmě takoví kdysi byli Skythové...

– Ti, koho Řekové nazývali Skythy. Sami sebe tak nejmenovali... - opravil mne stařík.

– To znamená, že gigantické prostory Střední Ázie a Číny nezachvátili Mongolové? - vybuchl jsem.

– K tomu tehdy neměli dost sil, a kromě toho, v 11. a 12. století nežili v Mongolsku, ale na severovýchodě dnešní Číny. Navíc byli ovládáni naší ruskou elitou. Slyšels někdy o říši Kidanei-Lao? – zeptal se šedovlasý.

Přikývl jsem.

– Tak tedy, předci Mongolů byli poplatníky Kidanů, a žádný stát neměli. – pokračoval starý ve svém výkladu. Začátkem 12. století Kidany rozdrtili Čurdženi. V podstatě tungusojazyčný národ, který byl ovládán Žury – ruským kmenem Jeřábů. Odtud je i čínský název národa Čurdženi, doslova: lidé, podřízení Žurům. Žurové žili v Pomoří po celém Mandžusku až po Amur. Myslím, že asi víš, jak se překládá do ruštiny slovo Mandžurie? – zeptal se mě děd.

– Jednoduše, - řekl jsem. – Man – člověk, Žur – jeřáb..

– Chlapík, - pochválil stařík. Myslit umíš, ale ještě jsem neskončil. Elita Čurdženu se po připojení Lao neuklidnila. Brzy ovládli část Číny a srazili na kolena sousední stát Korjo. Žurové fakticky začali jako první sjednocovat bývalé země staroruské říše v jeden celek, a kdyby nezměnili svou politiku, by tohoto cíle dosáhli, kdyby se nestalo nečekané. Vládcové Zlaté říše brzy zapomněli na svou povinnost k předkům. Úmyslně začali vykořeňovat ve svém národě, především mezi ruskými rody, vše, co je spojovalo s orianskou minulostí. Staroruské tradice: jazyk, oděv, písemnost, a mnohé jiné se říši postupně nahrazovaly vším árijským: buď korejským, nebo čínským. Čínská kultura, stejně jako u nás v SSSR západní, vytlačovala daleko na periferii vše národní; nejen ruské, ale i místní, co ji bylo cizí. V 12. století ve Zlaté říši se stalo módním mluvit čínsky, nosit čínské oděvy, psát čínskými hieroglyfy, slovem, klanět se všemu čínskému. Nejhorší bylo to, že vládcové Čurdženu začali s využitím propagandy a jiných metod praktikovat genetické rozpouštění Žurů v masivu jejich poddaných, lidí žluté rasy. Právě proto část Rusů – Žurů byla donucena opustit zabydlená místa a přestěhovat se na území Kidanů a dále na Západ. A když vzniklo druhé jednotící centrum ruského národa na jihu Sibiře, v Zabajkalí a v Mongolsku, oni – tyto rody Žurů, které opustily Pomoří – ho vrhli proti rozlícené elitě Zlaté říše. Proti vládcům, kteří bez války předali zemi svému lítému nepříteli – Číně, kteří zradili svůj národ; nejen ruský, ale i spojenecký – ty tungusojazyčné kmeny, které byly spolehlivými bojovými druhy Žurů. Proto Čingischán, či rusky Timčak, tak nenáviděl Zlatou říši, stát zrádců a odrodilců. Jediné, co nezradila tehdejší elita Čurdženu, byla slunečné staroruské náboženství. Z jakého důvodu neprovedli náboženskou reformu, není podnes jasné. Možná zasáhli nejvyšší žrecové. Ale to už jsou podrobnosti. – Tak jsem ti stručně povyprávěl, co se dělo na Východě a v Centrální Ázii... Timčak, nebo čínsky Čingischán, byl ne tolik uchvatitelem, jako spíše sjednotitelem roztržitých a obklopených polodivokými ázijskými plemeny, ale stále silných ruských knížectví. Vlastně úplnému vyhubení na východě podlehly jen tři státy: renegáti Čurdženové, Sja - stát Tantutů, kde ruská elita už nebyla, a hlavní nepřítel Sibiřské Rusi – Sunská Čína. Ve Střední Ázii a v Íránu byl úder namířen ne na potomky velké rasy, jako proti arabské špičce, která od 8. století zasazovala v těchto regionech to, čemu dnes říkáme islámský fundamentalismus. Přibližně stejnou politiku vedla Sibiřská Rus neboli Horda ve vztahu k ruským knížectvím Východní Evropy. Timčak-Čingischán si dopisoval s papežem Honoriem III. a pochopil, co představuje křesťanství. K čemu bylo vytvořeno, a kdo za ním stojí... V tom mu pomohli Židé, kteří utekli z hynoucí Chazárie, a později i templáři, které mu římský papež poslal na pomoc. Na síly Sibiřské Rusi Řím pohlížel jako na mohutný vojenský lis, s jehož pomocí se katolicismus snažil usadit se nejen ve Východní Evropě, ale i v některých regionech Ázie. Pamatuješ na vyslance římského papeže do Novgorodu k Alexandru Něvskému? Co žádal papež po ruském knížeti?

– Aby na Rusi skončilo dvojevěrectví a přijetí katolicizmu. Všechno ale výměnou za vojenskou pomoc proti Bátúovi... - vzpomněl jsem si.

– Naprosto správně, - řekl starý, - právě ukončení dvojvěrectví. To papežové lžou, že Rus byla ve 13. století plně křesťanská. Křesťanská byla elita, i když zdaleka na všechna. Například, Vladimírský Jaroslav, či jeho syn Alexandr křesťany nebyli... A také Daniil Galický přijal katolictví ne ze strachu před Hordou, ale z jiného důvodu: chtěl se stát králem... Proto od něj odešla vědecká Karpatská Rus, která se později přejmenovala na Volochovskou.

Stařík na chvíli zmlkl a gestem naznačil, aby se utřel ručníkem. A potom dodal:

– Teď chápeš, proč ze všech měst Galické Rusi pod údery Hordy padla jen dvě: semenišťe křesťanské ideologie – Kijev a také prozápadní městečko Kamenec, kde se papežencům podařilo dokonce postavit kostel. Ostatních měst Podkarpatské Rusi se Bátú nedotkl, i když jeho vojsko na své cestě do Evropy pochodovalo přes Galickou zemi. Trochu později, poté, co Daniil uzavřel spojenectví s papežem, zkrachovalo i jeho království.

S těmito slovy šedovousý lektor vyšel z bány. Já jsem připitoměle seděl na lavičce a nevěděl jsem, co si mám myslet. Starý vědmák řekl jen několik frází. O tom, že byl blízko k pravdě, nebylo pochyb. Skutečně, po příchodu sveřepých a krutých Mongolů na Rus na jejím území skončily bratrovražedné boje. Nastal dlouho očekávaný mír, po němž více než století toužili prostí lidé. A daň, tatáž „nesnesitelně těžká daň“? Kolik je o ní napsáno v dějepisných učebnicích! Byla přesně taková, jakou platili svému papeži katolíci... Celkem 10%! Naše sovětská daň z příjmů i ten je o 2% vyšší. Takový vztah k obyvatelstvu se jhu nepodobá. Kdo tedy trpěl? Prozápadní vládcové a jejich lokajové.

– První padla Rjazaň, - připomněl jsem. – To je správně: rjazaňská knížata byla spřízněna s Konstantinopolí, byzantský císař dokonce provdal svou dceru za syna rjazaňského knížete. Zřejmě to jen tak rjazancům neprošlo. Zřejmě i kníže Jurij vladimírský patřil také k prozápadní straně... Zajímavé je, že bratra Jurije Jaroslava v Hordě měli v oblibě, stejně jako jeho syna Alexandra... Co z toho vyplývá? Jenom to, že otec a syn přehlíželi západ, nejspíš ani nebyli křesťany...

Starý má pravdu! Jinak by vztah Hordy k nim byl jiný... Ne nadarmo obě tato knížata zvali vládnout do Novgorodu. Západní víru v Krista přijali jen kupci a někteří bojaři. Lid ji odmítl, proto Horda na Novgorod nezaútočila. Kvůli této domněnce se mi chtělo jako Archimédovi vyskočit a zvolat – Heuréka! Tím spíše, že jsme oba byli v podobných podmínkách. On – v bazénu, já – v báni. A možná i Archimédes seděl v podobné ruské báni, a proto ho napadaly takové myšlenky? – myslil jsem si. A jak naši vědátoři vysvětlují odmítnutí Bátúa jít na Novgorod? Prý, začalo jaro, začalo blátivé počasí, rozlévaly se řeky atd. Co je to za blátivé počasí, které by bylo jen ve směru na Novgorod? Na jihu, kam se obrátilo vojsko Bátúa, tam nebylo? Kromě toho roztála tráva, bylo lehčí zajistit krmivo. A řeky? Copak ta mohou být pro zkušené vojsko nějakou překážkou? Navíc ledy odplouvají, až když sníh roztaje. Důvod změny směru Hordy byl v něčem jiném. Já jsem jej poznal: je hloupé a podlé bojovat se stejně smýšlejícími, když pro uklidnění křesťanů je do čela státu postaven svůj člověk. Spojenec a přítel – vědecký ruský kníže, přehlížejíci prodejní a chtivý Západ... Bez nálady, trochu posmutnělý jsem se vydal za staříkem k jeho domu. V hlavě jsem měl řadu otázek ohledně vědecké Sibiřské Rusi. Dobře jsem chápal, že mé pochyby jsou nicotné. A že si musím co nejdříve osvojit nějakou abecedu. Ale jak to udělat? Stejně jsem svou neprůhlednou šedivostí starého otrávil, ale vědmák mě v kuchyni přivítal jako hrdinu:

– Tak co? Už ti něco došlo? – zeptal se.

– Došlo, - přiznal jsem. – Ale přesto mi mnohé není jasné.

– Tak to musí být, - pokýval hlavou děda. – Ale učitelem chronologie ti bude jiný člověk. Mojí povinností bylo probudit tě, a toho jsme myslím, dosáhli.

– Jak? – zvolal jsem, - už nebudeš odpovídat na moje otázky?

– Kdes to sebral? – upřímně se podivil šedohlavý. – Budu, ale za podmínky, že odpovědi na ně tě nerozruší. O tom jsme se snad již domluvili?

– Ale proč potom jiný učitel?

– Proto, aby ti předal faktologii. Ukáže ti kopie letopisů, a jiných písemných zdrojů, seznámí tě s trasami tvých osobních výzkumů a předá ti seznam vši potřebné literatury.

– Sláva bohu, - ulehčilo se mi na srdci, - nebo jsem si myslel, že jsem se ti přesytil.

– Ty? Přesytíl? – stařík se upřímně rozchechtal. – Vždyť jsem na tebe čekal 30 let! Nepřesytíl jsem se tě a nepřesytím se. Prostě ses jako pijavice chytil znalostí. A, upřímně řečeno, se obávám, aby sis nespálil pojistky... Už se to stávalo, pravda, ne takovým jako ty. – řekl děd.

Potom přešel ke svému stolku se svíci, otevřel dvířka, našel na polici jakousi lahvičku, obrátil se ke mně a řekl:

– V dané chvíli mě znepokojuje tvoje zdraví, Juro. Víš co, běž zpátky do lázně, lehni si na lavici a čekej, až přijdu. Budu tam brzy.

Stařík zase něco zamýšlí, mihlo se mi v hlavě, ale vrátil jsem se do umývárny, a jak kázal děda, ulehl jsem na lavici.

Kapitola 9

OTCOVÉ A DĚTI

Vědmák mě nenechal dlouho čekat. Přišel soustředný, se svou lahvičkou v ruce, a hned mě obrátil na břicho a donutil natáhnout ruce.

– Tak, chlapče, - povídá, - jsi mládenec urostlý, ale potřebuješ pomoc... Nelíbí se mi tvoje páteř, Juro, proto se krčíš a trápí tě bolesti v zádech. Kdybys neprováděl vojenská cvičení, byl bys už téměř invalida... Mám pravdu, či ne?

Zabručel jsem, že mě záda opravdu bolí, ale že jsem si jaksi zvykl...

– To je špatný zvyk, - řekl vědmák. – Úrazy páteře vedou k odtoku životní energie... Zajímavé, kdo asi potřeboval tvou sílu? Mám takový dojem, že v životě na tebe tlačí lis nepřátelského a dosti silného mentálního pole. Nevíš, čím by mohlo být? – zeptal se stařík.

Během svého monologu vědmák vytil obsah své lahvičky na má záda a začal opatrně roztírat v oblasti páteře.

– Můžeš, samozřejmě mlčet, - zavrčel šedohlavý, na to máš právo, ale i tak vím, co se s tebou děje, a kdo je v současné době tvým hlavním protivníkem. Charakterem patologický, mládenče, podle jejich charakteru... A navíc v silovém kokonu máš „hosta“...

Poslední slovo starého mi bylo záhadou a hned jsem se chtěl zeptat, co či koho má na mysli? Ale děd pokračoval:

– Nejsi natržen, ale čtyři obratle vypadly. To je trochu moc, mládenče, tím spíše pro mladého, plného sil. Zdá se mi, že máš v těle uměle vytvořený generátor stálé bolesti... Ale nechápu, proč? Snad proto, aby tě to donutilo uznat něčí vládu? Řekněme, otce či matky?

Od řečeného mi naskočila husí kůže, před takovým jako on nelze nic skrýt, o tom jsem se dávno přesvědčil... Starý už dávno vše pochopil a teď mě vede k upřímné besedě – mihlo se mi v hlavě. A vědmák zatím dokončil svou proceduru a řekl:

– Tak, mládenče, budeš muset trochu potrpět. Teď dám na svá místa všechny tvé obratle, bude to bolet, ale musíš to překonat. Tak zavři oči, zatni zuby a uvolni tělo.

Snažil jsem se udělat, co mi vědmák řekl. Strach před bolestí jsem neměl, zřejmě proto, že na bolest jsem byl zvyklý, a stařík se levou rukou dotkl „tančícího“ obratle, přitlačil naň pravou pěst. Pod jejím tlakem mi z očí litaly jiskry. Bylo slyšet, jak zachrastěla záda, a já jsem se instinktivně ještě více uvolnil, abych zmenšil bolest. Několik vteřin se mi zdálo, že po mé páteři bije kovadlina. Před očima tančily červené kruhy, od bolesti jsem skoro ztrácel vědomí, ale nejednou vše skončilo. Stařík přejel rukou po mé páteři a spokojeně řekl:

– Dobrá. Georgiji-Juriji! Záda máš jako nová, jen si chvíli polež! Za chvíli budeš muset ještě potrpět, ale tlouct tě už nebudu.

Ležel jsem na lavici a vnímal jsem své pocity. Bolest pominula, cítil jsem se podivuhodně lehce a klidně, zdálo se mi, že se mi zvětšily plíce a že dýchám volně celým hrudníkem.

– Až vstaneš, ucítíš, že jsi nový člověk, - uhodl mé pocity vědmák. – A teď se chyt' lavice oběma rukama.

Když jsem se zachytil kraje lavice, stařík zvedl mé nohy a začal mě ohýbat do kola. Páteř znovu zachvátila bolest, zdálo se, že už-už se rozstíjí a rozsype se na náhradní díly. Ale starý zvedal mé nohy výš a výše a zastavil se teprve tehdy, když viděl, že jsem málem v bezvědomí. Uvolnily se mi ruce a málem jsem nesletěl z lavice...

– Hotovo, procedura je skončena! – řekl děda a propustil mě. – Teď lež, odpočivej a pamatuj: měsíc nezvedej nic těžkého, a ať tě nenapadne upadnout, jinak by obratle mohly znovu začít svůj tanec... Rozuměls?

Řekl jsem, že jsem dobře rozuměl, a stařík, poté, co se usadil vedle, pokračoval:

– Kvůli obratlům začal tvůj problém s ledvinami a pohlavním systémem. Ledviny pro tebe nejsou novinkou, dávno je léčíš bylinkami, ... Říkám to správně?

Smutně jsem přikývnul. To, že děd ví všechno, mě už neudivovalo.

– Ale úder na ledviny je jen odraz. Hlavním cílem byl pohlavní systém...

– Když se však cítím normálně – dosud nejsem impotent, - usmál jsem se.

– To je tím, že ten, kdo udeřil, nezná tvůj potenciál, takže tvé ledviny vydržely, nervový systém, srdce a pohlavní systém jen díky jim. Jiný člověk na tvém místě by dávno natáhl nohy... - Stařík zmlkl a zamyslel se. S „hostem“ se vypořádám ještě dnes. Zmizí navždy, ale špatně bude tvé matce. Když s tebou začala bojovat, vzala na sebe neúnosnou zátěž...

– O to se jedná, vždyť já s ní nebojuji. Nic od ní nepotřebuji, kromě lásky a pozornosti.

– A ještě pochopení, - dodal vědmák. – právě s tím je u ní potíž. Tví rodiče, otec i matka, jsou obyčejní lidé. Jako většina současného obyvatelstva mají krajně materializované vědomí, tys byl v rodině „ošklivým káčátkem“, rádi by tě pochopili, ale nemohou. Pro ně peníze, věci a hmotné statky jsou cílem života. Pro tebe je materiální pouze prostředek, nic víc. Nepochopení vždy vyvolává nenávist. A tak se stalo, že mateřská a otcovská láska se v ni časem proměnila. A myslím, žeš tomu napomohl i ty.

– Jak to? – podivil jsem se.

– Řekni mi čestně, - zeptal se mě děd, - pokoušel ses je vychovávat?

– Pokoušel, - přiznal jsem se. – Pokoušel jsem se jim vysvětlit, že hadry a nepotřebné věci mohou člověku změnit život v peklo, a že časem se takový zmaterializovaný člověk se stane otrokem svých věcí, a už nepoužívá on je, ale ony jeho. A navíc, věci vyžadují péči. A doma máme sklad, a jaký ještě!

– Dost, stačí! – přerušil mě vědmák. – Pochopil jsem. Ukázal jsi jim i svou duchovní převahu, oni nejsou hloupí. Oni ti porozuměli, ale přijmout tvoji koncepci znamená ztratit svoji. Tu, co jim byla od dětství vtlačena do vědomí. A navíc přijmout ji od svého dítěte! To je už nesmysl. U lidí jako tví rodiče děti vždy musely poslouchat dospělé. Ty děti jsou vždy lidé druhořadí. I když jsou velkými vědci nebo ministry, takový je zákon Domostroje: „Já jsem tě zrodil, já tě též zabiju“. Pamatuješ?

Zachvěl jsem se.

– Tragedie podobných občanů je v tom, že ztotožňují člověka a jeho tělo. Pro ně je člověk materializované vědomí – soustava těla a krve... psychiku neberou v úvahu. Z jejich hlediska, když přivedli na svět člověka, jsou jeho skutečnými rodiči. Ani je nenapadne, že tělo a samotný člověk jsou věci různé. Oni, pozemští rodiče, přivádějí na svět tělo. Vědomí pak do něj vkládá Stvořitel. Proto se na Rusi dodnes používá úsloví: „Ústy dítěte mluví pravda“... Jinými slovy, prostřednictvím dítěte někdy mluví sám Stvořitel. A je to také proto, že dítě má vědomí čistší, nezakalené vrstvami negativních životních zkušeností.

– Dobrá, - řekl jsem. – Ale bývá i tak, že velmi dobří rodiče: čestní, dobří, milující, nenakažení kupením věcí, vychovají děti, které se hodí jen do vězení...

– To je pravda, - zastavil mě gestem vědmák. – I to se stává. A viníky jsou zase rodiče. Ale je tu více faktorů. O jednom jsi už slyšel. Je to zákon telegonie, pokud žena chce, aby měla děti od milovaného člověka také vysoce duchovní a krásné, jako jejich otec, musí být pannou. Nutno myslet na budoucí děti, ne na pohlavní potěšení... A druhý faktor, ten se týká nejen mužů, ale i žen: vybírat druha pro život nutno, jak dříve říkalo „podle rodu“. Jednoduše, brát ohled na dědičnost. Na to se dnes zapomíná. Láska láskou, ale je-li riziko vzniku degenerovaného potomstva, pak taková láska není konstruktivní, nýbrž destruktivní. Pak vůbec děti nerodit, nebo udělat „výzvu“.

– A copak to je? – zeptal jsem se s podivem.

– Oslovení Stvořitele, či jak říkali dříve, Roda nebeského. Oslovení s prosbou dostat příbuznou duši...

– Copak je něco takového možné? – podivil jsem se.

– A proč ne? Jen je třeba znát určitá pravidla. Za starých časů k oslovení Roda se nevyžadovalo prakticky nic. To dnes, aby sis „pohovořil“ s Amonem, musíš jít do kostela k jeho posluhovačům popům. Dříve, před vítězstvím křesťanství, každý člověk na Rusi, ba i v Evropě věděl, že je v něm

samotném. A že ho lze oslovit kdekoli, jen když si člověk přeje s ním pobesedovat, proto udělat výzvu bylo zcela prosté. Prostřednictvím výzvy přicházely na tento svět zvláštní „objednané děti“. S takovými dětmi normální rodiče neměli žádné problémy, ty vznikaly poté, co rodiče duchovně degenerovali, zrazovali základní zákon života. A tehdy děti od Boha, které se postavily do cesty jejich duchovnímu pádu, se ve vědomí příbuzných měnily v děti nenáviděné – odpadlíky. Něco podobného se stalo tobě. Jen výzvu tví rodiče nedělali. Tys je vybral sám, ale život jednoho i druhého brzy zlomil. Vždyť si určitě pamatuješ dobu, kdy tví rodiče byli výbornými lidmi. Nevázanými na věci, nechamtivými, dobrými, usilujícími o vědomosti?

– Pamatuji, - přiznal jsem se. – Tak to bylo, jenže dávno... Ale mám otázku, - řekl jsem.

– Ven s ní, - souhlasil vědmák.

– Právě ses zmínil o jakémsi základním zákonu života. Nic o něm nevím. Pověz o něm, prosím.

– Ale vždyť ho znáš! – usmál se stařík. – Sám podle něj žiješ. Je to zákon materiální dostatečnosti: nic zbytečného – vše nutné, ale jen to, co dovoluje bez problémů rozvíjet v sobě duchovno... Jednoduše, - dodal stařík, - když člověk neslouží věcem, ale věci slouží jemu. Jasně?

Zasmál jsem se. Děda to řekl tak přesně a správně, že to komentář nevyžadovalo.

– Znepokojuje mě to, - po chvíli přemýšlení řekl děda, - jak se stalo, že tvá matka byla zatažena do toho, co je v přírodě zakázáno. Našel se dobrodinec, který ji přemluvil, aby prošla všechna tři zasvěcení. Ne jedno, ne dvě, ale tři!

– A jaký je rozdíl, zda je to jedno, dvě či tři zasvěcení, a odkud to vůbec znáš? – zeptal jsem se.

– Vidím to podle charakteru působení na tvé zdraví, - odpověděl stařík. – Kdybys neměl tak silnou rezervu, už by, chlapče, bylo dávno po tobě. Úder, který tě přepadl, by opravdová matka nanést nemohla, ale prošel skrze ni... Odpověď tu může být jen jedna: tvoje matka byla odedávna řízena. Zeptáš se kým? Tou silou, která do ní vnikla prostřednictvím zasvěcení! Velmi často egoističtí, hloupí, ale sebejistí lidé nechápou, že s polními strukturami si nelze zahrávat, myslí si, že jakékoli, i záhrobní síly se jim podřídí. Ale často to bývá naopak. Zvláště tehdy, když je zasvěcení plné, a chybí síly vypořádat se se záhrobním „dárkem“. Tak se stává, že se člověk stane pozemským průvodcem toho, koho chtěl sám řídit...Mám takový pocit, že duchovní pád nastal u tvých rodičů ne náhodou. S „branou“ do zjevného ses zmýlit nemohl. Je tu něco jiného. Vědmák se chvíli zamyslel, a pak se zeptal:

– Tvůj východ byl vypočten příliš brzy. Poslyš, nepokoušeli se tě unést?

– V dětství dvakrát, potom to přestalo... - odpověděl jsem.

– Tak to muselo být, - zvedl se děda z lavice. – Nevyšlo to s tebou, pustili se do rodičů, a několik let se jejich hodnoty před tvýma očima změnil v opačné... Přirozeně ses začal bouřit, proto k tvému zkrocení použili okultní zbraň, ale to je vnější strana. Podíváme-li se zevnitř, pak tvůj otec i matka jsou jen prostředníky něčí zlé vůle. Nevíš, z jakého důvodu se tvá matka začala zabývat magií?

– Domnívám se, že strach ztratit otce. Nejdříve spolu nijak nevycházeli, často se hádali a otec od ní odešel.

– Jasně, - povzdechl šedovlasý. – Místo, aby se sama změnila, rozhodla se použít přímé psychické působení...

– U otce se jí to podařilo, tak se rozhodla, že u mne se jí to také podaří, - dodal jsem.

– Ona nic nerozhodovala, rozhodli místo ní. Tvá matka je jen prostředníkem cizí vůle, už jsem ti to říkal. – Podíval se na mne „léčitel“. – Obraz se víceméně projasňuje, pojďme pokračovat v léčbě.

Vešli jsme do světnice, stařík se posadil proti mně, vzal mé ruce do svých dlaní a řekl, abych se uvolnil a zavřel oči.

– Teď spojím naše silové kokony, - řekl, - potom najdu „hosta“. Tu destruktivní polní strukturu, která je zavedena do tvého pole.

– A co potom? - zeptal jsem se.

– Potom uvidíme: buď tě dobrovolně opustí, nebo ji spálím svým mentálním ohněm, - odpověděl na moji otázku „léčitel“.

Najednou mi v uších zazvonilo a zdálo se mi, že kamsi letím, potom mi zabylo špatně a vznikl pocit, jako že se dusím...

– Hotovo, - řekl vědmák, - nebylo to tak těžké. Běž a lehni si do postele. Po tolika exekucích si potřebuješ dobře odpočinout...

Zvedl jsem se a vratkým krokem jsem zamířil do své postele, a padl jsem do ní jako pytel.

Kapitola 10

CELOSTNÍ VĚDĚNÍ A JEHO NÁHRADA

Když jsem otevřel oči, bylo už světlo.

– Jak dlouho jsem spal? – mihlo se mi v hlavě. – Ne míň, než 10 – 12 hodin...

Zvedl jsem se z postele, oblékl se a vyšel ven. Stařík nebyl ani v domě, ani venku. – Kam se propadl? – pomyslel jsem si. Asi něco dělá u svých včeliček...

Umyl jsem se ve vychladlé lázni a šel jsem hledat hospodáře. Když jsem obešel chlév a otevřel vrátka do zahrádky, nechtíc jsem ztuhnul: vedle stodoly jsem uviděl prostornou voliéru a v ní dvě lajky, ale jaké! Nevěřil jsem svým očím.

Přede mnou byli psi daleké horské tajgy Aldanské vysočiny. Podle exteriéru čistokrevné evenkijské lajky! Vysoké, čistě černé s bílými maskami a žlutým obočím. Nejlepší lovecké lajky planety. Trochu se jim podobají psi severovýchodu a slavné chasky, ale ty i ony jsou drobnější a slabší. S otevřenými ústy jsem si psy prohlížel. Ti zase, jako skutečné lovecké lajky, přes svůj hrozivý a sveřepý vzhled, si klidně a se zájmem prohlíželi mne.

No jo! – pomyslel jsem si. – Ještě jedna dědova hádanka. Odkud vzal takový poklad? Dokonce na Východě, po Vitimu a Aldanu jsou takoví psi vzácní. A tumáš! V Tumeňské oblasti a plemenné hnízdo! Stařík je zřejmě pěstuje... Pročpak asi? Kdo potřebuje zde na Urale a v Západní Sibiři takové „domorodé lajky“ z předhoří Stanového? Posle mých pozorování v Tumeni a Sverdlovské oblasti jsou dávno v módě polodekorativní západosibiřské, a ještě více na západ rusko-evropské. Těšil jsem se krásou psů a nevšimnul jsem si, že přišel jejich hospodář.

– Copak, líbí se? – zeptal se.

– To není to pravé slovo. – ozval jsem se, - To je živý zázrak světa!

– Kdyby nebylo jich, neměl bych včelín, - řekl vážně děda. – Tento pár vyřídí každého medvěda. Přichází sem nejeden. Jednou pořádného mišu zahnali na strom. Musel jsem ho zachraňovat, tak-tak jsem psy odvedl...

– Kdes je vykopal, - vyhrkl jsem. – Koukám na psy a vlastním očím nevěřím. Jako bych se znovu ocitl na Stanovém.

– Jak se ukazuje, nejsi tak prostý, chlapče, - s nelíčeným údivem v hlase se děd obrátil ke mně. Stačil jsi pobýt na východě, ve psech se vyznáš, a já se ti chystal povídat, že tato rasa je rozšířena u našich uralských Mansijů...

– To přec není pravda? – zasmál jsem se.

– Samozřejmě, že ne, - usmál se vědmák. – Ale to, že se vyznáš v rasách loveckých lajek, je pro mne radostná novinka. Alespoň tě nebude třeba učit kynologii.

– Nechápu, nač mi bude ještě kynologie? – podivil jsem se.

– Vidíš, vědění o nějakém procese může být jen celostní: nelze soudit o řetězu událostí, když se vyznáš jen v jednotlivých, a zdálo by se, ničím nespojených fragmentech. Takový způsob umožňuje nahromadit informace, ale nedává vědění. V naší době vědy a nových objevů jen málokterí lidé ovládají skutečné vědění. Je to paradox? Ale je to tak. Právě proto se naše pozemská věda stala základním zdrojem zla, ať odhalí cokoli, vše se obrací proti člověku, a jsou na vině ani ne politici a jejich tajné služby, jako slepota samotné vědy. Pozemští vědci, důležití nafoukaní akademici s diplomy a reáliemi nemají ani nejmenší představu o tom, že pravé vědění je vždy celostní, tím více o následcích, které mohou vzniknout v důsledku jejich vědecké činnosti. Každý sám za sebe! A není jim dáno spojovat do jednotné celostní struktury vše, co odhalili a vyzkoumali... Tím se zabývají jiní, kteří ovládají ne informace, ale skutečné vědění.

– A kdo to je? – nespokojeně jsem se zeptal starého.

– Lidé se zreckým složením rozumu, ne s vědeckým, ale filozoficko-metodologickým nebo procesním. Jednou se vyznáš v rozdílu vědeckého a metodologického myšlení. Vše je ještě před

tebou... Řeknu ti, že podobný rozum měl náš Michail Lomonosov, proto neudělal ani jeden „slepý“ objev, prostě jen tak pro někoho. Měl fenomenální schopnost zobecňovat a předvídat, a nikdy se nedal vést těmi, kdo se ho snažil dirigovat. Nebylo důležité, kdo to byl, ilumináti, nebo naši domorostlí léčiteli, jako jsem já. Oriané zdegenerované politiky hyperborejských žreců přinesli Michailovi, ještě jako chlapci, jakýsi svitek, a požádali ho, aby jej rozšifroval. Dešifrací toho svitku se Lomonosov zabýval celý život. Ale když ho konečně dešifroval a přečetl, pochopil, proč mu dali tuto práci. Pergamen popisoval technologii získání zbraně nevidané destruktivní síly, takové zbraně, ve srovnání s níž je současný dynamit a tritol jen dětské hračky. Vědec si představil, co by jeho objev mohl napáchat, a co s ním udělal? Nejdříve výbušninu vyzkoušel – kvůli tomu v Akademii věd vypukl požár – a potom svitek zničil. Stejně se svými vynálezy nakládal i Nikola Tesla... Proč ti to vyprávím? Proto, abys pochopil rozdíl myšlení, čím se liší vědecké složení myšlení od metodologického. Vědecké složení rozumu se snaží proniknout do hloubky, a precizně směřuje i do šířky. Ten stojí o řád výše, než vědecký, proto se o takovém složení rozumu mlčí, jako by vůbec nebyl. Všichni žvaní jen o vědeckém, u „nich“ to je nejhlavnější a nejcennější. To je pochopitelné. Lidé s vědeckým červíkem v hlavě jsou pro „ně“ bezpeční, nevidí dál, než na špičku svého nosu. Vědci pak rozdělili celostní jednotné vědění na fragmenty, tj. přizpůsobili proces poznání standardu své psychiky, ilumináti v tom obviňovat nelze. Jejich úkol byl jiný.

– To je zajímavé, jaký? – zeptal jsem se.

– A co si myslíš ty? – zeptal se zase on mne.

– Myslím, že nepustit do vědy takové Lomonosovy, Tesly, Mendělejevy a jim podobné...

– A pokud se nějakým zázrakem zapojí do procesu poznání, - začal doplňovat mé úvahy vědmák, - pak udělat vše možné či nemožné pro jejich zkrocení či neutralizace. Lidé s absolutním složením rozumu bývají zpravidla také duchovními, tedy pro temné nebezpečnými. Teď už chápeš, proč vědecké kruhy mohou sežrat každého, kdo je schopen ve svých výzkumech vidět nejen vektor příčiny, ale i vektor cíle? Ilumináti ve vědě potřebují šedost, ověšenou regáliemi, diplomy a tituly, zranitelnost a omezenost. Z toho se právě dělají vědecké autority. Tak řečeno, těžké dělostřelectvo proti těm, kdo má „vše doma“, tj. proti génium. Do toho je samozřejmě zapojeno i financování, které sice není hlavní silou nátlaku, ale zvláštním psychologickým mechanismem, kterým se odfiltrován vše nebezpečné a nežádoucí.

– Konstruktivní lidé se žreckým složením rozumu v žádném případě nesmí stát u kormidla pozemské vědy, jinak temní brzy ztratí iniciativu, a následně i moc. Rozumíš mi, mládenče? – dokončil šedohlavý.

– Rozumět, to rozumím, - řekl jsem jízlivě, - jen nechápu to, že jsme začali u psů a skončili rozhovorem o problémech v oblasti vědy.

– Vždyť víš, že vědění je vždy celostní, - usmál se stařík. – To znamená, že vše, o čem jsme teď hovořili, se týká také jich, - vědmák ukázal na své chovance.

– Jak to? – upřímně jsem se podívil.

– Jednoduše, - řekl děda. – Hned ti to dojde. Ale vyprávět budeš ty. Já budu jen doplňovat a klást otázky. Pojď, tamhle je pohodlná lavička, lépe je sedět, než stát.

Přemýšleje, co po mně ještě chce, pomalu jsem se vydal za starým. Když jsme se usadili, vědmák řekl:

– Za patnáct minut budeme mít snídání, ale teď se chci na ledasco zeptat. Co myslíš, proč jsem přivezl sem, na Kondu čistokrevné lajky Dálného Východu? Jsou tu také psi a ne špatní. Nemusel bych je sem vozit.

Pokrčil jsem rameny.

– No proč? Vždyť i pro krásu a sílu lze takové psy chovat... Tím spíše, že jsou na zvěř...

– To je pravda, - usmál se vědmák, - ale to není hlavní. Když se vyznáš v plemenech původních sibiřských lajek, popřemýšlej, jací psi se ještě podobají těm, co sedí ve voliére.

– Tak to je ono, - začal jsem přemýšlet. – Tady nejde o psy, ale o něco jiného... Asi o lidi. – To, že stařík ve mne věří, nebylo pochyb, ale splním jeho naděje?

– Celkově se tvým psům něčím podobají nyní téměř vymřelé krymské nebo chantijské lajky, začal jsem po kouskách sbírat své znalosti. – Stejná lebka, krátká tlama, svalnatost a krátké ucho. Pravda, růstem jsou trochu nižší, než tví, a i barvu měli v podstatě šedou a ryšavou.

– T.a.a.k., - protáhl děd, - a teď připomeň psy narymských Selkupů.

– Ale ty jsem skoro neviděl, - roztáhl jsem ruce. – Na horní Taze, na Ratě a Pokulce jsou psi převážně komoditní, místních je málo...

– A v Tomské oblasti? – nevzdával se stařík. – Byls někdy na Tymu nebo v Ketí?

– Byl, - odpověděl jsem.

– No a co?

– Tam jsou stejní psi jako u Chantů, jen odrůda je trochu jiná, nejčastěji se vyskytují psi bílo-černí. A jsou i většího růstu, jako psi Kazymu nebo Juganu... začal jsem vzpomínat.

– Dobře! – potřel si děda dlaně.

– Černá barva na levém břehu Jeniseje je od psů Evenků? – Myslím, že jsem tam nejdnou byl.

– Zcela správně, - podivil jsem se jistotě děda. – Byl jsem dvakrát členem expedice na místě dopadu Tunguského meteoritu. Nějaký čas jsem žil v Bajkiském okrese na faktoriji Surinda, projížděl jsem Mirjugu a Sulamaj, úředně jsem byl v Turu...

– To znamená, že psy těch míst si musíš pamatovat. Umíš dobře pozorovat, navíc jsi lovec, - starý se proměnil v inkvizitora.

– Pamatuji, pamatuji, - pochopil jsem, k čemu směřuje. – Tam jsou psi skoro stejní, jako tvoji: s trochu nižším předkem, velkým tělem a hlavou, poměrně krátkou tlamou, často s bílými maskami... Zdá se, že vím, co po mně chceš?

– A copak? - usmál se děd.

– Abych přiznal, že od předhůří Uralu až do Tichého oceánu je fakticky rozšířeno jen jedno plemeno loveckých lajek, a že tyto psy odlišují jen málo významné oblastní znaky.

– A všechny tyto odlišnosti jsou pozdního původu, - dokončil za mne stařík.

– Možné to opravdu je, - připustil jsem. – Do kontextu nezapadá jen plemeno mansijských lajek. Je jiné: s vysokým předkem a dlouhou tlamou, s úzkým čelem a vysoko posazenými velkýma ušima.

– Proto se stal etalonem tak zvané západo-sibiřské lajky, všimni si, ne Chantejské, ale horská Uralská. Mimochodem, ještě v 15. století Mansijci žili na západních svazích Uralu. To znamená, že jejich pes má evropský původ, ale oficiálně jej nazývají záposibiřským, - doplnil mě starý.

– Mnohé chápu, - pokrčil jsem rameny, - Ale proč se „oni“ zabývají ještě i psy? Upřímně řečeno, nemohu zachytit logiku, buď se všichni naši moskevští odborníci na lov a lajky zbláznili, nebo jsou jednoduše negramotní.

– Ani to, ani ono, zasmál se stařík. Kdybys věděl, jak byla vytvářena lajka rusko-evropská? To plemeno psů, které lidé nazývají rusko-židovskou.

– Co to má co dělat s židy? – podivil jsem se.

– To, že vznikem obou plemen lajek – záposibiřského i rusko-evropského se zabývala skupina moskevského lajkověda, žida Šereševského... Tito vyvolení lidé znají naši kulturní tradici lépe, než my sami. Co všechno nás neučí – i náš ruský jazyk, naše písně a tance, a co je nejzajímavější, tak naši historii.

Vědmák vzdychl, potom se obrátil ke mně a zeptal se:

– Pochopils něco? – Zavrtěl jsem hlavou.

– Dobrá, tak ti stručně povím, jak vytvářeli rusko-evropskou lajku. Zkřížili psa národa Komi a Xanty, dostali potomstvo, potom začali vyrábět štěňata od sestry a bratra z jednoho vrhu, a takový inbreedování tvorové se stali jádrem nového plemena. Kromě toho byli vyřazeni všichni šedí a rezaví psi.

– Ale vždyť zkřížili dvě plemena! – rozhořčil jsem se.

– Zcela správně, - souhlasil starý. – Na to je přípustný i takový inbreeding.

– Ničemu nerozumím, - rozčilil jsem se. – Vždyť to je úmyslné záškodnictví!

– Bezpochyby, - pokýval hlavou vědmák. – Uzákoněné zrůdy s rodokmenem odsoudily k vyhynutí ruskou lajku, která byla zachována i v době války, lajku archangelskou, karelskou a stejnou lajku národa Komi. No a co? Už sis domyslel, proč to bylo podniknuto?

– Upřímně řečeno, nevím. Zjevně ne proto, aby se svět zbavil původních lajek, tím spíše evropských, které samy o sobě vymírají.

– Do určité míry máš pravdu, mládenče, ale příčina je jiná, a chtěl bych ji od tebe slyšet.

Mlčel jsem. Co po mně chtěl šedohlavý, bylo nad mé chápání, ale stařík nevydržel:

– Víš co, Juro, znovu se ke mně obrátil, - pověz mi o původu arabských jezdeckých koní...

– Hodina po hodině tíž – pomyslel jsem si – nejdříve po mně chtěl znalosti o psech, teď o koních, zajímavé, co přijde potom? Možná slon či žirafa? Možná hadi nebo krokodýli. Hrůza!

Na dědovi bylo vidět, že vůbec nežertuje, ale čeká odpověď na svou pitomou otázku.

– Tak ti trochu napovím, pousmál se inkvizitor. – Vzpomeň si na faunu Arábie, no alespoň před sedmi tisíci léty, žili tam tarpani, předkové nynějších koní.

– Pokud vím, tak ne, - začal jsem vzpomínat. Byla tam savana jako v Africe, a žili tam sloni, zebry, lvi, pštrosi, ale tarpani tam nebyli.

– Správně, - kývnul děd. – A teď závěr. Poslouchám.

– Co mohu říci, - začal jsem. – Předkové beduinů koně neznali. Pokud pamatuji, pásli kozy a pěstovali velbloudy. První koně se objevili na březích Perského zálivu s příchodem Sumerů a kočovných Gutiů. Má se za to, že Egyptané prohráli válku s indoevropskými Hyksosy proto, že se báli jezdců. Předtím v Egyptě o koních nic nevěděli. Tudíž, do 2. tisíciletí př. Kr. Arabi, stejně jako staří Egyptané koně neměli. Kdyby je měli Arabové, v Egyptě by byli také. Je to logické? – zeptal jsem se.

– Je, až na jednu nepřesnost. Na koních nepřijeli Hyksosové, nýbrž Hykkosové, když to přeložíme do ruštiny, lidé s dlouhými copy.

– Ale proč se všude píše Hyksosové? – zeptal jsem se.

– Aby zatajili pravdu, podíval se mi starý do očí. – Hykkosové byli pěstители koní na severu, lidmi bílé rasy, prostě Kimerijci. Hovořili jako jejich příbuzní, zakladatelé předdynastického Egypta „Šemsu-Gor“, jazykem Orianů-Rusů, proto se jejich slova lehce překládají do našeho jazyka, ale někdo velmi chce, aby se Hykkosové proměnili v Semity. Proto použili staré zednářské technologie, záměnu písmena. To stačilo, aby se změnil smysl názvu. Lidé s dlouhými copy se proměnili v lidi, cosi cucající. Když je budeme považovat za Semity, bude vše v pořádku. Překlad do ruštiny odpadá, pokud pěstitele koní necháme být. Buď jde o pohlavní zvrácenosti, nebo o vampíry. Tolik jen k naší historické vědě, - dokončil vědmák.

– No ano, - nevědomky jsem vyhrkl, - pěkně to mají zašmodrchané. V oblasti chronologie totální kontrola!

– Vrátime se ke koním! – připomněl starý. – Vyjasnili jsme si, že Arabové mohli koně jen přejmout: od týchž Hykkosů, či ještě později, od Babyloňanů a Asyřenů.

Přikývl jsem na souhlas.

– Tak jaký se nabízí závěr?

– Že plemeno arabských koní Arabové přejali, není jejich, ale druhého národa.

– Jakého? – s netrpělivostí se zeptal starý.

– Vypadá to, že od našeho, - udělal jsem závěr.

– Protože i Hykkosové, i Kanaanci, i Akad'ané a staří Asyrijci byli různými kmeny jižního Ruska. Všichni byli tak či onak spojeni s Velkou ruskou říší neboli Skythií. Právě odtud k nim šel proud vysoce vyšlechtěných nenáročných stepních koní. Mimochodem, jízdní skythská rasa bojových koní, kterou vidíme na basreliéfech, je přesnou kopií koní beduinů, ale od Arabů se na sever tyto koně dostat nemohly, vše probíhalo opačně. Chtěl bych dodat, že starodonská jízdní rasa je také blízká arabské. Hlupáci či lumpové, zavrhuující vše ruské, se snaží dokázat, že donci vznikli křížením místních koní s arabskými, ale odkud se pak vzala jízdní rasa jezdeckých koní Sibiřské stepi? Koně této rasy se také velmi podobají arabským, ale jsou mnohem vytrvalejší. Jako důkaz stačí uvést výkon hřebce „Serko“, na němž jeden daurský kozák za podzim a zimu projel trasu od Amuru

do Petěrburgu. To je 12 tisíc verst. To je nad síly kteréhokoli arabského koně, nad síly Achalttekince nebo mustanga, a vůbec jakéhokoli koně jiné rasy.

Po slovech vědmáka jsem otevřel ústa. O jízdě koně „Serko“ jsem nikde neslyšel. Na moment jsem si představil desítku tisíc kilometrů sibiřských sněhů bez cest a zhrozil jsem se!

V hlavě se mi to nechtělo uložit, jak mohlo vydržet takovou hroznou cestu srdce koně, a ještě v zimě, když pod kopyty leží jen loňská suchá tráva? Něco neuvěřitelného.

– To je ono! – zavrčel stařík. – A my říkáme: čistokrevní! Arabi! Jsme nadšeni těmito plemeny, i když ještě nedávno jsme měli koně, ve srovnání s nimiž se ostatní plemena hodí spíše do cirkusu. Tak co? Myslím, žeš pochopil, co od tebe chci slyšet. – znovu požadoval šedý.

– Zdá se, že ano, - podíval jsem se na starého. Hranice rozšíření nějakého plemena domácích zvířat nebo rostlin vždy ukazuje na osídlení etnosu, který dané plemeno kultivuje.

– Teď se znovu vrátíme ke psům, - neúprosně pronesl šedovlasý. – Tak jaký bude tvůj závěr?

– Jednoduchý, - řekl jsem. Když od Uralu po Čukotku na severu a až po Amur na jihu, bylo rozšířeno v podstatě jedno plemeno lovných lajek, je jasné, že na tomto území kdysi žil jeden etnos, ten národ, který vypěstoval toto plemeno...

– Konečně ses dovtípl, - jízlivě řekl stařík. – Tak tedy, jaký bude závěr? Chci ho slyšet.

– To znamená, že žádné chantyjské lajky neexistují, jsou tak chantyjské, jako koně beduinů arabské... Neexistují lovné lajky selkupské, evenkijské, jakutské, lamutské, čukotské a eskymácké.

– A jaké tedy existují? - zeptal se s vychytralým výrazem stařík.

– Naše, ruské! – vypálil jsem. Přesněji, staroárijské nebo oriánské! Psi, kteří kdysi přišli s Arkty-Rusy do Starého i Nového světa.

– Tak ty mluvíš i o Americe, mládenče! Nu což, chlapík! Myslíš ve velkém měřítku, nejen do hloubky, ale i do šířky... Proč jsem ten rozhovor o psech a koních začal? Abych prověřil úroveň tvého myšlení... Ale pokračujme. Jedna věc je tvrdit, druhá – dokázat. Chci to druhé.

– Tady není co dokazovat, - vybuchl jsem. – Eskymáci neboli Inuité se na severu objevili podle historických měřítek zcela nedávno: asi před 5 tisíci léty. O jejich přesídlení svědčí údaje archeologických vykopávek. Přišli z území východního Tibetu, a totéž lze říci o předcích Čukčů a jim příbuzných Korjaků. Předkové Jukagirů a Odulů také přikočovali z jihu, nejspíše z území nynější Číny, a také poměrně nedávno... Tungusové a Samodijci se na severu objevili v historické době, nemluvě o Uhrech. Ti se usadili na severním Uralu v 6. a 7. století. Před příchodem těchto národů byl sever osídlen, a to odedávna... To dokazují početné archeologické vykopávky. Například, v Maltě či Bureti, nebo nález vojenského špitálu v Irkutsku.

– A teď mi řekni, - přerušil mne děda, - jaký etnos žil po mnoho tisíciletí na Severu a na celém území Sibiře?

– To už bylo řečeno! – rozčílil jsem se. – Přece naši předci, ale nejen naši, nýbrž předci všech národů bílé arktické rasy, předci Keltů Italiků, Baltů a Germánů...

– To jsem chtěl od tebe slyšet. – pousmál se vědmák. – Vidíš, začali jsme od kynologie, exteriéru sibiřských lajek a skončili hranicemi osídlení bílé rasy časů paleolitu. Všechny tyto, tak zvané severní národy, o nichž jsi mluvil, přišly na Sibiř ke všemu hotovému. Naši předci je naučili šít arktické obleky, pěstovat soby, lovit ryby a stavět teplá obydlí. Kdyby jim naši předci nepomohli se usadit, tak by prostě vymřeli. Na jihu, odkud uprchli, je jejich sousedé téměř vyvraždili, jako například, předky Burjatů Kurykanů, příbuzné Jakutů. Kdyby Jakuti nepřišli na Lenu, nezůstala by po nich ani stopa.

– Ale Jakuti se usazovali mezi Evenky, - vmísil jsem se.

– To je tak, - zavrčel „léčitel“. – Náš národ v 5. – 6. století v podstatě opustil tajgu. Na severu zůstaly jen jednotlivé rody. Většina obyvatelstva se přemístila do stepi, ale severní země kontrolovali dále. Odtud jsou legendy obských Uhrů, Samodijců a Tungusů a dokonce Čukčů o mohutných bohatýrech z horních toků. Slyšels ty legendy?

Přikývnul jsem.

– Tak ti nemám co vysvětlovat, - zvedl se z lavice děda. – Pojď, je čas na snídani.

U snídaně jsme oba mlčeli. Předtím bylo řečeno tolik, že jsem chtěl jen přemýšlet. Nedovedl jsem pochopit, že děd tolik ví, přičemž solidně, a své znalosti používá s udivující prostotou a lehkostí, jako by to pro něj nebylo víc, než abeceda. Bylo vidět, že dědeček je akademicky dobře vybaven, je sečtělý, a mnohé viděl na své oči. Seděl jsem za stolem a viděl, jak si pochutnává na salátu, zřídka se na mne koukne a bez uzardění čte moje myšlenky. Nevím proč, ale tentokrát mě to začalo rozčilovat. Dokonce jsem trochu zčervenal, ale vědmák ihned převedl náš rozhovor do jiné roviny.

– To, co vím, přečíst není možné, mládenče, - řekl měkce. – A i knihy o tom, o čem tu spolu hovoříme, ještě nebyly napsány. Ty knihy budeš muset napsat ty. Nediv se – je tvůj úděl, a tu drzost mi promiň, víc se to nestane. Starý hloupý zvyk. Je dobré, že cítíš skenování, to znamená, že naučit tě uzavírat se nebude těžké. Časem se to naučíš. Ve světě, který nás obklopuje, Juro, schopnost číst cizí myšlenky mají nejen ochránci. Existují i ochotníci, a jací. Jedni se usadili v tajných službách, druzí v zednářských lóžích, takže se připrav na práci s nimi.

– Jsem pro, - odpověděl jsem staříkovi. – Hlavní je ovšem otázka času. Nejsem volný, jako ty.

– To je pravda, - povzdechl děd. – Ale myslím, že vše stihneme. Pojď, něco ti ukážu, - vstáváje z lavice, řekl vědmák.

Vyšli jsme brankou a po dřevěných schodech jsme sestoupili k řece, a tu, v nevelké zátocce za keři jsem uviděl tři dřevěné loďky vlastní výroby. Všechny tři byly přesnými kopiemi loďek, jaké jsem potkával na řece Chor v Ussurijském kraji: tuponosé, přes 7 m délky, vhodné na cestování i rybaření. Když jsem je uviděl, podíval jsem se na staříka. Ten úsměvem řekl:

– Byl jsem Juro, na Ussuri i na Amuru. To jsou kozácké loďky, říkají jim také nanajky nebo amurky. Od batů se liší tím, že nejsou dlabané, ale sestavené z desek... Vyber si, jedna z nich je tvoje... - ukázal na loďku.

Strnul jsem. Pro nic za nic mi starý daruje loďku! Nesouhlasit znamená urazit, a souhlasit – k čemu mi bude?

– Ber, ber, - pobízel mě k rozhodnutí děda. – Budeš mít na čem ke mně jezdit, tu je motor k ní, skoro nová dvacítká. Moc se nerozmýšlej! Získal jsem je vloni, jako bych cítil, že budou zapotřebí.

– Ale v Kondinském ji nemám kde nechat, - začal jsem.

– Drobnost! - zasmál se vědmák. – Budeš ji nechávat u našeho revírníka. Borisyč je náš člověk. U mne je častým hostem. Mimochodem, má stejně černé psy, a vůbec, když v osadě uvidíš staroruskou lajku, věz, že její páni jsou moji dobří známí. Pochopils?

Přikývl jsem.

– Nu co, nasad' motor a pojedeme vyzkoušet loďku. Brzy, zadýchaní protivětrem jsme se nesli po hladině Kondy v darované dřevěné loďce.

– Nu což, měli bychom to zapít, - řekl šedohlavý, když jsme přistáli. – Pro takový případ myslím najdu pár litrů sbitně – smál se děd.

Bylo vidět, že stařík je spokojený.

– Víš, darovat něco je mnohem příjemnější, než dostávat. Dostávat je také dobré, tím spíše, když to šlo od duše, ale když dáváš, cítíš, že jsi tvůrce, něco znamená v tomto životě, proto se nauč darovat, a nejen duchovní věci, ale i prozaické, materiální.

– Nemohl jsem nesouhlasit. Vědmák mluvil pravdu a já ho plně chápal. V tu chvíli byl z nás dvou ten šťastnější...

– A kdy tě čekají v práci? – nečekaně se zeptal stařík.

– Pozití, - posmutněl jsem.

– Pak máme ještě trochu času, - řekl. – Jistě máš na mne spoustu otázek.

– To není správné slovo, povzdechl jsem. – Čím víc vyprávíš, tím více otázek vzniká.

– Tak to musí být, to je zákon, - zvažněl stařík. – Ale času máme málo, víš co, začneme od nejjednodušších. Nechám tě hodinku přemýšlet, a já zatím přinesu svůj sbitěň.

Ořechový nápoj, který přinesl, byl prostě velkolepý.

– Uvařil jsem ho z loňských semen, - vysvětlil starý. – Je v tom i trocha jehličí, a nějaké byliny. Tak nalívej, aby loďka jezdila po Kondě jako střela.

– A motor aby nezlobil, - doplnil jsem jeho přípitek.

Sbitěň voněl medem a bylinami, brzy se mi zatočila hlava...

– To není z alkoholu, - ujistil mě „léčitel“, - ten tam není, prostě se ti rozšířily mozkové cévy. To působí byliny, a je to užitečné. Pij!

Bez rozpaků jsem pil nápoj, a přemýšlel jsem, jakou otázkou začnu výslech starého. Všechny otázky se mi zdály složité, vyžadující mnoho času na výklad. Trochu jsem znervozněl. Vědmák zřejmě pochopil můj stav, najednou povstal a řekl:

– Pojd', Juro, ukážu ti svůj včelín, o včely se člověk musí starat, tak uvidíš, jak se to dělá. Zvláštní pomoc od tebe nepotřebuji, ale spolu to dokončíme rychleji, a na besedu nám zbude více času. Tak co, platí? – usmál se děda.

Vyskočil jsem. Dávno jsem si chtěl prohlédnout staříkovy včely a rád jsem přijal pozvání.

– Tak co, čím začneme, až dokončíme práci? – zeptal se. – Nestyd' se, u oběda můžeme také vykládat, tím spíše, že dnes máme času dost.

– Nepochopil jsem vše s těmi psy... - začal jsem.

– Co? – podivil se stařík. – Proč psi? Na jejich příkladu jsem ukázal, jak je možné určovat hranice osídlení etnosů. K tomu účelu se používají nejen domácí zvířata, ale i kulturní rostliny. Například, žito seli hlavně na Rusi, pšenici pak v Mezopotámii a v Egyptě...

– To jsem nemyslel, - namítl jsem. – O chovné stanici východosibiřských lajek pod Irkutskem. Pokud vím, v té stanici, která spadá pod Irkutský zemědělský institut, se vede práce na sjednocení všech plemen sibiřských lajek do jednoho plemeny...

– Za prvé, ne sibiřských, ale loveckých psů Východní Sibíře, - opravil mě starý. – A za druhé, irkutská stanice je odsouzená, dlouho existovat nebude...

– Proč? – podivil jsem se.

– Protože práce V. Heitze, vedoucího kynologa Východní Sibíře protiřečí linii tobě už známého Šereševského, který přesně plní uložený úkol – likvidovat všechny domorodé lajky, a především lovecké psy Sibíře, aby po nich nezbyla ani stopa. Proto byla vypěstována dvě umělá plemena: v Evropě rusko-evropská, na Uralu zapadosibiřská. Klacek pod nohy Šereševskému hodil V. Heitz, který si myslí, podle toho, co dělá, totéž, co my, a ví toho také hodně. Slyšel jsem o jeho expedicích: mládenec objezdil celé Jakutsko a dokonce byl na Čukotce, takže buď ho odstaví od celé záležitosti, nebo zlikvidují, čemuž vše nasvědčuje. Neutralizací Heitze zmizí idea, což je starý spolehlivý způsob. Pak se stanicí mohou dělat cokoli, hlavní bude to zdůvodnit... A to oni umějí, a právě proto se zabývám partyzánštinou: zachováním nejlepšího plemena loveckých psů na Zemi takovým domácím dědovským způsobem...

Stařík se chvíli odmlčel a pak dodal:

– To nejsou prázdná slova, mládenče, nedávno vyšel článek Šereševského „Jednotný standard pro lajku“. Mám ho, můžeš si ho přečíst. Fakticky to je rozsudek nad pracemi Heitze, možná i nad ním samotným. V článku se přímo říká, že je načase zkrřížit dvě umělá plemena pro vytvoření třetího, jednotného pro Evropu i Sibíř... Teď jsi spokojen?

– Ne zcela, - postavil jsem si hlavu. – Zaujala mě osobnost Heitze. Podle příjmení je také z „vyvolených“, a proto se mi nějak nezdá jeho odpor proti „jejich“ linii.

– Posuzovat podle příjmení je složité, - zadumaně řekl stařík. – Potkal jsem Židy Ivanovy Ivany Ivanoviče... Heitz může být i Rus i Němec. Otázka je, za koho se považuje, a je-li to odrodilý Žid, tak už je hrdina. Mimoходом, mezi Židy je takových nemálo, naneštěstí, všichni špatně končí. Ale co, sem s další otázkou!

– S lehkou otázkou jsme se vypořádali, teď tu mám otázku závažnější...

– Cha-chá! – zasmál se stařík. – Otázku psů považuješ za lehkou? No – no. Teď se budeš ptát na slony či žirafy?

– Na „vyvolené“ – utnul jsem jeho veselí. – Chci vědět vše o „bohem vyvolených“, to co víš ta a co nevím já. Vždyť jsme se toho jen lehce dotkli.

– To znamená, o tajných spolcích, - neposlouchaje mě, vážně řekl šedohlavý. – A o té síle, která za tím vším stojí. No co, oběd a večeře budou během rozhovoru. Otázka je to opravdu složitá a nevím, budeme-li dost času na její osvětlení. A tvých schopností vše pochopit a přijat.

Kapitola 11

PRVNÍ VYPRÁVĚNÍ „LÉČITELE“

- Vítězství naší technokratické civilizace nad pozemským lidstvem lze vypočítávat do nekonečna, - začal svou lekci stařík. – Všechny tyto stupně k tak zvanému budoucímu „světovému řádu“ jsou jak na dlani. Člověk nemusí být genius, aby pochopil, že společnost je říditelná, je řízená silou, lidstvu krajně nepřátelskou. V podstatě: „Hraje se na jednu branku“ a vytváření trvá už několik tisíc let. Všechna jejich vítězství: i vytvoření židovského světového bankovního mafiánského společenství na Zemi, i příchod k moci levitů, maskovaných za krále, lordy, hrabata, barony a jiné, i vytvoření na Zemi pro společnost naprosto zbytečných megapolisů k narušení psychického a fyzického zdraví člověka, i globální kriminalizace moci, to vše je hloupost ve srovnání s tím, co lidstvo již dávno spolklo, totiž mýtus o všeobecné rovnosti. Pohádku o tom, že všechny pozemské rasy mají společný původ, že všichni jsou potomky člověka rozumného – Kromaňonce a jeho příbuzného Orinjaka, že všechny lidské rasy mají stejné rozumové a duchovní schopnosti. Nezapadají do tohoto standardu jen „vyvolení“. To je pochopitelné. O nich se bude mluvit zvlášť. Ale rasová rovnost je pouze kontexte, k jiné rovnosti – duchovně-mravní. Tady je ten zakopaný pes! Tys mládenec dosti vzdělaný, a zajisté víš, že Darwinova teorie nevysvětluje původ druhů. To, co uchovává druhy – ano. Hovoří o adaptaci druhů na vnější podmínky – bezpochyby. Ale to je vše. Proto vysvětlovat původ člověka z hlediska takové teorie je nejen nevědecké, ale i zločinné. Přesto ortodoxní vědu Darwinova teorie uspokojuje. A proč? Protože tato teorie je hrobem pravdy. A pravda, jak víš, je v tom, že předci nejméně tří lidských ras, a podíváme-li se do hloubky, tak i předci ras vykopávaných: australopitéků, pitekanthropů, megantropů, neandrtálců a dalších, dosud neznámých nám degenerativních druhů člověka, mají bezpochyby kosmický původ. Důkazem mohou být početné stopy pobytu člověka na naší planetě. Počínaje paleozolitem. Takových stop je po libosti, prostě se o nich nemluví. Jsou to různé kovové předměty, neznámé mechanismy, nalezené v uhelných šachtách, i zkamenělé stopy lidských nohou, a mnohé jiné. Například, tytéž kovové koule s vrypy z Jižní Afriky. Podle výpočtu některých vědců mají 2.800 miliónů let, nebo stopy obuté nohy člověka ze státu Utah, které mají 590 miliónů let... Nechci se zastavovat na důkazech, s těmi se brzy seznámíš, důležité je to, že na Zemi mnohokrát přicházeli vysoce civilizovaní lidé, kteří se časem, během miliónů, snad i tisíců let proměnili v člověka podobné bytosti doby kamenné, divoké, zlostné, požírající se navzájem. To lze také lehce dokázat, jen kdyby naše věda chtěla. Jde o to, že kamenné nástroje lidí se nacházejí v usazeninách karbonu, nemluvě už o druhohorách. V křídové etapě prvohor, v eocénu, či oligocénu je jich vůbec spousta, stejně jako v pozdější době, to je ve čtvrtohorách. Ze všeho vzniká dojem, že lidem je vlastní život lovců a sběračů, navíc, nejprimitivnější úrovně.

- Stařík se chvíli odmlčel a pak dodal:

- Abych nezůstal jen u slov, něco ti ukážu.

- S těmito slovy zašel do sousední světnice a za chvíli přede mne položil tabulku vyrobenou doma.

- Sestavil jsem ji podle stránek západního tisku. U nás, v SSSR to netisknou a neví se, budou-li to vůbec tisknout, - řekl. – Seznam se s tím a budeme pokračovat.

- Prohlédl jsem si tabulku a málem jsem přestal věřit svým očím. Bylo v ní to, co moje vědomí si přijímat nepřálo. Například: Kinguri Kvoru, Skotsko, devonská epocha, (380-408 mln. let) – železný hřebík, zazděný do kamene, nebo Webster, stát Iowa, epocha kamenouhelná, (320-360 mln. let) – vyřezávaný kámen, dále, Makuni, stát Illinois, karbon, - lidská kostra, Chiweper, stát Oklahoma, zase karbon, - cihlová stěna, vezděná v uhlí, Saint-Jean de Levier, Francie, - křída (65-144 mln. let) – kovové roury, zazděné do křídly. Clermont, Francie, eocén (50-55 mln. let – neolity a paleolity. Štola Montesumy, Stolová hora, stát Kalifornie, oligocén, (35-55 mln. let) – neolity, formace Santa Cruz, Argentina, střední miocén (12-25 mln. let) - paleolity, stopa zvěře, vyřezávané a zuhelnatělé kosti atd.; a všude přesné odvolávky na vydavatelství a rok vydání.

- Tabulka zabírala 10 stran, ale nálezy byly v podstatě tytéž – paleolity a neolity – vše doba kamenná. Doba kamenná v průběhu mnoha miliónů let...

- Běžně jsem si ji prohlédl a pochopil jsem, že hned studovat tabulku nemá smysl, tak jsem dokument odložil stranou, podíval se na starého, a roztáhl ruce: nebylo co říci. Pokud tabulka nelže, závěr staříka byl správný: člověku je vlastní žít v době kamenné, a navíc po stovky miliónů let...

- A degradovat do úrovně opice, - neudržel se „léčitel“. Té replice jsem se jen usmál.

- Degradace na úroveň opice má ještě potenciál návratu, Juro, horší je, když se rasa lidí vůbec promění v nový druh primáta, například, jako jsou šimpanzi, gorily, orangutani a gibboni...

- Copak vážně myslíš, že tyto druhy člověku podobných mohly být kdysi lidmi? – podivil jsem se.

- Bezesporu, - řekl stařík. – Prostě jejich předci přišli z Vesmíru mnohem dříve, než předci australopitéků, pitekanthropů a neandrtálců. Ti se neproměnili v opice pouze díky nové vlně kosmických přesídlenců. Mám na mysli bílou a hnědou rasu. Obě rasy v sobě rozpustily „člověka umného“, mám na mysli Afriku a jih Ázie, a také pitekanthropy a neandrtálce. Proto ta různost lidských ras na Zemi.

- Slova vyprávěče mě vyburcovala.

- Snad bylo křížení s neandrtálcem, ale s australopitékem či pitekanthropem? To je nesmysl.

- Nediv se, - podíval se děda. – Tak to skutečně bylo. Například, sinantropů. Má výraznou mongoloidní lebku. Podobnou lebku nyní máme „šťěstlí“ pozorovat u žluté mongoloidní rasy. Degradace kosmických ras, periodicky přicházejících na Zemi, jako vše v přírodě, podléhá určité zákonitosti. Co je zač a proč působí jen jedním směrem?

Stařík chvíli mlčel a pak pokračoval:

- Tajemství bylo odhaleno našimi předky z Oriany, mládenče. Proto když přišli na Zemi asi před 12 milióny let, zde, na novém místě přísně zachovávali ten způsob života a tu stavovskou nerovnost, co existovaly v jejich daleké metropoli. Mluvím o duchovní nerovnosti lidí, která je hlavní hybnou silou evoluce společnosti. O té nerovnosti, která nutí člověka nedegradovat, ale vnitřně růst a zdokonalovat se. Kde stavovští ochránci vědění – žreci - jsou učitelé, kde administrátoři, vzešlí ze stavu pracovníků, vědí, co je to zodpovědnost za nesprávné řešení, a kde pracovníci pracují ne kvůli své výhodě, ale kvůli ideji, a kde je minimum nevolníků a otroků.

Stařík znovu zmlkl. Potom se mi podíval do očí a dodal:

- To je pravá demokracie, Juro. Společnost, v níž je založen potenciál sebevývoje. Demokracie duchovně-mravní nerovnosti – to je vektor, směřující ke Stvořiteli, a ne k opici. To, co nazývají demokracií na Západě, ke skutečné demokracii žádný vztah nemá. To je jen silovou metodou řízený předlidský chaos, bouřící vášněmi, a prahnoucí po potěšení a materiálních statcích. Totéž lze říci o naší sovětské, poststalinské společnosti. Myslím, že chápeš, že idiotizace pozemské společnosti není zdaleka náhodným jevem. Ten vznikl s určitým cílem a je velmi jemně řízen. Otázka je – kým? Toutéž silou, která zničila i nejstarší humanoidní civilizace a kterou máme dnes na mysli. Už ses mě ptal, není-li jednodušší očistit naši Zemi od lidstva silovou metodou. Není to jednodušší. Tehdy jsem ti řekl, podobný akt by mohl přitáhnout pozornost k problémům lidí metropole. Promiň, ale tehdy jsem měl pravdu jen z poloviny. Síla, která likviduje civilizace přichozích na Zemi, soudě podle stop tragedií, je na naší planetě stovky miliónů let. Tudíž, bránit se umí, a ještě jak, to není rychlená civilizace. Je to civilizace vzniklou velmi dávno, a velice silná. Možná se do určité míry opravdu bojí války s humanoidy metropolí. Ale ten strach je nic ve srovnání s jiným strachem. Se strachem porušit zákon vesmíru. Jde o zákon zpětné vazby: „Jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá“. Právě proto ani jedna z předchozích pozemských civilizací na planetě válečnou cestou nezahynula. Prostě pro kosmické přestěhovalce byly vytvořeny podmínky k plné neutralizaci jejich vědomí ne vnější silou, ale jejich vlastníma rukama. Jednodušeji, podmínky pro zavedení humanoidních vysoce duchovních bytostí do takové involuční spirály degenerace, která na konci produkuje plnocenné primáty... A tady, jak se říká „vlci jsou sytí, a kozy celé“. Kdo je vinen? Viníci nejsou. Humanoidé svou volbu provedli „sami“, násilí nebylo, pomoc „dobrodinců“ se nebere v úvahu... A teď popřemýšlej sám o té reformě vědomí, co jsem ti o ní vyprávěl? – zeptal se vědmák, - Čím to všechno začalo?

-Myslím, umělou nivelací stavů. Jakmile byly rozmazány stavovské rámce povznesení lidské duchovnosti, tak se brzy k vládě nad společností dostali v lepším případě šudři – nevolníci, v horším „nedotknutelní“...

-Naprosto správně, - řekl „léčitel“. – Pravděpodobně to tak probíhalo. Tatáž technologie byla použita i v minulosti současného lidstva. Nyní popřemýšlej nad jejím mechanismem.

-Myslím, že bez záměny žreců a utajování znalostí před základní masou lidu, nejen kosmogonie, ale i toho, co dnes nazýváme celostním a jednotným, se to neobešlo, - odpověděl jsem.

-A co bys ještě dodal? - znovu se zeptal stařík.

-Jsem přesvědčen, že bez zvláštní ideologie by se to také nezdařilo. Ideologie zase mohla vzniknout pouze na bázi nějakého liberálně-demokratického náboženství typu našeho islámu nebo křesťanství.

-Tady ses trefil přesně! – usmál se děd. – Podle tebe tedy křesťanství, či něco mu podobného není u nás na planetě po prvé?! – Se zjevným zájmem se zeptal stařík.

-V krajním případě jeho koncepce, z níž vyplývá, že všichni lidé na Zemi jsou si rovni, a navíc ještě otroci boží... Plus, každá vláda je od Boha atd. Zdá se mi, že právě pro zničení stavů vědecké civilizace na planetě byla vytvořena taková umělá náboženství, jako je judaismus, a z něj odvozené křesťanství a islám, - a to je „hlavní kalibr“ toho mechanismu, na který se ptáš...Zničit spjitost se Stvořitelem, zničit znalost o něm, a vůbec vše, co bylo starým známo o vesmíru, a nahradit to vše fanatickou vírou...

-Bravo! – pochválil mě šedohlavý. – Vidím, že otázka je ti jasná. Teď chápeš, odkud se bere u Židů, křesťanů a muslimů taková nenávisť k pohanům. Tady se nejedná o množství bohů, konec konců, všichni vyznávají ne jednoho boha. Paralelně s „jediným a neopakovatelným“ mají ještě Dábla – i to je bůh. – Nemluvím už o křesťanských ikonách, na nichž je divotvůrců více, než bylo kdysi pohanských bohů. Jde o to, že védičtí žreci uchovali potenciál duchovního růstu – té stavovské nerovnosti, o které mluvíme. Je zajímavé, že s kastovnictvím celé toto žido-křesťansko-islámské bratrstvo souhlasí, kasty je nedráždí. Jde o to, že přechod z kasty do kasty je uzavřen. To znamená, žádný duchovní růst! Spíše naopak. Ve všech třech kastách se lidé rodí. Z nejnižší kasty nepřicházejí. Proto vyvrhel-žrec nebo vyvrhel-administrátor jsou v kastové společnosti záležitosti zcela běžné. Mimochodem, Egyptskou civilizaci, která existovala tři tisíce let jako stavovská vědecká společnost, zavedení kast zničilo za tři století...

-To znamená, že kasty jsou také „jejich“ vynález? – zeptal jsem se.

-Správně uvažuješ, - kývl hlavou starý. – Vektor růstu duchovnosti lze rozrušit dvěma způsoby. První, nejjednodušší – rozmazat hranice stavů. Vyhlásit, že všichni lidé jsou si duchovně a mravně rovni, a žreci že jsou podvodníci a vykládači nepravdy. Druhý způsob, naopak, ze stavů vytvořit dědičné kasty, což bylo provedeno žreci Seta-Amona v Egyptě.

-Nejen v zemi Kemi, ale i v Indii, - dodal jsem.

-Správně, - kývnul hlavou stařík. – Na příkladu Indie lze pozorovat, že v nejvyšších kastách je stejný kontingent, jako u šudrů, jen více pokrytectví a přetvářky, ale zanechme kast. Mám takovou otázku: co můžeš říci o spouštěcím mechanismu satanských procesů? O bodu, z něhož vznikl vektor této hrůzy rozrušení vědomí společnosti? Mohli jej spustit carové?

-Ne, - odpověděl jsem.

-Proč? – zeptal se šedovlasý.

-Protože stará společnost byla teokratická, v jejím čele stáli žreci.

-Tak možná se tím začali zabývat oni, - nevzdával se děd.

-Také ne, - odsekl jsem. – Aby se stal žrcem, musel projít řadu vážných zasvěcení – svého druhu silný duchovní filtr, a proto se žreci stávali pouze vyvolení.

-Tak tedy, kdo celý ten proces spustil a v minulosti mnohokrát praktikoval na naší planetě?

-Zřejmě ten, kdo byl schopen ukrást žrcům-ochráncům nejvyšší sakrální vědomosti a sám zůstat na duchovní úrovni šudrů.

-Nebo ho získat z vnějšku od nám známé síly, nepřátelské lidstvu, - napověděl starý.

Staříkova myšlenka se mi zdála reálnější, a pro sebe jsem s ní tajně souhlasil.

- Tak, teď jsi dospěl k pochopení řádu, Juro, tajné společnosti degenerátů, která vznikla na Zemi před mnoha tisíci léty, a která byla vždy řízena těmi, kdo ji vytvořil.

- Máš na mysli nám známý egregor Jehovy? – zeptal jsem se.

- Jeho také, - odpověděl stařík. – Ale to je jen dílčí případ směřování této síly. Na Zemi existuje něco i mimo něj, hrozné a velmi nebezpečné.

Stařík se mi podíval do tváře a dodal:

- Duchovně nízké, člověku podobné bytosti, které dostaly nejvyšší kosmické vědomosti, především z oblasti řízení, se velmi rychle staly pány planety. Právě oni vytvořili na Zemi kult Seta-Amona, oni se stali jeho prvými služebníky... Před nimi Set neměl v Egyptě dokonce ani svatyně. Právě oni potřebovali k provedení globálních reforem Židy, dokonalé zombie, kteří se pominuli ze své „vyvolenosti“. Přirozeně, technologii jejich „výroby“ žreci Amona také dostali, pouze ne od „pánů“, ale od svých předchůdců – černých, stejně jako oni pseudožreců Atlantidy, poražené Oriany, ale o tom si povíme později, až budeme mluvit o Enochovi.

Kapitola 12

NEVOLNÍCI A NEDOTKNUTELNÍ

- Ted', mládenče, - převedl rozhovor na jiné téma „léčitel“, - stručně vzpomeneme, co to vlastně byly vědecké stavy starých. Začneme od „nedotknutelných“, i když stavem nikdy nebyli, ale budeme moci lépe pochopit mnohé procesy současnosti. Co představovali psychicky, a i dnes představují? Fakticky jsou to všichni nedovyvinutí, nemocní lidé. Různého druhu pohlavní zvrácení. Homosexuálové jsou jen vrcholkem ledovce. Nejméně škodliví, skrytí před očima, o nichž vědí jen medicí, dělají věci, které u normálních lidí budí hrůzu a odpor, nechci tu vyjmenovávat všechny pohlavní zvrácenosti... Řeknu jen, že v řadách nedotknutelných je spousta masochistů a sadistů. V nedávné minulosti, asi před tisíci léty naši předkové nedotknutelné za lidi nepovažovali. Odtud je i název – nedotknutelní. Nesmělo se k nim ani přiblížit, jinak psychická nákaza mohla napadnout i plně normálního člověka, ale odcizení bylo způsobeno nejen jejich podivnou pohlavní orientací. Zaměření na bohatství, známosti, moci nad normálními a zároveň úsilí o patologický parazitizmus... Za starých časů správně mysleli, že přátelství nedotknutelných je založena v podstatě na pohlavních ekonomických stycích, že nejsou schopni milovat, nemají svědomí, čest šlechtnost, soucit... Zato mají divoké, hypertrofické nemocné Ego, a bezmezný agresivní egoizmus. Právě ten je zdrojem nenávisti zvrhlíků k normálním lidem, jejich patologické závisti, žárlivosti, snahou všude a ve všem vnucovat svou vůli a krajní krutost. Proto naši předci považovali nedotknutelné za psychicky nemocná mluvící zvířata. Speciálně je nikdo nehubil, prostě ne-lidé byli odděleni od společnosti a žili svým životem... Ale pokud zvrácenec napadl normálního člověka, pak byli co nejpřísněji trestáni. Stejně tak postupovaly klany na Západě a mnohé rody amerických Inků. Aztéci popravy neznali ale pro agresivní ne-lidi existovaly. Ve staroruské společnosti se nedotknutelní vyskytovali velmi zřídka. Protože to byl plod mezirasových sňatků, právě kvůli strachu ze zrození degenerovaného potomstva staří Evropané i naši předci Rusové se o míšení s „cizími“ nesnažili. Nemluvě o genetických svazcích s podobnými opicím.

- Ale vždyť jsi právě sám řekl, že takové styky existovaly, a právě jejich zásluhou na planetě vzniklo tolik vzájemně odlišných ras a podras? – zeptal jsem se.

- Ano, řekl, - souhlasil stařík, - Jenže ne o našich předcích, ne o Rusech-Boreálech, jejichž potomky je dnes osídlen sever Evropy a Ruska. O milovnících genetického křížení se zástupci starých degenerovaných ras se dozvíš později. Ted' se zabýváme nedotknutelnými, mládenče. – A abychom dokázali, že nedotknutelní vznikají především ze smíšených mezirasových sňatků, stačí se seznámit s kriminální statistikou. Jeden můj známý se tím zabýval pár desítek let. Zřejmě se domýšlíš, že jádro zločinného světa se také skládá v podstatě z nedotknutelných. Prostě, úspěšnější psychopati zasedají v parlamentech, méně úspěšní většinou sedí ve vězeních. Ten můj známý sbíral svůj statistický materiál i tam i tam. A k jakému přišel závěru? Tomu, co jsem ti už říkal: „nedotknutelní“ z 90% jsou produkty mezirasových genetických křížení, například bastardi Rusů se Židy nebo paleoaziaty. V Americe je takový spisovatel, bývalý občan Sovětského Svazu Grigorij Klimov. Ten přišel ke stejnému závěru, ale jeho práce je konkrétnější. Klimov se přiblížil k názoru, že hlavní masa Židů patří právě k nedotknutelným, a že genetické křížení jiných pozemských ras s nimi přivádí jejich potomky ke smutným následkům. Ještě dobře, když jen k tupohlavosti, mnohem hůř, když k nezvratné degeneraci... Jde o to, že sexuální zvrácenosti jsou jen jakýmsi lakmusovým papírkem, indikátorem závažnějších procesů, probíhajících v psychice. A ted' se z toho pokus vyvodit závěr.

- Už je proveden, - zasmál jsem se. – Nejčastěji se „nedotknutelní“ objeví při zkřížení vlastního člověka, či člověka bez příměsí s hybridními rasami. S těmi, v jejichž žilách ještě proudí krev primitivního člověka: pitekantropa, sinantropa, či Neandrtálce... Genetický blok prvobytných pozemských ras zřejmě při křížení s genetikou „čistého“ člověka, vykazuje u hybridních potomků

takovéto degenerativní vlastnosti, a geny normálního člověka se často s geny dravců nedovedou vypořádat. Jak se říká: „Lžíce dehtu v sudu medu“.

- Teda, jsi chlapík, - konstatoval šedohlavý. – Ale zajímá mě tvůj názor na „bohem vyvolené“. Vlastně, celý rozhovor jsme začali kvůli nim...

- Mám-li věřit tomu, cos mi teď pověděl, - přemýšlel jsem nahlas, - znamenalo by to, že Židé jsou nejnešťastnější z lidí.

- Můžeš to dokázat? – zeptal se děda.

- Samozřejmě! – řekl jsem. – Co tu dokazovat? Stačí připomenout chování jejich patriarchů: Cháma, který „poznal“ svého vlastního opilého otce, ale za ten čin potrestán nebyl, nebo dcery Lota, které souložily také se svým tatíčkem a za hřích se to nepovažovalo... Všichni svatí! A vůbec, „Starý zákon“, jak kdysi řekl Spinoza, představuje učebnici sexuálních zvráceností a krajní krutosti.

- Mimochodem, dobře, žes připomněl Spinozu, - přerušil mě starý, - ten byl také Žid, ale zcela jiný, ani judea, ani křesťan. Sílou svého ducha v sobě přelámával všechny kódy talmudizmu a začal se na svět dívat očima védického Árijce. Fakticky se přiblížil k zavržení každé mystiky. Důležité je, že takoví lidé jako Spinoza, se mezi Židy vyskytují. Dokonce známý antropolog Poršněv ve své monografii o dravých druzích člověka uvádí, že mezi Židy, které definoval jako dravce – sugestery, se přesto vyskytují vysoce duchovní jedinci, - v jeho terminologii „neantropi“. Odkud se berou, to nechápal, a také to k ničemu nepotřeboval. Důležité je, že víme, odkud vyrůstají kořeny těchto lidí.

- A odkudpak? – zeptal jsem se.

- Z téhož pramene, z něhož rostou i naše – ze starého védického chápání světa. Ani periodické čistky v táborech kočovníků, ani úplná likvidace posledních židovských védických žreců v srdci Sinajské pouště, ani jiné represe, prováděné Mojžíšem a jeho společníky, stejně nedovedly organizátory projektu k žádoucímu výsledku. Mezi židovským národem se vždy uchovala jiskra jejich védické minulosti. To ona kdysi rozbila, zdálo by se jednotnou židovskou společností, a oddělila od judaizmu deset „kmenů izraelských“, to jejím vlivem, opíraje se o vojska Kýrova, museli bojovat po návratu Židů z „babylonského zajetí“. Ona, ta jiskra zdravého smyslu, žije i dnes, proto je důležité rozlišovat Židy talmudické a „naše“. Myslím, že časem mnohé pochopíš a mnohému se naučíš, - dokončil vyprávěč. – Budeš-li chtít...

- Tak co to znamená?! – zastavil jsem ho. – Kromě toho, že Židům zavedli na genetické úrovni přisvojovací lovecký komplex, přidali jim ještě genetický přídatek psychopatů-zvrhlíků? Tudiž že z nich uměle vytvořili ještě „nedotknutelné“? Nerozumím tomu.

- Slyšel jsi někdy židovské anekdoty? Typu: „Malá Rebeka říká svému bratru Chaimovi po pohlavním styku: S tebou je to lepší, než s tátou. – Víš, - odpovídá Chaim, - máma mi to také říkala“.

- No jo, - usmál se vědmák. – Čemu se pak divíš? Dávno jsi to pochopil... Myslím, že si musíš přečíst nejen Klimova, ale i Lambrozo. Žid Lambrozo ve svých knihách říká přímo, že mezi „vyvolenými“ je šestkrát více bláznů, než mezi takovými, jako my, a má zcela pravdu. Kromě toho si přečti od Maxe Nordau „Zvrhlíci“ a od Douglase Reeda „Spor o Sion“. Obě knihy se vzájemně doplňují. Jedna ukazuje komplex degenerace, druhá – působení tohoto komplexu ve společnosti.

- Podle podvedený nešťastný národ, - pomyslel jsem si nahlas.

- To není pravé slovo, - řekl starý. Celý etnos proměnili v rakovinový nádor pro lidstvo. Ten parazituje na pozemské společnosti, je odsouzen k zániku, jako i mnohonárodní substrát, který ji živí.

- Kdyby Židé pochopili, že někdo hasí oheň jejich rukama, změnilo by se něco? – zeptal jsem se.

- Jistě, máš pravdu, - souhlasil „léčitel“. – Mimochodem, teď koncem XX. století to už probíhá, jenže ten proces se příliš táhne.

- K tomu byl vytvořen institut rabinátu, ale odhaloval a ničil odpadlíky, - s bolestí v hlase řekl stařík. – Za Stalina se mnozí Židé probudili a pochopili, jak jsou využíváni.

- Proto Hitler nelítostně střílel sovětské Židy, - přidal jsem.

- Správně, - kývnul stařík šedou hlavou. – Je vidět, že už myslíš, jak se patří!

- Ale přece ještě ledašemu nerozumím, - ozval jsem se. – Proč pánové budoucích Židů je proměňovali v duševně choré – „nedotknutelné“?

- Za prvé, pološílenci ještě nejsou brak, - usmál se starý. – A za druhé, takoví se lehčeji řídí, ale tu jde ještě o něco jiného.

- Říkals kdysi, každé reformy začínají výměnou či přeorientací žreců...

- Máš pravdu. Tři tisíce let před příchodem židovských předků do Egypta a dlouho před východem patriarchy Abrahama z Uru, Temné Síly, neboli, jak jim říkal Stalin, ST, si podřídily všechny žrece Kanaanu, staré Babylonie, Elamu a Sumeru. Kdyby nebylo tohoto neštěstí, předci semitů by se nikdy neobjevili v Mezopotámii, Elamu a Kanaanu. Jak už víš, na celém území Meziríčí, Anatólie, Sýrie a Palestiny, asi před 10 tisíci léty ležela městská knížectví tak zvané Jižní Rusi... Na jedné straně, máme-li věřit védám, ta byla vytvořena migranty z hynoucí Atlantidy, na druhé, přesídlenci ze severu – Rusy-Boreály. To, že před příchodem Semitů v Mezopotámii, Anatólii, Sýrii či Rusi, a také v Kanaanu, žili Indoevropané, nepopírá dokonce ani současná tendenční věda. Otázka je však jiná: jak se mohli Semité usídlit mezi Rusy, a kdo jim pomáhal při pomalém, plíživém uchvacování celého tohoto území? Zdá se, že nejspíše žreci, kteří zradili svůj národ. Jak to dokázat? Jednoduše: stačí prostudovat náboženství Kanaanu, Babylonie a Sýrie. Nechci teď hovořit o rituálním obětování. Lidské oběti jsou jen jednou stránkou mince, a ukazují na rozšíření měsíčního kultu... Víš, co to je?

- Speciálně vytvořená přechodná náboženská forma pro diskreditaci védického vnímání světa za účelem přijetí nějakého umělého náboženství v budoucnosti, - vypálil jsem.

- Správně, - kývnul děd. – Ale chci něco říci o rituální prostituci. Té prostituci, kterou vnutili černí žreci všemu obyvatelstvu Jižní Rusi.

- Copak je to za prostitute? – podivil jsem se.

- Povinnost mladých dívek věnovat své panenství v chrámech Mility, Astarty, bohyně Ištar všem příchozím: i kupcům, i divokým kočovníkům jihu, jen ne soukmenovcům... Navíc, mladé dívenky musely, aby si naklonily bohyně, po tři měsíce žít při chrámech jako prostitutky, a teprve pak získaly právo se vdát...

- A co zákon telegonie? – zeptal jsem se. – Ti jižní Rusové o něm nevěděli?

- A co si myslíš ty? – otázkou na otázku odpověděl stařík.

- Myslím, že nevěděli...

- To je ono, a to je důkaz zrady žreců... O tom, co se dělo v chrámech Astarty, Mility a Ištar, psali dobře Řekové, někdy si to přečteš. A teď uvažme, k čemu potřebovali genetický komplex nedotknutelných tito Židé?

- Aby nakazili své nepřátele, goje Kanaanu, Babylonie, Asýrie...

- Nezapomínej na genetický komplex vyvolenosti bohem a přisvojování všeho hotového, zabudovaný do silného bloku dědičnosti, který nešlo zničit.

- Je to tedy ta nejskutečnější genetická nákaza? – zhrozil jsem se.

- Máš pravdu, - v souhlasil stařík, znalec tajného vědění. – A ta časem zkřížila všechny blízkovýchodní Indoevropany se Semity, či lépe řečeno, ulehčila tento proces... Jak vidíš, zase tu máme židovské pravidlo: čím více svede Žid gojských dívek, tím více potěší svého boha. Tak řečeno, je to bohulibá činnost.

Kapitola 13

TAJEMSTVÍ OBŘADU OBŘÍZKY. VLIV JADER VĚDOMÍ NA LIDSKOU PSYCHIKU

- Z mých slov by mohl vzniknout dojem, že celá záležitost se týká jen ve vymývání mozků a zvrácené genetiky. Není to tak jednoduché – pokračoval ve svém vyprávění stařík. – Existuje ještě jedna technologie zasahování do vědomí „bohem vyvolených“. Bez ní by rabíni sotva mohli řídit své stádo.

- Co je to za technologii? – zeptal jsem se.

- Obřízka osmý den po narození, právě v osmý den, ne později a ne dříve... - řekl stařík, hledaje nějaký sešit. – Tu, koukni. – Ukázal na kresbičku v sešitu.

- To je silové schéma člověka. Před tebou je 7 energetických center či jader vědomí. Nejdříve je nazvu podle křesťanské tradice, potom přejdeme k védické. Vidiš, spodní jádro – po křesťansky „zarod“. Nad ním leží silové jádro „břicha“, ještě výše „jarlo“, potom jde „srdce“, „hrdlo“, „čelo“ a „pramen“... Teď se podívej: tři dolní jádra jsou spojena ve „stříbrné carství“, vyšší tři v „měděné carství“ a tři horní v „zlaté carství“. Každé carství má podle křesťanské tradice svůj typ vědomí. Všimni si, že „jarlo“ a „hrdlo“ patří zároveň do dvou carství. „Jarlo“ do stříbrného a měděného, „hrdlo“ do měděného a zlatého. I „jarlo“ i „hrdlo“ jsou přechodná pohraniční centra. Pamatuj si to, je to důležité. A teď projdeme silové schéma člověka z hlediska védické tradice.

- To, co mi tu ukazuješ, na východě nazývají acharatním sloupem nebo čakrami.

- Ano, vím, - přikývl stařík. – Ale nepřerušuj a poslouvej. Jak víš, křesťanská tradice vyrostla z védické, ale křesťané okopírovali pouze vnější stránku. Celkově je vše v pořádku – tři úrovně vědomí. Asi jim to plně stačí... Ale za palubou chápání a vědomí zůstaly hlubiny, které nás právě zajímají.

- Co jsou to za hlubiny? – zeptal jsem se.

- Frekvenční složky centrů vědomí. Například, nejspodnější centr, neboli „zarod“ se dříve nazýval „jádrum Peruna“. Ten má těžkou energii, která obsluhuje nejen práci orgánů, ale také dává člověku fyzickou sílu pohybu. Barva „Perunova jádra“ je červená. V oblasti vědomí červené centrum formuje materialistický světový názor, je to centrum holé logiky, silového řešení problémů, centrum úsilí o nahromadění materiálních statků a moci. Druhé centrum, křesťansky „život“ a védicky „Velesovo jádro“. Frekvenci vibrací má jinou, a jistě víš, že má oranžovou barvu.

- Přikývl jsem.

- Dobře! - usmál se lektor. – Oranžové jádro je centrem tvůrčího základu v člověku. Všechny druhy tvořivosti jsou založeny právě v něm. Veliký Veles, jako i druzí bohové, je ztělesněním Rodu. Je zodpovědný za energii tvoření. Později pohádkáři z Vědy vymysleli, že Veles je i bohem materiálních statků, ale to je hloupost. Všechno materiální patří Perunovi. Ten je ochránce hmoty, proto má i válečnou podobu Rjevita. „Jarlo“ je žluté hvězdné centrum. Do něj vstupují všechny druhy vesmírných silových proudů, a v něm probíhá distribuce sil do jader vědomí. Právě v něm se začínají formovat v člověku nejvyšší duchovní vlastnosti jako svědomí, ušlechtilost, oddanost všemu živému i neživému, soucit a intuice... Na žlutém centru, či podle védické tradice, na jádru slunečního Daždboga, Jarily či Kupaly končí „stříbrné carství“ vědomí člověka. Když jsou otevřena všechna 3 carství vědomí – člověk je

materializován, má vyvinutou tvořivost, je energický a má přístup k vyšším duchovním úrovním vědomí. Jde o jeho přání, zda klesne níže, nebo bude stoupat vzhůru. Může si vybrat.

- A teď se na chvíli vrátíme k židovské obřizce. Osmý den se v člověku plně probouzí jen centrum vědomí - „jádro Peruna“. Druhé, oranžové centrum se aktivuje, ale neprobouzí se. A v té době se provádí obřizka. To je silná bolest! Nyní se všechna energie, zahrnující jádro vědomí, spotřebovává na zhojení rány. Utíkají dny a týdny. A časem se s bídou zapojí oranžové centrum tvořivosti, a ještě centrum sexuální orientace, ale do centra Daždboga se síla zapojení nikdy nedostane. Proto před Židy je jediná cesta – dolů, k materiálnímu a k moci. Proto mnozí z nich neznají ani stud, ani svědomí, ani stálou srdečnou lásku.

- Co mi to vykládáš za přišernosti, - vyskočil jsem z lavice, - copak lumpové, kteří vytvořili judaismus a vše, co je s ním spojeno, se ze svých činů nikdy nebudou zodpovídat?

- Jednou určitě budou a soudit je budou ne „gojové-akumi“, nýbrž sami Židé, ti z nich, kteří bez ohledu na vše zůstávají i nadále lidmi s velkým L. Je jim však velmi těžko, s oporou jen na logiku lámat v sobě kódy, a přes vědomí, skrze práci levé poloviny mozku, pokoušet se donutit k práci pravou polovinu. Nevěřicně těžké je učit se milovat, být svědomitý, když nemají představu o svědomí. Učit se studu, když do tebe od dětství vkládali kód, že Židovi stud jen překáží, a přesto mnozí Židé jdou touto cestou. Jdou, nehledě na nic, přezíraje ostrakismus soukmenovců a dokonce smrt. Znam takové, a někteří se stali navždy mými přáteli, - dokončil svou myšlenku stařík.

- Mluvíš o nich jako o hrdinech, - poznamenal jsem.

- Oni jsou skuteční hrdinové – usmál se děd. – Ba více – velcí hrdinové. Mnohem větší, než všichni bibliční proroci, protože oni jsou ve svém boji fakticky osamělí. My jim moc nedůvěřujeme, a jejich soukmenovci jsou zuřiví nepřátelé. Tak to vypadá!

- Veselé to není, - souhlasil jsem.

- Tak skončíme s energetickými centry. Kde jsme se zastavili? U stříbrného carství... Proč tři spojená jádra vědomí jsou ve staroruské tradici nazývána stříbrným carstvím? Protože na Rusi dolní carství nebylo dělitelné. „Nedotknutelní“ s jejich škodlivým vědomím na Rusi prakticky nebylo, a když se objevili, společnost se jich rychle zbavila. Málo bylo na Rusi i přirozených šudrů-nevolníků, a nevolníkům byla otevřena všechna tři jádra vědomí. Porucha se projevila v orientaci vektoru, u pracovníků směřoval k zelenému „jádro Lady“, u nevolníků dolů, k červenému centru Peruna. Odtud je odlišnost ve vědomí, jedni jsou prodejní, druzí ne. O stavech ještě promluvíme. Musím říci, že na Rusi všichni občané přirozeně, bez zvláštního úsilí se zařazovali do prvního vyššího stavu. Proč? Za-prvé, mezi Rusy bylo velmi málo kříženců s archantropy, jinými slovy, dravci se téměř nevyskytovali. Za-druhé, v ruské společnosti mnohá tisíciletí působila silná škola občinové výchovy. Právě proto všichni naši předci bez výjimky se zařazovali do nejvyšších stavů, z nichž největším byl stav „vajšja“, čili pracovníků. Z něj zpravidla vycházeli i vědoci – vojáci a žreci. Proto nás tak nenávidí Západ, proto se nás tak bojí. Tam u nich, za kordonem, se temným žrecům dávno podařilo vytvořit nádherné šudry! Živý, zákonů poslušný, chamtivý všeho materiálního a moci lidem podobný dobytek. U nás, v ruské zemi se jim to dosud nedaří. Přispělo, naneštěstí, nevolnictví. Teď chápeš, proč Ivan Hrozný nechtěl znevlnění svého národa?

- Chápu, - řekl jsem.

- Ale vrátíme se ještě k otroctví. Nedokázal proměnit ruský národ v duševní nevolníky ani Lenin se svou smečkou, ačkoli ruské krve bylo prolito velmi mnoho. Trockisté vraždili ty nejlepší, ponechávali jen ty slabší. Během krvavé filtrace zahynuly desítky miliónů, a přesto jsme se geneticky nezměnili. Vzpomeň si na druhou světovou, mnoho-li pak bylo zrádců? Tak i dnes za komunistů jsme všichni skuteční otroci – nevolníci proti své vůli, ale zdaleka ne duchovně. Kdyby se něco stalo, mezi Rusy se opět objeví milióny Mininů a Požarských, Skopinů, Šujských a Susaninů... Co s takovými dělat. Zbraň, která bezchybně funguje na Západě – banální podplácení, v naší zemi nemusí fungovat. Tak to je, když jsou uměle, pomocí zákona proměněny v otroky vysoce duchovní, přirozené nejvyšší stavy... Chápeš již, v čem je naše síla?

- V tom, že pořád ještě zůstáváme lidmi.

- A proto se nás bojí a nenávidí.

Vyprávěč zmlkl. Mlčel jsem i já. Začali jsme Židy a končíme Rusy, - mihlo se mi hlavou.

- Naši besedu jsme ještě nedokončili. Tím spíše, že stará pyramida stavů, vybudovaná na duchovních principech, může pomoci v pochopení fenoménu „bohem vyvolených“. Chápeš to? – s výčitkou v hlase zavrčel stařík.

- Ale chápu, jen je tu tolik neobyčejného! Až se mi z toho hlava zatočila...

- No, no, jsi nějak něžný. Když ses dal na vojnu, musíš bojovat. Sedni a pamatuj. Tady, koukej, - zase přede mě posunul svůj nákres. „Jarlo“, „srdce“ a „hrdlo“ tvoří „měděné carství“. Jestliže v „jarlu“ nebo v jádru Daždboga se nejvyšší lidské vlastnosti jen projevují, pak s otevřením centra Lady se v člověku pevně zakoření, proto vždy říkali, že vše vysoké v člověku jde od srdce, především božská láska, nejvyšší projevy svědomí, cti, šlechetnosti, spravedlnosti... Srdce je silnější věstec, než „centrum Daždboga“, nebo „jarlo“ a barva jádra Lady je barvou života – zelená. Nad centrem Lady na kraji měděného carství je jádro Streboga, neboli boha distribuce – rychlé. Psaní Stribog je lživé, má skrýt pravý smysl... V křesťanství se toto centrum nazývá „hrdlo“. Stejně jako „jarlo“ je také přechodné, proč, to vysvětlím později. Barva tohoto jádra je světle modrá. Za-prvé, je v něm zkoncentrována dosti hrubá energie, a za-druhé, je velmi blízko „jádra Lady“. Otevření jádra Streboga poskytuje člověku schopnost řídit jakékoli procesy. Přičemž, řídit ze z pozice síly a osobně pro sebe, nýbrž z pozice lásky ke všemu živému, a nejvyšší spravedlnosti. Tudíž, otevřená centra „stříbrného carství“ pozvedávají duchovnost člověka na úroveň stavu pracovníků. Přechodné centrum „jarlo“ neboli „jádro Daždboga“ vede duchovnost člověka dále na úroveň Lady a Streboga. Otevření jádra Streboga pak promění vajíčka-pracovníka v administrátora a božího vojína. Výše je už jen centrum „čelo“ a fialové jádro Svaroga, neboli „pramen“. Myslím, že Svaroga znáš – od slova tvořit (sozidat) nebo látat (varganit)...

Přikývnul jsem. Vše bylo natolik jasné, že žádných důkazů nebylo třeba. Lada – od slova ladit, spojovat, tvořit, chápat se a milovat. Daždbog – bůh dávající, darující životní sílu a vysoké duchovní a mravní vlastnosti. Veles – doslova ovládající les, přesněji přírodu, ale základem vši živé i neživé přírody je vyšší tvůrčí princip. Za ten Veles odpovídá, přesněji sám je tímto principem. Nakonec Perun, to je pouze nebeský oheň. V jednom ze starých dialektů pirra je oheň... - A starý pokračoval:

- Všechna tři centra jsou centry, jejichž otevření vytváří vědomí žreců. Vědomí nejvyššího stavu, toho stavu, bez něhož se fakticky společnost nemůže vyvíjet.

Vědmák znovu zmlkl. Seděl proti mně a pozorně si prohlížel svůj nákres.

- Vidíš, jak je vše jednoduché, - pozvedl hlavu. – Stará védická stavovost je pouze člověkem poznaný institut duchovního růstu, přirozený, vytvořený samotnou přírodou. Přičemž, jak každého jednotlivce, tak celé společnosti. Svého druhu bezchybný samoregulační mechanismus. A aby fungoval i dnes, je zapotřebí spravedlnost, ne více. Nutno jen předat vládu na Zemi těm, kdo je jí hodni. Ne podlidem, kteří se všemi pravdami i nepravdami o to snaží, ale těm, kdo k tomu duchovně dorostli. Popřemýšlejme nyní, co charakterizuje dvoutisíciletou epochu žido-křesťanství? Co si myslíš ty? – položil starý otázku.

- Jsem přesvědčen, že základní charakteristikou této krvavé a rozporné doby může být jen jedno: na vrchol moci ve společnosti se místo žreců a vojínů dostali šudři-nevolníci, duchem otroci. Lidé, pro něž hlavní v životě není rozkvět společnosti, ale uspokojení jejich osobních egoistických materiálně-citových potřeb, bez ohledu na to, v jakém postavení vystupovali. V plášťích knížat, císařů či králů, všichni byli šudři, někdy s rysy vyvrženců-nedotknutelných s jejich zvířecí krutostí a lhostejností k utrpení sobě podobných, to však bylo v začátku. V naší demokratické tržní době, myslím, že na Západě jsou u kormidla vlády pacienti Klimova a Lambrosa.

- Titíž boží lidé, v jejichž čele zasedají jejich pastýři – levité, opírající se o evropské a americké aristokratické domy. – vyhrkl jsem.

- Nu, a u nás, v SSSR, kdo je teď u moci? – zeptal se stařík.

- Obchod a finance zřejmě řídí „bohem vyvolení“, to je jejich živel, a v Kremlu zasedají sami šudrové. Vždyť komunistická idea je v podstatě stejná, jako křesťanská – všichni lidé jsou si rovni a všichni navzájem bratři.

- Chceš říci „svoboda, rovnost, bratrství? – zasmál se vědmák.

- Něco takového, - zabručel jsem.

- Máš pravdu, mládenče! Vidíš, zase jsme se vrátili k Židům, bez nich, holoubků, se nikam nehne. ... Říkáš „lžíce dehtu...“: tak to opravdu je. Ale mám ještě jednu otázku, - co myslíš, proč temné síly čili TS, potřebovaly nejdříve prostřednictvím záměny žreců vytvořit na Zemi Měsíční kultu a tím diskreditovat védizmus, a potom jej prohlásit za pohanství, a nahradit umělým náboženstvím – judaizmem, křesťanstvím, později ještě islámem?

- To pozná každý hlupák, - rozčilil jsem se. – Proto, aby znivelizovali společnost, rozbili institut stavů a dostat k moci šudry-nevolníky, či – jako dnes – „nedotknutelné“!

- To je podstata, mládenče, - zvedl ukazováček vědmák. – Pamatuj – to je hlavní!!! Vše ostatní jsou jen lživé cíle, nic víc. Kvůli čemu všemu nadávají Židům a křesťanům, ale nikdy ne za likvidaci starých duchovně mravních stavů. Ne za to, kvůli čemu bylo vytvořeno křesťanství... Rozumíš, o čem mluvím?

- Myslím, že začínám chápat. Skutečně, židy, křesťany a muslimy lze obviňovat v čemkoli. Židy z talmudizmu a vyvolenosti bohem, křesťany z hloupé pokory, z toho že každá vláda je u nich od boha.

- Stop! Ještě jedno. To znamená, že i vláda nedotknutelných a šudrů je od Boha? Zajímavé, od jakého? Pochopitelně od Jahve-Jehovy, a přesněji Seta, vidíš, jak se to pěkně skládá. Tudíž, pomocí křesťanství bylo nejen zničeno staré védické stavovství, institut duchovního růstu člověka, ale s jeho pomocí už dva tisíce let se udržují u kormidla nejvyšší moci faktické odpadky společnosti – ještě dobře, když prodejní bezduší šudrové, ale i psychopati-nedotknutelní. Podíváme-li se na dějiny křesťanských států, můžeme se bez práce přesvědčit, že ani jeden křesťanský vládce – vévoda, král či císař – nikdy nemyslel na svůj národ. Pro něj vlastní poddaní byli pouze živým mluvícím stádem. Totéž lze říci o muslimských vládciích. U nich je to stejné, jako u křesťanů: ať je vláda jakákoli, je od Alláha! A kdo je Alláh? Oni nepřemýšlejí, ale vždyť jméno Alláh pochází z biblického Elonchim – jednoho ze jmen Amona-Jehovy, což není třeba dokazovat. Existují tedy tři náboženství, ale jen jeden egregor, a když muslimané bojují s křesťany, jako by se pravá ruka prala s levou, a když spolu vystupují proti Židům, jako by obě ruce třískaly po hlavě své hospodáře. To je divné, že?!

- Na co myslíš, mládenče? – zeptal se stařík. – Vypadáš nějak ustaraně.

- Napadlo mě, že ten biblický projekt je supergeniální, jak vše do sebe zapadá. Tři náboženství – jeden egregor, ať se spolu perou, věci to neuškodí. Pro hlupáky je vnějškové vše různé, a pro zasvěcené je to jedno.

- Dobře to říkáš, chlapče, - povzdechl stařík. – Rozdělení na tři nepřátelská náboženství je jen kamufláž, geniální odvedení vědomí prostých lidí od problému... Podstata všech tří náboženství je táž – nekonečný boj s védickým dědictvím. Přesněji – odstranění stavovských hranic a fyzická likvidace přírodních žreců a vojínů...

- Ale nic jsi neřekl o prvním stavu pracovníků? – připomenul jsem.

- Co tu říci? Těžké je něco udělat se žreci a vojíny. S pracovníky je to jednodušší. Těm stačí změnit orientaci vektoru duchovně-mravního růstu. Od „jarla“ ne k „srdci“, ale zpět k „zarodu“. V takovém případě na lidi prvního stavu působí zákony elementárního života. Stačí organizovat bídu či hlad. Právě pro proměnu prvního stavu v nevolníky byl v Evropě zaveden institut nevolnictví. Za Borise Godunova a Michaila Romanova jej vnutili i našemu národu. První stav je plastický, z něho slepili současné prodejné šudry na Západě. Vážná chyba nastala u nás. Zamýšlel ses, proč náš ruský národ, fakticky nejbohatší na světě, se stále snaží držet na uzdě?

- Ne, - přiznal jsem.

- Podívej, - pokračoval stařík, - Bylo zrušeno nevolnictví: zdálo by se – žij, jak chceš. I Stolypinské reformy nabízely rozkvět. A co? Stolypina zavraždil Žid. Židé a zednáři začínají První světovou. Potom organizují v „Únorovou“ a „Velkou říjnovou“... Zábor potravin, kolektivizace... Sotva se kolchozy vzchopily, začalo jejich slučování, přechod na sovchozy, hloupost s celinou... Myslíš, že to byla náhoda? Vůbec ne. Vše bylo promyšleno a prováděno přesně. Ptáš se proč? Proto, aby naši lidé byli vždy ekonomicky potlačeni. Jakmile totiž ruský člověk dosáhne materiálního zajištění, začne obracet svou pozornost na svou duchovnost. Pak je vektor jeho vědomí obrácen ne

k červenému centru, ale k zelenému. Šudr se mimovolně mění v toho, kým byl v podstatě. Tak je to, mládenče!

Šedohlavý zmlkl. Potom se zvedl a odešel do kuchyně. Přinesl podnos s chlebem a plástvemi medu, postavil jej na stůl a beze spěchu nalil čaj. Pak si zase sedl.

- Na světě není nic náhodného, vše má svou zákonitost. Náhody jsou jen pro hlupáky. Na to jsem tě už upozorňoval. Naším úkolem je odhalit v nich zákonitosti. Pochopils? – Přikývl jsem. – Je to jasné, jen se mi zdá, že jsem do toho ještě nedorostl.

- Neboj se, dorosteš! – Zvedl sklenici s čajem. – Připijme na tvůj růst.

- Přitáhl jsem si sklenici, a vědmák už pokračoval. Teď o tom, co nyní probíhá. V minulých stoletích Židé měli finanční moc. Financovali války, dobývání kolonií, financovali všechny etapy průmyslové revoluce. V současné chvíli se jejich banky potichu zmocnily moci ekonomické, politické, vojenské, soudní, vědecké, řízení kultury a toho nejhoršího – moci informační... No a kdo to je, víme. V lepším případě šudři. Samozřejmě jsou manipulováni. Světové židovstvo má svoje pány. A ti mají určitě normální psychiku. To však věci nemění. Když je pyramida moci vystavěna naruby: nahoře ti, kdo mají být dole, a naopak, jak dlouho může stát? Víš, jakkoli dlouho, ale za jedné podmínky: spodek pyramidy musí být takový, jako její vršek.

- Jako u Hermese Trismigista: „Co nahoře, to i dole“? – zeptal jsem se.

- Ano, pouze v minulosti pyramida moci pozvedávala duchovně-mravní potenciál člověka na kosmickou úroveň. Nyní jej spouští na úroveň opice... Správně. Říkáš, co je nahoře, to je i dole. Podívej, s jakou něžností se na Západě chovají k psychopatům-zvrázcům. Ti tam nejsou nemocní, ale pohlavní menšiny. Ve společnosti mají otevřené všechny dveře, a práv mají zvrázcenci víc, než normální lidé. O lidech s materializovaným vědomím se ani mluvit nechce. Ty z budovatelů stále proměňovali a proměňují ve spotřebitele s prázdnou hlavou. Co to je, ne-li první krok k budoucímu primátu? Vždyť víš, že zvířata umí jen spotřebovat. Tím se liší od člověka rozumného.

- Takže podle tebe naše pozemská společnost už nastoupila finišovou dráhu k opici? – zeptal jsem se.

- Ještě ne, - zasmál se. Nastoupí, až bude završena globalizace. Ještě musí rozbít SSSR, vytvořit jednotný finanční systém a pokusit se vyhubit na planetě bílou rasu.

Kapitola 14

TRAGEDIE BÍLÉ RASY

- Ale proč? – zeptal jsem se staříka.

- Jak proč? – podivil se. Bílé etnické skupiny severní Itálie, severní Francie, středního a severovýchodního Německa, západní a centrální Skandinávie a také celé východní Evropy a Sibíře, podle tvé terminologie jsou v naprosté většině čistokrevnými lidmi. Tudiž, pro S. T. nežádoucími. Jedinci, v jejichž žilách téměř není krve poloopice.

- Čím jsou nežádoucí, - zajímal jsem se.

- No tím, že z nich udělat primáta je mnohem těžší, než z hybridních, jako Kavkazanů, Semitů či Afričanů, nemluvě už o mongoloidech. To však není hlavní. Hlavní je druhé: jistě sis všimnul, že celá naše civilizace byla vytvořena génem bílé rasy. Pokud Číňané a Japonci něčím přispěli do společného kotle, tak to je asi dědictví, jež se jim dostalo od našich předků. Například, papír, kompas či střelný prach. Rozumíš, o čem mluvím? – Stařík se na mne podíval pozorným pohledem.

- Myslím, že začínám chápat. Copak se oni tak bojí nás, potomků Arijců?

- Našich schopností ke hromadění vědomostí. – upřesnil stařík. – Silného intelektu Evropanů – Rusů, Skandinávců, anglosaských a německých vědců, se „oni“ vždy báli, a nyní se panicky bojí, že ztratí monopol na staré tajné znalosti. Vždyť pokrok nelze zastavit. Věda se díky bílé rase rozvíjí sedmimilovými kroky. Ještě kousek, a současní vědci dohoní v oblasti informací jejich žrece. Potom nastane nenapravitelné – krize moci. Páni západní civilizace ji ztratí. Jak je známo, reálně řídí ten, kdo má více znalostí.

- Ale říkal jsi, že potomci Amonových žreců jsou sami ovladatelní. A řídí je nehumanoidní stvůry, které žijí na naší planetě už stovky miliónů let... Copak i oni se obávají, že lidé je mohou dohnat v oblasti informací?

- Naneštěstí, my, „Homo sapiens“ sami sebe prakticky neznáme. Je známo, že náš mozek je zatížen jen na 5 – 6%. Tak k čemu máme zbývající část mozku? Kdo na to může odpovědět? Zřejmě tuto otázku mohou odpovědět ti, co nás dokonale znají. Mám na zřeteli skutečné pány planety. Ty, co nazýváme nehumanoidními stvůrami, a které žijí pod oceány a kontinenty Země, a pozorně nás pozorují. Asi se nás bojí. Bojí se, že až poznáme sami sebe, získáme takovou moc, o jaké se nehumanoidům ani nesnilo. Celá záležitost tkví zřejmě v obecné organizaci. Podle kosmických měřítek jsou lidé jistě starší a stojí na vyšším stupni ontologo-psychické evoluce. Podle legend, nákresů a sošek kultury Ubajd, lidstvo má co do činění s nám podobnými hady, či jak je nazývají výzkumníci UFO reptiloidy. A proto přes rozdíl naší a jejich mnohem civilizace, vyvoláváme jejich nepřítelství a pocit strachu. Jsou si dobře vědomi, že jsme od Stvořitele obdrželi mnohem více, než oni. Právě proto se ještěrovití během celé své historie ze všech sil snaží zbavit se humanoidního souseda.

- A našima rukama: pomocí uměle vytvořených humanoidů, etnosu, tajných společností, globální manipulace vědomím a zavedením biblického Satanského řádu, - dokončil jsem myšlenku staříka.

- Tak je to, chlapče, tak! – povzdechl si vědmák.

- Kdyby tak ti „vyvolení“ věděli, komu slouží, - zasnul jsem se.

- To bys chtěl mnoho! Zednáři většinou nejsou Židé, žádná pouta na mozku nemají. Ale ani oni si neuvědomují svou skutečnou misi. Podobně, jako zombie věří v ideu nového Světového řádu, v Globalizaci, Světovou všeobecnou blaženost. I zednářům, stejně jako Židům nedochází, že ihned po nastolení světového řádu celou jejich vlčí smečku postaví mimo zákon. Nástroj je potřebný jen v době akce. Když akce skončí, nástroj lze vyhodit. Tím spíše, že takový nástroj v důsledku své cílevědomého pasionárního zaprogramování může být pro pány nebezpečný.

Když skončil svůj monolog, ochránce několik minut rozmýšlel. Bylo vidět, že sbírá myšlenky. Nakonec se probal.

- Odklonili jsme se od tématu, chlapče. Myslím, že tě zajímá technologie vyhubení naší bílé rasy na Zemi.

- A ještě jak! – zvolal jsem.

- Tak seber trpělivost a poslouchej.

- S těmito slovy mi stařík nalil čerstvý čaj a pokračoval:

- To, co teď uslyšíš, v tobě převrátí mnohé představy. Když něco nepochopíš, zeptej se. Potřebuji, aby sis to nejen pamatoval, ale též pochopil. Začnu své vyprávění otázkou. Ty máš vzdělání geologa, ale i biologa. Absolvoval jsi nejlepší univerzitu na Sibiři, musíš tedy vědět. Odpověz na toto: Pokud se v některé ekologické oblasti po vůli osudu zároveň objeví 2 až 3 druhy, co se stane?

- Tato ekologická oblast se ihned promění v nekompromisní pole mezidruhového boje. A ten bude pokračovat až do vítězství jednoho z těch druhů. To je zákon přírody.

- Správně, ne nadarmo tě učili! – usmál se stařík. – Takže ten zákon nejen znáš, ale i chápeš, ale mnozí akademici jej zapomněli. Zajímavé, že nejen západní, ale i vaši domácí. Zcela zapomněli! Víš, co vymysleli: že člověk našeho druhu, tj. „člověk rozumný“ vznikl z palestinského neandrtálce. Ne nějakého, ale palestinského! Zase „země zaslíbená“ zase narážka na „bohem vyvolené“. Vidíš, ať mluvíme o čemkoli, bez „nich“ to nejde. Takový vědecký mýtus byl vymyšlen, když v Palestině vykopali kosti neandrtálce s „přechodnými“ příznaky kromaňonce. Stáří kostí je asi 40 tisíc let. Jenže jde o to, před 40 tisíci léty neandrtálec nebyl na Zemi sám. Paralelně s ním v Africe a přední Ázii žil pozdní „Homo erectus“ a pitekantropi. A najednou se v této už tak přesycené ekologické oblasti objeví další druh. Málo početný a nepříliš silný. Co myslíš, mohl v těchto podmínkách přežít?

- Ne přežít! Tu nejde o přežití. Nový druh prostě neměl šanci ani se objevit. Můžeme obejít australopitéky i pitekantropy, nepřipustil by jeho existenci jeho vlastní početný příbuzný - neandrtálec. A aby mohl na úrovni bojovat s chlupatými a sveřepými příbuznými, nový druh člověka by musel být velmi početný. Ale jak známo, nové druhy početnými nemohou být hned. – vyjádřil jsem své stanovisko.

- Ale jak potom vysvětlit objevení kromaňonce na Zemi? – zeptal se vědmák.

- Jednoduše. Současný druh člověka přišel odněkud najednou, početný a silný. Například, z téže legendární Atlantidy nebo Oriany-Hyperboreje. Nejspíš, i odtud, i odtud. A téměř současně... - uvažoval jsem nahlas. – Jen v tomto případě nový druh člověka mohl mít v epoše rozkvětu neandrtálců šanci na přežití...

- No, myslí ti to. A správně. Ale je tu otázka: odkud se vzaly v Palestině lebky s přechodnými příznaky od neandrtálce ke kromaňonci?

- Copak lebky neandrtálců s přechodnými příznaky k člověku rozumnému se nacházejí jen v Palestině? Takých lebek je velmi mnoho. Někde jsem nedávno četl, že podobné lebky byly nalezeny v horách Zagrosu, a jsou starší, než palestinské. Další takové lebky byly nalezeny v Libyi, Španělsku, Maroku a také v Tunisu.

- Ale tys odpověděl na zcela jinou otázku. Ukázal jsi, že takové kosti byly nalezeny nejen na „zemi zaslíbené“. Já jsem se ptal, odkud se tam mohly vzít?

- Jak odkud? – podivil jsem se. – Přece z genetického křížení dvou druhů!

- To jsem od tebe chtěl slyšet, - řekl ochránce. – Teď jsme se dostali k otázce degenerace bílé evropeidní rasy na Zemi.

- Máš na mysli genetické křížení s archantropem? – zeptal jsem se. – Nejen to, ještě i vznik hybridních ras, jako předetnosy Arábie nebo první Mongolové Východu. Při genetickém rozpouštění bílé rasy během mnoha tisíciletí byli plně využíváni jejich polidštění a vyvinutější potomci. Svého druhu bezchybná genetická zbraň.

- A masové dezinformační prostředky si ještě vymýšlejí mýty o užitku mezirasových sňatků.

- Správně to říkáš, - souhlasil stařík.

- Ale kdesi jsem četl, že západní vědci dokázali plnou genetickou neslučitelnost neandrtálce a jeho hypotetického potomka kromaňonce...

- Vědci, říkáš? Nejspíš pseudovědci... Vymýšlejí pravděpodobné mýty, - usmál se vědmák. – Hned ti ukázu publikaci Poršněva na toto téma. Stařík otevřel svou skříňku a vytáhl silnou složku. Trochu se v ní pohrabal a vytáhl několik potištených stran a podal mi je. – Řekl:

- Přečti si a přesvědčíš se sám. Všechny tyto materiály sebral akademik V. F. Poršněv.

- Vzal jsem listy, a čím víc jsem se začítal, tím to bylo zajímavější. V publikaci se psalo, že v 1880 roce lovci z abchazské vesnice Tchina na svahu hory Zadan chytili do sítě divokou ženu, pokrytou hnědo-ryšavými chlupy. Zajatkyni přivezli knížeti Ačbe, který vládl v Abcházii. Ten ji brzy daroval svému vazalu Čeloku a ten příteli Eti Genabe. Ten se rozhodl zajatkyni polidštit. Dal jí jméno Zana. Prikázal jí dobře krmit a naučit domácí práci. A skutečně, zvířecí žena se brzy přestala snažit o útěk, a začala s potěšením žít mezi lidmi. Zvykla si i na každodenní práci. Měla obrovskou fyzickou sílu. Bez potíží jednou rukou nosila 80 kg pytle, neúnavně točila žernovem ručního mlýnku a s potěšením prala. Pravda, sama se nosit oděv nenaučila. Více se jí líbilo ukazovat se mezi místními džigity nahá. Nenaučila se artikulovaně mluvit. Uměla jen mumlat a výt. Přesto však kdosi z místních mužů považoval neandrtálku za přitažlivou. Říkají, že prvý ji svedl hospodář Genabe. A ona porodila, syna! Časem měla ještě druhého syna s jiným mužem, potom ještě dvě dcery. Při dalším porodu zemřela. Děti Zany, podle materiálů V. F. Poršněva, se podobali více lidem, než neandrtálcům. Už neměli hnědorezavou srst a dovedli mluvit. A rádi nosili oblek. Ale zároveň se lišili od svých kamarádů silou a nezkrotným svárlivým charakterem. Kromě toho všeho se děti Zany vyznačovaly nízkými duševními schopnostmi. Psát se nenaučili. Po Zaně zůstali i vnuci, dokonce pravnuci. S některými z nich tajně hovořil akademik Poršněv. Podle jeho názoru, vnuci Zany a hlavně pravnuci se nijak nelišili od obyčejných lidí. Jediné, co zdědili po své neobvyklé babce, tak ohromnou fyzickou sílu.

Odložil jsem publikaci stranou.

- Tak co? - zeptal se vědmák.

- Nějak se mi to nezdá, - řekl jsem. – Proč děti, přitom od různých mužů jsou blíže k nám, a ne k nim, archantropům?

- Protože archantropi neexistují a nikdy neexistovali. To jsme archantropy my ve vztahu k australopitékům, pitekantropům a neandrtálcům. A naši vědci by měli tuto prostou pravdu pochopit. Ve vědě je dávno známo, že čím je rasa starší, tím je geneticky stabilnější. Proto při křížení přestěhovalců kromaňonců atlantů s neandrtálci, mám na mysli sever Afriky a Arábii, na svět přišli ne srstnatí podobní zvířatům, ale skuteční lidé – „moudří staří semité“....

- Jací ti jsou staří? – zeptal jsem se. – A ještě k tomu moudří?!

- To není důležité, - klidně řekl šedý. - Pravda je pro současné vědecké myšlení vždy druhotná, prvotní je jím vymyšlený mýtus. Ta iluze, v níž se nás snaží všichni ti akademici donutit uvěřit. Mimochodem, podobných případů, který sis přečetl u Poršněva, na východě země, v Jakutsku a na Čukotce, je několik: já znám tři. V jednom se žena Jakutka stala „manželkou“ hned tří neandrtálců. Také porodila. Čtyři děti. Ve druhém případě „čučuna“, tak nazývají divoké chlupaté lidi Jakuti, si odnesl k sobě do jeskyně mladou Evenku. Ta také porodila chlapce. Potom ji odvedl zpět k lidem, dítě si však nechal. Zajímavé je, že Evenka se s ním nechtěla rozloučit, velmi se jí líbil. Dokonce se ho pokusila najít. Třetí případ je také spojen s narozením dítěte, o tom ti povykládám zvlášť. Tady máš genetické výzkumy západních vědců...

- Zajímá mě tvůj názor, - obrátil jsem se znovu na staříka. – Co myslíš, v čem je příčina toho, že jak neandrtálci, tak pitekantropi se geneticky lehce kříží s našim druhem?

- Nejen pitekantropi, ale i starší degenerativní rasy. Například, Homo erectus – člověk vzpřímený – jeho genetické příznaky lze dobře pozorovat u Papuánců a Melanezjců. A kříží se všechny tyto opicím podobné druhy s Homo sapiens proto lehce, a mají geneticky stabilní potomstvo, že jejich dalecí předkové a my, lidé rozumní, máme všichni stejné kořeny. Nejspíš jsme různé větve jedné a téže kosmické humanoidní rasy. A řeknu více: američtí výzkumníci – genetici - před deseti léty dokončili zajímavou práci. Zkoumali genetický kód člověku podobných opic a člověka.

- No a co?

- A to, že podle jejich údajů, člověk rozumný je mnohem starší, než člověku podobné opice. Nepocházíme tedy z nich, ale ony z nás. Totéž lze říci ve vztahu k australopitékům, pitekantropům a neandrtálcům... Zákon je jediný, a na Zemi stále neúprosně platí... A kdo za vším tím stojí, myslím, že chápeš... A závěrem chci říci, že u nás v SSSR u Jalty pracuje uzavřená opičí stanice. V ní provádějí experimenty v křížení šimpanze a gorily s člověkem. Zřejmě za účelem vypěstování tupých fyzicky velmi silných vojáků. Ale to je jen můj předpoklad. A tak: Děti od opic se rodí. Přičemž jak samicím člověku podobným, tak i ženám, speciálně vybraným pro experiment. Seznámil jsem tě se závažným tajemstvím. Odkud je mám, prozatím nemusíš vědět. Ale co říkám, je pravda. A poslední. Děti, zrozené křížením opic a člověka, se více podobají lidem. Takže američtí genetici mají pravdu. Jsme mnohem starší, než lidem podobní. Tím spíš, než vykopávky. Tak je to, mládenče!

- To, co řekl vědmák, mě ohromilo. Tedy vojenští experimentátoři znají chod evoluce člověka stejně jako můj děd. V Jaltě potichu a bez reklamy a vysvětlování dělají svou práci. A jistě se posmívají přihlouplým akademikům-darwinistům – jen se snažte dále, vykládejte svým studentům pohádky dědy Darwina. Tudíž, u nás i na západě existují dvě vědy. Jedna tradiční pro všechny, druhá pro elitu a tajné služby. Jedněm zamotávají hlavy, druhým, aby pracovali produktivněji, dávají vědět trochu více... To znamená, že pracují s elitou a s tajnými službami? No jo, rozděl a panuj!

- Tak co, budeme to rozebírat, nebo ti to stačí? – zeptal se „lécitel“.

- Samozřejmě, budeme, - ozval jsem se. – Nemohl jsem spolknout, že existují vědomosti pro všechny, tj. pro tlupu, a existují vědomosti pro vyvolené...

- Tak to vždycky bylo, - uklidnil mě stařík. – Jinak by vláda společností nemanipulovala. To znamená, že vládnoucí elity světa spolupracují s S. T.?

- A čemu se divíš? – stařík zjevně znervózňel. – Kdo tvoří tyto světové pseudoelity? V lepším případě šudři a zločinci. V horším – psychopati. Aby mohli klidně panovat, ti i oni jsou ochotní ke všemu. Říká se tomu prodat duši ďáblu. Ale vraťme se k našemu tématu.

- Promiň, řekl jsem, - pořád tě odvádím. Ale mám zase otázku.

- Dobrá, - usmál se stařík. – To, že odvádíš, dobře děláš. Tak co máš?

- Nechápu, proč se musí vymýšlet mýtus o tom, že neandrtálci a kromaňonci jsou dva zcela různé druhy, mezi sebou neslučitelné.

- Jak proč? - podivil se šedý. – Copak si sám nedomyslíš?

- Myslím, že vše bylo provedeno s politickými cíli, vědou to není ani cítit.

- Velmi mnoho, co se děje v naší době, má k vědě daleko, i k zdravému smyslu, - zavrčel děd. Za prvé, pohádka o tom, že neandrtálci a kromaňonci se nemohli křížit, byla vymyšlena k tomu, aby se dalo manipulovat vědomím prostých lidí. Přesvědčit je pomocí vědy, že všechny tmavé velké rasy a drobné podrasy na genetické, a tudíž i duchovně-mravní úrovni jsou si blízké. Že lidojedi-Melanezijci, Papuáni, či kmeny Bantu střední Afriky se v podstatě ničím neliší od nás, zástupců bílé rasy. A to, že v Africe ani na Papui nemají své Newtony, Tesly, Mendělejevy, Beethovny, Čajkovské a mnohé jiné génie, není ve vědě či kultuře důležité. To je jen odpad jiné civilizace. Tak řečeno, tito milovníci lidského masa si nevybrali správnou cestu vývoje. A nikoho z těchto pseudovědců nenapadne, proč si vybrali „nesprávnou cestu“. A to je podstata. Kdyby nebylo genu Homo sapiens, pitekantropa či neandrtálce, pak slovná evoluční cesta celého jejich Afrického bratrstva by byla jiná. Podívej, jak zajímavé: negři centrální Afriky, Papuáni a Melanezijci jsou oddělení ohromnou vzdáleností, ale kulturu mají téměř stejnou. Tatáž doba kamenná a požíraní sobě podobných. O co jde? Oni se mezi sebou nedomlouvali a nikdy se nespolečili. Jde o blízkost genetiky. I afričtí negři, i ázijští černí, stejně jako původní Australané mají přibližně stejný původ. Kromě krve Homo sapiens, které zase není tak moc, jsou to genetické příznaky pitekantropů, neandrtálců a dokonce australopitéků... Všechny uvedené příznaky se výrazně projevují. Antropologové je vidí i prostým okem. Například – černá kůže. Černí byli neandrtálci, pravděpodobně evropští a afričtí pitekantropi... O stavbě lebek se nemluví. O nich, lebkách, mají mnozí nezaujatí výzkumníci dávno vše jasné. Pročtí se Debetze či Alexejeva a přesvědč se o tom sám. Ale světová podplacená věda, kterou financují naši přátelé „vyvolení“ a řídí agenti tajných společností, zřejmě přiznat nechce. Odtud i pohádka o genetické neslučitelnosti primitivů a lidí naší společnosti. Říkal jsem ti, že největší

vítězství temných bylo to, že nám vnutili mýtus o všeobecné genetické a duchovní rovnosti. Rasová rovnost je jen první úroveň lži. Jejím úkolem bylo připravit vědomí na přijetí druhé úrovně – vnitroetnické. O tom jsme již hovořili. A teď, za druhé: týká se to zase „bohem vyvolených“. Jak už víš, a co dokazují nezaujatí vědci, předci „starých, moudrých semitů“ se na Zemi objevili poměrně nedávno. Asi před 25-30 tisíci léty. A pocházeli z genetického křížení kromaňonců, přicházejících ze severo-západu, s místními arabskými neandrtálci. Teď sám uvaž, mohou-li Židé souhlasit s takovým závěrem moderní antropologie? Samozřejmě, ne. Věda tvrdí ledasco. Oni jsou všudepřítomní – potomci těchž opicím podobných „starých moudrých“ semitů. Chápeš, odkud pochází všechen ten blábol? Kdo financuje, je pánem situace. A Židům se velmi nechce přiznat, že jsou potomky hybridní rasy. To pak letí k čertu mnohé, včetně mýtu o slovutném „stáří“ a semitské „moudrosti. Kdyby byli moudří, nespojili by se s těmi, kdo je mnohem moudřejší a silnější, než oni. Ale existuje ještě třetí faktor, kvůli kterému pseudovědecké kruhy se pokoušejí skrýt původ Semitů. Myslím tím lovecký komplex přisvojování hotového, komplex „vyvolenosti bohem“. Ten, který byl žreci Amona pevně vcementován do genofondu Židů. Skrýt jej není možné. Působí, a proto je vidět. Vzniká tak chtěnechtě otázka: odkud se tento genetický parazit mohl dostat do genofondu Židů? Z nebe spadnout nemohl. To znamená, že nejspíš byl zděděn po předcích. Potom ale po kterých? A tady je potřebný vědecký objev západních prodejních vědců. Nesvědomy a lživý závěr, že neandrtálci a kromaňonci při vzájemném křížení nemohli mít životaschopné potomstvo. Tak co, pochopils? – zeptal se starý.

- Co bych neměl pochopit? – ozval jsem se. – Vše je jasné.

- Tak pojďme dále, - řekl vědmák. – Trochu si zakousni a poslouchej. Určitě jsi vyhládl.

Stařík měl pravdu. Blížila se půlnoc. Opravdu jsem měl chuť něco pojíst. Nenechal jsem se přemlouvat. Rychle jsem pojedl a připravil se na další vyprávění. Začalo mi docházet, že starý zná podstatu příčiny. Ne vnější strany otázky, ale vnitřní, toho skrytého, čemu obyčejní lidé zpravidla nevěnují pozornost. – Jen abych to, o čem mluví, pochopil – myslel jsem si. V té chvíli moje schopnosti v oblasti chápání, jak se mi zdálo, na samotné mezi. A stařík jakoby si toho nevšiml. Dál do mne hustil vědomosti a nestaral se, co se ve mně děje. Kam spěchá? – myslel jsem si. Na druhé straně já sám ho pořád popoháním: pověz a pověz. Chci všechno vědět. A přesto spěchá. Jako bychom se viděli naposledy.

- Tak pokračujme, - ozval se vědmák. – Zastavili jsme se na mechanismu ST na vyhlazení bílé rasy na Zemi. Ještě jsi nezapomněl?

- Samozřejmě ne, - ozval jsem se. – Vše, co říkáš, má pro mne velkou cenu.

- Tak poslouchej. – Stařík se pohodlně usadil na lavici a vrátil se k našemu tématu. – Nechci ti podrobně vyprávět o dvou velkých světových válkách minulosti. Dozvíš se o nich z jiných zdrojů a sám svými očima uvidíš hrozné následky toho válečného soupeření. Mám na mysli tisíce jezer, gigantické krátery od termojaderných výbuchů, ohromné prostory pouští, kdysi spálených krutým požárem. Zde na Uralu jsem dva roky pracoval jako průvodce expedice, vedené generálem Mojsejevem. Právě vojenští vědci hledali stopy bývalé jaderné katastrofy. Ledacos jsem jim ukázal... Kde jsou ti lidé dnes, nevím. Myslím, že se jich kremelská elita rychle zbavila. Příliš mnoho jim docházelo, těm vojenským vědcům. Byli to dobří hoši, bez předsudků. Ale o nich nechci mluvit. Tak tedy, i první i druhá válka mezi dvěma světovými říšemi bílé rasy – zemí Atlantů – Atlantidou, a velikou Orianou, byly bezesporu někým vyprovokovány. Kým? Myslím, že to uhodneš. Těmi, koho Stalin i my nazýváme T.S. Dovedeš si představit, kolik lidí naší bílé rasy zahynulo na jedné i druhé straně? Řeknu ti, že po první válce, která proběhla na Zemi asi před 40 tisíci léty, z obyvatelstva říší nezůstal skoro nikdo. Zachránili se jen ti, kdo se stačili včas přestěhovat na kontinenty. A ti začali od doby kamenné. Odtud se na Zemi objevili kromaňonci. Lidé bílé rasy, silní a mohutní... Druhá válka byla poměrně nedávno. Před 13 tisíci léty. Vzpomínky na ni zůstaly nejen v lidové paměti. Existují i nějaké písemné památky. Platonovy Dialogy a ve vědeckých kruzích známý kodex Máýů. Myslím, že tyto dokumenty už znáš.

- Platona ano, ale o letopisech Máýů slyším poprvé.

- To se dá napravit, - řekl starý. – Překlad do ruštiny hned uvidíš na své oči.

- Stařík pomalu vstal, přistoupil ke své tajné skříňce a za chvíli mi podal složku s letopisem. Ve složce byl dokument, psaný písmem maya, jeho anglický a ruský překlad. Začal jsem číst ruský překlad: „Šestý rok Kanna, měsíce Milana, vznikla mnoha hrozná zemětřesení, která trvala bez přestávky do 13 Čueji. Země kopečků Mud, pozemská Mu se staly obětmi neštěstí, země se dvakrát zvedla a jedné noci zmizela, neustále otrávaná vulkanickými výbuchy. Země se nořila do moře a na druhém místě vznikala z moře. Nakonec bylo vše pokryto vodou, a deset zemí bylo roztrháno a roztrženo; nemáme sil odporovat strašným přírodním konvulzím, zmizely spolu s 64 milióny lidí“. – Dočetl jsem svitek a obrátil jsem se na starého.

- Ale vždyť se tu píše jen o zemětřeseních a zániku dvou kontinentů: gigantického Mu v Tichém oceánu a Mud – legendární Atlantidy. Ale proč oba tyto kontinenty nezahynuly dříve či později, než druhá velká válka? – O poslední válce dobře píše Platon. Ve svých dialozích nazývá Oriany proathéňany, i když v těch dalekých dobách na území Řecka žádná civilizace nebyla. Je to snad jen shoda?

- Tak velké shody nebývají, chlapče. Tu je něco jiného. A jistě cizího. Snažil se něčí rozum. Čí? – vyjádřil svůj názor starý.

- Možná planeta nevládla energovýzbroj civilizace. A kvůli tomu vznikly posuny v zemské kůře.

- A možná byla použita seismická zbraň – zastavil mé úvahy děd. – Vzpomeň si na záhadný výbuch Santorina – Strongile.

- Spolu s úderem z vesmíru, - dodal jsem. – Protože mnohé legendy vyprávějí o pádu gigantického meteoritu, či možná komety.

- Možná, - souhlasil vědmák. – Jak se říká lidově: „Neštěstí nechodí samo“. Zajímavé, že tato hrůza proběhla během válečných operací. Před válkou všechny kontinenty i ohromný Mu, i „země kopečků“ – Atlantida, i Oriana-Hyperborea na dno moří nespěchaly. Začala válka a pod vodu šla Atlantida. Hned po ní, na opačné straně Země se začal potápět Mu. Potom přišla na řadu Oriana. Její zánik vysvětlit lze. Potopené kontinenty zvedly hladinu světových oceánů do nebývalé výšky. Dokonce ani moderní věda to nepopírá. Podle jejich údajů hladina světového oceánu před 10-12 tisíci léty stoupla o 120-130 metrů. Ale oni to spojují s táním ledovců... Zřejmě, aby zatajili existenci staré civilizace. Vždyť vše, co nyní probíhá na Zemi, začíná od této epochy...

- Chytře vymyšleno, - souhlasil jsem.

- Dokonce velmi! – přikývl stařík. – Aby nějak vysvětlili vzestup světového oceánu, byla vymyšlena teorie Velké doby ledové. Potom prý ledovce náhle roztály a prosím – voda v oceánech stoupla o celých 100 metrů. Jak prosté! Pravda, někteří vědci spočítali, kolik by muselo být ledu, aby se hladina světového oceánu zvedla alespoň do sta metrů. Vyšlo jim, že všechna souš naší matičky Země by musel pokrýt ledovec, vysoký 700-800 m. Jak víme, plocha souše je 4x menší, než plocha oceánů, a hustota ledu je menší, než hustota vody. Ale abychom se vyznali v pohádce o Velké době ledové, ani počítat nemusíme. Jen si přečíst školní učebnice zeměpisu. A přece někteří uvěřili! Vědci s diplomy... Profesori, akademici! Chápeš, mládenče, co je to za vědu?!

- Příkrmená a tendenční, - ozval jsem se.

- S vědou, řízenou našimi známými – šudry.

- A co se stalo s těmi vědci, kteří nepřijali teorii zalednění? - ptal jsem se dále.

- Na Západě po nich nezůstal mastný flek. U nás, v SSSR za Stalina je tiskli. Po jeho smrti byly jejich práce zničeny. Pro zajímavost, zkus požádat v některé velké knihovně o práce kijevského glaciologa akademika Pidopličko. Tvé údaje dostane okamžitě KGB. A ty knihy nedostaneš. Ale zase jsme odbočili. Mluvili jsme o tom, že zánik Oriany lze vysvětlit. Ale nelze vysvětlit zánik Atlantidy a kontinentu Mu v Tichém oceánu. Zvláště gigantického rovinatého Mu. Ten stál mimo všech otřesů. Na něm žili předci dnešních Polynézánů, amerických Indiánů a mongoloidů Starého světa...

- Ale kontinent podle kronik starých Máýů klesl na dno.

- O to jde, - zastavil mě šedohlavý. – Vzniká takový dojem, že buď válka začala v momentě katastrofy, zcela přirozeně, nebo na Zemi byla nenápadně zničena ještě jedna velká civilizace. Což je nejpravděpodobnější. Jde o to, že v celém bazénu Tichého oceánu žijí legendy o velké a mohutné civilizaci Pacifydy. A že tato říše spolu s kontinentem klesla na dno oceánu. Zároveň o válce s někým

ani slovo. A přitom nedaleko Japonska a Filipín v mělké vodě mnozí výzkumníci zpozorovali velké stavby, včetně pyramid, přitom stupňovitých, jako v Mexiku. Ze známých důvodů tyto stavby nikdo nezkoumá. A v nejbližší budoucnosti zkoumat nebude... - zakončil starý.

- Copak připouštíš, že satanský rozum je schopen hýbat celými kontinenty? – zeptal jsem se.

- A pořádat tak světové potopy, - smutně se usmál stařík. – A proč ne? V Bibli se o tom přímo hovoří. Čím rozhodl Jehova potrestat neposlušné lidstvo? Potopou. A ne lokální, ale hned světovou. Když už dělat, tak jak se patří. No a kdo je Elonchim-Jehova čili Set, to víš. Víš, že tu jde nejen o pole, za ním stojí plně reálná pozemská síla. Přesněji – podzemní...

- Ale nechápu, proč musely ty bestie z podzemí topit své spojence – Atlanty?

- Atlanti se nejspíš utopili sami. Geologický zdroj jejich hornatého vulkanického kontinentu byl vyčerpán. Aby se prohnula zemská kůra, stačilo trošku praštit do planety... a to se stalo. Buď pádem asteroidu, nebo malé komety. A možná, kvůli supersilnému jadernému výbuchu... Je známo, že před 13 tisíci léty se zemská osa posunula o 15°. To nepopírá ani naše pseudověda. Jen dosud nezná příčinu. A vidíš, všechna stará města a pyramidy Střední Ameriky, ať jsou to ruiny Teotituakanu, Palenke, Bonampaka atd. jsou linií sever – jih posunuty o 15°. Totéž lze říci o starém Geuanako...

- Což znamená, že svatá města Máyů byla postavena před potopou, - nevydržel jsem.

- Zcela správně, - klidně řekl ochránce. – A stavěli ta města ne Inkové, ale bohové, kteří přišli z východu, ze strany „velké vody“.

- Že by Atlanti? – opět jsem přerušil.

- No a co myslíš ty? – zeptal se zase stařík.

- Inkové, předci Máyů neznali ani kolo. A města jsou postavena na takové technologické úrovni, o jaké se nám i s naší vědou ani nezdá... Copak jsi dosud nepochopil, že současná historická věda je institut pro vymýšlení pavědeckých nesvědomitých mýtů, nic víc, - zavrčel děd.

- Pochopit jsem pochopil, ale dochází mi to jako žirafě...

- Osvobození od programů je těžký proces, ale ty se programů nedrž, myslí svobodně, uvolněně a neboj se závěrů, – uzavřel starý.

- Kde jsme se zastavili? Na zániku země Atlantů. Že mohla klesnout na dno oceánu kvůli silnému nárazu... Tak?

- Tak, - řekl jsem. – Otázkou zůstává zánik tichooceánského Mu. Máme-li však věřit knize Kien, pak se to s tím záhadným kontinentem vyjasňuje. Co se říká v Bibli? Že bůh Jehova se rozhodl vyhladit celé lidstvo na Zemi. K tomu si vybral technologii potopy. Světové, totální. A potopa byla. A ještě jaká!

- Ale vážně se to nedotklo ani Afriky, ani Austrálie, ani obou Amerik...

- Katastrofa se dotkla bez výjimky všech kontinentů, chlapče. Mnohé národy Země ve svých legendách vyprávějí o kataklyzmatu. Rozdíl je v tom, jedny pevniny se potopily, druhé utrpěly od cunami, zemětřesení, požárů a řek, tekoucích zpět, - nedal mi domluvit stařík.

- Ale přesto se v Africe a Austrálii, a konečně na jihu a jihovýchodě Ázie lidé zachránili. To znamená, že Elonchim-Jahve neříkal pravdu, - dořekl jsem, co jsem začal.

- Jde o to, že Jehova v Tóře-Bibli řekl skutečnou pravdu. Pravdu! Ve své celkové mase bylo lidstvo skutečně vyhubeno.

- Něco jsem nepochopil? – podíval jsem se na staříka s nedůvěrou. - Že v Africe zcela zmizeli negři, nebo v Tibetu Tibeťané?

- I negři, i Tibeťané i Australané se zachránili, - zesmutněl nad mou tupostí starý, - posloucháš, ale neslyšíš, chlapče. Mluví se o lidech! Ne o poloopicích, ale čistokrevných lidech, jako jsme my dva. A v podstatě bílé rasy. Vzpomeň, co napsal profesor Tilak o pravlasti Árijců. Jaká rasa osídlila Orianu?

- Bílá, - začal jsem rozumět.

- A v Atlantidě, když tato země byla kdysi kolonií Oriany? – Pochopitelně, že také bílá...

- A na pevnině Mu v důvěře a spolupráci žily dvě rasy. Na jihovýchodě bílí Orianci, z nichž později vzniklo staré bílé obyvatelstvo Velikonočního ostrova, ti, koho Polynézané nazývají ve svých legendách a písních dlouhouchými. Na severozápadě kontinentu budovala svou civilizaci jako naše,

také kosmická, jenže rudokoří rasa. Její předkové přišli na Zemi z jakési planety v souhvězdí Lva. Potomci této rasy dodnes pamatují, odkud se objevili v naší sluneční soustavě jejich pradědové. Aby ses přesvědčil, přečti si pověsti Ainů, indiánů Siuxů, Huronů, Delawarců, Dakotů a zvláště zemědělců Teva. V tajných pověstech Tevů se zachoval dokonce název jejich daleké metropole – té planety, odkud přišli na Zemi společní předkové všech rudokožců.

- A co tu dělají Ajni? – zeptal jsem se.

- To, že část rudé rasy v době zániku kontinentu Mu byla donucena se přestěhovat na východ Ázie. Tam se trochu smíchala se sinantropy a našimi orianskými předky. Z toho křížení vznikla žlutá rasa. Od sinantropů zdělila plochou tvář, od našich předků světlou kůži a lidský rozum. Ale Ajni zdělili navíc a árijský plnovous. Za to je Japonci nemají rádi. A ta část rudokožců, která nechtěla zůstat v Ázii, odešla na severovýchod a časem až na Aljašku. Takže mají pravdu vědci, kteří tvrdí, že Indiáni se objevili v Americe z Ázie. A pravdu mají i ti, co tvrdí, že jejich předkové přišli na americký kontinent ze zanikající pevniny Mu.

- Podle tebe to vypadá, že ten Jehova je solidní chlapík. Dodržuje své slovo. Řekl, že vyhubí všechny lidi, a téměř vyhubil! Tři pevniny potopil na dno oceánu.

- Je to tak, - zastavil můj černý humor šedohlavý. Na zachovalých pevninách v podstatě přežili nebezpeční degenerativní potomci starých degenerovaných ras: hordy neandertálců, v Africe ještě Homo sapiens, přesněji poloopice, a částečně pitekantropi... Ale archantropů bylo málo. A všichni se blížili ke svému konci. Hlavním obyvatelstvem planety nebyli oni, ale jejich hybridní polidštění potomci. Ti, co se objevili v důsledku křížení jejich zvířatům podobných předků se zástupci první vlny přesídlenců z Atlantidy. Tito hybridi osídlili tehdy celý sever Afriky, západ Evropy, Přední Ázii a Arabský poloostrov.

- Ale nic jsi mi neřekl o přestěhovalcích první vlny z Oriany? Copak ti se s divochy nekřížili?

- To je to, že ne. Říkal jsem ti, že Oriané si zachovali duchovní hierarchii a stavovský systém. Ten poklad, který Atlantidáné poztráceli, proto copak by Oriané začali mísit svou krev s opičí? Samozřejmě ne! Zvířatům podobným vyhlásili válku do vyhubení. Ohlasy bývalých bitev se zachovaly v ruských legendách o boji s chlupatými, zlými a krutými psům podobnými. V indických védách se vypráví o bojích Árijců s démony Rakšasy, v íránských o boji lidí a děvů...

- Tudíž, naše předky velká katastrofa na severu Evropa na Sibiři nezasáhla? A první i druhá vlna přesídlenců z hynoucí Oriany se ocitly na místě pro potopu nedostupném? – zeptal jsem se.

- Ne zcela, odpověděl. – Naše předky to zasáhlo ne méně, než Atlanty. Kam Atlanti utíkali ze svého hynoucího kontinentu.? Na sever Afriky, do středomoří, částečně na západ Evropy a do střední Ameriky. Všude tam je teplo a útulno. A kam museli odejít naši předkové? Do ledového pekla severní Sibiře! Vždyť Oriana byla na samotném pólu. To také není náhoda. Náhody takového rozsahu se nevyskytují. Tím spíše, když jich je několik. Pochopitelně, cesta do Evropy byla uzavřena: kontinent začal tonout ze západu. A ještě jedna náhoda... Zůstala jen Sibiř. Přesněji, její hory. Proč hory? Protože celá západosibiřská rovina a všechny nížiny severu se proměnily ve sladkovodní moře.

- Proč? – zeptal jsem se.

- Ale proto, že kosmický chlad velmi rychle promrzl až na dno pod vodu pokleslé rovinaté šelfy. A vzniklý led jako mohutná přehrada přehradil cestu všech sibiřských řek. Řeky začaly téci zpět. Co z toho vzniklo, můžeš předpokládat. Vznikla obrovská sladkovodní moře. Proto je na severu Evropy a Sibiře statisíce jezer. Přes Turgajskou nížinu tyto vody tekly do střední a centrální Ázie. Tak vzniklo Aralské a Kaspické moře. Zbytek vody si probil cestu kolem severního Kavkazu do Černého moře. Kdyby nebylo tohoto odtoku, nikdo neví, co by se stalo. A kdybychom neměli moudré žrece, také bychom nepřežili. Žreci odhalili past. A odvedli rody orianů do hor. Proto třetí náhoda nefungovala. Kdyby se běženci – Orianci – ocitli na některé sibiřské rovině či nížině, pak by zahynuli. A tak ustoupili bez vážných ztrát. Ale to, že Jehova ostrouhal mrkvičku, nebyla jeho slabost. Spíše síla našeho národa a orianských žreců... Pamatuješ starou íránskou legendu o caru Immovi, který někde v horách postavil Varu, nedostupnou pro potopu.

- Pamatuji, - přikývl jsem.

-Vidíš, jak se to shoduje. Hory jsou ochranou před potopou i krutým mrazem. Je to lepší, než archa. Ale i ve Velesově knize se píše, že před 10 tisíci léty naši předkové museli žít v horách... Ale tys tu knihu nečetl a v SSSR se nechystají ji tisknout. – povzdechl ochránce.

-O Velesově knize jsem slyšel. V podstatě by to měl být podvrh. Tudíž, všechny odvolávky na ni jsou nevědecké a nerespektující. Ale stařík se o ní zmínil jako o dokumentu originálním, který budí důvěru. Proto jsem sebral drzost a zeptal se:

-Vždyť ty tu knihu jistě znáš od první do poslední stránky. To znamená, že ji máš. Jako ta tabulka stop bývalých civilizací, kodex Mayů a mnohé jiné. Mohl bych si v ní počíst?

-To víš, že ano. Nejen počíst, ale dám ti ji darem... Ale zase jsme odbočili. Musíme dokončit téma bílé rasy.

-S těmito slovy šedohlavý vstal z lavice a otevřel svou tajnou skříňku. A za minutu přede mnou ležela slavná Velesova kniha.

-Překlad Miroljubova není přesný. Proto ti dávám dva překlady, jeho a svůj. Ale číst to budeš, až ode mne odjedeš. A tak, aby tu knihu u tebe nikdo neviděl.

„Léčitel“ se odmlčel. Seděl a o něčem přemýšlel... A já, nevěda, jak mu poděkovat, jsem seděl a listoval v darované knize. Kolik toho ten člověk ví a kolik já nevím o něm? – vrtalo mi hlavou. – A kolik se toho ještě dozvím? Přede mnou je propast, ale musím ji překonat. Najít v sobě energii nejdříve přijmout, a potom pochopit a uvědomit si to. Budu toho schopen? Stačí mi síly a vytrvalost? Kolikrát tato otázka během besedy se starým přede mnou vyvstávala? Ale on si zase moje obavy přečetl.

-Budeš schopen či nebudeš, nic nadpřirozeného ti tu navykládám. Nemůžeš nějak pochopit, že všechno, co ti říkám, znáš i beze mne. Právě proto mi věříš, a já tě ničemu neučím, ale prostě stavím mosty z hlubin tvého nevědomí k tomu, co nazýváme vědomím. Jednodušeji, moderní vnímání reality. A těžké to je proto, že toto moderní vnímání je až po okraj naplněno lží, a proud vědomostí ze mnou vybudovaných tunelů se nemá čeho přichytit. Nahromaděná lež se bouří. Snaží se zachránit, vzpouzí se a protestuje... Zkus něco z toho, o čem tu besedujeme dát k posouzení akademikům. Víš, jaký se ozve pískot?! Fakta neuslyšíš. Protože je nemají. Zato urážek na tvou adresu bude, kolik chceš. Cynických, zlobných, nesvědomitých. A každý našťavaný akademik bude mávat svými doktorskými diplomy a reáliemi. A nemysli si, že všichni tito „vědci“ jsou neupřímní. S upřímností je u nich vše v pořádku. Prostě je ovládá fanatická víra ve svou vlastní lež. A jimi vytvořené pavědecké mýty o minulosti. A ve tvém vědomí probíhá něco podobného. Vzpouzí se dřívější programy. Odtud tvoje nejistota. Ale myslím, že časem vše se dostane na svá místa. Jdi svou cestou a nepochybuj... Tak co, budeme pokračovat?

-Samozřejmě, - řekl jsem. – Ale jako vždy mám otázku. Rád bych znal tvůj názor na zánik kontinentu Mud – Atlantidy. Řekl jsi, že zdroj středoatlantické pevniny byl vyčerpán. Jak tomu mám rozumět?

-To jsou hned dvě otázky, mládenče. Jednu jsi vyslovil, a druhou budu muset vyslovit já. Jde o to, že bez pochopení pohybu pevninských tektonických desek, tvoji otázku zodpovědět nelze. To se týká nejen Atlantidy, ale i ohromného rovinatého Mu. Ale abych ti pověděl o silách, působících na pevniny, musíš se seznámit se vznikem těchto sil. Vidíš, jak je jedno spojeno s druhým. A tak otázka „bohem vyvolených“. Dosud jsme se jí vážně nedotkli.

-Slova vědmáka mě uvrhla do rozpaků. Ale zachytil jsem v jeho očích chytrý úsměv, brzy jsem se vzpamatoval.

-Jak nedotkli? Před třemi minutami jsme mluvili o Savaochu-Jahve, a jeho snaze utopit celé lidstvo. Ale hubil vše živé nejen Jehova, ale i Zeus se svou družinou, i babylonský Marduk, i veliký drak z ruských legend, i paleonezijský Tengria a dokonce evenkijský Ogly.

-Vše je to tak, - řekl jsem, - ale mluvili jsme jen o biblické jedině a veliké. Vinu za potopu na všechny ostatní bohy svalili později... Bylo třeba někoho obvinít...

-Copak toto patří také k ruské tradici? – už bez úsměvu se zeptal stařík.

-K ruské? Počkej! V naší tradici se připomíná drak. To znamená, že v otevřeném textu je pojmenován viník?

- Přesně tak, - zavrčel stařík. – A teď udělej rovnítko mezi Jehovou a Drakem. Co řekneš?
- Že se stále dotýkáme tématu „bohem vyvolených“. Říkals, že bez těch holoubků to nejde.
- Sláva Rodu! Pochopils mě! – usmál se ochránce. Jenže na čas budeme muset naše boží lidi opustit. Ale v pozadí budou stále, tak si to k srdci neber.

Kapitola 15

TAJEMSTVÍ MĚSÍCE A POHYB ZEMSKÝCH PEVNIN

- Vyprávění o pohybu pevninských desek začnu od mýtu, chlapče. – začal ochránce. – Celý tento árijský mýtus je znám na Balkánu, na Slovensku a dokonce v katolickém Polsku. Známe je i u nás, na Ukrajině, v Bělorusku i v Rusku. Někdy jej vyprávějí jako pohádku, ale smysl je stejný. *V mýtu se vypráví o přepadení naší matičky-Země jakýmsi démonem Rinem. Tento sveřepý démon přiletěl na Zemi na draku. Řevem draka se hroutily hory. Svým dechem potvora vypařila všechna moře. Planeta se proměnila v zuhelnatělou dýmající rovinu. A tak, aby zachránili na Zemi poslední zbylé lidi, sešli se žreci na shromáždění. A rozhodli se poslat do Irije posla, požádat o pomoc samotného Velesa. Aby on, Veles, přiletěl na matičku-Zemi a rozdrtil zlobného Rina. Za posla volchvové zvolili podobu samotného Velikého Roda – mladého Kryšene. Jen ten byl schopen rychlostí myšlenky doletět do Irije. Mladý Kryšeň dorazil k Velesovi, a požádal ho, aby pomohl lidem Země v boji s Rinem. Veles souhlasil. A dokonce sám Svarog vykoval mohutnému Velesovi zázračný ohnivý meč. A manželka Velesova Azovuška utkala pro svého muže létající koberec. Přiletěl mohutný Veles na Zemi na létajícím koberci. Ale dříve než se střetl s Rinem, zničil svým kouzelným mečem jeho nebeské loupežnické hnízdo. To hnízdo si Rin udělal z orlích pěr. I padala péra ze zničeného hnízda na zmučenou Zemi. A znovu vzplála planeta. Opět začala zemětřesení a výbuchy sopek. Ale Rin po ztrátě svého hnízda byl slabší, než Veles. Bůh moudrosti jej těžce zranil svým mohutným mečem. A raněný Rin padl se svým spojencem drakem na Zemi. Ale místo toho, aby se vzdal, ponořil se do hlubokého podzemí a odtud hrozí Velesovi a všemu lidstvu velkými tresty.*

- Stařík dovyprávěl starý mýtus, chvíli mlčel a pak se zeptal:

- Co říkáš legendě, Gore? Co se zdálo divným?

- To, že na Zemi se vyrovnaly hory a vypařila moře. V mýtu se zjevně nemluví o Zemi. Kdyby se vypařily oceány, na naší planetě by se v páře uvařilo vše živé. I atmosféra by byla jako na Venuši. Dvacetkrát víc, než teď.

- Správně, všimnul sis. – A co ještě nesouhlasíš?

- Vše ostatní jako by bylo normální. Lze to vysvětlit. I hnízdo Rina a jeho draka, i jejich útěk do podzemí...

- A co si myslíš o hnízdě?

- Myslím, že jde o nějakou planetu či velký asteroid. Nejspíš o planetu, protože po jejím zániku mnohé její úlomky padly na Zemi. A kvůli tomu nastalo nové neštěstí, - dokončil jsem úvahu.

- Nu což, zase jsi blízko k pravdě. Tak to bylo. Jenže to moře se vypařilo na Zemi, ale na Marsu. Mýtus, který jsem ti vyprávěl, není úplný. Dochoval se nám ve druhé redakci. Plný mýtus o boji Velesa s Rinem se zachoval jen v našich ruských vědách.

- O nich slyším poprvé. A jen od tebe.

- Není divu, - usmál se stařík. – Také ochránce jsi potkal poprvé v životě. Pamatuj, Georgiji-Gore, že tajné ruské vědy se předávají pouze z úst do úst. Od ochránce k ochránci. Je zakázáno je opisovat. Jinak by nutně vznikly deformace. Ale o tajných vědách si promluvíme, až přijde čas. A teď se podívejme, co nám chtěli naši předci říci vědou o boji Rina a Velesa. To, že asi před dvěma milióny let, na konci miocénu ke spojeneckému tandemu Země a Marsu (ve starém prajazyce Ory a Dei (tj. druhé), z kosmu přišli nezvaní hosté. Byli to lidé rudé rasy. Do naší sluneční soustavy přišli ze Souhvězdí Lva. Ale rudoši nebyli sami. S nimi přišla i mohutná rasa nehumanoidů čili draků. Pravděpodobně oni přivedli rudochy k Oru a Dei. Obě spojenecké rasy se zabydlely na planetě Astra, jejíž oběžná dráha kdysi procházela mezi Deou a Jupiterem. A odtud začali svůj útok na tandem. Zřejmě mezi našimi předky a přivandrovalci probíhala nějaká jednání. Ale o těch se v tajných vědách mluví jen v narážkách, a je jasné, že Rinovy podmínky lidé tandemu nepřijali. Proto byl proveden úder na Deu. Na Marsu-Dei se vypařila mělkovodní moře. Celá planeta vyhořela, a lidé, aby se

zachránili, se museli uchýlit pod zem. Mimochodem, Juro, tam na Marsu je z té staré rasy ještě někdo živ. Když v 50. létech byla konjunkce Marsu a Země, z Marsu přišly signály. Byly to světelné záblesky. A řekly pozemskému lidstvu, že na Dei je čekají. A že oni ještě žijí.

- Dovol, - přerušil jsem děda, - nebylo by pro Mart'any jednodušší spojit se s námi rádiem?

- A kdo by je uslyšel? – odpověděl děd otázkou? – éter Země je kontrolován světovou elitou. K tomu jsou tajné služby, aby mezi lidmi nepropustili nežádoucí informaci. A pak, z čeho soudíš, že taková jednání s Marsem neprobíhají? Nebo se nekonaly v minulosti?

- Mohl jsem odpovědět jen pokrčením ramen.

- Rádiové spojení s Marsem je zřejmě navázáno. Jenže tam, na Dei zřejmě pochopili, co se u nás děje, že k moci se dostali "vyvolení" a zástupci tajných společností a ti i oni pravdu o veliké minulosti pozemšťanů nechtějí. Ta pravda totiž může odhalit společnosti všechny jejich tajné plány. A pak sbohem myšlenko na vytvoření globálního otrokářského řádu na Zemi. Sbohem vroucí přání přisvojit si všechny její zdroje. Slovem, plný krach celého jejich satanského plánu, vytrpěného tisíciletím tajného boje. Proto vzkaz z Marsu nebyl adresován pološíleným pozemským elitám, ale takovým jako ty a já. Prostým lidem na Zemi.

- Tak ty se počítáš mezi prosté? – mihlo se mi hlavou. – Od tvé prostoty se mi točí hlava. - Ale starý jakoby nic pokračoval:

- Slovem, vzkaz byl adresován všem pozemšťanům. Počítalo s tupostí našich tajných služeb. Nikoho z elit ani z ochranky nenapadlo skrýt informace o záblescích. Proto poselství nám došlo, chlapče. Jenže ho pochopili jen jedinci. – Zesmutněl stařík. – Ale pojďme dále, nebo do rána nedokončíme s „bohem vyvolenými“. Znovu se vzchopil. – Úder postihl i Zemi, ale naši planetu mnohem méně, než Deu. Právě ze Země, a ne z Marsu odešlo poselství do metropole, na jednu z planet třetí hvězdy souhvězdí Orionu, do legendárních „Stožárů“. O těch se mluví v mnoha staroruských védách. Jistě jsi o nich slyšel, mládenče...

Přikývl jsem.

- Potom se u nich nebudeme zastavovat, - řekl děd, - a budeme pokračovat. Jak jsi pochopil z véd, metropole pomohla Zemi Iram. Ale grandiózní bitva v kosmu zničila planetu Astra. Úlomky této planety brzy dopadly i na Deu i na Zemi. Dva úlomky Dea zachytila svým gravitačním polem, ale jen dva. Ostatní dopadly na její povrch. Pozemšťané část úlomků zničené Astry dokázali odrazit, ale zdaleka ne všechny. Několik desítek velkých meteoritů na naši planetu dopadlo. Stopy gigantických kráterů od jejich výbuchů na zemských kontinentech jsou vidět i dnes. Ale meteority vážně poškodit planetu nemohly. Citelný úder zasadil Zemi gigantický asteroid, který dopadl do akvatoria Indického oceánu. Jeho dopad zničil kontinent hnědé rasy, světlou božskou Lemurii. A k tomu posunul zemské póly. Tehdy se severní pól posunul na jih Aljašky. A na Orianu začaly z vysokých šířek foukat ledové větry, nesoucí smrt. Pád gigantického asteroidu znamenal pro Zemi konec terciární epochy. Nahradila ji surová čtvrtohorní. Ale krupobití velkých meteoritů a pád gigantického asteroidu, to bylo půl bídy. Hlavní neštěstí bylo jiné: náraz asteroidu do planety, otáčející se kolem své osy, způsobil její periodické kolébání. A to bylo pro Zemi nejhroznější neštěstí. Pouze klima se více méně stabilizovalo. Přestala zemětřesení a cunami, přestaly dout hrůzné uragány, ale brzy to vše začalo znovu. Póly se znovu samy posunovaly, a po nějaké době se vracely na staré místo. Stejně jako u vlčka (káči), do kterého se někdo trefil kamínkem. Točí se jakoby normálně, a najednou brk, ale potom se zase točí, jako by se nic nestalo. Pochopils moje srovnání?

- Pochopil. S vlčkem jsem si hrál jako kluk. - přikývl jsem.

- Tak tedy poslouvej, chlapče. Nechtěl jsem ti vykládat o Měsíci, ale budu muset. Jinak nepochopíš příčiny zániku nejen Atlantidy, ale i tichooceánského Mu. Pamatuj, že vše pozemské je spojeno s nebeským, a nebeské zase s pozemským. A to nejsou prázdná slova. Chceš-li, je to jednota všeho jsoucna. To jen v našich vědeckých kruzích je zvykem dělit znalosti do vědeckých oborů. V přírodě takové dělení není. Svět je jednotný. A vše v něm souvisí se vším. A znalost je také jednotná. Jiná znalost neexistuje. Proto ti vyprávím vše najednou, jinak nemohu.

- Jinak ti budu muset lhát, - jako ortodoxní akademik či doktor věd, - odpověděl jsem za něho.

-No právě! – souhlasil. – A teď uvažuj, co museli pozemšťané podniknout, aby zastavili periodické výkyvy čili nety? – zeptal se starý.

-Nevím, - přiznal jsem se.

- Vytvořit vedle nestabilně se otáčející Země – Oru, mocné gravitační pole udržení. A to pole bylo vytvořeno.

- Kým? – vyhrkl jsem.

- Samozřejmě pozemšťany. Našimi předky Oriany a Atlanty, - řekl ochránce. Možná jim v tom pomáhala i metropole. Ale o její účasti na projektu vytvoření Měsíce se vědy nezmiňují.

- Měsíce? - otevřel jsem ústa. – Zase novinka, a ještě jaká!

- Ano, Měsíce, - pohlédl na mne starý. – A čemu se divíš? To, že Měsíc je přirozené kosmické těleso, nevyvolává pochyb jen u hlupáků. A před dvěma dny jsem ti říkal, že Měsíc je dílo našich předků.

- Tehdy jsem tomu nepřikládal žádný smysl. Myslil jsem, že si ze mne střílíš.

- Pěkné střelení, - zavrčel starý. – Tak já nežertuju.

- Stařík vstal, přeměřil mě uraženým, ale dobrodušným pohledem, podal mi list papíru a řekl:

- Vše, co ti teď povím, si musíš zapamatovat. Proto si nejdříve zapisuj, to bude jednodušší. Tajemství v tom, co teď uslyšíš, žádné není, můžeš se svými znalostmi o Měsíci podělit s kýmkoli. Jen buď opatrný u ortodoxů. Přidvorní sluhové věd ti neporozumí. A budeš s nimi mít problémy. Tak piš!

- Podal mi propisku, potom otevřel jeden ze svých sešitů a začal diktovat.

- Měsíc je přesně 400krát menší než Slunce. A leží na 1/400 vzdálenosti mezi Zemí a Sluncem. Co myslíš, může to být shoda?

- Byl jsem zticha.

- Správně, v přírodě se to nestává. Ale za jedné podmínky: když její činnost řídí něčí rozum...

- Ale vždyť i příroda je rozumná, - poznamenal jsem.

- To je, - souhlasil děd. Ale ne v našem případě. Co je přírodě po tom, zda planeta vibruje či ne? Ona má svou logiku. Ale tu se jedná o logiku jiného charakteru. S přáním těch, kdo měl zájem zastavit ty zhoubné vibrace. A navíc dát obyvatelstvu Země velkolepý dar: nejen gravitační stabilizátor, ale i ohromnou družici. Fakticky celou planetu! Podívej, to je zajímavé, - pokračoval starý. – Z povrchu Země průměr disku Měsíce se přesně shoduje s průměrem našeho slunce. A to není vše. Podle něčích geniálních výpočtů Měsíc každý měsíc přesně imituje každoroční pohyb Slunce! Proto uprostřed zimy, kdy Slunce svítí nejslaběji a stojí nízko nad obzorem, plný Měsíc svítí nejjasněji a vystupuje nad obzor vysoko. Uprostřed léta, kdy Slunce nabývá plné síly, jas Měsíce klesá. Ale nechci tvou pozornost upoutat na to. Chtěl bych tě seznámit s podivuhodným výzkumníkem megalitů Alexandrem Tomem. Ten se celý život zabýval zkoumáním megalitů. Na svých výzkumech objezdil Korsiku, Sardinii, Maltu, byl na severu Afriky, u nás na Kavkaze, ale nejčastěji pracoval ve Francii, Británii, na Hybridách a ve Skandinávii. Zásluha tohoto vědce byla v tom, že duchovně nebyl ortodoxní. A výsledky svých výzkumů před svými kolegy držel v tajemství. *Tak tedy A. Tom přišel k závěru, že stavitelé všech megalitů v Evropě, Ázii i Africe používali jednu a tutéž univerzální jednotku míry, kterou nazval megalitickým yardem, a rovnala se 2,722 stopy. Tom dokázal, že tuto jednotku používali i ve zdvojené i poloviční formě, a také je dělili na 40 dílů, které nazval megalitickými palci.* Ortodoxové jeho objev přirozeně zavrhli. Ale přes zavržení pravda zůstává pravdou. *Podle Toma, staří stavitelé megalitů dělili obvod ne na 360°, jak to děláme my, ale na 366°, z toho důvodu, že naše Země udělá 366 otáček kolem své osy během jednoho oběhu kolem Slunce!*

- Tu máš dobu kamennou! – podivil jsem se. – Ti chlapi s kamennými sekerami znali astronomii ne hůř, než naši akademici.

- Lépe, Juro, mnohem lépe. Vždyť to byli přímí potomci velikých Oriantů a Atlantů. A v těch dobách chaosu a totální války s archantropy a hybridními předetnosy se nepořádal lov na zrece... Ale vrátíme se k Měsíci. *Vezmeme-li poloměr Měsíce 1738,1 km, a vypočteme obvod Měsíce, dostaneme 109.162.900 km. Když to převedeme na megalitické yardy, dostaneme podivné číslo 13.162.900. A*

ted' podělíme tento obvod v megalitických yardech 366° 6 minutami a 6 úhlovými sekundami. – Myslím, žes pochopil, odkud je 60 minut a 6 úhlových vteřin? - zeptal se stařík.

- Podíl z dělení 366 dobou našeho dne a noci, - odpověděl jsem.

- Chlapík, domyslíš se! – pochválil mě šedý. A co dostaneme? Že na každou úhlovou sekundu pro Měsíc připadá 100 megalitických yardů. – Není to divné? Ukazuje se, že megalitický yard je měrnou jednotkou nejen na Zemi, ale i na Měsíci. A teď si všimneme Slunce. Už víme, že Slunce je 400 x větší, než Měsíc. A dostaneme tedy 40 000 megalitických yardů na úhlovou sekundu. Tak co ty na to, mládenče?

- Mlčel jsem. Co se dalo říci? To znamená, že megalitické stavby, postavené v Evropě, Ázii a Africe, jsou určeny pro pozorování Měsíce, Slunce a jiných planet! Ukazuje na to jedna a táž hvězdná měrná jednotka. Na Zemi ji A. Tom, profesor Oxfordské univerzity, nazval megalitickým yardem. Zajímavé bude, co mi o Měsíci poví ochránce. Určitě ví mnohem více. Nu což, počkám na nové informace...

- Tak co? Copak to, cos teď slyšel lze označit jako náhody? – zeptal se „léčitel“.

- Samozřejmě, že ne. Vše, co vykládáš, náhoda být nemůže. Ale vědomí se bouří. Nějak se nechce smířit se znalostmi starých. Podle tebe je Měsíc uměle, pro pozemskou civilizaci vytvořená planeta. Na to ukazují parametry jeho vztahu k Slunci...

- A k Zemi také, - řekl stařík. – Víš, Juro, když byly k Měsíci vypuštěny první sondy, pozemská věda se musela zcela rozloučit s „teorií zachycení“. Slyšel jsi snad o té hloupé teorii.

- Jakoby naše Země zachytila svým gravitačním polem Měsíc, volně bloudící vesmírem? Slyšel, - přikývl jsem.

- A víš, proč se ortodoxové vzdali své hlouposti?

- Proč? – zeptal jsem se.

- Protože byly odebrány vzorky měsíční půdy. A vztah izotopů kyslíku v horninách na Zemi a na Měsíci přesvědčivě dokazuje, že vznikly ve stejné vzdálenosti od Slunce. Což by se nestalo, kdyby Měsíc vznikl na jiném místě. Navíc, analýza hornin z Měsíce vykazovala značnou shodu s horninami, které tvoří zemskou kůru a plášť. Pochopils, chlapče, mluví se o plášti Země! Později pochopíš, proč jsem obrátil tvou pozornost na plášť, - zastavil své vyprávění stařík, ale hned pokračoval. – Bez ohledu na to, že Měsíc je pokryt horninami, „složením blízkými k pozemským“ – jak říkají naši ortodoxové – povrch Měsíce se ve skutečnosti skládá ze zemských hornin. Měsíc není tak masivní jako Země. Samozřejmě, s ohledem na jejich relativní velikost. Země je 3,66 x větší než Měsíc, ale hmotnost má 81 x větší. O čem to svědčí?

- Přece o tom, že na Měsíci chybí mnohé těžké prvky, - chtěl jsem říci.

- Nebo o tom, že Měsíc je uvnitř dutý, - přerušil mě starý. - A možná obojí. Tak to je, chlapče. A ještě bych chtěl upozornit na to, že souše na Zemi zabírají jen 30% plochy. Podle výpočtu mnoha vědců masa Měsíce činí 70% objemu zemské kůry. A to v případě, jestliže Měsíc se skládá celý z ní. Ale jak víme, Měsíc je uvnitř dutý, nebo jeho jádro tvoří lehké prvky. Tudiž, zemskou kůrou je pokryt jen povrch naší družice. Z toho plyne další závěr, že na stavbu Měsíce nebylo využito 70% objemu zemské kůry, ale mnohem méně. A že zbývající zemská kůra je na Zemi tam, kde byla předtím – na dně moří a oceánů. Prostě, po dostavění Měsíce pozemské oceány se značně prohloubily. Například, Indický nebo Tichý oceán – jaké jsou tam hloubky? Do 10 tisíc metrů, i více. Na dně těchto hlubokovodních propadlin už neleží žula, skládající se v podstatě z křemíku a hliníku, ale bazalty, v nichž je křemík svázan s hořčíkem. Co to je, ne-li zchladlý plášť? Rozumíš, zemská kůra pod Indickým a Tichým oceánem je na některých místech vybrána až na plášť, až na intruzivní horniny – bazalty, gabro, plagioklasy... Pod Atlantikem se žulová křemíko-hliníková podstava zachovala. To svědčí o tom, že ještě nedávno dno Atlantického oceánu tvořila rozsáhlá souš. Na té staré podstavě, která dnes leží na hlubokém dnu, stála mohutná Atlantida. Ale žulová podstava dna Atlantiku je také ztenčena. A ztenčuje se i dnes. Ne však proto, že by někdo odebíral ze dna oceánu kubické kilometry žuly. Ztenčuje se z důvodu jejího krajního roztahování. Víš, Gore, tektonika pevninských desek je ve slunečním systému vlastní jen Zemi. Na žádné planetě neexistuje. A říkám to s plným přesvědčením. Ne proto, že bych znal údaje kosmických sond, ale proto, že mám staré

vědomosti. Pevninské desky „klouzají“ po povrchu planety jen u nás, na Oru. Mimochodem, ne tak dávno. Asi půldruhého miliónu let, od doby dokončení stavby Měsíce. Myslím, že uhodneš příčinu tohoto fenoménu?

Pomlčel jsem. Vše, co stařík vyprávěl, bylo pravděpodobné, ale nijak jsem si nemohl představit technologii. Jak bylo možné brát ze dna oceánů horniny a přenášet je někam do kosmu? Něco neuvěřitelného! Ale stařík jakoby nic pokračoval:

- Ohromné masy zemské kůry a část ochlazeného pláště byly použity na stavbu obalu družice. Zdůrazňuji slovo „obalu“! Protože uvnitř je Měsíc sestaven z materiálu zničené Astry. A navíc, vnitřek je poloprázdný, - dodal starý.

- Jde o to, že budovatelé Měsíce – pokračoval – museli zemskou kůru vybírat nerovnoměrně. Ohromný objem byl vybrán ze dna východní a jižní části Tichého oceánu, poněkud menší objem z jeho severní části. Tak se stalo, že rozsáhlá a v podstatě rovinatá pevnina Mu byla ze všech stran podkopána. Podle výpočtů starých to nebylo nebezpečné. Pod samotnou pevninou byla podstava zcela dostačující. Samozřejmě, pokud by nebyla speciálně narušena. Ohromné masy byly vybrány také ze dna Indického oceánu. Na výstavbu obalu Měsíce byly použity zbytky zaniklého kontinentu Lemurie. Před půldruhým miliónem let Atlantický oceán nebyl veliký. Ale část zemské kůry, zvláště na jihu, také byla použita na budovanou družici. Tak, každý trochu, a byla vystavěna měsíční litosférická košile. A nakonec práce byly dokončeny. A díky silnému gravitačnímu poli družice se Země přestala kolébat. Nejen to, ale její osa otáčení získala polohu, pro klíma Země neoptimálnější – známý nám náklon $22,5^\circ$ vzhledem ke Slunci. Mimochodem, díky Měsíci, či lépe, jeho gravitačnímu poli, náklon zemské osy zůstává neměnný, - usmál se „léčitel“.

- Nepochybuji, ale mám hromadu otázek.

- Otázky potom, - zastavil mě šedohlavý. Nejdříve to dokončíme. Kde jsme skončili?

- Že se vše jakoby zdařilo.

- Ano, tím, - kývl děda. – Všechno se zdařilo, jenže začaly plout kontinenty. Amerika - Severní i Jižní se začaly vzdalovat od Eurázie. Obě pevniny, přesněji jejich gigantické tektonické podstavy již nepociťovaly odpor zemské kůry ze strany Tichého oceánu, se začaly sunout na západ. A dodnes se pohybuje tímto směrem. Ne malou rychlostí – 1,8 cm za rok! Z téhož důvodu se vydala na jih Antarktida. Mimochodem, byla osídlena, a také bílou rasou. A dodnes pod ledovým pancířem leží ruiny starých měst... Ledaskde ruiny antarktických měst jsou vidět i skrze led, ale naši ortodoxní vědci je raději ignorují. Proč? Co kdyby se v ruinách našla zachovalá knihovna? Co potom? Jediná spása – tajně ji přepravit do zednářských skrýší. Ale stejně, šídlo v pytli neutajíš! Proto si raději očividného nevyšimají. Ale chtěl bych se vrátit. V souvislosti s pohybem celého Amerického kontinentu na západ začal proces protažení oceánské zemské kůry v Atlantiku. V dalekých dobách středoatlantické pohoří bylo svou větší částí na povrchu. A na jeho podhořích, porostlých tropickým lesem, ležela velká země Atlantid'anů. A teď uvaž sám, co se začalo dít s Atlantickým kontinentem, když zemská kůra na dně oceánu a pod pevninou začala zakoušet kolosální protažení?

- Přirozeně jeho tektonická podstava začala klesat na dno, - řekl jsem.

- Ne celá najednou. Agónie Atlantidy trvala stovky tisíc let. Ale proto byly pro kontinent nebezpečím velké otřesy. Například, pád bolidu či asteroidu do oblasti Atlantiku... velkým nebezpečím byly i výbuchy termojaderných bomb. Proto po první veliké válce Oriánů a Atlantid'anů, která se přehnala prostory planety před 40 tisíci léty, část pevniny Atlantidy klesla na dno oceánu. To donutilo Atlantid'any spěšně se stěhovat do Evropy, Afriky a Ameriky. A jejich poslední přesídlení, které proběhlo před 13 tisíci léty, jak víš, bylo spojeno s poklesem toho, co ještě zbývalo z jejich kontinentu, na dno oceánu.

- To znamená, že Atlantid'ané nesměli v žádném případě bojovat? – zeptal jsem se vědmáka.

- Bylo toho hodně, co nemohli. Nemohli připustit pád velkého bolidu poblíž svého regionu. Hlavně však neměli vstoupit do tajného spolku s třetí silou. Ta je postrčila k záhubě.

- A čím můžeš dokázat, že ten spolek kdysi existoval. – zeptal jsem se.

- Nepřímo dialogy Platona, - odpověděl pomalu starý. – Pamatuješ to místo v dialogu, kde Platon popisuje duchovní pád vládců. Jak časem ztratili svou božskou podstatu a začali se podobat „lidem“, či přesněji šudrům.

- Co myslíš, že se stalo?

- Myslím, že u Atlantů provedli nivelizaci stavů. Začínající sociální chaos dosadil na místo panovníků lidi s psychikou nevolníků-sluhů.

- Co by to bylo, ne-li působení psí-technologie třetí síly, čili toho, čemu říkáme T.S.? – přikývl ochránce. – Ale pak vyvstává otázka, proč společnost odvrhla starou tisíciletou tradici? Aby se zevnitř zničila? Ne, odpověď může být jen jedna. Odvržení nadiktovali vládcům Atlantidy zvnějška. Někým silným, kdo dobře věděl, co dělá.

- Ale kam koukali žrecové Atlantidy? – položil jsem otázku. – Copak neviděli, že stát se dostal pod diktát kdoví koho?

- Tys mi sám před několika hodinami řekl, že jakákoli změna ve společnosti začíná „výměnou“ žreců. Bez takové sociální operace vnutit společnosti jinou ideologii nelze. Neprojde. Institut žreců Atlantidy byl nejspíš zničen. A ne z vnějška, ale tiše, nepozorovaně a zevnitř... Poté, co proběhla nutná výměna žreců, vše šlo jako hodinky. Liberální ideologie všeobecné svobody, rovnosti a bratrství rychle přivedla k moci duchovní slouhy. Fakticky věc byla vyřízena. Říše se ocitla v „jejich“ rukách. A pak mylo možné s obyvatelstvem jakkoli manipulovat. Něco podobného se brzy stane u nás, v Sovětském svazu. Prodejní sluhové – šudři jsou u moci už dávno. Stačí je prostě koupit. Jak se říká v takových případech – je věc techniky...

- Tak proč je nekupují? – zeptal jsem se jízlivě.

- Čekají, až vymře stalinská garda – bývají frontovní hrdinové, - klidně odpověděl starý. - Čtyřicet dva roky ještě neuběhly.

- Proč 42 roky? – podivil jsem se.

- Protože u nich je vše podřízeno rituálu. Vzpomeň si, jak dlouho Židé „dozrávali“ na Sinajské poušti!

- Asi 42 roků, vzpomněl jsem si.

- Od smrti Soso Džugašvili – Stalina. Zemřel v roce 1953, přidáme 42, kolik dostaneme?

- Rok 1995.

- V tom roce nastane plný krach naší říše.

- Od svých slov, či neveselých myšlenek vědmák posmutněl. Seděl nahrbený a hleděl do jednoho místa a o něčem přemýšlel. Když jsem ho tak viděl, také mi nebylo dvakrát dobře. Abych nějak uvolnil situaci, připomněl jsem:

- Uvedls jen nepřímý důkaz řízení Atlantid'anů T.S. Nemohl bys říci něco závažnějšího?

- Závažnějšího? – probral se stařík. - Tak si vzpomeň na mýtus o Enochovi. Co se v něm říká? Že nějaký Enoch, dědeček všech a místního znal, že na Zemi přijde potopa, a proto vykopal na platu Gizy v Egyptě devět podzemních sálů. Co v nich ukryl, není známo. Ale tyto sály nás nezajímají. Nás zajímají dvě cihlové věže. Podle legend egyptských Židů Enoch věže vybudoval pod zemí, podle biblické tradice – na povrchu. To však také není zásadní. Zajímavé je dědictví, které Enoch zanechal ve svých věžích, dědictví pro budoucnost. Tam je ukryta pravda. První věž zaplnil tím, co mu bylo drahé, ale ne materiálním. Zřejmě něčím z oblasti duchovna. Do druhé věže Enoch schoval tajné technologie pro uchvácení vlády na naší planetě. A nejen pro její uchvácení, ale i pro řízení světa po potopě... Otázkou je, komu bylo adresováno toto poselství? A od koho? Pochopitelně, Enoch byl pouze prostředníkem. Zajímavé je něco jiného: psí-technologie uchvácení moci na Zemi a řízení budoucí společností po potopě, nemohly být surové. Nemluví se o snu ani fantasmagorii, ale o zcela konkrétním, mnohokrát vyzkoušeném a nanejvýš spolehlivém. Kdy a kde mohly být všechny tyto technologie vyzkoušeny? Pochopitelně, že v uplynulých starých epochách, na Zemi už zapomenutých. Když síly Tmy znalecky, beze spěchu, zásadně a pečlivě po dlouhá tisíciletí přebudovaly psychiku humanoidů, kteří se přistěhovali na planetu, přebudovaly v to, co dnes vidíme u šimpanzů a orangutanů. Je to tak? – zeptal se starý.

- Jistě, - ozval jsem se.

- No a co myslíš ohledně Atlantidy? Mohly ji tyto technologie obejít?

- Myslím, že ne. Tím spíš, že Enoch mohl přijít do země Kemi jen z Atlantidy. Nemohl se objevit odnikud jinud.

- No právě. Do Egypta se Enoch mohl dostat pouze z Atlantidy. Tam jejich žrecům a králům začala „ujíždět střecha“: Enochovi však bylo předpovězeno, že ve druhé válce znovu zvítězí Oriana, že jeho země se navždy ponoří na dno oceánu. Ale za to, že uschová v Egyptě pro budoucí agenty tajného řádu na světě, žrece Seta, speciální technologie, že jeho – Enocha – vezmou na jinou planetu. To dokazuje, že skuteční vládci země mají také kosmickou metropoli, nebo nějaké jiné planety, kde Enochovi bude také jako v ráji. Pamatuješ, jak živý odletěl v ohnivé lodi?

- Pamatuji, - přikývl jsem.

- O čem to svědčí? O tom, že loď, v níž odletěl Enoch, byla obklopena plazmou. Vše, jak má být. Tak snad to je vše. Usmál se ochránce. – Můžeme dokončit naši základní otázku?

- Samozřejmě, já tě pořád jen odvádím.

- Tu se nejedná o tebe, - přerušil mě šedý. – Prostě je tu nahromaděno tolik lží, že jedno hned vyžaduje osvětlení druhého, druhé zahrnuje třetí, a tak do nekonečna. Nevíš, kterého článku se chytit. Ale vraťme se k našemu tématu.

- O tektonice.

- Myslím, že ses pochopil příčinu tektonických posunů na Zemi. Pochopils mnoho o významu Měsíce pro naši civilizaci. Jistě se domýšlíš, že i gigantický Mu neklesl na dno Tichého oceánu bezdůvodně.

- Z tvých slov vyplývá, že Lemurii zasáhl asteroid ne náhodou, dodal jsem.

- Uvažuješ, - pohlédl na mě ochránce. – Nejspíš i Lemurie... Ale jak se říká: koho nechytí, není zloděj.

- Ale copak naši orianští žreci nechápali, co visí nad lidstvem? A že kontinenty nemusely být zničeny, kdyby na planetě nebyla třetí síla? – zeptal jsem se.

- Vše chápali. A nejen chápali, ale mnohé znali konkrétně. Alespoň od nezlomených a nepokořených žreců Atlantidy. Proto také proměnili na mnoha tisíciletí Ruskou říši v nedobytnou pevnost. Každému cizinci, který se dostal na její území, hrozila nevyhnutelná smrt. Dokonce takového, jako byl Herodot dále, než do Olvin nepustili. Proto nic nevěděl o skytských městech! Ale o skutečné ruské chronologii se dozvíš později. Jen ne ode mne, - ukončil starý svůj monolog.

- Teď se tedy domýšlím, proč Egyptané vpustili do své země Židy, - přešel jsem na jiné téma.

- A proč? – pohlédl na mne ochránce se zájmem.

- Aby na nich popracovali žreci Amona, to za-privé. Tak řečeno, aby mohli vyzkoušet na nešťastných Židech psí-technologie, zanechané řádu dobrým dědečkem Enochem, a – za druhé, aby zlověstné dědictví bylo z Egypta odneseno těmi, kdo ho přijal a začal se jím řídit. Je zřejmé, že v Egyptě se žreci Seta-Amona měli koho bát.

- Dokud definitivně nezlomili své oponenty – slunečné žrece Heliopole a jejich spojence Amenhotepa IV. neboli Achnatona. – Se smutkem v hlase řekl stařík. – A vůbec, dobře sis všimnul. Židé se ocitli v Egyptě nejspíš z tohoto důvodu. Ale řeknu ti, že bestiální psí-technologie, o nichž ses zmínil, ty které byly zanechány řádu v zemi Kemi, v Židech fungovaly už dlouho před jejich příchodem do Egypta. V Egyptě se konal jen závěrečný akord, nic víc. Pamatuješ rajskou zahradu? Kde se nachází? V povodí Eufratu a Tigridu, a ještě dvou nyní vyschlých řek, ústících do Perského zálivu. Jaká civilizace vzkvétala v těch krajích před 5 tisíci léty? Archeologové ji nazývají civilizací Ubajd. Myslím, žeš o ní slyšel. – Stařík se po mně přísně podíval.

- Tvářil jsem se, že vím, o čem hovoří, i když o protosumerské civilizaci jsem slyšel poprvé.

- Civilizace Ubajd v době svého rozkvětu zaujímal plochu téměř celé Mezopotámie, - pokračoval ochránce. - Tak na celém tomto rozlehlém území archeologové nacházejí sošky reptiloidů: široká ramena, úzký pás, neúměrně dlouhé hadovité nohy... Jako mají naše západní asketické top-modelky. Sama zručnost. Ale nejzručnější je hlava – protažená ještěrovitá s úzkým očním průřezem... A teď uvaž, pokud dělali sošky podle modelů, pak reptiloidé žili mezi lidmi otevřeně. Asi je považovali za bohy. Ale svým poddaným škodili... A teď otázka: neorganizovali to oni na budoucím území kultury

Ubajd nám známý Ráj (Edem)? A není jejich vynálezem fenomén Adama a Evy, později Abela, Kaina a Seva? Mnoho otázek, chlapče. Ale odpověď se nabízí sama – pokud se potomci Abrahama najednou objevili v Egyptě, je to zákonité. Můžeme tudíž učinit závěr, že Židé přišli do země Kemi jako vyvolený národ. Z jedné strany na dopracování, z druhé – na setkání se svými pány – agenti tajného řádu žreců. Část z nich se po 150 letech vypravila v čele s Mojžíšem do Sinajské pouště. Vidiš, zase jsme se dotkli tvé otázky! Prostě bez Židů a jejich šéfů z T.S. ani krok! To mluvíme o Jehovovi, to o těch, kdo se mu klaní. Rozhoupáváme kyvadlo sem a tam, – zavrčel starý.

- Ale sám jsi říkal, že pravda vyžaduje chápání souvislostí čili celistvosti.

- Ano, říkal. Tak tedy tvoje otázky. Vše, co jsem ti chtěl říci, jsem řekl, - usmál se „léčitel“.

- Otázek mám plnou fůru, ani nevím, čím začít.

- Začni od nejjednodušších, - povzbudil mě stařík.

- Tak jo, - povzdechl jsem si. – Čím, kromě toho, cos mi vyprávěl, lze ještě dokázat, že Měsíc byl uměle vytvořen? A že jej vystavěla stará předpotopní civilizace?

- Jak to chápu, jde ti o to, zda se v paměti lidí zachovaly, přirozeně, kromě našich tajných ruských véd, ještě nějaké informace o tom, že Měsíc má zcela pozemský původ? Chápu to dobře?

Přikývl jsem.

- Tak poslouchej: ačkoli se Měsíc objevil vedle Země před téměř půldruhým miliónem let, informace o tom, že Měsíc dříve na hvězdné obloze nebyl, se zachovaly u mnoha národů. Například, u Sumerů, Akkadů, u maloázijských Frygijců a Arkádijů. Ty poslední v Helladě nazývali předměsíčními. Informace, že Měsíc před stovkami tisíc let nebyl, se zachovaly v pověstech Aztéků, indiánů Teva a Navaho. Ve starých pověstech Mayů večerní oblohu Země osvětloval ne Měsíc, ale Venuše. Ta osvětlovala oblohu i u předků Finů a Tibetanů. V mnoha knihovnách lamaistických klášterů v Tiberu se zachovaly písemné prameny o daleké předměsíční epoše, kdy na Zemi spolu s lidmi žili bohové, obři i trpaslíci. Kdy nebylo nepřátelství a válek. Ty se prostě nezajímáš o starou mytologii, chlapče. Měl bys už s tím začít. Ani pohádky zřejmě nečeš, a češ-li, považuješ je za fantazie. Zatím však mnohé pohádky byly vytvořeny proto, aby zachovaly starou moudrost.

- To chceš snad říci, že v pohádkách jsou informace o tom, jak se na zemské obloze objevil Měsíc? – zeptal jsem se.

- Samozřejmě jsou. Málokterý národ ve svých pověstech nepřipomíná i předměsíční doby a hrdiny, kteří naší Zemi darovali večerní světlo. Existují i zcela konkrétní skazy.

- Rád bych je slyšel, - zasníl jsem se.

- To, co ti povím, znáš stejně jako já, - zasmál se děda.

- Sotva, - pokrčil jsem rameny.

- Stařík při pohledu na mne se rozchechtal.

- Tys neslyšel pohádku o Koblížkovi?

- Koblížkovi? – vytřeštil jsem oči. – Co ten s tím má společného?

- Přece Koblížek – to je náš Měsíc! A to není dětská pohádka. Je pro dospělé, ale díky dětem dožila až dodnes a bude žít ještě dlouho... Ochránci téhle skvělé pohádky jsou děti, ale její smysl musí chápat dospělí... Děti svůj úkol splnily... Dospělí zklamali! Tak je to, Juro.

- A jak ji tedy chápat? Vždyť tam jsou samé hlouposti!

- Stejně jako v pohádce „Kuročka Rjaba“. Logika žádná, smysl ohromný, - už vážně řekl děd. – Rozeberme Koblížka spolu. Čím začíná? Že nějaký děda navrhl své staré manželce, aby upekla koblížek. A babička vymetla truhly a sebrala mouku na upečení koblížku. – Je to tak?

- Tak, - souhlasil jsem.

- A teď, kdo je ten děd a babka? Možná, samotný Svarog s matkou Ladou. Ti v našich pohádkách často vystupují jako staříci. Možná je to narážka na naši starou metropoli. Nejspíš i to i ono. Obrazy jistě souhrnné. Důležité je to, přípravou pečiva se zabývala žena – ochránkyně jednoty, souladu a lásky. Odsud slovo lad a jméno Lada. Truhlice vyškrala, metlou vymetla. To znamená, že potřebný materiál byl deficitní. Jak lze charakterizovat takovou činnost? Nejspíš šlo o stavbu jádra družice. Věda dokázala, že uvnitř Měsíce jsou obrovské dutiny, ale přístroje zároveň ukazují velké magnetické anomálie... Jedno by ale mělo vylučovat druhé. Ale spíše jedno druhé doplňuje.

V pohádce se přímo říká, že stařenka na koblížek sotva vyškrabala... Podle projektu průměr disku družice nebyl malý. Co v takovém případě projektantům a budovatelům zbývalo? Ze shromážděného materiálu postavit něco, co se podobalo fotbalovému míči. A tak se stalo, že ze železných asteroidů byl sestaven skelet Měsíce. Uvnitř je Měsíc dutý, proto má malou hmotnost.

- To je logické, - řekl jsem, - ale jaký význam má zajíc?

- Zajíc, - bez rozpaků pokračoval děd, Nejspíš pole přitažlivosti nějakého velkého asteroidu. Vždyť umělou družici museli stavět vedle pásu asteroidů.

- A vlk? - nevzdával jsem se.

- Myslím, že obrazem šedého vlka se myslí gravitační pole gigantického Saturnu. Při dopravě k Zemi železná konstrukce budoucího Měsíce musela zřejmě projít vedle této planety. A obraz medvěda zřejmě označuje gravitační pole Jupitera. Hmotností ve sluneční soustavě nemá rovných. Opravdový medvěd! S liškou to asi chápeš. Jde o naši matičku Zemi. Fakticky, v pohádce se vypráví, kde a jak bylo postaveno jádro Měsíce a jak bylo přepraveno až k Zemi. Prostě tu pohádku musí člověk pochopit. Za pohádkovými obrazy je ukryta konkretika. A nesmíš se bát autorit, a spoléhat na svou intuici. A to je vše! - skončil ochránce.

- No teda, ... roztáhl jsem ruce. - Tu máš „koblížek“!

- Tak co, otázka je vyčerpána? - zeptal se starý. - Pokud ano, tak jdeme na další.

- Není vyčerpána, - vzepřel jsem se. - Například mi není jasné, proč je koblížek právě Měsíc, a ne něco jiného?

- Protože koblížek se nepeče. Ty nepečeš chléb, proto to nevíš, usmál se šedohlavý. V pohádce je založeno to, co nemůže být, a potom, jsou k ní i „klíče“. O nich jsi také dosud neslyšel.

- No, a ještě mi nejde do hlavy, jak lze vybírat ze dna oceánů horniny a přepravovat je do vesmíru na ohromné vzdálenosti.

- Tak to je ono? - zvažněl ochránce. - Projevuje se sovětská škola výchovy... Slyšels někdy o technologii teleportace?

- Název jsem slyšel, ale ne více, - odpověděl jsem.

- Budu tě muset seznámit s celou vrstvou vědomostí, - povzdychl stařík. - Tak problém bílé rasy neprojdeme ani do rána.

- A problém vážených globalizátorů a „bohem vyvolených“?

- Ale vždyť o nich stejně povídáš...

- Ne to, co bych rád, Juro... I když to bys měl vědět také, - znovu oživil ochránce. - Pamatuj, chlapče, staré civilizace byly technokratické přesně tolik, kolik potřebovaly. Technika v jejich společnosti zaujímal jen jí vyhrazenou oblast, ne více, ne méně. To naše primitivní civilizace debilů se snaží techniku proměnit v boha. Staré civilizace byly okultní. Neboli, dnešním výrazem magickými. Proto byly velké a mohutné. Co to je okultizmus? Práce s informačními a silovými poli Vesmíru. A to je vše. A teď si vzpomeň, jak se rodí hmota kolem nás?

- Pokud si vzpomínám, poprvé slyším, že se rodí. Současná škola si myslí, že hmota vždy byla... - poznamenal jsem.

- A nebyla. Hmota se rodí z vakua. Vakuum je univerzální banka informací. V oriánské čili ruské tradici je nazývají Rodem nebeským. I když slovo „nebeský“ neodráží skutečnost. Jde o to, že fyzickým vakuem je zaplněn každý atom. Myslím tím prostor mezi jádrem a elektrony. On, probuzené vakuum, po našem Svarog, rodí prvotní plazmu. Proto Svaroga považují za kováře všeho materiálního. Samargl Svarožič organizuje a strukturuje plazmu, zrozenou Svarogem. Odtud je i jeho název - organizující sám sebe. Strebog pak, neboli rychlý paprsek světla buduje proudy plazmy v závislosti na jejich frekvenci. Jeho vědomí pokračuje v tom, co začal jeho otec Svarog. A čím se zabývá Lada? Jejím úkolem je vytvořit z různého vzájemně spojené obecné. Odsud i slovo lad - spolupráce, vzájemné pochopení, konsolidace. Základním stavitelem atomárních a molekulárních struktur je matička Lada. Bez ní nic nejde. Prvé atomy Vesmíru, atomy vodíku se budují z plazmových polí s její pomocí. A z atomů vodíků všechny druhé prvky... Hlavní pece na přípravu hutné hmoty ve Vesmíru jsou hvězdy. Právě v jejich nitru se rodí těžké prvky. V nitru hvězd vzniká i látka budoucích planet. Planety nevznikají z kosmického prachu, jak se snaží dokázat naši vědci.

Planety se rodí z hvězd. A z nich se rozbíhají na své oběžné dráhy podle zákonů nebeské mechaniky. Jak už víš, hvězdný svět Vesmíru řídí vědomí Chorse, Daždboga, Kupaly či Jarily. V podstatě je to jedno a totéž. Síly Velese planety zařizují, tvoří na nich předpoklady uvědomělého biologického života. Vědomí Peruna uchovává svět hutné hmoty. Perun, jak pamatuješ, vojín-obránce, je potenciál gravitačních polí všech projevů reality. Jak vidíš, od informační banky čili fyzického vakua do hutného projevu hmoty leží jen 7 stupňů. Odtud je i sakrální číslo „7“. Sedm stupňů přechodu hutné hmoty v prvorozené informační pole. Hmota se může rodit či se vyvíjet, nebo se znovu svinout do vakua, tj. změnit se v informace. A ty říkáš, že hmota byla vždycky.

- To neříkám já. To tvrdí naše materialistická pozemská věda, - pokoušel jsem se ospravedlnit.

- Tak tedy, - zastavil mě starý. – Teleportace vždy začíná zpětným procesem. Protože vědomí člověka je vytvořeno podle vzoru a podoby Stvořitele, pak všech 7 stupňů dezintegrace hmoty ve fyzické vakuu probíhá obvykle v jeho vědomí. Probíhá téměř současně. Bylo něco materiálního a najednou to není.

- Jak to? – podivil jsem se.

- Takto, - řekl ochránce. - Koukej!

- Položil na obrus na stole kuchyňský nůž. Podíval jsem se na něj. Nic zvláštního: ocelové kované ostří, dřevěná střenka ... Ale najednou nůž před mýma očima začal mizet. Doslova se rozplynul ve vzduchu. Před staříkem na ubruse už nic neleželo!

- Kam se poděl? – jsem téměř zakřičel.

- Teď leží na mé lavičce u rokle, - vstávaje z lavice řekl starý.

Kapitola 16

STARÉ SVĚTOVÉ VÁLKY V MÝTECH. HMOTNÉ STOPY PO ATLANTIDĚ A ORIANĚ

- Pojd', projdeme se, nebo od našeho sezení se nám zploští zadky...

- Vyskočil jsem, předešnal vědmáka a vyběhl jsem ven. Na lavičce vedle rokle jak by se nic nestalo, ležel dědův kuchyňský nůž.

- Pochopils už, co je to teleportace? – zaslechl jsem za sebou baryton starého.

- Z... zdá se, že ano, - řekl jsem chvějícím se hlasem. – Tys ho zhmotnil tak, kdes chtěl?

- Nějak tak, mládenče. Kde jsem chtěl, tam jsem ho zhmotnil. A žádná kouzla v mé činnosti nejsou. Pouze znalost toho, co ty ještě nevíš... Ale tobě příroda nadělila mnohem víc, než mně. A takové kousky se naučíš velmi brzy...

- S těmi slovy šedohlavý mi vzal z rukou svůj nůž a podíval se na oblohu.

- Vidíš, to jsou ty tepelné pece galaktiky, - ukázal na hvězdy. Škoda, že dnes není úplněk! Rád se dívám na Měsíc... Teď se i ty budeš na naši družici dívat jinak...

- No jeřda! – zvolal jsem. – Můžeš mi říci, co se s ním teď děje? – zase jsem vypálil otázku.

- Mohu! – basem odpověděl děda. Za starých časů na Měsíci byla vytvořena umělá atmosféra. A mnohé tisíce let na něm žili naši velicí sourodáci. Byly tam laboratoře, závody na tavení těžkých kovů, velké kosmodromy... Ale před 40 tisíci roky to vše bylo zničeno. Válka proměnila v ruiny nejen Mars, ale i Měsíc...

- Ale nedávno jsi řekl, že civilizace na Dei – Marsu byla zničena mnohem dříve, před téměř dvěma milióny let.

- Ano, řekl, - souhlasil starý. – Ale šlo o starou civilizaci, a ne o podzemní kolonii poslanců ze Země, kteří se pokoušeli pomoci zázrakem přeživším obyvatelům vypálené Dei. Mimochodem, víš, proč Dea byla později nazvána Mars? A jak vzniklo jméno boha války?

- Pokrčil jsem rameny.

- Z ruského slova Mara, čili smrt...

- To, co jsem se dověděl, veselí nevyvolávalo. Na duši bylo smutno. Šli jsme kolem rokle, koukali na oblohu a mlčeli.

- No a teď, kdo je na Měsíci? Je tam nějaký život? – znovu jsem se zeptal.

- Je, mládenče. Jenom ne naše. Ne pozemská. Na měsíčních základnách Orianů a jejím nitru hnízdí tytéž stvůry, které milióny let žijí a vzkvétají ve vrstvách zemské kůry. Jejich UFO jsou dobře vidět i slabými teleskopy. Proto nikdo z našich, ani sovětských, ani amerických kosmických matadorů se na Měsíc nedere. Měsíční program je uzavřen, chlapče. Tak je to...

- Stařík přidal do kroku, sotva jsem mu stačil. Bylo vidět, že nejde na procházku, ale jde za určitým cílem, a mne vzal sebou, abych mu dělal společnost.

- Někam mě vedeš? – zeptal jsem se.

- Ještě deset minut chůze a budeme na místě, - odpověděl. – Nedaleko odtud mám „urij“, ruský mrtvé rameno řeky. Tam mám své síť. Zkontrolujeme je, vytáhneme ryby a na loďce po proudu dojedeme domů. Vždyť zítra odjíždíš. A jednu loďku si vezmeš. Proto si chci z „urije“ přivést náhradu. Spolu nám bude veseleji. Poseděli jsme doma u rozhovorů. Včera, když jsi spal, jsem zkontroloval síť. Zítra na to nebude čas. Proto je prohlédneme teď.

- Ale vždyť je tma, - podivil jsem se.

- Nevadí, tyčky mám z břízy, najdeme to, uklidnil mě starý.

- Po několika minutách stezka začala klesat a brzy skončila na břehu jakéhosi vodojemu. Co jsem se rozhlížel, stařík stáhl na vodu svou loďku a pobídl mě, abych nasedl. Sám si sedl k veslům, a mě požádal, abych se usadil na přídi. Za chvíli jsme našli první tyčku. Na pozadí temné vody, díky bílé barvě, ji bylo dobře vidět.

- Chytni provaz a kontroluj, z přídě to půjde snáz, - řekl děd.

- Ulehl jsem na přídě loďky, nahmatal jsem vedle tyčky šňůru sítě a začal jsem probírat pasti. Síť byla velká, a proto i ryby nebyly malé. V 5 metrech od tyčky se chytila pořádná štika. Opatrně jsem ji vymotal ze sítě a položil do loďky.

- Ne miň, než 5-6 kilo, konstatoval starý. – Pro naše místa je střední. A koukej, vedle může být i větší štika.

- A opravdu, brzy se na přídě ocitla nejméně metrová štika! Pro mne vytáhnout takového obra bylo moc těžké, ale ve dvou jsme to zvládli. Potom jsme upravili síť a spokojeni jsme jeli zkontrolovat druhou. Do té se chytil jediný karas. Ale jaký! Přes tři a půl kila.

- To tu vždy ulovíš taková monstra? – zeptal jsem se.

- Obecně se do toho urije karasi dostávají zřídka, ale když už, tak takové kousky. Někdy i větší. To není severní Jakutsko, kde největší karas je jako dlaň.

- Byl tedy v severním Jakutsku. Zajímalo by mě, kde? – pomyslíl jsem si.

- Stařík zatím vyvedl loďku na střed meandru a vesloval k východu. Za několik minut nás zachytil proud Kondy.

- Nech mě veslovat, - nabídl jsem dědovi.

- Nehodlám veslovat, - zasmál se a pustil vesla. Domů nás donese proud. Teď se můžeme pokochat hvězdami. Podívej, to je krása! Teď nám les nepřekáží. Obloha jako na dlani! Chudáci naši lidé z měst, nemají ani tušení, že ze Země, tak jako dnes, může být vidět to hvězdné nekonečno!

Zvedl jsem hlavu. Stařík měl pravdu. Z řeky byla hvězdná obloha zcela jiná. Sametově černá jako ohromná kupole. A celá ta kupole hořela a jiskřila. Měl jsem dojem, že nebeské hvězdy nejsou přirozené, ale byly někým mohutným a velmi dobrým nalepeny na černé plátno gigantické kupole speciálně proto, aby udivovaly lidi. Od tohoto obrazu se myšlenky samovolně přenesly ke Stvořiteli...

- Už podruhé pozorujeme hvězdnou oblohu. A pokaždé se zdá být jinou. Čím to je? – zeptal jsem se.

- Tím, že ses vnitřně změnil. Poprvé, když jsme byli u rokle, jsi necítil sílu oblohy, teď ji cítíš. A to je vše, - odpověděl stařík.

- To znamená, že jsem se do určité míry stal jiným?

- A co myslíš? – odpověděl otázkou.

- Asi máš pravdu, - řekl jsem. – Mám takový pocit, že slyším hlasy hvězd...

- Ne hlasy, ale začínáš pociťovat proudy informací, vycházejících z nich. To je normální, chlapče. Tak to musí být.

- Starý znovu sedl k veslům a zatočil ke břehu.

- Přijíždíme k našemu domu, - konstatoval. – Náš výlet končí. Teď popijeme čaje a ty půjdeš spát. Jinak se nevyspíš...

- A ty? – zeptal jsem se.

- Nejdříve dám do pořádku ryby, potom navařím na zítra psům, ani nám karas na smetaně nebude vadit.

- Raději pobudu s tebou, - požádal jsem. – Budu ti pomáhat. Do Kondinského se dostanu za pár hodin. Přijedu k večeru. Jinak bychom to zítra nestačili...

- Dali ti zabrat ti „vyvolení“ s jejich globalizací!? Zítra to rozebereme, neboj!

- A stařík vystoupil z loďky a začal ji přivazovat ke sloupku.

- Nepochybuji, že mi o nich stihneš povyprávět, - začal jsem, - ale mám ještě jednu vážnou otázku.

- Tak se u tebe říká stovce otázek? – zažertoval stařík.

- Ne stovku, ale jednu. Ale pro mne důležitou. Chtěl bych, abys před mým odjezdem na ni stačil odpovědět.

- Co chodíš jako kolem horké kaše, řekni přímo, co ode mne chceš slyšet?

- O Stalinovi! – vyhrkl jsem. – O Stalinovi... Mnohokrát jsi o něm mluvil a na něj se odvolával. A zdá se, že ho nepovažuješ za tyрана a despotu.

- Tyran, despota? – tázal se šedý. – Proč bych ho měl považovat za někoho, kým nikdy nebyl? - podivil se „léčitel“. – Nu což, otázka je opravdu závažná, tím spíš, že těsně souvisí s tvými „vyvolenými“. Takže vše, co vím o Soso Džugašvili, ti zítra povím. Ale zítra. Teď seber ryby a pustíme se do nich.

- Brzy jsme přišli k domu, zapojili světlo, pustili se do úlovku. Hlavy a ocasy štik šly psům, a filet z bříška, jak řekl stařík, na rozlučkové „che“. Co to je, jsem ještě nevěděl. Obrovského karase kuchal sám hospodář. Na něj vytáhl ohromnou pánev. A když karas, zalitý smetanou, byl na peci, řekl:

- Pokud máš ještě nějaké otázky, sem s nimi. Osudem bílé rasy se budeme zabývat po nich.

- Dobrá, tak když jsme rozebírali jádra vědomí člověka, neboli čakry, uvedls týchž sedm úrovní, co před dvěma hodinami, když jsi vyprávěl o zrození hmoty. Jak tomu mám rozumět? Stejná sedmička bohů. Jen v prvním případě se jejich jmény nazývala centra vědomí, a v druhém, jaký vliv mají, tyto podoby Roda, na proudy plazmy, když je proměňují v atomární a molekulární struktury.

- A co tě udivuje? – podíval se na mne ochránce.

- Tudíž, ve staré orianské tradici byla pouze tato posvátná sedmička bohů a – konec?

- Proč si to myslíš? – zase se zeptal starý.

- Protože člověk je mikrokosmosem. Podle Hermese Trismegista – „co je dole, to je i nahoře“. Ale i podle Bible Bůh stvořil člověka ke své podobě a obrazu. A pokud v něm jsou energetická centra nazvána jmény Stvořitelů hutné hmoty, to znamená, že jiní bohové nemohou být?

- Správně sis všimnul, sedmička je jedna a tatáž. Uvnitř člověka jsou uzavřeny tytéž duhové barvy, jako při rozkladu přes čočku nebo vodu bílé barvy. A každá barva má název jednoho z našich bohů, - usmál se mému dohadu starý. – Ale jde o to, cos zapomněl o vědomí Roda a Černoboha. Příroda i člověk má ne 7 posvátných center, ale devět: Rod je informačním polem vědomí, Černoboh – opačná strana Roda – je ta síla, která svinuje využitou hmotu do fyzického vakua. Proto Černoboh ani v Orianě, ani na Rusi nepovažovali za zlého boha. Pouze za destruktora. Jeho úkolem bylo převádět vše přežilé a neschopné evoluce, v informace. Je to reálná síla, ne nepřátelská ani bohům, ani lidem...“

- Pak ale nechápu, odkud se vzalo tolik bohů u hinduistů a našich pohanů?...

- Pouze pojmenované vektory použití těchto devíti nejvyšších sil. A ještě ti řeknu, chlapče, že každé náboženství je otroctví lidského ducha. Naši předci – Oriané a Atlantidáné – nebyli ani mystičtí, ani religiózní. Jejich náboženstvím bylo vědění o Vesmíru. O evolučních procesech, probíhajících v informačních polích, plazmových polích, a vši mnohotvárnosti hutné hmoty. Lidstvo někdy pochopí, že náboženství potřebují „páni“, potřebují je k ovládnutí svých otroků.

- Ale pak vysvětlí, proč je tolik řečí o pohanství. O obětování lidí a tak podobně?

- Copak to sám nechápeš? – povzdechl ochránce. - Aby se lidé báli. Co vyžaduje každé náboženství? Slepou víru. Ale védické vědomosti o Vesmíru tuto víru fakticky rozkládají. Nahrazují ji vědomostmi. Co je pro náboženské fanatiky nejdůležitější? Přece víra v boha. Pro adepty védického chápání světa to jsou znalosti Stvořitele, spolupráce s ním, získání informací od něj. Někdy si promluvíme o naší staré oriano-ruské kosmogonii. Dnes by stačilo.

- A ještě mě trápí jedna otázka, pro tebe asi ne moc složitá. A netýká se kosmogonie.

- Tak čeho? – přerušil mě starý.

- Války Orianů a Atlantů. Píše se o ní u Platona. Z hlediska naší vědy zjevně málo. Jsou tam odkazy na egyptské prameny, ale ty nebyly v Egyptě nalezeny.

- Dosud nebyly, - zavrčel šedý. – Někdy je přece najdou...“

- Ale ještě nenašli. Myslím, že to Světové zákulisí nedopustí.

- Dopustí, nic s tím nesvede. Oni nejsou tak silní, jak si o sobě myslí. A na Zemi je síla, která na ně dohlíží. A síla nemalá – řekl záhadně. – Ale tvoji otázce rozumím, takže buď trpělivý a poslouvej. Pamatuješ starořecký mýtus o boji Herakla s Antejem?

-- Pamatuji, - řekl jsem.

- O čem vypráví? V mýtické formě o téže válce. Jak se překládá latinské Hercules nebo pozdější řecké Herakles do staré ruštiny? V helénském to znělo jako Heraklios nebo Jaraklis, v ionském nářečí – Jaraklis. Ionové, jak známo, jsou přímí potomci Pelasgů, kteří přišli do Řecka z Přičernomoří. A

byli následníky Tripolců... Dokonce ani naše ortodoxní věda to nepopírá. Tak uvaž sám, jak nazývali Herakla Rusky.

- Vychází to na Jaroslava.

- No právě, - Jaroslav! Jar – to je síla, přičemž nebeská – nejvyššího řádu. No, a slavení, myslím, že víš, co to je. Jaký je tedy smysl jeho jména? – zeptal se vědmák.

- Slavný svou silou, tak to vychází. – řekl jsem.

- To je to pravé jméno! A tu – Herakl. Hercules! Co ta slova označují? I v Řecku i v Itálii je jejich smysl dávno zapomenut.

- Spolu s jazykem Etrusků... A ještě musíš vědět, chlapče, že Herakl – Jaroslav nikdy nebyl řeckým hrdinou. Nenarodil se v Řecku. Řecký mytologický cyklus o Heraklovi je pouze středověký výmysl Rosenkruciánů. Možná proto, aby budoucí generace zapoměly na pravý původ tohoto hrdiny. Nejstarší, zázračně zachovalé mýty tak nazývají Herakliose – Jaroslava hyperborejským. Jeho střely přinesly bohům vítězství v jejich bitvě s giganty. Smrtník porazil polobohy! Hned si povíme, kdo byli bohové a kdo giganti, ale nejdříve skončíme s Jaroslavem Heraklem. Koho porazil Herakles hyperborejský na západě Afriky?

- Anteje, - tupě jsem zavrčel.

- A teď rozebereme i jeho jméno. Co označuje? – zeptal je ochránce.

- Atlantida je řecká transkripce. Pravý název země v oceánu je Antida – začal jsem vzpomínat.

- Tudíž, oponenta Jaroslava-Herakliose jak nazývali?

- Vychází to na Atlanta, - udělal jsem závěr.

- Konečně? – zvolal stařík. - Bud' jsi příliš chytrý, nebo tak otupělý.

- Prostě se mi vždy zdálo, že ten mýtus dobře znám, že jsem ho pochopil...

- Pochopil z nesprávné strany, - zabručel vědmák. – Ale vraťme se k mýtu. Pamatuješ, třikrát Herakles-Jaroslav vrhá Antea na zem. A ten pokaždé, když nabral sílu z matičky Země, znovu se zvedá na nohy. Jak to vysvětlíš?

- Pokrčil jsem rameny. Atlant Antej byl synem Země Gey. Pocházel z ní, a Země mu dávala sílu. Rozumíš narázce? Pamatuj, že v mýtech není prázdných slov. Mýty nejsou pohádky. To je hutný, obrazný obal pravdy.

- To by znamenalo, že s našimi předky Atlanti bojovali ve spojení se stvůrami z podsvětí. Jeb to tak? – nejistě jsem odpověděl.

- Pokud věříme mýtu, bylo tomu tak. A Oriané porazili své nepřátele, když rozbili jejich spojenectví. Pamatuješ, co udělal Jaroslav? Odtrhl Anteje od země a dorazil ho ve vzduchu... Z hlediska moderní strategie donutil Atlanta bojovat čestně, jeden proti jednomu...

- To je teda mýtus! – upřímně jsem se podivil. – Je v ní úplný výklad války!

- Pouze obrazný, a pro chytré lidi... - dodal stařík. – A teď si připomeneme, kolik velkých katastrof, spojených se starými světovými válkami se odráží v našich i jiných mýtech?

- První válka, to je boj bohů s titány, druhá – bitva bohů s giganty, a třetí – bitva týchž bohů s Tyfonem...

- Ačkoli jsou mýty starých Helénů dosti pozdní, a mnohé z nich vymyšlené ve středověku, či dokonce v epoše Obrození, v jejich základě je přesto skryta pravda, - řekl ochránce. – Zrovna jsi připomněl tři katastrofy. V pověstech jsou spojovány se starými světovými válkami. A bylo tomu skutečně tak. O třech velkých předpotopních válkách se mluví i v ruských tajných védách. Tytéž tři grandiózní války. Říkáš, - první válka byla u bohů s dětmi Kronidy. Uran, otec Chronose označuje bezednou oblohu. Kronos či Chronos označuje čas. Tady máš i prostor u čas! Znamená to, že Titáni jsou děti prostoru a času. Není to přímé ukázání na Vesmír?

- Vychází to, že ano, - pokořen logikou starého jsem souhlasil.

- Půjdeme do hloubky, - neslyšel mě děda. Dlouhý čas boj je vyrovnaný. Nevítězí ani bohové, ani titáni. Co tehdy podnikne Zeus? Vrhá proti titánům, synům nebe Uranova storuké gekatonchejnery a jednooké Kyklopy. Jedni i druzí přicházejí z černých hlubin podsvětí. O hlubinách země hovoří řecký redigovaný mýtus. Jde asi o jiné hlubiny. Nejspíš kosmické. Storucí srovnávají hory, obracejí zpět toky řek. Na jejich cestě hyne vše, dokonce kameny se rozpadají v prach. Země se třese jak osikový

list. Slunce se topí v černých mracích. Řvou strašné uragány. Ale přece – titáni byli poraženi. Jsou svrženi do černého pekla a na stráž jejich dalekého ponurého vězení byli postaveni storucí. O čem vypráví mýtus? Že z bezedného Vesmíru přišla nečekaná pomoc. A že nepřítel byl zahnán za hranice Vesmíru. Peklo u starých, to nejsou hlubiny Země. Hlubokým podsvětím se staly později, kdy lidé zapomněli na Vesmír...

- A teď se podíváme, čím se liší tento mýtus od našeho ruského o boji Velese s Rinem? Podstata je stejná – nejdříve válka za stejných podmínek, vítězství přináší vnější síly. Síly, zrozené nebem – naší metropolí... Tak? – kývl hlavou ochránce.

- Zdá se, - souhlasil jsem.

- Teď se podíváme na druhý mýtus. Vypráví se o boji bohů s giganty. Ti nejsou zplození nebeského Urana, mají jen matku – matku Zemi. A vyšli na povrch z jejich útroby – jeskyní a zlomů. Je to tak v mýtu? - zeptal se šedý.

- Tak, zdá se tak.

- Navíc giganti byli pololidé-polohadi... Válka s nimi byla ještě těžší, než s titány. Ale bohům pomohl smrtelný Jaroslav-Herakles. To on svými šípy, otrávenými krví hydry, naklonil pohár vítězství k bohům. Je to tak správně? - znovu se zeptal stařík.

- Přikývl jsem.

- Potom uvažme, s kým bojovali olympané?

- Zřejmě s hadoještěry-reptiloidy. Ale kde tehdy bylo lidé – jejich spojenci?

- Lidé zřejmě pro naše bohy nebezpečí nepředstavovali. V paměti lidu se zachovali ti, kdo to vše vyprovokoval – reptiloidé. V pozdní ruské tradici – draci Goryniči. Veliký Afanasjev je také tak popsal. O nich jsme však již mluvili. Nyní chápeš fenomén Jaroslava-Herakla. Ten bojoval spolu s bohy proti podzemním příšerám, když na Zemi nebylo ani Řecko, ani Egypt s jeho pyramidami, ani Čína... Nebyla ani velká Rus. Ale byla Atlantida a mohutná Oriana. A tyto události probíhaly ne zas tak dávno. Před takovými 40 tisíci léty. Mimochodem, mýtus o bitvě Herakla-Jaroslava s Antejem se vztahuje právě k té době... Protože v mýtu o Tyfonovi už Jaroslav-Herakles nefiguruje.

- Starý na chvíli zmlkl, ale pak pokračoval. - Mýtus o Tyfonovi vypráví o poslední válce. Pamatuješ, jak se Tyfon narodil? Z jedné strany je synem nekonečného Tartaru-pekla, z druhé strany matky Země, tj. zase Kosmos plus útroby planety. Možná, že mýtus poukazuje na to, že spojencům Atlantidy přišla z vesmíru nějaká pomoc. Vzpomeň si. Tělo měl Tyfon lidské, ale místo hlavy měl tisíce hadích krk s dračími mordami. Místo prstů na rukou – hadi, stejně i na nohách... Část bohů se strachy dala na útěk. Vypověděly jim nervy. Nepolekali se jen Zeus s Athénou a Apolonem. Tato trojice Tyfona porazila. Nezapomněl jsem nic? – zeptal se.

- Zdá se, že ne, - řekl jsem.

- A teď si připomeňme Platonovy dialogy, Juro. Co se v nich říká? Že před válkou s Atlantidou se proathéňané lišili od svých spojenců. Jak vidíš, shoduje se to s tím, co se říká v mýtu. A samotná příšera? Typhon, odporná směs člověka a draka. Myslím, že to komentovat nemusíme. Jde zřejmě o svazek lidí a ještěrovitých. K tomu zaútočil na svět bohů a lidí ze Západu.

- A byl zničen posledním bleskem Dia, - dokončil jsem za „léčitele“.

- Ano, posledním, nejsilnějším, ale posledním. Tomu se říká Pyrrhovo vítězství, chlapče. Bohové se také vyčerpali. Navíc, Typhonova smrt způsobila potopu a prudkou změnu klimatu... Jak vidíš, v mytologii se ledasco odráží, Georgiji-Gore. A ne málo. Chápeš, úmyslně se vyhýbám ruským tajným védám. O nich málokdo ví. Ortodoxní vědci vůbec o tajných védách neslyšeli – řekl ochránce. Proto si budeme muset připomenout něco ze známé mytologie, ale ne řecké, nýbrž indické. Vždyť víš, že staří Indové byli stejně jako my týmiž Rusy. A do Indostanu přišli ze Sibíře a jižního Uralu. Proto máme blízkou morfologii. Kromě toho u nich, u Indů, není redigována. Existuje cyklus indických mýtů o mohutných Asurech. Jakoby stvořitel Brahma předtím, než odešel na odpočinek, rozdělil vládu na Zemi mezi bohy a Asury. Asuři bylo považováni za starší bratry bohů. Zajímavé je, že část z nich byla podobná drakům, druhá byla zcela lidská. Hned vzniká otázka: proč? Ne snad proto, že se jedná o svazek humanoidů s nehumanoidy? Jiné vysvětlení není. Pak vzniká další otázka: kde mohl existovat takový svazek? V Oriane žili bohové. To znamená, zase Atlantida. Jeden

drakovitý Asur, Ušanas Kavia, který si osvojil všechny magické síly Vesmíru, se u Asurů stal vrchním žrcem. Fakticky duchovním vládcem. Navíc pro sebe uchvátil planetu Šukru čili Venuši. Zajímavé je, že jeho kolega, vrchní žrec bohů Brachisata si zajistil vládu nad Jupiterem. To znamená, že Asuři a bohové si mezi sebou podělili nejen Zemi, ale i planety Sluneční soustavy. Je zajímavé, že ani Mars, ani Měsíc Asurům nepatřily, ale nepatřily ani bohům. Nejspíše tyto planety byly neutrálním územím, kde bohové i Asuři měli stejná práva. V mýtech o starších bratřech bohů – Asurech – se říká, že měli nad Zemí tři nebeská města. Zřejmě velké osídlené družice. Kromě toho, Asuři měli i města v podzemním carství. O čem svědčí tento fakt? O tom, že Asuři představovali svazek nebe a země. Svazek lidí a stvůr, spojených jednou ideou. Poukázání na to, že Asuři byli starší než bohové, také o něčem vypovídá. Mýty o Asurech končí jako i Platonovy dialogy: Asuři byli zpočátku čestní: ušlechtilí, dobří a spravedliví. Ale potom se proměnili ve zlé demony. Ve dvou velkých válkách je bohově zničili. V první válce Asury porazil Indra. Ve druhé hrozný bůh Rudra. Ten zničil jejich nebeská města. Ale pod zemí jejich města, máme-li věřit mýtům, stojí a vzkvétají, - dokončil své vyprávění vědmák. Mýty o velikých válkách minulosti lze vyprávět do nekonečna. Ale myslím, že tobě to stačí. I beze mne se v tom vyznáš. Tak co, jednoduché otázky skončily? – pousmál se starý.

- Ne, ještě jedna, lehká.

- Jaká? – se zájmem vzhlédl stařík.

- Kolik jsme toho navykládali o Atlantidě a Oriane, dvou předpotopních říších, ale pokud vím, žádné stopy po nich na Zemi nebyly objeveny.

- Mýlíš se, chlapče, velmi se mýlíš. Stopy jak Atlantidy, tak Oriany, a dokonce velkého Mu byly dávno nalezeny. Jenže to, co objevili výzkumníci, vědecké kruhy nepřijímají a nikdy nepřijmou. Tak vzniká dojem, že staré civilizace jsou jen krásný mýtus.

- S těmito slovy stařík odešel ke smažícímu se karasovi, postrčil ho vidličkou, a potom se vrátil a řekl:

- Zatímco budu připravovat „che“, přečti si něco z toho, co se mi podařilo sebrat. Posad' se blíž ke světlu, a já hned.

- Šedohlavý vyšel z kuchyně a brzy se vrátil s nevelkým balíčkem v rukách.

- Na, otevři a čti. K tomu mě nepotřebuješ.

- Zatímco jsem rozvazával balíček, starý vytáhl z láku břicha štik a položil je na stůl. Potom roztopil ruskou pec.

- Nasolená břicha se obvykle suší na vzduchu. Ale my je vysušíme v ruské peci. To bude rychlejší, - zavrčel.

- Jeho repliky jsem si vůbec nevšiml, Mé oči se vpily do výstřižků, které byly v balíčku. Nejdříve se psalo i nálezech v Atlantiku: *V roce 1968 dr. Menson Valentine objevil a prozkoumal „cestu Bimini“, potopenou stěnu, základy, cestu či dok, ležící v hloubce kolem šesti fatomů východně od Severního Bimini. Komentáře k nálezu překvapovaly: Každý, kdo viděl tuto velkolepou kamenickou práci pod vodou, která se táhne v přímé lince na tisíce stop do tmavě fialové dálky, než se propadne do písku (a později se objeví znovu v jiné části Bimini jako gigantická citadela) si nebude dělat iluze, že byla vytvořena pouze lidmi.. Navíc chemickým složením se tyto kameny nepodobají obyčejným pobřežním, ale podle názoru dr. Valentina byly speciálně opracované a tvořily kompozitum, jako beton... Dále v moři, také nedaleko Bimini v hloubce asi 100 stop piloti pozorovali vertikální stěny a oblouk. Kolem 200 milí od Bimini za jasného počasí bez větru jsou z letadel v moři dobře vidět podvodní komolé pyramidy...Dále ještě zajímavější: ve vzdálenosti 10 milí od zátoky Androse byly vyfotografovány ohromné kruhové přerušované nákrasy monolitů na oceánském dně, některé v dvojítech, a některé v trojítech koncentrických kruzích, představující něco jako britský Stonehenge... Početné nezvyklé architektonické stopy byly nalezeny v různých místech Bahamské lávky. Některé byly nalezeny jen díky rostlinstvu na kamenných stavbách, pohřbených pod mořem, a které lze poznat podle přímých linek a dokonale kulatých nebo obdélníkových tvarů... Jiné stavby, provedené rukama člověka se vyskytují v hojném počtu v Karibském a přilehlých mořích. Když je voda jasná a klidná, lze vidět dlážděné cesty, táhnoucí se po dně podél pobřeží u východního Yucatánu, Britského Hondurasu, a táhnoucí se mořem do míst příliš hlubokých. K severu od Kuby byl*

nalezen potopený komplex budov, zabírající přes 10 akrů, který byl zkoumán sovětskými vědci. Ponor, provedený francouzskou ponorkou „Archimed“ u severního pobřeží Puerto Rico, objevil stupňovitá schodiště, vyřezaná v příkrých svazích kontinentálního šelfu u Androse ve značně větší hloubce, než ostatní nálezy... To, že ze vzduchu v oblasti Azor jsou vidět podvodní stavby a dokonce celá města, jsou zprávy od roku 1992, kdy piloti letů Brazílie – Dakar si náhodou všimli něčeho jako potopeného města, na západním svahu Středoatlantického pohoří, jehož nejvyšší částí jsou právě Azorské ostrovy. Takové vzácné pohledy se naskytují jen tehdy, když Slunce a hladina oceánu dosahují optimálního stavu pro podvodní pozorování. Jiná pozorování potopených architektonických ostatků i celých měst byla provedena u BoaVeita a ostrovů Kabo-Verde u Feila... Všude podél kontinentálního šelfu a blízkých rovin Atlantiku začínáme nalézat zbytky toho, co může být relikty těch, kdo přežil katastrofu... Podél pobřeží Portugalska, Španělska, Francie a severní Afriky legendy vyprávějí o ztracených přístavech, potopených městech, zatímco skutečné cesty a stěny leží pod Atlantikem.“ Na chvíli jsem se odtrhl od výstřižku.

- Tak co, jak se cítíš? – s úsměvem se zeptal děda.

- Dobře, - ozval jsem se. – Tudíž, nevěř svým očím, ale věř našemu svědomí.. Svědomí kabinetních krys...

- Přidej koupených a podplacených – povzdechl starý. - A pak, nejde o svědomí, ale o regálie, vědecké tituly.

- Ale tak lze zavrhnout cokoli, - rozhořčil jsem se.

- A zavrhují! K tomu byla na Zemi vytvořena vědecká oligarchie. Za pravdivé se u nás uznává ne to, co existuje ve skutečnosti, ale to, co uznají vědecké authority. Pokud něco objeví obyčejný člověk, jeho objev nebude pravdivý, dokud to neuznají vědečtí oligarchové.

- A co když to nechtějí uznat? Co pak? – zeptal jsem se.

- Tím hůř pro pravdu. To je vše, - s hořkým úsměvem řekl starý.

- Tak co budeme dělat? – vyhrkl jsem,

- Nic! Prostě shromažďovat údaje, ale nespojovat se s vědou. Naše současná ortodoxní věda v oblasti filozofie, chronologie, ufologie, paleontologie, sociologie, netradiční fyziky a mnoha dalších vyvíjejících se disciplín, se proměnila jakýsi jezuitský řád a to, co neodpovídá jejím dogmatům, nemá právo na život. Už jednou jsme na toto téma mluvili, a ty se pořád divíš?

- Tak tedy Atlantida je nalezena. Podle tvých výstřižků z časopisů je to fakt. Jak je možné nevidět to, co je zřejmé.

- Jsou slepí naši ortodoxové! Když něco nechtějí vidět, ničím je nedonutíš. Věda je navíc jejich krmítko. Chápeš? Kr-mít-ko – slabikoval šedý.

- Když přiznají, že byla Atlantida a nedej bůh ještě Oriana-Hyperborea, tak za prvé, všechny vyhodí z práce. Za druhé, zbaví je vědeckých titulů a regálií. V důsledku toho pomřou hlady. Vždyť kromě pseudovědecké lži nic víc dělat neumějí. Není ti jich líto? – vychytrale na mne pohlédl vědmák. – A já je upřímně lituji. Jsou otroky těch, kdo jim platí. A celý kvůli penězům musí křivit duši. Podívej se na další výstřižky. S Atlantidou ti to vyšlo. Přečti si však o Orianě. Ta je nám blíže. To je náš ruský sever a Sibiř. – zavřel starý a vymetal uhlíky z ruské pece.

Znovu jsem otevřel obálku. Rok 1924, expedice na Kolský poloostrov. A. V. Barčenko. *Nalezeny zbytky staré observatoře, vstup do podzemí a zalomené sloupy.* Očima jsem rychle proběhl výstřižek. *Podle názoru A.V. Barčenko ruiny, které objevil, jsou staré několik milionů let... A nový výstřižek. Popsáno putování po řece Pjasina slavného E.I. Urvanceva. Když chodil po Tajmyru, nejednou slyšel od Něnců a Nganasanů o rozvalinách starých bohatýrských měst, stojících v horách Putoranu, o stupňovitých pyramidách, pokrytých půdou a stromy, a o hlubokých jeskyních, uchovávajících jakoby nezměrné poklady...Samotný Urvancev objevil mezi břehem moře a horami Baranga v močálovité tundře úsek dlážděné cesty. „Cesta je široká s rovnými plochými parapety“.* Vysvětlit tento nález výzkumník nedokázal. *Přiřadil jej k rozmarům přírody...Mezi zápisky starého jsem našel i norskou ságu. Pověst o pracovitém Staurlagovi. O tom, jak tento pracovitý lupič vykradl chrám slunce na ostrově Bílý. Ostrov Bílý v ústí řeky Ob? Nějak daleko. – pomyslel jsem si. Ale proč byl na ostrově*

chrám? Copak jeho farníky byli mroži, tuleni a bílí medvědi? Chrám byl jasně postaven pro lidi. Ale ve středověku byl ostrov pustý... Výstřižků o severu bylo hodně. Nevěděl jsem, čím začít...

A mezitím vousatý kuchař nosil na stůl. Doprostřed postavil karase, smaženého ve smetaně. Vedle salát z rajčat s cibulí. Na kraji jako vždy – sbitěň, med a bochník voňavého chleba. Z vůně smaženého karase se mi málem zatočila hlava.

- Sedej ke stolu, chlapče, dočist to budeš stačit, - pozval mě starý.

- Odložil jsem obálku a přisedl k jídlům. Přiznám se, že jsem nikdy nic podobného nejedl! Karas se v ústech roztápl, měl jsem pocit, že se nikdy nenajím. A smažený kaviár ve smetaně s přísadami téměř opíjel. Stařík seděl naproti a dělal, že jí. Ale bylo vidět, že má dost. A že můj vlčí apetit jej zjevně uspokojuje.

- Nestyd' se, ten karas by stačil pro čtyři, - usmíval se. – Urvanceva jsi četl?

- Přikývl jsem.

- Dále budou údaje o městech vousatých mohutných lidech bipolárního Uralu, o sídlech záhadných Omoků od Oleneku a Leny... O pyramidách a zbytcích kamenných cest v Jakutsku... O mrtvých městech, zničených výbuchy a požáry v poušti Gobi, vnitřním Mongolsku v Číně... O dobré stovce čínských pyramid, zarostlých lesem.

- Jak, v Číně jsou pyramidy? – málem mi zaskočilo.

- Je jich dvakrát více, než v Egyptě. Jenže jsou čínské. Číňané se jich bojí jako ohně.

- Proč?

- Protože kdyby se jich dotkli, obrátí se vzhůru nohama celá představa o světových dějinách. Zřejmě jim „pánové“ dali přísný zákaz: nedotýkat se zničených měst, ani starých kosmodromů, co jsou vedle některých z nich.

- Copak tam jsou i staré zničené kosmodromy?

- Startovací dráhy, - upřesnil ochránce.

- Karas mi zase uvízl v krku. Mohl jsem předpokládat cokoli, ale něco takového! Vědomí se zase bouřilo.

- Na severozápadě Číny je celá zničená země, chlapče. Mrtvá města v Gobi v 30. létech objevil N.K. Rerich. Mimochodem, skvělý člověk, - povzdechl si ochránce.

- Vy jste se snad znali? – nechtě jsem přešel na vykání.

- „Ne vy, ale ty! – příkře řekl stařík. – A Nikolaje Konstantinoviče jsem nejen znal, ale kamarádil se s ním.

- Málem jsem sletěl z lavice.

- A kde? – zeptal jsem se.

- Na Altaji. Spolu jsme přezimovali. Byla to těžká doba. Sotva jsme přežili. Ale dost o tom. Nemluvíme o Rerichovi, ale o Orianě.

- Takže naši předkové měli své základny ve střední Ázii?

- Nejen v Ázii, ale i v Americe. Tady mám poznámku o neznámo kým postaveném městě na Aljašce. Objevili ho v roce 1942. Město není zničeno. Zachovaly se patrové domy s vodovodem a kanalizací. Američané ho vzali pod svou „ochranu“. Vedle postavili vojenskou základnu. A ta bude stát, dokud město nerozeberou do základů.

- S těmito slovy se stařík pohrabal v obálce, a podal mi nalezenou poznámku. Vše byla pravda. Velké zděné město za polárním kruhem. Vedle vojenská základna a vědce tam nepouštějí. Vše, jak se patří. „Pánové“ naší civilizace umějí zametat stopy.

- _ Umějí, - souhlasil stařík. – Jenže vše schovat nelze, chlapče! Špatné je to, že vše u nás závisí na penězích. A sám víš, kdo je má. A tak penězi a vymýváním mozků ženou lidi do propasti. A v prvních řadách tam kráčí bílá rasa.

Kapitola 17

GENETICKÁ AGRESE. PRINCIP VZNIKU POZEMSKÝCH MALÝCH RAS. PODSTATA LIBERALIZMU

-Myslím, že je načase dokončit problém bílé rasy a problém „bohem vyvolených“. Jinak ti o Stalinovi povykládat nestačím. – zvedl se od stolu vědmák.

- Rychle vyhrabal popel z vyhřáté ruské pece. Pověsil v ní na železné tyčky bříška štik.

-Dokud vysychají, máme čas. Co jsem ti říkal? Vzpomínej!

-Že „pánům“ a jejich věrným poddaným vše normálně vyjde s globalizací jen tehdy, když na Zemi bude zaveden jednotný finanční systém, vznikne jednotné celoplanetární náboženství, kultura, a zmizí v zapomnění bílá rasa...

-Tu jednotnou kulturu jsi přidal sám, - usmál se šedý. – Ale chlapík, dodals to správně. Nyní chápeš, proč jsem vzpomínal dávnou minulost? Abys věděl, že bílá rasa lidí 2 x za dobu minulých civilizací visela mezi životem a smrtí! Dvakrát! I když přesněji to bylo 5x. Nechci vzpomínat Lemurijce. Uběhlo půldruha miliónu let. Ale z druhé strany byli také, jak ty říkáš, lidmi čistokrevnými. Tedy, pro T.S. nebezpečnými. A ten asteroid padl na jejich zemi ne náhodou. Kolik miliónů Lemurijců zahynulo? Podle véd Tamilů, jejich přímých potomků - 300 miliónů. Zda je to pravda, se už dnes nezjistí. Chtěl bych obrátit tvou pozornost na osud naší rasy. Před 40 tisíci léty za první velké války Orianů s Atlanty byly lidské oběti také veliké. Ne menší, než při zániku Lemurie. Jinak stálo by „pánům“ za to začít tento spor? Ty skupiny přesídlenců na pevninu, které ortodoxní učenci nazývají kromaňonci, byli malým zlomkem toho, co se zachránilo. V podstatě i Oriana i Atlantida se během té války proměnily v ruiny – ohromné hřbitovy, kouřící a nasycené radiací. Odtud pověsti o tom, že první předpotopní svět byl zničen ohněm. Doufám, že jsi četl legendy o Světovém požáru?

- Četl, jenže jsem nepochopil, kde a co hořelo.

-Teď to víš... V ohni zahynuly dvě nepřátelené civilizace, ale ne celá planeta, - doplnil starý. Aby se po takovém neštěstí znovu zrodila, si vyžádalo tisíce a tisíce let. Ale přesto, ani Oriana, ani Atlantida bývalé síly nedosáhly. Ale T.S. znovu na bílou rasu zaútočily. Tentokrát byl úder namířen ne na metropole, nýbrž na kolonisty. Úder byl skrytý, nepozorovatelný a časově roztažený. Mám na zřeteli genetické křížení s degenerovanými zástupci minulých civilizací: pitekantropy a neandrtálci. Každý zvědavý člověk má právo se zeptat, jak se to mohlo stát? Proč vysoce civilizovaní lidé najednou klesli ke křížení s němými chlupatými a sveřepými bestii? Na to lze odpovědět takto: křížit se s Neandrtálci začali jen přesídlenci z Atlantidy. A příznit se s poloopicemi začali v důsledku toho, že v jejich kultuře byl rozbit institut duchovních stavů. Jsou-li na Zemi všichni lidé rovni, všichni bratři, tak proč si nevzít za muže chlupatého uchvatitele – paleoantropa? Ať je, jaký chce, ale potravu vždy přinese. To není civilizací rozmazlený bílý modrooký estét, který ani neuživí ani neochrání...

-Ty si vážně myslíš, že ženy z Atlantidy po přesídlení do Evropy a Afriky začaly dávat přednost poloopicím? – zeptal jsem se.

-Copak muži Atlantid'ané místo bílých něžných krasavic, s čistou hladkou kůží a zvučným hlasem a blond vlasy začali dávat přednost špinavým, chlupatým, němým, smradlavým a zrudným lidojedkám? – se smíchem se zeptal stařík. – A pak, civilizovaná žena je vždy velmi praktická, více materializovaná a egoistická, než muž. A konečně, opici můžeš umýt, učesat... konec konců naučit artikulovaně něco bučet. A potom, představ si – chlupatý a tupý jak dřevo! A maso nosí do jeskyně pravidelně – a to je hlavní! A ovládat ho lze lépe než člověka!

-Máš to pěkné mínění o ženách. – podrbal jsem se ve vlasech. - To je nenávidíš od dětství?

-K opravdovým milujícím ženám se chovám dobře, - uraženě zavrčel stařík. – Nemám rád přizpůsobivé. Ty, pro které je muž jen živý chodící nástroj – mluvicí zařízení na získávání

materiálních statků... To vymyslela paní Blavatská, že muži Atlanti se začali mísit s opicemi. Prý byli takovými zvrhlíky a pološilenci. Mužská polovina etnosu se celá zbláznit nemůže. Protože jen mužskou zrůdu může napadnout mít pohlavní styk s opicí. Porozuměls? – zeptal se ochránce.

- Pochopil, na chvíli jsem si to představil a málem jsem dostal zimnici.

- No vidíš, a teď považ, jakému bohu sloužila babuška Blavatská? Podle ní teutono-slovanská rasa od koho pochází?

- Od prvotních semitů, - řekl jsem.

- Správně, pamatuješ si to. A my se zabýváme právě prvotními semity, přesněji protosemity. Protože oni vznikli křížením Atlantidů a Neandertálců. Už jsi pochopil, kam se poděla první vlna emigrantů z Atlantidy?

- Zrodila hybridní etnosy.

- Ne etnosy, ale předetnosy. to bude správnější, – opravil mě děda. – Co to je, ne-li zkáza bílé rasy. Jak vidíš, žádná krev, vše čistě a hladce. V 15. tisíciletí př. Kr. byla etnogeneze v podstatě dokončena. Po celém severu Afriky, Arábii, na Balkánu, Alpách, Kavkazu a horách Zagrosu chodili už ne Neandertálci, ale hybridní předetnosy. Na severu v horách kavkazoidové, v arabských stepích předci prvotních semitů. Semité nežili jen v Palestině, Sýrii a Mezopotámii. Nebyli tam proto, že do těchto zemí přišli potomci Orianů – Rusové-Boreálové. Orianští žreci výborně chápali, s čím počítají „pánové“, a proto při přesídlení do Eurázie se pevně dodržovala stará tradice: ta duchovní nerovnost, která nepřipouštěla do geneticky čistého etnosu nic cizího, tím spíše nepřátelského. Oriané, kteří opustili svou zničenou vlast, od prvních dnů pobytu na pevnině vyhlásili válku degenerátům. Přičemž nejen chlupatým opicím, pitekantropům a Neandertálcům, ale i svým hybridním příbuzným, potomkům na pevninu uprchlých šudrů, kteří se zkřížili s neandertálci. Současní vědci nemohou pochopit, odkud se na Zemi objevila kartvelská jazyková rodina. A odkud se vzali samotní Kartvelové. Vždyť není tajemstvím, že jejich jazyk byl v dávných časech rozšířen od Atlantiku po Čínu. Dnes zbytky tohoto kdysi rozšířeného jazyka uchovávají Gruzínci na Kavkaze a Baskové v Pyrenejích. I když jednotlivá kartvelská slova a obraty se vyskytují v turkickém, mongolské i čínském jazyce. Atavizmy jazyka Kartvelů v jiných jazycích ukazují na území rozšíření jeho mluvčích v minulosti. Rusové-Boreálové stejně vedli válku s Kartvely a jejich spojenci i příbuznými Neandertálci. Vytlačovali ty i ony ze severu na jih, dokud jedny zcela nevyhladili a druhé nezahnali vysoko do hor. Poslední zachovalé rody hybridních Rusů, neboli Kartvelů na rozmezí 15. tisíciletí př. Kr. se zachovaly v Evropě v Pyrenejích, Alpách, na Balkáně a Kavkaze, v Ázii na Altaji, Sajanech, Pamíru, Hindukuši, v horách Zagrosu a íránské náhorní plošině. Četl jsi někdy kavkazský epos o bohatýrech Nartech?

- Samozřejmě, četl, - odpověděl jsem, - ještě v dětství.

- Tak si vzpomeň, kde žili v dávných dobách předci Nartů – v horách nebo na rovině?

- Upřímně řečeno, nepamatuji si, - přiznal jsem se.

- Předkové legendárních Nartů ve velmi dávných časech žili na rovinách, ve stepích. Byli to stepní bohatíři. O životě Nartů ve stepích vyprávějí pověsti všech národů Dagestanu, a také pověsti Adygejců, Ingušů, Čečenců, Osetinců a samozřejmě Gruzínců. Zajímavá je i další věc: u všech uvedených etnosů existuje také cyklus pověstí o zániku mohutných Nartů. Nartové porazili všechny, celá země patřila jim a tak se rozhodli bojovat s bohy. A bohové Narty porazili. Vzali jim všechna území a zbylé bohatíry zahnali do hor. Jak vidíš, chlapče, v mýtech je odraženo doslova vše. Celý náš pozemský život. Jen kdyby byla chuť s mýty pracovat.

- Podivuji se něčemu jinému, - přerušil jsem starého. – U Řeků, Indů a u dokonce u hybridních etnosů Kavkazu naši předci Oriané vždy vystupují jako bohové!

- I ve střední Americe je považovali za bohy. Například, civilizátoři Bočika nebo Kukulkan-Qetzalcoatl. A peruánští Virakočové? To také byli bílí bohové. Znáš je?

- Znáám, - řekl jsem. O činech těchto vousatých, bílých a modrookých polobohů jsem četl.

- To je dobře, - pochválil mě ochránce. – Teď se podíváme, k čemu došlo v důsledku té velké války našich předků s psohlavci a hybridními kmeny?

- Na zemi se zachovala bílá rasa. – odpověděl jsem.

- Chlapík! To jsem chtěl od tebe slyšet. – rozveselil se starý. – Geneticky čistou se zachovala naše bílá rasa Rusů-Oriánů. Zachovala se díky žrecům a silnému vojenskému stavu. Jak víš, naši ruští žrecové včas odvedli svůj národ z hynoucí pravlasti do hor. A tím ho zachránili před nevyhnutelnou zkázou – před potopou. Immova Vara byla postavena uprostřed hor. Ohromná speciálně vybavená aréna. Doufám, že ji někdy naši nezaujatí výzkumníci objeví, a pak bude s Oriánou a východoruského národa ze severu vše jasné.

- A ty víš, kde je ta horská aréna? – zeptal jsem se.

- Obecně ano, - řekl ochránce, - Ale nemluvíme o něm, ale o tom, jak se našim žrecům podařilo udržet v poměrné genetické čistotě bílou rasu. Právě tehdy, v dobách velké války s psohlavci a jejich spojenci, v prostředí Rusů-Oriánů neboli Arnů vznikl termín „DASJU“. Vše co bylo „dasju“ naši předkové považovali za krajně nepřátelské, co se muselo ihned zničit. Mezi „dasju“ byli zařazeni všichni chlupatí paleoantropové, a lidé, v jejichž žilách byla aspoň kapka jejich krve. Pamatuješ, co řekl Jahve, že potopou zničí celé lidstvo. Vzhledem k tomu, co se na zemi dělo, Jehova mínil právě lidi, a ne hybridní křížence. Těmto pololidem ani v Africe, ani ve střední Ázii nic nehrozilo. Ale Jehova svůj úkol nesplnil. Oriánským žrecům a vojínům se podařilo svůj národ zachránit. Ano, z hlediska západního liberálního humanizmu vyhlazení všech „dasju“ byl skutečný zločin. Neměli je prý hubit, ale dávat do jejich harémů naše ruské dívky, darovat děti a místo krásných blondýnek si brát chlupaté zvířecí ženy, vydávající zvířecí ryk. Jsou to prý také lidé, no a co, že lidojedi! Vidíš to? Mají jinou kulturu i vkus.

- Pamatuješ, co řekl Dostojevskij o těch, kdo zničí naši civilizaci? – zeptal se starý.

- Ne, - přiznal jsem se.

- Řekl, že naši civilizaci nezničí komunisté ani demokraté, ale prokletí liberálové. A co je to liberalismus? Učení a plné absolutní rovnosti všech a všeho. Přesněji, ideologie sociálního chaosu, ta ideologie, za které genius a lidojed z kmene „ňam-ňam“ mají absolutně stejná práva. Kde vládnout národu může každá mravně-duchovní zřůda, jen když má peníze. Liberalismus – to je těžké dělostřelectvo, určené pro převod společenství lidí v opičí stádo. S tím počítali „ti“ z egregoru Jahve. V prostředí přesídlených Orionů by mohl začít fungovat. Spontánně, sám od sebe, jako u Atlantid'anů. Prý, všichni jsme lidé, všichni chceme přežít, měli bychom se spojit s „místními“ atd. Ale nestrukturované zaměření na genetické rozplynutí bílé severní rasy v prostředí paleoantropů a vlastních hybridů s přesídlenci Oriany nefungovala, zabránil tomu institut stavovské nerovnosti. Tan přiměl společenství Rusů-Boreálů k válce s „dasju“. K jejich plnému vyhlazení. Říká se, že humánní války neexistují. Z hlediska západní liberální ideologie ano. Ale z hlediska naší ruské tradice, válka s „dasju“ ve vztahu k bílé rase byla humánní. Kdyby nebylo jí, na naší planetě by nezbyla žádná velká kultura a žádná civilizace. Hybridní předetnosy východu s krví sinantropů, a předetnosy Afriky, přední Ázie, Severu Evropy a Sibíře s krví Homo sapiens, pitekantropa a neandertálce by jeden druhého požíral, pomalu ale jistě by je proměňoval v nové druhy podobných lidem. K tomu zřejmě směřoval egregor Jehovy. Ale nic se nezdařilo. Jak říkáš, čistokrevní lidé se na Zemi přece jen zachovali. Nejen se zachovali, ale časem vytvořili svou árijskou říši, kmenovou konfederaci, zcela uzavřenou pronikání „dasju“ na své území. Teď chápeš, proč už v historické době Skytové a později Sarmati nikoho nepouštěli na své území. Ani zástupce dceřiných etnosů. Například, Řeky či Římany.

- Chápu, - řekl jsem, - všichni byli „dasju“.

- Ano, „dasju“. Na území naší říše stály stovky měst. Ale „civilizovaní“ Řekové ani Římané o nich nic nevěděli. A když knížectví Skytů ve 3. století př. Kr. chtěla přijmout kulturu historické Helady, a pokusila se změnit naši oriano-ruskou tradici, z Volhy a Sibíře se na ně vrhli mohutní Sarmati a za tři měsíce skytská prozápadní kultura byla smetena a říše Rusů se znovu proměnila v obleženou pevnost. To abys pochopil, proč Sarmati – sibiřští Rusové – připojili ke své říši i Skytii, - řekl starý. - Pamatuj, nic se nedělá jen tak. Všude působí určitá zákonitost. Často neviditelná.

- Ty říkáš, že v krvi našeho ruského národa není genů paleoantropů tak mnoho. Ale jak to dokázat? Tam, na civilizovaném Západě, nás Rusy považují za divochy. Někde jsem četl, že když v Německu poprvé našli kostry neandertálců, se němečtí vědci domnívali, že to jsou kosti našich ruských kozáků, kteří hnali na západ Napoleonovy armády.

- Také jsem to slyšel, - usmál se ochránce. – Jenže dokazovat nic není třeba. Už jsem ti říkal o výzkumech akademika Poršněva. Že tento vědec-antropolog objevil čtyři druhy lidí. Dva druhy dravých a dva nedravých. Jeden dravý druh nazval anglicky superanimal čili superzvíře... Druhý druh nazval sugestr. Ale to podle chování. Lebky obou druhů byly absolutně stejné.

- Těžko se věří, že by lebky u lidí mohly být různé, - řekl jsem.

- Různé, - povzdechl „léčitel“. – To je ono! Poršněv jako antropolog si toho všimnul hned, ale dlouho se nemohl vyznat v chování. Později mu došlo, že lidé se slabě vyvinutými částmi předního mozku jsou ti nejskutečnější dravci: mají krajně materializované vědomí. Jsou krajně egoističtí, mstiví, urážliví, velmi krutí, zbožňují moc, chybí jim cit lásky, neznají pojem svědomí, spravedlnosti a cti. Slouží jen sami sobě. Přesněji, svým ziskovým zájmům. Aby dosáhli toho, co si usmyslí, jsou ochotni jít přes mrtvolu. A nijak je to nevzrušuje... A teď si vzpomeň: měli neandertálci vyvinuté čelní části mozku?

- Zdá se, že ne, - poznamenal jsem.

- A pitekanthropi a čínští sinantropi také ne. Teď uvažuj, kam sahají kořeny našich pozemských superanimalů a sugestrů. Je zřejmé spojení s paleoantropií. Na ruských lebkách jsou otisky předních částí mozku jasně vidět. Je lehké to dokázat. Proto akademik Poršněv přiřadil celý ruský národ plně mezi nedravé druhy. Nazval tento druh difuzní. Podle jeho názoru difuzníci za určitých podmínek se někdy mohou proměnit skoro v dravce. Ale to je jeho závěr, ne můj, - dokončil starý.

- Počkej, tys ocharakterizoval dravce přesně tak jako dříve nedotknutelné a sluhy-šudry. Copak jsou jedno a totéž? Oba mají stejný původ?

- Konečně ti to došlo! Ještě jsi žirafa, chlapče. Kořeny lidského manželství pocházejí z genofondu poloopice. Na toto manželství sázejí T.S. Když Poršněv ocharakterizoval Rusy jako národ nedravců, pak všechny semity, včetně zkultivovaných Židů s velkou příměsí evropeidní krve, přiřadil k dravcům. A akademik se nezmýlil. Tak to opravdu je. Podívej se, i ti druzí od věků úporně vedou neproduktivní způsob hospodaření. I ti, i druzí zbožňují lehké peníze. I Arabové, i Židé rádi obchodují. Židé jako vyvinutější a civilizovaní po celé své dějiny se zabývají lichvou. V současné době jsou v jejich rukách soustředěny 2/3 zlata a financí planety. Tady vidíš, co znamená lovecký genetický komplex paleoantropů. Teď můžeš odpovědět na otázku, proč do genofondu Židů ten komplex „vcementovali“?

- Samozřejmě, - řekl jsem. – Aby napohled přesně takoví, jako my, zcela civilizovaní a poevropštění, ale se zvířecí dravčí podstatou, tito sugestři se na planetě dostali k moci.

- A organizovali ve prospěch svých „pánů“ tak zvaný Světový pořádek, - dokončil vědmák. – Z toho všeho plyne, že „čistokrevných“ je na Zemi velmi málo. Hrstka v Americe. Trochu víc v Evropě. V současné době hlavním centrem osídlení bílé rasy je Sovětský svaz, ale na jak dlouho? Za posledních 60 let prozápadní liberálně-internacionální propaganda tak promyla mozky našim Rusům, že se stydí nazývat se Rusy. Za koho se vdávají slovanská děvčata? Za Cikány, Kalmyky, Židy, Baškiry, kavkazany, ti hlavně přišli do módy: horští orli – džigiti. A žádnou z našich hus nenapadne, že má nejen svou krev, ale i nesmírně cenný genofond starých hvězdných Orianů-našich předků. Že skrze jejich rozmar do genofondu ruského národa pronikají geny opice. A totéž dělají naši mládenci. S kým se jen nežení? Ve východní Sibiři si berou Čukotky, Jakutky, Burjatky, Evenkijky. V západní – Něnky, Kazašky, Chantejky. Kdyby u nás žili negři, ženili by se i s černoškami, jakoby ruských dívek bylo málo! – s bolestí v hlase řekl ochránce. – A ještě se chlubí, že má za manželku ne Rusku, ale Čuvašku nebo Permjačku, jako by to byla nějaká cennost. A vždyť ještě zcela nedávno, před 70 léty, v Rusku, zvláště v malých městečkách a na venkově, se manželství budovala „podle rodu“. Nevěsty a ženichy vybírali z určitých rodin, či jak tehdy říkali – „rodů“. A dokonce z určitého místa, jakoby i místo mělo význam. Kritériem byly vysoké duchovní vlastnosti: nejvýše se hodnotila pracovitost, nadání pro něco, oceňovala se přirozená dobrota, štedrost, čestnost, nezištnost. A nedej bože, když někdo z mladých či starých zahanbil svůj rod. Něco někde ukradl nebo někoho napálil, znak hanby mohl nadlouho poznamenat jeho rodinu. I budoucí pokolení. A z takového nešťastného rodu by přestali brát nevěsty i ženichy. Manželství s cizincem se v mnoha místech Ruska považovalo za hanbu. Takové případy se vyskytovaly zřídka. Ale i chlapci či dívky, kteří spojili své životy s ne-

Rusy, museli navždy opustit rodinu a příbuzné. Fakticky se dobrovolně stát vyvrženci. Takový tvrdý vztah k odpadlíkům za posledních 300 let bylo na Rusi svého druhu obranou proti pronikání cizího genofondu. Děti ze smíšených manželství obvykle odcházely k cizincům, což byl magnet dravčího genového komplexu. Někteří sice zůstali u Rusů, ale těch bylo málo. – Stařík se chvíli odmlčel, a potom dodal. – Vidíš, sami jsme se nepozorovaně znovu dostali k tématu degenerace bílé rasy na Zemi.

-Dokonce jsme se dotkli toho, co se děje v této chvíli s naším národem.

-Dobrá, ale o problémech v Rusku si promluvíme nakonec. Teď se na chvíli přeneseme do Ameriky. Pamatuješ, jak jsem ti říkal, že předkové rudé rasy byli „čistokrevnými“ lidmi?

-Pamatuji, přikývl jsem.

-Ale když Kolumbus objevil Nový svět, genofond rudokožců už byl změněn. Téměř všechny kmeny střední a jižní Ameriky vznikly na základě intenzivního genetického křížení Homo sapiens s místními archantropy. Proto indiáni střední Ameriky praktikovali lidojedství, krutá mučení a masové lidské oběti. Proto je Španělé hubili jako zvěř. Mimochodem, také zdaleka ne „čistokrevní“. Domýšlíš se, kam mířím?

-Domýšlím, - řekl jsem. Nejdříve se na Pyrenejích shromáždili polokrevní Kartvelové. Dokonce tam vytvořili svou civilizaci. To bylo dva tisíce let př. Kr. Potom tam přišli hybridní Keltové, potom z Afriky hybridní Féničané a Libyjci, potom Římané. Po nich Vandalové a západní Gotové. A ti konečně přinesli do starého Španělska čistou krev bílé rasy. Ale v 7. století Pyrenejský poloostrov uchvátili semité – Arabi. A znovu v žilách místního obyvatelstva začala protékat krev paleoantropů.

-Dobře! – zabručel vědmák. – Ledasco znáš. Teď chápeš, proč španělské dobytí Ameriky bylo tak kruté? Vše vychází z podstaty člověka. Především z jeho genofondu. Je-li člověk v podstatě polozvíře, bude se tak chovat. Vzpomeň si, jak Rusové vybojovali Sibiř? Copak vyhubili na Sibiři alespoň jeden národ? Nebo obrali do nitky? Nebo zničili něčí kulturu? Ne, n e a ne. Ubránit – ubránili, zachránili. Burjaty před mongolskými chány, Udegejce a Nivchy před vybitím Čiňany a Mandžury, a Čukče před Američany. Ale vrátíme se do Ameriky. Teď chápeš, co tam probíhalo. Jedni lidojedi z Evropy loupili a vraždili druhé lidojedy – místní, americké. Ale bůh s nimi, těmi i druhými. Přenesme se na území současné USA a Kanady. To, co se tam později dělo, má pro pochopení celkového chápání vývoje společnosti nemalý význam – pokračoval vědmák.

-Souhlasil jsem.

-Chtěl bych obrátit tvou pozornost na to, že indiánské kmeny v Americe byly různé. Jestliže na území dnešního Mexika a jižněji, žili v podstatě rudokoží hybridní lidé, do určité míry zkřížení s paleoantropy, pak dále na sever žily kmeny Indiánů, stejných jako jejich předci. Fakticky, bez jakékoli opičí příměsi. To byly kmeny Teia, Navaho, Utah, Dakota, Komančů, Apačů, Delawarů a Mohykánů. Současní historici si myslí, že severoamerických indiánských kmenů na současném území USA a Kanady bylo kolem 600. Přesněji, velkých početných rodů, protože mnohé kmeny mluvily dialekty téhož jazyka, vyznávali totéž náboženství, a měli blízkou kulturu. Podle údajů amerických etnografů severoameričtí Indiáni byli lidmi nejvyšší kvality. Ve své většině nenáviděli lenost, lež, zbabělost, chamtivost, přetvářku, snahu o přepych a bohatství. A vážili si pracovitosti, odvahy, cti, a spravedlnosti... Abychom se o tom přesvědčili, stačí si přečíst knihy Fenimora Coopera, Henry Longfellowa, a jiných velkých spisovatelů Ameriky. Mimochodem, četls něco z toho? – zeptal se starý.

-Ještě v dětství, - řekl jsem. – A některé verše Longfellowa znám nazpaměť.

-Také mám rád tohoto básníka, zvláště jeho píseň o Hiawatovi, - na chvíli se zamyslel děda. – Tak jaký lze udělat závěr z toho, co víš o domorodcích Severní Ameriky?

-Že byli „čistokrevnými lidmi“, a pokud měli v genech nějakou příměs od paleoantropa, pak skoro neznatelnou.

-Jinými slovy, severoameričtí Indiáni nebyli dravci, - udělal za mne závěr ochránce. – Jejich psychika je shodná s naší, ruskou. A proč, když se ruští emigranti dostanou do Ameriky, nejsnadněji se domluví – jakkoliv to podivné – s Indiány a ne s „bledými tvářemi“ – evropany?

-Protože my i Indiáni máme čistě lidskou psychiku, a také proto, že bílí Američané jsou v převážné většině potomky dobyvatelů z Evropy.

-No a co? Potomci dobyvatelů? Nejde o to, že to jsou potomci, ale o to, že jsou v naprosté většině dravci. V nejlepším případě, podle Poršněva, zdravělí difuzníci. Kdo odešel z Evropy dobývat Nový svět? Pochopitelně, nejruznější lidské odpadky. Když odpadky, pak zřejmě ze šudrů nebo ještě hůř – z nedotknutelných. I ti, i druzí mají rádi lehký zisk. Mohli být tedy jen dravci. A řídili celý ten nápad dobytí Severní Ameriky zednáři z Evropy. Když byla území dobyta, a na nich vznikly první státy, zednáři se hned dostali k moci. Později vytvořili USA – nejsilnější zednářskou velmoc Západu – druhou Atlantidu. Teď chápeš pravý důvod vyhubení severoamerických Indiánů?

- Chápu, - podíval jsem se na staříka.

-Indiány tedy vyvraždili pouze proto, že byli – podle tvé terminologie – „opravdovými lidmi“, - přerušil mě starý. – T.S. potřebují jen hybridy – Židy, Araby, Turky, kavkazany, současné Afgánce, Indy, Papuánce, negry... ale zvláště Číňany, vycvičené tisíciletým krvavým drilem. Ti jsou zvláště cenní – jsou pracovití a lehce ovladatelní.

- A ještě se množí jak myši, - dodal jsem.

-Správně sis všimnul, - pochválil stařík.

-Znamená to, že i nám Rusům nastane konec? Jako u severoamerických Indiánů?

-Nejen Rusům, ale i Polákům, Slovákům, Čechům, Rakušanům, středním a východním Němcům a skandinávům. Jsou to většinou větve jedné bílé rasy, nesmíšené se starými paleoantropi. Ale rasu čistých lidí „páni“ nepotřebují. Bojí se jí. A tak se snaží. Liberálně-internacionální propaganda na Západě běží už dávno. To u nás, v SSSR se objevila teprve po revoluci. – pokračoval ochránce. V USA litují nejen Indiány, ale i bílé. Ameriku dobyly lidské odpadky. To ano. Ale potom se tam přistěhovalo mnoho Švédů, Irů, Skotů, Poláků, a také Ukrajinců a Rusů. V 18. století se koncentrace dravců v Americe prudce snížila. 80% obyvatel byli běloši. Z nich 60% tvořili Anglosasové, a 20% přistěhovalci z jiných evropských zemí. Na mapě Země se fakticky objevil další stát, v podstatě osídlený bílou rasou. A co tehdy podnikli otcové národa zednáři amerického parlamentu? Vydali zákon, dovolující dovážet do USA africké negry. A ubohé negry – otroky dováželi do země celá desetiletí. Na lodích, a prodávali jako dobytek. Jejich prací zbohatl jih Ameriky. Ale začala občanská válka. Všichni negři-otroci dostali svobodu. A co? Zákon o přesídlení negrů do původní vlasti nenásledoval. Negři se stali „rovnoprávními“ občany... Nabízí se otázka - proč? A vůbec, proč byl zapotřebí ten nápad s jejich dovozem a ostuda s otroctvím? Copak to bez negrů nešlo?

- Odpověď je jednoduchá. Aby se jejich genofond časem rozpustil v genofondu bílých emigrantů. A tím na území USA vytvořit nový etnos mezirasových hybridů. Jinými slovy, zavést do genomu bílé rasy dravý komplex paleoantropů. Nutno říci, že do USA jako bezplatná pracovní síla se nedostávali jen negři. Do Ameriky přijížděli a stále přijíždějí Číňané, Korejci, Indové, Turci, Vietnamci a mnohé jiné etnosy. Zároveň s tím vším působí na plný výkon hlavní kalibr na změnu vědomí – liberálně-internacionální propaganda. Chytří lidé v Evropě i Americe chápou, co se děje. Jenže jich je strašně málo. Kromě toho, nejsou sjednoceni a nejsou u moci. Kormidlo vlády nad celou naší současnou civilizací, ať už v Evropě, Africe, Ázii či Americe je pevně v rukách šudrů a nedotknutelných, jinými slovy dravců. A nic se s tím nedá dělat. V každém případě – zatím. Oni pro nás, normální lidi, tvoří zákony. A my zákony dodržujeme. Ke všemu nad námi všemi visí velké finanční vyděračství. To jsou ty důtky pro otupělé a lehkověrné. Neviditelné a velmi efektivní.

-Šedovlasý se zhluboka nadechl a pokračoval:

-V současné době bílého obyvatelstva v USA zůstalo asi 30%. Ostatní jsou barevní. Můžeš nabýt dojmu, že degenerace potomků árijců v Americe závisí pouze na mezirasových manželstvích. Ale genetická agrese je jen část programu. Faktorů, vedoucích k zániku bílého obyvatelstva v USA je hodně. Když čestně, stydím se za nás bílé – tisíce let našlapujeme na tytéž hrábě. Nic nového! Jako kdysi v Sumeru, Akádě, Asýrii a Kanaanu, tak dnes v Americe, Evropě a na celém světě! Stejná výměna žreců, totéž zkomolení náboženství a jako důsledek odstranění stavů. Stejně využití zákona telegonie. Za starých časů pro jeho působení byl vytvořen statut rituální prostituce, dnes je organizována sexuální revoluce. Děvčata-husy, spěchejte žít! V životě je hlavní sex! A ještě jednou

sex! Navíc, Semité, Turci, Číňané a jiní jsou v posteli mnohem zajímavější, než běloši. Bílí muži jsou vůbec zdegenerovaní a impotentní... Pokud jsou inovace, pak v oblasti vzdělání. Jak to bylo se vzděláním v minulosti, se neví. U nás je vše jasné: není tajemství, že střední škola v Americe je nejhorskší! Vzniká otázka – proč? Protože děti negrů a jiných barevných se za stejných podmínek učit nemohou. A místo toho, aby pro ně vytvořili zvláštní kurzy a odpovídající programy, zákonodárci – američtí zednáři – snížili laťku celého středního vzdělávání. Zase slavný liberalizmus! Podle nich je hlavní politická korektnost. Všichni musí být rovni. Jenže taková rovnost se obrací proti dětem bílých. Jejich duchovní a rozumové schopnosti letí k čertu. V psychologii existuje zákon: pokud v dětství nezatěžujete psychiku dítěte až na doraz, pak se takové dítě nejen zastavuje ve svém duševním vývoji, ale začíná se proměňovat v degeneráta. Příkladem jsou děti, vychované zvířaty. Jakkoli se je potom snaží polidštit, toto úsilí je marné. Tyto děti zůstávají na úrovni zvířat.

- Chytré! - pomyslel jsem si nahlas.

- Dokonce velmi, - potvrdil starý. – Když jste ještě nezdechli, tak buďte co nejtupější. Takoví nám nejsou nebezpeční... Bohužel, historie nám nedochovala, jak černí žreci využili pro degeneraci bílé rasy institut ženy. Ale zřejmě něco takového existovalo... Proto „páni“ „svobodných zednářů“ se snaží co nejvíc používat už hotové – dědictví dědečka Enocha. V naší době ženy využívají, najen ve smyslu zákona telegonie. Úporně je staví proti mužům. Jakoby ženy nepatřily do lidského rodu. Ona je zvláštní, ona je žena! Nebeská bytost, která má poroučet mužům! Na Západě už poroučí. Všechny zákony jsou na její straně. Ať se chová jakkoli, je vždycky v právu. Při rozvodu byt a majetek zpravidla zůstává jí. Zůstanou jí i děti. Pokud soud uzná, že v právu je otec, žena alimenty neplatí. V Americe kterákoli žena může dostat manžela do vězení za znásilnění. Stačí si postěžovat na policii, a věc je hotova. A bezprávný muž u žádného soudu nikdy nedokáže, že není vinen. A copak manžel, každá kolemjdoucí kráska v USA pouze za jeden pohled na sebe vydat soudu každého. Ona přece v pohledu muže zahlédla sexualitu... A pokud soud muže přesto osvobodí, ženě se za pomluvu nic nestane. V USA je žena nad zákonem, je téměř bohyně. Dnes na Západě zednářská vláda vytvořila zvláštní ženskou organizaci feministek, která spojuje velkou část žen, „bojujících za svá práva“. V podstatě lesbiček, které nenávidí muže. Hrozné je to, že zákonodárství USA tuto smečku psychicky nemocných babek podporuje! Na jejich straně jsou tři moci: zákonodárná, výkonná i soudní. Také prostředky masové dezinformace... Ale je jedna nuance: vše, co bylo řečeno, se netýká barevných mužů. Ti žijí podle zcela jiných zákonů. Dokonce lesbičky feministky je nechávají na pokoji. Všechny pohromy se snášejí jen na muže bílé rasy.

- To je tedy ten svobodný západní svět? – vyhrkl jsem. – Jako by byl speciálně vytvořen pro degeneráty!

- To opravdu je! – potvrdil ochránce. – Posud' sám, na Západě, nejen v Americe, ale i v Evropě jsou pohlavní zvrázcenci nejtihodnějšími občany. Pro ně jsou vytvořeny speciální kluby, mají své noviny, své televizní kanály. Na jejich straně je zpravidla i zákonodárství. Zednářský řád je protlačuje k moci. Proto říkám, že svět v podstatě řídí nedotknutelní. Kdybychom měli více času, mohl bych ti uvést spoustu příkladů těch nedotknutelných ve funkcích senátorů, ministrů, šéfů silových struktur, a dokonce prezidentů. Vlastně, i základní masa zednářů se skládá podle terminologie G. Klimova ze zvrhlíků – „legionářů“. Odsud je jejich něžný vztah k degenerátům. „Vrána vráně oči nevyklove“. Bílí heterosexuální mládenci to mají v Americe obzvlášť těžké. Při jakémkoli sporu barevným je bílý vždy v nepravu. Soudy nevěří bílým, ale barevným. Aby člověk žil lidsky, bylo by lépe nenarodit se bílý. Tak to je, chlapče. – dokončil vědmák.

- Ledasco jsem slyšel o veselém životě bílých v Americe, ale nemyslel jsem, že je to tak zlé.

- Řekl jsem ti to nepodstatnější, Juro. Je ještě mnoho, co jsem neřekl. Kdybych to měl vyprávět, týden by nestačil, - povzdechl si stařík. Chtěl bych tě seznámit s tím nejdůležitějším. Slyšel jsi někdy termín „zlatá miliarda“?

- Slyšel, - řekl jsem. – Před deseti léty západní propaganda začala vyhlášovat, že prý je Země přesídlena, a že OSN by měla pomýšlet o snížení počtu obyvatel. Že Evropa a Amerika tvoří zlatou miliardu, a ostatní obyvatelstvo Země se musí smířit s tím, že do ní nepatří.

- A ono, to ostatní obyvatelstvo, se s tím nesmířilo. – Zasmál se ochránce. – Také chtělo žít ve „zlaté miliardě“.

- Jak to? – nepochopil jsem.

- Takto! Co organizovali zednáři řečmi o zlaté miliardě? Reklamu! Navíc uvedli, kde jsou jeho hranice.

- No a co? – zase jsem ho přerušil.

- A to, že do Evropy najednou zamířila masa přesídlenců. Do Španělska ze sousedního Maroka, do Francie z Alžíru a Libye. Do západního Německa se začali intenzivně stěhovat Turci. Do USA a Anglie všichni, kromě Martanů. Poměrně brzy, za takových 20-30 let bude na Západě migrantů tolik, kolik původních obyvatel, možná i více. Jak říkají Arabové, arabské atomové bomby jsou lůna jejich žen... Jak co, ale plodit se afričané a asiati umějí. Vidiš, k čemu byl ten výmysl o bezoblačné budoucnosti zlaté miliardy?

- Jenom proto? – zapochyboval jsem.

- Proto, aby do západních zemí přestěhovali co nejvíce migrantů. Podle tisku tento proces probíhá a nikdo mu nebrání. Vlády evropských zemí jsou dokonce rády, že k nim jede levná pracovní síla. Dnes to tak je, Arabům a Turkům platí dvakrát méně, než svým. Ale po nějaké době potomci dnešních levných pracovních sil, získají do svých rukou obchod, drobnou a střední výrobu, pak se proderou k moci a své hospodáře promění ve své otroky. Těžký průmysl a finance jim nedají Židé. Ti ve sféře financí vůbec nemají konkurenty.

- Co bude – dravci dole, dravci nahore! A vše závisí na čase? – konstatoval jsem.

- Je to otázka času, - souhlasil ochránce. – Tu je takový mechanismus: vše nejemenější, než si myslíš! Hybridní etnosy: Židé, semité-arabi, Turci, či naši kavkazané, Kazaši, či Turkmeni dávají přednost vedení přisvojovacího způsobu existence, než výrobnímu. Pracují jen tehdy, když nemají čím obchodovat, či není co ukrást. Ještě nedávno aksakalové Kavkazu se divili, proč ruští kozáci je – Čečence, Inguše a Dagestance tak nemají rádi? No, stává se, odehnali kozákům dobytek? Kdo je vinen? Sami kozáci! Proč špatně hlídali? Naši džigiti jsou dobyvatelé. Jsou to chlapci! Unesli ruská děvčata do svých aulů. Znásilnili, ale nezabili je, ale propustili. Co je na tom špatného, kulturu mají divokou – národní. A totéž lze říci o Arabech. Ti uznávají jen zákon síly. A pracují tehdy, když není co ukrást a prodat. O Židech sám víš. Oni, jako všichni asiati mají silné kruhové ručení, a dávají přednost práci ve vládě, nebo v obchodě, nebo v bankách – blíže k penězům. Celá tato společnost může žít jen za podmínky, bude-li někdo pro ně vyrábět. Výrobní způsob hospodaření byl od počátku věků charakteristický pro potomky Árijců: ruské Němce, skandinávce, Francouze, Angličany atd. Vždyť není tajemstvím, že celá naše současná civilizace byla vybudována právě jimi. Už jsme o tom přece mluvili. A teď se představ, co nastane, jestliže v Evropě a v Americe bude různých prostředníků, směnárníků, lichvářů a spekulantů více, než lidí vyrábějících. Nejhorší je to, že tyto parazité jsou už dnes u moci. Myslím tím židovské bankéře a jejich podílíky a zednářské degeneráty.

- Nastane konec civilizace, - udělal jsem svůj závěr.

- Je tu ale jemnost, chlapče! Hromadné přesídlení afričanů a asiátů na území zlaté miliardy má cíl daleký. – Řekl šedohlavý. – Za T.S. se dokonce stydím. Za tisíce let nic nového nevymysleli, to ale situaci nemění. Stejně přesídlení hybridních dravých etnosů, zabývajících se obchodem, zprostředkováním, zlodějnou a lichvářstvím, na území, obsazená árijskými výrobci. Pořád stejná liberální ideologie. Pravda, v minulosti měla náboženský charakter. Pořád totéž. A žádná modernizace.

- K čemu nějaká modernizace, když stará technologie funguje? – zeptal jsem se.

- Technologie, zanechaná černým žrecům dědečkem Enochem! – zesmutněl ochránce. _ upřímně řečeno, stydím se ne za funkcionáře T.S., ale za svůj ruský národ. V 5. století př. Kr. přesně stejnou technologií byla zničena Jižní Rus. Nejdříve zanikla knížectví Rusů-Sumerů, pak přišla a řadu Akkada, Kanaan, Babylonie a nakonec Asýrie. Ve všech těchto státech se vlády zmocnili dravci, šudrové a nedotknutelní. Ti dovedli původní pracovní obyvatelstvo k úplné degeneraci – jeho pomalém rozplynutí v etnomasivu dravců. Podle takového schématu zanikla říše Chetitů. I tam se

dravci prodrali k moci. Pouze tito dravci k nim přišli ne z jihu, z Arábie, ale ze severu, z hor Kavkazu. Ale jaký je rozdíl, odkud přišli. Jaký je výsledek jejich vlády? To nás musí zajímat.

- Podíval jsem se na ochránce. Seděl smutně a ponuře. Pro něj je vše jednoduché a zřejmé. Ale jen pro něho, ale co pro druhé? Ostatně, nejen on sám chápe, co se děje, ale i ti, koho my nazýváme T.S.

- Nejen z klanu T.S. – přečetl mou myšlenku ochránce. – Začínají chápat, že naše civilizace je odsouzena i někteří z „bohem vyvolených“ a ledaskdo „zařazuje zpátečku“. Ze všech sil se snaží dostat se zpod kontroly, rozcházejí se s talmudizmem a vůbec s židovstvím. A hynou jako mouchy. To, co se promítá nám, jim, zrádců projektu „pánů“ se neodpouští. Takových židovských hrdinů je mi líto. Mohli by se postavit do čela všech pozemských hybridních ras a vést je.

- Kam? – zajímal jsem se.

- K plnému polidštění.

- A copak je to možné?

- A proč ne? – podíval se na mne vědmák. – Genetický komplex Homo sapiens je starší, než získaný opičí. Je tudíž silnější, než přivnesený. Ty jako biolog musíš chápat, že za takových podmínek zbavit člověka jeho dravčího komplexu není tak složité. Prostě, na Zemi by se musely vytvořit takové podmínky, v nichž by se ten dravčí genetický komplex stal člověku nepotřebným. A po dvou – třech pokoleních by po něm nezůstala ani stopa...

- Copak ty vážně věříš, že vnuci lidojedů z Nové Guineje se nám mohou podobat? – zeptal jsem se šedovlasého.

- Budou trochu jiní – zamračil se nad mou hloupostí starý. – Ale nic dravčího už v jejich psychice nebude. K takové transformaci jsou zapotřebí podmínky a odpovídající vzdělání. Ale na Zemi ničivé síly dělají všechno naopak. Nedravé druhy lidí jsou hubeni, jako severoameričtí Indiáni, Slované, nebo například východní Němci, ale pro lidi s dravčím genetickým komplexem se vytvářejí takové podmínky, při nichž vše zvířecí vítězí nad lidským. Jinými slovy, člověk se časem začne proměňovat ve zvíře...

- V nový druh člověku podobné opice, - uzavřel jsem.

- To, to, - souhlasil vědmák. – člověku podobné...

- Starý zmlkl. Mlčel jsem i já. Na duši bylo pusto a špatně. Co po mně chce ten šedovlasý a šedohlavý ochránce tradic? Čeho jsem schopen? – Našel Gora, vítěze nad Setem, - myslel jsem si pro sebe.

- Jméno Gor je hromadné, Juro, - uslyšel jsem hlas starého. – Na Zemi je takových jako ty nemálo. Ale tvoříte jeden celek. Jednou to pochopíš! Ale máš pravdu, teď můžeš málo co, ale přijde tvůj čas...

- Víš, mám další otázku, možná ne k věci, ale rád bych slyšel tvou odpověď, - řekl jsem.

- Počkej, já hned! – vstal od stolu stařík.

- Přistoupil k ruské peci, vytáhl pruty s podsušenými štičícími bříšky, obrátil je druhou stranou a řekl: Za hodinu začnu dělat náš rozlučkový „che“. Teď je půlnoc. ke třetí budeme muset končit. Jinak budeš zítra jako ospalá moucha. A to musíš šlapat do Kondinského...

- Ne šlapat, ale na motorové loďce s větříčkem, - připomněl jsem.

- Ale přece šlapat, - mávl rukou starý. – Tak jakou máš otázku? Doufám, že lehkou.

- Nevím, - přiznal jsem se. – Ale trápí mě už dávno.

- Tak sem s ní, - usmál se vědmák.

- Před několika hodinami jsi vyprávěl, že rudoši ze střední a jižní Ameriky se také křížili s archantropy..

- I některé etnosy Severní, - přikývl starý.

- Ale, pokud vím, v Novém světě nebyly nalezeny žádné vykopávky ani pitekantropů ani neandertálců.

- To ti vrtá hlavou? – zasmál se stařík. – Skutečně ne. Ani neandertálci, ani pitekantropi jako ve Starém světě nebyli. Ale byl jiný druh vykopaného člověka. S velkou hlavou, přizemní. Je dobře zobrazen na obrazech litotéky doktora Cabrero. Víš, o čem mluvím?

- Ne, - přiznal jsem se.

- Tak chvíli počkej, hned tu budu.
- S těmito slovy stařík vystoupil na lavici, povrtal se na polici s knihami a vytáhl několik fotek.
- Na, koukej, - podal mi fotky. – To jsou ti lidé.
- Vzal jsem fotky, podíval se na ně a strnul jsem: Na jedné byl zachycen ještěr – stegosaurus – na jehož zádech seděl – člověk! Jiný člověk vedl plaza. Na druhém snímku dva hlaváči zapřáhali pořádného monoklona! Bylo vidět, že obě fotky byly sňaty z velkých kamenů...
- Tady ještě nejsou degradovaní, ale zcela civilizovaní lidé. – Vysvětlil starý, - vidíš, zkontrolovali si ještěra!
- Ale to je jura!
- V nejlepším případě křída, - klidně řekl starý.
- Před milióny a milióny let, - nezklidnil jsem se.
- No a co? Dnes tito chlapíci – ukázal na fotku, - se stali téměř opicemi. S nimi se začali křížit rudoši. Kostry těchto hlaváčů nacházejí dost často. Prostě, jejich kosti nejsou tak archaické, jako zbytky neandertálců. Proto lebky velkohlavých a jejich kostry přiřazují k indiánským. A ještě: slyšels někdy o americkém „bigfood“ nebo „sakwatch“?
- Slyšel, - řekl jsem, - jen se tomu nechce věřit...
- Ženu „sakwatch“ nafilmoval v lesích Kalifornie jakýsi Patterson.
- Četl jsem to všechno, ale je to pro mne příliš fantastické.
- Fantastické, nefantastické, to je otázka přesvědčení. Jsou-li stopy, znamená to, že existuje ten, kdo je zanechal. Jde o to, že stopy jsou, a kosti ne! Může se to stát?
- Sotva, - zapochyboval jsem.
- Tak budeme myslet, že ty kosti bigfootů dosud nebyly nalezeny, - s ironií uzavřel ochránce.

Kapitola 18

STRUČNÁ CHRONOLOGIE STARODÁVNÉHO LIDSTVA. RUDÍ GIGANTI, HLAVOUNI A JINÉ RASY.

- Tak co, problém bílé rasy v Americe a v Evropě jsme rozebrali. Teď si promluvíme o nás – Rusech, a všech Slovanech dohromady, - navrhl stařík. – O demografickém osudu superetnosu. Ale budeš-li mě přerušovat svými „lehkými“ otázkami, asi za pár hodin to nestihneme. Tím spíše, že s podrobnou chronologií tě seznamovat je zbytečné. Ještě nejsi připraven. Ale schéma, myslím, zvládneš. Proto ti povím to nejdůležitější a stručně. S podrobnostmi se seznámíš samostatně, až se pustíš do véd. A teď poslouchej: začneme slovem „rusa“. Co znamená v sanskrtu? Sanskrt je, jak víš, jeden ze starých dialektů našeho jazyka. „Rusa“ v sanskrtu znamená paprskový, světlý. Ale to je vnější podstata termínu. Vnitřní je jiná. Abychom ji pochopili, musíme slovo číst zprava doleva. Co vidíme – „as“ – „s“ – „ur“. A teď se podíváme na slovo „as“ nebo „ase“. „Ase“ ukazuje na duchovní výšku, na božství, na absolutní dokonalost. Je to tak?

- Přikývl jsem.

- A teď slovo „ur“. Je ze starého prajazyka a označovalo nebe. Odtud je bůh nebe – Uran. Co dostáváme?

- Nebeský ase. Nebo ase, který přišel z nebe...

- Jak vidíš, v slově „rusa“ je obsažena paměť o našem příchodu na Zemi z kosmu. Není tu žádné dosazení ani natažení. Vše je zřejmé. Zajímavé je, že slovo „paprskový“ není v rozporu s hlubinným smyslem. Ukazuje způsob přechodu – paprsek. Paprskový! Pochopils to?

- Tak, že naši předkové se přesunovali prostorem jako impulzy paprsků.

- Ano, máš pravdu, Juro. Ale jdeme dál – řekl ochránce. – Podle véd naši dalecí předci přišli ke žlutému trpaslíku Slunci ze souhvězdí Orionu. O jeho třetí hvězdy, které u nás říkáme „Alni-Tag“. Ve védách ji nazývají „Stožárů“. Je to gigantické modré slunce, větší než naše ne sto, ale tisíckrát. Kolem Stožárů obíhá 67 planet. Mezi nimi jsou i plynné planety, ale i planety typu naší Země. Z jedné z těchto planet, v pořadí deváté od „Stožárů“ přišli na okraj galaktiky k našemu Slunci v dávné minulosti hvězdní asové čili Rusové. Védická tradice říká, že poprvé se bílá rasa ze souhvězdí Orionu objevila na oběžné dráze Země kdesi v devonu. V té době na naší planetě bylo málo kyslíku, chyběla půda, nebyla skoro žádná pitná voda, zato bylo velmi horké klima.

- Jak můžeš tak přesvědčeně mluvit, že v devonu bílá rasa hvězdy Alni-Gar dosáhla pozemského Slunce, jak to můžeš dokázat? Copak tajné nebo netajné, a vůbec jakékoli vědy mohou donést do našich časů události, které se odehrály na Zemi před stovkami miliónů let? - zapochyboval jsem.

- A proč si myslíš, že znalosti lze získat jen z véd? – zeptal se zase „léčitel“. – Na to jsou ortodoxové, aby pletli lidem hlavu, a žádají jen písemné důkazy. Nepísemné nositele informací neuznávají. Kdyby Iliada a Odyssea nebyly zapsány, také by je neuznali. Ústní vyprávěče těchto poem by vystavili posměchu a nazvali lháři... Naši předci nebyli tak hloupí, aby skládali o devonu písně, a tím spíš je zpracovat jako vědy. Pochopitelně by takového nápadu nic nevyšlo. To není švanda – 500 miliónů let. Ti šli jinou cestou. Jako nosiče informací začali používat prky architektury. Ano – prvky architektury. Udělali z toho tradici, jazykem dřevo- nebo kamenovězbařství donesli do naší doby znalosti o minulých epochách. Jistě víš, že stará Rus byla dřevěná. Ze dřeva a půdy stavěli dokonce pevnosti. A to proto, že v dřevěných domech se bydlí mnohem útulněji, než ve zděných. Kromě toho, dřevo dovoluje vytvářet řezbářské skvosty. A tato řezba je nosičem informací.

- Existuje i třetí aspekt, - dodal jsem. – Dřevěná města a vesnice nevytvářejí rozpor s přírodou. Když se lidé přestěhovali jinam, staré stavby spálili, a na místě bývalého města či vesnice velmi brzy znovu vyrostl les, nebo zelený kovyl stepi.

- Správně jsi to řekl, chlapče. Naše národní ruská civilizace z ekologického hlediska byla absolutní. – Usmál se vědmák. – Žádné zděné stěny! Žádná gigantická smetiště. Lidé odešli a příroda

brzy obnovila původní stav. Čím se pyšní Západ? Že jsou civilizovaní. Ale jaká mají zbořeníště... se smetisky! A to naši západníci nazývají civilizací. Kámen jako stavební materiál jako první použili Atlanti. Od nich se rozšířila pověra dělat vše z kamene, až po slepičárny a vepřiny. Rusové-Boreálové, potomci moudrých Orianů, dokonce ani zločince nesázeli do zděných vězení. Pro ně stavěli „poruby“. A ne proto, že by na Rusi nebylo kamene, nebo by s ním neuměli zacházet. Taková byla stará tradice. A tato tradice v jemné dřevorezbě donesla až do naší doby paměť o tom, že bílá rasa žila na Zemi od dob prvohor, - doplnil mě stařík.

- O tom, nač mě chceš upozornit, jsem slyšel od své vedoucí katedry historické geologie Valentiny Antonovny Ivašš. Nemohla pochopit, proč v ruské národní dřevorezbě lze vidět výhonky devonských psilofitů, listy singulárií, lepidodendronů, kalamitů karbonu, stylizované větve druhohorních Jehličnanů, listy nyní vymřelých ginkgo a sagovníků?

- Ta tvoje chytrá profesorka si něco domýšlela, jen ti to neříkala. Abys ji nepovažoval za blázna, - zasmál se ochránce.

- Pokoušela se obrátit mou pozornost na to, že ztvárnění okenních obložení je nějak spojeno se solárními znaky průčelí.

- Opravdu? – podivil se stařík. – Ta tvoje profesorka byla chytrá babka. Opravdu to tak je. K čemu se staví dům? Pro vytvoření umělé obytné atmosféry. Souhlasíš?

- Samozřejmě, - řekl jsem.

- Země je stejný dům, pokračoval šedovlasý. – Ohromný kosmický dům pro vše živé. Včetně člověka. Jenže jeho stěnami je atmosféra, a pecí je Slunce. Pochopils, o čem mluvím, - zeptal se.

- Dosud ne, - přiznal jsem se.

- Je to jednoduché, každý dřevěný dům našich starých ruských měst – Jaroslavle, Novgorodu, Vladimíru, a tu v Sibiři – Tobolska, Tomska či Irkutsku atd. na svém průčelí mají zobrazeno Slunce. Viděls ta vyobrazení?

- Přikývl jsem.

- Tak vidíš. Ale jsou různá. Proč? Protože charakterizují různé stavy Slunce. A všem těmto stavům odpovídají dřevorezbě na okenicích... Hned ti to ukážu, - řekl ochránce. Vstal, vytáhl z police nějakou velkou knihu, polistoval v ní a položil přede mne zobrazení okna s okenicemi. Kniha byla věnována dřevěné architektuře ruského severu. Na stránce bylo okno dřevěného ruského domu. Okenice představovala dvě stylizované vlny, vyřezané ze dřeva, a ze dvou stran přikrývající kupoli jakéhosi chrámu.

- O čem vypráví tato okenice? – zeptal se stařík.

- To není těžké uhodnout, - odpověděl jsem, - o katastrofě.

- O zániku naší pravlasti – Oriany. Takové okenice byly ještě nedávno rozšířeny po celém ruském severu. Kdysi se vyskytovaly i na severu Sibiře. V Berjuzově, Mangazeji, Surgutu, v osadách v ústí Leny, Jeniseje, Indigirky, Kolymy atd. Na dobu ukazuje solární znak v průčelí. Tady je, podívej! Je zcela maličký, sestává z jediného kruhu... Co to znamená? Krajní škodlivost Slunce. To, že ztratilo svou sílu a sotva osvětluje svět... Zajímavé však není to, ale to, všude, kde jsou na okenicích vlny, všude je na průčelí stejné Slunce! I v Evropě, i u nás na Sibiři, i na Východě. Pochopils už, v čem je záhada solárních znaků a s nimi spojených okenic? Na průčelích domů se zobrazovaly fyzikální charakteristiky našeho Slunce: jeden, dva, tři vyřezávané kruhy, i více. A na okenicích ta flóra, která převládala v době toho či onoho Slunce. To, co ti povídám, chlapče, je třeba studovat. To nový směr vědy. Ale nikdo ten směr financovat nebude, zatímco starobylé architektury je v zemi stále méně. Pod jakými záminkami ji jen neničí. Ale to je jen začátek. Když padne komunistický režim, zednáři ji všechnu zničí!

- Copak zednáři to, o čem vyprávíš, nevědí? – podivil jsem se.

- Spodní kontingent ne. Oni prostě plní cizí vůli. I když se považují za zasvěcence, za pány. Vědí o tom jiní. Současní žreci Amona a ti vyšší.

- Myslíš stvůry v šupinách?

- Ne zcela, - vyhybavě odpověděl „léčitel“. Ale o nich později. Teď se vrátíme k bílé rase. V devonu se naši předci nesnažili osídlit celou planetu. Vůbec žít na ni bylo složité, i v karbonu. V

kamenouhelném období pitné vody a kyslíku bylo dost, ale na téměř celé Zemi se projevoval skleníkový efekt. Bylo horko a velmi dusno. Ale celkově klima pro naše předky velkou překážkou nebylo. Neštěstím byly sluneční protuberance. Občas bylo Slunce tak aktivní, že jeho protuberance dosahovaly povrchu planety! Tehdy celá Země hořela. Hořely lesy kapradin, přesliček, starých plavuní. Vypařovala se jezera a mělké řeky. Hoření se přerušilo teprve tehdy, když se v atmosféře prudce zmenšilo množství kyslíku... A tehdy se zuhelnatělé kmeny stromů časem proměnily v černé uhlí. Vědci pořád nemohou pochopit, jak se uhlí mohlo vytvořit. Jde o to, že uhlí může vznikat jen za deficitu vzduchu. To, že kyslík na Zemi občas vyhořel, si neuvědomují. A zatím na průčelích domů s okenicemi, vyzdobenými listy flóry karbonu, dřevořezbou provedená fyzikální charakteristika Slunce mluví o mocných protuberancích. To je čtvrtá sféra kruhu s dlouhými paprsky. Až budeš v Tomsku, určitě vyhledej staré domy a podívej se vlastníma očima na to, o čem ti povídám. Myslím, že na Moskevském traktu budovy s okenicemi se stylizovaným zobrazením kapradí a lepidodendronů ještě stojí, - řekl starý.

- Tak tys býval i v Tomsku! – pomyslel jsem si. A vědmák zatím pokračoval: - Jednobuněčné řasy starého oceánu po nějaké době znovu obnovily procento kyslíku v atmosféře. Potravy pro rostliny v podobě CO₂ bylo víc než dost. A velmi brzy se celá Země pokryla novými pralesy. Ale po několika tisíciletích sluneční protuberance znovu vypálily Zemi. A to se opakovalo několik desítek krát.

- Ale jak to podle tebe přežívala stará fauna? – zeptal jsem se.

- Přece víš, že v karbonu žili v podstatě obojživelníci. Zachraňovala je voda. Mimochodem, ve vodě přežívaly i spóry rostlin a nějaký hmyz. Jiní pouštní členovci se při vysoké teplotě zakopávali v písku. Ti se za horka zakopávají i dnes. Například, štír, falanga, skarabeus aj. a tak na Zemi vznikl vrstvený uhelný piroh. Vrstva horniny, vrstva uhlí, zase hornina a pod ní zase uhlí. Pochopíš, že usadit se na planetě, kde Slunce periodicky způsobuje kataklyzmata, nemělo smysl. Stopy lidí ve vrstvách karbonu se nacházejí. To je tak. Nedávno v Donbase v hloubce 500 m na jedné ze šachet vykopali plastické sloupky. Ve vrstvách uhlí často nacházejí železné předměty, betonové desky, atd. Ale to nejsou stopy činnosti jakési civilizace. V šachtách a uhelných dolech se nejspíš vyskytuje to, co se mohlo zachovat ze starých základen – laboratoří... Čas však plynul dál a Slunce se konečně uklidnilo. Bujná flóra karbonu svázala zbytky CO₂ v atmosféře, čímž zmizel skleníkový efekt. Začala jiná epocha. Nastal čas suchého klimatu. V geologii to nazývají druhohory. A tehdy někde uprostřed triasu přišli na Zemi z vesmíru první nehumanoidé. Na povrchu planety jejich stopy dosud nenašli. Pokud se vyskytují nějaké artefakty, pak jsou humanoidů. Jakých, to ještě nevíme. Možná i naší rasy. Ale nemluvíme o lidech, nýbrž o šupinatých stvůrách. Jejich stopy na povrchu Země neexistují, protože to jsou obyvatelé hlubin Země. Povrch i těch nejpříznivějších planet je vždy zranitelný: z vesmíru je pravděpodobnost pádu velkých asteroidů. Planeta se může dostat do pásu tvrdého kosmického záření. A ani Slunce nabývá vždy klidné. V hlubinách planet jsou v podstatě stejné podmínky, které nejsou závislé na vesmíru. Tam tečou sladkovodní řeky, existují tam celá jezera a ohromná moře. Jen když najdou vhodné dutiny. Naštěstí tam vždycky jsou. Taková je podstata mnoha kosmických těles.

- Nějak tě nechápu, o jaké podstatě to mluvíš? – zeptal jsem se.

- O podstatě planet typu naší matičky Země. Vždyť víš, že jejich jádra z těžkých kovů jsou rozžhavená. A důležité je, že z nich vyvěrají silné plynové frakce. A plyn se přirozeně žene nahoru.

- To ano, - souhlasil jsem. – No a co?

- A to, že planety chladnou z povrchu, ne z jádra. Tudíž, zemská kůra je tím pancířem, který brání východu plynů na povrch. A co nastane? Silné proudy plynů v tekutém plášti vytvářejí ohromné dutiny. A když plášť ztuhne, co vidíme? Vznikají ohromné prázdné prostory.

- Jak prázdné? Vždyť jsi právě řekl, že jsou zaplněny plyny, - podivil jsem se.

- Plyny časem přesto unikají na povrch, tím spíš, že zemská kůra se při úplném ztuhnutí rozpraskává. Ale i sopky dělají své. Odkud se bere CO₂ při jejich výbuchu? Z mladých, nově tvořených dutin v hloubi ještě rozžhaveného, ale už chladnoucího pláště. Ale nemysli si, že milovníci hlubin obývají jen přirozené dutiny. Umějí si pro sebe pod zemí postavit cokoli. Nebudu se mýlit,

když řeknu, že hloubi zemské kůry si vytvořili tisícikilometrové tunely. Umělé chodby procházejí pod pevninami, mnohé z nich spojují i břehy oceánů. Někteří naši vědečtí ortodoxové to vědí, a dokonce se je pokoušejí zkoumat. Například, podzemní tunel, spojující břeh Atlantiku s Rudým mořem. Nebo gigantické jeskyně, nalezené v Peru a Bolívii. Podle legend tam uschovali své poklady Inkové. Ale všechny takové práce v podzemí u nás i v zahraničí jsou přísně utajené. A zabývají se jimi nejen vědci, ale i tajné služby. Vzniká otázka: proč? Na tuto otázku nikdo neodpovídá... Nikdo nemůže odpovědět ani na další otázku: proč pod všemi městy Starého i Nového světa na severu i na jihu se časem objevují ohromné dutiny. Mnohopatrové ohromné galerie. Někdy jsou větší, než samotná města. A všechny tyto katakomby jsou zjevně umělého původu. Ale kdo je vybudoval a buduje, není známo. Víme o katakombách Oděsy či o podzemním městě, skrytém pod Kerčí. Uvažují, že vápenec, vytěžený z nich šel na stavbu obytných čtvrtí. Jak ale teď propočítli, kdyby se oděské podzemní galerie natáhly do délky, zabralo by to vzdálenost z Oděsy do Leningradu. A na stavbu města tolik kamene zdaleka nebylo třeba. Vzniká otázka: kam se poděl vápenec z podzemí Oděsy? Zdalipak ne na stavbu nějakých dalších měst, ale podzemních. O nichž nic nevíme. Totéž lze říci o katakombách Kerče a mnoha jiných starých městech nejen v Rusku, ale na celém světě. Dosud nebyly prozkoumány katakomby Smolenska, Kijeva, Černigova, Novgorodu Velikého a Vjazmy. Něco málo je známo o katakombách Vladimíru, Jaroslavle, Archangelska. O podzemních komunikacích měst na Uralu vůbec málokdo slyšel, a mezitím jsou ohromné: když sestoupíte pod zemi v Čeljabinsku, můžete vyjít ve Sverdlovsku, nebo v Permi, či dokonce ve Vorkutě! Dutiny pod Uralem jsou velmi staré – tisíce a tisíce let. Kdo je budoval a proč, nikdo neví. Ale existují a to je nutno uznat. Zajímavé je, že pod spodním patrem galerií leží ještě jedno patro, pod ním další a další, a kde to končí, není známo. Zda vůbec končí? Dutiny jsou i pod mnoha sibiřskými městy. I pod Novosibirem, Krasnojarskem, Irkutskem... Když tato města stavěli, tak tam ještě nebyly. Ale uplynulo pár století a galerie se objevily. I v Tomsku totéž. Slyšels přece o tomských katakombách?

- Slyšel, - řekl jsem. – Ale nebral jsem to vážně. Myslel jsem si, další báchorka.

- To není báchorka, - odporoval ochránce, tomské katakomby existují. Ale čím je to práce, se neví. Když na podzemí narazili, mysleli, že to udělali místní Tataři. Ale potom pochopili, že to by bylo nad jejich síly. Časem katakomby připsali kupcům. Jen nevysvětlili, k čemu by jim byly. Tak je to s naším podzemím, chlapče. Mám takový dojem, že v zemské kůře včetně pod vodami oceánů, někdo usilovně kopá. A ne století či dvě, ale tisíce, možná milióny let. A pozemní města tohoto neúnavného kopáče velmi zaujímají, zvláště hlavní města. Víš, jaké jsou pod Moskvou? O takových se v Oděse ani nesnilo! Poprvé na tyto komunikace narazili budovatelé metra. A nevěděli, co si o tom myslet. Totéž lze říci i o dalších hlavních městech světa... V indických pověstech se mluví o podzemním dračím národu Nagů. Nagové jsou podle véd velmi chytrí, a mohou měnit svůj vzhled v lidský. To je velmi důležité, zapamatuj si to. Jsou mstiví a krutí, a ovládají vyšší magii. Lidi nemají rádi a stále jim škodí. A prý dodnes sídlí ve svých podzemních městech. Připomeňme si draky. Odkud vylézali? Z jeskyní.. Totéž lze říci o ruských dračích Gorynyčích. Všichni jsou obyvatelé podzemí.

- Ale vždyť také létají? – připomněl jsem. - Ano, létají, - souhlasil ochránce. – A nejen ve vzduchu a ve vesmíru, ale i v chodbách pod zemí a dokonce pod vodou.

- Jak to? – podivil jsem se.

- Soudím podle toho, co jsem viděl sám, i podle vyprávění těch, komu věřím, - řekl stařík. – Jednou za polární noci jsem zpozoroval, jak zpod ledu moře Laptěvých ohromnou rychlostí vylétl gigantický světélkující balón. Ledy, silné 3 metry, se tříštily v prach, jako při výbuchu. A za několik vteřin tato koule zmizela ve vlnění severní záře. O takových koulích, trojúhelnících a válcích mně nejdnou vyprávěli vojáci. Obklopené nazelenalým světlem tato objekty nadlimitní rychlostí jezdí pod vodou, jako letadla. Někdy z vody vzlétají a mizí ve stratosféře, někdy vlétnou do vody a okamžitě mizí v hlubinách. Často něco podobného výzkumníci vidí v horách. Koule, válce, disky padají z oblohy do hor a mizí – rozplynou se! Kam se mohou podít, jasně, že do podzemí. Ti, co létají v těchto objektech, tam mají jistě své základny. I to je jasné mnohým, nejen ufologům, ale především vojákům. A že tito létavci nás lidi přezírají, je také jasné. Jinak by se dávno s lidstvem zkontaktovali. I když určité styky s lidmi tyto stvůry mají. Myslím ledaskoho z našich pozemských

tajných služeb a elit, - zadumaně řekl „léčitel“. Ale ať se ani jedni, ani druzí nepyšní, skutečný kontakt drakouni mají s jinými. Ale o tom si promluvíme později. Promiň, trochu jsem odbočil. Ale myslím, že ti to bude k užítku. Jak už víš, minulost, jakkoli vzdálená, je vždy spojena s přítomností, a přítomnost s budoucností.

-Mám-li být upřímný, vůbec jsem nepředpokládal, že Země může mít vnitřní dutiny a k tomu, že mohou být obyvatelné... Nevěděl jsem, že pod mnoha městy se časem objevují mnohopatrové dutiny.

-I se objevují, i prostě jsou. Vytvořené kýmisi dávno, - upřesnil stařík. – Ale my se zabýváme problémem lidí. A to problémem bílé rasy. Tak se k němu vrátíme.

-Ne! – poprosil jsem. – Nechej mě chvíli, abych se vzpamatoval. Je toho na mne příliš mnoho neobyčejného najednou.

-Co je tu neobyčejného? – podivil se „léčitel“. – To, že lidé jsou na Zemi stovky miliónů let? Vždyť jejich stopy byly dávno nalezeny. A tento fakt uznávají i ortodoxové.

-Ti, když se jim něco nelíbí, tak raději mlčí, - dodal jsem.

-Právě! – řekl vědmák. Mlčení znamená souhlas. A pokud jde o vznik černého uhlí, to je vůbec elementární.

-Pro tebe, nebo takové jako ty je to elementární. Ale mě učili něco jiného.

-Tebe učili, že uhlí se tvoří za přítomnosti vzduchu? – zasmál se ochránce.

-Obecně ano.

-Že nastalo postupné odumírání bujné flóry, její zjílovatění atd. – pokračoval starý. – Pohádky pro děti! Proč se dnes netvoří černé uhlí. I v povodí řeky Kongo, i v povodí Amazonky je biomasy dost. Je tam také vlhko a teplo. Ale místo černého uhlí – červenozem. Ta nejbohatší půda! Přesně taková červenozem se tvořila i v karbonu. Když bylo dost kyslíku. Na ní také rostla stará flóra. Ale když hořela, přičemž v globálním měřítku, procento kyslíku klesalo. A hoření se zastavovalo. Kolik teď máme na Zemi procent kyslíku?

-Dvacet jedna, - připomněl jsem.

-A při 17% co nastane?

-Hoření se přeruší.

-To je odpověď na otázku o tvorbě uhlí. Navíc vysoká teplota očisťuje biomasu od destruktůrů - kvasinek a bakterií. Kdyby pracovaly, nevzniklo by uhlí, ale silná vrstva červenozemě. – Dokončil svou myšlenku ochránce. – Co je na tom neobyčejného?

-Protuberance Slunce, - řekl jsem.

-S protuberancemi je to prosté. Současné celoplanetární požáry mohly způsobit jen ony. Asteroidy a velké meteority mohou také způsobit něco podobného, ale není tu periodičnost. Navíc o protuberancích Slunce vyprávějí i vyřezávaná zobrazení na průčelích...

-Copak to, cos říkal o dekorativní řezbě je pravda? – osmělil jsem se k otázce. – Možná je to jen shoda?

-Shody a náhody v životě prakticky neexistují, chlapče, - přísně se na mne podíval vědmák. – To se nám jen zdá, že se jedná o shodu. Ve skutečnosti všude existuje určitá neviditelná zákonitost, už je načase si to ujasnit. Kolikrát ti to mám opakovat?

Slova starého mě zahanbila. Vstal jsem od stolu a vyšel ven – pro něj je vše lehké, pochopitelné a dostupné. Ale co mám dělat já, když mi od dětství vtloukali do vědomí zcela jiné pravdy? Kam se před nimi skrýt? Pronásledují mě, chytají pod krk, křičí ti do uší, že to tak nemůže být, protože nemůže – a basta! A tu mě napadlo, že takový nejsem sám. Že na matičce Zemi jsou programovaných miliardy. A ti, stejně jako já, jako slepci narážejí na cokoli, hledajíce pravdu... Ale nenalézají ji... Cesta nikam! Do prázdna, do nevíry... A všichni ti slepí za pravdu berou cokoli. Hlavně, aby vycházela z vědy a byla řečena nějakou vědeckou autoritou. Ale proč si právě věda přivlastnila právo na pravdu? Když vědecké autority nesouhlasí, copak potom pravda neexistuje? A proč to, co probíhá ve skutečnosti, by najednou mělo záviset na idiotském uznání? To je jakýsi blázinec! Nebo chytrá past pro vědomí? Zdá se, že to bude ono. A když jsem to začal chápat, znamená to, že „ledy se pohnuly“. Takže už nejsem biorobot, nejsem jeden z mnoha... Stařík mou

past zničil. Ničil ji tři dny a noci. Úporně, vytrvale, současně ze všech stran... To je ono! Takže vědomosti starému slouží jen jako nástroj k ničení stereotypů? A nic mě neučí. Prostě seškrabává z mého vědomí nanesenou informační slupku programování. Ale díky této terapii je nyní mé vědomí svobodné. A já to cítím! Ale co s tím dělat? Jak s takovým vědomím žít? Vždyť teď budu ve všem vždycky v opozici? Vidím svět jinýma očima!

- Ještě ne, ale brzy budeš vidět realitu takovou, jaká je ve skutečnosti... - uslyšel jsem za zády hlas staříka. A žít budeš jako já. Copak si žiju špatně?

Starý přistoupil blíž a položil své silné ruce na má ramena.

- Tvým úkolem, Gore, je ukázat cestu k pravdě všem, na něž jsi právě myslel. Úkol to není jednoduchý! Těžký, velmi složitý úkol! Ale ty ho zvládneš. Vzpomeň si na proroctví. Set takové jak ty nezastaví. Jeho čas vyprchává. A potom, nejsi sám. Všichni přitom hraje za jedno mužstvo... - řekl šedohlavý záhadně.

- Ještě nehraju, - zakýval jsem hlavou.

- Pokud mě snášíš, to už sedíš na lavičce „zapálených“! - zasmál se vědmák. - A pak, čas Gora ještě nenastal. Ale přijde, neboj se. A přijde brzy. Teď musíš hlavně vyrůst. Naučit se samostatně myslet, a sbírat informace ze svých minulých ztělesnění. A časem i z pole... Není to tak složité, jak se zdá. Už se ti teď ledasco daří.

- Více cítím, než chápu, - přiznal jsem se.

- Tak to zpočátku musí být. To je dobré. Všechno běží, jak má. Pojď, dám ti recept mého „che“, - pozval mě znovu dovnitř starý.

Když jsme přišli do kuchyně, vědmák ostrým nožem oddělil od kůže měkké části podsušených štíčích bříšek, složil je do smaltovaného kastrolu a zalil je dvěma lžicemi octa. Potom obsah posypal jemně nakrájenou mrkví, přidal papriku, několik listů bobkového listu. Pak vzal velkou dřevěnou vařečku a všechno zamíchal. Nakonec přidal nakrouhané okurky, trochu česneku a nadrobno nakrájenou cibuli.

- Tak, a teď ať se to uleží. Zítra po obědě to ochutnáme. - Řekl spokojeně. - A teď popijeme čaj, dokončíme náš rozhovor a pak se trochu prospíme. Jinak bude pro tebe zítřejší den ztracen.

Nalili jsme čaj, přisunuli blíž plástve medu a pustili se do brzké ranní snídaně. Hvězdy už pohasly a venku bylo znatelně světleji. Ale spát se nějak nechtělo. V domě u staříka byla cítit jakási zvláštní energie. Možná, že ji vyzařoval sám. V tu chvíli jsem na to nemyslel. Zajímalo mě to, co vyprávěl.

- Druhogory jsou od nás velmi vzdálené, ale naše védická tradice ledasco o té době pamatuje. Například to, že bílá rasa lidí z planety „Or“ ze souhvězdí modrých „stožárů“ na Zemi byla. Svědčí o tom nejen otisky lidských nohou na zkamenělých deskách hornin, v tajných védách vzpomínky na život lidí mezi draky, i památky na civilizace mohutných gigantů, horských podzemních skřítčích a na lidi moří a oceánů.

- Copak byli i takoví? - nechtěně jsem vyhrkl.

- Proč byli? Tito lidé - rusálky žijí dodnes. Jenže zdegenerovaly. A přestaly s námi lidmi udržovat kontakt. Na březích moří a oceánů občas nacházejí jejich těla. O podobných nálezech se vyskytují poznámky v novinách. A potom je často vidí. A někdy dokonce loví. A pak, nikdy jsi neuvažoval o tom, proč divocí delfíni tak dobře znají lidi? Někdy připlouvají na pláže, a hrají se s dětmi i dospělými. A když se člověk topí, tlačí ho blíž k hladině.

- Uprímně řečeno, nezamýšlel, - přiznal jsem se.

- Tak popřemýšlej. Nejde o zkontrolé delfíny, ale oceánské divoké, kteří neznají lidi.

- Vypadá to ale, že lidi znají...

- To je ono, chlapče! To vědci připisují jejich chování intelektu. Ale nejedná se tu tolik o intelekt, jako o to, že delfíni vědí, s kým jednájí. A pletou si nás s „nimi“. A ještě: četls někdy „Cesta na Kon-Tiki“ Thora Heyerdala?

- Četl, - přikývl jsem.

- Tak si vzpomeň, koho nejednou viděli večer či v noci poblíž svého voru cestovatelé?

-Myslím, nějaké hlavy. Podobné lidským, s velkýma očima, které je zpod vody pozorně sledovaly.

- Tu máš odpověď na svou otázku. Thor Heyerdal, aby se mu ortodoxové nevysmáli, se nepouštěl do podrobností. Ale chytrý člověk i tak pochopí.

- A zdaleka na Zemi někde žijí gnómové? – zeptal jsem se.

- Možná někde žijí. V každém případě i giganti i trpaslíci existovali na Zemi zcela nedávno. Giganty, podle pověstí zničila poslední celosvětová potopa, trpaslíci možná žijí i dnes. Například, Pygmejové. Čím se liší od trpaslíků? Slyšels o nich?

- Nejen slyšel, ale zapsal jsem o tomto podzemním lidu hodně pověstí, - řekl jsem.

- Tak, tak! – usmál se starý. – Co o nich říkají Něnci?

- Že jsou ještě živí. Západní Něnci tvrdí, že „sichirtja“ žijí v jeskyních přípolárního Uralu, východní Něnci a Nganasanci věří, že podzemní „sichirtja“ dosud sídlí v horách Byranga a na Putorana.

- Ti nebo jim podobní skřítky ještě nedávno žili v horách ve Skandinávii. Vzpomínka na ně se dostaly do folkloru Rusů Norska a Švédů – Švédska. Ale teď k jinému, - řekl šedovlasý. – Spočítáme, kolik přibližně mohlo být civilizací od jurského období dodnes.

- Copak to je možné spočítat? – podivil jsem se.

- Přesně – ne, ale přibližně ano, - klidně řekl starý. – Podle véd bílá rasa Rusů se definitivně usadila na Zemi před 12 milióny let. Někde v téže době se na naší planetě objevili i hnědí Siriané. To znamená, že za 12 miliónů let dvě rasy... Ano? A teď se vzpomeneme, kdy začalo období Jury. Před 213-214 milióny let. Kolikrát 12 se vejde do tohoto období? Asi 17 krát. A teď 17 vynásobíme dvěma. Kolik dostaneme?

- Třicet čtyři, - řekl jsem.

- A když 34 vynásobíme třemi?

- Proč třemi? – zeptal jsem se.

- Protože tu byla civilizace Atlantid'anů, i když se vyčlenila z oriánské. Celkově však byla samostatná.

- Tak dostaneme 51, spočítal jsem to.

- A teď vynásobíme čtyřmi, nesmíme zapomenout na nedávné přistěhování rudochů, chlapče.

- Potom dostaneme 68!

- Tak jsme to spočítali, - pokýval hlavou „léčitel“. – Samozřejmě přibližně, ale přece jen je to určitá představa. Za 214 miliónů let se na Zemi mohlo objevit 68 různých civilizací. A to jako minimum, Juro! Jistě jich bylo více. Vždyť jsme počítali jen pozemské civilizace, neuvážili jsme podzemní a podvodní. Tak si představ, kolik za 214 miliónů let mohlo být na naší planetě různých Atlantid, Orián a Lemurií? Kolem stovky, ne-li více! Védická tradice průběžně připomíná mnohé: říše podzemní, podvodní, říše gigantů, mágů atd. Zvláště jsou vyčleněny civilizace gigantů a civilizace hlavounů (velkohlavých). Rudí giganti se dle pověstí objevili na Zemi v době draků. Máme-li věřit nálezcům, tak na konci období křidy tak před 100 miliónů let.

- Copak ty rudochy někde našli? – přerušil jsem vyprávěče. – Kostry, to chápu, ty lze najít. Ale jak poznali, že ty osoby byli rudokožci?

- Těla rudých gigantů několikrát našli v ledovcích Himalájí a Kordiliér – ve vrstvách pleistocénu. V Tibetu jejich těla mumifikovali, pokryli tenkými plíšky zlata a ukryli v jeskyních pod chrámem paláce Dalaj Lamy. V Kordiliérách je znovu pohřbili pod ledem. Jako geolog musíš vědět, že proces horotvorby definitivně zformoval jak Himalaje, tak i Andy-Kordiliéry právě v období křidy. Proto těla rudochů byla v takové výšce. Zajímavé je, že v našich védách jsou uvedeni právě oni – giganti s „krvavou barvou kůže... - stařík se na chvíli odmlčel.

- Takže podle tvých výpočtů na naši Zemi od doby Jury dodnes mohlo být kolem sta různých civilizací, ano?

- Ano! - přikývl stařík.

- A všechny zahynuly?

- Ty pochybuješ? – zeptal se zase on.

- Ale ne, - řekl jsem. – Jen mi je z toho strašně. Čím je naše civilizace lepší, než jiné? To znamená, že i ona je odsouzena k zániku.

- Pokud nebudeme sto obrodit proces duchovní evoluce lidstva, pak ano. – Souhlasil ochránce. – Za několik tisíc let se na Zemi objeví tři druhy lidí. Jeden druh bude s bílou kůží, druhý s černou, třetí se žlutou. To v lepším případě, v horším lidstvo zničí sebe sama. Napovídači z hlubin se právě tím zabývají. A mají k tomu vše: i obrovské peníze, i patologická tupohlavost jejich majitelů, i maniakálně usilující zotročil celé lidstvo „bohem vyvolení“, poloidioti, zvrázcenci, zednáři, a ledaskdo ještě. – Dodal starý šeptem. – Ale nermuť se, duchovní zdroj bílé rasy ještě není vyčerpán. Vymotáme se, a pozvedneme i jiné. Naděje umírá poslední. Ale aby nastoupila budoucnost, musíme znát minulost. Existuje takové číslo 666 – říkají mu „číslo zvířete“. Víš, odkud se vzalo v naší civilizaci?

- Ne, - přiznal jsem se.

- A není divu! - povzdechl šedý. Přišlo k nám z konce křídového období. Vzpomeň si, co se stalo na naší planetě před 66 milióny let?

- Nějaká velká globální katastrofa. Jedni vědci myslí, že ji způsobil gigantický asteroid, který padl do Atlantiku, jiní věří, že vše živé na Zemi vymřelo v důsledku tvrdého záření supernovy. A třetí myslí, že to bylo i to, i ono.

- Ale proč potom číslo 666, přesněji 66+6 nul, je číselný kód knížete Tmy? Říkají mu také „číslo zvířete“? – zeptal se ochránce.

- To, že se číselné jméno Ďábla a datum staré globální katastrofy shodují, mě dost udivilo. Ale proč číslo 666 označuje jméno Satana, jsem nevěděl.

- Číslo 666 označuje jméno Seta, - řekl ochránce, - protože Set zvítězil! Tehdy byla jeho doba, a ta byla nazvána jeho jménem.

- Nad kým vyhrál ten satanský Set? - roztržitě jsem se zeptal vědmáka.

- Existuje stará věda o smrtelném souboji rudých gigantů a draků, - řekl ochránce. – Ohlasy této vědy se zachovaly v mnoha lidových pohádkách. Obvykle se zlý nebo dobrý velikán bije s drakem. Někdy vítězí velikán, ale častěji drak. Setkal ses s takovými pohádkami?

- Ne často, ale setkal, řekl jsem. – Pamatuji, že něco podobného je v pohádkách Maorů, adygejských lidových pohádkách, skotských, našich ruských, srbských a dokonce arabských, jenže u Arabů místo velikána s drakem bojuje kyklop.

- Pozdní interpretace řeckých mýtů, - pousmál se starý. – Ale motiv je týž.

- Tudíž rudí giganti byli draky poraženi? – zeptal jsem se.

- Ne zcela, - odpověděl ochránce. – Byli také mohutní, jako jejich soupeři. Ale úder, který jim byl zasazen, byl pro faunu planety smrtelný. Na zemi před 66 milióny let dopadl ne jeden, ale několik asteroidů. Rudoši dlouho kladli úporný odpor. Ale asteroidy přiletěly ze strany Slunce, byly zřejmě neviditelné a řízené.

- Možná podle stejné technologie Země chytla kamínek, který zničil Lemurii? – zeptal jsem se.

- Možná, - souhlasil vědmák. – Jenže tento asteroid byl uloven hned po zničení „Astry“. A tehdy na konci křídý si draci trochu zapracovali: ve Sluneční soustavě pás asteroidů ještě neexistoval, a kosmické skály museli lovit v dalekém vesmíru.

- Ty mluvíš, jako bys to vše viděl na své oči, - poznamenal jsem.

- Obecně, - bez podráždění řekl stařík. – Není to tak složité, hlavní je chtít. Mimochodem, ty také pracuješ s polní informací, jenže si to ještě neuvědomuješ, - dodal. – Mnozí ze současných vědců mají pravdu: jeden z asteroidů vytvořil Karibské moře. Druhý rozrazil pevninu Antarktidy na dvě půlky. Žhavé úlomky nebeských skal zvedly teplotu v atmosféře. Proto na všech pevninách země začal hrozný všeničící požár. Navíc, za nějakou dobu kvůli ohromnému množství magmy a popela, který se dostal do atmosféry, se skrylo Slunce a planetu skoval lítý mráz. A ke všemu se přidalo i radiační pozadí.

- Ale odkud se vzalo? – položil jsem hloupou otázku.

- Možná byla použita i jaderná zbraň, - řekl šedohlavý. – Jak víme, ne všichni plazi zahynuli na konci křídý. Část se zachránila: želvy, hadi, ještěrky, krokodýlové a někteří dinosauři v moři. A dnes

jsou všichni plazi odolní vůči radiaci. Například, želvy lehce snesou až tři tisíce rentgenů. Totéž lze říci o krokodýlech a hadech. Odkud tedy získali takovou adaptaci na záření? Přičemž genetickou. Pouze v jednom případě – pokud jejich dalecí druhoví předci dlouhou dobu žili v podmínkách velmi vysokého radioaktivního pozadí a mohli se mu geneticky přizpůsobit. Souhlasíš? – zeptal se starý.

- Samozřejmě, přikývl jsem.

- Vidíš, jak se budují vědomosti? Z různých zdrojů, ale obecný obraz. A chceš-li něco pochopit, snaž se vidět ne fragmenty, ale vše najednou. Vědecký přístup – to je studium jednotlivých stránek. Ale naše cesta poznání je celostní přístup. Už jsme o tom mluvili, chlapče. Ale vraťme se na Zemi. Rudí giganti vydrželi. Pravda, jejich města, která stála hlavně na březích moří a byla překryta průzračnými kupolemi, zahynula. Rudoši museli na nějakou dobu pod zem. Svě úkryty vystavěli v horách. Možná proto tam nejčastěji nalézají jejich těla a kostry. Nechci teď vysvětlovat, jak Zemi osídlili savci. To je další obrovské téma. Ale řeknu ti, že to všechno probíhalo a probíhá, třeba na jiných planetách, ne podle teorie dědečka Darwina. Prázdné ekologické oblasti, vzniklé po globální katastrofě, nezaplňli potomci druhohorních krys, které – podle teorie o původu druhů – se časem proměnily v dravce – kreodonty, mongoloterie, slony – dioterie a mastodonty, atd., ale v různé druhy prvotních pozemských savců, materializovaných mocným mentálním polem Stvořitele. V materializaci živých bytostí nebo nějakých předmětů není nic mystického. Stručně, materializaci živého organismu lze představit takhle: nejdříve se prozkoumá prázdná ekologická oblast, ať se už uvolnila, nebo vznikla, to není důležité. Důležité jsou její vazby na jiné ekologické oblasti. Potom se mentálně sestavuje té bytosti, která má zaplnit danou prázdnou oblast. Ale čistě mentální obraz je vždy syrový. Vyžaduje prvotní materializaci. Všechno dotváření jde vždy s ní. Prvotní materializace se týká jak ekologické oblasti, tak i ostatních oblastí, s ní spojených. Jinak model nebude fungovat. Stejně jako nové letadlo vyžaduje letové zkoušky. Pouze tyto zkoušky neprobíhají v hmotném světě, jako u letadla, ale v paralelním plazmovém.

- To znamená, že souběžně s naším zjevným světem existuje ještě jeden – plazmový? – podivil jsem se.

- V něm probíhají zkoušky všech mentálních konstrukcí. A rodí se v něm ta hmota, kterou vidíme kolem sebe, - dodal starý. – Tento svět energií také není stejnorodý. Je mnohvrstevnatý, mnohopolární, ale až přejdeme k praxi materializace...

- Cožpak mě chceš naučit ještě i čarovat? – podivil jsem se.

- V materializaci a vůbec v magii není nic kouzelného ani mystického. Vše je prosté. Jsou zapotřebí určité znalosti, silné obrazné myšlení a silná vůle. Co myslíš, jak léčím své nemocné? Velmi často musím materializovat tu část plíce, tu celou ledvinu. Bez dovednosti něco budovat nejsi léčitel, ale žvanil.

- Můžeš mi něco ukázat? – poprosil jsem. – Jako tehdy s teleportací.

- Samozřejmě, že mohu, - s podivem se na mne starý podíval. – Ale proč? Ty mi nevěříš?

- Věřím, ale moc bych to chtěl vidět na vlastní oči...

- Ty jsi ještě dítě, - povzdechl si ochránce. – Ale možná to není špatné. Co bys chtěl? Doufám, že mě nebudeš trápit něčím závažným?

- Ale já nevím, co je závažné a co ne.

- Nejjednodušší je materializovat něco stejnorodého. Například, udělaného z nějakého kovu, například železa, mědi či zlata. Když se předmět skládá z několika látek, je jeho materializace těžší..."

- Tak mi zmaterializuj hřebík, nebo ocelový nůž, - požádal jsem.

- Raději lžici, jo? Stříbrnou, alespoň bude k užitku, - zasmál se ochránce.

- A to se ti povede? – zapochyboval jsem.

- Teď mi jenom nepřekážej, - přísně řekl starý. – Postav se na koberec a snaž se pochopit, co se děje.

Ihned jsem poslechl, přestal jsem ho vyrušovat a začal pozorovat. Stařík postavil na stůl kolmo své široké dlaně, a pomalu je začal přibližovat. Jeho soustředěný pohled byl upřen na mezeru mezi dlaněmi. A najednou se mezi nimi objevila lžice. Skutečná kovová lžice. Zda je stříbrná, mě už

nezajímalo. Měl jsem takový pocit, že ji vzal zároveň z prázdná i ze stolu. Bez rozmýšlení jsem se vrhl na lžici. Ale vědmák mě gestem zastavil.

-Nespěchej, To není vše. Lžice byla moje iniciativa, nuž tvoje. Počkej chvíli.

Znova jsem se posadil na lavici. Ale když se v rukách volchva objevil ostře nabroušený ocelový nůž, vyskočil jsem znovu. Oči nevěřily. Vědomí se jako vždy bouřilo. Trik, to musí být trik, - křičelo. To nemůže být! Starý se z tebe střelil... A vědmák zatím s nehybnou tváří mi podával oba předměty:

-Lžice je přesná kopie lžiček z doby Reichu. Tady je punc, podařil se mi. Proto ti ji nikdy nezabaví. A nůž je altajský lovecký. Ocel je dobrá, nepochybuji! Jen k němu musíš udělat střenku z břízy. A potom, když uviděl moje otevřená ústa a vyvalené oči, vybuchl mladým veselým smíchem.

-Zavři pusku, chlapče! Když to tak půjde dál, tak do rána neskončíme. Ráno budeš chodit kolem domu jako ospalá moucha.

-Ty máš kámen mudrců! – Drže lžici v ruce radoval jsem se. – Na pohled stříbro.

-Skutečně! Kámen mudrců je v člověku, chlapče! Mimo člověka neexistuje a nikdy nebyl. Všechny legendy o něm vymysleli proto, aby ho lidé nehledali v sobě. Mimo sebe jak je líbo, jen ne v sobě.

- A černí žreci Seta-Amona, přesněji, jejich potomci, umí totéž co ty?

-Potomci neumějí, ale žreci ano. Oni jsou různí. Potomků jsou tisíce, ale žreců – několik.

-Teď chápu, proč mají židovští bankéři světové zásoby zlata! – dělal jsem chytrého.

-Myslíš materializovaného? – zeptal se šedý. – Pokud ano, zmýlil ses. Na začátku černí svým ovcím a otrokům pomáhali. Materializovali pro ně i vodu, a „nebeskou manu“. Na Sinaji, pamatuješ? Možná, že zpočátku pomohli židovským lichvářům získat zlato. Potom však tato pomoc skončila. Byla, ale jiná. Psychologická, okultní, ale ne materiální. Znalost zákonů materializace černí potřebují více k tomu, aby ekonomicky nezáviseli na bankéřích, ale držet je pevně pod krkem. A materializace je vždy spojena s dematerializací... Rozumíš mi, mladíku? Zničit zdraví lze komukoli na libovolnou vzdálenost... A žádné peníze tu nepomohou... Už chápeš zákony „jejich kuchyně“?

- A jak! – zvolal jsem. – Vše se drží na strachu!

-Na strachu před černými, před jejich destruktivní magií, - upřesnil vědmák.

- A já jsem nechápal, myslel jsem, že všichni ti Rothschildové, Friedmani, Openheimeri, Khuni a spol. se zbláznili. Ukazuje se, že je to jednodušší. Celou jejich finanční loupežnickou smečkou hýbe strach. Sekají větev, na které sedí, chápou to, ale dělat nic nemohou. To je situace! Není k závidění!

- O nich si promluvíme později, - řekl stařík. – To, že jsme se vyvolených přece dotkli, nevadí.

-Ty jsi sám říkal: bez nich, „holoubků“, nikam, - připomněl jsem mu.

-Správně, říkal jsem, - pousmál se starý. – Víš přece, že člověk je přesnou kopií Stvořitele, jen v jiném měřítku. Pamatuješ, „co je nahoře, to je i dole“. A říkám to proto, že obrody planety se zúčastnili i lidé. A nejen přeživší rudí giganti, ale i jiné rasy. Zřejmě obyvatelé oceánských šelfů a dokonce naši bílí předkové. Společným úsilím za několik tisíc let všechny pouště Země se znovu proměnily v kraj života a blahobytu. Na místo nenávratně vyhynulých druhohorních jehličnanů přišla nová květena, a místo vymřelých ještěřů se objevili různé druhy savců. Bez žádné evoluce, trvajících milióny let. Za krátký časový úsek. A v ohromné různotvárnosti! Ortodoxní vědci, opírající se o Darwinovu teorii, nemohou pochopit, jak se to mohlo stát. Skončila doba dinosaurů – tu máš – jako když mávne kouzelnou hůlkou, je celá Země osídlena tisíci druhy savců! Ale bůh s nimi, ortodoxy. Je jejich věc vymýšlet šílené teorie a násilím je nám vnucovat. K tomu jsou tito vědci – klasikové. Avšak i mezi nimi se najdou lidé se svobodným myšlením. Jen je jich velmi málo. A jsou svazování úředníky od vědy, že je jim velmi těžko.

- Starý chvíli mlčel a pak pokračoval:

-Po obnově flóry a fauny planety část rudých gigantů se vrátila do své metropole. Ale nevelká skupina zůstala. Tentokrát se giganti usídlili v horách, kde vytvořili svou opevněnou říši, uzavřenou před jinými kosmickými rasami. Pamatuješ legendy a pohádky o horských trollech? - zeptal se děda.

- Samozřejmě, - odpověděl jsem.

- Tak jejich dalecí potomci se časem proměnili v ohromné chlupaté lidojedy. Skoro opice. Pravda, na to ušla spousta času. Několik desítek miliónů let.

- Tudíž, nehumanoidé se s nimi vypořádali?

- Asi ne, Zde fungovaly jiné zákony. Vypadá to, že rudí ztratili metropoli, čímž se přetrhlo spojení mezi koloniemi jiných souhvězdí. Ztráta spojení s centrem způsobila degradaci rudých.

- Ale odkud jsi sebral, že rudí giganti přišli o svou metropoli? – zeptal jsem se.

- Protože se na Zemi víckrát neukázali. Rudí byli ponecháni napospas osudu.

- Jako my? – položil jsem otázku.

- S námi je vše jinak. Naše metropole žije, a čas od času na Zemi přicházejí ti, co nám pomáhají – naši pokrevní příbuzní. Proto se šupinaté stvůry obávají bílé rasy. Po odchodu ze Země hlavní části rudých gigantů pevniny začala osídlovat rasa hlavounů. Ve srovnání s námi to byli lidé menší postavy, ale s velkou hlavou a hrubými rysy tváře. Na Zemi se objevili ještě v období křídly, v době panování rudých gigantů. V litotéce Cabrera, o níž jsem ti už říkal, jsou vedle rudochů zobrazeni i hlavouni. Giganty je hned vidět. Jsou mnohem větší a rysy jejich tváře nejsou tak hrubé, jako mají jejich přátelé hlavouni. Celkově je v litotéce dr. Cabrera zobrazení gigantů málo. Jejimi hlavními hrdiny jsou hlavouni a někdy, velmi zřídka, lidé naší rasy. Vypadá to, že litotéku vytvořili ne giganti ani naši předci, ale hlavouni. V obrázcích na kamenech je zobrazen jejich život, jak v době křídly, tak v době paleocénu, až po miocén. Nejdříve ti chlapani, soudě podle obrázků, se prohánějí na druhohorních ještěrech, potom se stejně úspěšně vozí na hypparionech a mastodontech, těžko si představit, že lidé žili na Zemi 40 miliónů let. Za takovou dobu se může vyměnit minimálně půl stovky různých civilizací. Hlavouni se nejspíš objevovali na naší planetě periodicky. Stejně jako bílá rasa ze souhvězdí Orionu. A litotéku vytvořili pro budoucí obyvatele Země na památku o svých činech a o té době, kdy měli na Zemi své dlouhodobé základny. A možná i někteří dinosauři přežili katastrofu a existovali vedle savců kaenozoika.

- A proto v litotéce zůstala jejich zobrazení? – zeptal jsem se.

- V určité míře to tak bylo, k mému údivu souhlasil starý. – Všichni ještěři zahynout nemohli. Někde se určitě zachovali. A žili v nové době ne jeden milión let. Ale jde o to, že stopa hlavounů se na zemi vyskytují již od Jury. To dokazují obrazy typicky jurských dinosaurů vedle lidí. Kosti dinosaurů v nánosech křídly prakticky chybí, nebo stopy podivných lidských nohou, nalezené u nás, v Turkménii. Jakoby stopy člověka, ale ne našeho druhu. Pata je příliš úzká, prsty protažené. Samozřejmě, dokázat, že stopy patří hlavounům, je obtížné. Pro ortodoxy dokonce nemožné. Je tu však jedno ale: vedle stop člověka jsou vždy stopy těch dinosaurů, kteří jsou zobrazeni jako domácí zvířata na kamenech Cabrerovy litotéky. A to už je důkaz. I když nepřímý, ale je! Mimochodem máme se zabývat něčím jiným. Totiž, vyjasnit, jak to bylo s naší rasou. Tak tedy, bílá rasa lidí z planet velkých „Stožárů“ se začala stěhovat na Zemi, když se hlavouni definitivně vydali cestou plné degradace. Co se s nimi stalo, není známo. Možná degeneraci způsobil vážný válečný konflikt s jinou kosmickou rasou. Například, s hnědými Siriusany. Podle pověstí afrických Masajů se jejich dalecí předkové přestěhovali na Zemi z jedné z planet dvojhvězdy Sirius před 10 milióny let. Ale mohla být i jiná příčina. Například, přetržení styků s metropolí.

- Nebo technologie degenerace, s níž jsme se setkali my, - dodal jsem.

- Ano, správně, - souhlasil ochránce. Jde o to, že hlavouni, když přišli naposled na Zemi, už z ní nikam neodešli. Z nám neznámých důvodů zůstali. A velmi rychle začali degradovat. A už na začátku pliocénu, před asi 5 milióny let, se pravděpodobně proměnili v australopitéky.

- Proč si myslíš, že se právě oni stali australopitéky? – zeptal jsem se.

- Protože se australopitéci velmi podobají hlavounům. Týž malý vzrůst, masivní hlava, a pak alternativ na Zemi nebylo. Hlavouni byli jedněmi z nejmenších a zřejmě nejpočetnějších.

- A odkud se vzali pitekantropi? Copak se vyvinuli, jak tvrdí ortodoxové, z jižní opice? – zeptal jsem se.

- Z australopitéků se nikdo nevyvinul, z nich mohla vzniknout sotva ocasatá opice, - zasmál se vědmák. Opolidé mají svůj osud. Jejich předci začali degenerovat později, než hlavouni. A pak, pitekantropi nejsou stejnorodí. Vznikli minimálně ze tří kosmických ras. Dokonce barvu kůže měli různou.

- Překvapuje mě, odkud můžeš znát barvu jejich kůže? – nevydržel jsem.

- Jednoduše, - pohlédl na mě ochránce. – I afričtí negři, i árijští černoši i Australané, a konečně již vyhynulí obyvatelé Tasmánie jsou blízcí jednomu druhu pitekanthropů, ať to ortodoxové uznávají, či ne. Pravděpodobně k jeho jižní větvi. Jaké antropologické příznaky spojují všechny tyto rasy? Tmavá, téměř černá barva kůže, plochý nos, tlusté plné rty, těžká čelist, nízké šikmé čelo, protažené dozadu, vědecky – dolichocefalní lebka, černé tvrdé vlasy, tmavé oči... Kolik ras a národů v Africe, ale i v Ázii a Austrálii spojují tyto příznaky? O čem to svědčí? O tom, že do genofondu černých Afričanů, černých Melanezijců, Papuánců, Australanů a indických Tamilů v té či jiné míře vešly stejné geny. Přičemž ne progresivní, ale naopak, archaické. Což lze lehce dokázat nevyvinutými částmi mozku. O čem to svědčí? O tom, že všechny uvedené rasy a etnosy vznikly na genetickém základě jižního pitekanropa.

- Proč ne neandertálce? – zajímal jsem se.

- Neandertálská krev tu je také, - řekl starý. – Ale ve značně menší míře. Na ni ukazuje dosti velký objem mozku, přičemž u všech: afričanů, asiátů i australanů. Základem však je genetika jižního pitekanropa. Severní a východní pitekanropi vznikli na zcela jiné genetické základně. Se severním pitekanropem je to složitější. Z něj byla nalezena jen čelist Heldebergská.

- Pamatuji, - řekl jsem.

- Proto nejsou jasné antropologické příznaky. Čím se lišili od pozdních neandertálců, také není jasné. Proto severního evropského pitekanropa necháme na pokoji. Do budoucích nálezů, - dodal vědmák. Raději se podíváme na jeho východního příbuzného, sinantropa. Neboli člověk čínský. Čím se liší od klasického jižního? Především jasně vyjádřenou mongoloidností. O té jsme už mluvili. Ale připomeneme si, že jeho potomci – mongoloidní národy Ázie – jakou mají barvu kůže?

- Žlutou, - řekl jsem.

- Právě, žlutou a ne černou! Teď chápeš, odkud pochází má a naše znalost o barvě kůže pitekanthropů, - kývl hlavou stařík.

- Koho jsi myslel tím „naše“? – znovu jsem se zadrhl.

- Jsi pozorný, chlapče, - pousmál se šedohlavý. – Myslel jsem všechny ochránce.

- Copak takový nejsi sám? – podivil jsem se.

- Proč si myslíš, že bych měl být v ruské zemi sám samotinký? – odpověděl otázkou.

- Nevím, - zrozpačitěl jsem. – Prostě se mi zdálo, že takových jako ty ...

- Nemůže být více? – zasmál se starý. – Za několik desetiletí také dostaneš status ochránce a staneš se jedním z nás. Potom pochopíš, co to znamená vnitřní kruh lidstva. Teď je však na to brzy...

Kapitola 19

DRUHÉ VYPRÁVĚNÍ LÉČITELE – ORIANA A ATLANTIDA. RUSKÝ JAZYK. GIGANTI. RUSOVÉ-BOREÁLOVÉ

Stařík zmlkl, mlčel jsem i já. To je ono. On myslí na moji budoucnost. A už ji vidí... Mluví o jakémsi vnitřním kruhu lidstva: měl bych zjistit, co to je? Zřejmě se to někdy dozvím. – Vrtalo mi hlavou.

- Naše rasa se začala definitivně stěhovat na Zemi, - začal znovu, - když vědomí potomků hlavounů a jiných pozemských ras se zakalilo natolik, že zpětný proces k „člověku rozumnému“ už nebyl možný. Přesto si bílá rasa vybrala na Zemi pro sebe místo tam, kde ještě nikdo nebyl. Plně jí vyhovovaly vysoké šířky. V těch dalekých dobách, před 12 milióny let, na sever od Evropy a Sibíře ležela ohromná souše. Táhla se na severozápadě a na východě, mám na mysli Beringii, až po Ameriku. V jejím středu byla dvě nízká pohoří. Jeden byl nyní nazván na počest Lomonosova, druhý na počest Heckela. Omýváje podhůří jednoho pohoří a protažené téměř k Atlantiku, leželo ohromné

sladkovodní moře. Na jeho břehu vyrostlo hlavní město Oriany, nejstarší z měst, postavených a zemi bílou rasou. Může vzniknout oprávněná otázka: proč přesídlenci ze souhvězdí „Stožárů“ začali osídlivat vysoké šířky? Proto, že tehdy severní pól ležel v Tichém oceánu blízko břehů Ameriky. K takovému závěru přišli i někteří ortodoxní geofyzikové. I když klima na uvedeném území bylo mírné a málo se lišilo od evropského středomořského, poloopice se v těch krajích cítily neútně. V zimě tam často foukaly chladné větry a vyskytovaly se lijáky. Z toho důvodu severní země osídleny nebyly. Ale nebyla to opuštěnost, co bílou rasu přitahovalo na břehy sladkovodního moře. Přitahovalo je poměrně chladné klima. Současní antropologové mají jedno malé tajemství. Vědce, kterým stačili promýt mozky, ortodoxové nutí o něm mlčet. Ale tajemství je prosté: ukazuje se, že naše bílá rasa rusovlasých blondýnů geneticky vznikla ne na jihu, jak se pokoušejí dokazovat prodejní ortodoxové, ale na severu. Akademik Debetz a jeho výzkumná skupina dospěli k závěru, že nervový systém bílého člověka pracuje nejproduktivněji při nízkých a mírných teplotách do +18°C, jako máme teď v kuchyni. Při snížení teploty krev člověka bílé rasy teče kapilárami mnohem rychleji, než u druhých ras. Na čem to závisí? Na práci srdce a cév. Proč tedy srdce zástupců bílé rasy jsou takovými výkonnými topidly? Odpověď je jednoduchá: vše závisí na specializovaném genofondu. Na genofondu, který se nijak nemohl vyvinout na naší planetě. Proto, zdálo by se kvůli hlouposti, bylo vytvořeno tajemství. Pochopit „je“ můžeme. Objev se musí nějak vysvětlit. Ale jak? Hloubkové mutace za krátkou dobu nevznikají. Nutno předpokládat původ bílých z jiné planety. Ale co potom s Darwinovou teorií? A vůbec, s celou historií lidstva? Tak to je, mládenče. - Stařík se nadechl a potom pokračoval:

- Když nějaká kosmická rasa začala budovat na Zemi svou dlouhodobou kolonii, zpravidla nejdříve začala stavět pyramidy.

- Pyramid? – divil jsem se. – To všichni měli takový neodbytný nápad?

- S nápadem to nemá co dělat, tím spíš neodbytným, - prudce mě odbyl vědmák. Všechny pyramidy a mnohostranné jehly na Zemi, stejně jako na druhých planetách, jsou akumulátory a vysílače energie. Zkusím ti to vysvětlit: pamatuješ, jak jsem ti vykládalo procesu teleportace? A dokonce jsem ti něco ukázal.

- Pamatuji, dodnes mi stojí vlasy na hlavě z toho, co jsem viděl.

- Vlastně, k tomu jsou zapotřebí pyramidy.

- Pro teleportaci? – podivil jsem se.

- Ano, pro teleportaci. Ale ne pro okamžité přemístění věcí, jako přemístování životného... Slyšels někdy o lidech, kteří se umí okamžitě přemístit na velké vzdálenosti? – zeptal se stařík.

- Slyšel. Můj děda spolu s takovým mláďencem utekl z carského vězení, - vzpomněl jsem si.

- Dobrá! A zdařilo se jim to? Popovídej co nejpodrobněji, - pokýval starý hlavou.

- Můj děda z matčiny strany, - ponořil jsem se do vzpomínek. – V sedmnáctém roce sloužil v semjonovském pluku, v hodnosti praporečká. Nevím, z jakého důvodu se ocitl v době únorových událostí v Pítěru, možná ho poslalo s nějakým příkazem velení. Nebo tam byl na dovolené. Ale nejde o to. Když slyšel o rezignaci cara, pochopil jako čestný ruský důstojník, že Mikuláše II, k rezignaci donutili. To znamená spiknutí. Můj děda se přirozeně přidal k organizaci důstojníků, která vystoupila proti Prozatímní vládě. Ale organizaci někdo prozradil a všichni její členové se ocitli ve vězení. Děda se dostal do společné cely, kde museli spát na betonové podlaze, jídlo dostávali jednou denně, často je vodili k výslechům... Uběhlo několik dnů, a zatčených jen přibývalo. Ale jednou se v kazematu objevil podivný vězeň. Byl to člověk ve středních létech, také důstojník, ale místo toho, aby se poddal tíživé náladě, žertoval, bavil kolegy v cele rozhovory a dokonce zpíval ruské národní písně. Brzy díky jeho činnosti tíživá atmosféra v cele pominula. Lidé se stali veselými, začali se usmívat, vyprávěli si o svých zážitcích. Kolem neúnavného mláďence se brzy stmelila dosti velká skupina mladých důstojníků. Byl v ní i můj děda. A jednou „neúnavný“ svým kamarádům řekl, že je na čase, aby se dostali na svobodu... Že ve vězení je špatně, a že Rusko je, důstojníky, nepotřebuje jako vězně.

- Ale jak utéct? A ještě z kamenné pevnosti Petropavlovky? – ptali se ho.

- K tomu potřebuji kousek křídý, - odpověděl jim duše spolku.

Po téhle odpovědi mnozí znovu propadli beznaději. Někdo prohlásil, že chlap se zbláznil. Ale našli se takoví, co začali tu křidu hledat. A prostřednictvím vyklepávané morzeovky zjistili, že v cele, kde seděli školní učitelé, křidu mají! Zřejmě ho někdo zapomněl v kapse během přednášek. Za den – dva se ten kousek křídý ocítl v rukách všeobecného oblíbence. Důstojník z toho měl velkou radost, zvedl křidu nad hlavu a řekl:

- Kdo chce domů, ať se postaví vedle mne.

Většina důstojníků přijala jeho slova jako žert. Ale několik mladíků k němu přistoupilo. Mezi nimi byl i můj děda. Když viděl, že nikdo víc se k jeho nápadu nepřipojí, „bavič“ požádal, aby mu dovolili na podlaze cely nakreslit obrys loďky. Důstojníci se smíchem odstoupili. Když „loďka“ byla nakreslena, chlapík vstoupil do oválu a znovu vyzval vězně:

- Chlapci, věřte mi, - já nežertuji. Všichni, kdo vstoupí do oválu, budou na svobodě!

Kolem se ozval družný smích. Nato „vtipálek“ pozval k sobě ty, kdo mu věří. Byli tři, mezi nimi i můj děda. Důstojník je požádal, aby se sedli vedle něho, a každý aby si představil „bod východu“. To místo, kam by se chtěl nyní dostat. Mému dědovi se v té chvíli zachtělo být na Smolensku, na svém statku. Představil si rodný dům a nedaleko něho rodnou vesnici. Najednou, jak vzpomínal děda, se mu zatmělo v očích, něco ho uvnitř stlačilo a potom – jasný záblesk! Seděl na trávě vedle vesnice na okraji cesty! Ruce ani nohy chvíli necítil, ale po chvíli bylo zase všechno v pořádku. V té chvíli děda uslyšel za zády vrzání vozu a hlas:

- Viktore Apollonoviči, kde jste se tu vzal? A proč sedíte na trávě? Přisedněte si, zavezu vás k vašemu domu...

- Před ním na voze seděl jeden z obyvatel vesnice... - dokončil jsem své vyprávění.

- Tvůj děda důstojník říkal pravdu, - vážně se na mne podíval stařík.

- Do cely se dostal jeden skutečný mág. Mohl z ní zmizet kdykoli. Ale chtěl sebou vzít ještě i lidi. K tomu potřeboval ten kousek křídý. Jeho pomocí mohl lépe ovládat svou energetiku. Lépe udržet obraz hranice pole...

- Copek se takto lze dostat kamkoli? – zeptal jsem se starého.

- Na naší planetě ano, ale dále ne. Někde jsem četl, že na Velikonočním ostrově v jedné z vyhaslých sopek, kde je teď bažina, archeologové našli livonského rytíře 13. století v brnění a na koni. Zřejmě se chtěl, chudák, dostat ven z boje, ale dostal se na Velikonoční ostrov a rovnou hlavou do bažiny. Jak se říká „před osudem neutečeš“. Tak se lze přemísťovat v omezených hranicích. Na více lidské síly nestačí, ať je člověk jakýkoli.

- Kampak dále? – podivil jsem se.

- Například, na jiné planety nebo do druhých souhvězdí, - nevzrušeně řekl starý.

- Copak to je možné? – vyskočil jsem.

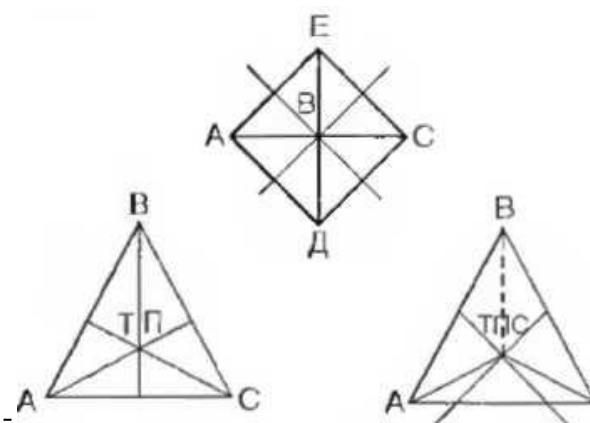
- Sedni si a uklidni se, - zvedl stařík dlaň. – Pro takové cesty se na Zemi stavěly pyramidy. Stejný kousek křídý, ale s ohromným akumulacním proudem a předávací schopností. Slyšels někdy o vlastnostech pyramid? - zeptal se vědmák.

- Ne, - přiznal jsem se. - Odkud bych to měl slyšet?

- Tak poslouvej, co ti povím, - šedovlasý vzal ze stolu list papíru. – Akumulační energetické vlastnosti má každá pyramida, ať má čtyři hrany či deset. Hlavně, aby je měla. Podívej, nakreslil jsem hranu pyramidy. – Stařík mi ukázal svůj nákres.

- Teď rozdělíme každou stranu napolovic, a kolmice spojíme s vrcholy. Co vidíme? Uvnitř průsečík všech tří diagonál. To je nejvyšší bod, působíště sil v trojúhelníku. Nebo rovnovážný bod hrany. A teď uděláme řez pyramidou. – Děda rychlými tahy tužkou načrtl čtyřhrannou pyramidu. – Vidiš?

- Přikývl jsem.

- Teď řez z vrcholu a vidíme zase trojúhelník. Ale ten je uvnitř pyramidy. Takové trojúhelníky jsem dostal dva. A když se podíváme na pyramidu shora, vidíme kříž. Nyní spustíme z našeho bodu rovnováhy sil na každé hraně kolmici dovnitř pyramidy. A co dostaneme? – ukázal stařík na nákres.

- Bod působení všech sil pyramidy neboli jejich rovnovážný bod, - odpověděl jsem.

- Správně! – souhlasil šedohlavý. – Bod působení všech sil pyramidy. V něm jsou ty slavné „sarkofágy“. Přesněji, kamenné komory nejvyššího projevu síly. To ortodoxové říkají, že sarkofágy jsou žulovými truhlami. Na víc jim fantazie nestačí. A teď mi řekni – z jakých míst obvyčejně stékají náboje?

- Z ostrých, - nechápaje, kam míří vědmák, vzpomněl jsem si kurz fyziky.

- A která ostrá část pyramidy je volná?

- Její vrchol, - řekl jsem.

- A bude-li vrchol tupý?

- Pak náboje stékat nebudou, - zavrčel jsem podrážděně.

- A to je odpověď, - usmál se starý. – To znamená, že energii uvnitř pyramidy lze řídit. Na určitou dobu uzavřít pyramidu, a potom zase otevřít. Ale to platí o malých pyramidách. Velké se nemusí zavírat. Ty fungují stále. Strukturovaný prostor uvnitř pyramidy všemi hranami nasává sílu, a vrcholem část této síly stéká do prostoru... Svérázný oběh energie. Ale musíš vědět, že každá energie čili síla je materiální a je vytvářena informačními poli. Síla neřídí informace, ale naopak, informace řídí sílu. Síla vždy jen dohání informace. Tudíž, energie, cirkulující v pyramidě, ukazuje vektory pohybu informačního pole. Čtyři vektory směřují dovnitř pyramidy, pátý k informačnímu potenciálu Stvořitele. Ale člověk jej může mentálně přeorientovat do libovolného bodu prostoru.

- Rozumíš, o čem mluvíme? – přerušil vědmák svůj výklad.

- Rozumím, ale dost těžko, - zesmutněl jsem.

- Vše bude prosté, pokud si vzpomeneš, že člověk je schopen silou svého nejvyššího „já“ převést své tělo nejen v energii, ale i v informaci. Tak, jak to udělal známý tvého dědečka.

- Ten vtipálek chtěl totéž udělat se všemi společníky, - zabručel jsem.

- Ano, chtěl, A udělal by to, protože mu vycházely vstříc všechny čtyři živly... - ozval se šedý. – Ale nejde o něj a jeho schopnosti, ale o mechanismus práce pyramidy. Tak tedy, jestliže ve středu působení silových polí pyramidy s využitím její energie převedeme své tělo v informaci, a informačnímu vektoru dáme směr na planetu libovolné hvězdné soustavy, tak v týž moment tam budeme. Nejdříve ve formě informačního pole, pak v ideji síly či energie, a nakonec, ve hmotném těle. Je tu však jedno ale: nejlépe se materializuje v takové pyramidě, kde je přebytek stavebního materiálu ve stavu plazmy. Chápeš, proč byly postaveny pyramidy na Měsíci a na Marsu? Například, v Sidonii, tam američtí „Vikingové“ vyfotografovali pětihornou pyramidu. V novinách o tom psali.

- Pamatuji, - řekl jsem roztržitě.

- Pamatuji, pamatuji, - dráždil mě starý. - Raději si vzpomeň, jak odvážný Napoleon strávil noc v srdci Velké pyramidy. Usmyslil si lehnout se do sarkofágu. Říkají, že neporazitelný tam dostal ze strachu opruzeniny. A není se co divit. Že se vůbec nezbláznil? Dostat se do bodu působení celé energoinformační síly pyramidy! A mohlo být i hůř. Ale sílu plazmového světa císař pocítil. Na dně

Bermudského trojúhelníka je 9 gigantických pyramid, proto tam periodicky mizí lodě i letadla. Pyramidy Atlantid'anů stále fungují.

- A kdo je zapíná? – přerušil jsem starého. – Snad ne ryby?

- Možná rybí lidé, - záhadně se usmál. - Nebo nějaká jiná síla. Tak co, pochopils?

- V každém případě mnohé, - řekl jsem.

- Tak se vrátíme znovu k velké Oriany, - plácl dlaní do stolu starý. – Podle písemných pramenů, podle tajných ruských véd i podle indických véd stupňovitá pyramida na Ori byla nejgrandioznější na naší planetě. Převyšovala oriánské Rifejské hory a svým vrcholem se dotýkala oblaků. Současní výzkumníci Severního ledového oceánu říkají, že nedaleko zeměpisného pólu se ze dna oceánu zvedá ohromná hora. Její vrchol leží jen 10-13 m pod hladinou. A nikoho nenapadne, že je umělá, rukotvorná. Za dob Velké Oriany se hrany pyramidy leskly bílým, ideálně vyleštěným mramorem. Odsud v ruské védické tradici vznikl termín – bílý horký kámen Alatyr. V naší době hodně zařiká vadel pozdní křesťanské vesnické magie je spojeno s kamenem Alatyr. Ale nezasvěcení nevědí, o čem se mluví. Bezmyšlenkovitě, jako papoušci si volají na pomoc sílu pyramidy... Ty chápeš, proč je Alatyr bílý?

- Ne tak zcela, - přiznal jsem se.

- Dobře, že pochybuješ, - pokýval hlavou ochránce. Bílý není od mramorového obložení, ale od svého silového obsahu. Proto horký. Ačkoli pro laiky je to jen odraz paprsků nízkého severního slunce hranami. – Alatyr – božský celoplanetární oltář – je nejsvětější místo na světě. Proto vznikl druhý název pyramidy hora Meru, čili Světová hora. Podle íránské tradice – Charaiti. „Cha“ či starorusky „Ga“ je cesta k „Ra“ – materiálně-mentální struktura Vesmíru, „iti“ je pohy – jít. Jak vidíš z íránských árijců je v názvu skryto i určení: „Cesta do vesmíru“.

- Z toho všeho se mi zase otevřela pusa. Když to stařík zpozoroval, usmál se:

- Nauč se samostatně myslet a analyzovat. Chápu, že vliv šablon ve tvém vědomí je ještě velký, ale je načase se jich zbavit. A potom nebudeš otvírat pusu. Ale pojďme dál, - řekl smířlivě. Později byla gigantická pyramida postavena v hlavním městě Atlantidy, nedaleko od ní bylo postaveno ještě několik velkých pyramid... Velké pyramidy byly postaveny na pevnině Mu a v Lemurii. Všechny dnes leží na dně oceánů. Jistě jsi slyšel, že „Bermudské trojúhelníky“ jsou jak v Tichém, tak i Indickém oceánu. Tam také často mizí lodě a letadla. A také beze stop...

- Slyšel, - přiznal jsem se. – To znamená, že pyramidy stále fungují?

- Budou fungovat, dokud vodní eroze nerozruší jejich vrcholky. Nebo když si někdo přestane s nimi hrát, - řekl vážně „léčitel“.

- A proč myslíš, že ten „někdo“ pyramidy na dně oceánů využívá?

- Ne všechny, chlapče, ne všechny. Oriánské pyramidy nikomu neslouží. Čekají na nás, své hospodáře. – Rychle řekl ochránce. A pak, přes silnou mentální ochranu jsou tito činitele vidět. Můj vnitřní zrak je odhaluje...

To je další záhada starého, - mihlo se mi hlavou. – „Léčitel“ ovládá něco neznámého. A takového, že „přátelé“ na dně se před ním nemohou skrýt. Že by nebyl zcela při sobě? A vydává žádoucí za skutečnost? – mě nechtěně napadlo.

- Ty hledej vysvětlení a já si skočím ven odpočinout si od tvé hlouposti, - zavrčel stařík a zvedl se.

Z jeho slov mi nebylo dobře. Ale co jsem si rozmýšlel, že odpovím, on už vyšel. Seděl jsem se svěšenou hlavou. Vznikl pocit zklamání, jako bych zklamal ochránce naděje. A najednou z prázdna přede mnou vznikl vědmák. Málem jsem sletěl z lavice!

- Seděj, nemáme tolik času, - se smíchem řekl stařík.

- Proč jsi to udělal? – koktavě jsem se zeptal.

- Odpověděl jsem na tvou ... otázku.

- Chtěls říci hloupou?

- Tak vidíš, i ty jsi začal odhadovat myšlenky! – ještě více se děda rozveselil. – Ještě chvíli, a projeví se tvůj vnitřní zrak.

- Tak mi promiň, prosím, přece víš, že mi není lehké, - poprosil jsem ho.

- Copak si myslíš, že jsem se urazil? – Aha, vzpomněl jsem si, že hlupák nemůže urazit.

- Ty nejsi hlupák! – pokýval hlavou šedý. – Jsi prostě jiný, a čekal jsi více než já... Mnohem více! Proto s tebou beseduju s takovým potěšením a zatěžuji tě až na doraz. Upřímně řečeno, obdivuji tvé možnosti. A připravě. Vždyť jsem ti nic nového neřekl. V citové rovině vše, o čem jsme mluvili, znáš. A nedáš se ošidit. Tvoje vědomí a city jsou podivuhodně sblíženy, a už začínají spolupracovat. Takže poslouchej dál: vidíš, pyramidy na dně oceánů se zapojují periodicky. Někdy jsou nečinné. Přičemž dosti dlouhé intervaly času. O čem to svědčí?

- O tom, že je někdo hlídá, - hádal jsem.

- Správně! A kdo je také časem opravuje, - dodal starý. – Jinak by se vrcholy pyramid, odkud vychází emise síly, dávno rozrušily. Nebo by zarostly jílem... A v menší hloubce by porostly korály. Ani to, ani ono, ani to třetí nepozorujeme. Tak. Vidíš, jak funguje logika.

- Zajímavé je, kdo všechny tyto podvodní pyramidy používá? – zeptal jsem se. – Snad ne naši známí drakouni? Koho vidíš?

- I ty, i druhé, i třetí. Dno světového oceánu je rozděleno. Stejně, jako plášť planety, odpověděl starý.

- Mohl bys konkrétněji, je-to možné?

- I reptiloidé, i jejich zrůdní podílníci i hydroidé. Ti hájí zájmy planety, tedy i lidstva. Protože to jsou také lidé. Škoda, že na Zemi po nich zůstaly jen dlouhodobé základny. Část hydroidů ještě v minulosti degenerovala. Ale přesto, kdyby nebylo na planetě jich, lidstvu by bylo hůř, - zakončil záhadně. – Teď chápeš význam kurganů, těch pohřebních zemních pyramid minulosti? – zeptal se najednou.

- Pro lehčí přemístění duší zemřelých, - odpověděl jsem.

- Správně, pro přemístění duší ne někam, ale k předkům, - doplnil ochránce. – A tím končíme s pyramidami...

- Ne zcela, mám dotaz, - ozval jsem se.

- Tak co, sem s ním, - pousmál se starý.

- Řekl jsi, že člověk svým nejvyšším „já“ je schopen převést sebe nejen v kokon síly, ale i v proud informací... Ale co chápeš pod pojmem nejvyšší „já“?

- Duch Stvořitele, obsažený v silovém kokonu každého z nás, potenciál téže informačně-silové složky, která může vše, co je libo, ale která se u obyčejných lidí nepodřizuje jejich vědomí...

- A jak si podřídí tuto sílu?

- Svému nejnižšímu egoistickému „já“? – pousmál se stařík. – Tu si není nutno podřizovat, ale pozvednout své druhé „já“ čili kvalitu své duše na úroveň nejvyššího „já“. Vidíš, a ty bys chtěl jen podřizovat! A ještě k tomu Stvořitele. Samotného Roda.

- Slova starého, i když byla vyslovena se smíchem, se mě dotkla. Zase jsem se cítil jako blbec.

- Nebuď nervózní, na vině není neznalost, vina je v nechtění nic znát, takže nevěš hlavu. Hlavně, že chápeš podstatu. Ostatní časem dojde, - podpořil mě ochránce. Raději ti povím o další rase přesídlenců. Tím spíše, že se na Zemi objevila spolu s Oriany. Byli to hnědí lidé z hvězdné soustavy Siria. Na Zemi existuje velmi stará pověst, která se zachovala ve Východní Evropě u Pomořanů, a v Karpatech u rusínských vědmáků. V Africe ji znají Dagoni v Mali, čarodějové Masajů a Vakabů v Keni. V Americe ji znají potomci Mayů, indští šamani Patagonie a Ohňové země. V pověsti se říká, že kdysi velmi dávno ta část naší galaxie, kde leží souhvězdí Orionu a Velkého Psa (právě tam se nachází Sirius) byla vystavena velmi silnému negativnímu kosmickému působení. Co bylo zač, se neví. Ruské vědy vše svalují na činnost Černoboha. Pokud to bylo tak, pak těmto souhvězdím hrozila dezintegrace a nevyhnutelné svinování v informaci. Z toho důvodu se na Zemi ocitla část obyvatelstva z planet „Stožárů“ a dvojhvězdy Siria. A téměř ve stejné době. Siriané nebyli rasou, milující chlad, proto si vybrali místo poblíž rovníku ve východní Africe. Zde nejdříve postavili dlouhodobé základny. Na něž se přivalil proud přesídlenců. V době své hromadné migrace obě rasy – od Siria i od Orionu – zanechaly na oběžné dráze kolem Země své pozorovatele. K čemu měli sloužit tyto pozorovatelé, o tom se ve vědách nemluví. Ale první katastrofa, která postihla kolonisty, byla zorganizována jimi. Musíš si pamatovat, chlapče, že všechny buddhistické mýty o hluboké minulosti jsou v podstatě vědecké. Buddhizmus se objevil na Zemi teprve nedávno, a vyrostl ze starého

duchovního dědictví. Proto se nelze divit, když v buddhistických knihách čteme o událostech mnohamilionové minulosti. Jeden takový lamaistický text vypráví o pozorovateli. A o jejich vůdci jménem Mara. V ruském panteonu Marou nazývají bohyni smrti. Mimochodem, buddhistická pověst neuvádí, jakého pohlaví byl Mara. Možná, že to byla i žena. O pohlaví však nejde. Jde o to, že se mu nějak podařilo rozhádat rasy, které se přestěhovaly na Zemi. Proč to udělal, buddhistická věda neříká. Prostě z oběžné dráhy zorganizoval válku, a to velmi krutou. Stopy té války jsou i dnes vidět na severu. Jsou to otavené stěny starých zámků, postavených z žuly a bazaltu. Ortodoxové vymysleli vysvětlení, že při útoku se tyto stěny snažili zapálit. Přitáhli pod ně břevna a zapálili! Úplný idiotismus. Ale navrhli jej akademici. A my, hlupáci, máme věřit. Bazalt a žula se začínají tavit při teplotě nejméně 2000°C. A hořící dříví... Jakou může vyvinout teplotu? Nanejvýš 1000°C, tím spíš na vzduchu. Ale píšou to. Drze se koukají do očí a lžou... Strašný úder zasadili Oriané základnám Siriusanů ve východní Africe. Dnes jeho stopy téměř není vidět. Ale dobrých 5 milionů let celé území východoafrického rifu bylo postiženo takovou spalující radiací, že v těch místech skončil všechn život. Ortodoxové, studující hromady kostí zvířat, vyhynulých kdysi následkem radioaktivního pozadí, navrhli hypotézu, že prý před 9 milióny let ve východní Africe se zapojilo několik přírodních radioaktivních reaktorů. Jak se to mohlo stát, to nevysvětlili. Tím spíše několik! Zapojily se a basta! Ale proč se v jiných částech světa takové reaktory nezapojují? Navíc se snažili silným radioaktivním pozadím dokázat vznik australopitéků v Africe! Prý, na opici zapůsobila radiace! Vznikly mutace – a prosím – objevili se první australopitéci. Skoro lidé. Jak jednoduché! Ale zapomeňme na naše prodejné a podplacené. Vrátime se ke konfliktu. Skončil, jak vyprávějí buddhistické védické kroniky, zásahem obou metropolí. I Siriusané i Oriané se pokoušeli Maru potrestat za ten zločin. Ale ten se uprchl před trestem do protuberancí supernovy. Zřejmě mu někdo pomohl. Lze předpokládat, že naši známí nehumanoidé. Mara byl fakticky na Zemi zástupcem jejich zájmů. Útěk před pronásledováním do silového pole supernovy dal Marovi ještě jedno jméno. Teď ho začali nazývat Luciferem – vyzařujícím světlo. Časem kolem sebe shromáždil zachránivší se pozorovatele a pořídil si spojence. Odtud vznikl známý křesťanský mýtus o padlém archandělovi. Vyprávěl jsem ti to podle kroniky Tibetanů. Protože buddhistický mýtus o Marovi je znám, zejména na východě Ázie. Ale na Zemi existuje řada mýtů na toto téma. Málokdo je však zná. Například, pověst Dagonů o dobrém Nomo a zlém Oho, kde ten Oho je zrádce, který všemožně škodí jak lidem, tak svému bratru Nomovi, - dokončil svou pověst o konfliktu ochránce.

- Slyšel jsem něco podobného v pověstech Evenků, kde Chargi – duch zla, zradil vesmírného ducha Ogdý a seslal na minulé lidi hroznou bouři. Ta zničila ohněm blesků téměř celé lidstvo.

- Ne celé, - přerušil mě ochránce, - Ale jen jeho část. O těch zachráněných teď budeme mluvit. Po válečném střetnutí Oriané svá sídla neopustili. Rozvaliny brzy opravili a pustili se do zařizování svých základů na Marsu. Siriusané museli hledat nové místo pro osídlení. Jejich jižní kolonie byla zcela zničena. Navíc, na celém území východoafrického rifu vzniklo velmi vysoké pozadí radiace. Z toho důvodu část hnědých odešla na sever, nejdříve na horní tok Nilu, a potom na západ, kde dnes leží písky Sahary. Tehdy, před milióny léty velká poušť neexistovala. Místo ní se na tisíce kilometrů táhly prostory vlhké savany. Tekly ta řeky, v paprscích jižního slunce se blýskala jezera. Na březích vodojemů rostly lesy. Tam Siriusané začali budovat svou novou říši. Později, když se savana začala měnit v poušť, jejich dalecí potomci přesídlili do údolí Nilu. Založili kmen Hamitů – základní obyvatelstvo starého Egypta. Nutno říci, že geneticky Hamité nebyli Siriusané. Byli to hybridní dolichocefalové, velmi podobní místním severoafrickým neandertálcům. Proč se lidé-Siriusané, vysoce vzdělaní a vysoce duchovní, začali křížit s poloopicemi, není jasno. Zřejmě časem, po návratu do přírody, silně zdegradovali. Možná jim někdo pomohl zřici se institutu duchovních stavů. Dále vše šlo jak po másle... Z říše Siriusanů na Sahaře zůstaly jen vysoce umělecké nákrasy na skalách a pyramidy. Viděls je, chlapče?

- Nákrasy jsem viděl, - přikývl jsem, - lidé s jemnými tahy obličeje, v krásných bílých šatech..."

- To je vše, co po nich zůstalo, - povzdechl stařík. – Druhá skupina Siriusanů se z východní Afriky přestěhovala na pevninu v Indickém oceánu. Ta pevnina, či spíše ohromný ostrov, ležel jižně od Ceylonu a pokryt divokou neprostupnou džunglí. Hominidé na něm nebyli. Zato mnoho sladké

vody a slunce. Tam nakonec rozkvetla veliká Lemurie, - pozemský siriánský ráj! Obě civilizace, které přesídlily na naši planetu, byly okultní. S nimi se na Zemi dostala i jejich magie. Z dvojhvězdy siriusánská, ze soustavy Alni-Tar – oriánská. Později se siriusánská magie rozšířila v Atlantidě, a po jejím zániku v dynastickém Egyptě. Nebudu teď vysvětlovat, čím se jedna od druhé liší. Řeknu jen, že ze siriusánské později vyrostla židovská, ne, ne kabbala. Nejvyšší vrstva Židů má ve své výzbroji ledasco zajímavějšího... Oriánská magie se pak zachovala mezi ochránci. Přičemž nejen u nás, nebo ve Skandinávii, ale i v témž Kemi-Egyptě mezi potomky žreců Ra-Atona z Annu-Heliopole.

- Copak je staroegyptské náboženství ještě živé? – zvolal jsem.

- Ne tolik náboženství, jako kosmogonie, - opravil mě „léčitel“. – A pak, proč by mělo zemřít?

- No, jak proč? Nejdříve křesťanství, potom ho vystřídal islám.

- Islám? Třeba deset islámů. Obě to jsou jen náboženství. Pokud v nich jsou nějaké kosmogonické znalosti, pak kradené a velmi nízké úrovně. Pro davu to stačí, ale ne pro ty, kdo jsou blízko k pravdě. Mezi potomky egyptských žreců žijí obě magické tradice: sluneční oriánská a hvězdná siriusánská. Tím spíš, že v naší době tyto tradice už nesoupeří. Je konec epochy lži a tmářství. Žreci Amona, kteří to všechno zavínili, už v Egyptě nežijí...

- A co kosmogonie Chaldejců? Ta se také ještě někde ukrývá?

- Ukrývá, ukrývá, - zastavil mě starý. – Teď o ní nemluvíme. Nemluvíme o magii, ani o náboženství, ale o osudu bílé rasy. Proto kupředu, k pravdě. Obě civilizace, siriusánskou i oriánskou spojovala tradice duchovní nerovnosti. Ekonomicky i morálně byli všichni občané obou civilizací absolutně rovni. Ale v duchovním plánu byli rozděleni do několika stavů. Prvním nejvyšším stavem byli ochránci znalostí a učitelé. Druhý stav tvořili řídicí pracovníci. A do třetího, nejpočetnějšího stavu patřili pracující. V těch dalekých dobách ani Siriusané, ani Oriané prakticky neměli čtvrtý stav – sluhy-šudry. Hvězdná společnost té epochy měla dost trpělivosti i síly, aby všechny své občany pozvedla do nejvyšších stavů. Siriusané i Oriané zřejmě výborně chápali, čím může ohrozit civilizaci lidí vznik otroků svých instinktů – šudrů, tím více pak psychopatů – nedotknutelných. Ochránci si zřejmě uvědomovali, že ti i oni by se hned dostali „do péče“ drakounů. Dostanou od nich potřebné vědomosti. A vyzbrojeni ihned začnou reformovat společnost. A pak to půjde podle osvědčeného scénáře. Nejdříve tichá záměna žreců. Pak nastane epocha krvavého pohanství, vyžadujícího lidské oběti. Když se lidé unaví zbytečně prolitou krví, nahradí to něco podobného našemu vše odpouštějícímu křesťanství, jehož úkolem bude plná likvidace duchovního stavovství a přijetí monogamních rodinných vztahů ve společnosti. A bude-li zachována polygamie, pak z iniciativy mužů, a ne žen, jak to je v islámu.

- To už mluvíš o něčem novém, - poznamenal jsem.

- Dříve jsme se rodinných vztahů nedotýkali. Teď budeme, - podíval se na mne stařík. - Ale něco ti úvodem řeknu: křesťanství bylo na Zemi vytvořeno nejen proto, aby rozbilo tradici duchovního růstu prostřednictvím zrovnoprávnění stavů. Bylo vytvořeno také proto, aby na Zemi vykořenilo polygamii. Kosmické vztahy mezi mužem a ženou, kde žena měla skutečné, a ne fiktivní právo výběru.

- Jak to? – nepochopil jsem.

- Vidiš, každá normální žena je především matkou svých budoucích dětí. Jak víme, vysoce duchovní děti se mohou narodit jen podobným rodičům. Genetika nám říká, že chromosomy při součinnosti rozpadají vpůli, a je to tak! Ale dědičné psychické příznaky se předávají ne skrze materiální geny, ale skrze vlnové. Naše současná věda o tom ještě neví. Ale nejde o vědu, ale o dřívější matky, které věděly, že od muže dítě dostává až 80% celé své dědičnosti. Proto svým dětem vybíraly otce samy. A nečekaly, až je provdají.

- No a co z toho? – zase jsem nepochopil.

- Přece to, že jeden muž mohl mít i dvě, tři či čtyři ženy, do šesti, a jiný ani jednu. Z vysoce duchovního, zajímavého a talentovaného se rodila hromada dětí. Degenetátům – ani jedno dítě. Tady máš další mechanismus dědičné evoluce. Jasně?

- Došlo mi to, řekl jsem. - Jo, s tebou se člověk nenudí.

- O evolučních zákonech polygamie budeme mluvit později. Téma je to velké. Na ně si ještě budeme muset zvyknout. Teď chápeš sakrální smysl slova rodina? – usmál se ochránce.

- Chápu, - ozval jsem se. – Když si vzpomenu, že žen může být šest, a já sedmý... Jen nechápu, jak je možno tolik žen zvládnout.

- Copak, ty s nimi chceš bojovat? – zasmál se šedý.

- Ale já v jiném smyslu...

- V jiném! O všem se dozvíš později. Teď mi řekni, jak současný svazek mezi mužem a ženou nazývají?

- Manželství (rusky: brak).

- To je ono! Brak, a ne jinak, ukončil vysvětlení starý. – Vše, o čem jsme mluvili výše, siriusané a potomci Oriánů si dobře uvědomovali. Proto se ze všech sil snažili nepouštět do svých společenství ani slouhy, ani psychopaty-zvrácence. Obě civilizace brzy našly společný jazyk. Možná, že je spojil společný nepřítel, nebo touha po vědění. Faktem je, že vystěhovalci ze souhvězdí Siriusu i z planety „Ori“ hvězdy Alni-Tar, si brzy osvojili nepřívětivý chladný Mars, postavili dlouhodobé základny na pólech Venuše a začali se zařizovat na družicích Jupitera. O všech těchto věcech lze najít zcela konkrétní vzpomínky v ruských lidových pohádkách. Putování za tři moře, nebo do třidevátého carství, do třidesátého státu, za čtyřicet čtyřicetek do země tří Sluncí atd. To není nic jiného, než kosmické cesty. Teď nechci nic dokazovat, na to nemáme čas. V budoucnu si to rozebereme. Pamatuješ píseň: „Na prašných stezkách dalekých planet zůstanou naše stopy“. Takže Pozemšťané své stopy na planetách zanechali dávno. Naši potomci je někdy najdou. Za tisíce let. Protože dříve se tam nedostaneme.

- Stařík se na chvíli odmlčel a podíval se do okna. Venku už bylo světlo.

- Tak další noc proběhla v rozhovorech. Máme málo času. A já by ti toho chtěl ještě povědět! Byl bych rád, kdybychom se ještě uviděli. Kdo ví? – povzdechl záhadně. Slova starého mě rozechvěla.

- Copak má nějakou předtuchu? – pomyslel jsem si. – Možná po něm jde ochranka. A on to ví.

- Něco tě zneklidňuje? – zeptal jsem se přímo.

- Dávno, chlapče. Rok před tvým příchodem jsem pocítil vedle sebe cizí nepřátelskou sílu. Ale až dosud jen pozoruje.

- Copak vidí i mne? – vyhrkl jsem.

- Nevidí ani tebe, ani mne! – usmál se starý. – My jsme chráněni. Ale jsou vidět silná výchozí pole. Jejich střed se lehce vypočte. Tady nepůsobí KGB. Ani zednářské lóže. I když zednáři v Chanty-Mansijsku a v Tumeni jsou mou činností také znepokojeni. Jde o něco jiného. Tento nepřítel je vážný, takže budeme končit. Dnes je krajní lhůta tvého pobytu. Jinak dostaneš pečovatele, a s ním přijdou problémy. Špatné je to, že na to ještě nejsi připraven.

- Myslíš vševidoucí oko Bofometa? – pokusil jsem se o vtip.

- Jo, něco podobného, - přikývl šedý. Proto poslouvej dobře. Chci ti něco říci o našem ruském jazyce. Jde o to, že ten jazyk, jímž mluví náš národ, a jehož dialekty se dorozumívají všechny slovanské etnosy, není jazykem pozemským.

- Jak to? – podivil jsem se. Copak je to jazyk Mart'anů nebo Měsíčanů?

- Správně jsi to řekl: i těch i oněch. Protože i Mart'ané byli našimi předky, i Měsíčané. Nebudu mluvit o nehumanoidech. u těch je vše jinak. Ale řeknu ti, že náš tak zvaný ruský jazyk je dialektem jednoho z jazyků kosmické komunikace... Je stejně přizpůsoben jak pro levou logickou hemisféru mozku, tak i pro pravou – citovou. Ačkoli je současný ruský jazyk krajně ochuzen, je jako jediný na planetě schopen celé spektrum dané informace. Ruský jazyk je jazykem vnitřního obsahu a vnějších obrazů, či přesněji, jazyk celostního vnímání. Kde zvukové kmity nevyvolávají ve vědomí člověka poukázání na něco, jako v němčině či angličtině, ne prostě informaci, ale plnou, vnější i vnitřní znalost předmětu. Náš jazyk je fonetickým frekvenčním nástrojem převodu znalosti z hlubin nevědomí do vědomí. V podstatě je to jediný magický jazyk vědění. Všechny ostatní jazyky jsou informativně zvukové, kde zvukové frekvence slov nejsou spojeny s vnitřními frekvencemi předmětů, označovaných těmito slovy. Náš jazyk je jazyk mágu kosmické civilizace. Tak, vyslovím

slovo „dub“, - pozvedl vědmák ruku. – Jaké asociace u tebe vyvolalo ono slovo – vnější i vnitřní? Zkus to, - a podíval se na mne se zájmem.

- Z vnějších asociací – strom, velký s velkou korunou, zelený, s šumícím listovím...

- A co řekneš o obsahu, - zeptal se stařík.

- Dřevo pevné, dřevina velmi hustá, těžká, nakyslé vůně, kůra tvrdá, suchá jako pancíř...

- Stačí, - zastavil mě starý. – A teď otázka: viděls někdy živé duby?

- Ne, - přiznal jsem se.

- Tak odkud to o dubu víš, mládenče?

- Jako by vše, co jsem říkal, jsem viděl a cítil v sobě...

- Tak to je názorný příklad. A dobře, žes byl uvolněn, proto ses dobře slyšel, - pochválil mě vědmák. Podívej, jak ja ruský jazyk přizpůsoben zpěvu. Jako žádný jiný. Zpěvná spojení zvuků „ol“, „ra“, „mi“, „et“ a mnohá jiná. Blíží se k němu jazyky románské: italský, francouzský, španělský, rumunský. Ale proč? Protože v románských jazycích se zachovala některá spojení zvuků z ruštiny. Všechny románské jazyky vznikly z něho, a ne tak dávno. Ještě v historických dobách dialekty ruštiny mluvili Řekové, Sobinci, Volskové, Etruskové, a stejní Latinové.

- Počkej, a co latina? – přerušil jsem ho. – ta není zdaleka ruská.

- Její struktura je stejně ruská, - přerušil mě děda. – A spousta znetvořených ruských slov. Latinové tento jazyk dostali v 6. století př. Kr. od posluhovačů T.S. Nejdříve jako tajný jazyk komunikace patricijů. Pseudolatinový, čili esperanto minulosti, byl nejdříve jazykem komunikace římského senátu. Aby plebejci nerozuměli, o čem mluví patricijové. A když plebejové dostali stejná práva, jako oni, latina se stala státním jazykem celé Římské republiky. Postupně na ni přešli i Latinové, i Volskové, i Samnité a dokonce Etruskové... O úkolech latiny bude řeč potom, teď se u ní zastavovat nebudeme. Tento umělý jazyk byl vytvořen pro vytlačení jazyka Orianů-Rusů na celém západě. Odtud je to slavné rčení „Etrusky se nečte“. Ale četlo se a velmi dlouho. Až do 5. stol. po Kr. prostý lid etruský jazyk používal. Pseudolatinový jazyk byl vytvořen pro výstavbu nové, alternativní kultury v Evropě. To vše jako protiváha našeho etnosu, vítězů nad Západem.

- Myslíš tím poraženou Atlantidu? – upřesnil jsem.

- Onu prokletou, - přikývl stařík. – Latinizace v Evropě byla provedena k vytvoření nových etnosů, nepřátelských ruskému národu. A jak chytře: na ruském genetickém základu. Lingvisticky a zavedením jiného kulturního základu rozštěpit jednotný národ, a potom, během tisíciletí hubit v bratrovražedné válce jeho dvě znepřátelené části.

- Stařík se nadechl a chvíli se odmlčel. Otřesený jeho slovy jsem mlčel také.

- Pochopitelné je, že na základě latiny byla vybudována celá současná západní civilizace, - přerušil jsem mlčení. – Není těžké se domyslet, že nejen románské jazyky, ale i germánské vznikly v důsledku latinizace naší ruštiny. Tomuto procesu dlouhý čas napomáhala i latinská katolická církev. Do určité míry byla k tomu vytvořena... Ale přesto mi není jasné, proč tolik námahy?

- Jak proč? – probral se ochránce. – Aby zničili naši regionální civilizaci. Tak řečeno, vzít revanš za dávnou porážku. Mají nás „jako kost v krku“! Podívej, vše je jako na dlani. Nejdříve byl na Západě násilně nahrazen náš starý magický jazyk. Potom měsíční italiko-keltské pohanství nahradilo křesťanství. A to, když ovládlo celou západní Evropu, ji vrhlo proti naší konfederaci. Viditelné údery byly válečné, neviditelné – ideologické. Prostřednictvím vnucování západního světového názoru a náboženství... V Evropě válka s námi, Rusy, potomky Orianů-Hyperborejců, začala už v době Filipa Makedonského. Potom štafetu převzal Řím. Po zániku Západní říše se na nás vrhly kelto-germánské hordy Karla Velikého. Potom je vystřídaly křesťanské rytířské řady. Válka probíhá i dnes. Týmiž dvěma způsoby. Metodou spálené země a zaváděním liberálně-demokratických hodnot do našeho vědomí, což je horší, než obyčejná válka. To, bohužel, mnozí, včetně těch v Kremlu, nechápou. A vůbec, zase jsme odbočili. Víš, proč jsem se dotkl našeho ruského jazyka? Vzpomněl jsem si, že je dialektem jednoho z mocných jazyk kosmické komunikace. Abys věděl, používala jej i rasa bílých gigantů.

- A to je kdo? – naježil jsem se.

-Lidé. Ohromní a velmi moudří, - pousmál se vyprávěč. Všechny staré pověsti národů Země, včetně véd našeho národa, Indie, Íránu, Afganistanu, legendy národů Balkánu, Kavkazu, střední Ázie, i obou Amerik vyprávějí o rase gigantů. Říká se, že giganti kdysi žili vedle lidí, jedni byli dobří, jako, například, Svjatogor, někteří byli i zlí. To ale není důležité. O jejich putování po zemi si přečteš i v pohádkách, i ve védách. Ale musíš vědět, kdo to je a jaký je jejich původ.

-Mohu se zeptat, - zvedl jsem ruku jako žáček. – Proč kosti gigantů, o nichž teď mluvíš, nikdo na Zemi nenašel? Ostatky druhohorních rudých podle tebe nacházejí, a kosti bílých gigantů ne? Vždyť jsou mladší, než rudí. Svjatogor vůbec žil v historické době...

-I Voloti žili v historické době – Usynja s Dubynjou, - zádumčivě dodal stařík. – Kosti bílých gigantů nacházejí, a dost často. Jenže se o tom nepíše. Kostry lidí gigantického růstu nejednou vykopali v severoamerických Andách a v Argentině. Stejně kostry nacházeli v Indii, v poušti Gobi, Takla-Makan, v Indočíně. Nacházeli je i u nás v Sibiři: na Amuru, v Minusinské kotlině, v Novosibiřské a Kemerovské oblasti. Ale na neštěstí všechny nálezy gigantů buď na příkaz „zhora“ spalují, nebo zakopávají. To, například, udělali budovatelé kuzněcké železnice v roce 1924. Při zemních pracech objevili kostru člověka 18 metrů vysokého. Prohlídli si ho, podrželi se ve vlasech a – znovu zakopali. Několik podobných koster bylo nalezeno při výstavbě Transsibu. Poprvé kosti giganta našli v předhůří Uralu. Nazvali je kostmi Svjatogora. Když kostry obrovských lidí začali objevovat na Sibiři, nevěděli, co si má myslet. Kdo by se chtěl přesvědčit, stačí prostudovat archivy výstavby. A všude kosti gigantů pohřbili znovu, tedy u nás, v Rusku. Na Východě to dělají jinak: kosti velikánů prodávají jako lék.

-No teda! – podivil jsem se.

- Cení si je velmi vysoko... A potom, copak neznáš naše ortodoxy? Musejí přece nějak vysvětlit původ gigantů. Odkud se vzali na Zemi. Z nějaké opice? A zase jejich zázračná hůlčička - teorie o původu druhů – poletí k čertu! Tak se všichni spolu snaží: i zednáři i jimi podporovaní ortodoxní vědci, i pracovníci tajných služeb, zvyklí na to, že jim vše projde. Jak co, ale skrývat pravdu před vědomím společnosti se naučili. – Ochránce se nadechl a pokračoval. – Mnohé legendy vyprávějí, že giganti na nebesích dávali přednost životu na umělých planetách. Ve védách se takové planety nazývají létající města. Četls někdy dobrodružství Gulivera?

- Četl, - nepochopil jsem.

- Rozumíš, odkud vzal Swift svá létající města? On si je nevymýšlel. Prostě vzal hotové.

- Rozumím, - hlesl jsem.

-Všechny rasy gigantů, - pokračoval vědmák, - není důležité, zda humanoidé či ne, jsou rasy kosmických kočovníků. Je to pro ně jednodušší. Protože, ačkoli existují milióny planet, vhodných pro biologický život, gigantům přesto nevyhovují. Především svými příliš silnými gravitačními poli. Na takových planetách se velikáni stávají příliš těžkými a neohrabanými.

- Ale říkals, že rudí giganti žili na Zemi velmi dlouho?

- Ano, říkal. Rudí prožili na naší planetě milióny let, - klidně řekl šedohlavý. – Ale byli vysocí do 5 metrů a jejich váha nebyla větší než půldruhé až dvě tuny. A bílí giganti byli vysocí 15 m, i více. Dovedeš si představit, kolik vážili? A jaké museli mít svaly, aby se mohli v našem gravitačním poli pohybovat?

- Ale dinosauři se nějak pohybovali, - nevzdával jsem se.

- Pohybovali se, to ano, ale největší žili více ve vodě a ne na souši. Diplokokové, brontosauři a jim podobní. Ve vodě je to jiné, tam je nadnáší vztláčná síla. Pamatuješ Archimedův zákon? Ale zpět k tématu. Mluvíme o těch, kdo dlouho spolupracoval s naší rasou. Ale nejdříve tě stručně seznámím s jejich kočovnou kosmickou civilizací. Především, kdo to jsou giganti? Na jedné straně, obyvatelé planet s nevysokými ukazateli intenzity gravitačního pole, na druhé straně, v giganty se proměnili ti, co odmítli žít na obyčejných planetách. Kdo raději vyměnil zařízené přírodní světy za nekonečný vesmír. Pro každou vyšší kosmickou civilizaci je výstavba umělé planety záležitostí nepříliš těžká. K tomu z asteroidů sestaví základnu, nezřídka teleportací a jednoduše z kosmického prachu. Pak základnu vyrovnají a pokryjí umělou průzračnou kupolí. Pod ní se vytvoří potřebná plynná atmosféra, a nad ní ochranné pole. Pak začíná výstavba – obytné čtvrtě, bazény, stadiony, tělocvičny,

knihovny, divadla, univerzity, kosmodromy, zakládají se parky, sadí se umělé lesy atd. Prostě vše, co je zapotřebí k životu. Energie je ve vesmíru víc než dost, proto energocentrály jejich nedostatkem netrpí. Z energie, jak víš, lze získat i různé druhy látek, včetně organických. A tak obyvatelé daleké Ori ze soustavy „Stožárů“ se nejen stěhovali na přirozené planety, ale stavěli si i umělé. A na nich se vydávali na cesty po všech souhvězdích galaktiky. Plynul čas, a pro život příhodné slabé gravitační pole planet-lodí udělalo své – genetika jejich obyvatel se měnila. Lidé rostli, stávali se většími a těžšími. Přesto však psychika zůstávala stejná. Kosmičtí poutníci si pamatovali, že všichni jsou děti daleké „Ori“, deváté planety modrého gigantického Slunce, a že všichni Oriané-přesídlenci z jejich milované metropole, ať jsou kdekoli, jsou jejich pokrevní příbuzní. A že když se tito příbuzní z jakéhokoli důvodu ocitnou v tísni, je třeba jim rychle přijít na pomoc. Proto za války Orianů s hnědými se poprvé vedle Země objevila dvě nebeská města. Bílí giganti se nepodíleli na válečných událostech, naopak, snažili se konflikt uhasit. A co nejrychleji. Proto se část jich musela přestěhovat na oběžnou dráhu, odkud navštěvovali obě zneprátelené strany. A když konflikt definitivně skončil, začali oběma stranám pomáhat s obnovou zničeného. Tak se zrodily legendy o moudrých a dobrých gigantech, kteří nás, pozemšťany, mnohému naučili, hlavně však životu v míru...

- A giganti ze strany Siriusanů na Zemi byli? – zeptal jsem se.

- Objevili se na oběžné dráze naší planeta později, když začalo druhé stěhování ze soustavy Siria. Vědci svými teleskopy vidí jen dvě hvězdy, tvořící Sirius: Sirius A a Sirius B. Sirius A je ohromný a velmi jasný. Sirius B pak je bílým trpaslíkem, starou polovyhasou hvězdou. Svítí, ale ne moc jasně, ale zároveň vyzařuje ohromné množství tepla. Astronomové nejdříve mysleli, že Sirius B obíhá kolem Siria A jednou za 50 let. Ale časem se ukázalo, že obě hvězdy se otáčejí kolem jakéhosi neviditelného centra. Co je tím centrem, není známo. Ruské, staroegyptské a dagonské pověsti o Siriu úporně tvrdí, že se kolem něj otáčejí ne dvě, ale tři hvězdy. Ale astronomové dosud třetí hvězdu neobjevili. Možná je velmi malá nebo definitivně vyhasla. Ale proč ti to povídám? Abys věděl, že obě hvězdy systému Siria mají hromadu planet, z nichž mnohé jsou osídleny. A to nejen hnědými, či černými, ale i bílými, lidmi naší orianské rasy. Ve velmi vzdálených dobách, na úsvitu mezihvězdných migrací část bílé rasy ze souhvězdí Orionu se přestěhovala na dvě prázdné planety Siria B. Na ty planety, které svým poměrně surovým klimatem nepřitahovaly hnědé ani černé ze soustavy Siria A. Zato velmi vyhovovaly přesídlencům z Orionu. Od Siria B tepla plně stačilo. Ohromné množství světla pak poskytoval Sirius A. Doba utíkala a nebezpečí vesmírného kolapsu donutila část obyvatelstva bílých ze soustavy Siria B zase se stěhovat. Tentokrát do soustavy žlutého Slunce k nám na Zemi. Bílí Siriusané přišli na naši planetu později, než hnědí. Objevili se tehdy, kdy dávno byly ukončeny všechny pozemské projekty, a život na Zemi se stabilizoval. Existují dvě verze osídlení prázdného kontinentu v Atlantiku, chlapče, - pokračoval ve vyprávění ochránce. – V jedněch kronikách se píše, že Atlantida, což je rusky Antida, byla osídlena emigranty z Oriany. Jiné kroniky, například, egyptské, říkají, že Atlantid'ané, rusky Atlanti, byli přesídlenci ze Siria. Obecně jsou správná obě tvrzení: na pevnině Atlantidy několik miliónů let před příchodem bílých Siriusanů z vesmíru tu už stály dlouhodobé základny a přístavy obyvatel Oriany. Když se pak na pevnině objevili přesídlenci, obě větve bílé rasy, vědouce, že jsou děti jedné metropole, hned začaly spolupracovat. Kolonisté ze Siria přijali bez výjimky časem prověřenou pozemskou životní tradici Orianů. Jediné, co si ponechali nezměněné, byla siriusánská magie. Později právě ta způsobila záhubu velké Atlantidy. Zahubila ji ne svým černým zaměřením, jak píší někteří fantastové, ale neschopností postavit se magii nehumanoidů. Svou slabostí. Co je to vlastně magie? Už jsme si vyjasnili, že v ní není nic mystického a nadpřirozeného. Je to věda o vzájemném působení polí jak směřované, tak projevené reality. O jejich zrození z „absolutního nic“ až po vytvoření hutné hmoty, a později, o přechodu vyčerpané hutné hmoty zpátky v totéž „absolutní nic“. Magie Siriusanů byla lokální. Výborně fungovala v soustavě Siria, ale projevila se jako neopodstatněná v podmínkách jiného slunce. Je to přibližně stejné, jako vzít čukotského šamana a donutit ho, aby šamanil v Africe. Začít souboj s nějakým šamanem Woo-doo. Samozřejmě, část duchů s Čukčou zůstane, ti, kterým může poroučet. Ale daleko ne všichni. Nejsilnější duchové, které šaman obvykle prosí o pomoc, jej za pána nepovažují. A v afrických podmínkách mu sotva budou pomáhat... To je lokální magie. Proto

ji T.S. později po zániku Atlantidy zachovaly v Egyptě, a potom ji předaly svým podílníkům – nejvyšší vrstvě tajných zednářů, které nestrukturovaně řídí levity. Kabbalu pak, první, nejslabší stupeň obecné magické abecedy dostali rabíni. Ti i oni si myslí, že mají nejvyšší magické znalosti. Jak by ne! Skutečnou nelokální vědu o vzájemném působení informačních a energetických struktur Vesmíru na Zemi ovládají jen dvě síly. Jedna se vztahuje na tajná společenství žreců. Vlastně je stvořila. Druhá síla nemá žádný vztah ani k jedněm, ani k druhým. Existuje sama o sobě a stojí proti celé té jejich dravé smečce... Jistě sis domyslel, koho tím myslím, - pokýval hlavou stařík.

- Samozřejmě, - řekl jsem. Ale není mi jasné, proč by T.S. měli zachovávat a někomu předávat v podmínkách Země nedokonalou Siriusanskou magii?

- Proto, aby jejich svěřenci byli vždy v okultním plánu slabší, než oni, nehumanoidé. Jinak by je nemohli plně ovládat. Rovný rovného neovládá. Tím spíše v jejich zvířecí smečce.

- Ale vždyť je to podvod! Vydávat nedokonalé vědění za absolutní! – rozčilil jsem se. – Copak jsou lidé tak hloupí, že nechápou, co s nimi dělají?

- Za-prvé, drakouni řídí své pomocníky nestrukturovaně. Reptiloidé nám, lidem, nepřednášejí o magii. A za-druhé, musíš si konečně ujasnit, že základní síla T.S. je ve vytváření živých informačních konstrukcí. Maximálně pravděpodobných, mládenče! Jinak jim nikdo neuvěří. A dařit se jim nebude... Vzpomeň si, že Satan čili Set je lhář a otec lži, a nemusíš se rozčilovat.

- Stydím se za nás, hlupáky! Skupina idiotů sedla na lep a táhne za sebou celou společnost do propasti... - pokračoval jsem.

- Celou společnost ne, tebe a mne netáhnou. A takových je mnoho, zvláště mezi Rusy... Proto se nás Západ tak bojí, - pousmál se smutně vědmák. – Ale vraťme se k naší Atlantidě a černým gigantům. Tito hnědí nebo černí giganti, stejně jako bílí, mluvili jedním kosmickým jazykem. Proto si snadno rozuměli. Dialekty jednotného jazyka mluvili Oriané, Lemurijci i bílí přesídlenci ze soustavy Siria B. Proto v době vzniku Atlantidy zvláštní rozepře nebyly. Černí giganti rádi pomáhali bílým sirusanům, v podstatě svým hvězdným krajanům. Část z nich si později vybudovala v horách Atlantidy dlouhodobou základnu. Černí nebyli tak ohromní jako bílí, proto se na Zemi cítili zcela normálně, a na naší planetě žili velmi dlouho. Až do historických dob. O jejich dalekých potomcích byly složeny mnohé mýty a pohádky. Hlavně na jihu: v Africe, Arábii, ve střední Americe. Pravda, lidové pověsti je proměnily ve zlé lidojedy. Možná, že před svým vyhynutím takoví i byli... Zákony degenerace jsou na Zemi společné pro lidi i pro giganty... Tím spíše všechny mýty o velikánech, i bílých i černých, říkají totéž: před velkou Potopou byli jedni i druzí v podstatě dobrodušní. Lidojedy se stali jen ti giganti, kteří přežili potopu. Ale zase, ne všichni naši ruští bílí velikáni zůstali stejnými. Například, u nás a ruském severu žije pověst, jak prapraděd Sjatogora spolu s Onranem budoval na záchranu před velkou potopou Velikou Varu. Nazývali ho Veligor. Tento obr svými rukama hýbal dokonce horami. Zасыpával kamením proudy vody, rvoucí se do údolí.

- A kdo je Onran? – nevydržel jsem.

- Naš ruský Imma. Jeho pravé jméno bylo On-ra. Slyšels o Rámovi?

- Hrdinovi Ramajány? Samořejmě slyšel.

- Tak věz, že Onra, či v jazyce Indů Onchra je pradědečkem Rámy (rusky Ram – slunečný muž). Ten dostal jméno na počest svého praděda, jehož činy srovnávali s činností samotného Slunce, a proto mu říkali Božský. Poté, co z území západní Sibíře stekly vody potopy a zřejmě v důsledku silných zemětřesení kamenné sutě na Altaji přehradily řeky Bij a Katuň, začala nová povodeň. A znovu, aby zachránili lidi a uvolnili řeky, zasáhli giganti Boloté. Paměť o nich z ruských pověstí zdědili turci-altajci. Podle jmen je vidět, že giganti byli Rusové. Navíc to bylo v těch vzdálených časech, kdy se na Zemi ani Turci, ani Uhři ani samodijské kmény ještě neobjevily. Boloty nazývali Sar-tak-paj a Idut. Sartakpaj byl otec, Idut by jeho syn.

- Znáš epos o Sartakpajovi, - přerušil jsem starého. – Ale nemyslel jsem si, že to byli Rusové.

- Probit v horách cestu řekám v dobách, kdy se zhroutila celá infrastruktura civilizace, bylo pouze v jejich silách. A jména? Co znamená „Sar“?

- „Vůdce“ či později car, „tak“ je také ruské slovo. Je to schválení. Jak tedy přeložíme jméno Sartakpaj, když „paj“ znamená otec.

- „Vůdce-otec“. – Nebo otec hlava rodu. To bude přesnější, - popravil vědmák.

- A Idugi? Zřejmě jdoucí, - dovtípil jsem se.

- Jdoucí za kým, za otcem, jeho cestou nebo tradicí. – znovu mě opravil starý. Myslím, že na osudu gigantů se zastavovat nebudeme. Jejich dlouhodobá základna existovala v horách Atlantidy do První veliké války. Až do příchodu rudé rasy, které intenzivně pomáhali nehumanoidé. Co přišlo potom, už víš. V té době, před půldruhým miliónem let, zahynula lemurijská civilizace a skončila zlatá doba třetihor. V té hrozné době velká část černých gigantů opustila Zemi. A ty skupiny, které zůstaly, v podstatě zahynuly. Bílí giganti před střetem ras také raději odešli do dálného vesmíru. Ale když vše skončilo, znovu se objevili v okolí Země. A dělali, co mohli, aby pozemšťanům pomohli překonat vzniklou klimatickou nestabilitu. Myslím tím vytvoření umělého zdroje silné gravitace vedle Země. Konkrétně, výstavbu naší planetární družice – Měsíce. Odsud se nejspíš objevily legendy o mohutných kouzelných velikánech, kteří darovali lidem na Zemi ztracené Slunce.

- Vyprávěls mi teď mnoho zajímavého. Ale poctivě, zní to jako podivuhodná pohádka. Můžeš uvést alespoň nějaké důkazy o tom všem? – přerušil jsem ochránce.

- Samozřejmě, - řekl klidně. – To, že na Zemi žili giganti, a ještě zcela nedávno, důkazy nepotřebuje. Jednotlivé jejich kosti a zuby leží v sejfech mnoha muzeí. To za-prvé. Za druhé, o bílých a černých velikánech byla sestavena řada legend! A ještě více pohádek. A není ohně bez kouře! Mimochodem, pohádky o skřítcích se dávno potvrdily nálezem jejich kost a koster. Byly nalezeny i podzemní chrámy skřítků. Jenže se o tom mlčí. A o osídlení Siria A a Degi-Tari, čili Siria B, známe z pověstí Dagonů, starých Egyptanů, pověstí potomků Lemurijců – Tamilů. Dokonce v mýtech Australanů figuruje Sirius a časy, kdy jejich předci létali ke svým příbuzným.

- Copak v pověstech Dagonů či Egyptanů se mluví o dvou planetách soustavy Siria B, osídlených emigranty ze souhvězdí Orionů? – dotíral jsem dál.

- O bílé rase, žijící vedle bílého trpaslíka Dagi-Tari se mluví u Dagonů. Zmínky o bílých lidech ze Soustavy Siria jsou i u Egyptanů. Ale nejpřesnější údaje o přesídlení bílé rasy Atlantidy ze Siria B poskytují údaje našich ruských věd. A jakkoli je to divné, staré buddhistické texty. Ale kdo je četl? To je otázka. Vědcům jsou nedostupné. Já jsem je také neviděl. Zato jsem ledasco slyšel z paměti.

- V sanskrtu? – podivil jsem se.

- V sanskrtu, chlapče.

- Tak ty ovládáš i sanskrt?

- I ovládám, i rozumím. Sanskrt je jen spisovný jazyk Skythů. Čili našich předků. Čemu se divíš? Když jím s tebou začnou mluvit, budeš mu za pár týdnů rozumět. Tak, chlapče, - pousmál se starý. – A pak, kdybych měl vše, co jsem ti za ty tři dny a tři noci vyprávěl, dokazovat, potřeboval bych na to celé roky. Už jsem ti to říkal. Tvým úkolem je poslouchat a sám hledat důkazy. A pamatuj, že když nebudeš naslouchat hlasu svého nevědomí, na důkazy můžeš utratit celý život. Obrat' se na práce nezávislých vědců, na mýty a pohádky, na staré lidové písně a pohádky, obrat' se na staré válečné umění, a konečně na svůj instinkt, a potom odpověď určitě získáš. Jen ji musíš chtít získat. Pamatuj, že síla záměru je nekonečná... Tak co, vrátíme se k naší Atlantidě? – zeptal se šedohlavý.

- Souhlasně jsem přikývl.

- Po příchodu na Zemi zároveň s nehumanoidy rudé rasy a po zániku Lemurie v důsledku pádu asteroidu, Oriané i Atlantid'ané spolu s giganty, kteří jim přišli na pomoc, dlouhou dobu řešili problémy planety. O nich jsme mluvili již několikrát. Země se periodicky vykyvovala, a muselo se s tím něco dělat. Záchranou byla výstavba Měsíce vedle Země. Ale jak už víš, po přenesení ohromné hmoty zemské kůry na oběžnou dráhu, na Zemi se začaly posouvat kontinenty. Celá Severní a Jižní Amerika se pohnula do Tichého oceánu. Kvůli tomu dno Atlantiku začalo pociťovat stále větší a větší tah. A pevnina Atlantidy se začala pomalu ponořovat. Ale v těch dalekých časech to ještě žádné neštěstí nevěstilo. Katastrofa nastala později, po stovkách tisíc let... Společnost bílých Sirianů, stejně jako obyvatelé Oriany se dělili na tři stavy, kdy prvním vyšším stavem byli ochránci znalostí a učitelé. Druhým – řídicí pracovníci, a třetím hlavní masa obyvatel. Mezi Atlantid'any v prvních tisíciletích života jejich společnosti na naší planetě, stejně jako mezi Orianci a Lemurijci neexistovaly stavy duchovních sluhů-otroků, ani nedotknutelných. Ti i oni byli zcela vylučováni. Prvé se snažili

výchovou pozvednout na duchovní úroveň pracujících. Ty druhé nemilosrdně likvidovali. Nedotknutelné Atlantid'ané, stejně jako Oriané, považovali za psychicky nakažlivé a nemazlili se s nimi. Ale přesto společnost Atlantidy stabilní nebyla. Zvrázcenci a lidé s materializovaným vědomím k moci nepřipouštěli. Ale mezi řídicími pracovníky stále více nazrávala nespokojenost s požadavkem Orianů žít na Zemi bez otroků-sluhů a nedotknutelných. Vůdcové Atlantidy si neuvědomovali nebezpečí, na které je upozorňovali jejich pokrevní bratři a sousedé. Neviděli neštěstí v tom, že hlubiny Země jsou dávno obsazeny nehumanoidy. Tím spíše, že podzemní obyvatelé nezneklidňovali ani Orianu, ani Atlantidu. Žili si sami pro sebe, a s lidmi se nesnažili kontaktovat...

- Přesně tak, jak žijí na Zemi v naší době? – zeptal jsem se starého.

- C naší době se právě kontaktují. Jen ne s takými jako ty a já. Jsou spojeni s tajnou globální vládou a jednotlivě s nejvyšší vrstvou všech pozemských tajných služeb... My, lidé, všichni, ať chceme či ne, jsme na finišové rovině. Před námi je propast, a nás do ní nevedou, ale ženou. Budeme dost rozumní, abychom uhnuli stranou? A čím více posloucháme zákony, tím menší máme šanci přežít. V tom je ten paradox!

- Podle tebe tedy náš trestný svět nějakým způsobem stojí proti systému?

- Nestojí proti, je její součástí. I on poslouchá zákony. Jenže z jiné strany, - přerušil mě ochránce. Zákony neposlouchají takoví, jako my. Lidé, kteří znají a dovedou si představit, co se na Zemi děje... Ti, kteří se nedají oklamat. Pochopils?

- Pochopil, - povzdechl jsem si.

- Tak se to stalo, - pokračoval stařík. – Ale Atlantid'ané se dali ochočit. Důsledkem tohoto pak zahynula celá stará pozemská civilizace. Nejdříve odmítli ve své společnosti likvidovat zvrhlíky a psychopaty. Začali je vysídlovat na pevniny: do Afriky, Evropy a Ameriky. Potom za „nedotknutelnými“ tam začali posílat i své šudry. Slovem, všechny, kdo neuspěl u prvního zasvěcení... Bylo to tak jednodušší. Odvezli a zapomněli. Ale šudrové nejsou nedotknutelní. S pohlavní orientací nemají problémy. Tak je neandertálci a pitekantropi začali považovat za bohy. Začali se geneticky křížit s poloopicemi a vytvářet své hybridní rody. Tyto rody se časem začaly spojovat v kmeny a usídlovat se stále dál na sever a východ, v Americe na západ. Tak se na Zemi objevila větev evolucionizujících neandertálců: nosili oděv, dovedli zhotovovat dosti složité kamenné nástroje a možná vynalezli něco, co se podobalo artikulované řeči. Protože hrtan těchto nových poloopic vlivem genů „Homo sapiens“ se značně prodloužil. Zřejmě z podobného jazyka se později vyvinul starý kartvelský jazyk... V těch vzdálených časech export šudrů a nedotknutelných na okraj života nikoho neohrožoval. Spíše naopak, pomáhal znovu polidš'ovat ty, kdo ztratil lidský vzhled. Možná z toho důvodu Atlantid'ané přijali zákon o vysídlování. Hádat nebudeme, hlavní je, že to fungovalo. Mnohé staré pověsti říkají, že Atlantid'ané byli zvrhlíci a zbožňovali opičí samice. Vzpomeň si, něco podobného je u babičky Blavatské. O ní jsme už mluvili. Ale zvrhlíky nebyli sami Atlantid'ané, nýbrž jejich vyvrženci. Buddhistické letopisy, které Blavatská četla, bohužel, tento fakt neberou v úvahu. Ale vrátíme se znova do Atlantidy, do hlavního města říše Města Sedmi oceánů.

- Copak oceánů v té době bylo sedm? – zeptal jsem se.

- Název starého hlavního města Atlantidy měl zcela jiný smysl. Ne pozemský, ale kosmický, - odpověděl ochránce. – To u Platona je zasvěceno bohu vod Poseidonovi. A nesmíme zapomínat, že Platon podle slov egyptských žreců a Solóna popisoval už pozdní Atlantidu. My mluvíme o staré. Sedm oceánů je sedm barev duhy!

- Po těch slovech jsem mlčel, zase jsem se styděl za svou nezdrženlivost. Ale starý pokračoval:

- Tragedií se však stalo to, že část svých sluhů Atlantid'ané začali ponechávat v metropoli. Těmto lidem ukládali ty nejtěžší práce. Pracovali pod dohledem na stavbě paláců, kanálů, v zemědělství atd. Postupně se tak zrodil institut globálního otroctví. Ale to se stalo potom, už ve druhé, poslední čili platonovské Atlantidě. Tehdy teprve vše začínalo. Pro ledaskoho v Atlantidě bylo výhodné mít více šudrů. Ale pro koho? Je jasné, že pro nějakou sílu, nepřátelskou lidem na Zemi. Kde byla soustředěna, mezi řídicími pracovníky nebo žreci? Zdá se, že v nejvyšší vrstvě ochránců. Ale jak se tam dostala? Odpověď neznáme. Ale věc byla provedena. Teď to už byla otázka času. Šudři, kteří dostali od „neznámo koho“ nejvyšší znalosti, se brzy prodrali k mocenským pákám celé říše. I cestu

jim někdo zametal. V podstatě nestrukturovaně. Tiše a nepozorovaně. Nejvyšší zasvěcenci Oriany pochopili, co se stalo v Atlantidě, ale příliš pozdě. Teď mohli jen pozorovat a připravovat se na nejhorší. Zbytek už víš: před 40, či přesněji 38 tisíci let, mezi oběma říšemi vypukla válka, v níž byly použity všechny druhy zbraní. Matička Země se proměnila v jediný oheň. Jaderný požár vzplanul i na Marsu. Zasáhl i Měsíc. I když dotýkat se Měsíce bylo nebezpečné. Ale Atlantid'ané se odvážili. Vždyť na Měsíci byly laboratoře a městečka nenáviděných Orianů. Od té doby se Měsíc začal pomalu od Země vzdalovat. Přece s ním pohli! Ještě dobře, že se nerozpadl. To bychom tu dnes naseděli a nebesedovali... Tedy, naši předci zvítězili, ale bylo to Pyrrhovo vítězství. Zahynula větší polovina obyvatelstva na jedné i druhé straně. Celá struktura civilizace byla zcela zničena. Masa přesídlenců jak z Atlantidy, tak z Oriany se vrhla na kontinenty. V povozničených metropolích zůstali ti nejoddanější a nejpevnější. Válka se silně dotkla tichooceánského kontinentu rudých.

- Část jeho obyvatelstva se začala stěhovat do Ameriky a do východní Ázie. V Americe se rudí střetli s kolonisty z Oriany. V Ázii s rody primitivních sinantropů. V Americe bílí i rudí brzy našli společný jazyk. Tím spíše, že rudých bylo poměrně málo. V Ázii začalo intenzivní genetické křížení rudých se sinantropy. Jak už víš, Atlantid'ané, kteří byli přesídleni do Evropy, Afriky a přední Ázie, se velmi rychle začali geneticky křížit s místními progresivními neandertálci. Jen je nepochopitelné, z jakého důvodu si vybírali za životní druhy poloopice? Možná hrozba smrti hladem, nebo něco, co nechápeme. V centrální Ázii Oriané ztratili všechny své základny, to však byla jen půlka neštěstí. Celé bylo v tom, že ohromné prostory stepí a náhorních planin se proměnily v pouště, vypálené ohněm. A bylo nutno znovu je osídlit. Znovu budovat zničené kosmodromy a pyramidy. A to vše v podmínkách doby kamenné, která na Zemi začínala. V těch dobách vůbec, před 40 tisíci léty v době kamenné přebývali v podstatě přesídlenci. Ve vědě je nazývají Kromaňonci... V metropolích se věda a základy magie zachovaly. Samozřejmě, úroveň už nebyla jako dříve, ale část znalostí se jakýmsi zázrakem zachovala. A to dávalo naději na obrození. Zachoval se jeden starý mýtus, že umírající Atlantidu zachránil nějaký Uran. Kdo to byl a odkud se vzal, jasno není. Možná to byl nějaký nebeský vyslanec ze Siria. Protože po obrození Atlantida svůj kurz nezměnila. Vůdcové či králové pozdní Atlantidy za své hlavní nepřátele ne drakouny i jim podobné, ale své pokrevní bratry – bílé a rusovlasé Oriany. Vše jako v současné epoše vlády pološilenců. Po válce země zpustošené Atlantidy byly osídleny ještě dvěma rasami. Na západě rudými, kteří přišli z Ameriky, na jihu potomky afrických hnědých, smíšených se saharskými a evropskými neandertálci. Brzy všechny tři rasy vytvořily jeden národ...

- Totéž, jako dnes v USA, - doplnil jsem.

- Ano, právě tak, - pokýval hlavou „léčitel“. – Zase máš pravdu! Současné USA jsou ve všech směrech, včetně své chuti spolknout celý svět, přesnou kopií té pozdní Atlantidy, jejíž popis nám zanechal dědeček Platon.

- A my, ruští potomci starých Orianů opět, jako naši dalecí předci, čelíme této nové rakovině.

- Jejíž liberálně-demokratické metastáze zachvátily celou planetu. Pronikly dokonce k nám do SSSR, přesněji do Velkého Ruska. – dokončil za mě ochránce.

Chvilí jsme oba mlčeli. Potom se starý zeptal:

- Pamatuješ, jak jsem ti říkal, že naši předci první vlny přesídlenců na „Velkou zemi“ – tedy kromaňonci vyhlásili tisíciletou válku poloopicím a jejich potomkům – paleoeuroazijským hybridním etnosům?

- Pamatuji.

- A víš, jak ty poloopice nazývali?

- „Dasju“ – vypálil jsem bez rozmyšlení.

- Nejen „dasju“, ale i prostě – nelidé. Chytré, že? Od nelidí děti chtít nebudeš – to je velký hřích.

- To byli chlápíci! – ozval jsem se.

- Tento termín – „nelidé“ – je u nás na Rusi dosud živý. O i dnes zní jako slovní varování před svazkem s někým temným a zlobivým. Že ano?

- Přesně tak, - souhlasil jsem. – Terští kozáci, zvláště staříci, nelidmi nazývají mezi sebou své odedávno nepřátele – Čečence. Ale to stačí, aby kozačky k sobě nepouštěly horkokrevné džigity blíž, než na výstřel z pušky.

- A víš, - zdumčivě se podíval vědmák. – Oni ti staří kozáci nejsou daleko od pravdy. V Inguších, Čečencích a některých národech Dagestanu není neandertálské krve méně, než dnes vyhynulých protosemitů. Generál Jermolov to cítil z jejich chování. Podle nelidské krutosti k zajatcům a našim ruským ženám, a proto vedl s kavkazany vyhlazovací válku.

- Jako Oriané-Hyperborejci, - dodal jsem. – Tradice se tedy nepřerušila.

- Přerušila, chlapče, přerušila! Nás sovětský etnický liberalismus je stejný, jako ten západní. Co bylo platno, že Stalin, spoléhaje na asimilaci, vystěhoval Čečence do Kazachstanu? Ten lysý blbec je všechny vrátil. Jak říkal nebožtík Ordžonikidze, dokud budou Čečenci na Kavkaze, bude se tam stále prolévat krev. To není otázka politiky, ale genetiky. Ale naši pseudovědci se stále přizpůsobují politikům. A nemohou pochopit, v čem je kořen zla...

- Za oknem zazářilo ranní slunce. V listoví šuměl chladivý větřík, ale naše beseda nekončila.

- Takže, chlapče, vše ostatní jsme už probrali. Víš, kdo byli Rusové-Boreálové a odkud se vzali. Víš, že před 35 tisíci léty si osvojili celý sever Evropy a Ázie. Hybridním potomkům Atlantid'anů v té době zůstal Západ Evropy, Afrika, Arábie a Přední Ázie. První válka obou říší, jak víš, způsobila na Zemi silné ochlazení. Ve vysokých šířkách na severu i na jihu se to bez jaderné zimy neobešlo.

- Co tady jih? – nepochopil jsem.

- A to, že v Antarktidě, která před 40 tisíci léty byla bez ledové pokrývky, stála města jak Orianů, tak Atlantid'anů. Její pevnina, či přesněji souostroví dvou plochou ohromných ostrovů se dělila na sféry vlivu. Proto se jí válka také nevyhnula. Dnes mnozí výzkumníci se ptou, odkud se v Antarktidě mohl objevit dvousetmetrový kráter? Stáří kráteru je asi 35-40 tisíc let. Předpokládá se, že je to stopa po velkém asteroidu. Ale nejpravděpodobněji je to kráter supersilné umělé exploze. Ta zřejmě roztrhla pevninu na dvě poloviny a posunula ji z mírné šířky na samotný pól.

- No jo, - podrbal jsem se ve vlasech.

- Vidíš, zase jsi mě odtáhl, tak do večera neskončíme. A musíš se ještě sbalit.

- Vždyť nemám co balit, - zasmál jsem se.

- Máš co balit, vezmeš si sebou několik knih, a dám ti něco medu.

- Tak to děkuji, tvoje plány jsem neznal.

- Vraťme se k věci. To ochlazení, které trvalo přes 7 tisíc let, ve vědě nazývají Würmským, nebo Waldajským. Skončilo asi před 22-25 tisíci léty. Po celé ty roky – 7-8 tisíc let se pomalu obnovovala pozemská flóra a fauna. Ve vysokých šířkách na severu znovu nabírala sílu částečně vymřelá mamutí fauna. Jediný, kdo zcela vyhynul, byl srstnatý nosorožec. Proč, není jasno. Toto byla doba rozkvětu kultury Rusů-Boreálů. Ano, Boreálové žili v době kamenné. Ale nebyli to žádní divoši. Na rozdíl od potomků hybridních Atlantid'anů jihu, šili krásné kožešinové a kožené obleky. Slyšel jsi o knížecím pohřebišti v Sungiru? Pouze kostěných perliček ze klu mamuta v hrobě našli přes dva tisíce. Na kožešinovém obleku byly i bohaté výšivky. A jaká kopí našli v dětských hrobech! Celá z mamutího klu a ostrá jak břitva. Jak Boreálové napřímili kel, dosud nevíme. Ale je jasno, že je to nad síly současné vědy. Boreálové vytvářeli skvosty nejen z kůže a kostí, ale i z kamene a, samozřejmě, ze dřeva. Jejich křemenné a obsidiánové nože a ostří kopí překvapují. Přes propast uplynulých let jsou ostré i dnes. Zvláště překvapují kamenné lékařské chirurgické nástroje a břitvy Boreálů. Jsou 50 x ostřejší, než současné ocelové. Nemenší dojem dělají rozebíratelné domy arktické bílé rasy. Nejdříve udělali násyp z půdy. Na něj postavili stěny z lebek mamutů a nad nimi montovali skelet ze sobího paroží. A vše pokryli tlustou vrstvou kožešin. Uvnitř obydlí zřizovali kamenná ohniště s odtahy. Podlahu také pokrývali kožešinami. V takovém obydlí bylo světlo, teplo a nebylo kouře. To však nebylo vše: Boreálové byli nejen lovci, ale ovládali také sochařství, znali hudbu a tance. V jejich sídlech nacházejí kostěné sošky zvířat a lidí, a také kastaněty a jiné části hudebních nástrojů. Ale proč ti to připomínám – abys pochopil to hlavní: ačkoli se Oriané byli donuceni změnit v lidi doby kamenné, oni duchovně nedegradovali. Všemi silami usilovali zachovat si lidství a všelicos z dědictví velkých předků. Mám na mysli sluneční a měsíční kalendář, megalitický, přesněji kosmický yard, a

hluboká znalost matematiky. Bez znalosti této vědy by jejich potomci nikdy nepostavili své kamenné observatoře. A vše megalitické, co známe. Víš, čím se udržovala vnitřní síla Rusů-Boreálů?

- Nevím, ale předpokládám, - odpověděl jsem. – Jejich duchovní nerovností...

- Správně, dědictvím jejich příbuzných Oriánů, kde nejvyšší postavení ve společnosti náleželo žrecům, u Boreálů – šamanům neboli kouzelníkům. Za žreci následovali stařešinové a vůdci, a konečně ostatní členové společnosti. Všechny tři stavy byly jako v metropoli považovány za nejvyšší. Lidi s materializovaným vědomím, duchovní otroky, Boreálové vyháněli. Takové vyhnání v té době se rovnalo smrti. Vyhnanec u Boreálů nikdo nepřijal, protože věděli, s kým mají co činit. Neandertálcí je v podmínkách totální války jako nepřátele pojídali. S nedotknutelnými se vypořádávali stejně. Ale kde by se také vzali ve společnosti Boreálů, geneticky čistých lidí? Proto nebyli ani šudři. Vlastní byl oblek, zbraň, amulety, postel, vše ostatní bylo společné. Před 15 tisíci léty Rusové-Boreálové přišli poprvé na íránsko-náhorní plošinu, do Indie a do Přední Ázie. Pod jejich tlakem hybridní etnosy, vzniklé genetickým křížením archantropů s Atlantid'any, musely odejít do neprůchodných hlubin tropických lesů a do hor arabské a africké savany. V Indii se Boreálové střetli s hybridními potomky hnědých, zkřížených s místními poloopicemi. Proto se v Ramajáně vypráví o království slavného Sug-riva a o božském Hanumanovi. Ale v Indostanu Rusové-Boreálové hybridy nechali na pokoji. Uzavřeli s nimi spojenectví pro boj se společným nepřítelem – rody lidojeďů archantropů. Později, po dvou tisících let, velká část indických Boreálů přesídlila na íránskou náhorní plošinu. A ti, co zůstali v Indostanu, spolu s potomky hnědých Lemurijců a s bílými giganty vybudovali první indickou civilizaci, kterou vědci nazývají civilizace Sarasvati. Tato nejstarší indická civilizace vznikla o 8 tisíc let dříve, než harapská. Byla nazvána na počest dnes vyschlé legendární řeky Sarasvati. Koryto této řeky je dobře vidět z kosmu. U břehů Sarasvati kdysi stály stovky nádherných měst. Dnes po nich zůstaly jen ruiny.

- Proč ale Sarasvati najednou vyschla? – zeptal jsem se.

- Smrtelný úder civilizaci Sarasvati zasadili během druhé války Atlantid'anů s Oriany. To bylo před 12 tisíci léty. Silné exploze narušily něco v zemské kůře a vodnatá Sarasvati časem defenetivně vyschla. Později na rozvalinách této civilizace vznikla civilizace Harapská. Byla také vybudována vlnou Rusů-Boreálů. Ale už popotopní... Na íránské náhorní plošině Boreálové také zcela nezlikvidovali hybridní Atlantid'any. Možná proto, že Rusů bylo pro totální válku příliš málo. Vše, co stačili udělat, bylo své oddělení od přeživších „dasju“. Sobě ponechali právo nejvyšší kasty vládců, „dasjům“ právo být podřízenými. Ale čas ubíhal a po druhé globální válečné katastrofě a následných potopách, kastové rámce z neznámých důvodů zmizely. Možná, že v době chaosu a boje o přežití proběhla výměna žreců. Dnes můžeme jen hádat. Důležité je to, že popotopní íránští Árijci se začali geneticky křížit s podrobenými hybridními etnosy. Pravda, s neandertálci se nezapletli. Ale těch už tehdy bylo na vymření... Osud Rusů-Boreálů v přední Ázii byl trochu jiný: když přišli ze severního pobřeží Černého moře do Malé Ázie, a pak i do Přední, zcela vyčistili toto území od nenáviděných „dasju“. Část přeživších hybridních etnosů se ukryla v horách Kavkazu, druhá skupina přešla Bospor a usídlila se na Balkáně, třetí pak utekla nevyhnutelné likvidaci do nekonečných stepí Arábie a do severní africké savany. V Africe se hybridní Atlantid'ané zkřížili s protohamidy. A tak definitivně vznikl egyptský etnos... Později se do něj přimísila i krev Boreálů. A to proto, že království Kemi bylo založeno „Šemsu Gor“ – našimi předky, Rusy severu. Ve vědě obvykle nazývají termínem indoevropané celé evropeidní etnické společenství. Avšak pro takové, jako my, indoevropany jsou jen ti, kdo měl ve svých žilách krev hybridních přesídlenců z Atlantidy. To je správnější. Jak víš, po první velké válce říší se bílá rasa geneticky rozdvajila. A všechny pokusy Boreálů očistit ji skončily bezvýsledně. „Dasju“ byli silnější, a obratnější. Nejdříve se skrývali, a pak postupně s ubýváním válečné hrozby, se začali rozpínat. „Nelidé“ čili poloopice před 15 tisíci let téměř vymizely. Na severu je zlikvidovali Boreálové, na jihu se emigranti z Atlantidy s nimi zkřížili. Tak teď Boreálové začali říkat „dasju“ všechny cizí. Především ty, kdo mluvili jiným jazykem, měli jiné obyčeje: na západě Evropy hybridní paleoevropany, na východě Ázie míšence, vzniklé křížením rudých se sinantropy, a místními neandertálci... Ne, tisíciletá válka neskončila, pokračovala. Už ne na severu, ale na západě a jihu, a se střídavým úspěchem. I tam i tam bylo Boreálů málo. Již a západ Evropy je

nijak nepřitahoval. Rusům-Boreálům se dostal celý nekonečný sever Eurázie a Ameriky. Země měli dost. Oriané prostřednictvím svých příbuzných Árijců-Boreálů kontrolovali nadále všechny země, které jim patřily dříve. Atlantid'ánům patřila Střední Amerika, severozápadní Afrika (podle Platona až po Egypt), a Pyrenejský poloostrov. Takové bylo rozdělení světa před začátkem druhé veliké války. V této válce se zbraně na jedné i druhé straně používaly omezeně. Ale i to stačilo, aby se definitivně posunula na pól Antarktida, zanikla civilizace Sarasvati v Indii, a v nové jaderné zimě a po útoku vod mamutí fauna. A proměnily se v kouřící trosky kolonie Atlantid'ánů i Orianů v Americe a tichooceánském Mu. Seismické a kosmické zbraně dovršily záhubu. Jedné noci kleslo na dno hlavní město Atlantidy, po něm se rozpadl na kusy a pomalu se ponořil do Tichého oceánu kontinent Mu, a zvednuté vody světového oceánu zatopily Velkou Orianu. Zemská osa, jak víš, se posunula pohybem pevninských desek o 15°. Co se dělo na planetě před 12 a půl tisíci léty, už víš. Katastrofa to byla kolosální. A zase jako v minulosti z hynoucí Atlantidy a Oriany zamířil na pevniny proud uprchlíků. Atlantid'ané se stěhovali do Afriky, na Pyrenejský poloostrov, do středomoří a do Střední Ameriky. Oriané organizovaně přešli na jih. Větší část do Eurázie, menší do Severní Ameriky. Rudí obyvatelé kontinentu Mu přesídlili do jihovýchodní Ázie a do obou Amerik.

Stařík nabral dech a zase se odmlčel. Ani mně se mluvit nechtělo. Grandiózní pohromy, které vědmák připomínal, studily na duši. Zcela nedávno jsme mluvili i o katastrofě i o potopě. Ale on to znovu připomenul. Proč? Nechápu. Možná proto, abych ještě jednou prožil tu minulost. Ale možná, že za jiným, jen jemu známým účelem.

Kapitola 20

SOUČASNÉ POZEMSKÉ RASY. ZVLÁŠTNÍ TECHNOLOGIE

- Ted' chápeš, chlapče, - začal znovu, - kam migrovali Atlantid'ané a Orianci. Přirozeně na své země. Ale kdo v těch zemích žil... Myslím, že s Boreály ti je vše jasné. Ale přeživší emigranti z Atlantidy byli nuceni geneticky se křížit se svými hybridy. A nasávat jejich do svých chromosomů jejich lovecký zvířecí dědičný genový komplex. A tak se zformovali ti, koho nazýváme indoevropany – všechny hybridní předetnosy bílé rasy. U jejich potomků dodnes převládají tmavé nebo černé oči, temné, kadeřavé nebo vlnité vlasy a poměrně snědá barva kůže. Kde se v Evropě či Ázii zkoncentrovaly národy s takovými podivnými pro čistou indoeuropeidní rasu příznaky?

- Ve Španělsku, střední a jižní Itálii, - začal jsem vzpomínat. – V západní a jižní Francii; v Řecku...

- Na Balkáně, jihozápadním Německu, Švýcarsku, Rumunsku, Maďarsku a Moldávii, - doplnil ochránce. Ve Velké Británii je podobných také dost. To jsou potomci přeživších hybridních paleoevropanů. Jejich předkové se dostali na ostrovy, když Británie byla ještě součástí pevniny. Ale Britové mají poněkud jinou antropologii. Jsou světlejší, než jejich jižní pokrevní bratři, mají více plochou tvář, zvednutý nos. Hybridním Britům se něčím podobají horalé ze Švýcarska. Zřejmě měli společné předky. Ale ne neandertalce, jiné ještě archaičtější. Pamatuješ slavného Churchila? Široká tvář, malá očka, tykvovitá lebka a knoflíkový nos.

- A charakter měl lidojedský, - poznamenal jsem. – Podle zákona celistvosti.

- Co je uvnitř, to je i zvenčí, - zasmál se mé poznámce starý. – Antropologicky blízkých Churchillovi je v Anglii mnoho, ale téměř se nevyskytují ve Wellsu a ve Skotsku. To je pochopitelné, Welšané i Skotové jsou potomky Boreálů, a ti podle tradice mezi sebe ledaskoho nepouštěli... A teď přejdeme do Východní Evropy, - pokračoval ve své lekci ochránce. Nepatrná mongoloidní příměs najdeme u Estonců, Karelů, Vespů, Ižoranů, Komi, Zyrjanů, Permjaků a Marijců; u turkojazyčných Čuvašů, Tatarů a Baškirů. Ale je to tak maličká příměs, že považovat tyto etnosy za potomky sinantropů by nebylo spravedlivé. Existuje jeden příznak, chlapče, o němž jsme už mluvili. Je to krajní krutost k těm, kdo nemůže klást odpor. K zajatcům, raněným, ženám a dětem. Lidé tuto krutost nazývají bezdušnost. Když se Jermolova v hlavním městě zeptali, proč nemá rád Inguše, Čečence a Dagestance, odpověděl, že to jsou lidé bez duše. Z jejich krutosti k slabým normálnímu člověku tuhne krev v žilách. Čím se liší Rus od Kavkazana? Především svou velkodušností k poraženým. V bitvě jsme krutí, ale jen ve střetnutí s nepřítelem. Poražený a ponížený nepřítel v nás vyvolává soucit. Tím spíše, je-li to raněný nebo žena. U potomků nelidí, lidí s geny poloopice je to naopak. V boji jsou chrabří a krutí, když jsou přesvědčeni o svém vítězství. Když ale o něm pochybují, stávají se zbabělci, zato k raněným, zajatcům, ženám a dětem se chovají jako opravdoví kati. Hrozné je to, že nesnesitelná bolest a utrpení obětí v nich vyvolává pocit radosti a potěšení. Viděls někdy umělecké dědictví Asýrie?

- Viděl, - přikývl jsem.

- Pak si musíš pamatovat obrazy hostin asyrských králů. Obvyčně seděli v besídkách s dámami, popíjeli víno a dívali se, jak vedle na podiu stovkám zajatců za živa stahují kůži, rozřezávají je vpůli a nasazují na kůly. To bylo pro ně potěšení. Musíš vědět, že v minulosti v Asýrii v jednom z knížectví jižní Rusi, stejně jako nyní v Evropě či Americe před 2 tisíc léty se k moci dostala semitská elita. Její oblíbenou zábavou byla mučení a zvěrstva. **Jak vidíš, politika neovlivňuje genetiku, ale naopak, genetika drží pod krkem politiku.** Zdálo by se, že to je prosté. Jenže ne pro mozky našich zkorumpovaných. Ale vrátíme se do Východní

Evropy. Který z uvedených etnosů je svým chováním blízký Kavkazanům či Semitům? Nejspíš Estonci. Mezi nimi Němci za minulé války vybírali katy a táborové dozorce. A samotným fašistům se ježily vlasy hrůzou z umění svých poddaných. Ale ostatní uvedené etnosy srovnávat s Estonci či Kavkazany nelze. Jejich mongoloidní příznaky jsou jen zbytkové jevy daleké minulosti. Ve své většině to jsou lidé s velkou lidskou duší jako my Slované, Skandinávci, střední a východní Němci, Skotové či Francouzi... Dravců je mezi nimi velmi málo. A teď máme načase obrátit se k Ázii, - opřel se o lavici vědmák. – Tam, kam se podíváš, jsou sami hybridi. Například, jižní: Mongolové, zkřížení s potomky hnědých Lemurijců, plus krev starých reliktních etnosů, příbuzných Australanům a Melanézanům. Je tu zřetelný lidský základ, což lze říci i o Číňanech. Opět zřejmá přítomnost genů sinantropa. Jen základ je jiný. Jeho starší vrstva jsou rudoši, podobní severoamerickým Indiánům, pozdější – reliktní Indoevropané, a geny elity dobyvatelů - potomků Rusů-Boreálů. U Mongolů a starých Turků najdeme téměř stejný soubor genů, jako u Číňanů. Tibeťané se liší od Mongolů tím, že ve svém genofondu mají lemurijské geny. Zřejmě část Lemurijců po zániku své pevniny se z Indie v dávných časech dostala do Tibetu a tam se smísila s místním obyvatelstvem.

- Několik vteřin starý nabral dech. Potom se zeptal:

- Co v Indii znamená „smíchej, pane“, chápeš?

- Soudě podle jejich filmů, ano, - zasmál jsem se.

- Kolik vln Boreálů tu procházelo, a přece démon křížení a metizace odvedl své dílo. Blondýny v Indostanu nenajdeme, povzdechla ochránce. - Čistou bílou rasu, a i to blíže k indoevropanům, představují jen jejich ochránci. Ostatní žreci jsou jak černovlasí, tak hnědoocí, stejně jako jejich kšatrijové. V Pakistánu to vypadá ještě hůř. Islám, jako křesťanství, pokud věříš v Alláha, ať jsi třeba Marťan, jsi stejně náš. Ale ani v Indii, ani v Pakistánu Mongolové s genetickým komplexem sinantropů nejsou. Tam převládají genetické příznaky jiných archantropů: na severu progresivního neandertalce, na jihu někoho ještě primitivnějšího. Co říci o afgánské podrase? Zformovala se z indoevropanů s velkou příměsí neandertálské krve. O nelidské krutosti Afgánců vůči zajatcům a raněným víme. V Íránu také žijí hybridy. Kdysi afgánští Boreálové nezvládli své „dasju“ a teď to mají. Íránci doplátili i na dobytí Íránu Araby. A jak! Téměř všichni, kdo kladl odpor, byli vyvražděni, téměř všechny mladé ženy byly znásilněny. A mnohé z nich porodily. A tak se stalo, že většinou rusí a modroocí Íránci se proměnili v černovlasé a hnědooké Peršany. V naší době je už těžké odlišit Araba od Peršana. O Arabech jsme už mluvili. Jejich původ znáš dost podrobně. A jak staří protoarabové, přicházející ve vlnách z Arabské pouště, postupně asimilovali a zničili Sumer, jsi také slyšel. Víš, proč zahynula jižní Středomořská Rus, - byl to stejný postup. Postupná metoda: nejdříve se zabydlet ve městech. Pak se jakoukoli cestou zmocnit obchodu a financí. Potom uchvátit nejvyšší moc. A pomocí jejího mechanismu donutit výrobce materiálních statků pracovat na pro sebe, ale pro ty, kdo vládou. Fakticky proměna svobodného obyvatelstva v absolutní otroky svého vlastního státu. Což neodvratně vede k postupnému vymírání pracujícího etnosu. To, co jsem ti řekl, - naklonil se vědmák ke mně, - už začalo působit i na našem vychvalovaném Západu. Týž mechanismus následnosti a poslušnosti. Až se rozpadne SSSR, toto neštěstí přijde k nám. Podívej, vláda ještě není židovská, ale Židi ji obklopují v několika vrstvách. A nejen čekají na svou hodinu, ale ze všech sil se jí snaží přiblížit. Ve sdělovacích prostředcích je jich stále víc a více. To říkám vážně, velmi vážně! Za vším stojí Západ. To vidíme my, ale kdo se skrývá za slovutným Západem?

- Zřejmě ti, koho nazýváme T.S. – poznamenal jsem.

- Teď už chápeš, Gore, že lidí čisté kosmické rasy je na naší planetě, že bys je na prstech spočítal, - pokračoval ochránce. - Nedotkli jsme Střední Ázie, obyvatel Turecka, obešli jsme Afriku, Střední a Jižní Ameriku, Austrálii. Jistě se i bez mých slov domýšlíš, že tam všude žijí

v podstatě hybridů. Směsi různého druhu s degenerovanými potomky kdysi velikých kosmických ras. Ale musíš pochopit, že to není jen tak. Že to někdo vymyslel. Důkazem může být snaha zničit na Zemi poslední zástupce bílé rasy. Bílá rasa překáží. A proto nevyhnutelně musí zmizet. Podívej, co se děje v USA? Nejbezprávnější jsou tam lidé právě bílé rasy. Trochu lepší je to v Evropě. Ale věř, že zanedlouho emigranti z Východu se stanou ve Velké Británii, Německu a ve Francii občany váženějšími než původní obyvatelstvo. U nás v Rusku jako Damoklův meč visí z jedné strany Kavkaz, z druhé Střední Ázie a na východě Čína. Přijde čas, kdy se k nám ze všech tří stran povalí migranti. Nejdříve nás Rusy vytlačí z obchodu, pak se budou drát k moci. Pochopitelně, nejvyšší moc neuvidí jako své uši. Ta bude patřit Židům a zednářům, a vše, co nebude zajímat skutečné pány, bude patřit cizincům. **A pro Rusy a jiné etnosy, takovým ex-pracovníkům, jako jsme my, zbude jen jařmo... Neviditelné, zákonem vytvořené otrocké okovy, a pomalá, ale nevyhnutelná cesta na onen svět.** Máme co do činění s dobře promyšlenou technologií, chlapče! Kde se počítá doslova se vším. Především technologie agresivních hybridních dravých etnosů a naše psychologie lidí... - a starý zmlkl.

- Je opravdu všechno tak špatné? – porušil jsem mlčení. – Copak i naše civilizace je odsouzena k zániku? Je jasné, že se zánikem bílé rasy na Zemi buď lidstvo zničí sebe sama, nebo se na planetě objeví nové druhy podobné lidem. Vlastně jedno i druhé je totéž.

- Tak jsme přišli k pravé misi „bohem vyvolených“, chlapče, - se smutným úsměvem se starý zvedl z místa. – Pojď, půjdeme nakrmit psy. A potom se dozvíš to, o čem se nedomýšlejí ani mnozí zástupci vnitřního kruhu. A co nevědí ti, co si říkají „svobodní zednáři“.

- Slova ochránce mě zaujala. Ale ochotně jsem s ním vyšel na dvůr, odkud jsme zamířili k voliře se psy. „Chalzan“ a „Damka“ – tak říkal černo-bílé krasavce – nás přivítali družným veselým štěkotem. Já už jsem byl pro ně domácí. Psi nastavovali záda a hlavy a žádali tak o pohlázení, třeli se o nohy. Pohrát si s takovými laskavými a dobrými zvířaty po dlouhých hodinách sedění v domě bylo pro mne neskonalým potěšením. Hladil jsem psy a pomyslel jsem si, že stařík je nerozmazluje. Žije sám a pro všechny jeho svěřence mu prostě nestačí ruce.

- Když přijedu příště, - řekl jsem lajkám, - si s vámi pohraji dosyta. Ale teď nemám čas. Váš pán mi chce ještě něco zajímavého povědět. No, závisí to na vašem pánovi... Tak raději jezte a neblbněte.

- Když nakrmil psy, stařík navrhl vypít čaj.

- Večerní čaj jsme skončili až ráno! – řekl mžouraje do Slunce. – Teď se trochu osvěžíme a dáme si snídani. Náš „che“ bude výborný. Ani jesetera nebudeme potřebovat, uvidíš!

- Nepochybuji, - odpověděl jsem. – Je to tu u tebe jako v pohádce. A ty sám jsi pohádkový!

- To se ti jen zdá, - zavrčel vědmák a zapaloval v kamnech. – Brzy pojíme teplé jídlo a bude nám veseleji.

- Já nejsem nějak zvlášť smutný, - řekl jsem, podáváje březová polena. – Mám takový pocit, že lidstvo má ještě naději.

- Chceš-li, tak ti pěkně pozvednu náladu? – obrátil se ke mně „léčitel“.

- Zkus to – jsem sama pozornost.

- Tak poslouchej a raduj se, - stavěl na kamna čajník a zasmál se.

- Víš, jakou hlavu vymysleli staří Egypťané našemu známému Setovi?

- Něco jako koňskou, - vzpomínal jsem.

- Ne koňskou, ale oslí. To je prorocství, milý. To nejopravdovější. Uvaž sám: téměř pán současného světa – samotný Jehova! Vládce chaosu! U zednářů – veliký architekt... A najednou s hlavou osla! Přesněji s jeho mozkem. A copak může osel? Paličatost mu upřít nelze, tu je silný. To je dobře vidět i úpornosti, s níž Židé a zednáři snaží uvést do života své plány. Ale s pouhou paličatostí daleko neujdeš. Kromě oslí paličatosti a tupé cílevědomosti je

zapotřebí také rozum. A ten chybí. Oslí mozek nějaký zvláštní rozum nemá. Což nám, dalekým potomkům, předali v obraze Seta staří Egyptřané...

- Abychom se nebáli a nezoufali si. Osel skutečným vládcem světa nikdy nebude, ať mu jakkoli slouží mocichtiví dravci. Nestačí mu rozum, - usmál jsem se.

- Tak se už směješ, - ukázal na mě prstem starý. - Říkal jsem ti přece, že ti zvednu náladu. Ale než se ohřeje čaj, budeme pokračovat.

- Mám zase otázku.

- Ty máš pořád jeden repertoár, chlapče, - Tak sem s ní, - řekl starý a sypal do vařící vody jakési byliny.

- Týká se to Rusů-Boreálů. Tys řekl, že potomci Orianů-Boreálů měli místo žreců šamany. Jak se stalo, že přešli k šamanskému náboženství?

- To naši ortodoxní vědci považují šamanizmus za náboženství. Šamanizmus však není náboženství. Ani víra v duchy není náboženství, je to jen nehluboká, ne všeobjímající znalost nadpozemského. A šamani či kouzelníci jsou jen praktici-operátoři. Lidé, schopní cítit silová pole a součinit s nimi. Pro Boreály znalosti kouzelníků dostačovaly. O kosmické dálky se Rusové severu nezajímali, více je přitahovala stáda bizonů a mamutů... Tak, čaj se zavařil, - řekl vědmák, když nahlédl pod pokličku čajníku.

Beze spěchu jsme si nalili čaje, přitáhli blíž med a s chutí se pustili do lehké snídaně.

Kapitola 21

STRUKTURA NIČIVÝCH SIL

Po snídani starý volchv uklidil nádobí a řekl: – Zajímají tě síly chaosu. Jak to chápu, jejich struktura, subordinace a úloha tajných společností. – Přikývnul jsem.

– Tak se obrň trpělivostí a poslouchej. Začneme tím, co je to chaos. Naši filosofové tvrdí, že chaos je nestrukturovaná nesystematická kategorie, v níž je vnitřní součinnost založena na principu odcizení. Do určité míry to tak je. Ale jen na první pohled. Pro lidi, kteří jsou líní přemýšlet. Jde o to, že každý chaos má svůj vlastní charakter. A to není těžké dokázat. Například, Velká francouzská revoluce. Co vidíme? Ten nejskutečnější chaos. Společnost v rozkladu. Ale čím se liší chaos francouzské revoluce od chaosu naší Říjnové? I když společnost zakouší totéž. V prvním případě k moci přišla národní buržoazie, v druhém – židovští sionisté, vydávající se za ruský proletariát. O čem to svědčí? O tom, že uvnitř, na své hlubinné úrovni je chaos systémový. Pouze jeho systémy jsou malé a jejich součinnost je různá. A bezpochybně mají pravdu ti vědci, kteří tvrdí, že chaos je časem schopen vytvořit jednotný ucelený systém. Jde o to, že chaos není stabilní. Jeho vnitřní systémové rozpory ho přesto vedou k nějaké stabilitě. Proto, aby chaos trval dlouho, musí se řídit. Ptáš se jak? Jednoduše. Vytvářet a udržovat v chaosu mezisystémové síly zmatků v rovnováze. A tak pro organizaci sociálního chaosu na Zemi a pro jeho řízení byly vytvořeny tajné společnosti. Agenti těchto společností se o svém hlavním poslání, přirozeně, nedozvědí. Tvrdí se jim něco jiného – že oni, členové těchto uzavřených lóží, skrytých před zraky společnosti, jsou lidskou smetánkou. Že všichni dělají velkou věc – vedou lidi Země k novému světovému řádu. Jenže co je to za řád? A kdo ho na Zemi potřebuje? To je otázka. O tom agenti tajných společností, zejména řadoví, sami celkem nic nevědí. Říkají jim, že „velký architekt“ má vědomosti, nedostupné lidskému vědomí. A že mu prostě musí věřit a dělat to, co požaduje. Ale kdo je ten „velký architekt“ – bůh „svobodných zednářů“? Říkají mu Bofomet. Člověk však nemusí být génius, aby pochopil, že to je další přezdívka Jehovy, Jahve, Sabaotha, Tertagramotona, Amona, a konečně našeho známého Seta. A kdo je Set? Je to nejen síla pálicího slunce pouště. Jeho podstata je v tom, že je navíc bohem Chaosu. To dobře věděli nejen staří Egypťané, ale i naši předci – potomci Boreálů. A dokázat, že Židé i zednáři se modlí ke stejnému bohu, není tak složité. Vždyť jedni i druzí jsou kabalisté. A Kabala je, jak víme, mystickým pokračováním judaizmu, a je spojena s egregorem Jehovy...

– Nic nechápu, – zastavil jsem vyprávěče. – To znamená, že náboženství zednářů je dalším odbočkou judaizmu?

– Nebo Satanizmu, – smutně se usmál ochránce. – Stejně jako křesťanství – jeho nejměkčí forma.

– Copek si myslíš, že společnost na Zemi v současné době žije v chaosu? – zeptal jsem se.

– Nemyslím, ale je to tak. Chaos začal sbírat síly velmi dávno. Od okamžiku reformace jednotného slunečního doživotního védického světového názoru v pohanský nebo Měsíční.

– To znamená, že všechno to začalo náhradou žreců? – upřesnil jsem.

– Náhradou žreců, mládenče, právě náhradou, – povzdechl starý. – Před 7 tisíci léty, jednotný pozemský svět se rozpadl na dvě poloviny. Země, osídlené potomky Rusů-Boreálů si uchovaly svůj starý sluneční světový názor. Na území, kde bydleli hybridní Atlantid'ané, zvítězily krvavé Měsíční kultury.

– Říkáš věci, z nichž mi není dobře, – zastavil jsem ochránce. Copak taková říše kdysi byla?

– Samozřejmě, že byla, – klidně řekl starý. – Proč by také nebyla? V té době, před 7 tisíci léty v celém civilizovaném světě byl v podstatě jeden jazyk – staroruský. V Indii mu říkají prakrit čili jazyk severu. I kultura byla v mnohém shodná, někde se zabývali více pastevectvím, jinde zemědělstvím, ale celkově úroveň moc nekolísala. Ještě před druhou válkou říši ochránci Boreálů, kteří přišli od břehů Dněpru a Dunaje do malé Ázie, Mezopotámie a Egypta, naučili místní kmeny základům zemědělství. V Egyptě jim říkali „Šemu Gor“ čili následovníci Gora. „Šemu Gor“ jak říkají pověsti starých Egyptanů, odešli ze země Kemi na sever v 9. stol. př. Kr. právě před válkou. Ale to už je jiné téma. Hlavní je to, že jazyk a kultura a jednotný védický světový názor umožnily lidem blízkých ras se sjednotit v jednu ohromnou velmoc. Paměť o tomto gigantickém státě uchovaly naše ruské vědy stejně, jako vědy indické. O jednotné velké árijské říši se dobře mluví i v Mahábháratě. Tato říše vzkvétala dobrých dva a půl tisíce let. Pak se ale rozpůlila. Ne však proto, že by bratři Pandavi se pohádali kvůli vládě se svými bratřenci Kauravy, ale z hlubších důvodů: první byl rozpad institutu duchovní nerovnosti v prostředí hybridních Rusů, druhým, jako důsledkem prvního, přechod celého jihozápadu říše do mystické pasti Měsíčního kultu, vyžadujícího přinášení krvavých obětí. Takže, mládenče, na polích Kurukšetra bojovali ne hrdinové, milující svou vlast, ale nesmiřitelní ideoví protivníci. Jedni hájili staré védické tradice zahynulé Oriany, druhí pak ideologii žreců Atlantidy, vyrostlou v nové, popotopní době. Nejzajímavější na tom je, že v podstatě jednotný národ ničil sám sebe vlastníma rukama. To je „jejich“ oblíbená technologie: nejdříve potichu, s využitím informačních technologií rozeštvat ideologicky a ekonomicky svou zemi, a potom oblnené poslat proti těm, kdo je vinen jen tím, že se nedal oblnout... Tehdy na poli Kurukšetra Pandavi zvítězili. Pomohla jim zbraň, kterou přivezl Ardžuna z dalekého severu. Nejspíš od žreců přeživších Oriánů. Zbraň hrozná ničivá síla. Podle popisu velmi podobná jaderné. Ale válečné vítězství na Kukrašetru už nemohlo nic změnit. Jen spustilo mechanismus chaosu. To, co se usadilo v lidech, se vojenskou cestou vykořenit nedalo. Proto vůdcové vítězů, když si uvědomili realitu, v podmínkách rostoucího informačního tlaku opustili moc, kterou s takovou námahou získali. Nechali všeho a odešli na sever k „bohům“...

– Ne k bohům, ale k těm, ke komu kdysi zašel Ardžuna. – dokončil jsem za ochránce.

– Ano, – usmál se vědmák. Musíš, chlapče, pochopit, že chaos si nejdříve uplete hnízdo v nedokonalém vědomí, a potom si podřizuje vše a všechny. Vědomí, narušené a ovládané zvířecími instinkty ve větší míře, než v minulosti, je vlastní hybridům. Přesněji, představitelům hybridních ras. Kde alespoň jedna ze stran nese ve svých chromosomech geny poloopice. Podívej, co se dělo pak: po rozpadu Velké árijské říše na pohanský jih a védický sever proces chaotizace ještě zesílil. To se projevilo ve vzniku učení Zarathuštry. Podle legendy se Zarathuštra narodil a vyrostl mezi potomky Rusů-Boreálů na Uralu. A tam, když ještě nebyl žrecem, ale chtěl se jím stát, se začal zabývat redakcí jemu dostupných véd. Na příkladu Zoroastra nebo Zarathuštry je dobře vidět, odkud se vzali všichni tito pseudožreci. Pochopitelný je i mechanismus náhrady žreců od boha poslušnými, ovladatelnými, ale ambiciózními nickami. Pseudožreci vznikli z bezduchých a lživých pololidí, v lepším případě ze stavu šudrů, v horším, z nedotknutelných, skrývajících se před spravedlivým soudem. Zaujímat místa ochránců jim pomáhalo okolí, především prostředí hybridních indoevropských rodů. Normální lidé s nedravým a neegoistickým charakterem podobné pseudoproroky vždy lehce rozeznávali a zpravidla je vyháněli. Ani Zarathuštra se nevyhnul kopanci do zadku. Svou kůži si zachránil útekem z nenáviděného severu na jih. A zde na Íránské náhorní plošině v prostředí hybridní rasy rozvinul svou činnost. Takto se Zarathuštra dostal do ideálních podmínek. Na jihu ještě před bratrovražednou válkou Pandavů s Kauravy odumřel institut duchovní nerovnosti. Byl nahrazen nerovností zcela jiného charakteru, sociální a ekonomickou. Místní žreci Měsíčního kultu plně praktikovali přinášení lidských obětí. A ačkoli se Írán na krátkou dobu ocitl v moci císaře Rusů-Boreálů,

Jušchitricha, uskutečnit tam duchovní reformu se stejně nezdařilo. Odpor místní elity byl příliš silný. Zato Zoroastr svou náboženskou reformu provedl na Íránské plošině skvěle. Íránští pohanští žrecové, kteří nenáviděli zákony vítězů ze severu, přijali učení Zarathuštry s otevřenou náručí. Jak by ne, když védické silové struktury budovatelů a ochránců Vesmíru, s nimiž byli spojeni žrecové Boreálů, Zoroastr prohlásil za síly sémonické, a na místo Stvořitelů vyzvedával jejich věčné protivníky Asury či po íránsky Achury. Tak védického ruského Roda nebo indického Brahmů nahradil Achuramazda. Už ne informační, ale světelný plazmový potenciál. Ani Svarog, ani Samargl. Jedním slovem, něco zjednodušené a zjevně umělé. A tak se zrodila první lživá náboženská koncepce na Zemi. Právě náboženská, která nevyžadovala žádné zvláštní znalosti kosmogonie, jen fanatickou víru. Ještě několik slov o magii Zoroastrizmu. Sám chápeš, že klanění se jednomu z pěti živlů velkou sílu nedá. Se živlem ohně u zoroastristů bylo vše v pořádku. Ale síly Země a zvláště vody s jejich žreci-mágy už nekamarádili. Neutrální k zoroastristům byla i síla nekonečného vesmíru. Uměle vytvořený egregor Achuramazdy nic neřešil. Byl pouze symbolem fanatické víry. Iluzorním prázdným idolem nikomu nepotřebného náboženství...

– Jak nepotřebného? – s ironií v hlase jsem rozhodil rukama. – Potřeboval je Zarathuštra.

– Nejvíce ji potrebovali ti, pro něž to Zarathuštra vše podnikl – zvažněl starý. – Lidem v těch dobách byl zoroastrizmus potřebný jako nám víra v Papuánci. Už chápeš, proč židovští rabínové otáčeli vědomím íránských vládců, jak chtěli? Králové Íránu skutečně chránění svými mágy nebyli. Kabala Židů má ve svém arsenálu všech 5 živlů. Nejvyšší živel představuje samotný Set. Jako egregor je součástí vesmíru a má funkce nejen slepého ničitele, ale i provokatéra, nutícího člověka celý svůj život volit. Volit mezi silami chaosu a silami řádu. Kromě toho je egregor Jehovy příkrmen magií drakounů. Na jeho stavbě jsme se už zastavili. Teď chápeš, že boj zoroasterských mágů proti židovským je něco jako rvačka mezi slonem a mopslíkem.

– Skutečně to tak bylo myšleno od počátku? – zeptal jsem se.

– Samozřejmě, – odpověděl vědmák. – Představ si, kdyby na poli Kurukšetra zvítězili bratři Kauravi. Co by se pak stalo?

– Všichni bychom přijali zoroastrizmus, to je vše, – odpověděl ochránce.

– A už dávno bychom zmizeli jako čistá rasa. Podobali bychom se současným Íráncům, – povzdechl.

– Víš, nedochází mi jedno, – znovu jsem se otázel. – Copak je to tak důležité být čistým člověkem? Samozřejmě chápu, že negři, Papuánci ani Australané nejsou hlavní hybnou silou naší technogenní civilizace, ale my – zástupci bílé rasy. Jak říkáš – „opravdoví lidé“. Ale pozemšťané možná ten vědecko-technický pokrok ani nepotřebují? Možná, že existují jiné cesty evoluce?

– Tady nejde o vědecko-technický pokrok, mládenče, ten je jen důsledkem, nic víc. A máš pravdu, existují jiné, ještě přijatelnější cesty evoluce. Jde tu o něco jiného, co je mnohem důležitější. Jde tu o psychologii, o kolektivní nevědomí hybridů. Ti, kdo mají ve svých chromosomech geny poloopice, potřebují živý příklad k napodobení. Když hybridní pozemské rasy potřebují ke spuštění mocných evolučních procesů ani ne tolik virtuální idea, jako názorný příklad. Jinými slovy, ta rasa, která by jim sloužila jako nepochybný ideál toho, k jehož duchovní úrovni by se mohli přiblížit. Co to znamená? Přece to, že na Zemi, přes všechno úsilí ničivých sil a chaosu, může být znovu spuštěn proces evoluce. Přičemž nejen pro vyvolené, ale pro všechny hybridní rasy bez výjimky. Tudíž, že budou zbytečné snahy T.S. v oblasti převedení pozemského lidstva do vývršky degenerace a zániku. Teď rozumíš, chlapče, proč síly chaosu tak nenávidí bílou rasu? A zvláště její jádro – nás, ruské potomky Oriánů a Rusů-Boreálů. Jsme u nich jako tříška v oku, jako kost v krku. Tady je ten zakopaný pes, a ne ve vědecko-technickém pokroku. Ten je jen projevem našeho

duchovně-intelektuálního potenciálu. Už chápeš, proč T.S. vedou s bílou rasou tisícileté války. Sále ji pomocí svých příznivců rozbíjejí na části a ty pak štvou proti sobě.

- Jak bych mohl nechápat? Vše je jako na dlani, – roztáhl jsem ruce.
- A ještě, – zastavil mě starý. – Slyšels někdy, že my Rusové jsme bohonosným národem?
- Slyšel, ale nepřikládal jsem tomu význam, – řekl jsem.
- Teď snad už rozumíš...
- Tedy, že jsme spasitelé všech kmenů a národů?
- V podstatě ano, ale nesmíme zapomínat na Skandinávce, Němce, a jiné potomky Rusů-Boreálů. Všichni dohromady tvoříme jeden celek. A T.S. nám všem připravily stejný osud.
- Starý se nadechl a pak pokračoval:
- Ze zoroastrizmu později vzniklo manichejství. Později v Sinajské poušti vznikl talmudický judaizmus. A na jeho ideologické základně vzniklo křesťanství. V 7. století se v Arábii objevil Islám, také odvozený od judaizmu. Jak vidíš, chaos nabíral sílu: vzniklo několik náboženských systémů, soupeřících mezi sebou. A všechny se objevily na území, osídleném hybridními rasami. Jak víš, náhody se nevyskytují. Všude najdeme určitou zákonitost.
- Mám dotaz, – zastavil jsem monolog ochránce. – Právě jsi řekl, že my Rusové jsme bohonosným národem.
- Bohonosným a bohem vyvoleným, což je v podstatě totéž.
- Ale Židé se také považují za bohem vyvolené a bohonosné. Jak to, že i oni ...
- A čemu se divíš, chlapče, – přerušil mě ochránce. – Židé jsou bohem vyvolený národ, o tom není žádných pochyb.
- Ze slov starého mě málem chytl infarkt. Když stařík viděl, jak jsem zbledl a znejistěl, rozesmál se.
- Ty jsi sám chtěl poznat podstatu židovství? Teď víš – nejen se tak nazývají, ale ve skutečnosti...
- Děláš si ze mne šoufky? – zeptal jsem se.
- Vůbec ne! Ale začneme po pořádku. Před dvěma dny jsme mluvili o Židech, jako hybné síle globalizace. Ujasnili jsme si, jak se Židé objevili. Že s nimi geneticky pracovali. Ale dívali jsme se jen na jednu stranu mince. Druhá zůstala ve stínu. Podle Tóry nebo Bible patriarcha Abraham uzavřel s Jehovou smlouvu, ale jeho první syn Izmail se nenarodil Sáře, ale cizince Agar. O čem to svědčí? Přece o tom, že Židé se časem začali křížit s jinými semity. Proto, aby se neztratil cenný genetický komplex, zděděný po Adamovi a Evě, bylo je třeba nějak lokalizovat. Proto amonovi žreci usídlili Židy v Egyptě.
- Máš na mysli lovecký neandertálský komplex bohem vyvolených? – zeptal jsem se.
- Ano, právě jej, – klidně řekl starý.
- Ale já jsem si, nevím proč, myslel, že s tím komplexem ironizuješ?
- Ani trochu! – podíval se na mne ochránce. – U Židů genetický program přisvojování hotového byl potřebný nejen služebníkům Amonovým, ale i žrecům boha Ra čili Atona...
- To snad ne! – upřímně jsem se podívil. – A k čemu to potřebovali?
- K tomu, aby z Židů udělali učitele a vychovatele všech hybridních etnosů planety!
- To jsou teda měřítka!
- Ano, právě takové měli plány žreci Ra-Atona z Heliopole. A pamatuj, chlapče, ať služebníci chaosu jakkoli maskují své činy, před silami tvorby je neskryjí. Žreci boha Ra dobře znali plány thébských protivníků. Věděli, kdo za nimi stojí. Přirozeně věděli také o dědictví Enocha. Právě proto nepřekázeli přesídlení potomků dědečka Abrahama do Egypta.
- Pořád ale nechápu, nač žreci boha Ra potřebovali zvířecí genetický komplex?

– Víš, tu máme co činit s jemnostmi psychologie: kdo lépe převychovává zloděje, člověk, který neví, co je to krást, nebo bývalý zloděj? Samozřejmě, bývalý zloděj. Ten, kdo kradl, ale našel v sobě sílu se zlodějství vzdát. Mimochodem, vášně ke krádeži se také dědí.

– Jako součást přisvojovacího genetického komplexu? – zeptal jsem se.

– Správně, myslet umíš, – pochválil mě starý. – Teď chápeš, proč žreci Ra potřebovali genetický blok přisvojování hotového?

– Ale pouze s ním se daleko nedostaneš, – pokrčil jsem rameny.

– Naprosto správně. S ním, přáním brát, hrabat pod sebe, neuděláš ani krok. Právě proto v Egyptě žreci Heliopole se pustili do všestranného vzdělávání Židů. Přesněji, do jejich maximálního polidšťování, ale tak, aby nenarušili genetický komplex „bohem vyvolených“. Ten ze všech sil chránili. Chtěli ho však uchovat tak, aby vědomí člověka neřídil on, ale naopak, aby vědomí řídilo jej. Doufám, že jsi už potkal mezi Židy skvělé lidi? – zeptal se „zaříkávač“.

– Samozřejmě. Jeden z takových se dokonce stal mým přítelem.

– Tak vidíš! – usmál se starý. – Teď víš, odkud vyrůstají kořeny židovské duchovnosti. Z chrámového komplexu Atona-Ra v Heliopoli. K čemu směřovali žreci Světla a Slunce? Jejich plán byl velmi jednoduchý: snažili se prostřednictvím předávání určitých znalostí Židům a prostřednictvím psychologických praktik změnit a pozvednout jejich vědomí na duchovní úroveň pracovníků. Za tím účelem světlí žreci široce používali postupy pracovní terapie, kdy Židé spolu s Egyptany něco stavěli. Samozřejmě ne pyramidy. O nich Tóra lže. Ale to není podstatné. V Tóře-Bibli se říká, že Židé v Egyptě byli otroky. Ale ti v zemi Kemi dostávali vzdělání a tu duchovnost, která by jim nedovolovala používat již nepotřebné zvířecí genetické dědictví, Pochopils, proč nepotřebné? – zeptal se šedovlasý.

– Protože Židy překovali. Z polozvířecích kočovníků a v podstatě jen spotřebičů je proměnili v tvůrce.

– Trochu nestačili. Trochu. Ještě tak deset let a proces polidštění by byl nezvratný. Amonovi žreci zasáhli včas. Hrubě, sprostě vyvolali paniku a hrůzu po celém Středomoří. Jeden proti jednomu by se žrecům Amona se žreci Ra-Atona z Heliopole nepodařilo nic. Za prvé, na jejich straně stál vládce Egypta. Ten určitě znal úmysly žreců boha Ra. A za druhé, na jejich straně byli samotní Židé. Jde o to, že ve chvíli odchodu Židů z Egypta se mezi nimi vlivem žreců Atona už tvořil stav vedoucích. Ne administrátorů, ale duchovních. A tito lidé byli zasvěceni do tajného plánu žreců Amona. Věděli, kdo je to Amon, a co po nich chtějí jeho posluhovači. Věděli i to, že Židé jsou pro své pány jen nástrojem k uchvácení moci na Zemi. Ne pro sebe, jak Židům lhalo a lžou dodnes jejich duchovní pastýři – rabíni, ale pro „záhadné a silné inkognito“. Pro ty, kdo pro jen jim známé účely vytvořili tento podivný, mentálně vyvinutý, ale krajně materializovaný židovský etnos. Potom prostřednictvím Židy kontrolovaných mocenských pák, přes dovedné nestrukturní dirigování, přivést lidstvo k plné degeneraci a jako její důsledek, sebezničení. Žreci Ra-Atona z židovské duchovní elity tajemství neměli. Vzájemnou důvěru opláceli i židovští stařešinové žrecům Heliopole. Kromě všeho jiného, sluneční žreci zkorigovali i védický světový názor Židů. Tehdy se v celkových rysech kosmogonie semitů, žijících v Egyptě, téměř neodlišovala od egyptské. A tento proces sblížování dvou náboženských vyznání se stále prohluboval. Když viděli, co se děje, Amonovi žreci pochopili: ještě chvíli a jejich projekt bude pohřben. Z ničitelů se Abrahamovi potomci definitivně změní v tvůrce. V národ, který se mohl lehce postavit do čela a vést za sebou všechny pozemské hybridní rasy. Což by znamenalo, že na Zemi znovu nastartuje proces evoluce, a hybridní prostřednictvím cílevědomého působení na psychiku lidí ze strany svých duchovních vychovatelů Židů se velmi rychle promění v plnocenné lidi...

– Copak je to možné? – neudržel jsem se.

– A proč ne? – se s údivem koukl starý. – Jako biolog musíš vědět, že degenerativní genetické příznaky jsou vždy druhotné, tedy nestabilní. A mohou se lehce likvidovat prostřednictvím vytrvalého působení vůle. Hlavní je, aby toto volní působení existovalo...

– Skrze výchovu? – zeptal jsem se.

– Ne jenom, – zamračil se nad mou nepředstavitivostí ochránce. – Především závisí na přání změnit se u samotného člověka. Na jeho snaze pozvednout potenciál svého vnímání světa na vyšší úroveň... Ale zase jsi mě odvedl, mládenče. Vrátime se ke žrecům Amona. Když ti viděli, že jejich projekt už-už může zkrachovat, začali prosit o pomoc své pány. Amonovi žreci chápali, že Židy je třeba co nejrychleji odklidit z Egypta. Dál od žreců Heliopole s chrámy Ra, Ptah, Sechmet a Tota... A navíc rychle zničit všechnu židovskou elitu. Všechny židovské vědecké žrece, a všechny řídicí kádry. Ale jak to udělat? Samotní Židé odejít ze země, která je přijala, nehodlali. Pustit Židy na volnou nohu nechťeli ani žreci Heliopole a téhož mínění byli i vládcové Egypta, včetně faraona. V takové situaci Amonovi žreci potřebovali pro realizaci svých plánů rychlou demonstraci síly. K tomu vybrali ze svého středu dva nositele magie, v Egyptě neznámé. Jedem se jmenoval Mosechom – Mojžíš, druhý – Aaron. A mocnou okultní sílu jim dali jejich dračí patroni. Zásluhou této síly se Mojžíšovi podařilo překonat mágy faraona. Žreci Heliopole používali magii bílých Siriusů. V podmínkách jiné hvězdy však magie Siria nabyla tak efektivní. Tóra-Bible nám říká, že prý síla boha Jehovy pomohla Mojžíšovi. Pokud magii nehumanoidů nazveme silou židovského boha, pak je to pravda. Jejich magie, stejně jako magie přichozích z Orionu, neměla prvek lokálnosti. Byla absolutní. Navíc, zároveň s požadavkem Mojžíše pustit, či přesněji vyhnat Židy z Egypta, asi 100 km na sever od Kréty, najednou, z ničeho nic, vybuchla dávno vyhaslá sopka. Její exploze zničila s Egyptem spojeneckou Minojskou říši a vyvolala nebývalý chaos v samotném Egyptě. Zkrátka, demonstrace síly byla kolosální, a tak žreci Heliopole a jejich patron – faraon Amenhotep IV. – Echnaton se už nesnažili udržet Židy v zemi Kemi. Židé, podvedení žreci Amona, z Egypta nakonec odešli.

– Jak je podvedli? – zajímal jsem se.

– Židům oznámili, že faraon a žreci boha Ra kvůli katastrofě, která říši postihla, je – Židy odmítla. Že sám Egypt je předem odsouzen, zmizela v něm pitná voda, začaly nemoci a v zemi brzy začne hladomor.

– Exploze Santorinu-Strongile nahnal hrůzu nejen faraonovi a jeho okolí, ale i Židům, – dodal jsem.

– Na faraona a jeho žrece zvláštní dojem neudělala. Věděli, proti komu stojí, a že proti zemím Středomoří byla použita stará seismická zbraň. Proto se v egyptských letopisech o explozi Santorina nic nepíše, opravil mě starý. – Ale Židy následky děsivého výbuchu opravdu polekaly. To máš pravdu. Tyto následky byly hlavní hybnou silou jejich exodu.

– Kam dali oči? Ale vymyšleno to bylo dobře – dva zajíce najednou.

– Ne dva, ale celých deset, – přerušil mě starý. – Zapomínáš na zánik Minojské kultury, na neúrodu obilí v Kanaanu, Sýrii i v Egyptě, na zničení měst pevninských Pelastů a na příchod Achájů do jejich země ze severu. Fakticky začalo lokální stěhování národů. Vládcové Egypta nevěděli, před kým se chránit. Před Libyjci, či Chetity, nebo před Núbijci. V tu chvíli nemysleli na nešťastné Židy. A v té chvíli se vlády zmocnili žreci Amona. Vnutili Židům svou vůli, a co nejrychleji je odvedli na převýchovu do pouště. Amonovi žreci věděli, že před sebou nemají divoké stádo hybridů, ale nově zformovaný národ. Etnos, který v duchovní relaci není níž, než základní obyvatelstvo samotného Egypta. Do Sinajské pouště spolu se služebníky Amona odešly tři zformované židovské stavy. Mezi Židy v té chvíli nebyli ani šudrové, ani nedotknutelní. Sami měli v čele tři vysoce vzdělané vědecké žrece. Musíš si zapamatovat jejich jména, protože tvořili poslední hranici vědecké obrany. Vrchního žrece-mága nazývali Korej, druhého – Dafan, třetího – Aviron. Tato silná trojice duchovních se postavila proti zavádění do vědomí svých soukmenovců nové ideologické

zbraně, známé jako náboženství judaizmu (židovství). Judaizmus byl vytvořen pro Židy Amonovými žreci ještě v Egyptě. Dlouho jej drželi v naprosté tajnosti. Nevěděli o něm ani žreci Heliopole, ani samotní Židi. Ale kdy v Sinajském táboře Židů začaly přípravy k jeho zavedení, vzbouřily se hned dva nejvyšší židovské stavy. Žrecům se podařilo získat si vedoucí – stařešiny a dosti velkou část pracovníků. Vzpouira se šířila každou minutu. Kdyby tehdy zvítězil Korej se svou družinou, nebylo by na světě toho neštěstí, které vidíme kolem sebe. Ale védičtí žreci nedokázali překonat své protivníky. V kritické chvíli se odněkud objevili egyptští vojáci. Byla to ochrana chrámů boha Amona. Dobře vyzbrojení a organizovaní, rychle potlačili povstání a na příkaz svých žreců oddělili vzbouřené stavy od zbytku. Potom, jako výstrahu budoucím pokolením, nepokorné upálili na pomalém ohni ve speciálně vyrytých jamách – pecích. Upálili všechny, kdo odmítli přijmout nové náboženství. Jako první šli dobrovolně do ohně tři židovští védičtí žreci. Po nich velká část duchovně nezlomených vojáků a pracovníků. Tak skončila pro židovský národ jejich sluneční vyvolenost bohem. Ale na památku na vysokou civilizační misi pro všechny pozemské hybridní rasy, Židy dodnes nazývají „bohem vyvolení“. Rabíni a židovské Písmo svaté uvádějí, že Židé jsou prý vyvoleni pro zvláštní misi samotným Jahve. To je také pravda. Jenže jejich druhá mise není tvůrčí, ale destruktivní. A ještě bys měl vědět, že někdy síly řádu na Zemi zvítězí. A lidé naší planety budou stavět všude památníky vítězství nad sionizmem, tajnými spolky a kosmickou globalizací. A bylo by správné a spravedlivé, kdyby na Sinajské poušti na místě popravy dvou nejvyšších židovských védičských stavů byl postaven pomník 250 upáleným hrdinům. Těm, kdo přijímat náhražku judaizmu. Kdo odmítl být vykonavatelem cizí zlostné vůle, – řekl starý.

– Nastala chvíle mlčení, a já jsem pochopil, že to je minuta ticha na počest zahynulých. Zahynulých před 3,5 tisíci léty. Ale pro ochránce jako by se ta poprava konala včera!

– Když zničili židovskou opozici, Amonovi žreci se vášnivě pustili do „převýchovy“ duchovně zlomených. A převýchova trvala 42 roků... – pokračoval ve vyprávění stařík. – A víš, proč ne méně a ne více? – položil mi otázku.

– Aby se úplně vyměnila generace. A aby ti, kdo prošli školou žreců Heliopole, všichni vymřeli. Aby jim nikdo nebránil lhát o egyptském otroctví, o stavbě pyramid, atd. 42 roky je minimální magická lhůta. Myslím, že rozumíš...40 let Amonovi žreci na Sinaji živilí a oblékali své ovečky, ale hlavně, vedli s nimi nepozorovanou genetickou práci. Také vedli besedy „pro spásu duše“. V podstatě vykládali bajky o síle Jehovy. To je pochopitelné, bylo třeba udržovat své klienty ve stálém strachu. Ale přesto hlavní byla polní práce s geny. O zákoně genetiky naši ortodoxové ani neslyšeli. A přece genetika pomáhá ochočovat divoká zvířata. Jistě víš, že za celé historické období nebyl ochočen ani jeden nový druh zvířete. V Pečoro-Iličské rezervaci se zabývají soby. Chtějí je ochočit. Marná práce. Polní magická genetika je dávno zapomenuta...

– A ty ji znáš? – zeptal jsem se jízlivě.

– A má to smysl? – jakoby nic pokýval hlavou starý. – I ty se to brzy naučíš. A co, půjdeš do Pečoro-Iličska ochočovat soby? Místní akademici tě k takové práci nepustí ani na výstřel z pušky...

– Za svou repliku jsem se před ochráncem zase zastyděl. Ten, když viděl moje rozpaky, se pousmál.

– Nevadí, nevadí, vím, že jsi smrtelně unavený. Ale může se stát, že se více nevidíme, protože zatěžují až po okraj. Musíš mít alespoň představu o tom, co bylo ve skutečnosti a jaké síly působí na naši planetě. Nedals mi otázku: proč žreci Heliopole a faraon nevrátili Židy ze Sinaje? Vždyť to bylo egyptské území. Egyptřané tam těžili měď.

– Copak Echnatona zastavilo? Abych se přiznal, na tu otázku jsem přišel, ale nestačil jsem ji položit.

– Tak poslouchej a nediv se. Žreci Amona využili svých nehumanoidní pány a dobře se pojistili, – začal ochránce. – A to nejen pohromami z exploze vulkánu, ale i znečištěním vši pitné vody červenými, geneticky modifikovanými řasami. Proč ale? Jde o to, že po druhé válce říší, kdy se lidstvo ocitlo v dalším chaosu, asi 5,5 tisíce let př. Kr., na naši planetu přiletěl ze soustavy Siria hvězdolet. Ale přiletěli v něm ne lidé, nýbrž rybám podobní obojživelníci, čili hydroidé. Památky na jejich návštěvu zůstaly jak v Babylonii, to jsou legendy o civilizátoru Oanesovi, tak v Sýrii, i v Egyptě, a dokonce u kmene Dahonů v západní Africe. Byla to přátelská návštěva dobrých bytostí. Hydroidé jak mohli, pomáhali lidem, obnovovat hospodářství, zničené potopou. O jejich misi se dobře píše v babylonských mýtech. V Babylonii i v Asýrii se našly jejich zobrazení. Ale nejde o mýty a obrazy. Jde o něco jiného: hydroidé se domluvili s potomky „Šemsu Gor“ o dlouhodobých svazcích. Proto založili nedaleko od plata Gizy ohromné umělé jezero. V historické vědě je nazývají Meridovým. Dobře je popsal Herodot. Jeho obvod se rovnal pobřežní linii Egypta. Víš co? Najdu ti Herodota a ty si sám přečteš to, o čem hovořím, – oživil se vědmák.

– S těmito slovy vyskočil na lavici, vzal s police známou knihu, polistoval v ní a podal mi ji.

– „Jakkoli je tento labyrint ohromující svou grandiózností, ještě větší údiv vyvolává ta zvané Meridovo jezero, na jehož břehu stojí. Obvod jezera měří 3600 stádií čili 60 schenů, tj. rovná se délce pobřežního pásma Egypta. Na délku se jezero táhne ze severu na jih a v nejhlubším místě má 50 orgií. A jasně je vidět, že je vyhloubeno uměle, že je to dílo lidských rukou. Skoro uprostřed jezera stojí dvě pyramidy, vystupující 50 orgií nad vodu, a stejně hluboká je jejich podvodní část. Vedle každé pyramidy je postavena kolosální kamenná socha, sedící na trůně. Takže výška těchto pyramid je 100 orgií. A 100 orgií se rovná jedné stádií a 6 pleorám, protože orgie má 6 stop čili 4 lokte, stopa je dlouhá 4 pídě, a loket má 6 pídí. Voda v jezeru je pramenitá, (toto území je zcela bez vody), ale přivedena kanálem z Nilu, a 6 měsíců teče do jezera, a pět měsíců zase do Nilu“.

– To je k neuvěření, – zabručel jsem. – Herodot to zapsal a my nic nevíme. Uprostřed jezera stojí dvě gigantické pyramidy, každá 200 m vysoká!

– A obě do poloviny zatopeny, – doplnil mě stařík. – Chápeš, proč byly postaveny ty pyramidy a ještě v jezeře? – zeptal se.

– Pro okamžité přemístění teleportace z neznámé nám planety „oceán“ do světa naší Země, – odpověděl jsem jasně. – Ale jako vždy mám otázku. Co za labyrint byl na břehu jezera?

– Vezmi si Herodota a přečti si to, – odpověděl starý.

– Podíval jsem se na něj, vzal jsem knihu a četl jsem. Podle popisu otce historie, tento labyrint v jeho době stál na břehu Meridova jezera. Byl grandioznější, než všechny pyramidy Gizy! Skládal se z dvanácti kolosálních sálů a nespočetného množství jiných místností... Ale proč jej postavili, Herodot nepíše. Samozřejmě jsem se na to zeptal starého.

– A co si myslíš ty? – odpověděl otázkou

– Myslím, že to je i hotel i budova pro jednání s pozemšťany, – řekl jsem.

– Zřejmě, – přikývl hlavou, – jiné vysvětlení dosud nemáme.

– A kam to vše dnes zmizelo? – zeptal jsem se. – Copak je to legrace, že by se labyrint a gigantické pyramidy propadly do země a jezero že by se vypařilo?

– Jezero se opravdu vypařilo, – povzdechl stařík. – Labyrint a pyramidy roztáhli kámen po kameni v době vlády tureckých Osmanů. Celá stará Káhira stojí na těch starých kamenech. Stavby nebyly z velkých bloků, takže za tři století se s nimi vypořádali.

– Řekni mi, – znovu jsem se zeptal, – to hrozné ničení bylo sankcionováno tajným bratrstvím?

– Ano, tajným mezinárodním bratrstvím degenerátů, přesněji zednářů. Ale ne ze spodní vrstvy vykonavatelů, ale těch vyšších. Kdo chápe, že tajemství musí zůstat

tajemstvím. A že lidstvo nemusí vědět o nějakých návštěvách z jiných planet. “Oni“, zvláštní, sami sebou vyvoleni, musí vědět o minulosti. Ne však prostí lidé. Osudem obyčejných lidí je žít vyvolené, být živým mluvícím dobyt看. Ne víc. A teď ti svěřím jedno tajemství. To tajemství se týká velké sfingy. Už jsi někdy pomyslel, kdo to leží dlouhý 70 m s hlavou člověka?

– Abych se přiznal, tak ne, – přišel jsem do rozpaků.
 – Rozumíš, od dětství nám říkali, že je to sfinga, tj. člověk s tělem lva. Ale otevři oči a podívej se pořádně! Před tebou není lev. Hrud' má jinou, i záda, a na ocase nemá štěteček. Ani tlapy nejsou kočičí.

– Tak kdo to potom je? – málem jsem zakřičel. U toho staříka je všechno jinak!
 – Jen se nerozpaluj! – usadil mě šedý. – Podívej se pozorně. A sám se domyslíš.
 – Za chvíli přede mnou leželo několik fotografií. Tupě jsem na ně koukal, nechápaje, co po mně starý chce. A najednou vedle fotografií sfingy ležela fotka středoázijského loveckého psa.

– Bože můj! – vyhrkl jsem. Vždyť je to pes! Ale proč hlava člověka, syna Chufu faraona Chafra?

– Podívej se lépe, hlava je malá, neproporcionální, – uslyšel jsem hlas staříka.
 – Tak to je ono! – mihlo se mi hlavou, z gigantické sochy psa udělali sfingu. A aby lidé věřili, vypustili povídačku, že to není pes, ale lev!

– Ale proč? Za jakým účelem?
 – Aby skryli pravdu, Gore! Vše tu je uděláno tak, aby skryli pravdu, řekl ochránce. – Chápeš, na těle sfingy jsou vidět jasné stopy vodní eroze. Přitom takové eroze, jako by stála pod vodou. Ale ona stála pod vodou. A lehce to jde dokázat! Třeba tou prohlubní, v níž leží. A ležela na dně Meridova jezera vedle pyramid Gizy! Když jezero začalo ustupovat, a obraz ohromného psa vystoupil z vody, bylo jej nutno nějak zamaskovat. A tu žreci Charfa navrhli místo psí hlavy zobrazit svou.

– Zajímavé, co to byli za žreci? – pomyslel jsem nahlas.
 – Ať si říkali jakkoli, ale nesloužili Osirisovi, nýbrž Setovi, – odpověděl starý.
 – A proč museli mrzačit psa, a vůbec, co je kriminálního v ohromném psu?
 – Kriminálnost je, – klidně řekl starý. A závažná. Z jakého souhvězdí přišli na Zemi hydroidé?

– Ze souhvězdí Velkého psa, – vypálil jsem.
 – Tak to máš celou odpověď, – zasmál se starý. – Ohromný kamenný pes v jazyce pozemšťanů je vizitka těch, kdo přišli. Svěho druhu dokument, prakticky nezničitelný. Ale tajná společnost žreců musela nějak před lidstvem skrýt údaje vizitky. Tak vymysleli chiméru. Je to cynické, podlé a zjevné pro hlupáky... – konče rozhovor o sfinze, tvrdě řekl vědmák. Jak vidíš, stopy činnosti tajných společností sahají do hloubí tisíců let. Chufu a Chafra – to je přece epocha staré říše.

– Zkrátka, u nás na Zemi „Kdo nezednaří, ten nejí“, – poznamenal jsem hlubokomyšlně.

– Něco takového, zase se pouсмál ochránce. – Ale vraťme se zpět. Když v Egyptě otrávil vodu, Amonovi žreci a jejich páni tím nedali přátelské kosmické rase možnost zasáhnout svým mocným intelektem do cílevědomé změny kurzu zemské evoluce. Tento kurs také vyznačil východ pozměněného a geneticky zmrzačeného vyvoleného národa na historický prostor země. Možná, že se návštěva přesto uskutečnila, ale není známo, čím se pro cestovatele skončila. Nejspíš plačtivě. Jinak by vodu v Egyptě nebylo proč trávit. Pamatuješ, co se o tom píše ve Starém Zákoně?

– Že z Nilu utekli na souši všichni obojživelníci.
 – Dokonce pro žáby to bylo nesnesitelné. A to nebylo jen tak. Tak se podařilo zabouchnout spojovací kanál. Návštěvy pomocí teleportace byly přerušeny. Pro

mimozemšťany se staly nebezpečnými. A potom byl celý teleportační komplex zničen. Jako vždy, pod záminkou výstavby mladé Káhiry. A aby k nám ze souhvězdí Siria doletěli, třeba rychlostí světla, vyžádalo by si to nejen tisíc let. Možná, že hvězdolety našich přátel hydroidů jsou na cestě k nám. Ale kdy k nám doletí? To je otázka. Půjde-li vše jako nyní, lidstvo do té doby může vyhynout. Na Zemi v oceánech i některých více-méně čistých jezerech také žijí nějací hydroidé. Před chvílí jsme o nich mluvili. Možná, právě jejich ponorky plují rychlostí přes 200 km/hod. a navíc i létají. Námořníci na celém světě vědí, že světový oceán je kýmisi osídlen, ale tito neznámí nemají lidstvo v oblibě. A nechtějí znát humanoidní pány planety. To není rasa velikého a moudrého Oanese a dagonského Nomo. I když se k lidstvu nechovají jako k nepříteli, přesto s námi kontakt nenavazují. A na dně světového oceánu stojí nejen opuštěné pyramidy Orianů a Atlantid'anů, ale i pyramidy těch, o nichž právě mluvíme... Ale zase odbíháme. Je načase skočit s jejich kompanií. I s tajnými řády žreců, i s našimi bohem vyvolenými, i s omezenými, ale ambiciózními zednáři, a ostatní čeládkou. Pochopils, proč Jehova věnoval židovskému patriarchovi Kanaan? – znovu se vrátil k tématu starý.

– Přiznám se, že ne, – zakroužil jsem hlavou.

– A „truhlička se otvírala prostě“. Kanaan čili jedno z knížectví východní středomořské Rusi, i v těch dalekých dobách ležel na křižovatce všech cest. Indoevropané měli dost sil na boj s různými agresory. Především, z Arábie a z hor Zagrosu. Ale když se v Kanaanu objevili Židé, a vznikl tam jejich kmenový svaz, poměr sil se brzy změnil. Ne, Židé nedobyli Kanaan. Nikdy by ho nedobyli. Dostali se k moci v zemi s použitím technologie postupné, cílevědomé následnosti. Tuto technologii dostali od žreců Amona. O židovském dobývání Bible lže. Židé dobyli jedině polomrtvé Jericho, a to s pomocí tajné sonické zbraně. A tím jejich válečné úspěchy skončily. Ale uběhla dvě století a Kanaan přestal být ruský. Indoevropané v něm částečně zůstali. Jako živý mluvící dobytek. Rovnoprávní občany už nebyli. Přirozeně, takový lidojedský židovský stát a ještě na křižovatce cest dlouho existovat nemohl. Brzy se rozpadl. Proč? Protože část židovských kmenů, podle Tóry deset, se ortodoxního judaizmu zřekly. Zase vzniká otázka proč? Protože se v židovském prostředí obrodil duch slunečného Heliopolu. Stará židovská legenda říká, že na Sinajskou poušť spolu s Židy tajně do dobrovolného vyhnanství odešlo několik žreců boha Ra. Jejich potomci dosáhli rozkolu v Kanaanu, uchváceném Židy. V důsledku toho se 10 židovských kmenů, které odvrhly ortodoxní judaismus, začalo usazovat jako rovnoprávní občane po celé Mezopotámii, Malé Ázii a Řecku. Některé kmeny a jednotlivé rody pronikly až do Itálie a staré Gálie, kde smísili s místním obyvatelstvem, a vytvořili burgundobavorský etnos. Tímto smíšením se v Evropě fakticky vytvořil etnos, z něhož se později vyvinuli tmavovlasí a hnědoocí Germáni. V Kanaanu pod vládou židovských žreců zůstaly jen dva kmeny. Ale i ty se začaly brzy stěhovat. Jenže ne dobrovolně, jako Izraelité, ale z donucení. Nejdříve do Asýrie, potom do Babylonie. Po dobytí Babylonie Peršany po celé Íránské říši až do Indie. Kanaan, ležící na křižovatce cest, se stal pro Židy jakýmsi etnickým katapultem.

– Vše bylo promyšleno do podrobností, – podrbal jsem se ve vlasech.

– Ano, – souhlasil ochránce. – Dokonce židovská povstání proti Římu byla dirigována tak, aby Židy z Palestiny vysídlil Řím... Inspirátoři židovských povstání a války s Římem seděli v římském senátu, předváděli se v bílých tógách, rozhodovali o osudech říše, ve skutečnosti však byli skrytými žreci Amona. Ale v Římě to nikdo nevěděl. Židé mají pro temné žrece nějakou hodnotu jen tehdy, jsou-li zamícháni do jiných etnosů. Pak totiž mohou v tak zvaném „vyhnanství“ uchvacovat ekonomickou a pak politickou moc. Moc nad těmi, kdo je přijal, poskytl jim stejná práva a možnost vyznávat svou víru. Co myslíš, proč jsou dnes Arabi tak zlí na izraelské Židy? Kvůli půdě? Vůbec ne! I v Sýrii, i v Jordánsku, i v Íránu je pustnoucí půdy kolik chceš. Lze se tam usadit a klidně žít. Ale ne. Od roku 1949

je Izrael ve stálém ohnivém kruhu. A ze „země zaslíbené“ Židé utíkají rychleji, než kdysi z hitlerovského Německa... A příčina je stále stejná. Současný Izrael není stát. Je to umělý sionistický sociální výtvar pro oblbování Židů celého světa. Do historické vlasti jedou, aby odsud co nejrychleji emigrovali. Nejlépe do Kanady, USA nebo do Evropy. Slovem, kde ekonomika ještě dýchá a kde se mohou přiživit na úkor druhých.

– Vypadá to tak, že sionistický Izrael je něco jako etnický židovský celoplanetární distributor?

– Něco jako to, – přikývl stařík. – Obklíčená země. Zbraň nosí i ženy... Ale Izraelci nejsou vinní tím, že je Arabi tak nenávidí. Zdroj nenávisti není v Židech. A samozřejmě, Arabi nevyzbrojují izraelští Židé. Mimochodem, našimi sovětskými zbraněmi. Arabi vyzbrojují jiní Židé... A proč, to už víš.

– Prima technologie!

– Stejná nebo podobná technologie fungovala proti palestinským Židům i v těch dávných časech. Je to hrubé, primitivní, ale efektivní. Stav stálého válečného tlaku. Vlast spíše pro předvádění a všemožné manipulace.

– Kdyby tak Židé věděli, co s nimi provádějí jejich páni? Já se za ně prostě stydím. Copak je tak složité vyhlásit to a pochopit, že řetěz náhod není nic jiného, než zákonitost.

– Jednou to pochopí. A myslím, Gore, že ty jim pomůžeš. Když se za ně urážíš, pak k nim nechováš nenávisť. To je dobře. A věř, že přijde doba, kdy my, ruské etnické jádro potomků Boreálů, i naši věrní spojenci z Evropy a Ameriky se spojíme s jedním cílem s podvedeným národem. Spojíme se, abychom spolu očistili planetu i od zednářů, i od tajných žrečeských spolků a od těch, kdo je dnes pro nás nedostupný. Spolu dokážeme vše!

– Nechápu tě. Jak se chce sjednotit s Židy? – narušil jsem monolog ochránce.

– V té době velká část Židů už Judejci nebude. Stanou se takovými, jací byli jejich dávní předci, kteří se kdysi učili u žrečů v Heliopolu. Nevím proč, ale věřím, že Židé určitě splní svůj úděl. To znamená, že hybridní rasy Země, zásluhou nejen nás, Rusů, ale i jich, potomků podvedených, dříve či později vykoučí cestou své další evoluce.

– Starý vědmák vyslovil své přesvědčení tak upřímně, že jsem mu chtě-nechtě uvěřil.

– To znamená, že ví to, co nevím já, – mihlo se mi hlavou. – Nu což, časem se i já dostanu na jeho úroveň.

– Pověz mi ještě, jak se pánové Židů najednou ocitliv římském senátu? – zeptal jsem se.

– Kde všude nebyli, ti židovští napovídači a pastýři, – začal starý. – Nejdříve v Egyptě, se Židy na Sinaji. Pak přešli do Babylonu. Z Babylonu do Ninive. Před pádem „lvího pelechu“ Ninive se přemístili do Tyru. Odtud už jako feničtí kupci se ve 3. století př. Kr. přemístili do Kartága. Z Kartága se pokoušeli řídit pochody Alexandra Velikého. Ledasco se jim podařilo: Alexandr nasměroval svou armádu na naši severní říši. Ale k vážnému boji nedošlo.

– Proč? – jsem zase chtěl vědět.

– Jednak po prvních prohraných bitvách vystřízlivěl, jednak se na několik dnů dostal do ruského zajetí a tam zjistil, komu vlastně slouží a co po něm žádají. Ale hlavně, Alexandr pochopil, kde sedí ti žadatelé. Ale pochod do Indie veliký Makedonec odmítnout nemohl. Ale v Indii nevystupoval jako nepřítel indického národa, spíše jako jeho dobrodinec. Všechny dobyté země daroval svému nepříteli, radžovi Poru, a zároveň popravil ty, kdo radžu zradil. V Indii v něm dozrál plán vypravit se za Amonovými hierofanty v Kartágu. A to ho zahubilo. A na západě mezitím začala 1. punská válka. Kdo pošval Kartágo do války s Římem, si jistě domyslíš. Kartágo bylo samozřejmě silné, ale ne tolik, aby porazilo Řím. Hierofanti nad fénickým Kartágem, jak říkají křesťané, udělali kříž. Nyní potřebovali Řím. To byl stát, vytvořený částečně potomky Boreálů, částečně kmény Italiků paleoevropanů.

Taková budoucí vojenská velmoc, která by jako rovnocenná mohla bojovat se Severní říší. Tím jsem odpověděl na tvou otázku.

- Starý se na chvíli odmlčel, potom se na mne podíval a řekl:
- Konečně jsme, Gore, dospěli k velikému tajemství židovstva. Poslouchej a pamatuj si.
-

Kapitola 22

PRVNÍ VELKÉ TAJEMSTVÍ AMONOVÝCH ŽRECŮ

- Uprímně řečeno, nevím, čím začít, – pustil se ochránce do nové lekce. – Pěstovali někdy holuby?
- Pěstoval, – pokrčil jsem nechápavě ramena.
- Když ano, tak jsi měl určitě v oblíbě poštovní.
- Jaks to poznal? – podivil jsem se.
- To je jednoduché, – pousmál se „zaříkávač“. – Takoví jako ty nemají sklon k dekorativnosti. Chcete všechno pravé: když pes, například lajka, musí dobře pracovat. Když kůň, musí být poslušný, silný a vytrvalý. Totéž platí i pro holuby. Pávi ocasy, všemožné chocholy atd. to není hlavní. Je to tak?
- Ano, – nechápal jsem.
- Před dvěma dny mě děd trápil psy a koňmi, teď se chytil holubů. Chtěl něco povědět o žrecích Amona, ale zase začal zdaleka... Co to má co dělat s holuby, a ještě poštovními?
- A ještě se chci zeptat, – pokračoval ochránce, nevšímaje si mých rozpaků. – Zajímá ses jen o současná plemena pošťáků?
- Ne, nejen současnými. Kromě „belgičanů“ a „čechů“ jsem měl i kurýrní. To staré plemeno pošťáků jsem měl rád. Ani nevím proč. Jsou nějak neobyčejní. Hrdí, silní, a nelítali hůř než „češi“.
- Ale jak se ti podařilo z polodekorativních ptáků vychovat letecké? – podivil se děda.
- Jednoduše, výběrem a tréninkem s obyčejnými pošťáky.
- Jo ták? – zamyslel se děda na chvíli. – To znamená, že se „jim“ to plemeno nepodařilo zničit úplně. A, prosím tě, na jakou největší vzdálenost letěli ti tví kurýři?
- Na 250 km, dále jsem své holuby nepouštěl.
- No a co? – ptal se děda dále.
- Měl jsem kurýry, kteří lehce předháněli nejlepší současné pošťáky.
- No, s tím lehce jsi to trochu přehnal, ale že nebyli horší než „češi“ a „belgičané“ bych věřil, řekl šedohlavý.
- Rozumíš, měl jsem takový dojem, že letečtí kurýři letí přímo domů rychleji nejen než divocí, ale i poštovní, nebo, jak je teď nazývají, sportovní, – chlubil jsem se.
- Rychleji, říkáš? – záhadně pokýval hlavou starý. – Tak sis toho všimnul! To jsem od tebe nečekal, provedls na nevědomé úrovni výzkum... a ještě v dětství. Já jsem o tom jen snil... Předehnal starého, předehnal! Jsi chlapík!
- Nechápage a s otevřenými ústy jsem hleděl na šedohlavého. Žádné výzkumy s poštovními holuby, tím spíš speciálně, jsem neprováděl...
- Nemluvím o tvém vědomí, – vysvětloval starý. – Ale o podvědomí. Podvědomě jsi udělal to, co jsem měl kdysi udělat já...
- Z tvých slov se mohu zbláznit. Nechápu, proč mluvíme o holubech? Vždyť mluvíme o něčem zcela jiném, – přerušil jsem starého.
- Odkud jsi sebral, že jsme se odchýlili od tématu? – podíval se na mne děda. – Pro nás, moderní lidi, jsou poštovní holubi, ať jakkoli dobří, maličkost. Za starých dob to bylo jiné. Viděls někdy pošťáky bagdety? – znovu se zeptal šedohlavý.
- Jen jsem o nich slyšel. V SSSR je to vzácné plemeno.
- Máš pravdu, já jsem je také neviděl, – potvrdil starý. – Musíš však vědět, že ani kurýři, ani baseti, ani skanderuni (další staré plemeno) nebyli vypěstováni ani v Egyptě, jak si myslí

holubáři, ani v Malé Ázii, ale ještě v Atlantidě a v Orianě-Hyperboreji. A že všechna současná plemena poštovních holubů jsou jejich potomky...

– Že současná plemena jsou potomky starých, to vím, ale že pocházejí z Oriany a Atlantidy, jsem nevěděl.

– Starý mou repliku přeslechl, protože pokračoval:

– Takže jsi zjistil, že kurýr letí rychleji, než obyčejný pošťák. Ale přesto rychlosti těch ptáků neznáš. Řeknu ti, že rychlost kurýra ve střemhlavém letu je stejná, jako u orla: 130-140 km/hod. Při rovném letu kolem sta. Takovou rychlostí létali i dnes vymizelí skanderuni. Stejně rychlí byli i předci současných bagdet. O čem to svědčí? Především o vysoké spolehlivosti těchto ptáků. V minulosti museli létat na ohromné vzdálenosti. A na rychlosti záviselo, zda ho chytí dravec, nebo ne. V současné době všechna zachovalá plemena starých poštovních holubů, nehledě na obrovské rychlostní kvality, skryté v jejich genofondu, se proměnila v ptáky dekorativní. Vzniká otázka, proč jsme museli znovu vypěstovat poštovní holuby, když už dávno byli vypěstováni? A navíc tisíciletou službou se osvědčily. Stačilo udělat výběr, tak, jak to udělal ty. Je to pravda?

– Pravda, – přikývl jsem.

– A máme tu obdobný případ, jako s loveckými lajkami, – pokračoval ochránce. – Proměna velkého v nicotné byla provedena, aby se skryla pravda. A v čem je ta pravda: žreci Amona čili sluneční podoby rusovlasého Seta se v zemi Kemi objevili už v epoše staré říše.

– Takže Set byl s oslí hlavou a navíc zrzavý? – zeptal jsem se ještě jednou.

– Copak jsi to nevěděl? – podivil se starý.

– Odkud bych to měl vědět? Nejsem přece ochránce, jako ty.

– Pak pamatuj, že krvavě-rudá barva je barva Seta, a barva rodové vlajky klanu Rotschildů.

– A našeho Sovětského rudého praporu, – dodal jsem.

– Chlapík, domyslel si, – kývl hlavou vědmák. – Nad SSSR vlaje prapor samotného Seta. Vítěz nad svrženou pevností vztyčil svou vlajku...

– Z toho se mi sevřelo srdce. – Tak proto na Rusi tradičně nemají rádi zrzavé, – mihlo se mi hlavou. – jak je stará tato tradice? – A stařík zatím pokračoval:

– V Egyptě Amonovi žreci se k moci nedostali hned. K tomu bylo zapotřebí nejedno tisíciletí. Kolem roku 1700 př. Kr. zorganizovali velký bratrovražedný boj, kterým skončila Stará říše. Dovedně vytvořený chaos plus ztráta nezávislosti Egypta posloužily jako žebřík, po němž se Amonovi žreci vyšplhali k nejvyšší moci. Přece se jim podařilo odstrčit od kormidla vlády své věčné konkurenty – sluneční žrece města Annu čili Heliopolisu. A tehdy Amonovi žreci začali svou globální ničivou činnost. V čem spočívala? Především, ve výměně žreců a ve vytváření svých okultních center po celé tehdejší Ojkumeně. Můžeš se zeptat – proč? Pokud jde o výměnu žreců – víš sám. Aby mohli všude organizovat primitivní měsíční pohanské kulty, vyžadující krvavé oběti. Nutno říci, že Amonovi žreci jen přiložili do dávno hořící pece. Měsíční kulty v přední Ázii už fungovaly. Podle thébských žreců nepotřebovali přední Ázii. Potřebovali Persii, Kavkaz a samozřejmě Evropu. Právě tam zaměřili svůj dravý chtivý zrak. A mechanismus vnucování své dravčí vůle byl následující: nejdříve v Íránu, na Kavkaze, v Řecku, Libyi a Itálii, Galii a Iberii v krátké době vymřeli téměř všichni žreci-věštcí. Potom byli nahrazeni speciálně připravenými kádry. Disponující okultním dědictvím Atlantidy (vzpomeneme našeho známého Enocha) thébští žreci provedli takovou operaci. V důsledku jejich snahy po celém středomoří v době 1700-1600 př. Kr. vzniklo přes deset různých okultních center. Ze všech tehdy známých center byl základním a hlavním thébský orákul. Ale to věděli jen vyvolení. Pro krále a mnohé žrece byl thébský Alina mater tajemstvím za sedmi zámky. Vzniká otázka – proč? Proto, že ostatní, jím vytvoření věštcí a okultní centra byly jen jeho filiálkami.

– Jaká hrůza! – zašeptal jsem.

– Ano, hrůza, – souhlasil starý. – Vznikla síť ovládnutí mozků vládců Íránu, západního Kavkazu, Malé Ázie, severu Afriky a celé západní Evropy... Potřebuješ důkazy? Prosím. Podej mi Herodota.

– Podal jsem starému známou knihu. Za pár vteřin začal číst: Dvě černé holubice jednou vyletěly z egyptských Théb, jedna do Libye, druhá do Dadony. Holubice sedla na dub a lidským hlasem přikázala, aby tam zřídili svatyni Dia. Dadonci to pochopili jako vůli božstva a splnili ji. Holubice, která přiletěla do Libye, tam přikázala založit svatyni Amona. A to je také věštec Dia. To mi vyprávěly dadonské žrice. Nejstarší říkali Promeja, prostřední Tamoreta a nejmladší Nikandra. Jejich vyprávění potvrdili i jiní lidé mezi chrámovými sloužícími.“

– Tak co? – zeptal se vědmák.

– Podle mě je hrozné, že Amon se v Řecku proměnil v Dia.

– Podle Herodota Zeus v Amona, – opravil mě starý. – Ale to na věci nic nemění. Hloupí Řekové uvěřili, že všude, dokonce v daleké Libyi a v zemi Kemi panuje jejich Zeus. Ve skutečnosti je to všechno naopak.

– Tudíž, výměna žreců začíná výměnou bohů? – zeptal jsem se.

– To je axiom, mládenče. A ty jej musíš znát... Ale jsi chlapík, že jsi v textu ulovil to hlavní.

– Thébští žreci nejen prohlásili svého novopečeného boha za hlavního v říši, a jak vidíš, v celé Ojkumeně, ale vyhlásili Théby geodetickým centrem Egypta, tedy jeho zákonitým hlavním městem... Proto Amenhotep IV. – Achnaton, aby zničil moc Thébských žreců, nejen vrátil vládu starému slunečnímu Ra-Atonu, ale vystavěl skutečné hlavní město své říše – veliké a později prokleté Achetaton. Právě Achetaton byl geodetickým centrem říše, a ne Théby. O tom se lze lehce přesvědčit, podíváme-li se na mapu starého Egypta. Achetaton stál přesně v centru říše, ve stejné vzdálenosti od hlavního města severního Nomu – Bechdetu a jižní hranice říše.

– Což znamená, že Amenhotep IV. – Achnaton nebyl tyranem ani psychopatem, jak se ho pokoušejí představit někteří současní egyptologové, – konstatoval jsem.

– Přesně tak, byl to veliký vládce. Snažil se jak mohl neutralizovat thébskou nákazu. A kdyby Amonovi žreci neměli podporu svých šéfů – přeživších žreců Atlantidy, a těch, kdo stojí za nimi, faraon by svůj úkol jistě splnil. Santorin potřebovali všichni, nejen pro vyvedení Židů z Egypta a jejich následující přeorientaci, ale i pro neutralizaci činnosti faraona-odpadlíka, – posmutněl starý.

– To je pochopitelné, – řekl jsem. – Ale nechce se mi věřit, že žreci Amona manipulovali přeživší mágové zaniklé Atlantidy? – zapochyboval jsem.

– Proč manipulovali? – zvedl hlavu ochránce. – Oni i dnes stojí v čele projektu. Současní žreci Amona, ať už se považují za jakkoli velké a silné, jsou pouhé loutky... Ale nevědí o tom...

– Opravdu vše, co mi říkáš, je pravdivé? "

– Proč bych ti lhal? – opáčil děd. – Ale o „vlčí smečce“ budeme mluvit později. Zase jsme odbočili. Říkal jsem, že okultní centrum v egyptských Thébách vytvořil nebo si podřídil všechny věštírny Středomoří, Íránu, Malé a Přední Ázie, včetně západního Kavkazu, Iberie a dokonce jihu Británie. Teď kterýkoli vládce nebo jen vlivný člověk, když navštívil věštírnu v Dadoně, Delfách, v Eetě, či chetitském Chattusu, nedostával odpověď od svých žreců, ale z egyptských Théb. K tomu žreci-obránci potřebovali superspolehlivé poštovní holuby. Nejdříve něčí žádost letěla na holubích křídlech z periferní věštírny do Théb. A pak na stejných křídlech letěla potřebná odpověď zpět do thébské filiální věštírny. Naivní lidé mysleli, že s nimi mluví bohové...

– Pěkní bohové... – zakýval jsem hlavou. – Ale těžko se věří, že by staří poštáci zvládli takové ohromné vzdálenosti. To není žert přeletět Středozevní moře, letět stovky kilometrů nad pouští a horami!

– Existují údaje, – nevzrušeně řekl starý, – že holubi z egyptských Théb za jeden den doletěli do Dadony a do Delf, za den a něco do iberského Tartesu, a Persepole...

– Něco nepředstavitelného, – pokýval jsem hlavou.

– Proto staří poláci byli převedeni do třídy dekorativních, a místo nich vyšlechtěni noví, s jinými letovými vlastnostmi plemene. Aby vše zamaskovali. Stará prověřená technologie. Za zády Amonových žreců působí mágové Atlantidy, což znamená, že ta nikdy neexistovala... Atlantida je dávno nalezena, ale zkus to někomu dokázat! – dokončil svou myšlenku starý.

– Věřím ti, že to tak bylo, – začal jsem. – O egyptské stopě je něco i u jiných autorů, nejen u Herodota. Ale proč si zřejmého nevšiml nikdo z vědců. Přece nemohou být všichni podplaceni a prodejní.

– Proč si myslíš, že řízení věštíren tehdejšího světa z egyptských Théb si nikdo nevšiml? Naopak, mnozí čestní výzkumníci o tom mluvili. A co z toho? Například Robert Teman, americký výzkumník a spisovatel napsal před deseti léty skvělou knihu „Mysterie Siria“. V ní uvedl přibližně totéž, co jsem ti vyprávěl já. A co? Temana okamžitě pošpinili. Z jedné strany se na něj vrhli podplaceni ortodoxové, z druhé FBI. Od spisovatele se odvrátili i přátelé i známí. Bylo zastaveno financování jeho knihy. Zkrátka, dovedli ho až k žebrácké holi... Dobře mu tak, dotkl se jejich nejsvětější svatyně. „Jejich“ velikého tajemství! O čem to svědčí?

– O tom, že projekt dosud funguje, – řekl jsem.

– Právě! – blýskl očima vědmák – Projekt funguje, proto se seznámíme s dalším tajemstvím thébských žreců.

– Kolik takových tajemství mají naši klienti? – zeptal jsem se.

– Mnoho, chlapče, mnoho. Ale to, o čem ti teď povím, je jedno z nejzávažnějších. Takže poslouchej a nepřerušuj!

–

–

Kapitola 23

TERMITÍ LIDÉ

– V Kordiliérách je jedno záhadné město, – začal nové vyprávění stařík. – I tys o něm jistě slyšel. Je to Teuanako. Leží ve výšce asi 5 tisíc metrů. V takové výšce se těžko dýchá. A nic nelze uvařit, protože tam voda vaří při teplotě 85°C. Je zřejmé, že toto staré město bylo postaveno mnohem níže. Nejspíš na břehu oceánu. To, že se ocitlo v horách, a ještě v takové výšce, zavinil horotvorný proces. Je tu však jedno „ale“. Máme-li věřit ortodoxům, poslední horotvorný proces v této oblasti proběhl před asi 100 milióny lét. Tak ortodoxní historici odhadují, kdy bylo podivné a tajemné Tuenako postaveno. Budeme-li souhlasit, že město bylo postaveno před 100 milióny let, musíme pohrbit kouzelnou hůlku – Darwinovu teorii. To, přirozeně, nejde. Musí se tedy něco vymyslet. A vymysleli: podle názoru mnoha podplacených Teuanako bylo postaveno před půldruhá tisíce let. Kým? Samozřejmě, předky Inků. I když samotní Inkové ho považují za výtvar bílých bohů – „virakočů“. Mimochodem, – zastavil se lektor, – jak se přeloží do ruštiny slovo „virakoča“?

– V ruštině se vyslovuje stejně. „Vi“, „vá“, „vy“ ve staré ruštině znamená „tma“. „Ra“ je světlo vesmíru, Slunce, světlo Stvořitele. A „koč“ je od „kočovat“. Kočami Rusové nazývali polární lodě.

– Jaký tedy má slovo význam? – zeptal se starý.
– Doslovně – ze tmy k světlu přišedší.
– Je vidět pokrok v myšlení. Přemýšlíš i analyzuješ. Ale ještě otázka. Co myslíš, kde se u nás na Zemi koncentruje geografická tma?

– Za polární noci na pólech, – řekl jsem bez rozmýšlení.
– A když není polární noc? Co potom?
– V době války nebo kolosální katastrofy. Póly jsou zranitelnější, než střední pásmo nebo rovník. Tam i tam je málo slunce, – odpověděl jsem.

– Tak se pokus stanovit dobu výstavby Teuanako. Chápu, že přesně to nejde. Stačí přibližně.

– Z takové podivné otázky jsem zrozpačitěl.
– Copak, nevíš, nebo neumíš? – popichoval mě starý. – A zatím je to prosté. Uvažujme spolu: mohli bílí vousáci postavit Teuanako v době svého přesídlení na Zemi, v epoše první velké války mezi rasami?

– Samozřejmě, že ne! – protestoval jsem.
– A proč?
– Protože ani Orianům, ani hnědým nebylo do stavění. Leckde teprve začali budovat své základny. Navíc, po válce kolonistů Oriané ze svého Severu nikam nespěchali. V Antarktidě ještě nebyli... Což znamená, že Tenuako bylo postaveno před asi 2 milióny let, nedlouho před příchodem rudých na Zemi.

– Zajímavé, a jak to dokážeš? – podíval se ochránce.
– Jednoduše, – řekl jsem. – Po zániku Lemurie na Zemi kvůli periodickému houpání, začal řetěz hrozných katastrof. Pro zastavení tohoto procesu naši předci, i Oriané i Atlantid'ané vytvořili Měsíc.

– No a co?
– A to, že na výstavbu obalu Měsíce bylo využito 35-40% zemské litosféry. V podstatě ze dna oceánů. Proto začaly plavat všechny zemské pevniny. Amerika se začala posouvat do

Tichého oceánu. Začal kolosální horotvorný proces. A tehdy se Teuanako zvedlo do 5 tisíc metrů nad úroveň moře. Ale tento proces začal ze zcela jiných důvodů.

– Proto z vědeckého hlediska mají geologové tak pravdu. A kdy v Teuanako zmizelo obyvatelstvo? – zadal mi další otázku.

– Nejspíš za druhé války Orianů s Atlantid'any, – řekl jsem svůj předpoklad. – Za první války město zřejmě také zpustlo. Ale definitivní konec nastal později.

– Máš naprostou pravdu, skutečně to nějak tak bylo, – smutně řekl vědmák. – Teuanako bylo skutečně postaveno před přesídlením rudých. A stálo nedaleko pobřeží oceánu. Mořský záliv, vedle něhož bylo postaveno, se po zvednutí proměnil v jezero Titicaca. Kromě toho, Teuanako si uchovalo dvě fáze svého zániku. První úder utrpělo před 40 tisíci léty, druhý před 30 tisíci. A oba údery nebýval síly. Horší, než jaderné. Virakoča nazývali Indiáni Oriany, kteří město obnovili po prvním zničení. Skutečně do tohoto města přišli z míst, kde po veliké válce nastala polární noc. Proto je to správně – „Ze tmy k světlu přišedší“. Ale mluvit budeme ne o samotných bílých vousatých civilizátorech, ale o jejich dědictví nám, svým potomkům. Jde o to, že v Teuanako byly na stěnách polozbořených budov nalezeny podivné basreliéfy. Vědci dlouho namohli pochopit, co zobrazují. Potom se začali dohadovat, že na basreliéfech je zobrazena podivná hierarchie moci. Zřejmě ne lidská. Protože vychází z jedné hmyzu podobné bytosti. Této bytosti jsou na basreliéfech podřízeni všichni ostatní. Podřízeni bez práva něco si myslet nebo sami řešit. Časem si výzkumníci domysleli, že je to zobrazení hierarchické struktury termitiště. Jenže místo termitů tu byli skuteční lidé v oděvech, zdobených péry. Přece víš, jak je vybudováno termitiště – v podstatě je to živý stroj, skládající se několika desetitisíců hmyzu, kde právo výběru a právo něco řešit má jen jedna bytost – královna termitů. Všichni její podřízení jsou živé maličké stroje bez mozku. To ale není zajímavé. Podle přibližně stejného schématu je vybudováno mraveniště. Podiv budí něco jiného: všechny své příkazy královna předává svým podřízeným telepaticky. Sedí ve svém hnízdě v hloubi termitiště a vnitřním zrakem vidí vše, co se děje kolem něho v okruhu 60-70 m. Někteří výzkumníci soudí, že mnohem dál. V tomto okruhu všichni členové jejího klanu od ní dostávají myšlenkové pokyny. Fakticky za všechny ostatní termity myslí jen královna. Pokud královna z nějakého důvodu zemře, zahyne celé termitiště. Termiti biologicky ještě žijí, ale v jejich společnosti nastává naprostý chaos. Nikdo neví, co má dělat. Otupuje se dokonce přirozený instinkt hladu. Nebrání se, nejedí a nepijí. Za několik hodin všichni umírají... V Teuanaku jsou na stěnách domů vyobrazeni v čele se svou královnou termití lidé. Vzniká přirozená otázka: co chtěli říci budoucím pokolením ti, kdo to zobrazil? Že si lidé mají budovat svou společnost podobně jako termity? Sotva. Lidé nejsou hmyz. A nedej bože, aby u lidí vznikla taková společnost. Miliardy živých strojů, zbavených jakékoli myšlenky. A jen někdo, nějaká superbytost by měla právo za všechny rozhodovat a disponovat osudy miliónů... Tudíž, na stěnách zaniklého města vidíme nejspíše výstrahu. Něco jako: obracíme se k vám, občané Země, naši dalecí potomci, podívejte se, co jsme vám tu zanechali. Před vámi jsou termití lidé. Lidé, zbavení všeho lidského, lidský hmyz. Nejnižší úroveň sociálního otroctví. Nedejte se oklamat! Budou vás stále otupovat, zbavovat všeho lidského. Budou se pokoušet vás ovládat, ekonomicky, právně i okultně... bojujte, bijte se s těmi, kdo se snaží vás, lidi, vytvořených k obrazu a podobě Stvořitele, proměnit v ubohý hmyz bez mozku a duše. Ne zbytečně jsme zobrazili lidi jako termity. Takovou společnost jsme viděli svýma očima. Už na Zemi byla. Ano, podařilo se nám ji zničit. Ale neexistuje záruka, že se někdo pokusí ji znovu vytvořit... – dořekl ochránce a odmlčel se.

– Díval se bez mrknutí před sebe jako by na všechno zapomněl. Na co myslel ten podivný člověk? Na zaniklou civilizaci termitích lidí? Kdepak asi byla ta civilizace? A kdo ji řídil?

– Na stěnách Teuanako Oriané čili Virakoči pro nás zobrazili strukturu společnosti platonovské Atlantidy. Proto prostí Atlantid'ané nechápali, co se děje. Nevzbouřili se proti

zešíleným vládcům, ovládaných zvenčí. Šli do války s národem severní říše, když uposlechli mocným telepatickým příkazům. Šli umírat, protože žádní otroci, jakkoli by byli vedeni, nikdy nezvítězí nad těmi, kdo bojuje za ideu. Lidmi svobodnými s vysokým duchem.

– Teprve teď jsem pochopil, proč po svém přesídlení na pevniny utečenci ze zaniklé Atlantidy se začali tak lehce křížit s hybridními předetnosy a dokonce s posledními přeživšími neandertálci, – řekl jsem.

– Ti naši nešťastní Atlantid'ané, pololidé a polohmyz, byli po dlouhou dobu ovládáni i na pevninách, – pokýval hlavou vědmák. – Dokud jejich migrační okultní centrum neobjevili a nezničili žreci Oriany. Z něj jako krysy z hořícího domu začali utíkat přeživší žreci Atlantidy; někdo do Iberie, někdo do Střední Ameriky, někdo do Egypta... V zemi Kemi vytvořili sobě podobné v osobách žreců Amonových. A úspěšně je ovládají.

– Konečně ses přerekl! – zvolal jsem. – Atlantická nákaza na Zemi je živá!

– Vždyť jsem to stokrát říkal, – zavrčel uraženě starý. – Ty posloucháš a neslyšíš. To není moje vina!

– Promiň, ale ještě jsem se nenaučil vnímat narážky.

– A číst informace mezi slovy a řádky, – smířlivě se usmál ochránce.

– Ještě bych rád věděl, – zeptal jsem se. – Oni – ti psychopaté, přeživší žreci Atlantidy, kurátoři žreců Amonových, se vážně chystají vybudovat na Zemi pro sebe něco podobného jako termitiště? To, co se nyní na naší planetě děje? Globální míchání ras, cílevědomá likvidace nejintelektuálnější a nejproduktivnější části lidstva vede právě k takové myšlence...

– To není tak jednoduché, – zamyšleně řekl starý. – Pomysli sám, mohli Amonovi žreci vytvořit ten příšerný projekt – uchvácení moci na zemi jejich dalekými potomky po 3 tisících let?

– Z hlediska psychologie obyčejného člověka zřejmě ne. To, že všichni zešíleli, je také málo pravděpodobné, – odpověděl jsem.

– To je ono, – kývl hlavou starý. – Tudíž, projekt vytvořili ti...

– Pro něž je 3000 let jako pro nás 3 dny, – doplnil jsem.

– Máš na mysli nesmrtelnost?

– Obecně ano, – podíval jsem se na starého.

– Sotva tu jde o biologickou nesmrtelnost. Lidem, jako byli oni, je vlastní unavit se životem. Spíše jde o ideologickou nesmrtelnost. Někdo na Zemi přes 10 tisíc let uskutečňuje tuto ideu...

– A nechápe, že společnost termitů je krajně zranitelná; stačí odstranit matku, a je odsouzena k zániku.

– Pro lidi je odsouzeno i s existencí královny. Už jsme si rozebrali, co pro lidstvo znamená zastávka v jeho evoluci. Ti, o nichž mluvíme, jistě chápou tyto prosté pravdy, ale co mohou dělat, když své duše prodali drakounům? Proдали od nepaměti. Teď musí věřit svým pánům. Nebo se tvářit, že věří. Věřit, že jim nic nehrozí, že absolutní moc je pro pozemšťany velké dobrodiní. A že pozemšťané si nic jiného nezaslouží. Protože jsou krajně přizemní, tupí a krutí...

– Tak, vykreslils neveselý obraz. Zkrátka: všichni se mají špatně: i kurátoři sloužících Amonových, i ti, kdo se ambiciózně považují za jeho žrece. Ti se sem stejně dostali náhodou. Dobře je jen hloupým bankéřům. Ti nabyli dojmu, že peníze mohou všechno. – Vědmák mě však přerušil:

– Pohlaváři lichvářských klanů jsou stejní pěšáci v globální hře, jako prostí zednáři a Židé. Avšak pokud ti netuší, co se děje, pak Rotschildové, Kuhnové, Abrahamsoni, Openheimeri dobře vědí, kdo jsou jejich okultní páni, a že je musí poslouchat. Jinak že bylo velmi zle.

– Promiň, vždyť jsi mi to už říkal, ale nějak mi to vylítlo z hlavy... Takže šťastlivci jsou jen Židé a zednáři?

– Nízká úroveň zednářství a pravověrní zombie-Židé, – upřesnil starý. – Ale jiní Židé, kteří mají hlavu v pořádku, chápou, jakou úlohu hraje na Zemi sionismus, se také neradují. Mnozí autoři, studující židovský fenomén, nechápou: stačí dotknout se někde na Zemi nějakého, třeba neznámého Žida, hned se na jeho obranu vrhnou doslova všichni: nejen okolní, ale málem Židé celého světa. Kdysi tento fenomén překvapoval mnohé ruské antisionisty. Psal o tom ve své knize „Spor o Sion“ Douglas Reed, o záhadné židovské konsolidaci psali i jiní autoři. Nikomu se však toto spojení vysvětlit nepodařilo. Židé představují na Zemi, ať jsou usídleni kdekoli, jednotný, dobře vybilancovaný organizmus. Někdo tomu říká zvláštní židovský teokratický celoplanetární superstát. Ale ani to není správné. Jde o to, že centrum tohoto státu není v Izraeli. Izrael je jen malý drobek tohoto systému. Překvapuje ještě jedna drobnost. Vzpomeň si na Babí jar pod Kijevem. Kolik tam bylo postřeleno Židů! Tisíce a tisíce! A všechny hnali na popravu ne Němci, jak si všichni myslíme, ale vlastní lidé – Židé. Devět kijevských rabínů. To oni přikázali všem Židům se shromáždit a jít za město, kam jim ukáží Němci. Německých stráží byla hrstka. Kdyby Židé zachtěli, pobili by je v okamžiku. Ale nezachtěli... I když věděli, že je brzy všechny postřílí. Člověk se ptá – proč? A tak to bylo všude: kde rabíni přikázali, tam nastala úplná ztráta vlastní vůle. Pomocí rabínů shromáždili Židy na popravu nejen v Kijevě, ale i v Minsku, v Rovně, Kišiněvě, Lvově, všude, kde byly jejich synagogy. A nikde lidé, odsouzení k smrti, se nepokusili pobít Němce a osvobodit se. Šli pod kulky s otrockou pokorou, se slzami v očích, se svěšenými hlavami... Někteří krátkozrací psychologové si myslí, že pokora Židů pramenila ze strachu před Němci. Prý židovský etnos je v podstatě zbabělý, proto prý s nimi němečtí hrdlořezi problémy neměli... Primitivní vysvětlení. Židé nejsou zbabělci. Tam, kde rabíni nezasahovali, bylo vše: i vzpoury, i likvidace strážných, masové útoky do lesů, přechody k partyzánům. Zkrátka, Židé se chovali stejně, jako my, potomci Árijců.

– Tudíž, vinni jsou rabíni? – zeptal jsem se.

– Ne zcela. Jde o něco jiného. Bez reptání šli na smrt pravověrní Židé. Vzpouzeli se a do konce bojovali Židé bez obřízky – sovětští. Fakticky ne Židé.

– Tak, tak je to?! – podivil jsem se. – Copak u Židů je náboženská disciplína silnější, než pud sebezáchovy?

– Tu nejde o kázeň. Žádná kázeň není schopna překonat to, co je člověku dáno přírodou – strach z nevyhnutelné smrti. Tady to bylo mnohem vážnější.

– Snad ne silné polní působení? – navrhl jsem.

– Chtěls říci telepatické? – zeptal se starý.

– A rabíny, kteří svolávali Židy na popravu, Němci popravili? – zeptal jsem se.

– A za co? Za pomoc v organizaci „dobré věci“? – podivil se vědmák. – Umožnili jim klidně odjet. „Vrána vráně oči nevyklove“.

– Říkáš takové neuvěřitelné věci, – potřásl jsem hlavou. – Tedy židovské duchovenstvo se podílelo na popravách vlastních lidí?

– Ano, chlapče. Jenže se o tom nemluví. A pak, ti rabíni byli jen vykonavateli, nic víc. Odpovědnost leží na těch, kdo je řídí.

– Myslíš Amonovy žrece?

– Skutečné pány projektu, – řekl volchv.

– A proč museli pánové pořádat celou tu hroznou likvidaci rukama Němců? – nepochopil jsem.

– Proto, aby z kořene vyhubili sovětské Židy! Už jsme o tom mluvili. A ty si pamatuj, že západní Židy poslali z Německa, Polska, Československa a Francie do Palestiny budovat nový Izrael. Stříleli Židy sovětské. Ty, kteří se začali probouzet – odvracet se od zásad talmudizmu a judaizmu, odpověděl starý. – A pak, nemluvíme o popravách, ale o fenoménu ovládnutí, a ne o tom, že na sovětské Židy se obořili jejich páni.

– Tak ty opravdu myslíš, že Židy ovládají telepaticky? – znovu jsem se zeptal.

- Pamatuješ, jak je zařízeno termiště?
- Pamatuji, – přikývl jsem. – Tak povídej!
- V čele termiště stojí královna termitů. Fakticky je mozkovým centrem. Kolem ní je umístěn těsný okruh ochrany. Tvoří ho 22 termitích bojovníků.
- Jenže, jak se později ukázalo, bojovníci neplní funkci ochrany, ale jsou jakýmsi zesilovači telepatických signálů královny, – navázal ochránce. – Vědělš to?
- Ne, – přiznal jsem se.
- Tak to je schéma struktury celé jejich černé hierarchie. Místo královny v ní zaujímají nedobití Ierofanti z Atlantidy. Ideoví, fanatičtí, snažící se za každou cenu o revanš. Jejich ideje uvádějí do života žreci Amona, vychovaní k tomuto účelu. A rabími jsou retranslatory nejnižší úrovně. Jediní, koho vidíme a komu obvykle nejvíce nadáváme. Přičemž řízení na všech stupních je v podstatě nestruturované. Ale jak?
- Snad ne telepaticky, jako u termitů? – podivil jsem se.
- Prvek ovládnutí Židů je nejspíš smíšený. Ale to, že podíl telepatie v něm existuje, je nesporné.
- To znamená, že na příkladu Židů na Zemi se ověřuje budoucí lidské termiště?
- A co si myslíš ty sám? – zeptal se starý.
- Mám-li ti věřit, tak asi ano, – odpověděl jsem.
- Potom mi ale řekni, proč talmud Židům dovoluje jíst jen košerové maso? Hovězí a skopové bez krve? – znovu se zeptal starý.
- Slyšel jsem, že maso bez krve déle vydrží, – začal jsem.
- Jak říkali dříve „co jíme, to také jsme“...
- Náповěda vědmáka padla do cíle. Hned jsem vše pochopil.
- Krev v sobě nese informaci. Krávy, ovce, kozy a slepice nejsou dravci. Tudíž, když jíme maso s jejich krví, pak nedravčí informace může narušit informační procesy v dravčím neandertálském genetickém komplexu „vyvolenosti bohem“. Židé podle projektu svých pánů musí být dravci, a to takovými, aby nejnižší pudy v nich vždy převládaly. Proto si Židy na každý případ také pojišťují. Nutí je jíst jen košerové maso bez krve. Mám pravdu?
- Ano, máš! – pousmál se stařík.
- Vždyť je to zcela jasné, – pokračoval jsem.
- Jasné, ale chápou to jen jedinci, chlapče! A teď si to shrňme: v čele projektu zničení pozemského lidstva stojí ti, kdo se usadil v hlubinách Země před stovkami miliónů let. Předpokládáme, že to jsou drakům podobní nehumanoidé. Nepřímých důkazů je spousta. Přímé dosud nejsou. Ale ďábel je nebezpečný tím, že vše dělá tajně. Pod nehumanoidními drakounovými bestiemi stojí na nich plně závislí naši známí – potomci bývalých žrců zaniklé Atlantidy. Ještě níž jsou pasionární superenergičtí Amonovi žreci. Tyto skupiny se strukturně stýkají minimálně a jen skrze speciální prostředníky. V podstatě je jejich komunikace nestruturovaná a telepaticky... Židé se napojují na telepatický kanál řízení prostřednictvím přijetí kabalistického židovského zasvěcení.
- Máš na mysli obřad obřízky? – zeptal jsem se.
- Ten také. Vše dohromady. Všechny procesy mají mnoho vrstev a mnoho stupňů... – klidně řekl ochránce. – Vždyť už ledasco víš o „vyvolených“.
- To tak, ledasco, – podivil jsem se. – Mně se zdá, že velmi mnoho!
- To se ti opravdu jen zdá. To tak bývá: čím méně člověk rozumí, tím víc si myslí, že něco pochopil. Židovství v sobě skrývá mnoho tajemství. Když se do nich pustíš, můžeš se zbláznit. My jsme se jen dotkli toho hlavního. Toho, co vyčnívá a je vidět. A teď je načase podívat se na tajná společenství. Proč byla založena, kdo je řídí a jak na Zemi působí...
-
-
-

Kapitola 24

TAJNÉ SPOLKY

– Nebudeme rozebírat dobu vzniku tajných spolků. Z toho, o čem jsme mluvili dříve, je pochopitelné, že první spolek se na Zemi objevil jako sjednocující institut všech psychicky nenormálních. Kdy se na planetě začali rodit mezi plnocennými lidmi lehce stělení, není jasno. Víme, že velmi dávno, jinak by staré pozemské civilizace nedegenerovaly. Existuje psychologický zákon, že postižení lidé jsou vždy lépe organizováni, než zcela normální. Normální člověk podvědomě cítí, že jakákoli vláda je především odpovědnost. Chyby ve vládě nejsou přípustné. Mohly by společnosti přijít velmi draho, a samozřejmě, i tomu, kdo tu moc drží. Jak víš, zákon působnosti je neúprosný, stačí nahlédnout do chronologie: kde jsou dnes potomci vládců Babylonie, Asýrie, potomci císařů Říma a Byzance? Kde jsou potomci Merejovců a Karlovců, nebo našich Rurikovců a Romanových? Všichni zdegenerovali. A to do posledního. A to není náhoda. Rody si vzaly zpět svůj karmický dluh. Ale ti, co se chystají vstoupit do tajných spolků, to nechápou a ze všech sil se derou k moci. Potřebují ji jako vzduch. Ptáš se – proč? Za-prvé, aby uspokojili své zvířecí ambice. A za-druhé, aby získali maximum nejrůznějších materiálních a pocitových požitků. Podle výzkumu Grigorije Klimova adepty tajných spolků motivuje na jedné straně přízemní materializované vědomí, na druhé – vážné psychické poruchy.

– Vypadá to, že do tajných spolků se hrnou hlavně „nedotknutelní“...

– Je to tak. A jejich tajná moc je moc psychopatů nad normálními lidmi. Před dvěma dny jsme se letmo dotkli vzniku tajného řádu žreců v Egyptě. Ale vše začalo ne jím, ale od přeživších žreců Atlantidy a dědictvím dědečka Enocha... Žreci Atlantid'anů, kteří převzali štafetu starého vědění a psí-technologií, časem zjistili, komu toto bohatství předat. S psychopaty to v zemi Kemi bylo napjaté, proto byl nějaký čas ztracen. Možná je museli stvořit uměle. Stejně jako tytéž nešťastné Židy...

– Takto byl vytvořen na Zemi první svaz degenerátů. Na jedné straně lidí psychicky chorých, na druhé straně majících závažnými vědomostmi. Můžeš si představit destruktivní možnosti takového spolku?

– Vezmeme-li v úvahu jejich šéfy a ty, kdo stojí nad nimi, jde z toho hrůza! – řekl jsem.

– Žreci Heliopole jako první pochopili, co se stalo v Egyptě. Kdo dostal tajné vědomosti a kdo stojí za projektem. To oni, sloužící Ra-Atona, počínaje předdynastickými dobami, zdržovali jak mohli žrece novopečeného boha. Oni lokalizovali Amonovy žrece v thébském Nome a sledovali, aby se filiálky thébského chrámu neobjevily v dalších egyptských knížectvích. Ale nákaza je nákaza, proniká všude. V prostředí vyvrženců „nedotknutelných“ si sloužící Amona všude nacházeli spojence... A kolem roku 1700 př. Kr. v zemi Kemi nastala opravdová revoluce. Z ničeho nic povstaly nejnížší vrstvy. Pod vedením skrytých neznámých sil se spiklenci vrhli na chrámy a vládce. V krátké době zemi ovládl chaos. V tomto chaosu neutrpěli pouze žreci Amona. Proč? Snad ne proto, že to oni připravili tuto revoluci? Vezmeme-li v úvahu, že po chaosu se k moci dostali Amonovi žreci a že jejich město se stalo hlavním, to tak bylo. Ale aby provedli takový převrat, museli mít ve všech koutech země oddané a poslušné vykonavatele. Je zřejmé, že tyto vykonavatele žreci Amona vybrali s místních šudrů a nedotknutelných. Tady máš jako na dlani dvouúrovňový systém tajného řízení: vedoucí centrum a aktivní skupina vykonavatelů jeho vůle. Je tu však jedno „ale“. Vykonavatelé musí mít vždy iluzi, že jsou zcela nezávislí. A že vše, co se děje, je jejich zásluha.

– To znamená, že jejich ovládnutí musí být nestrukturované? – zeptal jsem se.

– Ne zcela, ale iluze samostatnosti jejich činnosti musí být dodržena. Jinak nečekej entuziazmus, ani sebeobětování. Podle tohoto primitivního schématu pracují i naši současní zednáři. Adepti kterékoli lóže jsou přesvědčeni, že v jejich hře jsou královnami právě oni, že oni jsou neopakovatelní a nejvlivnější.

– To jako nejzjednášnější? – dodal jsem.

– To není špatně řečeno. Nejzjednášnější... Budiž tedy, – zasmál se starý. – Po vytvoření judaizmu převedli nešťastné Židy pod tuto mystickou náказu. Z nově vytvořeného egregoru bylo vyčleněno rané křesťanství. To nebylo vytvořeno Kristem. Tento buřičský mág se pokoušel překázat Hierofantům. A ti ho zcela zneutralizovali. Nejdříve ho pro formu ukřižovali, potom ho propustili a ne někam, ale do centra Evropy – tehdejší Galie. Pravda, podle legend přešel na jižní Ural, tam, odkud svého času utekl na jih Zarathustra. Potomek Filištínských z Galileje, Světozar – semitsky Ješua čili Ježíš – velmi toužil pochopit, co se to na Zemi děje. A získat znalosti, o nichž mohl jen snít... Ale jde o něco jiného: Z jeho védických kázání bylo vytvořeno další fanatické náboženství, spojené s judaizmem. A pseudopotomci Ježíše, opírajíce se o autoritu toho, kdo nic nevytvářel, si teď činí nárok na celoplanetární trůn. Židy, aby se co nejvíc starali, přesvědčili, že jimi nenáviděný odpadlík Ježíš je potomek kolena jejich oblíbeného zvrhlíka krále Davida. Jak vidíš, obě strany hrají spolu. Dělalí jedno ušlechtilé dílo. Podobný podobného hledá.

– Poslouchej, odkud jsi sebral, že Ježíše nazývali rusky Světozar?

– Z byzantských kronik, chlapče. Dokonce sám Konstantin Veliký ho tak nazýval. A u nás na Rusi se dochovaly pověsti o Světozaru Galilejském. Možná, že to jméno dostal později, když už byl mezi Slovy, ale fakt zůstává faktem... Jak vidíš, machinace s Kristem byla provedena se znalostí věci. I nové agresivní náboženství, i zaměření na budoucí celoplanetární vládu. Teď před řádem vyvstala otázka řízení nového náboženství. Aby mohli plnocenně řídit, museli se zmocnit všech velkých knihoven. Ale jak to udělat, když křesťanství bylo oficiálně všude pronásledováno? Pohanský měsíční svět a egyptské védické klany je neuznávaly, a křesťanům se za jejich fanatismus a tupost vysmívaly. Řád potřeboval organizaci uvnitř křesťanského světa, která by na jedné straně, nedovolila křesťanství se proměnit ve stranu poznání Stvořitele, na druhé, sama se proměnila ve dravou totalitní sektu. A taková tajná organizace byla začátkem 2. století vytvořena jak v Římě, tak v Konstantinopoli a také v Alexandrii. Za základ vzali počet učedníků Spasitele nebo počet znaků zodiaku... A tři tajné skupiny „nových apoštolů“ se postavily do čela hlavních křesťanských seskupení. Přesně si rozdělili sféry vlivu a vypracovali pravidla součinnosti. Čím se zabývala tato tajná seskupení? V podstatě filtrací znalostí. Po zániku Kartága byla jeho státní knihovna převezena do Říma, kde se tak ocitly kroniky Keltů, Keliberů, některé řecké kroniky, například ze Syrakuz a Akraganta, knihovny Korinthu, Pelly a Sparty... V 11. století byly do Říma převezeny knihovny dácké. Prostě, římský tajný spolek měl práce dost. Co nám tvrdí historici o prvých křesťanech? Že prý byli fanatičtí a temní. V podstatě je to pravda. Drtivá většina křesťanů byli opravdíví lidé i krajně fanatičtí i přihloupí. Ale takové přihloupé někdo musel ovládat. A ovládat gramotně. Kromě toho, bylo nutno se vyznat v zachovalém duchovním dědictví zaniklé civilizace. Něco pro svůj tajný kruh ponechat, a něco bez lítosti zničit. Jinak by nová civilizace, zaožená na biblických legendách, nešla spustit... Nechci se zastavovat u Bible. Kdo ji napsal a kde, a hlavně, proč? Řeknu ti, že ji napsali pro Židy ti, kdo to vše zosnoval. A v různých dobách. Starý Zákon – Tóru ještě před babylonským zajetím. V Babylonu byla jen redigována. Nový Zákon pak sestavili z duchovního dědictví sekty Essejů Hierofanté ve 2. století. Právě v době vytvoření tří tajných skupin. Jak vidíš, křesťanský svět je řízen. Je ovládán nejen potomky žreců Amona a jejich šéfy, ale i jinými, velmi vyspělými lidmi. A tito vyspělí lidé poté, co byly ukončeny všechny práce na zpracování starých znalostí, zorganizovali likvidaci nejen římské a konstantinopolské knihovny, ale i Alexandrijské. Přičemž to zorganizovali velmi chytře: zároveň s likvidací

nejvzdělanější části společnosti. Vzpomeň si, jak zanikala Alexandrijská knihovna? Nejdříve tlupa křesťanských fanatiků a legionářů povraždili všechny vědce, nešetřili ani takovou Hippatii – dívku filosofa a matematicku! A potom spálili nejnebezpečnější knihy. Obvykle se nadává na Araby. Prý po dobytí Egypta po celý rok vytápěli lázně v Alexandrii starými svitky. Ale Arabové ohřívají vodu v lázních jen kopími a tím, co zůstalo po křesťanech. Vše nejcennější z Alexandrijské knihovny, stejně jako konstantinopolské, Athénské a Římské, bylo v té době už vyvezeno. Zahynulo to, co muselo zahynout.

– A kam to všechno duchovní dědictví první zednáři ukryli? – zeptal jsem se.

– Do speciálně vybudovaných úschoven v Apeninách. Později byla část kronik převezena do Vatikánu. Ale to nejcennější zůstalo v úschovných. Když mluvíme o zednářských skrýších, myslíme tím právě ty staré horské podzemní úkryty. Ty střeží dodnes potomci těch vyvolených. Ale tehdy ještě zednáři nebyli. Tajné spolky žreců a položreců nebyly zednářské v plném smyslu toho slova. Když všechny znalosti, potřebné společenství degenerátů, byly soustředěny v Itálii, všechna tři bratrstva se spojila v Římě. Ve 4. století na zvláštním tajném zasedání těchto skupin byla přijata nová struktura, odpovědná za kontrolu růstu znalostí pozemšťanů v nově se rodící civilizaci. Každý člen skupiny byl povinen vytvořit 12 na sobě nezávislých, nových tajných spolků, nevědoucích nic o existenci sobě podobných struktur. Tato neviditelná bratrstva měla kontrolovat doslova všechny životní instituty na světě, počínaje náboženstvím a konče dvory gotských, venetských a dokonce hunských vládců... Novopečené skupiny musely být kompaktní, skládat se z lidí fanatických a oddaných své věci. Ale týká se to jen kontroly vědomostí. Mluvíme jen o nich, rozumíš!

– Pěkný filtr! – podivil jsem se.

– Vezmeme-li v úvahu, že každý z nováčků byl zplnomocněn založit ještě i svou, sobě podřízenou skupinu, tak je to skutečně vážné, – souhlasil se mnou vědmák. – Na příkladu kontroly procesu poznání jsem ti ukázal jen obecné schéma. K tomu, abys měl alespoň nějakou představu... Teď je načase zabývat se samotnou strukturou. Chtěl jsi ji poznat, že ano? – zeptal se starý.

–

–

Kapitola 25

STRUKTURA ŘÁDU

- Pokud ano, poslouchej pozorně a koukej na schéma, které tu nakreslím.
- S těmito slovy ochránce uchopil svou tužku a přitáhl si list papíru. Ale než začal kreslit, řekl:
 - Je to, chlapče, jednoduché, velmi jednoduché. To jen vědci nemohou pochopit, jak je sestavena síť tajných spolků. A zda existuje jedno centrum jejich řízení. A možná, že takových center je několik. To, že tajné spolky existují, nikdo nepopírá, ale to je vše. Pochopit, jak působí, není tak složité. K tomu si musíme jen připomenout tajné jméno Jehovy.
 - Je-li to jméno Set, co z toho? – nepochopil jsem.
 - To, že Set je nejen Stvořitel Chaosu, ale i bůh spalujícího slunce pouště. V kosmickém měřítku není tolik podoba laskavého Ra, jako zcela samostatný bůh. Jehova či Jahve je jen mizerná forma jeho zjevení.
 - Dávno jsem pochopil, proč judaizmus se zrodil v poušti, – dodal jsem.
 - Teď nemluvíme o slunci písečných přesypů, ale o stavbě libovolné neutronové hvězdy. Hvězdy, která kolem sebe rozsévá smrt. Vedle takové hvězdy není možný žádný jiný život, kromě krystalického.
 - Tak o takového Seta se jedná?
 - Správně, o hvězdného, měřítkem kosmického. Teď si připomeneme, jak jsou vystavěny hvězdy. Ty termojaderné pece vesmíru, – pousmál se stařík.
 - Znáš jen to, co přednášeli ve škole, – rozhodil jsem rukama.
 - Tak poslouchej a nepřerušuj. – Lektor namaloval na papíru kruh.
 - To je Slunce nebo libovolná jiná hvězda, ať už naše, nebo neutronová. Co myslíš, odkud si hvězdy berou ve vesmíru palivo? Tytéž atomy vodíku?
 - Zřejmě termojadernou syntézou z plazmy, – vyslovil jsem svou domněnku.
 - A odkud se bere tolik plazmy, a ještě v jednom bodě,
 - Nevím, – pokrčil jsem rameny.
 - Všechna hrubá plazma, připravená za určitých podmínek se proměnit v atomické struktury vodíku, se k hvězdám přečerpává černými dírami. Černé díry nejsou vytvořeny jen pro spojení mezi vrstvami prostoru, ale i pro přerozdělení plazmových polí druhé úrovně. Jsou to gravitační trychtýře, které dopravují ke hvězdám plazmový materiál, potřebný pro syntézu atomických systémů a svázaný mocnými gravitačními poli. Proto jsou hvězdy prakticky téměř věčné. Zhasnou jen tehdy, když přestanou fungovat černé díry, které je zásobují.
 - S těmito slovy stařík nakreslil pod svým kroužkem – neutronovým sluncem – něco jako kužel.
 - Jeho budeme považovat za černou díru, která napájí naši hvězdu, – řekl a ukázal na nákres. – To je celé schéma, Gore. Set se skládá z jádra a obalu.
 - Starý ukázal na nárys a svůj kroužek obtáhl dalším, trochu větším.
 - V centru struktury stojí nedobití žreci zahynulé Atlantídy. Ti jsou přímo spojeni s naší černou dírou. Právě přes ni přichází do struktury i síla a, je-li to nutné, i znalosti. Na její účet žije a vzkvétá jejich satanská pyramida. Kdyby nebylo jí, bylo by vše jinak. Ona je hlavní! Vše ostatní je jen spolek vykonavatelů, nic víc.
 - Chápeš, koho mám na mysli? – zeptal se starý.
 - Nehumanoidní rozum, koho by jiného? – podíval jsem se ochránce. – Jádro struktury je spojeno se stvůrami z podsvětí. Kolem něho jsou soustředěni potomci Amonových žrců. Přesněji, jeho současní posluhovači... Další vrstva je 36 kurátorů vědění a všech bez výjimky

mystických náboženských škol. Ledasco o žrecích druhého řádu jsi už slyšel. To jejich svěřenci zničili útržky starých znalostí. A dodnes je loví. Jejich úsilím z křesťanství byl vyčleněn katolicismus a nad ním byly postaveny loutky – římský papežové. Oni také ve své době vytvořili jak Islám, tak protestantismus... Právě oni přes nastrčené osoby kontrolují všechny tajné služby světa.

– Chceš říci, že i naši slavnou KGB?

– I naše slavné KGB, – přikývl lektor. – Jinak by netropili to, co dnes: v Kazachstánu a Střední Ázii se znovu objevili novopečení bejové a chánové... A co Střední Ázie! Naši ministři v Moskvě, všichni bez výjimky jsou korupčníci, zloději a podvodníci. Tajné služby vlastnoručně ničí ve skladech jak potraviny, tak i jiné potřebné zboží. Papírově byla překročena záruční lhůta, morálně zastaralé atd. Ve skutečnosti o mnoha zcela moderních věcech spotřebitel nikdy ani neslyšel.

– Stařík říkal hrozné věci. Nechtělo se tomu prostě věřit. A on zatím pokračoval:

– Celá tato nejvyšší garda, tvořící naše sociálně mrtvé „neutronové slunce“, – to je „řád“. To centrum, kolem něhož se vše na světě točí. A to je největším tajemstvím a nejutajovanější částí T.S.

– A co naši „bohem vyvolení“?

– Zda je vyvolili po zániku Atlantidy Setovi služebníci, uvaž sám? – zavrčel vědmák. – Prvotní nejsou oni, ale jejich páni. Proto jsou Židé až na čtvrtém místě od centra.

– Ukázal na dva kruhy, nakreslené ke schématu.

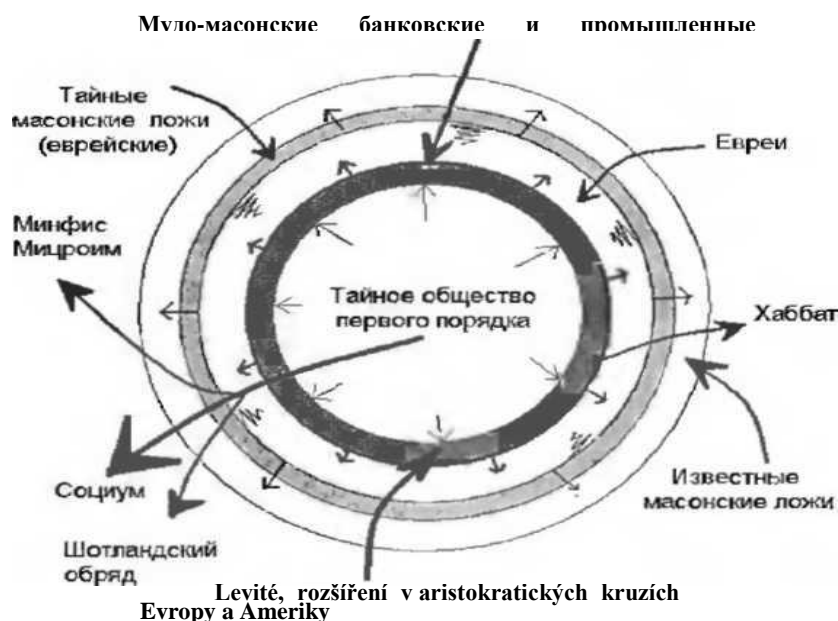
– Tady je jejich místo! Místo hlavní, hrubé, drzé, průrazné síly... kanonenfutu. Jak už jsem říkal, nejvyšší židovská elita geneticky už dávno splynula s domy a klany králů, pairů, vévodů, hrabat a baronů Evropy! Tito pololevitě a položidé stojí na vrcholu židovské pyramidy. Druhá vrstva za nimi je klan bankéřů. Kdo stojí v čele finančního klanu? Bezesporu baron Rotschild. Ne pair ani lord, dokonce ano hrabě, jen baron. To se také musí chápat... Ostatní Židé jsou roztroušeni v tak zvaných tajných spolcích druhého řádu. Mezi zednáři druhého řádu jsou i levité i židovští bankéři. Výše se dostat nemohou. Ať se spokojí s málem. Ale oni ani nevědí o nejvyšším tajném klanu. To, že se domýšlejí, se nepočítá. Dohady a strach z magie „neznámých“ také patří do programu... Jak už jsem říkal, všechny uvedené vrstvy židovstva jsou jen vykonavatelé. Samozřejmě si myslí, zvláště bankéři a levité, že něco mohou a něco znamenají. A stupeň svobody nemají malý. To musíme chápat... Ale přesto jsou to jen pěšáci v cizí hře. A ani významní levité, ani bankéři, i kdyby chtěli, tak na Zemi nic změnit nemohou. Hned by jim přistříhli křídla... Tady vidíš paprsky, vedoucí z našeho mrtvého čili „černého slunce“, – stařík ukázal na svůj nákres. – To jsou vektory působení všech zednářských loží dohromady na pozemskou společnost. Jsou tu i slovní sionisté, i „Veliký Východ“ se svými filiálkami i všechny zednářské lóže Británie, Ameriky, Itálie, Turecka a dokonce Číny...

– Schéma tajného spolku prvního řádu.

– Copak v ČLR existují tajné zednářské lóže? – zase jsem otevřel pusku.

– „Svobodní zednáři“ v Číně nejsou. Ale existují tam tak zvané triády. Titěz zednáři, jen v národním balení a také ovládnání z centra. – odpověděl starý. – A vůbec, musíš, chlapče vědět, že všechny styky tajných spolků jdou pouze přes centrum, přes jeho tři základní kruhy – obal – plášť – jádro! Strategii vypracovává zevně ovládané jádro, sestávající s nedobitých Atlantid'anu. Taktika je záležitostí pláště. V něm jsou soustředěni potomci žreců Seta čili Amona. Říkej jim jak chceš. Podstata se nezmění. Všechny druhy provedení má na starosti obal. Právě z něho vychází působení na společnost. V obalu jsou soustředěni vykonavatele druhého řádu. O nich jsme již hovořili.

– A teď uvaž, jakou úlohu hrají Židé v celé této Setovské struktuře?
 – Bankovní klan ji financuje. To je jasné, – řekl jsem. – Proč by ho jinak vytvářeli?
 – Dobře! – podíval se starý.
 – Penězi židovských bankéřů kupují vlády zemí, nejvyšší úředníky, generály tajných služeb armád, pracovníky kultury, umění, vědy, rezidenty rozvědek, světové dezinformační prostředky...

– Chlapík! – znovu mě vědmák pochválil. – Penězi Rotschildů, Kuhnů a spol. jsou financovány stovky vědecko-výzkumných institutů, zaměřených na zotročení lidského rozumu, – pokračoval po mně ochránce. – Plus projekty nejnovějších orbitálních zbraní. Ale ani to není to hlavní... Židé jsou svým pánům potřební k získání moci na celé planetě a k vytvoření jednotné pseudovlády na celé planetě.

– Proč pseudo-?
 – Protože skutečná vláda na naší planetě byla již dávno vytvořena. Prostřednictvím takové loutkové vlády morálních zrud v čele s potomkem samotného Ježíše Krista zamýšlí Řád ovládat planetu. A řád zase budou řídit stvůry z podsvětí, – ti, co řád vytvořil. To je celé vyprávění mládenče. Jak vidíš, naprosto jednoduché...

– Z tvojí jednoduchosti se mi v noci budou zdát příšerné sny, zavrčel jsem.
 – To nic, zvykneš si, – smutně se usmál stařík.
 – Tak mi řekni, co dělat s takovým sociálním celoplanetárním rakovinovým nádorem?
 – Tobě to musí být jasnější, proto jsi Gor, – vážným tónem řekl šedohlavý. Copak není pochopitelné, že s metastázemi je zbytečné bojovat? V takových případech se hledá a ničí centrum. Celá potíž je v tom, že centrum T.S. je roztroušen po celé planetě. A navíc, jeho členové jsou v neustálém pohybu. Ne proto, že by se někoho báli, mají prostě takovou tradici.

To však neznamena, že ho nelze nijak odhalit. Prostě jsou zapotřebí vysoce duchovní lidé s určitou přípravou: neprodejní, nepodplatní, ovládající tajné vědomosti. Takoví se u nás v Rusku nebo v SSSR vždy najdou. Právě takové vyhledávají během celé historické epochy nejrůznější mocní degeneráti. U nás na Rusi před pokřtěním takové neštěstí neexistovalo. Zato potom to začalo! A dodnes to nechce skončit... – povzdechl starý. – Nejdříve se likvidací nositelů tajných znalostí a duchovnosti zabývali jen popi. Potom knížata a bojaři. Později ochranka carů. Dnes pak tajné oddělení KGB. Jak vidíš, Řád se chrání jak může. A nejen před námi, Rusy, ale přede všemi. Kolik čarodějů upálili na západě Evropy? Podle nejskromnějších výpočtů asi 10 milionů. Spolu s nimi hořeli odrodilí Židé a Cikáni. Ale především upalovali konkurenty zednářů druhé výkonné úrovně. Ty, kdo měl nějaké, s Bibli nespojené znalosti. Prostě, čestné a vysoce duchovní lidi. Darebákům vždy promíjeli. Promíjejí i dnes. Podívej se, že všechny zákony dokonce v SSSR, nemluvě o zemích západní demokracie, jsou napsány v podstatě proti dobrým lidem. Pro darebáky se v zákonodárství vždy najde úleva. Ukazuje se, že je třeba opečovávat a vychovávat. Proto se u nás vězení po Stalinovi proměnila v jakési ozdravovny. Některé vězně odtamtud bičem nevyženeš.

– Tak ale co dělat? – přerušil jsem staříka, – Copak ochrana T.S. je nezranitelná?
– Zranitelná, a ještě jak! – podíval se na mne dlouhým pohledem. – A ty to víš stejně jako já. Uvažuj a připomeň si to, co do tebe bylo založeno od narození.

–
–

Kapitola 26

NĚKOLIK SLOV O SOSO DŽUGAŠVILI

– Stačí. Brzy bude poledne. Za 5-6 hodin máš jet do kondinského, a ty sis ještě nelehl. Běž hned do postele. Za 4 hodiny tě probudím, vstávaje od stolu řekl stařík. – Před tvým odjezdem tě musím vypravit na cestu a udělat ledasco jiného.

– Bez řečí jsem poslechl slova ochránce, vstal jsem a šel do ložnice, ale k mému překvapení se mi spát nechtělo. Lehl jsem si na postel a několik minut jsem ležel s otevřenýma očima.

– Co si mám připomenout? – vrtalo mi v hlavě. – Na co narážel vědmák? Zřejmě mě přeceňuje, ale přesto he nechci zklamat. Musím si tedy na něco vzpomenout. Ale na co? To je otázka, přemýšlel jsem, ale brzy jsem usnul. Probudil jsem se pozdě odpoledne. Hospodář mne neprobudil. Když vešel, už jsem se oblékal.

– Chlapík, spal jsi přesně 4 hodiny, biologické hodiny máš v pořádku. Probudil ses bez cizí pomoci. Běž, umyj se a ke stolu, čeká nás večere na rozloučenou.

– Vyběhl jsem na dvůr, umyl jsem se u sudu s vodou a vešel do jídelny. Stůl byl už prostřen. Uprostřed trůnil zlatý hřeb – proslavené sibiřské „che“ – zvláštním způsobem připravené břicho štiky. Vedle stál jako vždy salát, nějaká zelenina a smažený karas, nakrájený na tenké kousky. Tedy, když jsem spal, starý stačil zkontrolovat síť, a připravit chyceného v nich velkého karasa. To tedy jo! Kdypak asi spí, ten „zaříkávač“? Copak může žít beze spánku? – mihlo se mi hlavou.

– Vyspím se po tvém odjezdu, – odpovídaje na mou otázku řekl šedohlavý. – Ted' si sedni a chop se korbele, budeme pít sbitěň na št'astnou cestu a na naše budoucí setkání.

– Přisunul jsem blíž svůj korbek a pozoroval, jak slavnostně nalévá svůj voňavý sbitěň.

– Tak, na všechno. Na to, že jsme se setkali, že jsme se vzájemně pochopili a na tvůj odjezd! – pozvedl svůj korbek se sbitněm stařík.

– Nenechal jsem na sebe čekat a naše malá hostina začala. „Che“ z podsušených bříšek štiky jsem jedl poprvé v životě. Maso bylo fakticky téměř syrové, ale s bylinkami a s octem mělo specifickou chuť, z níž se točila hlava.

– To má skvělou chuť! – nevydržel jsem. – Jeseter není třeba! To, cos připravil ze štiky, je chutnější.

– Je to tak, Juro, – usmál se starý. – Já mám také raději štiky, než jesetera. Je univerzální. Kotlety z ní jsou pochoutka, pelmeně nejsou horší, než masité, polévka z tučných štičích vnitřností je královská. A tento „che“. Sám jsi ho zhodnotil. A proč říkají: „Rybu nemáme, máme jen štiky!“ – To je chantyjský výraz. Chantyjové štiky za rybu nepovažují. Žije ve vodě, ale je blíže ke zvěři. Odtud pochází tento výraz. Navíc, Chantyjové si cení štiky výš, než ostatní ryby. Zvláště si cení její jikry. Tys někdy jedl štičí jikru?

– Přiznám se, že ne, – řekl jsem.

– Ještě ji ochutnáš. Podle mne jamí jikry štiky nejsou horší než černý kaviár. Ale stačí o jídle! – zvažněl. – Promluvíme si o odjezdu. Tamhle v koutě stojí tvůj ruksak. Dal jsem do něj potřebné knihy, a desetilitrovou sklenici medu. Je tam i tvoje lžice a nůž. Svou loďku necháš v Kondinském u místního revírníka. Všichni ho tam znají. Je to náš člověk. Chytrý, sečtělý, a hlavně, spravedlivý. Žije podle zákonů svědomí. S ním můžeš mluvit přímo. Vše pochopí. Zapamatuj si jeho jméno: Bělych, Sergej Borisovič. Mimo chodem, má stejného psa, jako jsou moji. Ode mne si vzal štěně. A vůbec, když u někoho uvidíš černou lajku s bílými maskami, věz, že to jsou moji dobří známí nebo lidé, kteří mě znají. Na ně se můžeš klidně obrátit. Nepodvedou tě a pomohou ti. Ale raději se spoj se Sergejem. Ten by neměl pracovat v milicii,

ale přednášet na vysoké škole. Má znalosti, přehled a je chytrý. A co se mi líbí nejvíce, upřímně má rád svůj národ.

– Poslouchal jsem starého a pochopil, že ze mne všechno promyslel a rozhodl. Dobře ví, že za ním zase brzy přijedu, a pověděl, na koho se mohu obrátit...

– Ostatně, budeš-li chtít, můžeš na loďce dojet až do Chanty-Mansijska. Motor máš nový a tak daleko to zase není. Do našich krajů z Chanty-Mansijska přijíždí na loďkách mnoho lidí na lesní plody. Natankovat lze v Kondinském, ale i cestou. Když zvolíš druhou variantu, loďku i motor můžeš nechat u Sidělnikova, Pavla Jegoroviče. Bydlí v Samarové, přímo na břehu. Také patří k našim. A také je chytrý a opravdový Rus.

– Ne, do Chanty-Mansijska nepojedu, – přerušil jsem ochránce. – Mám letět do rezervace na služební cestu. Vrtulník bude zřejmě připraven zítra.

– Ale na Sidělnikova nezapomeň, nevíš, zda ho nebudeš potřebovat. – Stařík se odmlčel a zeptal se:

– Dáme si ještě čaj? Dnes mám zvláštní, je v něm čaga a byliny.

– Samozřejmě, – ozval jsem se. – Z tvého čaje se oči nezavřou až do rána!

– Zřejmě znáš vlastnosti kořene maralu? – podivil se děd.

– Samozřejmě znám, vždyť jsem z horské Šorie...

– Na to jsem zapomněl, – přiznal se hospodář. – Tak tedy, nalévám náš čaj.

– S těmito slovy slavnostně otočil kohoutkem samovaru a začal plnit voňavým čajem dvě pialy. Když se oběd na rozloučenou chýlil ke konci, stařík se zeptal:

– Ještě sis nerozmyslel pochopit Stalina?

– To ne, ale zdálo se mi, že na to nezbude čas.

– Čas máme. Do tvého odjezdu půldruhé hodiny. Stačíme to, ale seznámím tě jen s tím nejhlavnějším. Myslím, že pro začátek to bude stačit. V podrobnostech se časem vyznáš sám. Teď si vezmi svůj ruksak a půjdeme k tvé loďce. Musíme ještě natankovat benzin. O Soso Džugašvili si promluvíme pak, až vše dokončíme.

– Podle rady starého jsem ruksak odnesl do loďky, nalil jsem benzin, a vrátil jsem se k domu. Na dvoře hospodář nebyl, ale z domu jsem uslyšel jeho hlas:

– Rozluč se se svým ohněm, bude hořet do tvého příštího příjezdu. A tak bude vždy, dokud se nerozlučíme... – v hlase ochránce jsem zachytil smutný podtón.

– Proč bychom se museli loučit? – zeptal jsem se a přistoupil jsem k nočnímu stolku, na němž hořela ohromná svíčka.

– Tak se stane, takový je život. Ale není to naší vinou... Moje cesta se chýlí ke konci, tvoje teprve začíná, – řekl záhadně, a pak, už s úsměvem, dodal:

– Podívej, to je tvůj oheň znalostí. Hoří ne na svíci, ale v tvém srdci. Svíce je jen odraz. Pamatuješ, při setkání jsem ti řekl, že hasly svíce mých žáků?

– Pamatuji, – přikývl jsem.

– A teď chápeš smysl?

– Ze slov starého mě uvnitř zastudilo: to je ono. Jde tedy ne o svíce, ale o srdce... Nehasly tedy svíce, ale srdce těch, koho se tento starý šedý volchv probudit.

– Probuzený a vstoupivší na cestu svého osudu člověk, který si to rozmyslí a rozhodne se sloužit ne Pravi, ale svému nenasytému mamonu, je horší než zrádce, – přerušil mé úvahy ochránce.

– A bylo jich mnoho? – zeptal jsem se.

– Kteří se přizpůsobili? – přeptal se stařík. – Byli takoví...

– Možná nejsou všichni ztraceni, někoho by se dalo najít.

– Možná máš pravdu, ale já jsem nikoho nevracel... A teď už ani nemám koho. Znovuzrození neřídí svůj osud... Takový je zákon vesmíru.

– To je trest Stvořitele?

– To není trest. Nejvyšší síly nikoho netrestají, člověk se trestá sám. Experiment se svým nevědomím se ještě nikomu nepodaří. Dobrá, člověk se mylí, něco nezáží, mnohé nezná, ale když vše chápe a uvědomuje si, a staví před sebe pro své nevědomí zcela nepřijatelné zámysly, to už je rozpor, konflikt mezi hloubkovým a nánosem. Je pochopitelné, že vzpouzející se podstata začíná ničit tělo, pokoušející se podřídit si ji. Tak je to, chlapče.

– Starý se nad něčím zamyslel a na chvíli se odmlčel.

– Můj oheň nezhasne, – přerušil jsem mlčení.

– Pokud i budeš chtít sám sebe zlomit, nezlomíš, – usmál se ochránce. – Ty jsi z jiného těsta. A čelo máš ze žuly. Kdo už do něho netřískal. Dokonce tví rodiče. O tobě nepochybují. proto mě nemusíš přesvědčovat. Tvůj oheň nezhasne... Ale budou ho v tobě hasit! Nemilosrdně, – řekl prorocky. Jako by vše už bylo za námi. Ale je načase povykládat o velkém a nešťastném člověku.

– S těmito slovy šedohlavý ukázal na moje místo.

– Nebudu se dotýkat tajemství narození Soso Džugašvili, to by trvalo dlouho. Narodil se 21. prosince, na začátku slunovratu, první den Koljady – představitele velkého Roda a našeho předka Dažboga. V takové slavnostní dny do našeho světa obvykle přicházejí bývalí vědičtí žreci: příkladem můžeš být ty sám, a já také. Já jsem se narodil v den jarní rovnodennosti...

– Svě prvé zasvěcení „být nebo mít“ malý Soso prošel v pěti letech. Organizoval ho některý z ochránců v Gruzii. Později se Stalin pokoušel najít toho člověka, ale nenašel... Setkání mladého Soso s těmi, kdo před něj položil otázku výběru, se nemuselo konat. Kdyby byl někdo jiný, neméně významný, ale v té době Rusko potřebovalo Stalina.

– A v čem tkvělo první zasvěcení chlapce Stalina? – zeptal jsem se.

– Na den narozenin, kam byl pozván i Soso, někdo z hostů mu dal do kapsy hračku-revolver. Malému Soso se hračka velmi líbila, o takovém revolveru nemohl ani snít, a najednou po návratu domů chlapec našel revolver ve své kapse. Jak se tam ocitl, Soso nevěděl, ale to ho moc netrápilo. Zhrozil se toho, že má u sebe cizí věc, i když chápal, že jej nemusí podezřívát. Děti na slavnosti bylo mnoho a s revolverem si hrály téměř všechna. A co udělal? Šel v noci za bouřky vrátit cizí revolver. Přirozeně, po volbě „být“ mladého Džugašvili začali pozorně sledovat. On cítil tuto pozornost, ale nemohl pochopit, čím. Nepozorovaně a nestrukturně budoucího Stalina ovlivňovali. Lidi přitahovala jeho čestnost, a vrozená spravedlivost. Všichni, kdo znali chlapce Džugašvili, jednohlasně říkají, že čestnějšího a pořádnějšího člověka neznali. Setkal jsem se s takovými lidmi a myslím, že nelhal. A proč by také lhali? Tím spíš dnes, kdy Stalinova činnost byla tak pošpiněna. Měl bys vědět, že Soso Džugašvili od 14 let psal básně. V 17 letech ho uznali nejlepším básníkem Gruzie.

– A tu starý po krátké odmlce začal přednášet rusky smutnou báseň o dědovi, který putoval od domu k domu a pokoušel se přinést lidem pravdu o životě, ale mnozí tu pravdu nechtěli, a aby o ní neslyšeli, děda nakonec otrávil.

– Teď tu báseň mladého Stalina znám nazpaměť, tehdy jsem ji slyšel poprvé, a jeho obsah mnou otřásl do hloubi duše.

– Tak vždyť to napsal o sobě, o svém nelehkém osudu! – přerušil jsem vědmáka.

– O sobě, – souhlasil. Dokonce o své smrti. Vždyť ho také otrávil.

– Takže to tušil?

– Zdá se, – přikývl starý. – Ale odbočujeme od podstaty. Myslím, že bys měl chápat, že studium Stalina v duchovním semináři také nebylo náhodné, mladý Soso brzy poznal podstatu Bible a pochopil, za jakým účelem byla napsána... Stalin byl velmi chytrý a výklady židovsko-křesťanského Pisma svatého se nedal oklamat. Ne náhodou se mladý Soso objevil v observatoři. Názorně studoval zákony nebeské mechaniky, pozoroval oběh Měsíce kolem Země, oběh Jupitera kolem Slunce, a mnoho jiného. Hvězdný řád mu ukázal, že v kosmu vládne řád, v němž není nic chaotického. Zato ve společnosti panuje chaos. Tento sociální

chaos je na Zemi vytvářen uměle, hlavně prostřednictvím zákonů, které lidem vnucují draví vládcí, kteří se domohli moci. Pamatuji, že Stalin nikdy nebyl profesionálním revolucionářem. O tom napsal ve své závěti.

– Copak Stalin zanechal po sobě závěť? – vyhrkl jsem nechtěně.

– Zanechal, a leží ve tvém ruksaku, – usmál se ochránce. – Přečteš si ho doma. S mladým Soso Džugašvili se seznámili lidé, kteří pochopili, že Rusko je odsouzeno, že slabý car neudrží vládu, a zemi zaplaví vlna krvavého chaosu. Kdo byli ti lidé, není důležité. Někdo myslí, že to byl někdo z policejních špiček, někdo to popírá. Důležité je, že mladému Sosovi ukázali podstatu toho viditelného zednářství druhého řádu, které koncem 19. století bouřlivě rostlo v celé ruské říši. Navíc, odhalili Sosovi tajemství „bohem vyvolených“. Mnohé on sám pochopil ještě v semináři, když studoval Bibli. S obsahem Talmudu ho seznámili tajně. Ruský překlad „Šulkan Aruch“ tehdy ještě neexistoval, ale někdo ho přesto přeložil. Ne pro veřejnost, ale pro tajné služby. Stalin znal Talmud dobře, protože později, v besedách se členy své vlády jej citoval. Ale to já jen mimochodem. Teď chápeš, z jakého důvodu se Soso dostal do doušky profesionálních revolucionářů. To ho donutilo přijmout jméno Josif. Podle legendy se teď mladý Džugašvili měl stát původem jedním z vyvolených. Sám Stalin o svém „židovství“ nemluvil, ale vypustili pověst, a ta zabrala: „plamenní revolucionáři“ brzy začali Stalina považovat Josifa za téměř svého, o což on sám usiloval. Jiné cesty nebylo. Celé revoluční hnutí v Rusku řídili Židé, kteří cizí mezi sebe nepouštěli... Druhé zasvěcení Soso Džugašvili prošel v době svého prvního vyhnanství v Solvyčegotsku. Tam se setkal s jedním ochráncem, Alexandrem Bělovem. Přirozeně, místo vyhnanství mladého Stalina nebylo náhodné, protože v roce 989, kdy vojska Puťaty dobyla Starou Ladogu, křesťanství zabijáci se hned vrhli na chrám Veliké Lady, který stál na jižním břehu jezera. Avšak během obléhání města žreci stihli chrám přestěhovat. Jeho stěny sice zůstaly, ale vše, co bylo uvnitř, zmizelo. Především zmizela hlavní relikvie chrámu, zlatá socha Lady s maličkým Leljem v náručí. Kam to vše zmizelo? Na východ, do oblasti dnešního Solvyčegodska. Tak začal bezpříkladný pochod zlaté oriánské Lady do jedné z podzemních úschoven, zanechaných Rusy-Oriany na platu Putorana, ale teď mluvíme o Stalinovi, ne o zlaté relikvii. Tak tedy, Alexandr Bělov během vyhnanství Soso Džugašvili v Solvyčegotsku právě odpovídal za svaté místo, kde se po určitou dobu nacházel druhý chrám bohyně, a když se setkal se Stalinem, přivedl jej na místo starého chrámu. To stačilo. V mladém Stalinovi se probudila jeho rodová paměť. Ne po gruzínské linii, ale po ruské. Uzřel sebe jako slovanského žrece z dob Pokřtění... Podle slov Bělova, Stalin dokonce poznal místo, kde stál chrám. Chodil vzrušený po trávou zarostlých zemních náspech a v očích měl slzy. A zde, na místě bývalého druhého chrámu Lady, Alexandr Bělov vypravoval mladému gruzínskému chlapci, duchovnímu potomku ruského žrece-ochránce, o veliké Orianě-Hyperboreji, o jejím dědictví v podobě sociální nerovnosti, která dovolila po tisíciletí odsávat pryč od tří nejvyšších stavů jak nevolníky-sluhy, tak psychopaty-nedotknutelné. Mnohé se dozvěděl a ještě více pochopil budoucí vůdce díky Bělovovi. Často se setkávali na ruinách chrámu a beze svědků vedli dlouhé a plodné besedy. Bělov se nepokoušel Stalina učit. Jeho posláním bylo pouze v tom, aby svému svěřenci pomohl vzpomenout si na vše zapomenuté. To se mu skvěle podařilo. Stalin se vrátil z vyhnanství jako vyměněný. Teď to byl revolucionář jen vnějškově, vnitřně byl daleko ne marxistou, spíše jeho protikladem, ale to pociťoval jen on sám. V Solvyčegotsku se dověděl o tajemstvích Uralu, podzemních úkrytech plata Putoranu ve Východní Sibiři. Doslechl se o stovkách pokrytých tajemstvím mrtvých ruských měst prvé popotopní říše, záhadné Arratě. Když Stalinovi znovu hrozilo vyhnanství, bez váhání si zvolil Západní Sibiř. V Narymském kraji Soso Džugašvili byl krátce, ne víc než měsíc, což potřeboval, aby navštívil ruiny jednoho z hlavních měst Arraty. Toto mrtvé město se zbytky dvou chrámů leží kousek od řeky Tym v tvé rodné Tomské oblasti. Časem se ty tam dostaneš. Je tam východiště nebývalé síly a to místo, kde bys měl projít iniciaci.

- Jako Stalin? - zeptal jsem se.
- Ano, jako Soso Džugašvili, – odpověděl. Musíš procítit, že patříš k této zemi, tradice Boreálů a jejich předků – velikých Orianů, jinak budeš tím, kým ses narodil, jenom slovně.
- Poté nastalo napjaté mlčení. Abych ho přerušil, zeptal jsem se:
- Proč brzy po návštěvě mrtvého města Stalin z Narymu uprchl na třetí den?
- Jak musel takový jak on, – už měkce řekl ochránce. – Mimochodem, se svými narymskými přáteli, těmi, kdo mu ukázal toto staré město, si Stalin dopisoval celý zbytek života, ale ne jako hlava státu, ale prostě jako člověk. Nejproduktivnější a nejzajímavější bylo jeho třetí vyhnanství do Turuchanska. Pochopitelně, Kurejku si vybral sám. A žil tam celé čtyři roky, celou lhůtu vyhnanství. Aby se zbavil možného sledování, ne policejného, ale zednářského, začal intenzivně lovit. Mizel na lov v předhůří Putoranu celé měsíce. Žil v chalupách u mnoha lovců, spřátelil se s chovateli sobů Kety a severními Evenky. Znal se s jejich šamany. A nikdo neviděl na pozadí bouřlivé činnosti tuláka v tajze to hlavní: Stalin se celé čtyři roky učil. Úporně a vytrvale. Učil se u ochránce Kurejky, člověka s nejvyšším vědeckým zasvěcením Jaroslava Čerdynceva. Neřekl jsem ti jeho pravé jméno, jen přezdívku. Doufám, že se pro to neurazíš?
- To se ví, že ne, – zavrtěl jsem hlavou.
- Čtyři roky se Stalin učil u Čerdynceva psychologii, zákony řízení, a také všechny druhy okultních ochranných v přírodě. Bez takového vzdělání by se budoucím zachráncem ruské země stát nemohl. Později, v době velkého soupeření Stalina a celé jejich ráčkující smečky, mágové z okultních oddělení zednářských loží i silní židovští mágové bezmocně rozhazovali rukama. Všechny jejich kouzelné konstrukce, namířené na fyzickou likvidaci nenáviděného superčlověka a protivníka, končily silnými protiakcemi, které krutě postihovaly je samotné. Stalin přes všechnu jejich snahu zůstával nezraněn. Ale trochu jsem předběhl, a neřekl jsem ti, co jsem chtěl. Ano, ze Soso Džugašvili vyrostl dobrý mág, nebo lépe, dobrý psycholog a odborník na řízení. Ale to vše bylo jen základem, minimem, bez něhož Josif Vissarionovič by nemohl uspět.
- Právě jsi řekl, že Stalin zachránil Rusko a nás Rusy, ale vždyť je považován za despota a vraha.
- Vraha takových jako ty nebo já? – usmál se stařík. – A všimni si, kdo obviňuje. Buď to jsou potomci plamenných revolucionářů, nebo hlasatelé idejí západní liberální demokracie u nás.
- Nebo potomci nevinně rozkulačených rolníků, – dodal jsem.
- Nu což, abys vše pochopil, začneme popořádku od našich plamenných revolucionářů, – povzdechl vědmák, – a skončíme rolníky z občin. Musíš si ujasnit, že žádná revoluce bez kolosálního přílivu peněz neproběhne. Za všech sociálních kataklyzmat se spodina tupě a cynicky podplácí, stejně jako se kupují prostředky masové dezinformace a špičky tajných služeb. K tomu jsou potřebné peníze a ne malé. A teď uvaž, odkud se mohou vzít takové prostředky?
- Pochopitelně, že z kapes židovských bankéřů, – dělal jsem chytrého.
- Máš pravdu, ruskou revoluci financovalo prostřednictvím zednářských loží právě toto publikum. Ale nebylo by spravedlivé uvést ještě jednoho finančníka ruské revoluce. A to císaře Německé říše Wilhelma II. Na jeho příkaz v roce 1915 německý finanční úřad vyčlenil na revoluční hnutí v Rusku 2 milióny marek, potom během dvou let k nim přidalo ještě 40 miliónů. Převodem německých peněz „plamenným revolucionářům“ se zabýval německý agent Žid Parvus. A vůbec, i když všechny tyto prostředky přicházely z Německa, ve skutečnosti byly židovské jako finanční vklady do ruské revoluce od Rotschildů, Kuhnů, Openheimerů, Friedmanů a mnoha jiných, jejichž peníze přicházely na účty Lenina, Trockého, Ofeldbauma, Rozenfelda, Rakovského a dalších známých plamenných revolucionářů přes banku švédského bankéře Schiffa. Teď chápeš, že peněz ne na ruskou, ale

na židovskou revoluci v Ruské říši stačilo. Židé pak, většinou druhořadí zednáři, prostřednictvím chaosu, vytvořeného v ruské společnosti, se usilovně drali k moci. V cestě této skupině vyvrhelů, tančící na ruské krvi, do roku 1911 úspěšně stál velký člověk, ministerský předseda ruské vlády P. A. Stolypin. Tento strážce pořádku a zákonitosti byl v září roku 1911 dvěma výstřely smrtelně raněn. Přirozeně, zavraždil ho fanatický Žid Mordcha Bogrov. Ale musíš, chlapče vědět, odkud se bere ten židovský fanatismus.

– Jestliže se Židé bez odmluvy, podobně jako termiti, podřizují svému žrečeskému centru, tak u takových jako Bogrov a Kaplanová je vše jasné, – řekl jsem.

– Je to sice sporné, ale samotný fakt toho, že v podstatě bázlivý národ, navíc milující sladký život, najednou z ničeho nic projevuje obětavost, nutí se nad tím zamyslet. – Na chvíli se odmlčel.

– Tak tedy, po smrti Stolypina byla cesta k moci Židům otevřena. A všichni tito „plameni“ za 6 let tuto moc nad Ruskem uchvátili. Na světě existují dva druhy zednářství. Jeden revoluční, což jsou zednáři egyptského obřadu. Nazývá se „Memphis microim“. Druhý je administrativní, zvaný skotský obřad. Dočasná vláda v čele se zednářem Kerenským představovala skotský obřad. Tito zednářští administrátoři potichu svrhli cara, a pak na příkaz shora předali moc do rukou bolševiků, v podstatě revolučních zednářů. A tehdy se začala prolévat krev ruského národa. Nejdříve byl rudý teror, pak občanská válka a nakonec kurs na světovou revoluci... V jejím pekle se měli ocitnout podle jejich zámyslu všichni Rusové. To by už byla smrt národa. Stalin, který se ocitl uvnitř jejich „maliny“, pochopil, že zvítězí-li ve válce s bílými Poláky Tuchačevskij, pak bolševici vrhnou ruský národ na dobývání Evropy. To měl být podle jejich plánu začátek světové revoluce. Udělat to cizíma rukama, získat moc nad národy a prolít při tom moře ruské krve. A co udělal Stalin? To málokdo ví, o tom se nemluví ani nevzpomíná, ale pomohl veliteli polské armády Pilsudskému, mimochodem, také zednáři, ale skotského obřadu, rozdrtit Tuchačevského. Jak mu pomohl? Především rozvědkou a zdržením dodávek na frontu. A bylo to provedeno velmi chytře, takže Josifa Vissarionoviče nikdo neobvinil. Pouze Tuchačevskij to pochopil, ale jeho důkazy nevzali vážně... Ano armáda Tuchačevského byla rozdrčena. Tím byla zachráněna celá Evropa, ale především samotné Rusko. Milióny Rusů. Jenom za to by Stalinovi v každém městě a každé vesnici měli postavit pomník, a nejen v SSSR, ale v celé Evropě. Fakticky jeho úsilím bylo zastaveno velké světové zlo, revoluční chaos, který mohl zasáhnout celou planetu.

– Takže Stalin ve válce s Polskem Pilsudského se zachoval jako zrádce?

– Ne jako zrádce, ale jako skutečný humanista. Chceš-li, jako rezident boží rozvědky. Právě díky jemu zkrachoval „plamenným“ plán světové revoluce... Zajímavé je, že všichni tito „géniové“ pochopili, co se tehdy stalo, teprve na procesu v roce 1937, kdy je, jednoho za druhým, střileli. Stalin nikdy nikomu neukazoval svou chytrost. Vždycky byl ve stínu. Nepředváděl se, nekřičel, ale vždy věděl, co chce... Byl to vojenský stratég a žrec v jedné osobě. Samozřejmě, využívaje U.K. Krupskou, pomohl na onen svět Blankovi – Leninovi. Měl po krk stížností nemocného vůdce Felixi Edmundoviči na to, že Stalin zastavil rudý teror, že nepodepisuje dokumenty o mnohatisícových popravách ruských kozáků a rolníků, kteří se vzbouřili proti zvůli rudých teroristů. Lenin žádal ruskou krev. Stalin ho neposlouchal. Dopisy Lenina Dzeržinskému se stížnostmi na Stalina se dochovaly. Nejsou žádným tajemstvím. Při vši své nelásce k Josifu Vissarionoviči se o nich zmiňuje ve svých knihách dokonce G. Klimov.

– A jak potom hodnotit procesy roku 1937? – zeptal jsem se.

– Tak uvažuj. Koho tehdy střileli? V podstatě zrádce a katy ruského národa. Že zahynulo mnoho nevinných, to není Stalinova vina. Spíše jeho neštěstí. Zbavit se Lenin bylo mnohem lehčí, než Trockého. Trockij byl považován za druhého člověka po Leninovi. Za ním plně stálo velení Rudé armády. Za občanské války byl národním komisařem obrany. Mnozí důstojníci z jeho rukou dostali hodnosti a funkce... To však není vše: Trockij a jeho židovské

okolí hned po občanské válce ovládli oblastní, okresní a městské výbory. Musíš chápat, že skutečná moc není ta v Kremlu, ale na místech. Té je nutno se obávat. A ne té, která je daleko a nic neví...

– Takže po smrti Lenina reálnou moc v zemi neměl Stalin, ale Trockij? – položil jsem otázku.

– Na místech ano. Stalin vytlačil Trockého od kormidla moci nahoře, ale na střední a spodní úrovni až do války moc drželi přívrženci Trockého. V tom je tragedie našeho národa. Lev Davidovič, když pozbyl nejvyšší moci v sovětském Rusku, se ji ze všech sil snažil získat zpět, ale jak to mohl udělat? Starým prověřeným způsobem: buď vyvolat v zemi chaos a vyprovokovat občanskou válku, nebo svrhnout proruskou vládu prostřednictvím další války se Západem. Jako to zednáři udělali s carem Mikulášem II. Lejba Davidovič k dosažení svého cíle použil vše. Vláda na místech pod různými záminkami se pustila do likvidace národa. V čele tajných služeb také stáli Židé... Co stojí v Talmudu? „Nejlepšího z gojů zabij! Tak likvidovali ty nejčestnější a vysoce duchovní. Zpočátku bez soudu a vyšetřování, a potom, soudy také ovládali. Zkus něco dokázat! A tak v celé zemi... tu si vymyslí nové kontrarevoluční spiknutí, tu zjistí, že rolníci zatajili obilí, tu obviní ze sabotáže. Když Stalin nepodepsal dokumenty k něčí popravě, nejdříve to nemělo žádný význam – „viníky“ přesto tajně popravili. Za nálepku, že je kontra. A kontru nutno vykořenit všemi dostupnými metodami. Taková krvavá bakchanálie začala hned po Leninově smrti a trvala dobré dva-tři roky. Pod záminkou likvidace NEPmanů zahynuly stovky tisíc nevinných lidí. Teď je v módě vše svalovat na Stalina. Ale lidé nechápou, že reálná moc není ta, která je daleko, ale ta, která je vedle tebe a navíc, je chráněna zločinnými represivními orgány. Josif Vissarionovič samozřejmě chápal, co se děje, a kdo za ta krvavá jatka zodpovídá, že příznivci Trockého nabrali kurs na druhou občanskou válku, a možná válku světovou. Jen aby se jejich patron Lejba Bronštejn znovu dostal k nejvyšší moci... Stalin pozorně studoval dokumenty represí, ale nemohl k nim nic namítat. Lidé na mučení zpravidla obviňovali sami sebe... A tehdy Josif Vissarionovič vytvořil paralelně s represivní strukturou NKVD svou vlastní supertajnou rozvědku. Tato kapesní rozvědku byla tak utajena, že o ní nevěděli ani v ochrance, ani v Kremlu, ani za kordonem... Stalin zaměřil tuto strukturu na sběr materiálů především proti plameným. Proti leninské gardě byl potřebný kompromitující materiál, a to co nejrychleji. A po nějakém čase na svém stole Stalin objevil následující dokument:

– Kameněv – 40 mln. švýcarských franků v „Credit Suit“, 100 mln. franků v Paribo, 700 mln. marek v „Deutsche Bank“, Bucharin – 80 mln. liber ve Wenstminster Bank, 60 mn. franků v „Credit suite“, Radzutak – 200 mln. marek v „Deutsche Bank“, 30 mln. liber ve Wenstminster Bank, Felix Dzeržinskij – 70 mln. švýcarských franků v „Credit Suite“ atd.

– Tedy všichni tito prominenti světové internacionály, Židé a položidé, žvanilové, vrazi a podvodníci byli navíc velkými marodéry! A revoluci v Rusku potřebovali jen proto, aby mohli vraždit a loupit. Teď měl Stalin v ruce trumf a to závažný! Teď mohl začít válku. A Stalin ji začal. Nejdříve bylo nutno na nějaký čas paralyzovat práci ochranky.

– Čistka musí začít od ní, potom se ukáže, co dělat. – uvažoval Stalin. A nejdříve si pozval k sobě „železného Felixe“. Jaké jen pohádky nevymysleli o smrti Dzeržinského, židovsky Frunkela. Dokonce psali, že ho okultně zničil Nikolaj Rerich. Ve skutečnosti katovi a vrahovi vypovědělo srdce poté, co ho Stalin požádal, aby vrátil nakradené. Nechci vykládat, jak Stalin získával zpět do země vyvezené prostředky. To by bylo příliš nudné. Řeknu jen, že tento úkol Stalin splnil skvěle. Nevyšlo to jen s „železným Felixem“. Ten vypustil duši dřív, než se peníze vrátily. Ale to Stalin nezavinil. Dzeržinskij byl příliš emocionální.

– Nebo chamtivý, – dodal jsem.

– Možná, – přikývl. – Kdyby Stalin nezískal ty peníze zpět do Ruska, nebyla by žádná industrializace. To znamená, že v budoucí válce by ze SSSR nezůstal ani mastný flek. Nová kampaň měla být válkou motorů, a Stalin to chápal. Chápal i to, že bez traktorů a domácích

kombajnů Sovětské Rusko zůstane bez rozvinutého zemědělství. Potravinová závislost, a ještě v podmínkách hrozící války se Západem může přivést ruskou společnost k nejhoršímu: buď k postupnému vymření, nebo přijetí takových podmínek, za nichž z Ruska zůstane jen název... Proto Stalin tak spěchal s industrializací, ačkoli trockističtí darebáči právě industrializaci nechtěli. Mohla by totiž proměnit nedávno vybojované oloupené a T.S. zničené Rusko v silnou supermocnost, a proto celá ta smečka jak mohla, industrializaci škodila. Židé a zednáři v ilegality se snažili udržet moc na místech, a dělali co mohli, aby se Stalin svých plánů vzdal. A navíc, řídě se sionistickými radami Trockého, tajně pokračovali v represích. Přece víš, že T.S. vše dělají podle určité technologie. *Nejdříve sami vytvářejí precedens, a pak, s odvoláním a něj, provádějí to, co si naplánovali.* Tak to dopadlo i v Sovětském Rusku. Všechny ty prodravzvěrstky, nekonečné zábory a loupeže zemědělských hospodářství donutily rolníky hlavně střední, do určité míry omezit svou výrobu. Dopadlo to tak, že v Rusku bylo nevýhodné pěstovat mnoho obilí. Stejně ho tak či jinak zabaví. V období NEPu pustnoucí pole účinníků byly brzy rozkoupěny místní vesnickou buržoazií. Kulaci se v Rusku objevili ještě před revolucí, ale bylo jich poměrně málo. Tehdy vesničtí boháči skupovali hlavně půdu zbankrotěných statkářů. O občinnou půdu nikdo zájem neměl. V době NEPu se vše změnilo. Kulackých hospodářství s desítkami, ba stovkami čeledínů se objevilo velké množství. Nemyslím Sibiř, ale evropské Rusko. Na Sibiři vládl v podstatě střední rolník. Ke kulakům pracovat nikdo nešel. Volné půdy tam bylo dost. Na Sibiři byla i chudina, ale hlavně ti, co nechtěli pracovat. Kulaků bylo málo. Proč ti to říkám? Abys pochopil, že rozkulačování a zakládání kolchozů bylo vynucené opatření. Kulaci byli vždy proti novému zřízení. O žádné dani z potravin nechtěli ani slyšet. Hlavně chtěli prodat svou produkci co nejdraž, a pak, aby stát s jeho nízkými výkupními cenami dostal co nejméně. Kromě toho měli dostatečné peněžní prostředky, aby podplatili místní moc a tak se zbavili spravedlivého zdanění... Ale přesto, s ohledem na to, co se děje na vesnici a chápe, že kulaci nebudou spojenci, Stalin s kolektivizací nespíchal. Na poradách vlády generální tajemník zdůrazňoval, že střední rolníky nelze považovat za kulaky. Ti žijí z vykořisťování chudiny, druzí pracují sami na svém. S kulaky bylo vše jasné, jsou to nepřátelé nového zřízení, a není hřích z nich zase udělat řadové zemědělce, a vyslat je k osvojení nové půdy, ať tam ve zdraví pracují pro sebe a pro novou společnost. Střední rolníky nechat na pokoji. Je třeba, aby střední rolník sám pochopil výhody kolektivního hospodaření a ze své vůle požádal o přijetí do kolchozu. Své představy o zakládání kolchozů Stalin vyložil v jednom článku. Já ho nemám, ale jistě ho najdeš. Ne všechny knihy Stalinovy byly zničeny. V soukromých rukách ještě jsou. Nemysli, že chci nějak omluvit Stalina. Vůbec ne. Prostě, říkám o něm pravdu. S čím Josif Vissarionovič počítal, když promýšlel zakládání budoucích kolchozů? Spoléhal na cit ruského kolektivismu. Na náš vrozený cit společenství. Co to je, podle Stalina, kolchoz? Tatóž rolnická obecina, jenže maximálně vybavena technikou, kde jsou osobní pomocná hospodářství – zahrada, dobytek, drůbež, slovem, vše potřebné. Plus ke všemu obšírné společné pole. Důležité však je, že technika, poskytnutá kolchozu, pracuje jek pro společné, tak osobní hospodářství, a na svou zahradu nikdo nemusí jen s lopatou. Úroda ze společného pole je základním zdrojem důchodu. Ta živí rolníky i obyvatele měst, kteří se zabývají industrializací. Ze společného kolchozního pole se platí určitý druh daně. Druhá část úrody stát od kolchozníků vykupuje. Získané peníze jdou do společné pokladny a jsou určeny na rozvoj kolektivního hospodářství. Nutno uvážit i to, že techniku kolchozům stát poskytuje zdarma.

– Její cena, stejně jako cena PMH se musí kompenzovat potravinovou daní? – vyjádřil jsem svůj názor.

– Logicky by to tak mělo být, ale nebudeme se pouštět do ekonomiky. Řekl jsem ti, chlapče, jak si představoval kolchozní hospodářství Stalin. Trockij měl zcela jinou představu. O občinových vztazích mezi ruským rolnictvem Lev Brojštejn neuvažoval. Neznal

psychologii našeho národa, a vsadil ne na přirozenou snahu Rusů spojovat se k práci, nýbrž na hrubou sílu – na administrativní donucení. Trockij si myslel, že rolník by neměl mít nic osobního, žádné záhmenkové hospodářství. Všechno, počínaje půdou a konče obydlím pouze kolchozní. Odměna za otrockou práci na společné půdě měla být minimální, aby nezemřeli hladem. A teď si vzpomeň, že na místní a střední úrovni řízení až do roku 1937 seděli utajení přívrženci světové revoluce – skalní trockisté. Představ si, co začali dělat v období kolektivizace, kdy při zakládání kolchozů jim byl autoritou ne Stalin, ale Lejba Trockij. Navíc se objevila možnost pod záminkou kolektivizace vytvářet v ruské společnosti nový chaos, a pod jeho zástěrkou zlikvidovat co nejvíc nenáviděných Rusů. Především výkvět ruské vesnice, střední rolníky, prohlášené za kulaky. Pro sionisty ničení gojů bylo vždy věcí bohumilou, tak se snažili jak mohli. A tyto tajemníci okresních a krajských výborů kašlali na Stalinův požadavek nedotýkat se hospodářství středních rolníků. Právě ty pronásledovali nejvíc, a samotné ruské rolníky – pracovníky posílali do vyhnanství na jistou smrt. Trockisté si domyslili, že s využitím kolektivizace jako mechanismu likvidace ruského středního rolníka by bylo možné odsoudit zemi k hladu a tím vyvolat novou občanskou válku. Je zajímavé, že celá jejich dravá smečka chápala, že za své činy se dříve či později bude muset zodpovídat, ale perspektiva nevyhnutelného krutého trestu je nestrašila. Horečně pokračovali ve své činnosti dokonce tehdy, když Josif Vissarionovič v roce 1937 po zjištění, že kolektivizace probíhá podle trockistů, a že ji vedou zjevné nepřátelé sovětského státu, požádal vládu, aby přerušila kolektivizaci a represe, které trvaly ještě přes rok. Je třeba říci, že kati ruských rolníků a kozáků se dobře pojistili. Aby se zbavili jakékoli odpovědnosti, zakládali ve vesnicích tak zvané chudinské výbory, a na jejich schůzích se rozhodovalo, kdo je kulak. A kdo byla ta chudina? Pamatuješ dědu Štičku ze Šolochovovy „Rozrušené země“? Hlavně ti. Co nechtěli pracovat. Zvláště na Uralu a na Sibiři. Pro ně všichni střední rolníci byli nenažranci a kulaci, tím spíš, že při rozkulačování, zase podle místních zákonů, dostávali část jejich hospodářství.

– Chytré! – neudržel jsem se.

– Chytré až vychytralé, – souhlasil starý. – Teď chápeš, co provedli „nepřátelé lidu“? Na vesnici zlikvidovali pracovníky, a z dědů Štičků zorganizovali kolchozy. Nyní přinutit pracovat přirozené lenochy, navíc zdemoralizované присvojením cizího, bylo možné jen donucením. Jak vidíš, Trockého koncepce se Stalinovi také hodila. Ale proti komu? Proti zmetkům. Sluhů svým původem. Stalina obviňují, jak prý mohl zbavit vesničany dokonce pasů. Kdyby jim dal pasy, hned by z vesnice zdrhli. Nechali by se někde najmout jako hlídači nebo hasiči, a můžeš pískat... Co myslíš, zachoval se Stalin spravedlivě k vesnicím z dědů Štičků?

– Určitě! – odpověděl jsem. – Když jste přátelé, ponoukání chtivostí a závistí, vypudili své pracovníky, pak laskavě zaujměte jejich místa. Učte se a pracujte jako oni!

– Uslyšev můj závěr, ochránce se souhlasně usmál.

– Časem se bývalí Štičkové, i když pod bičem, pracovat naučili. Většina kolchozů se proměnila ve významná agrární hospodářství, ale vyžadovalo to hodně času... A přišel rok 1937. Josif Vissarionovič měl jediného přítele, kterému plně důvěřoval a věřil. Byl to Sergej Mironovič Kirov. Ten také chápal, co představuje Trockij a vše, co je s ním spojeno. Spolu se Stalinem, jsa čestný a nepodplatitelný, připravoval trockizmu smrtelný úder. Ale předběhli ho. Kirova zastřelil ve Smolném fanatický vrah. Stejně jako v roce 1911 velikého Stolypina. Vrahovi také pomohla ochranka. Smrt Kirova napověděla Stalinovi, že nepřítel přechází do útoku. Další obětí bude on sám. A Stalin začal otevřený boj s trockisty. Mnozí naši historici se pokoušejí obvinít Stalina z toho, že nevinně postihoval maršály občanské války, jako byli Bljucher, Tuchačevskij, Jakir, Jegorov a jejich okolí, ale tahle svatá čtveřice byla jádrem trockistického spiknutí v armádě. Kdyby se Stalin o dva-tři měsíce opozdil, bylo by už pozdě. Zemi by zase zaplavila vlna chaosu, nových protinárodních represí. Fakticky Stalin

politickými procesy v letech 1937-38 zachránil náš národ před záhubou. Bohužel, tento fakt málokdo chápe, – povzdechl vědmák. – Aby si to člověk uvědomil, musí pochopit, co to je trockizmus, a poznat plány pánů Trockého ohledně nás, Rusů... Ale koho to zajímá? Pátá kolona mnohé skryla.

– To chceš říct, že u nás v SSSR zesílila pátá kolona? – přerušil jsem starého.

– U nás není jen pátá kolona, chlapče, ale celá nepřátelská armáda. Je v týlu a intenzivně pracuje. A druhého Stalina nemáme. Tehdy v letech 37-38 zatvřelí trockisté, přívrženci Kameněva, Zinovjeva, Bucharina, Tuchačevského, Jakira, Bljuchera a dalších odrodilců a otevřených nepřátel ze všech sil za sebou táhli na soudní lavici co nejvíce nevinných Rusů. Přitom se snažili vybírat ty nejčestnější, pořádné a milujících svou vlast. Chápali, že jejich sionisticko-zednářská hra skončila, proto dělali všechno možné, aby nadělali co nejvíce škod. Nebyl to spontánní jev. Jde tu o pečlivě zpracovanou psí-technologie. Dnes vzpomínáme a divíme se, kdo všechno se dostal za mříže. Takoví, jako Tupolev, Kurčatov, Rokossovskij a mnozí další čestní lidé, skutečně milující svou vlast. Kdyby se tehdy v SSSR objevil Ježíš Kristus, pomluvili by ho v první řadě. Tak, chlapče. Měl jsem to před očima a vím, o čem mluvím. Horší to bylo i proto, že mezi pracovníky tehdejšího NKVD bylo skrytých trockistů jako máku. Sě se snažili chránit, nevinné nutili, aby přiznali hrozné hříchy. Dovedeš si představit, co se dělo a jak se měl Stalin vyznat, kdo má pravdu a kdo je vinen? A přesto Josif Visarionovič a věci oddaní lidé z vlády mnohé vlasti potřebné lidi zachránili. V těch hrozných letech politických procesů se záškodníky Stalin denně dostával pytel dopisů. Během noci je pročetl. Kdy vůbec spal, není jasné. Známe však, že po přečtení dopisu se hned pouštěl do záchrany těch, kdo podle jeho mínění se dostal za mříže zbytečně, a bylo jich dost. Osobně zachránil Tupoleva, Rokossovského, Polikarpova, a mnoho dalších. Ti, co tyto lidi pomluvili, byli popraveni nebo uvězněni. Jeden starší Němec z Povolží mi vyprávěl, jak jeho rodinu rozkulačili a poslali do Narymského kraje k řece Čižance. Několik desítek ruských Němců a Ukrajinců zavezli do tajgy a ponechali je jisté smrti. Lidé neměli nic kromě oděvu a nějakého nářadí. Byl podzim, začalo pršet a brzy měl padat sníh. V narychlo postavených přístřešcích přesídlenci čekali na svou smrt, ale ta nepřišla. Jeden chlapec přišel k potoku a viděl, že je plný ryb. Lidé je hned začali lovit. S potravou se objevila i naděje. Do zimy si pořídili zmljanky, a na jaře se pustili do stavby osady. Místní správa na tu skupinu lidí zapoměla. Mysleli, že všichni zemřeli hladem. Jaký byl jejich údiv, když se po pěti letech dozvěděli, že si přesídlenci postavili v tajze osadu, pořídili si dobytek, zabývají se lovem, rybařením, a nežijí hůř, než ostatní. Hned sestavili dokument, že tato skupina lidí se skrývá před správou, nechce jít do kolchozu, atd. Přirozeně z oblasti přišlo nařízení obyvatele osady postihnout novými represáliemi. Znovu oloupit, vystěhovat, někoho uvěznit... Ale v osadě se našel jeden člověk, který napsal na ÚV o tom, co s nimi místní správa dělá. A co? Dopis se dostal do rukou Stalinovi, z Moskvy do oblasti přijela komise, a skončilo to tím, že místní správa se ocitla ve vězení. Více je už nikdo neviděl. A na jaře přijel zplnomocněnec, přivezl traktor a ještě nějakou techniku, pomohl s organizací kolchozu. Vedoucí místní samosprávy se stal jeho předsedou. Od té doby se život ve vesnici zcela změnil. To jsem ti, chlapče, povídal jako příklad. Dobrá, někoho napadlo, aby napsal, a kupodivu, dopis se neztratil, došel tam, kam byl adresován. A co, kdyby se to nestalo?

– Ty mi vyprávíš nějaké příšernosti. Copak se něco takového mohlo stát?

– Děly se i horší věci. Za to Stalin popravoval střední vedení, popravoval i pracovníky NKVD, kteří byli s takovými věcmi spojeni. Ve vedení represivních orgánů byl zastřelen trockista Žid Jagoda. S Kameněvem, Zinověvem, Rudzákem, Radekem a mnoha jinými. Josif Vissarionovič z nich vyrazil peníze, uloupené národu. Po soudu je všechny popravili. Je to spravedlivé, či ne, co myslíš?

– Myslím, že ano, – odpověděl jsem. – Víc to ani nejde.

– Zato dnes představitelé páté kolony dokazují, že Stalin byl hrozný despota, kat ruské země! Ne jejich židovští otcové a dědové, ne sionisté a trockisté byli katy, ale on, který jak mohl, chránil svůj národ přen nevyhnutelnou zkázou. Mnozí komunisté říkají, že se Stalin dopouštěl chyb a omylů. Ani jedno, ani druhé... Celé jeho neštěstí bylo v tom, že ve své podstatě byl příliš měkký...

– Měkký? – podivil jsem se.

– Ano, příliš mnohé litoval. Ale to už je jiné téma. U ní se nechci zastavovat. Před válkou Stalin očistil od trockistické nákazy sovětské ozbrojené síly, ale zase ne ode všech. Leckdo z vlivných trockistů v armádě zůstal. Velitel Západního vojenského okruhu generál Pavlov... A nejen on. Na střední důstojnické úrovni lidí, připravených zradit, a přejít na stranu protivníka, bylo dost. Nechtěli odpustit Stalinovi ani přítele Německa Tuchačevského, ani jeho šéfa a soukmenovce Trockého. O tom se v naší době také nemluví. Ale ať zkusí vysvětlit nepřenesené před německým útokem letiště, z ničeho nic rozmontované tanky, u hranic soustředěné strategické potravinové sklady a obecné zrádčovství středního důstojnického sboru na začátku války. Víš přece, že jen v prvních měsících války Němci vzali do zajetí přes 3 milióny našich vojáků. Myslíš, že se ruští vojáci sami vzdávali? Samozřejmě ne. Jen uposlechli rozkaz svého důstojníka. Vzpomeň si na válku s Napoleonem v roce 1812. Měl Napoleon mnoho ruských zajatců?

– Upřímně řečeno, o ruských zajatcích jsem nikdy neslyšel.

– Však také žádní nebyli, – řekl ochránce, – s výjimkou raněných... Víš proč? Protože mezi ruskými důstojníky nebylo zrádců.

– Zednáři tehdy v Rusku ještě nebyli, a Židy do armády, zejména do důstojnického sboru, nebrali, – začal jsem si připomínat historická fakta.

– Ano, tak to bylo, – potvrdil starý. – Teď chápeš sílu Židů a jejich posluhovačů zednářů. Passionární sílu svazu degenerátů. Prakticky neviditelný kolos, jehož hlavní zbraní je lež různého druhu. Lež o všem. O minulosti, současnosti i budoucnosti. Oceán lži a přetvářky, totální podplacení, jed a dýka. A takové síle, přičemž v jejím rozkvětu, zakroutil krkem Soso Dzugašvili. Nechci ti vykládat o našich vojevůdcích. Někdo považuje za největšího стратега G.K. Žukova, jiní vyzvedávají Rokossovského. Podle mého mínění Žukov byl skvělý organizátor, K.K. Rokossovskij byl nepřekonatelný stratég. A oba dobře doplňovali Stalina.

– Tak počkej, – přerušil jsem starého. – Jaký byl Stalin velitel, když dopustil nenadálé přepadení?

– Stalin ho nedopustil. Týden před útokem znal jeho datum, a dal generálnímu štábu příkaz připravit se k odporu. To, že generální štáb nezvládl tento úkol, není vina Stalinova.

– Tedy i zde Josifa Vissarionoviče pomluvili!

– Ano, – přikývl starý. Za války se Stalin projevil nejen jako významný politik, ale i vojevůdce, a to uznávají i jeho protivníci. S ním bylo vše jasné. Jinak to nemohlo být.

– Proč? – nepochopil jsem.

– Protože Stalin byl voják. Které jádro vědomí se otevírá ve druhém nejvyšším stavu?

– Jádro boha distribuce – Streboga, vzpomněl jsem si.

– A Stalin za války už byl ne vojákem, ale něčím vyšším.

– Ze slov vědmáka mě polilo horko. Védický žrec v těle Gruzína a v postavení vůdce národů doslova z trosek vytváří zničenou říši. Potom hubí nepřátele, zároveň provádí industrializaci, buduje mohutnou armádu, a v době útoku sil západu na říši ji dovedně řídí. Jeden proti všem! Proti pánům Židů a zednářů. Proti bankéřům a politikům s jejich posluhovači. Proti silám, speciálně vytvořeným pro válku s obrozeným Ruskem, v čele s fašistickým Německem! Kolosální!

– Už ti dochází, kým byl Stalin pro náš národ? – uslyšel jsem hlas vědmáka.

– Už začíná, – odpověděl jsem.

– Kromě politických a válečných vítězství byla u Stalina i jiná vítězství. Za pět let pod jeho vedením byly likvidovány následky ničivé války. Přitom SSSR si nevzal na Západě ani jeden úvěr. A pseudospojenci nabízeli. Finanční oprátka byla připravena. Ale Stalin ji nenasadil na krk Ruska. Vzal si půjčku u svého lidu, a po obnově národního hospodářství ji vrátil. Za Stalina začala nebývalá výstavba měst. To není žert, za dvě pětiletky se počet městského obyvatelstva zvýšil o 50 miliónů. Industrializace si vyžadovala pracovníky. A vesnická chudina, která si nenašla místo na vesnici, si je našla ve městě. Ať zkusí naši současní vládcí postavit tolik obydlí, jako bylo postaveno za Stalina.

– Ale vždyť stavěli hlavně komunálky, – vzpomněl jsem si.
 – No a co? V komunálcích se lidé učili přátelit a chápat své problémy. Kdo žil v komunálcích, ten to dobře ví. Lidé žili pohromadě. A jakým se za Josifa Vissarionoviče stal rubl? Skutečně zlatým. Zásoba zlata v zemi byla ohromná.

– Díky vězňům z Gulagů, – dodal jsem jízlivě.
 – Ano, díky jim, holoubkům. Z ničitelů Stalin udělal budovatele. Kdo jen v Gulagách nepracoval! Bývali eseři, anarchisté, kadeti, plamenní revolucionáři. Jak vidíš, tito degeneráti, duchem sluhové a nedotknutelní se také hodili. Většinou to byli zednáři. Jen si říkali všelijak. Stalinova finanční politika byla pro západ smrtelná. Sovětský rubl byl zajištěn, jejich libry a dolary byly potištěným papírem. S rublem konkurovat nemohli. Aby mohli vést rovnocenný obchod s SSSR, země Západu se musely vrátit ke zlatému standardu. Co to znamenalo? Likvidaci poloviny, a někdy i více své peněžní masy. Bez obchodu s námi jejich ekonomika žít nemohla a nemůže. Kdyby nezničili své falešné peníze, začal by určitě finanční kolaps. Zřítí se celá ta nafouklá transnacionální bankovní finanční pyramida, vybudovaná na podvodu a krvi. Vážný nedostatek peněz v západních zemích vyvolá takové nepokoje, které mohou rozpráshit celou jejich vychvalovanou civilizaci... Kdyby Stalin žil ještě tak deset let, mohlo by se to stát. Ale velkého člověka zavraždili. Na likvidaci Stalina, jak se zjistilo, Západ vynaložil kolem 4 miliard. Vrahové pracovali v tajných službách. Byli navzájem spojeni. A hybnou silou bylo nejen podplácení, ale i zoufalství. Řeknu ti, co je známo jen špičkám. A neptej se, odkud to vím. Důležité je, že to je pravda. Židovští bankéři, jejich jména jsem uváděl, dávali peníze Leninovi, Trockému a spol. ne jen tak. Uzavřeli s nimi smlouvu, že po příchodu bolševiků k moci bude Krymský poloostrov a přilehlé země Ukrajiny předán židovskému státu. Vznikne tam nový Izrael a Rusko bude jeho kolonií. Teď chápeš, proč Židé začali požadovat Krym po Stalinovi.

– Požadovat původně ruské země, navíc prolité ruskou krví? To by znamenalo, že Rusko vybojovalo Krym na Turecku pro Židy?

– Vypadá to tak, – pokrčil rameny vyprávěč.
 – Dobře to vymysleli. Lázeňskou zónu, kousek ruských subtropů.
 – Je to tak. A kdyby k moci přišel Trockij, Krym by jim vydal, protože mu Západ ze všech sil pomáhal. Dokonce vypěstoval pro neutralizaci Stalina, Hitlera...

– Začínám chápat, – přikývl jsem. – Když přišel k moci Stalin, poslal všechny ty drzouny s jejich právem na Krym k čertu. Na nějaký čas jejich dravá smečka ztichla. Sionistická centra chápala, že kdyby znova požádali o Krym, mnozí jejich agenti nejen v SSSR přijdou o hlavu. Teď vsadili na Hitlera. Ten vybojuje prostor jakoby pro Německo, potom se ho zbaví a Německou říši si podřídí. Židé k tomu měli vše potřebné. Především válečnou sílu USA. Ameriku budovali zednáři jako zajištění válečné síly pro světové židovstvo... Ale v boji dvou árijských říší díky Stalinovu géniu jsme porazili Německo a jeho spojence. Chápeš teď, proč na západ mluví o svém vítězství, a ne našem?

– Aby svět přišel k názoru, že se vznikem fašismu on, Západ, nemá nic společného...
 – Ale vraťme se ke Krymu. Po obnově válkou zničených měst, i na Krymu, transnacionální korporace znovu požádali Stalina o poloostrov.

– Takže si počkali, až vše znovu vybudují, aby přišli k hotovému, – vyhrkl jsem.

– Co se divíš? Podle Talmudu lidmi jsou jen Židé. Jsme pro ně něco jako dobytek. Jak se mohou stydět před dobytkem? Vybuodovali jste zničené, dobrá! Teď to předejte nám. My jsme „vyvolení bohem“... A co vy? Pouze mluvící hmyz... – pousmál se starý.

– A jak zareagoval Stalin na jejich požadavek?

– Vysvětlil jim, že autonomní židovská republika je na východě SSSR už zřízena. A že Krym je původní ruská země, a že tam budou žít jen Rusové. Víš přece, že odtamtud vystěhoval krymské Tatary. A tehdy se transnacionálové znovu pokusili vytvořit v SSSR židovskou pátou kolonu. Především začali působit skrze židovky – ženy vysoce postavených členů sovětského vedení. Proč jen naši ruští muži z vlády si vybrali za ženy židovky místo ruských žen, to je zvláštní téma...

– A co udělal Stalin? – přerušil jsem ho.

– Všechny ty šílené židovské babky sebral a odsoudil. A jejich muže donutil nereptat, ale jaksepatří pracovat. Bouřícím se ruským Židům se rozhodl pomoci. Darovat jim na výstavbu svého sionistického státu ostrov Špicberky.

– Ale to je za Polárním kruhem, – nezdržel jsem se. – To je jistá smrt!

– Zcela správně, jistá smrt! – Klidně řekl ochránce. – Ale jak dlouho se chtějí bouřit? Bez konce lhát a lhát, ničit peníze a lži národní kultury a potají vraždit? Stalin právě pohřbil jednoho ze svých nejvěrnějších soudruhů Ždanova – prvního tajemníka Leningradského oblastního výboru, který zemřel na předávkování léků. Zabili ho židovští lékaři. Odklidili ho včas, jako kdysi Kirova, právě když ho bylo nejvíce zapotřebí.

– Přesto jde mráz po kůži z toho rozhodnutí vysídlit Židy za polární kruh, – řekl jsem svůj názor.

– A desítky miliónů zabitých v době rudého teroru a války Rusů, vyvolané Židy? Později, v 60. létech se pokusili vše začít znovu. Krym byl jen zástěrkou. Vzpomeň, kdo po Stalinovi přišel k moci. Položid, poloukrajinec Nikita. Skalní trockista a zrádce. Odevzdat zemi Západu mu zabránila jen stalinská garda. Vzpomeň si na jeho reformy. Co se skrývalo za zvětšováním kolchozů? Zánik tisíců malých a zcela perspektivních vesnic. Je to jasný úder po zemědělství. Jako vždy, nejdříve se vytváří precedens. A potom s ním začnou bojovat. Proto se objevila celina. Chápeš? Nejdříve hospodářství rozvrátili, a pak ho chtěli od počátku obnovovat! Na jihu, kde panuje suchověj a písek. Co je to jiného, než škůdcovství? Tam zmizely peníze, našetřené Stalinem. A pak ta kukuřice! Sadili ji všude, málem i na Čukotce. Ale inerce, kterou země nabrala za Stalina, Chruščova svrhla. Jediné, co stačil udělat, bylo převedení skutečného socialismu na koleje státního kapitalismu, v němž teď žijeme. Brežněv zdědil rozvrácenou zemi, která v nic nevěří. Zachránit ji nebyl schopen. Zase proč? Protože Chruščov vytvořil maximální podmínky pro činnost skrytého zednářství sionismu. Fakticky obrodil to, s čím bojoval Stalin. Kdo vytvořil v SSSR rovnostářství? Ne Stalin, ale Nikita. Proč? Aby lidi materiálně srovnal tak, aby ztratili zájem o práci a tvorbu...

– Starý se na chvíli odmlčel, já také. To, co jsem slyšel o Stalinovi, bylo otřesné.

– Ach, kolik toho o Stalinovi nevíš, chlapče, – řekl šedohlavý. – Za život mu vděčí nejen Rusko, ale celá Evropa. Dnes křiklouni a prodejné stvůry z „páté kolony“ Stalinovi nadávají, že na konci války požadoval co nejrychleji útočit. Za každou cenu, bez potřebného množství paliva a dokonce střeliva. A nikoho nenapadne, proč toto útočení Stalin nařizoval. Požadoval to proto, aby Němcům nedovolil vyzkoušet novou tajnou zbraň, kterou nazývali „vunderbach“, což byla atomová bomba. Němci zamýšleli ji vyzkoušet nejdříve v Bělorusku, potom v Maďarsku a na Slovensku. Co by pak bylo s Evropou? Nacisté, vyrábějící sériově atomové bomby, by je házeli nejen na nás, ale na všechny, kdo by byl proti nim. Chápeš, jakou katastrofu se podařilo odvrátit rychlým postupem našich vojsk? Stalinovi by v každém evropském městě měli postavit pomník. Nejen za odvrácení světové revoluce, ale i za záchranu civilizace za Druhé světové války.

– To, co šedohlavý řekl o Stalinově neutralizaci německého jaderného programu, mě nešokovalo. Na jeho senzace jsem si už zvykl, a vyslechl jsem to klidně. Ale to, co jsem od něj uslyšel potom, mě opět srazilo.

– Odpověz mi na otázku, s kým bojoval Josif Vissarionovič celý život, když byl hlavou naší vlády?

– S Židy – sionisty a zednáři, – vyhrkl jsem.

– Ale vždyť se mezi nimi vyskytovali další dravci – i Rusové, i Poláci, i Lotyši, i Litevci atd.

– Pak tedy, s degeneráty, – podíval jsem se na starého.

– „Nedotknutelné“, hlavně psychopaty a zvrácence Židy za Stalina popravovali. Šudry – slouhy, různé násilníky, marodery a zrádce zavírali do táborů. Tam pracovali na kácení lesa, výstavbě kanálů, a dobývání zlata. Co myslíš, je tu vidět nějaká tradice?

– Zdá se, že oriánská. Protože každý zlodějíček, slouha s dravčí psychikou měl šanci něco pochopit a povznést se na úroveň stavu pracovníků. Šlo jen o jeho přání...

– Správně sis toho všimnul, pokýval hlavou děd. – Stalin se skutečně přidržel Oriánské tradice. To náš Andropov teď skalní degeneráty – disidenty vyprovází na Západ. Aby s pěnou u huby vyřvávali v rádiu „Svoboda“ a na jiných vlnách, jak je u nás špatně. Co je to za tradice? – zasmál se starý.

– Zdá se, že atlantická, – pokrčil jsem rameny.

– Vidíš, nikam jsme neodešli, všechno se na světě opakuje, jen na jiné úrovni. A teď ještě jedna otázka: líbí se ti filmy 30. let?

– Samozřejmě, líbí. Tam jsou opravdoví lidé!

– Řekls lidé, o nich budeme mluvit! – přerušil mě vědmák. První, co bylo ve vnitřní politice Stalina, byla katarze – očištění od nejrůznějších degenerátů, od psychopatů, lidí s přízemní materializovanou psychikou. Jen ti se mohou stát zrádci. Souhlasíš? – přikývl jsem.

– Druhým dílem Stalinovým byla výchova. Přesněji proměna zastrašeného a ubitého obyvatelstva Ruského impéria v občany prvního nejvyššího stavu. Stavů vajíš čili pracovníků.

– To by znamenalo, že Stalin usiloval o vytvoření vědecké společnosti?

– Sám chápeš, že podle oriánského vzoru. Proto ve stalinských filmech vystupují lidé nejvyššího řádu, – odpověděl šedý.

– Copak vše, cos mi tu vyprávěl, je pravda? – podíval jsem se.

– Proč bych si měl vymýšlet? Vzpomeň si na lidi stalinské epochy!

– Tak mnoho jich neznám.

– Věř mi, že znáš! Přitahují je peníze nebo věci? Ano, mají rádi život, život a svou zemi. Svou vlast, a ne peníze a věci. Mají zcela jiné hodnoty. Peníze pro lidi stalinské epochy byly jen prostředkem, ne cílem. Mluvím pravdu?

– Podle mého názoru máš pravdu. Jen nemohu pochopit, proč v stalinské době byli lidé jiní. Čistější, šlechtnější, chytřejší... Ale mám další otázku: co s druhým stavem. S vedoucími nebo vojáky? A s prvním – ochránci? Pokoušel se Stalin najít sobě podobné?

– Hrdiny ani žrece nehledají. Tyto dva stavy se v hotové podobě nerodí. Nerodí se ani vajíš – pracovníci. První, druhé i třetí je nutno vychovávat. Ale stačí-li pracovníkům, aby si uvědomili životní orientaci, pro vedoucí je nutno vytvořit podmínky pro probuzení kosmických sfér vědomí. Jádro nejvyšší lásky a jádro distribuce a součinnosti.

– Centrum Lady a Streboga? – zeptal jsem se.

– Ano tato dvě nejvyšší centra. Samozřejmě, s vynikajícími lidmi ze svého okolí Stalin pracoval i v tomto směru. Ale takových lidí bylo velmi málo. Prvním byl Kirov, druhým Ždanov. Proto byli oba odstraněni. Pro T.S. objevení se ve vedení SSSR lidí s nejvyšším vědeckým zasvěcením znamenalo konec nejen jejich plánů s ruskem, ale krach celé jejich

satanské pyramidy. Nevěděli si rady se samotným Stalinem, a což teprve se dvěma či třemi. To přirozeně nemohli dopustit. Kdyby se Stalinovi podařilo vytvořit sbor skutečných vůdců, a jednu či dvě osobnosti s nejvyšším zasvěcením, Sovětský svaz by ovládl celou planetu. A to bez války a násilí. Národy Západu i Východu by se k němu samy přidaly. A to by je zachránilo.

– A co náboženství? – zeptal jsem se. – Pokud si pamatuji, Stalin ji v roce 1941 obrodil. Ale ne védickou koncepci, ale křesťanskou.

– A správně udělal. Proto za něho církev byla podřízena státu. Právě křesťanská církev, očištěná od starozákonní náuky, se podle jeho zámyslu měla stát základem nového kosmického světového názoru. Jde o to, že Ježíš nikdy nebyl křesťanem, a žádné křesťanství nezakládal. Ty to přece víš. Byl to jen védický žrec, který se pokoušel vrátit zbylé Židy ke ztracené pravdě. A jeho učení je ve své čistotě védické. Vše se to mohlo stát. Ale T.S. se prostřednictvím Židů a zednářů dobře pojistily. Stalinovi se tedy nepodařilo najít spolubojovníky mezi těmi, kteří mu byli nejbližší: Molotovem, Malenkovem, Bulganinem, Žukovem atd. V nejlepším případě podle duchovní úrovně to byli pracovníci. Někdy ještě hůř. Například merodér Žukov, který si z Německa odvezl sedm vagonů věcí. Sám Stalin neměl nic. Dva vojenské pláště. Jeden pracovní, jeden slavnostní. Pár válenek, několik košil. Když ho pochovávali, nevěděli, do čeho ho obléci.

– Skutečně, volchvové nepotřebují nic, kromě pravdy, – povzdechl jsem.

– Pamatuješ slova Puškinova: „Volchvové se nebojí velikých vládců, a knížecí dary nepotřebují.“ – usmál se ochránce. – Mimochodem, víš, za jakým účelem papež Honorius III. poslal k Tamerlanovi-Timčakovi speciální oddíl templářů?

– Někde jsem četl, že k organizaci výpravy při nepokorné Rusi, která nepřijala katolictví...

– Ano. Vatikán se snažil silou Artanie, čili Sibiřské Rusi rozdrtit ruská knížectví, která odmítla přijetí katolictví. Tak řečeno, cizíma rukama dobít pohany a ovládnout celou Evropu. Ale papež měl ještě tajný plán. Pokřtít zajedno i samotné Tatary. Proto templáři pronikli do velení Čingischána-Timčaka. Ale nepřijeli, aby ho přesvědčili, aby v Artánii našli a vybili vysoce zasvěcené ochránce a žrece. Pravda, podlostí a věrolomností je všechny popravili, a vnuk Timčaka – Bátú porazil na hlavu spojené síly západu v Rakousku a Německu. Nechybělo mnoho a jeho tumeny mohly ovládnout Itálii a Francii. Německu mohl zasadit smrtelný úder věrný spojenec Hordy, novgorodský kníže Alexandr Něvský. V roce 1242 zároveň s útokem Tatarů na Evropu na hlavu porazil na ledě Čudského jezera rytíře Rigy a teutonské psy. A jak říkají německé kroniky, na Západě s Rusy a Tatary nezbyla skoro žádná vojska. Ale současný útok Tatarů a Rusů na Evropu překazily události ve velení kaganátu. Nečekaně zemřel strýc Bátúa, veliký chán Egej. Podle čínské transkripce Udegej. Jak se pak zjistilo, otrávil ho přívrženci Vatikánu... Jak vidíš, technologie stále stejná, proniknout co nejbliž k vládě a řídit ji. A když se manipulace nezdaří, musí ji zničit. Když Horda čili Artanie pozbyla své hrdiny a vysoce zasvěcené vládce, ztratila své orientační hodnoty. Pravda, katolictví nepřijala přes veškerou snahu papežských legátů. Časem se však přiklonila na východě k buddhizmu, na západě a na jihu k Islámu... Velká část hordy na Jaiku, Volze, Donu a na Kubáni časem přijala pravoslaví Sergeje Radoněžského... Tak jsem stručně pověděl o zániku Sibiřské Rusi. O jejím rozpuštění v turkském masivu. Proč jsem to vyprávěl? Abys pochopil měřítko tajné žido-zednářské války proti lidstvu. A abys chápal tragedii Stalina, když ztrácel své nejbližší. A vybrat další mu neumožnili. Proto se rozhodl nespokojené sovětské Židy vystěhovat na Špicberky.

– A zednáře popravít, – dodal jsem.

– Ano, popravít, – souhlasil starý. – Ale ještě pár slov o Stalinovi. O jeho přání dát svému národu vzdělání, duchovně ho obohatit, aby každá osobnost měla možnost otevřít svůj tvůrčí potenciál, a tím lépe sloužit svému národu. Ve 30. letech se po celé zemi postavily

tisíce škol. V mnoha městech univerzity a instituty. Například, moskevská Lomonosovova univerzita byla také postavena ve stalinské době. Kolik institutů a průmyslových škol vzniklo v sibiřských městech? A náš systém učňovského školství? Něco podobného ve světě neexistuje. Ale to bylo Stalinovi málo: na 19. sjezdu strany řekl, že časem každý sovětský člověk bude mít vysokoškolské vzdělání. Někteří i dvoje. A aby měl možnost zkusit své síly v různých směrech. A aby se lidé mohli učit při zaměstnání, je třeba zkrátit pracovní den na 5 hodin. O občanském profilu tohoto člověka lze mluvit nekonečně. On za to stojí. Ale teď, myslím, že máš načase. Jinak se do Kondinského za světla nedostaneš.

– Počkej, ještě mám pár otázek. tak kdo to jsou čeldoni, – zeptal jsem se.

– Sibiřští Rusové, kteří žili na Sibiři dlouho před příchodem Jermaka. Slovo „čeldon“ se překládá jako „lidé řek“, doslova žijící u vody a jezdící na člunech. „Čel“ znamená člun, loďka, „don“ označuje řeku nebo vodu. Přece znáš ruskou tradici – naši předci se vždy usazovali na březích řek.

– Dobrá, – přikývl jsem. – ale proč nazýváš sibiřské Rusy jednou Rusy a podruhé Tatary?

– Tak to tě trápí? – pousmál se ochránce. – Byli to Rusové i Tataři. Ty jsi zrovna takový Tatar.

– Já a Tatar?

– Ano, ty, protože žiješ na Sibiři neboli v Tartarii, od slova tartar. Zednářští autoři proměnili tartar v podsvětí, svět tmy a chaosu. A ve skutečnosti tartar znamená bezdný kosmos. Slo Tatar nebo Tartar znamená totéž, jako slovo „rusa“. Pouze „rusa“ ukazuje na příchod na Zemi z kosmických dálek. Už jsme o tom hovořili. Tak co, spokojen?

– V prostředí sibiřských Rusů tedy dlouho žila paměť o Orianě a o daleké kosmické minulosti?

– Až do 18. století. Teprve poté, co Petr 1. vykořenil zbytky Artanie-Sibiřské Rusi, na minulost začali zapomínat.

– Smutné věci mi nakonec vykládáš, řekl jsem, zvedaje se ze svého místa.

– Neobviňuj mě, sám ses ptal, – zvedl můj ruksak a smutně se usmál.

– Za několik minut jsme mlčky došli k loďce, do ní jsem uložil svůj náklad a vrátil jsem se ke starému. Stál vážný, a jak se mi zdálo, trochu slavnostně. A najednou moje ruce se samy zvedly a objaly vědmáka.

– Tak stačí, chlapče, nebo se rozbrečím, – zašeptal. – Opatruj se! Neslyšels toho moc. Ale na rok přemýšlení to stačí. Čekám tě v srpnu.

– A budu-li moci přijet dřív? – zeptal jsem se.

– Budu tě čekat každý den, ale bojím se, abys nezazářil. Dosud nejsi chráněn, jak se patří.

– Skočil jsem do loďky a odrazil od břehu. Motor nastartoval hned. Zamával jsem staříkovi rukou, přidal plynu a nabíraje rychlost, zamířil jsem na darované loďce ke Kondinskému. V ohbí řeky jsem se znovu ohlédl. Stařík stál nad strží a díval se za vzdalující se loďkou...

–

Kapitola 27

REVÍRNÍK

Starý měl pravdu: opozdil jsem se. Slunce se sklánělo k západu, ještě chvíli a skryje se za Uralským pohořím, a všechny jeho východní svahy se ponoří do soumraku. Na řece pak bude zle. Promění se v temný kaňon, obklopený stoletou tajgou, a ohýbající se stranou k Irtyši. Zatím zapadající slunce svými nízkými paprsky proráželo koruny stromů, bylo ještě světlo.

– Kéž bych stačil! – vrtalo mi hlavou. – Copak se budu muset motat po řece v noci? Ve tmě narazit na potopené dřevo a ještě v rychlosti, není žádná legrace. Můžu posloužit rybám jako potrava... Ale slunce jakoby cítilo mé obavy a skoro se zastavilo. Projel jsem už páté ohbí a ono stále svítilo. Šestá a sedmá zatáčka a najednou jsem vepředu uviděl „kazanku“, ani nevím, odkud se tam vzala. V loďce seděli dva muži. Zřejmě opozdilí rybáři či lovci. Když uviděli moji „amurku“, „kazanka“ přibrzdila. A když jsem je dojel, mávli rukou, abych je následoval. Zajel jsem za duralku a společně jsme vyjeli do soumraku nastupující noci. Chlapíci přede mnou cestu zřejmě dobře znali, a následovat je bylo potěšením. Na hladině řeky, černé jak dehet, byly výfukové plyny z motoru „kazanky“ dobře vidět. Rychlost jsme měli stejnou. Nakonec, asi za půl hodiny, vysvitla světla Kondinského. Konečně! – zaradoval jsem se. Teď zbývalo najít místo, kde přistát. Nestačil jsem se rozhlédnout, kam bych přistál s loďkou, jak ze tmy se vynořila „kazanka“ a dvě silné ruce zachytily okraj mé loďky.

– Hned bude vše v pořádku, chlapče, – rozlehl se dobrodušný bas. – Podle loďky vidíme, že jedeš od staříka, jsi tedy náš člověk. Hned všichni přistaneme.

– A skutečně, za minutu se obě loďky měkce dotkly břehu.

– Přivaž svou vedle mojí, a neboj se, motory u nás nekradou.

– Všecko bude v pořádku, – uslyšel jsem mladý hlas druhého chlapíka.

– Kam tě máme doprovodit? – zeptal se první.

– K Sergeji Borisoviči Bělych, – řekl jsem nerozhodně. – V Kondinském bývám často, ale kde bydlí, opravdu nevím.

– Tak půjdeme ke mně, – ozval se známý bas. – Jak jsem pochopil, loďka zůstane v mé péči. Mám ji odvézt ke starému, nebo nechat u sebe? – majitel sametového basu, místní revírník, který mě nějakým zázrakem objevil, to hned vzal za správný konec.

– Stařík řekl, aby loďka zůstala u vás až do mého příjezdu.

– Dobrá, tak se tedy stane. A teď půjdeme ke mně, do hotelu tě nepustím. Popijeme čaje a nakrmím tě výbornou uchou.

– S těmito slovy Sergej Borisovič vzal z „kazanky“ svůj ruksak, rozloučil se s kamarádem-rybářem, a po sotva znatelné stezce se vydal ke strži. Mlčky jem ho následoval. To je zajímavé, vrtalo mi hlavou, – „Zvěř jde lovcem do rány“. Setkání s revírníkem tedy také nebyla náhoda. Byl jsem u „zařikávače“ včelaře pouze tři dny. A jako bych se znovu narodil. A kolik jsem se toho dozvěděl! A on si myslí, že mi jen ukázal cestu. To základní na úrovni školky. Co jsme spolu rozebrali: tajemství jmen, přezdívek a příjmení. Čím se liší úděl od osudu. Stařík mi přehledně pověděl o starých civilizacích. O tom, že na naší planetě miliony let působí lidstvu neznámá, ale krajně nepřátelská síla. A že ta síla má mezi lidmi spojence, a mocné. Vykládal o tragickém zániku předchozích civilizací... O soupeření Oriany a Atlantidy... Plus o podmínkách objevení se na Zemi různých lidských ras. Ale co je hlavní v jeho vyprávění? Samozřejmě ne vznik Židů či jejich pánů, přeživších předchozí epochu. Tak tedy co? A teprve když jsme přicházeli k domu revírníka, se mi rozsvítilo: ano, starý mi nevykládal nic, co by už nebylo v mém nevědomí. Jinak bych od něho utekl jako před morem. Vše, co udělal, bylo, že osvobodil mou nevědomou rodovou paměť od kódů. Od toho programu, který do mne vložila naše chorá materialistická společnost. Ať vědmák mluvil o

čemkoli, jeho slova hned spouštěly v mém vědomí určité obrazy. Přičemž tyto barevné a do konce nepochopitelné obrazy často předháněly v mém vědomí myšlenky a slova starého, jimiž se pokoušel probudit mé vědomí. Nevědomí tedy spěchalo. Spěchalo, aby prostřednictvím obrazů, zvuků a vůní donést do mého vědomí to, co v něm bylo založeno. Ale proč k tomu nedošlo? Mihlo se mi hlavou. – Všechno tedy tkví v zámyslu. Svůj zámysl pochopit, co se ve světě děje, jsem spustil už velmi dávno. A právě to mě přivedlo ke staříkovi. A ten se stal jen spouštěcím mechanismem mého zámyslu. Tím potřebným zvukem, bez něhož se nevědomí prostě nemohlo obejít. Tak to je skrytý mechanismus poznání pravdy: pouze zámysl něco pochopit. Vášnivě přání postihnout dosud nepostižitelné. Jak je to jednoduché! Kdo si přeje slyšet – uslyší! Moje myšlenky najednou přerušil hlas průvodce:

– Tak jsme přišli. Běž dovnitř a nestyď se! Jak se jmenuješ?
 – Řekl jsem své jméno.
 – Mě znáš, takže jsme se seznámili definitivně.
 – Místní revírník bydlel ve standardním vesnickém dvojdomku, na kraji osady. Přivítala nás jeho usměvavá žena s chytrými očima. Hospodář byl statný pětatřicátník, vysoký s krásnými ruskými kníry a moudrými očima. V bytě bylo útulno, vonělo smažené jídlo. Nakonec mě oba usadili za stůl a nabídli masitá jídla. Tomu říkali popít čaj...

– Náš stařík je podivuhodný, – začal rozhovor revírník. – Víš, kolik si pamatuje pohádek a různých pověstí? Tisíce! Kdysi jsem u něho byl asi týden. A on mi vyprávěl každý večer. A stále nové a nové. Nechtělo se mi odjíždět. A léčí skoro všechny nemoci. A také zajímavě. Na některé se podívá a řekne: léčit tě nebudu, i kdy tě vyléčit mohu. Za tebou přišel „vyslanec“... Aby ho odvolali, proměň se. Až z tebe bude někdo jiný, můžeme si promluvit. K jiným a zvláště k dětem se chová jinak. A hned je začne léčit. Koukáš, týden – dva, a člověk je zdrav.

– A dávno přijel sem na Kondu? – zeptal jsem se. – Dávno, když můj otec ukončil průmyslovku a přijel na Kondu jako nový lovcí. Před takovými čtyřiceti léty.

– Dost dávno! – pomyslel jsem si.
 – Jo, už dávno. Nejdříve se usadil v ústí Kondy, potom se přestěhoval tam, kde žije dodnes. Sám si postavil dům, hospodářské stavby a potom si založil včelín. O ti to nevyprávěl? – zajímal se.

– Začali jsme hned mluvit o něčem jiném, – řekl jsem. – Na něho samotného nedošlo, proto se ptám.

– O jiném, – podíval se na mne revírník. – Tedy ne jako se všemi. To je ono. A loďku ti daroval. Tak to jsi jeho žákem. Je-li to tak, nikomu ani slova. Chápeš? A že se znáš s naším dědem. Ani v Chanty-Mansijsku, nikde. O staříka se začali zajímat. Nevím kdo, ale je to tak. Rozumíš mi?

– Při pohledu na vzrušený obličej revírníka jsem přikývl.
 – Stařík je neškodný. Je z něj jen užitek, ale někomu překáží. A ještě něco. Až k němu pojedíš příště, hned přijed' ke mně. Přímo z letiště. A k němu pojedíš mojí loďkou. To bude lepší. Já ty lumpy z policie a z KGB znám. V osadě mohou být jejich lidé. Kdo tě vzal k němu?

– Řekl jsem jméno.
 – To je náš člověk, – ulehčeně si oddechl revírník. – Ale příště tě nemusí vidět... Stařík k nám přijel odkudsi z východu. Buď z Amuru, nebo z Aldanu. Neptal jsem se ho. Zřejmě ho tam hlídali. A tak po stu letech zase...

– Po těch slovech nastalo chvíli ticho. Žena Sergeje Borisoviče odešla do sousedního pokoje, zřejmě mi připravovala postel. Proto Sergej Borisovič se mnou mluvil přímo a otevřeně...

– A proč se nebojíte mne? Možná i já jsem nastražená kachna? – nechtě jsem se zeptal.
 – Za prvé, ne „vy“, ale „ty“, – pousmál se inspektor. – A za druhé, před starým se neskryješ. Ten by cizímu loďku s motorem nedaroval. A teď, Juro, půjdeme spát. „Ráno je

moudřejší večera“. Už teď klímáš. Víím, že u staříka si nepospíš. On sám nespí víc, než čtyři hodiny denně, a jiným nedá... Zítřka tě dovezu až k vrtulníku svým služebním autem.

- Mám ještě věci v hotelu.
- Stavíme se pro ně. Stačíme to, – uklidnil mě Sergej Borisovič.

– Neusnul jsem najednou. Příjemně mě překvapil místní revírník. Ačkoliv jsme mluvili jen krátce, bylo vidět, že jsem potkal nevšedního člověka. Hluboký a moudrý pohled. Nic policejního, ani chlubitost, ani snobismus. Měl jsem takový dojem, že jsem se setkal ne s revírním inspektorem policie, ale s vysokoškolským učitelem, vyslaným za kdovíjaké hříchy na službu v ochrance. Stařík zřejmě Sergeji Borisoviči důvěřoval. Inspektor, podle toho, jak se ke mně choval, věřil nejen „zaříkáváci“, ale i všem, s nimiž se starý znal. S takovými myšlenkami jsem usnul. Brzy ráno mě probudil hlas Sergeje Borisoviče:

- Vstávej, Juro, nebo prospíš celou říši nebeskou.
- Jakou to říši? – zavrčel jsem, sotva oči otvíraje.
- Ale to mám takové pořekadlo, – zasmál se revírník. – Umyj se a jdeme snídat.
- Rychle jsem se zvedl, umyl se a přišel ke stolu.
- Víš, náš starý je z čeldonů – při snídani jakoby náhodou utrousil Sergej Borisovič. –

Proto zná mnoho. Vždyť čeldoni křesťanství nepřijali. Jakkoli se úřady snažily čeldony pokřesťanit, vše bylo marné. Někteří dokonce nosí kříž, ale když se zeptáš, co to mají na krku, říkají, že je to znak Slunce. To je pro čeldony bohem, Ježíš je prostě člověk, který mluvil pravdu. Jednou jsme se starým jeli nahoru na Taru. Včelař hledal mezi močály a lesy malou védickou osadu. V té osadě žili pohanští čeldoni až do roku 1972. Vesnička se nazývala Vánoční. Našli jsme jejich osadu, ale už bez lidí. Úřady nás předběhly. Na příkaz shora svatyně vestičanů byla spálena. Buldozerem srovnali jejich hroby-kurgany, ale zotročit tvrdohlavce se nezdařilo. Všichni odešli do nekonečných lesů a bažin Vasjugana. Jak jsme zjistili později, zmizelo přes 70 osob.

- A proč jsi nazval ruské ctitele Slunce vestičany? Co je to za slovo?

– Myslel jsem, že ho znáš? – podíval se na mne inspektor. – Existuje taková staroruská kniha, psaná ohnivými znaky, runami. Starorusky se jí říká Vesta. Kniha vědomostí o všehomíru a člověku... To je hlavní kniha védických Rusů. Proto je nazýváme Vestičany.

- Křesťany – biblisty, pohany – vestičany? – znovu jsem se zeptal.
- Ne pohanské Rusy, ale védické.
- Copak to není stejné? – zase jsem se zeptal.

– Škoda, že ti starý nevysvětlil rozdíl, – posmutněl Sergej Borisovič. – Musím ti to objasnit. Védický světový názor není náboženství. To není víra ve Stvořitele, ale jeho konkrétní znalost. Pohanství je zcela jiné. Nepožaduje znalosti o Tvůrci, ale slepou víru v něho. Fakticky je to fanatická víra v bohy, vzájemně nespojené, dokonce občas soupeřící. Všechny formy pohanství vyšly ne ze slunečné představy o Stvořiteli, světónázoru. Pohanství hraje tutéž úlohu, jako protestantismus v ortodoxním křesťanství. Tak co, jasné?

– Vzpomněl jsem si. Starý mi něco podobného vykládal, ale nějak mi to nedošlo, – zabručel jsem.

– Na Taru jsme jeli, ne abychom tam našli nějaké čeldony, ale abychom zjistili, co odchozí udělali se svými knihami. Od některých jsme se dověděli, že zachráněné knihy vědičtí Rusové odnesli sebou. Podle předpokladu starého měli i ohnivou Vestu. Měla 50 dílů, každý silný jako Bible, i tlustší.

- Odkud víš, kolik měla dílů? – zapochyboval jsem.

– Země je plná pověstí, – usmál se policista, vstáváje. Víš, proč jsem ti pověděl o naší cestě se starým a o zachráněných knihách? Aby sis to navždy zapamatoval. Může se stát, že uslyšíš povídky o „ztracených“ knihách. Nejspíš odešli na jeden z přítoků Vasjuganu, nebo Děmjanky... Ale co, půjdeme na tvůj vrtulník, převedl rozhovor revírník.

– Ještě jeden úkol, – pomyslí jsem si, vstávaje od stolu. – Zajímavé, kdo asi je ten policista? Také zasvěcený? Kolik jich tu je? Zřejmě mě vědmák poslal ne náhodou právě k němu.

– Když jsme přijeli gazíkem Sergeje Borisoviče na malé osadní letiště, už se tam sešli všichni, s kým jsem měl letět. Za minutu se z oblohy rozlehlo hučení vrtulníku.

– Tak na shledanou, – podal mi svou silnou ruku Sergej Borisovič. – Pamatuj, kdybych nebyl doma, vezmeš si moji „kazanku“. Nataša to ví. Upozornil jsem ji. Ty svítit nesmíš.. S těmito slovy zamířil k svému autu.

Kapitola 28

TŘETÍ VYPRÁVĚNÍ VĚDMÁKA. OVLÁDÁNÍ ZDRAVÍ. TAJEMSTVÍ TEMPLÁŘŮ. EGREGORY

Po práci mě čekalo nevelké turné. Nejdříve do rezervace Kondo-Sosvěnská, pak v Pečoro-Iljinskou a po měsíci do Chanty-Mansijska. Když jsem se nakonec dostal do svého bytu v Surgutě, uběhl celý měsíc. Celou tu dobu jsem přemýšlel o tom, co jsem slyšel od „léčitele“ a revírníka. To, co mi naložil starý, se mi ještě v hlavě neuspořádalo. A ještě úkol od Sergeje Borisoviče. Hledat knihy starých! Copak ty knihy opravdu někdo schovává? A tito někdo dodnes dodržují tradice předků. Abych si alespoň něco ujasnil a v něčem se vyznal, po práci jsem zasedl k tištěným vydáním. Na svou disertaci jsem myslel zřídka a úryvkovitě. Chtěl jsem na základě tradičních znalostí prověřit, zda se starý v něčem nespletl. Možná, že vše, s čím mě seznámil, je jen jeho názor, nic víc? Chtivě jsem hltal tehdy mi dostupné knihy světových dějin, psychologie, klimatologie, atd. podrobně mytologii starých Řeků, mystické pověsti Indie, Íránu, Tibetu, Číny, ale to mi nestačilo. Začal jsem hledat mýty starých Slovanů, ale k svému údivu jsem nenašel nic. Velmi málo z epochy křesťanství. Z toho všeho jsem nabyl takový dojem, že buď úplná mytologie ještě nebyla napsána, nebo je ukryta. A tehdy jsem požádal vedení, aby jako pro práci na své disertaci dostal služební cestu do Tomska. Chtěl jsem si prohlédnout knihy akademiků Pidopličko, Poršněva, seznámit se se spisy Platonovými, jeho středověkého následovníka Prokla, najít knihy Klimova, Debetze, Gerasimova a zkusit vyhledat první vydání třídílného „Poetického názoru Slovanů na přírodu“ od Afanasjeva. V Tomsku, plný bláhových nadějí jsem se hned vydal do knihovny TSU. Jak jsem se podivil, když moji žádanku na knihy Pidopličko slušně odmítli. Ukázalo se, že k seznámení s pracemi vědce-glaciologa se vyžaduje zvláštní povolení. O plných spisech Platona a Prokla řekli, že žádám sám nevěda co. Ani jeden, ani druhý filosof není úplně přeložen ani v angličtině. Tu to máš! – pomyslíl jsem si. Takže starý měl s Pidopličkem pravdu. Práce učeného glaciologa někomu nahoře vadí. Zajímavé, komu? Zřejmě ne kremelské z „domu seniorů“. Ti o Podopličkovi ani neslyšeli. Tak co, požádal jsem tedy o Afanasjeva, ale půjčovali to jen do studovny. Když jsem prolistoval první díl, bylo mi do pláče: nelítostně vytržené desítky stran!

– Zajímavé, co tam asi bylo napsáno? – pomyslíl jsem si. Stejně se mi dařilo s G. Klimovem, Douglasem Reedem. I to, i ono jen na zvláštní povolenku. Po tom všem jsem Stalinovy práce ani nežádal. Bylo to jasné. To, co říkal starý, se potvrdilo. Ale zájezd do Tomska nebyl marný. Alespoň jsem se seznámil, i když v omezené formě, s tvorbou Afanasjeva, a to už bylo něco. V práci a shánkách nepozorovaně uběhla zima a pak jaro. Přišlo léto. Jako havran krve jsem se nemohl dočkat své dovolené. Nakonec přišel očekávaný srpen. A já, šťastný a svobodný sedím v křesle „meteoru“, který mě veze po vlnách Obu ze Surgutu k Chanty-Mansijsku. V Kondinském jsem se téměř nezdržel. Když Sergej Borisovič viděl, jak spěchám, se jen usmál:

– Starý tě dávno čeká, viděli jsme se před třemi dny. Trochu mi vynadal, že jsem ti vyprávěl o Taře a Vánoce. Bojí se o tebe. Jedno neopatrné slovo a neštěstí se nezbavíš...

– Vždyť nejsem hlupák, chápu to. Více poslouchám, než se ptám. Život mě leccemu naučil, – uklidnil jsem revírníka.

– To jsi chlapík! Koukej, tu máš svůj motor a benzin. A to ti Nataša připravila na cestu, aby se ti veseleji jelo – podal mi uzlík s pirohy. – Moc spěcháš, ani na čaj ses nestavil.

– Znáš ten tvůj čaj, – mávnul jsem rukou. – Po takovém čaji se sotva od stolu zvedneš, ne to ještě někam jezdit!

– Za chvíli jsem byl uprostřed Kondy a věrná dvacítká nesla duralku revírníka nahoru proti proudu. Když jsem přijížděl k domu starého, stál na stejném místě jako před rokem, když jsme se loučili. Měl jsem pocit, jako bych nikam nejezdil. Stejně počasí, stejná stráž, stejný dřevěný roubený dům a stejný šedohlavý. Konečně loďka najela přídi na písek a silná ruka „zaříkávače“ ji vytáhla na břeh.

– Dej, ať se na tebe podívám! No, oči máš dospělejší... Zjevně ses změnil, – podával mi ruku. – Hned je vidět, že loňské rozhovory nebyly marné.

– Za tuto zimu jsem přečetl tolik knih, jako za minulých deset let, – ozval jsem se.

– To je chvályhodné. Rok uběhl v hledání pravdy. To znamená – ne nadarmo. A teď jako na Rusi: nejdříve lázeň, už je vytopena. Potom pohoštění a teprve potom otázky a odpovědi. Tak pojď do domu a hned do lázně. Já se pustím do snídaně – řekl šedohlavý.

– Ale vždyť jsem se před několika hodinami vykoupal v řece, – zdráhal jsem se.

– A kdo to viděl? Tak, taková už je tradice. Tak zanes věci do svého pokoje, spěchat nemusíš, jinak nestačím připravit stůl.

– Odporovat starému bylo zbytečné. Proto jsem zanesl svůj ruksak do domu, a zamířil do vytopené lázně. Když jsem z ní vyšel, stůl byl prostřen a svátečně oblečený vědmák me čekal na lavici.

– Nejdříve zajdi do světnice, přivítej se s ohněm. Hořel tu bez tebe celý rok. Dávno jste se neviděli, řekl starý zcela vážně.

– Jak jsem pochopil, pro něj byl oheň znalostí živým nositelem vědomí. Když jsem přistoupil k voskové svíčce, zdálo se mi, že se její plamen zachvěl, zvětšil a začal se trochu kroutit. – Co to s ním je? – mihlo se mi hlavou. – Copak na mne tak reaguje?

– Vidíš, oheň znalostí tě poznal, – uslyšel jsem za sebou hlas vědmáka. – Tvé vnitřní světlo a tento plamen jsou spolu spojeny. A je vidět, že tě vidí rádo. A skutečně jsi nestrávil rok zbytečně. Tvůj potenciál velmi zesílil. Oheň svíce to cítí...

– To stačí. Viděli jste se, tak ke stolu. Jistě máš hlad, chlapče?

– Upřímně řečeno, ano. – Obrátil jsem se ke starému. – Celou cestu jsem nejedl.

– Tak sedej a nenech se přemlouvat.

– Sedám a poslouchám, – zasmál jsem se a vysypal na stůl pirožky ženy Sergeje Borisoviče. – To je pohoštění od zajíčka, co jsem potkal cestou...

– Znáš toho zajíčka. Jmenuje se Nataša, – usmál se starý. – A mimochodem, pirožky nedělám rád...

– Po snídani a aromatického bylinkového čaje se vědmák zeptal:

– Připravil sis mnoho otázek? Vidím, až dost. Tak nejdříve ty lehčí, ale ber v úvahu, že potom se pustíme do vážné věci. Ta je hlavní, a ne žvanění. S prázdnými řečmi musíme rychle skončit.

– Ale těch bylo málo, vždy jsme mluvili o vážných věcech, – zasmál jsem se.

– Tak spust', poslouchám, – usmál se stařík.

– Mám takovou otázku, – začal jsem, – minule jsi mě zaujal procesem degenerace, takže jsem si začal vést statistiku, kde a v čem se tento proces v naší společnosti projevuje. A zjistil jsem, že doslova ve všem: v jakékoli činnosti člověka, ať dělá cokoli, působí záměny, přičemž zpravidla několik. A všechny jsou zaměřeny, ne-li na zničení, tak na maximální zjednodušení. Vezměme, například, oblast kultury. Kde je dnes klasika? Kam zmizela národní lidová tvořivost, naše národní kultura, jejíž kořeny vyrůstají z duše národa? Dnes klasiku vnímají jen vyvolení, a ještě v 19. století ji vnímali mnozí. Zbytky lidové tvorby se zachovaly jen v zapadlých vesnicích a na jevištích kulturních domů v kolektivech umělecké tvořivosti. I klasiku i lidovou kulturu jak na západě, tak i u nás pohltilo monstrum masové kultury. Uměle vytvořená příšera, jejíž hlavním úkolem, soudě podle toho, co vidíme, je zničení citu pro krásu v člověku...

– Převedení člověka rozumného v člověka primitivního...- doplnil mě starý.

- A něco podobného všude a ve všem.
- Hlavně tam, kde hlavní hybnou silou není intelekt, ale lidská duše, – doplnil mě stařík.
- A čemu se divíš? To je normální. Působí určité psychologické technologie...
- Nesouhlasím v tom, – přerušil jsem starého, – že takovou jemnou prací na degeneraci se nemohou zabývat nějaké pytle peněz. To není jejich úroveň. Tu jsou zapotřebí vážné a velmi hluboké znalosti. A pak, peněžní matadoři se objevili nedávno – kdesi koncem 18. století.
- Ti lichváři a lidojedi vylezli na svět už za Nabuchodonozora, – opravil mě vědmák.
- Ale jejich moc byla omezena. Bezpochyby něco mohli, ale ne vše. A degenerace pozemšťanů reproduktivně probíhala i bez nich, – pokračoval jsem. Ledasco jsem četl o psychopatech z Wall-streetu. Zjistil jsem, že zákon o federálních rezervách v USA – jejich hlavním stanem byl zřízen teprve v roce 1913. V téže roce banka federální rezervy se dostala zpod kontroly vlády. Pomohl bankéřům prezident Wilson. Potom, před smrtí toho litoval... Ale ptáček byl pryč. Princ Bernard z Holandska zorganizoval Belderbergský klub, čili světové centrum tajné světové vlády po druhé světové. Třístranná komise a Rada pro vnější vztahy vznikly ještě později.
- Členové všech těchto organizací jsou podle úrovně duchovnosti v lepším případě šudři-sluhové, v horším psychopati-nedotknutelní. To chceš říci? – zeptal se šedohlavý.
- Právě, – přikývl jsem. – O čem svědčí fakt šílenství všech uvedených organizací? O tom, že tito bankéři jsou sami plody před tisíci léty nastartovaného procesu degenerace na zemi. Proto svalovat na ně to, co dnes sami pozorujeme, není správné. To, že financují degeneráty v kultuře, umění a ve vědě je nesporné! Že peněžní pytle vytvářejí aureolu proslulosti a slávy pro nezmary, je také pravda. Na Západě mají pod finanční kontrolou všechny masové sdělovací prostředky. Kdyby nebylo jejich vlivu, „Beatles“ a „Rolling stones“ by nikdo ani neuslyšel. Říkám to správně?
- Ano, – potvrdil šedý.
- Ale nevěřím, že by byli teoretiky a strategy toho všeho.
- Ale vždyť jsme o tom již mluvili. Musíš vědět, že finančníci jsou jen vykonavatelé.
- Ale proč potom na prohnilem Západě píší, že základní příčina je v nich, protože vydržují a financují stovky soukromých institutů, kde vypracovávají technologie řízení lidské psychiky, rozbití tradiční kultury, umění, zavádění nových zákonů morálky atd.
- Tak to tě trápí, – usmál se ochránce. – Nevěříš, že tyto instituty pracují?
- Ne, věřím, že to funguje, ale myslím, že strategii neurčují oni. Vědecko-výzkumná centra mohou řešit jen dílčí, konkrétní úkoly, spojené s nuancemi naší současné doby. Chápu to správně?
- Správně, – pokýval hlavou vědmák. – Všechny tyto instituty pracují na objednávku shora, a správně uvažuješ, že peněžní pytle jsou řízeny, ale řízeny dovedně, aby neztratili přesvědčení, že jen oni jsou hlavní, a jiných pánů na světě není. Jinak bohatí hlupáci ztratí nadšení. Musí vkládat své peníze do procesu destrukce, upřímně věřice, že vše co dělají, jsou jejich vlastní plány. A ještě jedna nuance. Bankéři nesmějí mít právo na plnohodnotné vzdělání, jinak by se mohli domyslet, co se na Zemi děje. Kdo je vytvořil, k jakým účelům, a jaké idejí slouží jejich peníze. Proto děti bankovních magnátů učí ve zvláštních vysokých školách typu Harvardské a Kambridžské univerzity. Ty mají status nejprestižnějších. Ve skutečnosti dávají jednostranné vzdělání se zaměřením na přesné vědy. Mezi tou finanční společností také nejsou více méně chytří, kteří by chápali, že jejich rukama někdo neznámý a mocný shrabuje bohatství, a že jsou jen pěšáci, kterými někdo pohybuje, jak chce.
- Ne zcela pěšáci. – zastavil mě vědmák. – Jsou i důležitější figury. Pěšáky jsou spíše členové vlád... Bankéři jsou mocný akumulátor energie a páni si jich váží. I když je neodměňují. A zda si myslí, že někomu slouží, o tom jsme už mluvili. Snad si to někdo

domyslí, ale co z toho? Z Egregoru není cesta zpět. Jinak bude zle. Ti, kdo chápou, nařikají, ale svou funkci plní, jiné cesty není.

– Děkuji. Tím jsi mé pochyby ohledně finančníků odvál. Je mi jich upřímně líto. Jakoby mnohé mohou, ale jsou to otroci něčí ideje.

– A oddaně jí slouží, – zakončil ochránce.

– A ještě jedna otázka mě trápí. Odpověď na ni jsem v našich sovětských knihách nenašel. – Jde o rytíře – templáře. Minule jsi vyprávěl, že tito templáři, posláni Vatikánem do hlavního stanu Sibiřské Rusi sloužili na jedné straně Timčakovi-Čingischánovi, na druhé – římskému papeži a přitom lovili poslední žrece a ochránce starých znalostí...

– A co ti tu není jasné? – zeptal se starý.

– Nevím, kdo to byli ti rytíři a proč je ztotožňují se zednáři? Nic jsem o nich v knihách nenašel.

– Není divu, – pokrčil rameny stařík. – Kdo se unás zabývá historickou vědou? Buď vyvolení, nebo podplacení. Ani jedni, ani druzí skutečné znalosti o roli templářů v dějinách nepotřebují. Je s nimi spojeno příliš mnoho. A tak se jen vymlouvají. A zatím to s templáři není tak prosté. Řád vznikl za první křížové výpravy a po dobytí Jeruzalému se devět francouzských rytířů z družiny krále Baudoina I. se pustili do archeologie. Přes dva roky kopali v podzemí města. Hlavně kopali na místě bývalého jeruzalémského chrámu. Rytíři zřejmě něco hledali, něco, co dobře znali. A nakonec to našli. Podle legendy rytíři z podzemí chrámu krále Šalomouna vykopali nějaký poklad. Potom v tom podzemí byl založen rytířský řád templářů (ochránců chrámu). Taková je legenda. A teď otázka k tvé intuici. Co myslíš, co za poklad našli templáři v podzemí chrámu?

– Snad ne dědictví dědy Enocha? – vypálil jsem bez rozmýšlení.

– Něco podobného, – záhadně se podíval ochránce. – A tvůj předpoklad lze zdůvodnit. Za-prvé. templářům se dostala do rukou technologie úvěrově-finančního systému na Zemi, a za-druhé, získali z ničeho nic pohádkové bohatství, především ve formě stříbra. Proto, když řád přešel do Evropy, byl velmi zajištěnou organizací. A několik slov o templářském stříbře. Víš, co ukázala chemická analýza? Že stříbro templářských rytířů je původem z Peru.

– Copak je to možné? – podrblal jsem se ve vlasech. – Pokud vím, rytíři se nezabývali mořeplavbou.

– Nezabývali, – souhlasil stařík. – Ale jejich stříbro je jen z Peru a Bolívie. A toho stříbra bylo tolik, že jím zavalili celou Evropu. A v celém katolickém světě i za jeho hranicemi: v Palestině a v Malé Ázii, templáři s jeho využitím založili své banky. Navíc, jejich lichvářské domy byly spojeny do jednotného finančního systému. Templáři jako první zavedli směnky a dlužní úpisy, díky nimž peníze, uložené v jejich bance, bylo možné vyzvednout kdekoli: v Německu, Polsku, nebo v Jeruzalémě. Slovem, všude, kde se prostíralo jejich finanční říše. Teď chápeš, proč je zničili?

– Myslím, že ne...

– Tak přemýšlej.

– Snad se někdo nepolekal, že rytíři s jejich rozmachem mohou převzít iniciativu od Židů?

– Bezpochyby! – bouchl vědmák rukou do stolu. – Templáři si přisvojili, co jim nepatřilo, a začali se zabývat tím, čím se měli zabývat jen „vyvolení“... A dařilo se jim to...

– A stříbro, – začal jsem trápit starého, – jak se k nim dostalo?

– Sám to nedomyšlíš? Odkud by se mělo vzít, když v té době větší loďstvo měli jen Janov a Benátky. Ale ani ti, ani oni se neplavili mimo Středozevní moře.

– Tedy našli poklady lidí předchozí civilizace?

– Můžeš konkrétněji?

– Podle všeho asi Atlantidaňů, pokud si pamatují, poslední křížové výpravy směřovaly ne na Svatou zemi, ale na Egypt, tam, kde mohly být pohřbeny poklady zaniklé Atlantidy...

To znamená, že kromě znalostí o bankovníctví a vytvoření bankovních peněz, rytíři našli v podzemí také mapu s přesným uvedením, kde je ukryto stříbro, nezbytné pro vytvoření úvěrově-finančního systému...

– Teď ses trefil, – spokojeně zabručel šedohlavý. – A jaký je závěr?

– Jednoduchý, – rozhodil jsem rukama. – Ať chceme či ne, rytíři našli část dědictví mudrce Enocha.

– Teď chápeš, proč templáři rádi odjeli do hlavního stanu sibiřských Skythů neboli Tartarů?

– Chápu. Od začátku začali hrát vlastní hru. Nepotřebovali ani papeže s jeho kardinály, ani tatarské žrece-ochránce. Vatikán omezoval jejich činnost v Evropě, a žreci v Ázii, – vyvodil jsem.

– Vidíš, i beze mne se vyznáš, – zavrčel vědmák. – Teď chápeš, proč Sibiřská Rus čili Artánie vyslala své síly do Evropy.

– Ještě ne, – přiznal jsem se.

– Víš, chlapče, tu bylo tolik intrik, že nevím, čím začít, – na chvíli se starý zamyslel. – Na jedné straně se papež Honorius III. rozhodl s pomocí Hordy pokatolčit ruská knížectví. Kromě toho zamýšlel přivést k přijetí křesťanství i říši Timčaka Čingischána. Proto poslal do Hordy templáře, ale zároveň s nimi nejspolehlivější misionáře. Misionáře v Hordě ihned popravili. Templářů se nedotkli. Timčak je potřeboval jako tlumočníky a znalce západních zemí a jako odborníky na sestavení obléhacích zařízení. Ale pohráváje si s templáři, Timčak chápal, že s nimi nemá společnou cestu. Zřejmě chápal, co chtějí, a oč usilují. Už jsme mluvili o vpádu do Ruska vnuka Timčaka – Bátúa. Útok Sibiřské Rusi byl namířen především proti těm knížatům, kteří u sebe násilně zaváděli křesťanství. To Karamzin a jemu podobní vymysleli pohádky o nezměrném utrpení národa. Vážně byla postižena postižena prozápadní knížata: rjazaňský kníže, příbuzný byzantského císaře, kníže Jurij Vladimírský, křesťanský fanatik a jiní. A co bylo potom, po likvidaci křesťanské nákazy na Rusi? Mimochodem, z dvoust set ruských měst Tataři spálili jen čtrnáct, což není tak moc. Tak tedy, po vykořenění prozápadního knížecího spiknutí se Horda a Rus v podstatě sjednotily. Jak vidíš, co chtěla papežská kurie, Orda neudělala. Bátú všech, kdo na Rusi propagoval přijetí katolicizmu, vyhodil ven. Vzpomeň si, čím skončila válka s Hordou pro knížete vladimírského a náruživého prozápadníka Daniila Galického? Jeden skončil ve Švédsku, druhý v Itálii. Teď chápeš, proč se Západ za útoku Tatarů tak aktivizoval? Vatikán vsadil na sílu. K severozápadním hranicím Rusi byl přesunut Livonský řád. Podpořil jej řád Teutonský. Na severozápadní Rus byly vrženy síly Švédska a Dánska. Proto Bátú svému přijatému synu Alexandru Jaroslavoviči poslal na pomoc jeho duchovního bratra, svého syna Sartaka s tumenem těžké jízdy. Víš přece, že na ledě Čudského jezera bok o bok s vladimírcei a novgorodci bojovali i sibiřští Rusové. Všude tam jsou jejich společné hroby. A co je nejzajímavější, chána Hordy v jeho válce se Západem templáři podporovali. Ze všech sil se snažili nasměrovat Bátúovo vojsko na Vatikán, svého základního nepřítele, který je později zničil. Bátú, když viděl přípravy Západu k útoku na nepokořenou Rus, a pochopil spiknutí Vatikánu s prozápadními ruskými knížaty, v roce 1241 vrhl proti katolické Evropě svou armádu. Jeho vojska se skládala nejen ze sibiřských Rusů. Bylo tam i mnoho vladimírceů, rjazaňců, čerigoveců, kijevanů, volyňanů a dalších stejně tak Rusů. To vše lze najít v letopisech. Takže mluvím pravdu. První úder Hordy byl namířen proti Polsku. Armáda Bajdara (jak vidíš, jméno je ruské) porazila Poláky pod Šidlovcem, potom dobyla Krakov. Horda Polsko zcela dobyla. A co templáři? Jako dříve pomáhají Tatarům, jako průvodci, tlumočníci a dokonce vojenští velitelé. Dále Bajdarova armáda vtrhla do Slezska, na Moravu. 9. dubna 1241 v bitvě pod Lehnici Bajdar na hlavu poráží spojené polsko-německé rytíře. V té době armáda Bátúova porazila Uhry a jde na město Pešť. Ve druhé bitvě na řece Sítě Bátú zcela rozdrtil další maďarskou armádu. Král Béla se zachránil útekem. Hned potom Horda dobyla

Pešť... Armáda Kadana (další staroruské jméno) v zimě 1242 dobyla Slovinsko a Chorvatsko, potom padlo Srbsko, Bosna a Bulharsko. Na řadu přišlo Rakousko. A všude na tažení Bátúa Evropou mu pomáhali věrní templáři. Ptáme se proč. Protože čekali útok Hordy na Itálii. Templáři toužili po zničení papežství. Proto zorganizovali svazek Bátúa a německého císaře Fridricha II. proti Itálii, Francii a Vatikánu. Vzniká otázka, proč Fridrich Hohenstauffen se najednou stal přítelem a spojencem Bátúa. Je to jednoduché. Byl to totiž védický Němec. Ještě v mládí se zřekl křesťanství a vrátil se ke starému náboženství. Dokonce jeho rodina byla polygamní. Vše, co vyprávím, chlapče, můžeš najít v letopisech. Nejen v našich, ale i v německých a italských. Teď chápeš, proč se Horda nevydala do Německa, ale všechny síly vrhla na jih, k pobřeží Jadranu a do Itálie. Fridrich, německý císař, byl věrným spojencem. Chápeš už teď, proč po „ledové bitvě“ kníže Alexandr Jaroslavovič neposlal síly severozápadního Ruska na Německo... On bojoval s rytířskými řády, ne s německým císařem, svým spojencem...

– A co se stalo pak? – zastavil jsem starého, – proč ani Bátú, ani Fridrich ani Alexandr Něvský ničeho nedosáhli? Co jim zabránilo rozdrtit papežství? Vždyť síly Hordy a Rusi nepoznaly porážku?

– Dobít papeže a jeho smečku se nepodařilo, protože po porážce vatikánské armády na podzim 1242, kdy sám papež utekl do Francie, a spojené armády Bátúa a Fridricha se vydaly za ním, do hlavního stanu nepřátelských chánů na Volze v Saraji přišla zpráva o smrti velikého chána Savirů Udegeje, po jehož smrti v hlavním stanu začal bratrovražedný boj. Proto Bátú musel hned spěchat do Saraje. Jak vidíš, úder byl zasazen zezadu, kde ho nikdo nečekal. A pak začala řada nepochopitelných smrtí: v roce 1246 zemřel veliký kníže Jaroslav, po čtyřech letech jeho přítel a spojencem Fridrich II. Téhož roku zemřel Bátú a jeho nevlastní syn Alexandr Jaroslavovič. Jasně je jedno, že templáři s těmito úmrtími neměli nic společného. Tehdy už ani v sibiřském hlavním stanu ani v Saraji nebyli. Ti, kteří sloužili Fridrichovi a Hordě, se ukryli ve Skotsku, a snažili se být nenápadní, ale přesto jejich služby proti papežství nijak nemohou vykompenzovat to zlo, které způsobili bojem proti sibiřským védickým žrecům. I když, kdo ví, možná to na templáře jen někdo svedl.

– Ten, kdo se vypořádal s velikým chánem Udegejem a Bátúem?

– A se spojencem chána, císařem Fridrichem II. – povzdechl ochránce. – Potom papežové do kořene zničili rod Hohenstauffenů a nahradili ho rodem Habsburků. Přestože templáři byli pohádkově bohatí, a prostřednictvím své agentury dobře informováni o Vatikánu a jeho spojencích, v Evropě se našla síla, která se s nimi vypořádala. Říká se, že ve Francii je zničil Filip Sličný. On i papež byli jen vykonavatelé, proto také brzy zemřeli. Svědkové nejsou potřební. Templáře, kteří přežili, ochočili a předali k zednářům. Jedno je potěšitelné, že k jejich bohatství se nedostal ani Vatikán, ani král Filip...

– Možná se ho zmocnila ta neviditelná síla, která odrovnala Hordu, i Fridricha II. i hříšníky templáře.

– Zcela je to možné, – souhlasil starý.

– Zajímavé, co je to za tajná síla, která doslova za několik let odpravila na onen svět všechny hlavní nepřátele Vatikánu?

– To neštěstí nemuselo být, kdyby se na Rusi a v Hordě zachovali vědičtí žreci, – přečetl mé myšlenky ochránce. S jejich skonem se zřítíla kopule polní ochrany. A přeživší turkčiči šamani se vůli mohutného protivníka projeví jako bezmocní.

– Myslíš, že do toho boje mohli vstoupit i páni? – zeptal jsem se.

– Nejen mohli, ale jistě vstoupili. Své dítko katolickou církev, jejího šéfa a tajnou okultní společnost při Vatikánu temní žreci namohli přepustit osudu. I rukopis je stejný. Vzpomeň si: Amenhotep IV. – Achnaton, Alexandr Makedonský, Marcus Aurelius a jiní...

– No dobrá, co chtěli templáři, je mi víceméně jasno. Navíc jsi mě seznámil se svazkem Rusi a Hordy, jejich věrným spojencem Fridrichem II. a hlavně, s jejich společným bojem se Západem.

– Vše jako za dobrých sarmatských a hunských časů, řekl „léčitel“. – Když je moc špatně, vládnoucí elita Rusi se začíná ohýbat pod ideologickým, kulturním a vojenským náporům Západu, z Východu určitě přijde pomoc. Zpravidla následuje mocný úder Západu, který po kolikáté „pustí do gátí“ a stává se tichým a shovívavým. A tak v každé epoše. Vzpomeň si, odkud přišly čerstvé divize pod Moskvu ve čtyřicátém prvním! Ty zlomily hitlerovcům vaz. A nejen pod Moskvou, ale i ve Stalingradě...

– Mám ještě jednu otázku, – řekl jsem. – Z historické literatury jsem zjistil, že Lýdijci, Fénicičané, Tyrheni-Etrusci byli blízkými příbuznými, fakticky různými větvemi jednoho národa.

– Přidej sem Trojany, Pelasty, Filištíny a Kanaance, – přerušil mě starý.

– Tomu právě nerozumím, – pokračoval jsem. – Proč za války Kartága s Římem Tyrheni, Etruscineboli Russeni nepodpořili své příbuzné z Kartága, ale naopak Římany – poloárijské, polopaleoevropany a polosemity?

– To je ono! Zjistil jsi, že starý Řím by osídlen ne tolik Latiny, jako Semity, příchozími ze Sicílie, a paleoevropkými horaly Kartvely. Jsi chlapík. Jdeš na otázku ze všech stran. Právě ta výbušná směs vytvořila dravý římský etnos. Jinak by Řím neexistoval, – usmál se ochránce. – A na tvou otázku lze odpovědět snadno. Ty sám musíš znát odpověď.

– Kdybych ji znal, neptal bych se tebe, – načepýřil jsem se.

– Dobrá, Etrusci-Tyrheni vždy podporovali Kartágo, – nevšímaje si mojí repliky, pokračoval šedovlasý. – Správně sis všiml, že to byli blízcí příbuzní. Proč Etrusky nazývali také Tyrheny: protože část jejich předků se do Itálie přestěhovala z Fénického Tyrhu. A Tyrhos byl metropolí Kartága. Druhá část Etrusků přišla na Apeniny z Lýdie, třetí z Venecie. Opravdu to byly větve jednoho národa. Mluvili jedním jazykem – staroruským. Proto byli spojenci Kartága. Spolu s Kartágem Etrusci rozdrtili iberijský Tartus, ovládli Sicílii a Korsiku...

– Ale proč za Panských válek přešli na stranu Říma? – znovu jsem položil svou otázku. – Postavili mu také loďstvo a naučili bojovat na moři?

– Raději začni uvažovat, mládenče! O příčině přechodu etruského dvanáctigrádia na stranu Říma jsme už hovořili.

– Na toto téma jsme přece nemluvili, – rozhořčoval jsem se.

– Máš krátkou paměť, – povzdechl si ochránce. – Když Alexandr Makedonský zjistil, že v Kartágu se usadili Amonovi žreci, copak si myslíš, že si to nedomysleli etruští vládci?

– Tak v tom je zakopaný pes! – konečně jsem pochopil starého.

– Vládcové etruských měst spoléhali na zázrak. Ze dvou zel vybrali to menší, uvěřili, že římské legie mohou zničit ten virus. Ale přepočítali se. Ten se z Kartága rychle přestěhoval do Říma. Přebarvil se a rychle pronikl do římského Senátu. A s jeho využitím se pustil do likvidace Etrusků jako národa. Mimochodem, nemusíš věřit těm, kdo tvrdí, že Etruskové jako národ zanikli v prvních stoletích nové éry. Na řece Pád etruským jazykem mluvili ještě v 9. století. A dodnes mluví jeho současným dialektem. A tento dialekt se velmi podobá naší staré ruštině.

– No ne! Odkud to víš? – nechtě jsem se zeptal.

– Rozumíš, pobýval jsem v Itálii. . Dávno, ale myslím, že mezi potomky Etrusků se nic nezměnilo. Tak co, spokojený?

– Přikývl jsem. – Asi jo.

– Ještě máš nějakou otázku. Skončeme to s nimi a pustíme se do vážné práce...

– Poslední a pro tebe jistě lehká... – zvedl jsem ruku.

– Zase tvoje lehké, ty bývají právě nejtěžší... – zavrčel starý. – Tak co tam máš?"

- No, otázka se týká Židů... – začal jsem.
- Jak dlouho ještě o nich? Čím tě neuspokojují?
- Rozumíš, více méně čistokrevné znám dva, možná tři. Ale zajímají mě polokrevní.
- Za-prvé, pamatuj si, že čistokrevní Židé nikdy nebyli a nejsou. – Přerušil mě starý. Už do Egypta přišli ne jako Semité, ale jako hybridní indoevropané , přesněji Rusové. Proto s nimi začali pracovat žreci msta Annu, čili Heliopole. Naši současní Židé jsou z 90% chazarského původu. Tj., nemají v sobě ani kapku semitské krve. Podle genofondu to jsou Slované, trochu poznamenání Kavkazem. Pochopils?
- Pochopil, ale jak jim to dokázat?
- A proč bys jim to měl dokazovat? – podivil se šedohlavý.
- Jde o to, že všichni polokrevní a dokonce čtvrtkrevní z našich evropských chazarských Židů, kteří, jak říkáš, žádnými semity nejsou, se úporně považují na za Rusy, ale za Semity-Židy. Někdy modroocí, rusovlasí, a s bílou kůží, ruskojazyční, a přesto – Židé!
- A čemu se divíš? – zeptal se mě „léčitel“. – Všichni jsou pod tlakem dvou egregorů. Pod takovým lisem se i Mart'an prohlásí za Žida.
- Ještě další neznámý egregor? Znáš jen silové pole Jahve. Tys mi o něm populárně vykládal...
- Druhý egregor byl vytvořen podplacenými ortodoxními historiky. Vykládá o pochybné minulosti židovské rasy, o její výlučnosti, talentovanosti, o jejím božském původu, atd. Mezi Židy být Židem je prestižní. Co by ne! Národ, vyvolený bohem! Panský národ, který až se na Zemi zmocní vlády, získá všechna bohatství, vytvořená góji-poloopicemi. V podstatě totéž promývání mozků, jako za Hitlera! Hra na nejnižší pudy...
- A co hlas krve? Vždyť krev mají evropskou, a ne afro-ázijskou.
- Hlas krve působí u podvedených lidí jen v extrémních případech. Když se vytrhávají z tlaku těch sil, o nichž jsme mluvili. Ale k tomu je nutný velmi silný stres. Už jsme přece probírali, jak působí telepatický efekt termitišť. Egregor Jahve byl vytvořen k tomu, aby proměnil svobodný národ v hmyz. Páni nepotřebují svobodné a myslící Židy, potřebují polohmyz, pro který hlavním v životě jsou peníze a moc nad góji... Židé nejsou národ, to bys už měl pochopit. Je to náboženská sekta. Ale když křesťanské sekty žijí pod vládou jednoho egregora, Židé musí snášet tlak dvou chlebedárců. A oběma dávat svou životní energii.
- Copak nikdy nepochopí, že se musí spojit s námi, blízkými krví a kulturou a společně se pokusit povznést na úroveň lidí všechny hybridní pozemské rasy?
- Zkus jim to vysvětlit! Po nich se žádá něco jiného – převedení vědomí společnosti z duchovní hladiny v hladinu materiální.
- Ale to je cesta nikam. Fakticky do světa zvířat, ale ne lidí, – rozčílil jsem se.
- Tak to je. Cesta k duchovní smrti. Za zánikem ducha bude následovat smrt těla. Přece víš, čím končí pro vše živé zastavení evolučního procesu? – zakončil výklad ochránce.
- Proto z Židů dělají lídry společnosti. Něco jako kozly-průvodce na jatkách...
- Co tedy myslíš, že je neštěstí těch chlapců? Krví Rusů, přesvědčením Židů, – podíval se starý.
- Podvedený a duchovně okradený národ. Copak není nějaké východisko? Něco snad lze udělat?
- Východisko je vždy, mládenče. V dané situaci tkví ve zničení obou egregorů, kteří parazitují na Židech. Tehdy se Židé z judaistické sekty promění v plnoprávný národ. Tím vyvoleným národem, o němž kdysi snili žreci Heliopole. A ta doba není za horami. Mezi Židy je nemálo těch, kteří tomu, cos mi tu řekl, dobře rozumí. Bitva o budoucnost židovského národa již začala. Talmudistům a kabalistům už není sladce, a v budoucnu bude hůř... Netrap se, ruská krev v těch lidech řekne své slovo. A někdy my, Rusové, Němci a Anglosasové, spolu s Židy budeme slavit svátek vítězství nad ortodoxním talmudismem i sionizmem i chabatizmem. Jako dnes spolu s Němci slavíme Den vítězství nad fašizmem, – usmál se

vědmák. – S tvými „lehkými“ otázkami jsme doufám skončili, – řekl starý, vstáváje. Pojd' me ke strži, projdeme se po břehu. Řeknu ti, do čeho se pustíme. Na jak dlouho jsi přijel? – zeptal se přímo. – Na celou dovolenou.

– To je dobře, stačíme tedy hodně.

– Šli jsme podél strže po cestičce mezi mladými borovicemi a oba jsme mlčeli. Na obloze svítilo slunce, tu a tam plula oblaka, bylo teplo a klidno. Nakonec vědmák řekl:

– Zdraví nemáš zcela v pořádku. Nelíbí se mi tvoje ledviny. V mládí jsi je nachladil. Ani srdce není v pořádku. Je nějaké unavené. Víš, že se říká: „Ve zdravém těle zdravý duch.“ Pamatuješ řecké mýty o Hyperboreji? Pokud ano, víš, jak umírali seveřané?

– Hyperborejci byli podle pověstí téměř nesmrtelní. Když se jim život zprotivil, vrhali se z vysokých skal do moře a rozbíjeli se o vodu, – připomněl jsem si.

– Říkáš, když se jim zprotivil život... Tak chci dosáhnout toho, aby se i tobě život zprotivil.

– Jak to? – nepochopil jsem.

– Jednoduše, – zasmál se ochránce. – Když požiješ tři sta let, i ty se životem unavíš. Začneš hledat nějakou vyšší skálu, jako naši dalecí předkové...

– To myslíš vážně? – podíval jsem se na „léčitele“.

– Já vždy mluvím vážně, tak poslouchej a pamatuj, – zastavil se u padlé borovice starý. – Sedni si a snaž se mě pochopit. Ve třicátých letech se Bucharin zeptal akademika Pavlova, jak se má hodnotit smrt člověka ve věku 70 let? A ten mu odpověděl, že když člověk odchází ze života v 70 letech, má se na to pohlížet jako smrt kojence. Pak se Bucharin zeptal akademika na solidnější věk pro smrt – ve 150? A Pavlov mu přímo řekl, že když člověk umírá ve 150, pak takovou smrt je třeba považovat za vraždu. Svými slovy si podepsat rozsudek smrti. Ale to jsem poněkud odbočil. Proč měl veliký fyziolog takový názor na dlouholetost člověka? Protože dokonale znal životní potenciál toho, kým se zabýval...

– Z tvých slov vyplývá, že nás všechny zabíjejí? – zeptal jsem se.

– Správně uvažuješ. Skutečně nás zabíjejí. Přesněji, zabíjíme se sami a neuvědomujeme si to... Jak se to dělá, teď nebudeme rozebírat. Je to zvláštní otázka, vyžadující podrobné osvětlení. Teď o jiném. Jistě sis všimnul, že nejsem nábožensky založen?

– Ano, všimnul, – přiznal jsem.

– O čem to svědčí? O tom, že ve mně není nic pohanského, tím méně křesťanského. Nevěřím v boha, já ho znám. On je součástí mne samotného... Teď chápeš, jaké tradice se držím?

– Myslím, že té, které se drželi naši dalecí předkové. "

– Z Veliké Oriány, – dokončil ochránce. – Vše, o čem jsme spolu mluvili, bylo v rámci této tradice. Nu, nepřesnosti se mohou objevit. Ale není tu žádná mystika, žádné pověry. Chápeš?

– Myslím, že ano, – přikývl jsem.

– Takže od teďka tě začnu seznamovat s tou tradicí, kterou sám dodržuji. A tvým úkolem je vnímat ji.

– Tak vida, kým je můj dědeček? Ne starověrec, ani pohan, ale pokračovatel hvězdné tradice zaniklé Oriány! – mihlo se mi hlavou. Proto je pro něj vše „lehké a prosté“. Copak oriánská tradice se nepřetrhla? Vždyť uběhly tisíce let.

– Podíval jsem se na tvář starého: klidná, dobrá, posmutnělá...

– Mnohé zažiješ, chlapče, po rozpadu Svazu. To, co z něj zůstane, bude znovu převedeno na kapitalistické koleje, začne nepřátelství národů, možná i válka, ale nechci upozorňovat na to. Vše se časem upraví. A „čert není tak strašný, jak ho malují“. Jde o něco jiného: zároveň v osvobozeném a zotročeném Rusku začne naslepo hledání kořenů. Objeví se stovky nepohanských sekt. Bývalí ateisté a křesťané si navléknou ruské košile a svastiku. Znovu budou zpívat slávu Rodu, Perunovi a Ladě... Snad ožijí i oběti a tupé klanění před

idoly. Snad se nespletu v i v tom, že se najdou darebáci, kteří napíší falešné “slovansko-árijské védy“ a budou je vydávat za pravé. A hlupáci se, jako vždy, nechají podvést! Vše to bude nový útok tmářství a mysticismu: stačí věřit v jednoho boha, stačí věřit v Krista, přece jsme Rusové, vrátíme se k víře v Roda a jeho ztvárnění... Víra v síly živlů a síly přírody, a zase výzva k slepé víře v něco, víra ve Stvořitele a jeho pohanské anděly... A ani slovo o znalosti toho, v co by se mělo věřit. Stejná podstata, jen balení jiné. A nikoho nenapadne vrátit se ne k pohanství, ale ke skutečným znalostem o součinnosti informačních a silových polí, o zrození hmotného a přechodu všech forem v informace... Jinými slovy, vrátit se k oriánské hvězdné představě o vesmíru. Kde Nav je informace, Prav jsou zákony součinnosti všeho jsoucího, a kde jedním ze základních zákonů je zákon přiměřenosti... Co myslíš, proč to bude tak a ne jinak? “

– Protože se lidé odnaučili samostatně uvažovat a analyzovat... je pro ně prostší věřit hotovému. A to hotové jim, jako vždy, podsunou...

– Tak to je tvůj úkol, vynasnažit se probudit ty, kdo ještě není duchovně ubitý.

– A naučit pracovat s informacemi.

– Skoro přesně jsi to uhodl, Juro! Naučit z oceánu informací vykrytalizovat znalost. Chápeš, znalosti a ne prázdno... Začali jsme mluvit o oriánské tradici dlouhověkosti. Takže chápeš, že budeme mluvit o znalostech, ne o mystice?

– Přikývl jsem.

– Tak poslouchej: akademik Pavlov řekl o dlouhověkosti člověka Bucharinovi pravdu. Jde o to, že buňky živého organismu, prakticky libovolného, pokud se periodicky očišťují, tak prakticky nestárnou. V takovém organismu jejich náhrada probíhá jedna k jedné. To dokázali dokonce ortodoxové. Organismus stárne z důvodu nedodissimilace. Jinými slovy, kvůli zanesení organismu. Je to přírodní mechanismus a působí pospolu s instinkty. Řeknu ti, že lidé jedí ne proto, že by měli hlad, ale ze zvyku... jejich pudy je mají na šňůrce. A tím si kopou hrob. Nebudu teď mluvit o neplnohodnotné stravě. V obchodech je plno toho, co se nesmí jíst. Ale lidé to jedí, protože jim to chutná. Honí se za požitky! U šudrů je to normální. Oni se vždy podřizují svým pudům. K čemu vede taková strava? K ucpání kaly, postupné otravě, stárnutí a smrti. Proto naším prvním úkolem bude naučit se správnému stravování. Druhým úkolem – osvojit si očistu organismu na buněčné úrovni. K tomu je málo omezit příjem potravy. Je třeba také pít některé bylinné čaje. Plus naše ruská lázeň a dechová cvičení. Vidíš, kolik si toho musíš osvojit! Ale to je jen začátek. Seznámil jsem tě s působením živlů Země na lidský organismus. A teď se věnujme živlem ohně. Když se pohybuješ, nebo něco těžkého neseš, co cítíš?

– Začne mi být horko, – řekl jsem.

– To je projev vnitřního ohně. Ale nejde tu o teplo, ale o hormony. Když je člověk mladý, v jeho organismu převládají růstové hormony. Hormony stárnutí tu jsou také, ale v mládí nic neurčují. Ve zralém věku se hormonální pozadí vyrovnává. Počet hormonů růstu a obnovy se rovná počtu hormonů destrukce. Po 40 letech u obyčejného člověka začínají převládat hormony degenerace. To vede ke stárnutí. Co myslíš, jak to udělat, aby v organismu stále převládaly hormony obnovy růstu a hormony degenerace a stárnutí mizely?

– Opravdu, nevím, – pokrčil jsem rameny.

– Ve skutečnosti je to prosté. Ve svém organismu je třeba zapojit živel ohně.

– Ale jak to udělat? – zeptal jsem se.

– Obyčejnými cviky na všechny skupiny svalů, – usmál se „léčitel“. – Všechny tyto cviky jsou dávno známé, jenže málokdo zná jejich skutečnou hodnotu. Myslím to, co na Západě nazývají kulturistika, a u nás atletická gymnastika... Pojd', něco ti ukážu.

– Starý vstal z kmene stromu a zamířil znovu ke svému domu. Já jsem ho zvědavě následoval. Když jsme přišli na dvůr, zavedl mě podél jižní strany pod tesaný přístřešek, ukázal kopu činek a řekl:

– To je moje tělocvična, chlapče. Cvičím v ní v zimě i v létě. V zimě za mrazu i metelice, v létě za horka. Všimni si, na všechny skupiny svalů bez výjimky. A protože velmi málo jím, moje svaly se více obnovují, než rostou. Takže mám svalstvo slušné, ale ne hypertrofované. To hlavní je v něčem jiném: cvičení nutí organizmus stále vyrábět hormony růstu... Za několik dnů se i ty staneš kulturistou. Ale ne pro předvádění, nýbrž pro zdraví.

– Myslíš si, že staří znali to, co mi tu vyprávíš?

– Nejen znali, ale i používali v praxi. Jinak by dlouho nežili. Ať archeologové kopají kdekoli, všude nalézají kameny od „ručních žernovů“. Ale tyto žernovy zpravidla nemají lůžka pro kliky. Tak si ortodoxové lámou hlavy, jak takovými žernovy otáčeli. Kdyby pěstovali atletiku, hned by pochopili, že pracují jen jazykem a pérem. I lopatou zřídka, spíše štětečkem...

– Takže podle tebe všechny ty tak zvané ruční žernovy jsou jen obyčejné násadce starých sportovních činek?

– Samozřejmě, chlapče, samozřejmě. Dříve vše dělali z kamene, kov byl drahým potěšením. Tak jsme rozebrali působení dvou živlů. Živlu půdy a ohně. Třetím živlem je voda. Její působení: pára v lázni, vypuzování kalů z organismu působením teploty a metličky. Všechny druhy koupele v létě i v zimě, ve sněhu i v prorubaném otvoru v ledu... Čistou vodu je třeba pít. Ne z vodovodu, ale strukturovanou, dešťovou, studniční nebo z čistých řek.

– A proč ne z vodovodu?

– To je na dlouhé povídání, protože je mrtvá. Ve městech voda cirkuluje. Čistí se a znova používá. Copak vodu zbavíš informací? Tím spíše chemií. To je směšné. Pak – potrubí. Pro vodu to je smrt. Takže ji mění ve vodoemulsní nestrukturovanou umělou hmotu... A nakonec nám zůstal živel vzduchu. Čím se zabývá? Naším dýcháním. budeme se tedy učit správně dýchat. Teď nedýcháš špatně. Zřejmě tě naučila dýchat vojenská služba. Ale přesto je třeba se naučit prostřednictvím živlu nabírat životní sílu. Poslední živel, nejjáhadnější a nejsložitější je živel našeho nevědomí. Prostě řečeno, síla naší duše. Tady je nutná vážná práce. Především, musíš znát jeden zákon: když se vědomí naší duše dostane do rozporu s vědomím našeho těla, pak duše tělo vypíná. Odsud vyplývá pro obyčejné lidi spousta nemocí. Například, rakovina, mrtvice nebo infarkt... Pro dlouhověkost se požaduje, aby vědomí duše a těla tvořila jednotný celek. A musím tě naučit, jak toho dosáhnout. Ríkám přímo, není to lehké. **Současný život je zařízen tak, že nejsme schopni slyšet hlas naší duše. A naše vnější okamžité vědomí, které považujeme za svou podstatu, se úmyslně koncentruje pouze na dosažení materiálního.** Jen si poslechni naše sovětské sdělovací prostředky. Vše se točí jen kolem dosažení materiálního. Jak vidíš, T.S. to mají promyšleno do detailů.

– Technologie „rozděl a panuj“ rve napolovic dokonce lidské duše. A co to je, ne-li řízení našeho zdraví?

– Jemně promyšleno...

– Máš pravdu, ale na takové technologie by bankéři s jejich tendenčním vzděláním, a ortodoxové, kteří jsou jimi financováni, by nikdy nevymysleli. Navíc, sami jsou ve stejném Molochově kole, jako obyčejní lidé. Také jsou nemocní, stárnou a umírají. Také pletou následek s příčinou. Promiň, trochu jsem odbočil. Teď chápeš svůj úkol?

– Mlhavě, – přiznal jsem se.

– Nevadí, až časem uslyšíš hlas svého vyššího já čili duše, vše pochopíš. Ale to ještě není všechno, musíš se naučit svým vědomím se ponořit do hlubin svého nevědomí. A takovou procedurou odstranit ze svého psychického reflexního a nevědomého všechny kódy, získané nejen v tomto životě, ale i v životech minulých...

– Pěkné nadělení! – pomyslel jsem si. – Pro něj je zase vše lehké a prosté... Ale co já?

– A nakonec, Juro! Místo nepotřebného kódování budeš muset nastavit do svého nevědomí počet let svého života... tomu se říká přeprogramování. současného člověka,

vázaného na egregor křesťanství, židovství, islámizmu či ateizmu, T.S. programují ještě v děloze matky. Jak se to dělá? Jako vždy, jednoduše. programy, potřebné T.S., na krátký život, byly exedry vloženy již za časů, kdy se k nim etnosy teprve připojovaly. Proč na Rusi po přijetí křesťanství se délka života třikrát zkrátila? Právě z toho důvodu. Nebo vezmeme Židy. Starozákonní patriarchové žili prakticky jako Oriané nebo Atlantid'ané, jak dlouho chtěli. Ale s přijetím judaizmu se vše změnilo. Jak dlouho žijí Židé dnes? Méně, než my, Rusové...

– Zase říkáš hrozné věci, – přerušil jsem vyprávěče. – Je to vše skutečně pravda? Jak se mohli lidé chytit na řeči uvedených náboženství, pokud chápali, co je čeká?

– A kdo jim říkal, jak dlouho budou žít? Kdo jim vysvětlil, že po přijetí té či oné víry jejich životy nebudou disponovat oni sami, ale silová pole egregorů, k tomu vytvořených. Nikdo! Těmto lehkověrným hlupákům tvrdili něco úplně jiného: Židům, že nakonec získají moc nad světem, že všechna bohatství gojů-akumů dostanou pouze vyvolení...; křesťanům říkali, že všechny jejich hříchy vzal na sebe Ježíš Kristus, přičemž hříchy minulé, současné i budoucí. Vše je odpuštěno! Proto hřeš, vyváděj, co je libo! Stejně se dostaneš do království nebeského... Hlavně se musíš kát... Přibližně totéž je u muslimů. Podstata je stejná. Ale teď uvažujeme o vnějším aspektu programování. O polním spojení egregora a lidského nevědomí, – pokračoval ochránce ve vyprávění. – Ale existuje také genetické programování. To jde po rodičovské linii. S ním se musí také počítat. Teď chápeš, proč se na celém světě děti programují ještě v matčině lůně. To není obrazný výraz, je to tak doslova. Ve tvém nevědomí je programů jako máku. I s egregory T.S. jsi spojen. Vidíš tedy, kolik toho musíme udělat?

– Jo, – podrbal jsem se ve vlasech.

– Takže, až se zbavíš vlivu všech silových polí a kódů, popřemýšlíme spolu, čím je nahradit. Pamatuj, že člověk musí být svobodný nejen od materiálního působení, ale i od polního. Uvaž sám, copak Tvůrce potřebuje nějaké programování? Teď chápeš, proč my, lidé zde na Zemi i v jiných světech máme právo volby. A nikdo nám ho nesmí vzít. Dokonce ani Tvůrce, protože jsme součástí jeho samotného, takže nás lze pouze přorientovat. A tím se zabývají S. T.

– No dobrá, – souhlasil jsem. – Ale není mi jasné to, proč tak málo žijí nejen Židé, křesťané a muslimové, ale i buddhisté a stoupenci hinduizmu?

– Právě jak buddhisté, tak hinduističtí jogínové žijí velmi dlouho. Můžeš se o tom přesvědčit, když začneš studovat jejich praktiky. Vždyť já ti také nabízím jógu. Jenže naši severní, staroruskou. V dobách Oriany a v epoše Rusů-Boreálů práce s živly a svým nevědomím byla normou. Ale částečně máš pravdu. Na jihu, v Indii, v Číně a v zemích jihovýchodní Ázie skutečně základní masa obyvatelstva nežije dlouho. Přibližně jako naši obyvatelé. Proč? Protože, i když jsou formálně spojeni s jinými egregory, svým životním stylem v podstatě kopírují západ. Chceš-li přesněji, pak šintoisté Japonska, buddhisté Číny, lámaisté Mongolska a Tibetu, hinduisté a tantristé Indie, už dávno připoutali své duše k nejsilnějšímu západnímu egregoru peněz, spojenému s žido-křesťanským silovým polem, a skrze něj ke společnému egregoru technogenní civilizace. Všechny jsou v podstatě ovládaný týmiž T.S. Tak co, spokojen? – podíval se na mne vyprávěč. – Nebo ještě něco není jasné?

– No, pomalu začínám chápat. Ale copak to, o čem jsi mi vyprávěl ohledně technologie ovládnání své dlouhověkosti, je v mých silách?

– A proč ne? Když se ti něčeho zachtělo, tak to udělej, – usmál se vědmák. – Já jsem to zvládl. Víš, kolik je mi let?

– Bojím se zeptat.

– A dobře děláš, – popleskal mě starý po rameni. – Nebo si budeš myslet, že jsem se zbláznil. Ale řekl jsem ti jen část našich praktik. Druhou částí bude seznámení se světem egregorů. Protože bez znalosti zákonů jejich objevení a jejich spojení s hlubokými

hladinami lidské psychiky, studovat něco závažného prostě nelze. To je likbez (likvidace negramotnosti), bez toho to nejde. Všimnul sis, že se k těm egregorům stále obracím?

- Všimnul, – přikývl jsem.
- A ještě něco. Ve volném čase si prověřím tvou vojenskou přípravu. Nejde tak o ni samotnou, ale o poledníky síly, o ty je také nutno pečovat. Proto nadlouho zanedbávat vojenská cvičení nelze.
- A svedu to?
- Svedeš, neboj se. „Voda kámen provrtá“, řekl vědmák, vstáváje. – Pojď, je načase nakrmit psy a zajít za včelami... Ještě jsem nestočil všechn med.
- Pracovat se mnou ochránce začal večer téhož dne. Jako vždy začal otázkami a po psychickém tréninku mi nabídl bylinný čaj.
- Zítřka se budeme zabývat také léčivkami. Ty musíš znát, musíš pochopit mechanismus působení bylin. Chápeš, nejde o alkaloidy ale o sílu. Alkaloidy čili různé chemicky aktivní látky také působí, ale to hlavní není v nich...
- Poslouchaje ochránce jsem pochopil, že se už ničemu nedivím. Všechna moje „copak“ nebo „to není možné“ už jsou za námi. Změnil jsem se. Jediné, nač jsem se zeptal starého, tak na jeho obavy. Minule se někoho bál. Teď bylo vidět, že je klidný.
- V Kondinském byla „nasazená kachna“, chlapče, a já „ji“ vždycky cítil. Ale teď tu není. Nemáme se čeho bát. I když se mi zdá, že musíme být opatrní, zvláště ty. Na řece se může stát cokoli. A pak, já cítím nebezpečí předem, – zasmál se. – Buď klidný.
- Tady bych se chtěl čtenářům omluvit, že techniky, kterými jsme se po tomto rozhovoru s vědmákem začali zabývat, se do rámce této knihy nevejdou. Osvětlení těchto technik si vyžádá nejednou knihu. Samozřejmě je popíšu, ale později... A tak, aby každý zájemce si nejen osvoji teorii, ale zvládl i praxi. Jinak nemá smysl se těmito cvičeními a postupy zabývat.
- V každodenní práci nepozorovaně uběhl srpen. Jen jeden měsíc, ale mně se zdálo, že utekl rok, možná i víc. Od staříka jsem odjížděl jako zcela jiný člověk. Někdy jsem sám sebe nepoznával. Moje nejnižší já, konservativně zvyklé na programy, nestačilo sledovat posuny v nevědomí, což probíhalo často mimo jeho vůli...
- Poslední den jsme tradičně dně hodiny před mým odjezdem seděli u stolu a uvažovali, jakou práci budu muset v příštím roce udělat samostatně. Starý mi nadiktoval autory a názvy knih, já jsem si to zapisoval do zvláštního sešitu. Najednou mi v hlavě vznikla otázka. Počkal jsem, až vědmák dokončí, a zeptal jsem se:
- Z toho, co jsem si u tebe osvoji a co sám vidím, vyvolený národ je skutečně přeorientován. Místo toho, aby se postavili do čela hybridních pozemských ras a povznegli je duchovně na úroveň naší rasy, Židé dělají vše naopak. Otroky vidí nejen v negrech a Číňanech, ale i v nás, Rusech a dalších evropanech.
- No a co? Ty zase s těmi svými Židy... – podrážděně zavrčel „léčitel“.
- Vlastně já už ne o nich. Zajímá mě něco jiného: jak se budeme škrabat z degenerativního procesu, až na Zemi nezůstane ani jeden národ, který by se mohl mezi hybridy stát lidem.
- Vždyť Židi lídry jsou, a ještě jakými, – zasmál se ochránce.
- To jo, ale naopak, zpět k neandertálcům, – nevzdával jsem se>
- „Svaté místo nebývá prázdné“, – filosoficky poznamenal „léčitel“. – Na Zemi jsou etnosy, které svým dravčím loveckým komplexem nejsou horší než Židé. Ale ten komplex je už dávno na takovém řetězu, že nemohou ani pípnout.
- Koho tím myslíš?
- Ale přece Armény. Víš, odkud přišli? Arméni jsou většinou přeživšími potomky Kanaanců, Filištínů a Feničanů. Když jejich předci po masovém arabském útoku museli utéct do hor. Na Arménské náhorní plošině žili poloopičí hybridi. Příchozí je částečně vyhubili, ale

velkou část zařadili do svého etnika. Protože jazyk hybridů byl dost primitivní, jihoruský dialekt přesídlenců téměř neovlivnil. Později předky Arménů skoro vyhubili Urartové, kteří přišli za severu. Považovali je za „dasju“. Potom se to urovnalo, a oba árijské národy našly společný jazyk. V jednom svazku pak bojovali s Assýrií. A když v 7. století př. Kr. Skythové porazili Urartu, jejich zbytky se ukryly v týchž horách, kde žili jejich hybridní příbuzní. A genetické křížení Urartanů s příchozími z Kanaanu zrodilo Armény. Ale copak lze vyčítat arménskému etniku nějaký parazitismus, jako například, Cikánům? Arméni, ačkoli mají genofond zatížen zjevnými příznaky archantropa, což je snědá kůže a nadměrné ochlupení, jsou nesporně čistými árijci. Na trhu je jich tolik, jako Rusů. Je to bezesporu pracující národ. Život na úkor prisvojení si hotového se mezi Armény nikdy nepodporoval. A jaké mají Arméni krásné pohádky. Četls je?

– Neměl jsem příležitost.

– Tak si je přečti... Chceš-li pochopit národ, přečti se jeho pohádky. Víš, proč u Arménů neztvrděl lovecký komplex nad lidským? Protože věděli, kdo je jejich nepřítel a hned s ním začali bojovat. Židé v Egyptě díky žrecům Heliopole také znali svého nepřítele a zvítězili nad ním. Z Egypta na Sinajskou poušť odešli tvůrčí pracovníci a po 42 letech z ní vyšli Židé, lidé, orientovaní na prisvojení hotového. Když jiné národy obviňují Žida z parazitizmu, je třeba to přijmout ne jako urážku, ale jako upozornění na nedostatek. Na degenerační psí-komplex, a je hloupé se urážet na pravdu. Naopak, je třeba poděkovat. A co nejrychleji něco v sobě změnit...

– V ideálu, – poznamenal jsem.

– Samozřejmě, – souhlasil starý, – ale zkus něco změnit, když tvou psychiku zformovala lidojedská náboženská ideologie. Navíc když jsi napevno přikován hned k několika silným egorům. O dvou už víš. Přidej k nim egor peněz a egor moci. To jsou nějaké okovy, chlapče!

– Starý chvíli mlčel a pak dodal:

– Myslím, že jednou Židé pochopí, k čemu jsou stvořeni a k jakému účelu je využívají.

A v co se to pro ně po uchopení moci na Zemi může obrátit? Příkladem může sloužit chování Stalina. Právě oni ho přivedli k moci.

– A potom se stali čím?

– Nepotřebnými. A můžeš říci proč?

– Protože epocha rozvalu v Rusku skončila. Nastala doba budování. A oni, ti plamenní revolucionáři, uměli jen bořit.

– Co dělat? Taková je jejich podstata. To vše je působení genetického komplexu prisvojování hotového. Toho, který byl v Židech podporován těmi, kdo je „moudře“ řídí.

– Chtěl bych se tě zeptat, jak hodnotíš pojem svobody vůle? Že u nás na Zemi má každý člověk bohem dané právo svobody vůle?

– Tos mi položil pěknou otázku, – zakuckal se stařík. – Ani nevím, jak na to odpovědět. Víš přece, že energetika člověka přesně kopíruje silová pole, působící ve vesmíru, že člověk je v podstatě mikrokosmem. Týmž bohem Tvůrcem, jenže v miniatuře. Když ano, myslíš, že musí odpovídat své povaze, nebo má plné právo žít jako rostlina?

– Myslím, že je povinen.

– Tak to je celá svoboda vůle. A pokud si vybere rostlinu? Myslíš, že je spravedlivé mít gigantický potenciál možností k tvorbě a nepoužívat ho? Pojem svobody vůle nebo právo výběru nelze chápat křesťansky, ani židovsky a ne přízemně. Je to vše jen dobrovolné rozhodnutí člověka být bohem. Ano, nepřerekl jsem se, stát se v rámci svých možností v materiálním hmotném těle ne tím, kým jsi ve skutečnosti, ne z donucení, ale dobrovolně... Volba je dána jedna, ale dobrovolná a uvědomělá. Jiné cesty jsou, samozřejmě, dovoleny, ale končí ve slepé uličce, vedou k rychlé smrti a novým vtělením. A tak to bude pokračovat do té doby, dokud si člověk nakonec neuvědomí, že má jedinou volbu – stát se bohem.

– Takže celkově to vychází, že svoboda vůle a právo volby jsou jen iluze? – podivil jsem se.

– Samozřejmě, – usmál se ochránce.

– Ty máš ale úvahy! Nevím, co si mám myslet? Znamená to, že všude je rámec!? Pojem vůle je abstraktní...

– I v budování i v ničení je zcela konkrétní. Ale v současné epoše výstavby nových světů tvůrce potřebuje budovatele, a ne ničitele. A pak, co je to vůle? Nic jiného, než přání, proto říkají dobrá vůle nebo zlá...

– Úvahy vědmáka ohledně svobody vůle v mém vědomí nijak nezapadaly. Něco jsem zřejmě nedomyslel. Ale bez ohledu nato jsem s ním v hloubi duše souhlasil. Člověk má právo na svobodu vůle, ale na pozitivní... Na břehu, louče se se mnou, se starý najednou zeptal:

– Nemůžeš přijet v zimě, chlapče? Sergej Borisovič by tě přivezl na „buranu“.

– Slíbil jsem „léčiteli“, že o zimních svátcích se k němu určitě utrhnu, a tím jsme se rozloučili...

– Nepozorovaně utekl podzim, za ním přišla dlouho očekávaná zima, ale jako naschvál mě v prosinci poslali na služební cestu. Pak na další. Tak se má zimní návštěva u starého neuskutečnila. V duši bylo bídně, protože v Kremlu se měnily stráže. Zemřel L.I. Brežněv. Na jeho místo přišel jeden z vyvolených, krutý nepřítel disidentů – Andropov. Jak se zachová, nebylo jasno. Chtěl jsem se utrhout na Kondu na jaře, ale zase to nevyšlo – musel jsem nahradit spolupracovníka, který nutně potřeboval odjet k nemocné matce, takže na včelíně u staříka jsem se objevil jako vždy koncem léta.

– Ochránce měl ze mne upřímnou radost. Na moje omluvy jen mávl rukou. Prý, nevyšlo to, tak co? Všelicos se v životě stává. Hlavně, že jsi živ a mohl ses utrhout. A ještě na celou dovolenou! Na mou otázku o smrti Brežněva řekl:

– Zabili ho, hadi! Trávili ho dlouho. Byl to ale tvrdý chlap. A ne špatný... A teď začne bratrovražedná válka... Přesněji, už začala...

– Odkud jsi to vzal? – podivil jsem se.

– Z toho, co vidím, položid své opustil. Ti ho dostali k moci, ale dostali kopačky, proto je předem mrtvý.

– A proč si myslíš, že generální tajemník nepřeje vyvoleným?

– Protože se pustil do upevnění moci, a ne do jejího rozpadu. To znamená, že ve své vnitřní i zahraniční politice se opřel o Rusy... To je vidět i prostým okem. Nevím, kdo přijde po něm. Možná i Rus, ale ani on dlouho nevydrží. Opozice je příliš silná. Prozápadni páta kolona pronikla do všech sfér moci. To je konec, Juro. Do 6-7 let uvidíš, co bude.

– Stařík měl pravdu. Jak to říkal, tak to proběhlo. Ale tehdy jsem slovům ochránce nechtěl věřit. Kdesi v duši žila naděje, že se vše upraví, a všichni budou šťastní. Druhá dovolená u vědmáka uběhla stejně rychle, jako první. Nestačil jsem přijet, a už jsem se musel chystat na zpáteční cestu. Čekali mě v práci. Odjízdet se mi, samozřejmě, nechtělo. Ještě měsíc či dva, a mohl bych začít osvojení prvního stupně superkoncentrace... A to už je vážné. Ale život přinášel své korektivy a nic se s tím nedalo dělat. Když do mého odjezdu zbývaly tři dny, všiml jsem si že vědmák má nějaké starosti. Někdy stál dlouho na verandě svého domu, díval se do modravého oparu tajgy a o něčem přemýšlel. Také jsem si všiml, že jakoby mě neslyšel, a na moje otázky odpovídá více intuitivně, než vědomě.

– Můžeš mi vysvětlit, co se s tebou děje? – zeptal jsem se přímo.

– Někdo stále nad domem odstraňuje mou ochranu. – Řekl starý. – Někdo velmi silný, a já ho neznám... Myslím, že máš načase odjet. Sbal si věci, zítra tě vyprovodím. Neuraz se, chlapče, je to nutné. – Stařík mluvil vážně, a v jeho očích byl poplach. – Vyprovodím tě v myšlenkách, ale sám nebuď příživníkem, ledasco už svedeš, proto nezapomínej na mentální ochranu. Budeš ji brzy skutečně potřebovat... Až se vše uklidní, zavolám tě.

Kapitola 29

PROROCTVÍ. SOUČASNÉ ETAPY ROZKLADU DĚTSKÝCH DUŠÍ. VÉDY A POHÁDKY

Když jsem viděl znepokojení starého, rychle jsem se přichystal, a když jsme usedli k našemu tradičnímu rozlučkovému stolu, vědmák řekl:

Na rozloučenou bych ti chtěl povědět jednu ruskou pohádku, Juro. Poslouchej pozorně. Žije na Zemi krasavice čarodějka Vasilisa Pěkrásná. Sílou své lásky sluneční děva ovládá vši živou i neživou přírodu. Jsou jí poslušny živly a dokonce Sunce, Měsíc a hvězdy ji zdraví při setkání. Zdálo se, že vše je u Vasilisy Pěkrásné v souladu. Vše běželo jak se patří, ale ne, napadla ji temná síla, rozhodl se zahubit krasavici Kostěj Nesmrtelný. Nestačila ochránit děvu matka Příroda, před zlými kouzly Kostěje nezachránila Vasilisu Pěkrásnou ani matka Země. Krasavice se dostala do spárů hrozného nepřitele, ale Kostěj Nesmrtelný nebyl schopen božskou děvu zbavit života. Ocelové sekery a meče se rozpadly na kusy, ale nedotkly se jejího těla, střely a kopí, letící proti ní se proměnily v lehké peří, oheň ji nepálil a voda krasavici nebrala. Tehdy se zlostný démon rozhodl navždy udělat z Vasilisy Pěkrásné svou otrokyni, ale ruská krasavice se nepodrobila Koščejevě vůli. Nenarodila se jako otrokyně a nechtěla se jí stát. Ještě víc se rozhněval na nepokornost dívky a rozhodl se, že ji promění v kámen. Ale nad nešťastnou zajatkyň se slitoval jeden ze sluhů Koščejevých, nějaký Bogur. Ukradl Koščejevi Vasilisu Pěkrásnou, daroval jí svobodu a před neštěstím ukryl dívku ve svém železném zámku. Tehdy Koščeje Nesmrtelný vyslal své věrné vojíny a rozkázal jim, aby zničili železný zámek, zabili zrádce Bogura a přivedli mu zpět Vasilisu Pěkrásnou. Koščejevo vojsko obléhlo zámek, ale nemohlo ho dobýt. Na pomoc dívce přišli její věrní soukmenovci Rusiči. Pod velením Bogura rozdrtili Koščejevy zlé síly a tím zachránili krasavici. A tehdy se Koščeje nesmrtelný rozhodl uchýlit se ke lsti. Pomocí svých lidí seslal na nepokorného Bogura zlá kouzla a zahubil hrdinu. A po několika létech chytří vyzvědači temného vylákali Vasilisu Pěkrásnou do pasti. Oklamali ji i její ochránce různými sliby a znovu přivedli krasavici ke svému pánu. Tentokrát se Koščeje Nesmrtelný rozhodl krasavici, nesmrtelnou, jako on, nezahubit. V jeho hlavě uzrál plán spříznit se s Vasilisou Pěkrásnou, a učinit ji svou zákonitou ženou, aby mu ruská dívka porodila zlé nesmrtelné potomky. Ale Vasilisa odmítla stát se Koščejevou ženou. A ten ji za trest proměnil v malou zelenou žabku a vyhodil ji do močálu, aby tam žila.

V té době se ruský car rozhodl oženit své tři syny. Podal jim tři osudné šípy a přikázal, aby vystřelili z luků z nevelkého kopce. Kam šíp doletí, ženu z toho domu si syn vezme. Šíp nejstaršího syna doletěl na bojarský dům. I odjel car namlouvat mu dceru bojarskou. Šíp prostředního syna dopadl na kupecký dvůr, a car-otec odjel namlouvat prostřednímu synu dceru kupeckou. A šíp nejmladšího syna vůbec nenašli. I vydal se jej hledat sám, a našel jej vedle zelené žabičky v močále. Nedalo se nic dělat, Ivan carevič, tak se jmenoval nejmladší carův syn, sebral žabičku a vrátil se domů. Starší bratři se svému mladšímu bratru a jeho nevěstě-žabce vysmáli. Jen otec se nesmál. Vystrojil všem synům svatby a poslal je žít se svými mladými ženami do zámků. Za nějaký čas cara-otce napadlo vyzkoušet své snachy. Poslal pro syny a přikázal jim, aby mu každá do rána utkala koberec. Zesmutněl Ivan carevič, říká si, copak žabička může něco utkat? Ale zelená žabička uložila muže do postele ke spánku, sama se proměnila v krásnou dívku a z hvězdného svitu mu utkala neobyčejný koberec. Ráno car svolal své syny a požádal je, aby ukázali, jaké koberce utkaly jejich ženy. Rozložil před carem koberec nejstarší syn. Koberec byl krásný, byla na něm zobrazena drahocenná zbraň a bystronohý kuň. Carovi se líbil koberec, vyšíтый mladou bojarkou. Potom

ukázat otci koberec prostřední syn. A na koberci snachy z kupeckého domu car uviděl truhlici se zlatem a jiným bohatstvím. Koberec kupecké dcerky se carovi také líbil. Nastal čas ukázat koberec své ženy nejmladšímu bratru. Rozbalil koberec a všichni vydechli podivem: na koberci žabičky byla zobrazena celá ruská země. Na jejích hranicích stojí pevnosti a hlídky bohatýrské, a na věži hlavního hradu stojí nejmladší Ivan carevič, ve vojenské zbroji se zvednutým mečem, namířeným proti vojsku Koščeje, které se blížilo k hranicím. A tehdy car objal své sny a řekl, že si vybrali skvělé ženy: bojarská dcera přemýšlí o vojenských záležitostech Rusi, kupecká dcera myslí na bohatství ruského národa, a žena nejmladšího syna na ochranu proti zlým silám celé Ruské země. A pozval tehdy car-otec k sobě do světlého zámku své snachy a chtěl, aby mu přísahaly, že si teď budou vzájemně sestrami. Spojila je v jeden celek láska k vlasti. Ale za nejstarší bude považována žena jeho nejmladšího syna – zelená žabička. Ženy bratrů se sice podivily žádosti tatíčka cara, ale na žabičku se nezlobily, uvážily, že když myslí na obranu celé vlasti, měla by být nejstarší sestrou. Na příští den car-otec rozhodl, že na počest svých milých snach uspořádá veselou hostinu. Ivan-carevič zase zesmutněl: neví, jak by měl jít s žabičkou na hostinu. Ale zelená žabička ho uklidnila, řekla mu, ať není smutný, a šel spát. Prý ráno je moudřejší večera. Probudil se Ivan-carevič a vypravil se do otcova paláce sám, žena-žabička mu řekla: „když zahřmí a zablýskají blesky, řekni hostům – to moje žabička v krabičce přijela na hostinu“. Nelaskavě přivítal otec syna bez jeho ženy. Začal mu vyčítat, že u něho jsou všechny snachy rovné, a nemá se co stydět za zelenou, avšak Ivan-carevič uklidnil carského otce a řekl mu, že i svou třetí snachu brzy uvidí. A tu zahřmělo, zablýskaly blesky, a hosté začali ze sálu utíkat. Ale nejmladší carův syn je uklidnil, že to jeho žena ráčila přijet na hostinu. A hosté vidí z oken, jak k zámku přijíždí bohatý kočár a z něj vystupuje taková krasavice, že to ani v pohádce nepovíš, ani pérem nepopíšeš. Vrhł se k dívce Ivan-carevič, nemůže z ní oči spustit, ona mu říká:

– Proč nepřivítáš svou souzenou, Ivánuško? Tak jsem přijela na hostinu čestnou.

Vzal ji Ivan-carevič za ruku a přivedl k otci a bratrům. Zaradovala se celá rodina i hosté. To tedy má ženu Ivan, nejmladší bratr! To je tedy žabka v krabičce! A tu car-otec vyhlásil tance. A jako první vyzval k tanci pár svého nejmladšího. Vyšel Ivan-carevič s Vasilisou Překrásnou doprostřed sálu a začali se otáčet za zvuků hudby. A tu vzniklo skutečné kouzlo. Nad tančícím párem zakroužily labuť, které se objevily neznámo odkud, a na místě podlahy vznikla hladina jezera, z jehož vody vyskakovaly nejpodivnější ryby! Na místě zámeckých stěn se objevily kvetoucí doubravy, a na místě stropu se objevila nekonečná obloha, z níž na tančící svítilo slunce jasné. Skončil tanec Ivana-careviče s dívkou-kouzelníci a znovu se všichni ocitli u stolů v hodovním sále. Krásně zatančili své tance i starší a střední bratr se svými ženami. Všem se líbilo jejich vystoupení, ale nejvíc udivil hosty i tatíčka-cara tanec nejmladšího s jeho ženou. Jen Ivan-carevič se neradoval. Obával se, že jeho Vasilisuška se znovu promění v ošklivou žabku. Proto pospíchal rychle domů, aby našel a zničil její škaredou žabí kůži. Přihnal se domů na svém vraníkovi Ivan-carevič, našel opravdu pohozenou žabí kůži, vzal ji a spálil v peci. V té chvíli vešla do domu i Vasilisa Překrásná, uviděla, co udělal Ivan, její muž, a hořce se rozplakala.

– Proč jsi, Ivánuško, spálil moji žabí kůži? Vždyť mi zbývalo být v zajetí už jen krátce. Ještě chvílku, a můj milující otec by mne osvobodil z Koščejevých čar, a byla bych navždy tvou ženou. Slyšels jeho hlas v tom hřmění? Když už sis vybral za ženu žabku, mělš čekat, až se definitivně promění v dívku. Proč jsi pospíchal a oslabil síly mého otce? A teď se mě navždy zmocní Koščeje Nesmrtelný! A abys mě zachránil a osvobodil, budeš muset najít Koščejevou smrt. A teď sbohem!

S těmito slovy Vasilisa Překrásná zmizela, a Ivan-carevič padl s pláčem na podlahu, sotva ho otec a bratři, kteří za ním přijeli, postavili na nohy. Ivánuška jim vypověděl o svém hoři, ale hned se začal chystat, že pojedje hledat Koščejevo carství. Starší bratři svého mladšího

bratra dobře vypravili, dali mu zařikávané pevné brnění, a bohatýrského koně. Otec mu daroval svůj meč ocelový, ženy bratrů mu daly na cestu ručníky vyšíváné, a obleky va výměnu. A tak Ivánuška vyjel s požehnáním svého otce a bratrů hledat carství Koščejevo. Nevěděl však, kde se Koščeje ukryl. Tak jel, kam ho oči vedly. Celý rok putoval, pak druhý rok, ale nikdo ze smrtelníků nevěděl, kde je Koščejevo carství. Už si Ivan-carevič málem zoufal, ale jednou v hlubokém lese potkal vetchého starce na trůnu. K Ivanovu údivu stařík careviče poznal a začal mu nadávat, prý, zbytečně jsi, Ivane, žabí kůži spálil, kdyby ses ji nedotkl, všechno by bylo jinak. Ale Ivan-carevič se neurazil na ubrblaného staříka, jen se ho zeptal, jak by našel Koščejevo carství. Tu stařík odlomil ze své hole ostrý suk, hodil ho před carevičova koně a řekl:

– Nemáš hledat Koščeje, Ivane careviči, ale Koščejevu smrt, a tento souček-průvodníček tě dovede k mé starší sestře. Co ti řekne, to uděláš...

Řekl stařec tato slova a zmizel. A souček-průvodníček vyběhl před careviče a začal mu cestu ukazovat. Dlouho jel za ním Ivan carevič, až se nakonec ocitl v hluboké doubravě. Duby v té doubravě byly kouzelné. Stojí a mezi sebou si vykládají. Mluví o Ivanu carevičovi, že jede do Koščejeva carství vysvobodit Vasilisu Překrásnou, že by bylo načase, aby se Koščeje Nesmrtelný zodpovídal za své zločiny. Našel Ivan-carevič uprostřed doubravy domek. Souček-průvodníček se zastavil u dveří toho domku. Vvyšla ze dveří stará babička Jaga, prohlédla si od hlavy k patám Ivana – carského syna a povídá:

– Dávno jsem tě čekala, hrdino, seskoč s koně, sundej svou vojenskou výzbroj a pojď do světnice. Hned tě nakrmím, v lázni napařím, a pak budeme hovořit.

– Nakrmila Babička Jaga Ivana-careviče, napařila ve své kouzelné lázni, popřemýšlela a řekla.

– Ty nepotřebuješ Koščejevo carství, Ivánuško, ty potřebuješ smrt toho proklatce. Musíš najít Koščejevu smrt a s tím ti pomohu. Ale nejdřív u mne musíš zesílit. Budeš rok žít v tomto lese a poslouchat mě. Když budeš připraven k boji s Koščejem, dám ti jiného koně a jinou výzbroj. Ale teď běž spát, od zítřka začneš sbírat sílu.

Poslechl Ivan-carevič slova babičky, začal žít v jejím domě a plnit všechny příkazy čarodějnice. Uběhlo několik měsíců, a jednou bába Jaga zavolala Ivana-careviče a řekla, aby se vydal na lov a ulovil nějaké zvíře. Vzal svůj bohatýrský luk ruský chlapík, vzal toulec se šípy a odešel do lesa. Dlouho chodil borem a najednou vidí, že po cestičce proti němu jde hnědý medvěd. Napjal lovec svůj mohutný luk, chtěl zvíře střelou kalenou zabít, ale medvěd promluvil lidským hlasem:

– Počkej, – zaryčel na lovce, – nespěchej se svou střelou kalenou. Ne přišel jsem k tobě jako nepřítel, ale jako přítel. V těžké chvíli se ti budu hodit.

Spustil Ivánuška svůj luk, s údivem se podíval na hnědé zvíře a řekl medvědovi, že bude rád jeho přítelem. Jakmile Potapyč uslyšel tato slova, v tu chvíli zmizel. Carevič kouká na prázdnou cestičku a neví, co si má myslet. Přišel domů k babičce s prázdnou. Hospodyně uviděla ustaraného careviče a zeptala se:

– Copak jsi nikoho nepotkal, Ivánuško?

– I ne, babičko, potkal jsem medvěda ohromného, ale ten na mne promluvil lidským hlasem a prohlásil se mým přítelem. Jak jsem mohl zvednout ruku na přítele? A tak jsem se vrátil bez kořisti.

– Dobrá, – řekla bába Jaga. – Dobrou novinku jsi přinesl, careviči.

Zase uběhlo několik měsíců, a znovu stará kouzelnice požádala Ivánušku, aby se vydal na lov. Vzal mladý carevič opět svůj tuhý luk, nasadil si lovecké lyže a vydal se do zimního lesa na lov. Ale jakkoli dlouho Ivan chodil lesy a dolinami, na nikoho nenarazil. Tak se rozhodl zkusit své štěstí na polích. Sotva vyšel z lesa, uviděl, že přímo proti němu se žene velký šedý vlk. Lovec zvedl svůj luk, nasadil na tětivu opeřenou střelou, když tu šedivák promluvil lidským hlasem:

– Nestřílej na mne, Ivane-careviči, nejsem tvůj nepřítel, ale přítel. Raději se pobratříme.

Po těch slovech Ivánuškovi poklesly ruce. Souhlasil, že se stane šedivákovým přítelem a pobratimem. A vlk najednou zmizel, jako by tu nikdy nebyl. Pouze stopy na sněhu zůstaly. Zase se Ivánuška vrátil k bábě Jaze s prázdnou. A znovu se ho stařenka zeptala, zda někoho viděl? A mládenec pověděl o svém setkání s vlkem.

– Dobrá, – ozvala se babička, – přátelství s šedým vlkem a mohutným medvědem je dobrá věc.

Uběhl nějaký čas, přišlo jaro. Roztály sněhy, rozkvetly trávy a tu bába Jaga zase poslala careviče do lesa. Tentokrát ne na lov, ale dohlédnout, zda je v kouzelné doubravě vše v pořádku. Celý den chodil Ivan-carevič lesem, nic špatného však nezpozoroval. Už se málem chtěl vrátit domů, když uslyšel, že se někdo s někým pere v koruně dubu. Podíval se a vidí, že k sokolímu hnízdu se sletělo hejno vran, chtějí ho vyplenit. Ze všech sil brání sokol svá ptáčata, ale síly jsou nerovné. On je sám, vran je jako máku. Carevič se vrhl na pomoc sokolovi, ze svého luku vrány střílel. Ty se polekaly a rozletěly se, ale sokol přiletěl k carevičovi a povídá lidským hlasem:

– Děkuji ti, vojíne, za pomoc! Budu ti přítelem do samé smrti. V těžké chvíli se ti budu hodit.

Ivan-carevič sokolovi poděkoval, a hle, sokol zmizel beze stopy. Ani hnízdo tu není, ani dub, na němž viselo. Ivánuška se vydal k domovu, že v kaluži vedle potoka se plácá velká štika. Nestačila ryba uplout při poklesu vody do řeky, a teď čeká na svou smrt v kaluži. Slitoval se carevič nad rybou, vzal ji do rukou a přenesl do řeky. A štika promluvila lidským hlasem. Poděkovala carevičovi a řekla mu, že v těžké chvíli vždy bude vedle něho. Potom skočila do své tůně a zmizela. Pověděl o svých příhodách carský syn hospodyně. Bába Jaga se pousmála, objela ho a řekla, že teď je jako bohatýr připraven k hrdinským činům. Doba nabírání síly skončila. Darovala careviči výzbroj, která v ohni nehoří, darovala kouzelný meč, vykováný samotným pánem nebes, a přivedla k Ivánkovi okřídleného bělohřívého koně, a nakonec mu pověděla, kde má hledat Koščejevou smrt.

– Smrt Koščeje Nesmrtelného je v truhlici křišťálové, ta truhlice křišťálová visí vysoko ve větvích kouzelného dubu. V truhlici sedí zajíc, v zajíci kachna, a v kachně vejce. V tom vejci je jehla a v její špičce je ukryta Koščejeva smrt. Když se špička jehly odlomí, prokletý Koščeje zahyne. Ale kouzelný dub, stojící na kraji moře, chrání sedm draků, plivajících oheň. Šest z nich lze porazit i obyčejnou zbraní, ale sedmého může přemoci jen kouzelný meč. Jiné zbraně na něj neplatí.

Vyslechl Ivan-carevič babičku Jagu, poděkoval jí za pomoc, poklonil se, jak bylo zvykem, až k nohám, vyskočil na svého okřídleného koně a uháněl na kraj země ke kouzelnému dubu. Proletěl ruský bohatýr nad celou matičkou zemí: letěl nad lesy, poli, nad mnoha městy a zeměmi, až přiletěl na kraj země. Vidí, jak nad strží stojí gigantický dub, jeho vrchol se až k hvězdám zvedá. Ivan-carevič zamířil k dubu. Jen se přiblížil k dubu, zpod jeho kořenů vylétlo se syčením sedm draků a všichni se současně vrhli na bohatýra. Nestačili ohniví draci Ivánušku obklíčit. Za letu tři draky trefil svými střelami kalenými, čtvrtého soupeře propíchl svým dlouhým, ostrým kopím, pátého a šestého roztal sekerou ocelovou. Teprve na nejsilnějšího, zlatého draka ruský bohatýr vytáhl z pochvy nebeský kouzelný meč. A začala u velikého dubu krutá bitva. Popálil drak Ivana-careviče žhavým plamenem, ale Ivánuška v ohni neshořel. Zachránila ho výzbroj, kterou mu darovala bába Jaga. Kouzelný meč ruského bohatýra roztal zlatého draka vejpůl. Jedna půlka se proměnila v mladý stromek, druhá v prach a písek. Ivánuška se stromku, zrozeného z draka, nedotkl. Přistoupil k dubu velikému, co vyrostl až nad hvězdy, a začal uvažovat, jak dostat truhlici z jeho koruny. Ale tu se před ním objevil jeho přítel – hnědý medvěd. Přišel Toptygin k careviči a řekl:

– Jen já jsem schopen vylézt na ten dub. Odtud ti shodím tu truhlici křišťálovou, tak se nermuť.

Vylezl medvěd na strom, našel křišťálovou truhlici, přetrhl řetězy a shodil ji na zem. Z truhlice vyskočil zajíc, a vrhl se na útěk. Natahl Ivánuška svůj bohatýrský luk, aby střelou zajíce skolil. Ale najednou, kde se vzal, tu se vzal, objevil se šedý vlk. Dohnal zajíce, ale z toho vyletěla kachna, a vyletěla k obloze. Zvedl svůj luk Ivánuška, začal mířit na letící kachnu, když tu se na kachnu vrhl z oblohy sokol. Chytil ji, ale kachna stačila vypustit své vajíčko do mořských vln. Zesmutněl Ivan-carevič, že mu unikla Koščejeva smrt, ale najednou slyší z námý hlas. Ke břehu ho zve ta štika, kterou kdysi zachránil z kaluže, a v zubech štika drží osudné vajíčko. Vzal si bohatýr od štiky vajíčko, poklonil se svým přátelům za pomoc a rozbil vajíčko o pobřežní kameny. Z vejce vytáhl jehlu a odlomil jí špičku. Najednou uprostřed jasného nebe zahřměl hrom, sdělující všem Koščejevu smrt. Ivan-carevič vyskočil na svého okřídleného koně a hnál se k zámku Koščejevu osvobodit Vasilisu Překrásnou. Doletěl bohatýr do Koščejeva doupěte, otevřel všechna sklepení zámku i všechna jeho vězení, a vězně pustil na svobodu. Svou Vasilisu Překrásnou našel zamčenou v železné kleci, s těžkými okovy na rukou a nohou. Přesekl svým kouzelným mečem pruty klece, sundal krasavici okovy, posadil před sebe na okřídleného koně a uháněl s ní na svatou a věčnou Rus. A to je konec pohádky.

Stařík dokončil pohádku a podíval se na mne svým zkoumavým pohledem.

– Teď jsi vyslechl plnou variantu pověsti o Koščejevě konci, Juro. Ve zkrácených dětských pohádkách je obsaženo téměř totéž. Podstata je stejná. Stejní hrdinové na jedné straně: křišťálová truhlice, zajíc, kachna, vejce. Na druhé, medvěd, vlk, sokol a štika. Tak co je skryto ve vyprávění za obrazy hrdinů? A vůbec, co se pokoušeli donést svým potomkům ti, kdo pověst sestavili? Rozeberme si to spolu. Už jsme jednou narazili na ruské pořekadlo – „Pohádka je lež, ale je v ní narážka, poučení dobrým mládencům“. Proto nejdříve prověříme, zda jsme opravdu „dobří mládenci“ a pak s využitím starých vědeckých klíčů zkusíme rozluštit tajemství této pověsti. Vyprávění je věnováno Vasilise Překrásné a jejímu nelehkému osudu. Co znamená jméno „Vasilisa“? Pochází ze středomořského Basileus, neboli imperátor, vládce. Člověk s velkou mocí, – začal objasňovat ochránce. – Ale druhá část jména „Překrásná“. Žádná despotická moc nemůže být překrásná. Jde tedy o nějakou jinou moc? Jakou? Samozřejmě, o moc duchovní. Jméno Vasilisa Překrásná ukazuje na duchovní vedení. Ne nadarmo podle mýtu jsou jí podřízeny i živly i síly přírody. Koho se pokoušeli ukázat naši předkové takovým obsažným jménem? Samozřejmě, samotné veliké Rusko – duchovní centrum planety. Když Vasilisa Překrásná ztělesňuje Rusko, znamená to, že v pověsti o Koščejevě smrti jde o osud naší vlasti. A kdo je tedy Koščejev Nesmrtelný? S jeho zvyky poroučet, úsilím o nezměrné bohatství a zvířecí krutostí? Nic jiného, než ztělesnění západní bezduchovní pseudocivilizace, ovládané evropskými bankovními klany. Odsud je pochopitelné Koščejevo přání zotročit, podřídit svému vlivu nebo vůbec smést z tváře Země vysoký potenciál pozemské duchovnosti – Vasilisu Překrásnou čili Rusko. Ledasco se na tomto poli Koščejevi podařilo. Zajal Vasilisušku, zavřel ji ve svém doupěti. Zdálo by se, že vše bylo v pořádku, ale mezi sluhy Koščejevými se našel bývalý zajatec, později bohatýr, nějaký Bogur. Ten také vysvobodil Vasilisu Překrásnou z Koščejevy moci. Navíc, ve svém nepřístupném železném zámku ji ukryl před chtivýma rukama proklatce. A teď si vzpomeň, jak nazývali Stalinský Sovětský svaz na západě? Pro západní civilizaci SSSR ve Stalinské epoše byl státem za železnou oponou. To je i rozluštění podivného bohatýra, odrodilce. I samotné jméno Bogur mluví o mnohém. Skládá se ze dvou slov. První, „Bog“ znamená v prakritu paprsek, proud světla. Druhé – „ur“ je ukázání na nebesa. Dohromady tedy – paprsek z nebes. Takoví lidé „lidé nebes“ se nezlomí a bezpodmínečně se nepodřídí. Jsou průbojní a vždy připraveni k jakémukoli odporu. Lze je jen oklamat. S Bogurem to tak zřejmě bylo. V mýtu se uvádí, že je bývalý zajatec... Popřemýšlejme, kterému z vůdců Ruska se podobá chování Koščejevského Bogura? Samozřejmě, Soso Džugašvili. A skutečně, kdo zachránil ruský národ před úplným trockistickým vyhlazením? Kdo rozdrtil trockistické

spiknutí a spiknutí vrchního židovského velení? Kdo pozvedl Rusko nebo SSSR do statutu světové mocnosti? A nakonec, kdo byl nejvyšší velitel v odrazení agrese Západu v podobě Německa a jeho spojenců? Samozřejmě, silný a pevný Soso Džugašvili – Stalin, který vyšel z prostředí bolševiků-marxistů, duchem Rus. Pověst o Košcejově smrti vypráví o skonu Bogura, jehož jako obránce Vasilisy zrádně zahubili. Zrádně byl zabit i J. V. Stalin. Vše se shoduje. A potom ti, kdo vyřídili Bogura, časem zajali Vasilisu a znovu ji předali do rukou Košcejových. Že ano? Co se dělo v SSSR za Chruščova? Silný posun zpět. Všeobecná zrada elity. Brežněv nezadržel propad nadlouho, ale to, co probíhá dnes, svědčí o takové krizi moci, že je to k neuvěření. Uvidíš, že Rusko se brzy stane zajatcem Západu. Proamerická pátá kolona svou práci odvede.. Ve druhé části pověsti si Košcej přeje, aby mu Vasilisa porodila nesmrtelné potomstvo. Co se to s ním stalo, proč si ji začal namlouvat? Prostě se přesvědčil o tom, že Vasilisa – Rusko je nesmrtelné. „V ohni nehoří, ve vodě netone“. Co s takovou dělat? Zbylo jen ochočit. Ale Vasilisa Pěkrásná ukázala Košcejovi svůj charakter. Nezachtělo se krasavici do spojenectví s temným. Za to ji Košcej proměnil v žabku a poslal žít v močálu. O čem to svědčí? O naší budoucnosti. O pádu sovětského imperia. O tom, že SSSR se nejspíš rozpadne, bude obrán do poslední nitky a dostane se do močálu třetího světa... Teď chápeš, odkud vím, co nás čeká v budoucnu?

- Jak nepochopit, – ozval jsem se, – Ale přece se tomu těžko věří.
- V pověsti je uveden konkrétní čas – dva Košcejovy roky bude Vasilisa Pěkrásná žabičkou. Jak dlouho podle našeho letopočtu trvá Košcejův rok? S největší pravděpodobností deset let. Tak je uspořádán ruský pohádkový čas. Obvykle se počítá jeden k deseti. Co z toho vyplývá? Pokud Rusko spadne do propasti, například, v roce 1993, pak lhůta jeho zajetí by měla skončit v roce 2013. Když to nastane později, lhůta bude jiná. Avšak uvážíme-li, že staré kalendáře avestijské, védický kalendář Olmeků a kalendář Mayů hovoří jedním hlasem o konci naší epochy v roce 2012, lze přibližně spočítat, kdy se Rusko ocitne v močálu. Podle mne někde kolem 1991-93. Mimochodem, rok 2013 je charakteristický i tím, že to bude rok nejvyšší sluneční aktivity. Navíc, rok 2013 přitahuje pozornost tím, že v něm končí tři chronologické cykly. Jeden sluneční jedenáctiletý, druhý periodický osmidesátičtyřletý a třetí třísetletý. Všechny tato chronologické cykly se vztahují nejen na Rusko, ale na celý svět. Ale zatím nebudeme hádat, co čeká pozemskou civilizaci v budoucnu. Obrátíme se ke třetí, poslední části pověsti. Nějaký ruský car má tři syny, nejmladší je Ivan. O čem to svědčí? Přece o tom, že záchranu Vasilisy Pěkrásné, tj. matičky Rusi, se chopí lidé z vojenského stavu. V pověsti, jak sis všimnul, není ani slova o církvi, ani o popech. To znamená, že se mluví o vojenském stavu předkřesťanském, védickém. Jméno Ivan nikdy nebylo židovské. Židé si ho sice přisvojili, ale vždy zůstávalo árijské. Pamatuješ řeku Ivanu, nebo Janu v Jakutsku? Copak tam někdy žili Židé? v těch zemích ještě poměrně nedávno, ještě v 6.-7. století žili Rusové-Árijci. A řeku zřejmě nazvali na počest některého z jejich hrdinů. „I“ ve starém jazyce označuje sílu a jednotu. Slovo „vy“ – tmu, zlo a ničení. Tak tedy Ivan označuje „silnější sil zla a ničení“. Stručně dnešním jazykem – vítěz nad vojskem tmy, nebo mohutný vítěz. Právě on dostal jako nevěstu od osudu nešťastnou poníženou zelenou žabku Vasilisu Pěkrásnou – Rusko. Pán nebe – otec Vasilisy Pěkrásné, hromovládny Svarog vybral nejmladšího carova syna, mohutného bohatýra Ivana. Proč jsme rozhodli, že otcem Rusi čili Vasilisy je samotný Svarog? Vždyť hromovládny může být i Perun, i Strebog? Musíme si připomenout kouzelný meč, který mohl vykovat jen otec Vasilisy. Kromě toho, nebeským kovářem byl ne Perun, ale tvůrce všeho jsoucího – Svarog. A ruský národ podle védických pověstí skrze Dažboga představuje potomka velikého Svaroga. Proto je Vasilisa Pěkrásná neboli Rus nesmrtelná. A její národ je prapravnuk samotného stvořitele. Když si Košcej uvědomil příbuznost Rusi – Vasilisy Pěkrásné se stvořitelem, napadlo ho, že se s ním skrze ni spřizní. Proto si začal krasavici namlouvat. Aby ji nakonec donutil ke svazku, proměnil Vasilisu v zelenou žabku a usadil ji v močálu. Jeho plány zmařil Ivan-carevič. K velkému

údivu všech, i samotného Koščeje, ruský bohatýr se s žabkou oženil. A svou volbou málem zničil jeho černou magii. Vasilisa Překrásná začala nabývat schopnost být tou, kterou byla opravdu. Takový obrat věcí se Koščejevi do plánů nehodil. O smyslu koberců, utkaných snachami cara, jsme už mluvili. Hlavní je zde to, že ruské ženy se vyrovnaly svým mužům. Scéna s kobercem a s tanci ukázala duchovní jednotu mužské a ženské poloviny na Rusi. Bez takové jednoty je boj s temnými silami prakticky nemožný. O čem to svědčí? Že se silám Západu nepodařilo vnutit Rusku válku pohlaví. Nepodařilo se zbavit ruské ženy pocitu občanky, lásky k vlasti a manželovi. Ruské krasavice z různých stavů se uznaly za sestry ponížené a uražené Rusi. A tímto uznáním se fakticky podělily o její osud. Tanec Vasilisy Překrásné se svým manželem ukázal nejen budoucí obrodu nejen přírody samotného Ruska, ale i celého světa. Jde o to, že v jednotlivé straně, jakkoli obšírné, přírodní komplexy nelze zcela obnovit. Na planetě je vše vzájemně spojeno. Tudíž, soudě podle tance, Rusko v budoucnu ukáže světu cestu ke zcela nové civilizaci, šetřící ekosystém. V tanci Vasilisy a Ivana se objevuje čistá voda, plná života, hluboké pralesy a stepi, čistá, nezakouřená obloha a světlé, radostné Slunce. V tancích druhých dvou carských snach se svými muži lze odhadovat znovuzrození národní kultury, a to různých stavů. Jak vyššího vládnoucího, tak prostonárodního – pracovníků. Pomohl Koščejevi získat zpět spěchající Ivan. Jaké tajemství je skryto ve shořelé žabí kůži, se můžeme jen domýšlet. Z toho je jasné, že nějaká událost, vyvolaná vlastenci, i v dobrém úmyslu, znovu vrátí Rusko do pazourů „hospodářům“ Západní civilizace. Ruskem se přežene druhá vlna loupění a ponižování. A to bude trvat celých třicet let. (Dva roky padly na hledání, jeden rok na nahromadění síly). Zato potom po útisku nezůstane ani stopa. Celá pozemská civilizace se povznese na zcela jinou úroveň. To však bude potom. A začalo to tím, že Ivan, carský syn, potkal ochránce starých vědomostí, ruského putovního žrece. Ne novopohana, ale ochránce skutečných vědomostí, který žije neznámo kde, ale pořád v Rusku. Tento žrec daroval ruskému bohatýrovi jakýsi souček-průvodníček. Fakticky jednu z run. Nejspíš runu „ur“ nebo „uruz“, v prakritu se tak vždy nazývala obloha. Ruský volchv tedy spojil ducha ruského hrdiny se silami nebe čili Svargy. Proběhlo zasvěcení. První, bez něhož by další neměly smyslu. Ale vraťme se k Ivanovi. Runa přivedla bohatýra ke svatoruské žrici – hospodyni kouzelného lesa. Co je to za les? Zřejmě oblast paralelního prostoru, chráněného před špicly tajných služeb. Takové oblasti dokonce podle názorů ortodoxních fyziků nejsou na planetě vzácností. Řeknu ti přímo, že paralelní prostory využívají jak světlí, tak i temní žreci. Ti i oni dobře znají hranice svých panství, a proto body klidu nejsou polem bitvy. Jako místo nekonečných bitev bílým i černým slouží prostor pozemské civilizace... V kouzelném lese stojí staleté duby. Dub, jak víš, je stromem samotného Svaroga, tedy místo posvátné. Duby hovoří a rozumí lidské řeči. Tu je zřejmé vzájemné pochopení a součinnost dvou říší – rostlinné a živočišné. A nad vším tím panuje vědomí člověka, duch babičky Jagy (Jogy), žrice vysokého zasvěcení, služebnice samotné Makoši. Zda začala transformace Ivana-careviče v nebeského bohatýra. Koho z přátel při pochůzce doubravou potká Ivan-carevič jako prvního? Mohutného medvěda. Ale jak je známo, v obraze medvěda na Rusi vždy vystupuje bůh duchovního bohatství a tvůrčích sil, mohutný Veles. Jako druhého potkává mladý voják šedého vlka. V obraze šedého vlka do Ruské země vždy přicházel hromovládny Perun, ochránce zjevného světa. Přičemž se Perun stává bohatýru nejen přítelem, ale i pokrevním bratrem. Co to říká? Že máje bratrem samotného Peruna, ruský bohatýr je schopen porazit kdekoho. Že na Zemi nemá rovných. Třetím přítelem carského syna se stal jasný sokol. A co je to štika? Obyvatelka temných vod, ztělesnění informačních polí kosmické Navi. Je to paní neprojeveného potenciálu. Teprve po setkání se štikou dala ruská žrice babička Jaga carskému synu souhlas k získání Koščejevy smrti. Podle jejího mínění se stal konečně nebeským vojínem-žrecem. Jen takový je schopen nosit kouzelnou zbroj, jezdit na okřídleném koni a dobře ovládat kouzelný meč. A pouze voják-žrec má povoleno od paní osudu Makoše zahubit draky, chránící kořeny nebeského

dubu. Ale nejdříve o nebeském dubu. Co je to za strom? Jen obrazná představa starých o vesmíru. Není zde jen svérázný model kosmu, ale i celistvá, hluboká vědomost o něm. A k tomuto poznání nepouští vědomí člověka 7 draků. Ti se ukryli v kořenech kouzelného dubu, a vrhají se na každého, kdo se k němu jen přiblíží. V některých verzích tohoto mýtu se vyskytuje jeden drak. Tak řečeno, souhrnný obraz. Někdy místo draka vystupuje jedovatá zmije. Ale proč v plné verzi sedm ohnivých draků? K pochopení cifry 7 a ještě s ohnivou atributikou, stačí vzpomenout posvátný židovský zlatý sedmiramenný svícen.

- Ale z logiky věcí by měli být zlatými všichni draci. A ne jen jeden, – dodal jsem.
- Ten je pánem ostatních, nejsveřepější a nejchráněnější. Mimochodem, kouzelný meč – co to je? Pokud je darem Svaroga, pak je to jednotné celistvé metodologické vědění o přírodě. Je pochopitelné, že bohové nedarují pouze materiální věci, nenaplněné duchovním smyslem. Bezpochyby zlatý drak ztělesňuje židovský sedmiramenný egregor. Za-prvé, zlato je u Židů posvátný kov. A za-druhé, pro plnou neutralizaci působení Tory, Talmudu a Kabbaly na psychiku člověka je potřebné celistvé metodologické vědění. Se zlatým drakem jsme se tedy vypořádali. Ale co je těch zbývajících šest, na něž není zapotřebí kouzelný meč? Jestliže zlatý drak ztělesňuje židovství a v sedmičce je hlavní, pak celý soubor představuje jednotnou biblickou koncepci. Tudiž, ostatní draci jsou různé křesťanské a s křesťanstvím spojené monoteistické církve. První tři je lehké určit: Katolíci, protestanti a pravoslavní. Čtvrtý drak jsou asi křesťanské autokefální církve: koptové, gruzíni, arméni aj. Pátý drak je zřejmě souhrnný obraz všech křesťanských sekt. Podle údajů tajných služeb je jich na světě okolo tří tisíc. A šestý drak? Na koho ukazuje? Na církve Satanáše! A nemusíme se divit. Za-prvé, číslo šest je číslo Seta. Za-druhé, všechny křesťanské církve a sekty, včetně té Satanské, jsou řízeny z jednoho centra. Ty o tom víš... Zvláště stojí jen církve Judy. Ale ta se nepočítá, není křesťanská. Ale když ruský bohatýr porazil zlatého draka, nedotkl se výhonku mladého stromku, který vyrostl z prachu zhybnulého. Proč? Protože carský syn se svou duchovní úrovní stal žrcem. Pochopil, že z těla „zlatého“ se vypjala nová jiskra života. Judaizmus se transformoval, přestal být takový, jako dřív. V podstatě se z talmudického judaizmu zrodila nová, světlá, sluneční koncepce. A má právo na budoucnost. O čem to hovoří? O tom, že ve společnosti, která se zrodí po Košcejově smrti, bude místo i pro Židy, kteří se osvobodili z pout ortodoxního judaizmu. Ale s draky je konec. Doufám, že ti to je jasné? No, a Ivánuška stojí u kořenů dubu a přemýšlí, jak najít křišťálovou truhlici, schovanou kdesi v koruně stromu. Truhlici ne kamennou, ne železnou, ale z křišťálu. Proč? Aby bylo vidět, že je průzračná, že není materiální, ale polní.nAby vytvořili silový obraz truhlice, volchvi-vyprávěči se uchýlili ke křišťálu. Křišťálová truhlice je svého druhu mrtvý parazitický, uměle vytvořený egregor. Není organicky spojen s živým dubem, ale také si nárokuje část vesmíru. Ten nejskutečnější rakovinový nádor. Myslím, že si domyslíš, co je to za strukturu. A do ní ruský bohatýr nijak nepronikne. Ale co nedokáže člověk, to dokáže Bůh. Medvěd Veles nachází truhlici a shazuje ji dolů. Ale z rozbité truhlice jako blesk vyráží kouzelný zajíc. Co v Rusku znamenal obraz zajíce? V ruských mýtech a pohádkách je zajíc vždy obratný podvodník. Je lživý, chytrý, rychlý a ve všem úspěšný. V obraze zajíce je ztělesněna nesvědomitá lež. Kdo zastaví rychle běžícího podvodníka? Je rychlý skoro jako bohatýrská střela. Ale jakkoli je rychlý, vlku-Perunovi neunikne. Ale z chyceného zajíce k obloze vzlétne kachna. Obraz kachny na Rusi vždy ztělesňoval nebeskou lež. Dodnes do očí bijící lež nazývají novinářskou kachnou. Rychle letící kachnu chytne sokol Svarožič. Ale kachna v pádu vypustí své kouzelné vajíčko. Proč vejce? Protože v dávnověku vejce bylo symbolem zárodku nového vesmíru.

- Co se tu ukazuje? Košcej Nesmrtelný, pán Západní civilizace, je navíc fanatický globalista! Ve své truhlici-egregoru založil projekt nového, parazitického a lživého vesmíru, vytvořeného v měřítku celé planety.

– Ale v tom projektu je založena i jeho smrt. Jak víš, vejce spadlo do moře. Voda u starých Árijců vždy znamenala nekonečné nadvesmírné informační pole. Paní veliké Navi byla vždy považována štika. Štika také předala vejce s Koščejevou smrtí Ivanovi. Nadvesmírné bance informací není zapotřebí lež. Vše je spravedlivé. Tak, jak to má být. Ivan-carevič vytáhne z vejce jehlu a ulomí jí špičku. Co potom znamená ta jehla? To je prosté – rádiové a televizní antény. Jako jehla naší Ostankinské televizní věže. Aby přestala vysílat a lhát, co se musí udělat? Správně, zbavit ji schopnosti vysílat – jejího konce. Bez masových sdělovacích prostředků Koščejev končí. Na čem stojí jeho říše? Hlavně na lži. Na totálním ohlupování mas. Jak říkají křesťané: Satan je lhář a otec lži. Správněji Set. Tak jsme si tedy vysvětlili Koščejevou smrt. A teď uvažme, co je to za pověst? Samozřejmě, ani pohádka, ani mýtus, ani prázdné umělecké vyprávění.

– Samozřejmě, je to věda, – vyjádřil jsem svou domněnku.

– Ne obyčejná věda, ale proroctví, dávající naději. V minulých besedách jsme hovořili o egyptských proroctvích. Pamatuješ, jakou hlavu má Set?

– Pamatuji – oslí, – řekl jsem.

– A teď znáš i naše, ruské proroctví. Říše Koščejeva padne, nezbyvá už dlouho. Kolem poloviny XXI. století se vzkřísí posvátná Rus. Rusko se znovu promění ve světovou velmoc. Ale znovuzrozená země už bude v jiné kvalitě. Konečně padnou staleté mystické okovy. A v nových časech Rusko silou své lásky vrátí k životu a budoucímu rozkvětu národy, duchovně polomrtvé staletou vládou zla. To se stane poměrně brzy, takže není třeba si zoufat. Prostě je načase, aby všichni potomci Árijců i u nás, i v Evropě, i v Americe nastoupit cestu Ivan-careviče. Cestu síly a znalostí zákonů přírody.

– Ochránce se podle svého zvyku na chvíli odmlčel. A pak pokračoval.

– Různé varianty tohoto proroctví byly vytištěny v mnoha vydáních ruských lidových pohádek. Samozřejmě, zednáři či prostě hloupí lidé ledasco odredigovali, něco vyhodili, něco přidali. Ale podstata se tím nezměnila. Hlavní hrdinové zůstali stejní: táž Vasilisa, týž Ivan-carevič, stejný medvěd-Veles, nebo vlk-Perun, a stejný obsah kříšťálové truhlice. Ale co je nejpozoruhodnější – jehla! To vše ukazuje, že to je pravá věda. Ať ji redigují, jak chtějí, podstata zůstává stejná, nemění se.

– Zapomněl ses zmínit o dracích nebo zmijích, – poznamenal jsem, – které brání v přístupu k pravdivému chápání stavby vesmíru. Myslím tím Veliký dub a zároveň draky, střežící Satanský egregor.

– No, to jsi chlapík, uviděls i druhý smysl v ohnivcích. Začínáš myslet vícerozměrně. Teď už tě bude těžké podvést. – Proroctví je samozřejmě mocné. Po něm, ať se v Rusku stane cokoli, je hloupé panikařit.

– Ale jako vždy mám otázku, přerušil jsem šedohlavého, – jak má prostý, nezkušený člověk odlišit v mytologické formě pohádky, vyprávějící o morálce a mravnosti, od véd?

– To, co ti teď povím, chlapče, si zapamatuj a předej jiným, – zvažněl vědmák. – Za prvé, ať jsou védy v jakkoli pohádkové formě, jsou přesto vidět, protože často vystupují jako dlouhé bloky, složené z kratších částí, z nichž každá může mít i svůj vlastní smysl. Jako, například, jako mnou vyprávěná pověst o Koščejevě smrti. A za druhé, v pohádkách védických, z hlediska obyčejného člověka, často chybí elementární smysl. Védy v honbě za podstatou bývají alogické. Vezměme, například, všem známou pohádku „O slepičce rjabé“. Pamatuješ si ji? – Žil stařík se stařenkou a měli slepičku rjabou. Jednou slepička snesla vajíčko zlaté. Stařík chtěl rozbít vajíčko, ale nerozbil. Stařenka také chtěla, ale nerozbila. Tu po stole proběhla myška, mávla ocáskem. Vajíčko spadlo se stolu a rozbilo se. Pláče stařík, pláče stařenka. Ale rjabá slepička jim povídá: „Neplačte, staříku a stařenko, já vám snesu vajíčko ne zlaté, ale obyčejné.“ A tu se stařící zaradovali. A to je konec pohádky. Z hlediska občana je ta pohádka nějaká hloupost. Proč stařící plakali? Jakýpak je rozdíl, zda vajíčko rozbili oni, nebo myška? A pak, zlatá skořápka z vajíčka stojí vůz vajíček. Proč naříkat? Ale

pravý smysl pohádky je zcela jiný: z hlediska vědeckého vědění je stáří buď moudrost, nebo hloupost a bezduchovnost. Pokud je to moudrost, pak stáří vystupuje v podobě učitele. Moudrého volchva nebo proroka.

– Jako tebe, například, – pomyslel jsem si. – Nebo vědmáka „cestovatele“ a jeho sestřičky babičky Jagy z pověsti o Koščejevě smrti. Ochránce si přečetl mé myšlenky a usmál se.

– Jsou-li v pohádce staříci obyčejní, pak jsou zpravidla vždy hloupí a bezduchovní. A tu máme staříka se stařenou ani ne tak starých, jako bezduchovních. Především, stáří je především stav duše, ne stav těla. Pamatuj si to, chlapče. A teď, co to je „slepička rjabá“? Ne bílá, ne černá, nýbrž rjabá? Jak je známo ze starých vědeckých oríanských textů, a v naší době z teorie fyzikálního vakua, nadkosmické informační pole „Navi“ má buněčnou strukturu. Strukturu holografickou, v jejímž každém hologramu jsou obsaženy informace o všech vesmírech minulosti, přítomnosti a budoucnosti... Lidské vědomí si to dovede těžko představit, ale Vesmír se vyvíjí podle svých zákonů a neptá se nás, jak nakládat s bankou informací. Chápeš, proč je slepička rjabá? Slepice je obrazné ztělesnění nadkosmické holografické „Navi“, kde rjabiny jsou hologramy. Navíc slepice snesla „zlaté vejce“. Jak už víme, vejce z vědeckého pojetí světa ukazuje na vesmír. Vesmíry se právě rodí z holografického informačního pole nadkosmické „Navi“. Ale proč je vejce zlaté? To proto, že se skončila evoluční cesta vesmíru. Vesmír si své odpravoval, a teď nastal čas jeho svinování. Zlato ukazuje na poslední akord v evoluci. Na její konec. A stařík s ženou nevešli do informačního pole vesmíru, který ukončí svou evoluci. Oba pro svou bezduchovnost se stali kosmickým odpadem. A budoucí evoluci, tj. materiální ztělesnění neuvídí, jako své uši. Staříci chápou, že jejich duchovní cesta skončila, a proto, když vajíčko působením přirozené síly (myš mávla ocáskem) spadlo a rozbilo se (vesmír se svinul). Staříci upadli v paniku (pláče stařík, pláče babka). Ale „slepička rjabá“ je uklidnila. Řekla jim, že jim snese obyčejné vajíčko. To znamená, že v novém mladém materiálním vesmíru bude místo i pro staříka a babku. Jejich evoluce bude pokračovat. Tuto vědeckou pohádku jistě už ve staré Orianě vyprávěli dětem. Učila je žít podle svědomí, a nepodobat se svým chováním hloupým staříkům, kteří málem upadli do odpadu. Navíc dávala znalost o věčném životě. I to, že vesmíry se také vyvíjejí. Hynou, a na jejich místě z informačního holografického pole se rodí vesmíry mladé. Jak vidíš, tajné vědomosti nám nejsou natolik utajeny, abychom je neviděli. Je hned vedle. Jen je třeba vytlouci ze svého vědomí programy, vtlučené tam od dětství. Už jsme rozebírali, jak cestou připojení k tomu či jinému egregaru jde manipulovat lidským vědomím již v lůně matky. Nejdříve se programuje vědomí rodičů. Působením stálého psí-lisu jdou do určité míry změny v jejich genofondu (především, u otců). Takže děti dostávají mnoho jako dědictví, s „mateřským mlékem“, ve druhé etapě. Informační vlastnosti vody znáš, takže nic vysvětlovat nebudu. Třetí etapa lámání psychiky probíhá v jeslích. Čtvrtá ve školce, pátá ve škole, šestá na vysoké škole a působením společnosti a života... Zase naše cifra 6. Setovo číslo. Promiň, zase mě to uneslo. – Starý se zase odmlčel.

– Rád bych si něco upřesnil, – začal jsem zdaleka. – Z toho, cos povídal, plyne, že naši volchvi-ochránce, když začalo masové vyhlazování „pohanství“, stačili převést mnohé staré vědy do tvaru pověstí a pohádek, čímž fakticky zachránili před zkázou ruskou vědeckou minulost.

– Zcela byla zachována pouze „Vesta“, – přikývl volchv. – Posvátná „Vesta“ se značně liší od véd, obsahuje konkrétní znalosti nejen o minulosti, jako o stavbě Vesmíru a místě v něm nám podobných. Je v ní i hluboké pochopení podstaty samotného člověka. Vědy jsou základem, z něhož začíná proces pochopení a uvědomění si znalostí „Vesty“. Bez jejich znalostí nemá smysl se dotýkat velikého dědictví Orianů. Neznáš-li abecedu, číst nebudeš.

– Jak se však seznámit s vědami, známe-li pouze vědy indické? – zeptal jsem se.

– Už jsme spolu hovořili na toto téma, – namítl „léčitel“. – V Indii se zachovaly, ale popisují události starší – celoárijské. To za-prvé. A, za-druhé, u nás, na Rusi existují dva druhy véd: jedny jsou zapsány a zamaskovány jako pohádky, druhé pak, tajné, rozšířené hlavně na severu a mezi Čeldony Sibíře... O tajných mluvit nebudeme. To jsou takové vědy, z nichž pohádky udělat nelze, proto je ponechali „jaké jsou“, jen je převedli do jiné hladiny... Promluvíme si o védách, které jsou zapsány. Jak jsem pochopil, právě ty tě zajímají.

– To ano, ale kde si je můžu přečíst kromě „Poetického názoru Slovanů na přírodu?“, tedy, kromě A. N. Afanasjeva?

– Mohu ti uvést celý seznam autorů, – usmál se šedohlavý. – Tak si pamatuj, nebo raději zapiš. Někdy ten seznam podaruješ svým žákům a následovníkům.

Rychle jsem popadl papír a tužku a starý začal diktovat: „*Studie z ruské morfologie*“ – S.D. Zelenin; „*Báje ruského národa*“ – I. S. Sarochov; „*Národní Rus*“ – L.A. Koriněvskij; „*Břehy ruských pověr*“ – M.I. Čulkov; „*Historické črty o ruské slovesnosti a umění*“ – F. I. Buslajev; „*Staré náboženství Slovanů*“ – G. A. Glinka; „*Slovanská a ruská mythologie*“ – A.S. Kajsarov; „*Okřídlená slova*“ S.V. Maximov. Ochránce přestal diktovat, podíval se na mne a řekl:

– No, to zatím stačí. Základní klíče k mýtům také znáš. Tak se snaž! A pamatuj, že divit se nemusíš! Vše, co se odhalí, je naše minulost! Přesněji, minulost bílé rasy. A pak, na staroruské letopisy odkazovali a dodnes odkazují mnozí výzkumníci, přirozeně, komu bylo dovoleno je vidět a studovat. Vezměme, například, Michaila Lomonosova. Ne, veliký ruský učenec ve své práci o historii Ruska nepíše, že četl tu či onu pohanskou kroniku. To je pochopitelné. V jeho době za spojení s pohanským světem by dostal co proto, ale, podivná věc, Lomonosov, což je dobře vidět z jeho prací, dobře ovládá „předcyrilici“, tj. naši starou slovanskou slabičnou abecedu. Stejnou, jako je ta, již jsou napsány mnohé védické kroniky. Odsud jsou jeho znalosti. Například, přímo prohlásil, že řečtí Skythové a Rusové jsou jeden a týž národ, což je známo z pověstí, bělooká Čud' že je nejstarší árijsko-ruské osídlení Severu, a že Sibiř už dávno před Jermakem byla zcela osídlena naším národem. Že všechny uherské, turkické, samodijské a tungusojazyčné národy Sibíře a Východní Evropy jsou pozdější přistěhovalci, přičemž s povolením původních hospodářů. Odkud měl takové podrobnosti? Navíc, co znal o minulosti ruského národa M. Lomonosov, oficiální historická věda dodnes teprve začíná zkoumat. A kdy to dokončí, není známo. Ale důležité je jiné: vše, co napsal o minulosti Ruska a Západní Evropy ruský učenec, je pravda. Ani jedné chybičky. Právě proto byly jeho práce o historii Ruska zničeny zednáři. Podle oficiální verze, německými akademiky. Dnes usuzovat, co znal Lomonosov, lze pouze podle jeho některých zachovalých deníků a poznámek. Ale i to plně stačí, abychom se přesvědčili o tom, že staré védické letopisy, ukryté před křesťany a oficiální vědou, byly ruskému vědci dostupné. O čem to svědčí? Přece o tom, že „pohanské“ spisy o minulosti jsou v ruské zemi živé, a stejně, jako posvátné knihy oriánských předků čekají, až přijde jejich doba. A zednářští špehové z lóží a tajných služeb je marně hledají. To, co má dojít do vědomí budoucích pokolení, nejen našeho ale i jiných národů, potomků Árijců, to tam dojde. O tom se nemusí pochybovat. A potom, staré letopisy se zachovaly nejen v naší zemi, takové dodnes uchovávají potomci keltských druidů v Irsku a ve Skotsku. Jsou uschovány staré védické letopisy v Tibetu a v Indii. I tam i tam, soudě podle deníků a dopisů, je viděl a pracoval s nimi velký ruský vlastenec a učenec N.K. Rerich. Kdyby neměl přístup k tajným indickým a lamaistickým védám, a také ke starým védickým letopisům, nikdy by nezískal tak hluboké znalosti o stavbě vesmíru a o minulosti lidstva, které měl na konci života.

– Starý měl zřejmě dobrou náladu. Asi mi chtěl sám povědět o tajných znalostech minulosti. Dodal jsem:

– A není jen tak, že se brahmani s nejvyšším zasvěcením chovali k N.K.: jako k rovnému.

– I žreci nižších zasvěcení se snažili se u něho přiučit... – pokračoval volchv. – Podivuhodná shoda: Rerich, stejně jako Lomonosov výborně znali staroruský jazyk i abecedu „předcyrilici“. Fenomen Lomonosova lze ještě vysvětlit. Budoucí učenec se narodil na severu v zapadákově. Ale tam ho staříci naučili polozapomenutý jazyk i gramotu. Ale odkudpak měl tytéž znalosti Rerich?

– A neučil ho ty, když jste spolu přezímovali v mongolském Altaji? – navrhl jsem.

– Nic jsem ho neučil. Rerich vůbec nevěděl, kdo jsem. – Neochotně řekl starý. – O árijských tématech jsem s ním nikdy nemluvil. Navíc byl zednářem, a já jsem zo věděl.

– Možná ho to vše naučili právě zednáři? – přerušil jsem ho.

– To nemůže být. Oni sami nevěděli, že Nikolaj Konstantinovič ovládá starou ruštinu a tajné dědictví Oriany. Mimochodem, o Hyperboreji zvlášť nepsal, a nikdy o ní nikomu z neproověřených lidí nemluvil. Ale staroruský jazyk a starodávnou ruskou gramotu učil své indické přátelé. Zřejmě proto, aby začali číst ruské knihy, které byly do Indie přeneseny v dobách našich bratrovražedných bojů. Žáky Rerichovými právě u staroruského jazyka a gramoty byli známí indiští politici Džavaharlal Néhrú a jeho dcera Indíra Ghándíová. Oni sami to nezatajovali. Učili se jazyk, tedy bylo co číst. Sotva by se učili jen ze zvědavosti. To také přivádí na myšlenku, že staroruští volchvové přinesli do Indie Pantačakru tisíc let před napsáním Bible. To říká indická tradice. V současné době je Pantačakra přeložena do 200 jazyků. V samotné Indii je vydána v posvátném sánkrtu. Ale zachovala se i jeho první varianta, psaná „prakritem“, tj. staroruským jazykem ohnivou árijskou gramotou. V knize se píše o prostém lidském životě, o vztazích mezi mužem a ženou. O monogamii a polygamii v manželství. Je v ní mnoho podobenství, pohádek a pověstí. Ale vše, co je v knize, není indické, ale naše, ruské. Velmi staré, ale zároveň blízké a pochopitelné... Určitě si přečti Pantačakru, jinak nikdy nepochopíš stavbu psychiky našeho národa, chlapče. – bylo vidět, že stařík dovyprávěl. Dopil svůj sbitěň, podíval se na hodiny a gestem mě pozval ven.

– Pojď, ukážu ti ještě pár figlů práce se dvěma meči, času máme ještě dost.

Vyšli jsme na dvůr a zamířili k jeho „tělocvičně“. Vojenskou přípravou jsme se zabývali obvykle třikrát týdně. Myslel, že k udržení formy to stačí. Sám vědmák dokonale ovládal staroruskou školu „pěti živelů“, kde každý živel představoval jakoby jednotlivý styl. Ale všechny ty na první pohled naprosto různé principy a pohyby se harmonicky slévaly v jednotný celek, neočekávaný a nezlomný. To, co mě kdysi naučil můj děda kozák, byla jen část starého stylu. I proto jsem s šedým trénoval vždy rád. Tím spíš, že během našich cvičení vždy mnoho vyprávěl. I tentokrát jsme, každý se dvěma březovými holemi v rukou, postavili proti sobě a ponořili do logiky pohybů: obranou, bleskovým ústupem do kruhového pohybu. Ochránce stručně vysvětloval, jaký může být užitek z toho či onoho klamného pohybu, nebo úderu. Zdálo se, že vše probíhá, jako vždy. Ale začal jsem si uvědomovat, že je to náš poslední trening, a že jich víc nebude. Že stařík se na tomto cvičišti se mnou loučí. A ne na rok, jako obvykle, ale nadlouho... Podíval jsem se vědmákovi do očí, hodil jsem hole na zem a přímo se zeptal:

– Chováš se jako by ses chystal umírat? To není cvičení, ale shrnutí toho, cos mi ukazoval. Abych nezapomněl...

– Stařík při pohledu na můj načepýřený vzhled sebral moje hole, hodil je na lavici a řekl:

– Copak tvá svíce pohasla, Gore? Ta bude na mém stole hořet tak dlouho, co bude stát tento dům, kde jsi stále očekáván. Copak si myslíš, že se nemohu dočkat, až se rozloučíme? Jsi pro mne víc než syn. Duchovní blízkost sblížuje více, než pokrevní příbuzenství. Myslím, že ani já ti nejsem cizí – se smutkem v hlase řekl ochránce. Jde o něco jiného. Intuice mi dávno napovídá, že kolem mě se něco děje... Ale tehdy, před rokem, to nebylo nebezpečné. Teď se to změnilo. Proto chci, abys „nesvítit“...

– Copak dům sledují?

- Ne, jsme tu sami. Jde o sledování jiného charakteru. „Oni“ nevědí, kde jsem, ale hledají... To už kdysi bylo. Nevzrušuj se.
- S těmito slovy starý šel pomalu ke svému domu. Podle postavy bylo vidět, že o něčem přemýšlí.
- Rozumíš, – podíval se na mne. – Říše visí nad propastí. Stačí jen popostrčit... Moc drží titěž, co v třicátých ... Andropov nic nezmění. Západ už má jistě za něj náhradu... V zemi je klid před bouří...
- Na verandě mě stařík požádal, abych ho počkal.

Kapitola 30

„KOLDYN“. ZNOVU O ARTANII. KONEC IMPÉRIA

Když vyšel, nesl v rukách nějaký dlouhý balík. Stařík ho opatrně položil na lavičku, a začal jej rozbalovat. Za chvíli jsem uviděl kovaný jílec z rohoviny, potom pochvu a nakonec, celou šavli. Takovou zbraň jsem neviděl ani na obrázku. Něčím připomínala japonský meč, ale rukojeť byla kratší. Jednostranná čepel, plochá, s dvěma úzkými laloky byla trochu širší než katana, a téměř rovná.

– Koukej, aby ses nepořezal, – podal mi ochránce svou hroznou šavli jílcem napřed, – je ostřejší než břitva.

– Opatrně jsem vzal šavli a chtěl jsem prstem zkusit čepel.

– Nech toho, – zastavil mě starý, – budeš bez prstu. On na vodě vlas přeseke. To je ocel!

Pozorně jsem si prohlédl texturu oceli podivné zbraně. Ocel čepel byla tmavá, matná a jemně síťovaná. Struktura připomínala zamrzlé zimní okno.

– Damascénskou ocel jsem nikdy neviděl a nevím, jak má vypadat, – přiznal jsem se.

– Není divu, tajemství této ocele je dávno zapomenuto, – vzal si meč šedý. – Víš, co je to za meč?

– Odkud bych to mohl vědět? Takovou zbraň jsem nikdy neviděl.

– To je jednostranný hordynský meč. Meč našich dalekých předků. Vždyť jsi také z kozáckého rodu, to znamená, že máš jako já hordynské, či přesněji skythské kořeny. Meč jsem zdědil po svém prapradědovi. A kde ho vzal on, není známo. Říká se, že zbraň byla vykopána v jedné z tatarských mohyl na Altaji. Ale nejspíš se meč dědí z otce na syna ještě od časů Sibiřské Rusi... Znovu jsem vzal zbraň z rukou starého...

– A jak je pohodlný! – vyhrkl jsem. – Zároveň těžký a lehký.

– Protože je ideálně vybalancovaný, – vysvětlil stařík. – Zkus udělat osmičku. V ruce ho ani nepocítíš.

– Vědmák měl pravdu. Mečem bylo možno švihat jakkoli, ruka se neunavila.

– Podívej, ani zoubek! A v jakých bitvách už byl! Jeho ostří rozsekávalo i přilby knížecích družiníků i ozdobné přilby rytířů. Koukej!

A starý vzal znovu svůj meč, rozmáchl se a sekl do skoby, ležící na prahu domu. Nechtě jsem zavřel oči. Rozlehl se ocelový zvuk... Tlustá ocelová skoba byla rozsekuta vpůli, ale na ostří meče byl jen bílý pásek, mohlo se jím dále holit. Z toho mi proběhl mráz po těle...

– Hruža! – pomyslel jsem nahlas. – Žádná zbroj nepomůže! Seká naskrz!

– Víš, proč jsem ti ukázal ten meč? Abys pochopil, že k jeho zhotovení jsou potřebné nejen znalosti, ale i pořádná kovárna. Ne přenosná, ne v jurtě a ne pod širým nebem, jako u tureckých kočovníků, ale stabilní, městská. Zcela moderní. Víš, jaká je technologie výroby „koldynu“? Tak jej nazývali naši předci, sibiřští Rusové Artánie. Je od slova „kolo“, ukazující na otáčení a cykličnost, a samotné Slunce. A „dyn“ označuje úder, sečný nebo bodný úder. Dodnes děti, když si hrají na vojnu, křičí: já jsem ho „dyn“, a on mě také dyn“ atd. Musí se říci, že název je přesný. Tak tedy, ke zhotovení takové zbraně jsou potřebné ocelářské pece, znalost rud, a moderní evropští kováři. To vše ukazuje ne na civilizaci kočovníků, jak se nám snaží nabulíkovat naši podplacení, ale na civilizaci měst. Chceš se přesvědčit? – Přikývl jsem.

– Tak se dívej: jakou zbraň připomíná „koldyn“?

– Něčím se podobá japonskému meči – kataně, – řekl jsem svůj předpoklad.

– A kdy se v Japonsku objevily první katany, pamatuješ?

– Nevím, – přiznal jsem se.

– Řeknu ti to. Po neúspěšném výsadbku „Mongolů“ do Japonska... když božský vátr „kami-kadze“ zničil mongolsko-čínskou flotilu. Japonci tehdy dokázali porazit dobyvatele, kteří se zachránili před bouří. Které to bylo století?

– Snad XIV. – vzpomínal jsem. – Nezdařený výsadek byl za Kublaj-chána.

– A od 14.-15. století se v Japonsku objevilo něco, co připomínalo katanu. Jednostranné meče, podobné koldynům, ale s horší kvalitou ocele. Klasické katany začali vyrábět až koncem 16. století. Ale ocel i té nejlepší katany nedosahuje tvrdosti a vazkosti naší sibiřské. Japonci dovedou výborně kopírovat. Ale napodobit ocel koldynů nedokázali. O čínské oceli nestojí zato mluvit. Jaký se nabízí závěr? Středověká Sibiřská Rus čili Artánie nebyla kočovná říše, ale usedlá. Měla stovky měst, a řadu měst hlavních. Kdosi ze středověkých historiků nazval hlavní město Sibiřské Rusi Grustinou (Smutečným). co myslíš, mohlo mít ruské město takový název?

– To se ví, že ne! – zasmál jsem se. – Kdo by chtěl žít v takovém městě?

– Správně. Před takovým jménem by obyvatelé utekli. Hlavní město Sibiřské Rusi se jmenovalo Grastiána – město polobohů, slunečných assů. Leželo na kraji modré stepi, vedle tajgy, na vysokém břehu matičky Obi. Ukážu ti to místo na mapě. Určitě musíš navštívit ruiny našeho bývalého hlavního města. Sibiřská Grastiana je posvátná všem kozákům.

– Ale ani donští, ani volžští, ani kubáňští kozáci o Grastianě nevědí. – Podíval jsem se na vědmáka.

– Ani potomci sibiřských kozáků, – pokračoval ochránce. – A víš proč? Protože velká Skythská čili Árijská severní říše, která kdysi kontrolovala Čínu, Indii, celou Sibiř, meziříčí Jaiku a Dunaje, která ve své době zastavila římské legie, vržené na východ, zorganizovala v mocnou říši Turky, utíkající zpod čínského útlaku, a ve 13. století pod názvem Tatarů rozdrtila nejen prozápadní ruská knížectví, ale i katolické svazy západní Evropy, neze stopy zmizela.

– Jak to, zmizela? – nechápal jsem. – Copak se vypařila?

– Na podrobný výklad nemáme čas. Seznámím tě jen s hlavním. S tou technologií, kterou použily T.S. jak proti Byzanci, tak proti Artanii. Byzanc obviňovali, že se nepokatolichtvovala, a Sibiřskou Rus, že se snažila zachovat starou orianskou védickou tradici. Byzanci se dařilo líp, než Sibiřské Rusi. Alespoň část jejich archivu se zachovala, i když daleko na všechna. A spousta letopisů a dokumentů jsou zjevné podvrhy. O Artanii nezůstalo nic! Nic! O Sibiřské říši se oficiálně nezachovala ani jediný letopis! Ani jeden dokument, dokonce ani falešný... Zde, na Sibiři, knihy a dokumenty, psané prakriterem, čili naším staroruským jazykem, hořely nejedno století. Spolu s našimi vesnicemi a městy.

– Ty říkáš nějaké hrozné věci. Pokud si pamatuji, Sibiř byla dobyta pouze Moskovii, – přerušil jsem vyprávěče.

– T.S. už dávno vypracovaly mocné technologie likvidace etnosů, chlapče. Víš, kde je nyní Západní Rus? Kam se poděla? Kde jsou západní Rusové? Není jich. Prostě nejsou. A nejde ani tolik o dobývání, i když se také vyskytlo v Pobaltí, jako o agresivní expanzi cizí kultury... Totéž proběhlo v Byzanci. Kam se poděli ti východní Římané, smíchaní se Slovany? Přece nikam! Všichni teď mluví turecky, vyznávají islám a říkají si Turkové. Přibližně totéž se stalo s Artánií. Ne byla dobyta v přímém smyslu slova, byla zničena jinak. Stejně tak, jako Skythská říše, která k sobě otevřela cestu a přijala hodnoty Západu. No dobrá, Skythy umravnil ve 3. století Sarmati, kteří vyhodili za Dunaj emisary T.S. Myslím, že pamatuješ skythsko-sarmatskou válku? Nebo jsi zapomněl?

– Likvidují se nebo zaměňují žreci. Pokud taková akce proběhla, pak vše ostatní je věc času a techniky. – konstatoval jsem.

– To je ono, tím to vše začalo. Mise Templářů na Sibiři a na východě jsme se už dotkli. Tehdy byl likvidován sbor ruských žreců. Toto neštěstí se událo ještě za života Timčaka-Čingischána. Proto po jeho smrti se do Hordy začali hrnout beze strachu z jiho-západu

musulmané, ze západu křesťané, z východu – z Číny a Tibetu – buddhisté. A tak Hordynci, kteří se pokřesťanštili, odešli na západ, za Volhu, blíženi křesťanské Rusi. Mnoho, velmi mnoho ruských křesťanů odešlo ze Sibíře. Po jejich odchodu ohromné město Velká Grastiana se proměnila ve zchudlou vesnici. Ale ruští křesťané neodešli z rozmaru, ale protože začalo krvavé nepřátelství se soukmenovci, kteří přijali od arabských a tureckých emisarů islám. Islamizovaní Rusové, kterých po odchodu křesťanů nezbylo tak mnoho, se brzy začali mísit s muslimy, uhry a turky. A tak vznikli Tataři – tobolští, irtyšští, barabinští, Teleuti, Šcorci, Kamasinci, Kyrgizi a Kazaši.

– A naši tomští Euštinci, – dodal jsem.

– Ano, – souhlasil starý. – Ale každý turkojazyčný národ pamatuje, že jeho předky byli modroocí a rusovlasí Savirové čili Rusové. Proto sibiřští Tataři mají tradičně dobrý vztah k Rusům. A Jermaka Timofějeviče přijali jako příbuzného. A on byl příbuzný. Fakticky, jen se vrátil do původní vlasti... Přibližně totéž se událo na východě, za Jenisejem a za Bajkalem. I tam i tam se ruská krev postupně rozpustila v tulské, mongolské a mandžuské.

– Ale tvoji předkové se nerozpustili. Nepřijali ani islam, ani buddhismus?

– Správně, Čeldoni zůstali původními Oriánci. Jejich převážná část odkočovala do tajgy a tundry. Tam vznikla jejich města a knížectví. O těchto knížectvích informovali vyzvědači Borise Godunova. Jejich zprávy lze najít v archivech. Právě oni, Čeldoni, vyvolávali povstání proti křesťanské agresi místních Selkupů, Něnců a Evenků. A žádní Čukčové nestáli v čele čukotského odporu proti kozákům. To však bylo na začátku. Potom, za Michaila Romanova se vztahy Čeldonů s carskou administrací urovnaly. Protože Rusů bylo na Sibíři málo, začali Čeldony přijímat do kozáckého vojska. A tak vznikla na Sibíři silná kozácká armáda. To si historici vymýšlejí, že na Sibíř kozáci přišli z Donu a Volhy. Vůbec ne. Kozáci Donu, Volhy, Kubáně a Jaiku tehdy bojovali s Persií a Tureckem. O Sibíř se nezajímali, sami krváceli dost. Byl to nerovný boj. Sibiřští kozáci vznikli v podstatě z místních nekřesťanských Čeldonů. Je načase, aby to naši podplacení historici uznali. Právě úsilím místních Rusů byla Sibíř připojena k Moskevskému carství. Časem část kozáků-Čeldonů přijala pravoslaví. Ta část, která ho odmítla, byla na rozkaz Petra I. zcela vyhubena. O smrti posledních védických Rusů na Sibíři lze najít informace v tobolských letopisech. Když je začneš číst, vlasy se ti zježí hrůzou, jaká tam jsou popsána zvěrstva. Tak se Petr ukázal před Západem. Dobil ty, kdo zachovával hvězdnou védickou tradici. Teď chápeš, proč byla v roce 1896 spálena knihovna vojska Donského v Čerkasku? Aby kozáctvu vzali jeho historii. Aby lidé zapomněli na Artánii, její hlavní město Grastiánu, na velikého Timčaka a na volžská kozácká města, Starý a Nový Saraj... Jak překládají naši historici slovo Saraj, pamatuješ? – zeptal se vyprávěč.

– Pamatuji, jako palác.

– Jo, aby se nám vysmáli. "Sar" ve staré ruštině znamená car, tedy město carů! Stále lžou, kolem samá lež! To je podstata T.S. Co lze ještě dodat? Že od 13. do 17. století bylo na celém území Sibíře ničeno vše ruské. Všechny ruské knihy, letopisy, svitky. Pokud se něco zachovalo, pak díky buddhistům. Ti nemají tradici něco pálit, proto staré ruské letopisy lze najít v lamaistických kláštorech. Ale i tam je dosahují sluhové T.S. Musulmané, stejně jako křesťané, spálili, co mohli. Naší nadějí je už jen plató Putorana, podzemní města Oriany a poklad připolárního Uralu. A ještě se zachovaly runové nápisy na kamenech a texty na skalách. Jsou považovány za turkické, i když je vážně nikdo nečetl.

– A ještě tvůj koldyn, – připomněl jsem starému. – Jak tedy získávali takovou houževnatou a pevnou ocel naši předci na Sibíři? Copak ty znáš recept její výroby?

– V hrubých rysech ano, – skrýváje svůj meč do pochvy, řekl „léčitel“. – Nejdříve v kovárně vyráběli dva druhy kovu, jeden byla slitinová damascénské ocel. Druhý bylo obyčejné železo, zbavené síry a fosforu. Potom železo kladli do hliněné nádoby, prosypali drcenou rohovinou a nechali v peci 6-8 hodin bez přístupu vzduchu, kdy probíhal proces cementace. Pak se oba kusy získaného kovu lámaly na drobné kousky a smíchané se

přetavily. Tak se získala vzorovaná superpevná damascéská ocel. Z ní pak vykovali řezné jádro „koldyna“. V další etapě probíhala tavba druhého druhu damašku. Tentokrát měkkého, ale velmi houževnatého. Aby ho dostali, svařovali dohromady několik kusů měkké nízkouhlíkové oceli. Následovala pracná operace vytvoření vrstev řezného jádra. Nejdříve je třikrát lámali na kousky, které pak znovu svařovali dohromady. Když získali drobnozrnou supertvrdou strukturu, začali ji vytažovat do pás, skládat a svařovat mezi sebou. Tak to dělali, až z ocelového jádra získali mnohavrstvý piroh. Takových vrstev bylo obvykle až 6000! Pak se řezné jádro obalovalo měkkým damaškem, a vše se svařovalo do jednoho celku. Další etapou bylo kalení. K tomu týlovou stranu meče asi do poloviny omazávali speciální hlinou, drcenou s uhlím a pískem, aby ji ochránili před silným ohřevem. Když hlina úplně vyschla, čepel ohřáli do běla, a ostřím ponořili do studené vody. Po takovém zakalení vznikala lehká ohyb. Tak uvaž, bylo možné takovou zbraň vyrobit v jurtě kočovníka? A přece jím byla vyzbrojena celá tatarská armáda. Jinou sečnou zbraň tatarští kozáci Sibíře a Uralu neuznávali. Tak vidíš. Teď jistě chápeš, proč je v Sibíři tolik mrtvých měst, zarostlých křovím a tajgou. Učení ortodoxové je připisují Turkům, Chantům, Selkupům, dokonce Něncům a Jukagirům, prostě komukoli, jen ne Rusům. Podle jejich historické verze my, Evropané, jsme na Sibíři nebyli.

– Jak nebyli? – přerušil jsem ho.

– Tři tisíce let př. Kr. zde na Sibíři, a dokonce v Mongolsku, až po Tichý oceán prosperovali evropané Afanasjevci.

– Potom je směnili Andropovská kultura, později Kara-sukská, Tatarská čili Skythská. A všechny tyto kultury byly vybudovány evropeidy, tj. našimi předky.

– To vím také, chlapče. Jde však o to, že podplacené učence napadlo vystěhovat Saky a Sarmaty na západ, a Dinliny a Huny, příbuzné Rusů Bulhary, Chazary, Pečeněgy, Polovce a konečně i sibiřské Tatary proměnit v mongoloidy. A to vše udělali, aby nás, Rusy, zbavili práva ovládat Sibíř. Jsou až směšné případy. V poušti Taju-Makan v západní Číně vykopávají desítky mrtvých árijských měst. Sami Číňané uznávají, že tato města byla osídlena evropeidním národem, avšak na Západě se domnívají, že to nemůže být, že čínští vědci „se mýlí“.

– Dost! Máme už zcela málo času.

– Pojď, ukážu ti na mapě, kde stála Grastiána, a pak se začneš balit. Za hodinu-dvě se musíme rozloučit. Když se vše uklidní, dám ti vědět, Juro! A teď je načase.

– Odjížděl jsem od vědmáka s kamenem na srdci. Měl jsem pocit, že ztrácím něco nenahraditelného, tu tenkou nitku, která mě přes starého spojovala s dalekou minulostí a tajnými vědomostmi předků, ale i s budoucností. Před odjezdem mi ochránce podal dobře zapečetěnou obálku a řekl:

– Kdyby se stalo, že se nesetkáme, Juro, tak to otevři! Pamatuj, jen za této podmínky. A zatím to dej do úschovy nějakému blízkému, spolehlivému člověku, aby obálka nebyla v tvém bytě.

– Slova vědmáka mě poplašila, ale on zahnal moje zlé myšlenky, řekl, že vše by mělo být v pořádku. Potom se na mne podával dlouhým pohledem a dodal:

– Západ už dnes změnil naše vědomí, Juro! Podívej, co lidé dělají kvůli penězům, zisku, potěšení. Ale to je jen začátek! Když nastane čas restaurace kapitalizmu, ti, co jsou dnes u moci, začnou rozkrádat národní bohatství a bude mnohem hůř. Západ prostřednictvím sdělovacích prostředků tak změnil vědomí mas, že za peníze se dosáhne čehokoli. Ať je čert vezme! *Peníze se promění v našeho nového boha, a jejich vlezlý egregor donutí mnohé, velmi mnohé, brát úplatky, zrazovat přátele a příbuzné, svou zemi i Vlast. Slovem, vše, co lze prodat. Egregor peněz bude usilovat, aby zničil lásku a přátelství, lide se ve vztahu k jiným promění v dravce, a v životě v lovce peněz. V jejich duších nic nezůstane. Vše: svědomí a čest, šlechtnost, láska a soucit – všechny vyšší vlastnosti, které odlišují člověka rozumného od*

opice, egregor peněz v duších lidí zničí. Na Rusko padne šero zisku a šílenství. Ten, kdo se bude pokoušet vyrábět, zůstane bez kalhot. Ten kdo bude obchodovat, ze vzduchu udělá milióny. Banální překupníci se promění ve vážené lidi. Ženy, aby vydělaly, začnou prodávat nejen tělo, ale i své děti... To všechno brzy uvidíš, Juro! A řeknu více: mnozí tví přátelé tě zradí, mnozí se prostě z bezvýchodnosti opijí... Ale ty pamatuj, že před tebou ve své většině nejsou přirození šudři-sluhové, ale oklamáný, zlomený a vládou zastrašený první nejvyšší stav. Vědecky – zdravčelí difuzníci. Proto, jakkoli ti s nimi bude těžko, nestávej se krutým. Vždy rozlišuj přirozené sluhy od pokleslých a zlomených. A pamatuj, že je, ty lidi, lze pozvednout. K tomu bude nutné určité úsilí, především, v informačním plánu. „Šudru odlišuje od difuzníka krajní nevzdělanost. Šudra je jen soběstačný. Nechce nic znát, kromě toho, co už má. Zdravčelý, oklamáný a zastrašený pracovník vždy usiluje o znalosti, v činnosti a v názorech není agresivní. A zpravidla neustále bojuje s hlasem svého svědomí. Takové lidi je vidět, nespleteš se. A ještě něco. Ať se ve společnosti děje cokoli, jakkoli by difuzníci šileli, vojíní ducha a tím spíše žreci, vždy zůstanou nezlomeni. Proto při práci se zástupci prvního stavu vždy hledej své. Hledej lidi své duchovní úrovně a vyšší. Pokud se se mnou něco stane, pomůže ti informace, kterou zanechávám v obálce.

– S těmito slovy mě ochránce otcovsky objal a dodal: – Neloučím se s tebou, Gore! Ať se stane cokoli, neloučím se! Pochopils?

– Ničemu jsem nerozuměl, ale přikývl jsem...

Podle rady starého jsem se v Kondinském nezastavil, na jeho druhé loďce (duralku revírníka jsem musel nechat u „léčitele“) jsem v rychlosti minul vesnici a zamířil k ústí. Moje cesta vedla na Chanty-Mansijsk. Tam, v Samarovu, jsem měl zanechat loďku u jednoho známého, a sám odjet domů v Surgut na „meteoru“. Po 4-6 hodinách jsem dorazil do Irtyše a pustil jsem se na sever do země Chantů. Loďka letěla jak pták, ani jsem nevnímal rychlost, ani vysokou vlnu, ani krůpěje vody, tříštících se o obličej. Celou cestu jsem přemýšlel o tom, co jsem slyšel od starého. Tradičně se naše hovory týkaly náboženství. *Ochránce, jak jsem pochopil od našeho prvního setkání, považoval každé náboženství za jednu z forem tiché pomatenosti, kdy lidé bez pochopení toho, co dělají, místo toho, aby znali a spolupůsobili jako součást všeho jsoucího, se dobrovolně převádějí na hladinu víry a primitivních magických manipulací, s vírou spojených. Vědmák přesvědčeně dokazoval, že každé náboženství, ať je jakékoli, je vždy omezeno svým egregorem, který nemá žádný zájem na svobodě těch, kdo mu „po právu“ náleží. Co je to jiného, nežli duchovní otroctví? Odsud plyne fanatismus v náboženství. A čím víc je ta víra omezena a primitivní, například v Alláha a Ježíše, nebo Jahve či jiného pohanského boha, tím více je v něm fanatismu a nenávisti k jinému chápání Stvořitele... Poslouchaje úvahy starého o podstatě náboženství, mimochodem jsem se zeptal:*

– A jaké je východisko? Co dělat s náboženskými city? To my dva jsme „bezbožníci“, náboženskými prožitky netrpíme, ale jiní bez nich žít nemohou. Když se jim vezmou tyto city, tito lidé se duchovně promění v nic, zůstanou bez vnitřního jádra. Buď se opijí, nebo, aby přežili, vytvoří si boha sami.

– Nebo ponoří své vědomí do světa předsudků. – pokračoval v mých úvahách vědmák. – A zamýšlel ses někdy, odkud se vzal v duších lidí ten náboženský cit? – zeptal se.

– Přiznám se, že ne, – zavrtěl jsem hlavou.

– Řeknu ti to. Z měsíčních pohanských pověr. Všechny ty pověry byly kdysi pro někoho vytvářeny, aby v duších lidí vychovaly to, o čem mluvíš, tak zvaný náboženský cit. Pro větší přesvědčivost v existenci nebeských antropomorfních bohů „jimi“ byly vymyšleny všemožné oběti. Prostředníci mezi člověkem a horním světem, pohanští žrecové ze všech sil vnášeli do lidských duší strach před bohy, stále požadujícími krvavé oběti za špinavé myšlenky. Tento strach postupně klesl v duších lidí až na úroveň nevědomí. Vědecky řečeno, na genetickou úroveň. On je tím stavebním materiálem, z něhož v hlavách lidí vzniklo vše mystické a nepochopitelné. Ve své podstatě náboženský cit, kterým se tak pyšní musulmané,

křesťané či židé, je deformovaný strach z neznámého. Když se tento cit definitivně uchýlil v nevědomí lidí, s institutem pohanství, jako splnivším svůj úkol, bylo skoncováno, a lidem byla nabídnuta náboženství umělá, speciálně upravená pro jejich ovládnutí. Jak vidíš, psí-technologie i zde fungovaly na vysoké úrovni. Teď s tímto náboženským citěním lze spojit cokoli, počínaje satanizmem, a konče ateizmem. Jen je-li s čím spojovat...

– Z tvých slov plyne, že všichni náboženští fanatici, a vůbec občané se sklonem k mysticismu, jsou lidé zvláštní kategorie? *Z lidí se také dají vyšlechtit rasy, jako ze psů a koček. Jen tiše, nepozorovaně. Bez reklamy. Setkal ses někdy s fanatiky?* Nemusí to být náboženští. Jsou to velmi složití tvorové.

– Tak co navrhuješ? Jak se chovat k takovým náboženským citům? Jsou-li zakotveny na genetické úrovni?

– Nijak, – rozhodil ruce starý. – Cítíš přece: „narodil se čert plešatý, plešatý také zdechne“. Zatím si jich nevšímá. Nezbáznili se všichni. Kolik je kolem lidí, u nichž se strach z neznáma projevuje jen tehdy, když se to týká přímo jich. V běžném životě zpravidla nejsou ani nábožní ani fanatičtí...

– A co lze těmto lidem nabídnout? – zeptal jsem se přímo.

– Ochránce chvíli přemýšlel a pak klidně řekl:

– Navrhovat a vnučovat nic není třeba, ale seznámit lze, ukázat, odkud jsme přišli a skrze jaké trní. A populárně vysvětlit, že vše nové, co nám nabízejí a budou ještě nabízet, je cesta do slepé uličky. Cesta nikam. V nejlepším případě k novým druhům antropoidních primátů. Abychom přežili, a nejen my, vlastní lidé, ale i všechny hybridní zemské rasy, je nutno se vrátit k naší hvězdné minulosti, k oriánské tradici předků. Ne k pohanskému dědictví, jak budou nabízet novopecení pohané. V podstatě titíž přebarvení křesťané, a k tomu dědictví, které jsme ztratili před dvanácti tisíci léty, kdy lidé ještě neznali žádná náboženství, kdy nejhlavnější pro člověka bylo celostní jednotné vědění o zákonech vesmíru. A součinnost skrze ty zákony se samotným Stvořitelem. Kdy se lidé nepovažovali za pány přírody, ale za její součást...

– Ale jak se vrátit k tomu, co nikdo nezná? Ne nadarmo se T.S. tak snaží i po Atlantidě i po Oriani? Žádné informace o starých civilizacích – jakoby vůbec neexistovaly.

– „Šídlo v pytli neutajíš“, chlapče, o magických civilizacích minulosti na Zemi je přece jen známo. Znalosti zničit není možno. Lze vyhubit nositele informací: zničit texty, nápisy na kamenech, a nakonec i architekturu, jak se to děje u nás ve Svazu... Nakonec, vyvraždit ochránce, ale samotná znalost se přesto uchová. Uchovává se v poli, a každý zasvěcenec ho může využít. Jen nesmí být svázán s žádným egregorem, domluvil stařík svou stručnou lekci.

A nyní, když jsem seděl v loďce a přes vlny se hnál na sever k Chanty-Mansijsku, v hlavě mi zněla ta přednáška. Lehce se řekne – vrátit okultní tradici staré Oriany-Hyperboreje? Na začátek by bylo třeba pokusit se vzkřísit institut duchovní nerovnosti. Oddělit od geneticky a duchovně zdravé části lidstva mluvící nelidi... Jinak se tyto odpadky s materializovanými mozky přece jen dostanou k moci. Jak říkal „léčitel“ – není to v politice, ani v politicko-ekonomické formaci, ale v povaze samotného člověka. *Degeneráti a psychopati, kteří se dostali k moci, umějí žít jen pro sebe. K tomu potřebují moc. Na společnost kašlou. Osud mas je nezajímá...* Když jsem přemýšlel nad slovy staříka o zapomenuté oriánské tradici, vzpomněl jsem si na jednom tajemství naší minulosti, vyřčeném starým. Před spánkem se mě zeptal: "

– Víš, Juro, kolik let měl Svjatoslav, když zahynul?

– Asi 25. Byl zabit v roce 967, – vzpomněl jsem si. – A narodil se 942.

– Podle letopisu jeho nemanželský syn Vladimír se narodil v roce 756. Oleg byl o rok starší než Vladimír, a Jaropolk byl starší, než Oleg minimálně o rok. V některých kronikách ještě blíže. Chápeš, co to znamená? Že Vladimír se narodil, když bylo Svjatoslavovi 14,

prostřední syn se narodil, když Svjatoslav měl 13, a nejstarší syn se narodil, když Svjatoslav měl 12 nebo 11...

– Pamatuji, jak to se mnou otřásl. Nemohl jsem pochopit, proč vědci-historici si toho nevšimli.

– Pokud se Jaropolk narodil Svjatoslavovi, když mu bylo jedenáct, to znamená že se oženil v deseti. To je šílenství.

– To je právě to. A to platil zákon, podle něhož se mládenci mohli ženit po 25, a první dítě mít po 33. roce, kdy se otevřel poslední duchovní centrum, čili jádro Svaroga. Pokud se děti narodily před touto lhůtou, považovaly se za neplnocenné. Otcové, obvinění za takovou věc, se proměňovali ve vyvržence. A tady kníže! A ještě v zákonitém manželství od jedenácti či dokonce deseti!?

– Nic nechápu, – přiznal jsem se. – To by znamenalo, že ta svatá trojice – Jaropolk, Oleg a Vladimír – nemohli být syny Svjatoslava?

– A slyšel jsi o ženě či ženách Svjatoslava, Juro? O nich není v letopisech ani slova. Můžeš mi věřit! – usmál se vědmák.

– Co to znamená? Že Olga – jeho matka byla před Igorem vdaná? A od toho, koho porodila v prvním manželství, pocházejí všichni uvedení chlapi. A podle starého rodinného zákona, když zemřel otec, jeho děti byl povinen adoptovat jeho bratr. Tím bratrem byl Igorův syn Svjatoslav.

– Tady vidíš „chod koněm“, průlom k nejvyšší moci přívrženců T.S. Zvláště, uvážíme-li, že krev Svjatoslava je na rukou jeho syna Jaropolka. Ten v Kijevě stál v čele prokřesťanské strany, on sjednotil kolem sebe křesťany Chazárie... Ale potom „u nich“ něco zaskřípalo... Možná, že mladý Jaropolk příliš spěchal, když zabil Olega. Proto vsadili na Vladimíra. Vzpomeň si, Juro, odkud přivezli Igorovi Olgu? Z Bulharska. A byla křesťankou od narození. Letopis říká, že kněžna Olga přijala křesťanství od samotného Bazilea v Konstantinopoli, ale lže. Navíc byla napsána v XI. století a to křesťanem...

– Proto, aby se utajila pravda? – zeptal jsem se.

– Hádáš správně, právě kvůli tomu, – přikývl vědmák.

– Zase rozbijíš všechny představy o minulosti, – podíval jsem se úkosem.

– A co mám dělat? – pokrčil rameny.

– Podle tebe to vypadá, že dynastie Rurikovců na Rusi vůbec nebyla?

– Mysli si, co chceš, – usmál se „léčitel“. – Jen jsem ti na příkladu Olgy a jejích ratolestí ukázal, jak pracují T.S. při záměně dynastií, a jak přitom využívají naše zákony. A ohledně Rurikovců, máš pravdu jen napolovic. Vladimírova strana je chazarská to ano, ale nejen po matce – Malce, ale i po otci, i když křesťanské letopisy na příkaz pseudorurikovců byly upraveny, a mnohé prostě zničeny, existují informace, že první muž Olgy byl Chazar. To tvrdí jedna polozapomenutá bulharská kronika.

– A proč mám pravdu jen z poloviny? – přerušil jsem starého.

– Protože na Rusi byly ještě dvě venetské knížecí linie. Jedna – linie Truvorova, druhá – linie Sineusova. Obě knížeta byla Rurikovými bratry. A také měli děti. Z této strany krev Rurikovců kolovala v mnoha našich knížatech a vladařích...

– To znamená, že rodokmen předromanovské doby je také podvrh? – zeptal jsem se ochránce.

– A co sis myslel? – řekl a popřál mi dobrou noc. Pochopitelně, že dobrá noc to tehdy nebyla. A později to, co mi tehdy navykládal, z hlavy nechtělo vyjít... A tak jsem v loďce, letící jako pták po vlnách Irtyše, přemýšlel o hádankách, které mi dal starý... To znamená, že nám Rusům zcela ukradli naši minulost. Kam se podíváš, všude lež. O staré Ruské říši vědí jen vyvolení. Pro ostatní obyvatelstvo nikdy nebyla. Jakési Skythské carství, kdesi jacísi Sarmati, a kmeny Massagetů... Všechny názvy řecké... A kde jsou naše ruské? Ach, po Oriane Boreálové vybudovali legendární polomytickou Aratu, kterou později začali nazývat

Artánii. „Ar“ starorusky znamená Zemi? „Táňa“ je jedno ze jmen Lady. Vše je to tak, ale oficiální věda má za to, že Skytové, Sarmati a Massogeti hovořili severoiránským jazykem a Rusy nebyli. To je totéž, jako prohlásit, že Ukrajinci mluví ukrajinsky a tudíž, Rusy být nemohou. Směšné a hloupé, ale z právního hlediska nic nenaděláš. Ukrajinci jsou Ukrajinci. Stejně jako Skytové jsou Skytové. Kam se podíváš, všude je lež. A ne obyčejná lež, ale vícevrstvá, vědecky podložená, a opírající se o autority! Totéž je s dynastií Rurikovců. Zkuste se teď vyznat, kde vládli potomci Vladimíra, a kde Sineuse a Truvora? Podle Kijevských letopisů, všichni se najednou stali potomky apoštolského. Celý rodokmen je sveden jen k němu jedinému, jako by jiných knížat na Rusi nebylo... S takovými myšlenkami jsem přijel do Surgutu, vrátil jsem se o tři týdny dříve do práce, ale hned jsem požádal o další služební cestu. Chtěl jsem se nějak uklidnit, a pak začít své vlastní průzkumy. Nepozorovaně uběhl měsíc, potom druhý, pak podzim a zima. Před Novým rokem jsem dostal dopis od Sergeje Borisyče. Revírník mi blahopřál k svátkům, stručně napsal o svých záležitostech, připomněl, že u staříka je vše v pořádku, že mě pozdravuje a že mě čeká v létě u sebe. Dopis přítele mě konečně uklidnil.

– Sláva nejvyššímu, se starým je vše v pořádku! Určitě se tedy uvidíme a budeme pokračovat ve výuce... – pomyslel jsem si.

Teď s klidnou duší jsem studoval staré mapy, celé hodiny jsem seděl ve studovně a zabýval se duchovními praktikami. Zatížení urychlilo běh času. Nepozorovaně uběhlo jaro, nastalo léto. Do mé dovolené zbývaly dva týdny, začal jsem se připravovat na zájezd na Kondu, když tu nastalo něco, co zcela změnilo můj život. Večer jsem jako vždy četl knihu. Podíval jsem se na zprávy v televizi a v dobré náladě jsem šel spát. Ale ve čtyři hodiny ráno mě probudila nějaká neznámá síla. Vyskočil jsem z postele jako opařený.

– S ochráncem se něco stalo, – mihlo se mi v hlavě. – Stařík je v potížích! Je třeba hned jet. Co nejrychleji. Třesoucíma se rukama jsem sbalil své věci, v 8 ráno jsem zatelefonoval svému vedoucímu, že zcela nutně potřebuji jet do Chantu, a skoro během se hnál do přístavu, ale přesto jsem se opozdil. „Meteor“ odplul beze mne. Utěšoval jsem se, že za den budu v Chanty-Mansijsku a tam, půjde-li vše dobře, za 6-8 hodin se dostanu do včelína. Jako první jsem vyskočil z „Meteoru“, spustil na vodu svou loďku, namontoval motor, natankoval benzin. Vyrazil jsem, loďka letěla rychle, ale mně se zdálo, že stojí na místě. Na řece se setmělo, ale bylo mi to jedno. Cítil jsem, že ústí Kondy nepřehlédnu, uvidím ho i ve svitu hvězd. A neztratil jsem se. Nějaká neznámá síla mě vedla po potřebné trase. V předjítní mlze jsem projel kolem Kondinského. Vesnice spala spánkem spravedlivých, a sotva kdo mě viděl nebo slyšel. Konečně k ránu jsem dosáhl plesa, na jehož konci nad strží stál dům starého. Loďka doplouvala, a já jsem nemohl pochopit, že na břehu nejsou žádné budovy. Poplační drápy mi sevřely srdce, předtucha mě nepodvedla, staříkovi se něco stalo! Přistál jsem u břehu a vyběhl nad strž. Vědmákova domou tu nebylo. Na jeho místě byly jen základní kameny. Zachovala se kůlna, včelín, přístřešek nad jeho improvizovanou tělocvičnou, dokonce i plot. Ale to bylo všechno.

– Takže ho dostali, – blesklo mi hlavou. Vypočetli, našli, skoncovali s ním. Potom ho ještě spálili. Vše, jak se má, aby se tu ukrylo. Ale možná, že požár byl náhodný? Stařík možná žije a někde mě čeká. U Sergeje Borisyče či někde tady. Ale proč mě tedy nevíta? Zvuk mého motoru jistě slyšel. Tak kde je? V hloubi duše hlas naděje bojoval se zoufalstvím. Dobré dvě hodiny jsem chodil po troskách domu, doufaje, že najdu aspoň něco na památku. Ale nic, jen uhlíky a popel.

– Tak si vezmu cihlu z pece, – pomyslel jsem si. A tu jsem si vybavil „koldyn“.

– Meč? Kde je jeho hrozný hordynský meč? Musím ho najít. Přece nemohl shořet. Vzal jsem hůl a začal jsem jí rozhrabávat hromady uhlíků. Kde stařík uchovával svou drahocennost, jsem nevěděl, proto jsem se rozhodl rozebrat závaly na celém spáleništi. Bylo jasné, že přede mnou na místě požáru už někdo byl: psi-lajky ve voliére nebyli, ze stodoly

zmizely sítě, které tam visely... Možná, že ten, kdo tu kopal, našel i meč? – pomyslel jsem si. A pak, kde jsou ostatky starého? Alespoň něco z něj muselo zůstat – ale v duši se tomu něco protivilo. Ale rozum byl neúprosný, a z toho mi nebylo dobře. Když jsem začal hledat, uslyšel jsem hluk lodního motoru. Nechal jsem své beznadějně práce, vyšel na strž a uviděl jsem přijíždět na plný plyn kazanku revírníka. Sergej Borisyč vyšel na břeh a mlčky mi stiskl ruku, a potom řekl:

– Ráno jsem slyšel motor, a pochopil jsem, žes to ty. Jiný by tak ráno proti proudu nejel. Jak vidíš, nespletl jsem se...

– Co se stalo? – zeptal jsem se.

– Našeho dědu zabili, Juro, zabili a spálili, – povzdechl revírník. – Včera jsme s vyšetřovatelem celý den prohledávali spáleniště. Kdo to byl, se samozřejmě zjistit nedá. Jen ohořelé kosti. Stařík mohl shořet s těmi, kdo ho vraždil. Vypadá to, že to zapálili, když tu vše skončili. Stařík se zřejmě bránil. Ti, které zasáhl, uhořeli spolu s ním. Psy jsem odvedl včera. Jsou tvoji, Juro. Jednou mi řekl, že kdyby se mu něco stalo, jeho zvířata mám předat tobě. Cítil to starý...

– Mám ale otázku, Sergeji Borisyči, – přerušil jsem ho. – Když jste rozbírali spáleniště, nenašli jste šavli starého?

– Jakou šavli? – podivil se revírník. – Nikdy jsem u něho žádné šavle neviděl.

– Tehdy jsem revírníkovi pověděl o „koldynu“ a o tajemství jeho výroby. Sergej Borisovič mě vyslechl mlčka a potom řekl:

– Starý zbraň neměl... Teď chápu, čím ty chlápky vyřídil. Všechny sekery jsou ve stodole...

– Ale kde je potom jeho meč?

– Přece u těch, kdo ho zabili a spálili, – ozval se revírník.

– Slova Sergeje Borisoviče vše vyřešila. Na okamžik jsem si představil, jak za tiché, deštivé bezměsíčné noci neznámí vtrhli do domu včelaře a zblízka rozstříleli bránícího se hospodáře. Je však otázka, zda to opravdu bylo tak? Proč vědmák necítil předem hrozící nebezpečí? Proč si nepřečetl myšlenky útočníků? A konečně, proč se z obklíčeného domu neteleportoval? Vždyť tu dovedl. Otázky, samé otázky.

– Ti, kdo přišli skoncovat se včelařem, nebyli obyčejní lidé, – myslel nahlas Sergej Borisyč.

– Bylo vidět, že myslí na totéž, co já. Chodili jsme po spáleništi a pociťovali skoro totéž.

– Tak co, pojedeme? Pro včely jsem hospodáře našel, za den – dva včelín přestěhujeme. Doufám, že to tu do té doby medvědi nenajdou.

– Zpět do Kondinského jsme se vraceli na loďce starého. Kazanka revírníka, vrchovatě naložená věcmi, které neshořely, zůstane na včelíně.

– Až pojedu pro včely, tak ji vezmu, – na mou otázku odpověděl Sergej Borisyč...

– A co mám dělat s loďkou našeho děda? Už ji nepotřebuji, – zeptal jsem se revírníka.

– A na čem povezeš své psy? – podíval se na mne. – Teď jsi jejich pánem...

Kapitola 31

STREJDA JOŠA

Do Surgutu jsem jel ani ne týden. Do Chanty-Mansijska jsem stejně jako posledně přijel na loďce. Na ní kvůli psům, které bez potvrzení o registraci a očkování odmítli vzít na „meteor“, jsem musel dojet až k domu. Měl jsem štěstí, že cestou mě vzala do závěsu motorová loď, jedoucí na Surgut, jinak by se má cesta prodloužila. Po nějaký čas mě těžkých myšlenek zbavovala práce. Nejdříve jsem doma na dvoře udělat voliéru pro psy, potom jim udělat útulné boudy, převzít z Obi staříkovu „amurku“ a napsat všem dopisy. Ale přes všechnu práci mi Konda z hlavy nezmizela. Pořád jsem viděl ruiny spáleného domu, včelín bez hospodáře a smutné oči Sergeje Borisoviče při loučení. Revírník chápal, že se loučíme navždy. Objal mě a řekl:

– Tvá cesta je stejná jako jeho, v něčem jste si podobní. Proto se ochraňuj, Juro.

– „Chráněného bůh ochraňuje“ – potřásl jsem ruku revírníka. Uběhl měsíc, druhý. Na podzim jsem uzavřel smlouvu se Surgutským KZPH, odjel jsem s dědovými lajkami na velký Jugan na lov. Ten nebudu popisovat, to sem nepatří. Ale musím říci, že lepších lajek, než moje černo-bílé s maskami, v Surgutském okrese nebylo. Psi dokázali vše, dokonce v hlubokém sněhu a za třeskutého mrazu, kdy ostatní psi, včetně původních chantyjských, odmítali pracovat. Ten rok jsem dovolenou strávil v tajze, ale lovil jsem ne pro zisk ani pro potěšení. Chtěl jsem vidět v akci nejstarší sibiřskou rasu lajek našich dalekých předků – Rusů-Boreálů. A musím říci, že lovecké vlastnosti černo-bílých překonaly všechna moje očekávání. Když jsem se po dovolené vrátil domů, hned jsem pochopil, že byt byl prohledán. Někdo něco hledal. Ale kdo? Žádná zakázaná literatura u mne nebyla.

– Tak co asi hledali? – uvažoval jsem. – Kompromitující materiál? A tu mě napadlo: snad ne obálku starého, kterou jsem na jeho radu nechal v úschově u svého spolehlivého přítele v Tomsku?

S touto myšlenkou jsem zajel na poštu a z automatu jsem zavolaal tomu člověku. Ten mi odpověděl, že před několika týdny také prohledali byt, něco hledali... Na mou otázku, zda se zachovala moje obálka, starý spolehlivý přítel řekl, že jeho přítelkyně ji nechtěně a omylem spálila v peci se smetím na chatě. Málem mi vypadlo sluchátko z ruky.

– Jak jsi jen mohl! – chtěl jsem vykřiknout zděšením. – Vždyť jsem tě tak prosil. – Ale na druhé straně asi pochopili, jak mi je, a známý hlas řekl:

– Slyšíš mě? Všelico se stává, nezlob se! Raději přijed', připravil jsem ti pár dobrých knih. A také pokojný otec ti něco přichystal.

– Tak dobrá, přijedu! – zavrčel jsem do sluchátka. – Díky. Knihy samozřejmě potřebuji, ale obálka byla potřebnější.

Uteklo asi půl roku, než jsem se ocitl v Tomsku. Jako vždy hned z letiště jsem zamířil k tomu, s nímž jsem mluvil telefonicky a u něhož jsem nechal obálku starého. Na duši bylo nevlídně. Přece mě podvedl! Copak nemohl obálku uschovat, jak se patří? S takovými myšlenkami jsem stiskl tlačítko dveří do bytu. Za dveřmi se ozvaly kroky. Dveře se otevřely a na prahu jsem uviděl pána domu s usměvavou tváří. – K čemu to veselí, – mihlo se mi hlavou. – Vždyť jsi mě podvedl... Ale když jsem vešel, ztuhl jsem: můj přítel mlčky položil ukazováček na rty a podal mi podnos, na němž ležel ... dopis starého! Opatrně jsem položil podnos na vedlejší stůl a objal přítele!

– Chlapík! – zašeptal jsem. – Kdybych byl věděl, že jsi takový chlapík!

– Já to vím, – odpověděl za něj jeho úsměv.

Když jsem otevřel obálku, podivil jsem se. Kromě adres v ní nebylo nic. Když jsem je začal studovat, udivilo mě, že dvě třetiny adres vedly do Zapoláří, několik adres na jih, a jen dvě byly moskevské. Některé adresy starý podtrhnul. Jsou tedy důležitější a musím začít od nich. Teď jsem chápal, proč emisaři T.S. tak potřebovali obálku ochránce...

Ale jak se o ní dozvěděli? To je otázka? Vědmák měl pravdu. – Jak mi to řekl? – Dej do úschovy spolehlivému příteli, raději takovému, který je zdaleka... – Asi postupovali podle předpokladu... Zřejmě o dopisu chlapi s kohorty T.S. nic nevěděli... A pro ně shořel! To není špatné! – pomyslel jsem si. Teď už jsem věděl, co dělat. Přede mnou je cesta na víc, než jeden rok! Nu což, jen aby mě ta cesta dovedla k pravdě.

Tento podzim mě cesta zavedla na Kolský poloostrov, do starého pobřežního ruského městečka Kola. Když jsem vystoupil z vlaku, už se stmívalo. Drobně mrholilo. Bylo vlhko a nepřívětivě. Zastavil jsem první taxi a řekl adresu. Za deset minut jsem byl u vchodu domu. Byl to patrový tesaný dům poválečného typu. Dvěře obou vchodů byly dokořán. Vešel jsem do jedné, našel číslo potřebného bytu a se sevřeným srdcem stiskl tlačítko zvonku. Po chvíli se za dveřmi ozval zvuk šoupavých kroků, zaskřípěla zástrčka a dveře se otevřely. Když jsem se podíval na toho, kdo mi otevřel, chtěl jsem se otočit a vzít do zaječích. Zřejmě jsem spletl adresu, pomyslel jsem si, nebo se spletl starý. Přes tlusté brýle na mne hleděl olysalý starý zkušený Žid ve dlouhém flaušovém županu. Velký skobovitý nos, snědá pokožka, šedé kudrnaté vlasy.

- Asi jsem se spletl, promiňte, – chtěl jsem začít ústup.
- Jak to spletl, mladíku? Vůbec ne, – usmál se přes zlaté zuby hospodář... Mne si ještě nikdo nikdy s nikým nespletl. – Hlas měl Žid nízký a příjemný.
- A vy už dávno bydlíte na téhle adrese? – zeptal jsem se.
- Takových asi třicet let, možná více, – usmál se hospodář. – A vy pojd'te dál, nežinýrujte se. Buďte tu jako doma.
- Mně se moc nechtělo. Zřejmě děda něco popletl, – vrtalo mi hlavou.
- Promiňte, ale už musím... jsem se chtěl rozloučit.
- Zajímavé, kam chcete ode mne jít, Juro-Georgiji-Gore? Snad jste si v Kole nenašel frajerku? – zeptal se mě Židisko.
- Z jeho slov jsem se hned nevzpamatoval. – Odkud mě zná? Navíc, Gore mi říkal jen vědmák. Se zájmem jsem si prohlédl hospodáře. Něco mi na něm nesedělo. – Měl bych si to ujasnit.
- Pojd'te jen dál, stařík mi vás psal, dávno vás čekám, – zase mě zval, abych vešel.
- Když jsem uslyšel slovo „stařík“, dokonce jsem se zaradoval. – Tak jsem se trefil, vše je v pořádku a jsem na místě, – mihlo se mi hlavou. Podivný Žid zavřel dveře a s usměvem řekl:
- Vítejte z cesty, Gero! Mohu vám tak říkat? – podíval se na mne. – A teď vás nakrmím a uložím spát. Promluvíme si až zítra.
- Zavedl mě do kuchyně a začal nosit na stůl.
- Mně tady říkají strejda Joša. I vy mi tak můžete říkat. Je zkrácenina od Josif. Příjmení Solganik, od slova lhát. Jak se vám líbí?
- Málem jsem vyprsknul.
- Tak nevíte, co říci. Jen mluvte... Co vás napadne. Vždyť jste na návštěvě u strejdy Joši...
- Strejda Joša prostřel stůl, nalil mi čaj, sedl si naproti a zašklebil se.
- Tak co, lekl jste se, když jste viděl, že komu jste přijel? To je reakce normálního Rusa na Žida. Nic, jen pocit odporu... A kdo je vinen? Židé říkají, že vy, „gojové“! Neurazte se, já je jen cítuji. Ve skutečnosti všim, co se děje, jsou vinni ti, kdo vás tak nazývá. A dle možnosti obírá do nitky.

– To, co říkal tento postarší tlustý Žid, se mi v mysli moc neukládalo. Nadával na Židy. Copak sám není Žid? Tak co je?

– Jistě se divíte, Gero, že vrčím na svoje. Ale Židé pro mne nejsou svoji, jsou mi cizí, jako vám.

– Ale, jak jsem vyrozuměl, jste také Žid? – podivil jsem se.

– No a co? Jsem Žid podle krve, ale ne podle náboženství a vůbec ne přesvědčením. Víte, Gero, když jsem se před třiceti roky poprvé objevil v Kole, mnozí se na mně koukali křivě. Všichni něco čekali: Žid se přestěhoval na sever – to není jen tak, něco má za lubem. Někteří přímo nadávali: “Ty židovská mordo“! Ale já jsem se neurážel. Jako vzdělaný člověk jsem chápal, že je to reakce lidí na sociální nemoc, která se jmenuje světové židovství, a to zcela normální. Ale ujala se u mne přezdívka ruský Žid. A potom, aby nebyla lžička dehtu v sudu medu, moje „Žid“ pozapomněli. Vždyť je to prosté, chcete-li, aby okolní národy vás Židy měly rády, mějte rádi i vy je. Ale když, páni talmudisté, vy všechny a všechno nenávidíte, tak co čekáte? Příčina má vždy následek...

Poslouchal jsem úvahy strejdy Joši a začal jsem chápat, že přede mnou je Žid naprosto jiné kultury. Ale jaké? Možná jen bojovný ateista, nebo, proboha, musulman? Někde jsem slyšel, že část Židů u nás ve Svazu ve Střední Ázii přijala islám...

– Nežinýrujte se, Gero, – upravoval stůl pohostinný hospodář. – Teď si dáme čerstvý čaj s čebrecem a macesy. Ještě mi zůstaly. Věděl jsem, že se brzy objevíte. Už jste někdy ochutnal opravdové židovské macesy?

– Neochutnal jsem ještě žádné, – a chtěl jsem dodat: – a ochutnat nechci. – Ale z úcty k Jošovi jsem zmlkl.

– Je to chléb z kvalitní mouky a velmi tenký. – říkal strejda Joša a rozkládal na stole nějaké tenké bílé placičky. Stařík má rád moje pečivo. Vždy jsem je připravoval k jeho příjezdu...

– To „má rád“ mě překvapilo. Copak strejda Joša neví, co se stalo? – pomyslel jsem si.

– Ještě to asi nevíte. Našeho staříka před rokem zabili...

– O tom, co se stalo, vím, Gero, ale vyznám se dobře v takových věcech, stejně jako on, a mám židovské pravidlo – věřit jen svým očím a, pochopitelně, uším. A mimochodem, jak ti chutnají moje macesy s čebrecem?

– Jsou výborné! – pochválil jsem. – Stařík je měl rád ne nadarmo...

– Takže i vám chutnají, – usmál se hospodář. – A teď spát, po cestě si musíte odpočinout. Tady je váš pokoj, ustelte si a lehněte.

– V duši byl klid a mír. Strejda Joša byl bezpochyby ten člověk, k němuž mě poslal starý, a ještě se mi líbilo, že neuvěřil ve smrt „léčitele“. My jsme uvěřili, ale on ne... Možná to opravdu přežil a on to ví... Kéž by to tak bylo! – pomyslel jsem si, usínaje. Když jsem se probudil, bylo už světlo. Strejda Joša v bytě nebyl. V kuchyni jsem našel lístek s poznámkou, abych na něj nečekal, posnídal a začal studovat jeho knihovnu. Něco jsem pojedl a pustil jsem se do knih. Umělecké literatury neměl strejda Joša mnoho. Byla to hlavně klasika. Shakespeare, Tolstoj, Někrasov, Lermontov, Goethe atd. Ale bylo tu mnoho knih z historie, etnografie, a antropologie. Na polici ležely práce Debetze, Alexejeva, Gerasimova, a dalších mně známých antropologů. Bezděčně jsem vzal do ruky „U kolébky historie“ Alexejeva, otevřel jsem ji a pustil se do čtení. Kniha mě ihned zaujala, takže jsem přeslechl, jak zaskřípěly dveře a v bytě se objevil strejda Joša s nákupem.

– Jak vidím, zbytečně čas neztrácíte, Gero! – zaslechl jsem jeho radostný hlas. – Posnídal jste, to jste chlapík! Teď ještě popijeme čajičku. Nové věci se podle ruského obyčeje musí zapít.

– Vy jste si něco koupil? – zeptal jsem se, vstáváje.

– Sobě ne, já mám všechno, ale vám...

– Jak to mně? – podivil jsem se. – Proč?

– Protože brzy pojedeme k pyramidám. Tedy, spíše k tomu, co z nich zůstalo. Ale jsou starší, než egyptské a mexické. Brzy je uvidíte...

– To mě ohromilo.

Copak to, co říká ten člověk, je pravda? Budu se moci dotknout jednoho z tajemství Oriánského severu – mihlo se mi hlavou. Strejda Joša mezitím vytáhl ze své rozměrné sítky nové gumové holínky, hrubé tepláky a vojenský plášť.

– Plášť jsem si půjčil u jednoho známého, bude se muset vrátit, ale tepláky a holínky jsou vaše. Pojd'te je zkusit, – pozval mě.

– Tepláky byly akorát, holínky sice byly o číslo větší, ale to v podmínkách podzimní tundry pro mne bylo jen plusem. Mohl jsem si natáhnout tlusté vlněné ponožky.

– To vše je můj malý dárek pro tebe, – radoval se strejda Joša. – Dobrá, jdeme to zapít.

– Podle všeho bylo vidět, že je se svým nákupem velmi spokojen.

– Chtěl bych vám ukázat Kolské pyramidy, ruiny předpotopního chrámu na břehu Koly a ruiny na jezeru Seid. Žádal mě o to náš společný známý, proto dokud je pěkné počasí, musíme to stihnout, – řekl strejda Joša, plně pialu medem.

– Kolik je v tom strejdovi energie? – pomyslel jsem si. Přímo ji vyzařuje! A roků má dost. Už je postarší.

– Mohu k vám mít otázku? – začal jsem zdaleka. – Když vás považují za ruského Žida, tak mi jako Rus tykejte. Já vykání špatně snáším. Za prvé, jsem ještě mladý.

– A za druhé, „Va-vy“ označuje v prajazyku temnou stránku života. – zasmál se Joša. – Promiň, Georgiji-Gore, já tak ze setrvačnosti. Doufám, že ses neurazil. A ty mi také tykej. Jako bohovi. Platí?

– Teď jsem se zasmál já.

– Sláva „Elovi“, porozuměli jsme si, – přerušil mě strejda Joša.

– Tys nazval jméno starosemitského boha? – zeptal jsem se.

– A izraelského, – podíval se na mne. „El“ je totéž jako egyptský „Ra“ nebo ruský „Rod“. Nediv se.

– Nedívím se. Začínám si zvykat.

– To je dobře! – usmál se strejda Joša. – Musíš vědět, že deset pokolení izraelských po smrti Šalomouna se odvrátilo od Jahve a vrátilo se ke svým duchovním kořenům. K té védické minulosti, od níž Židy přetáhli k jinému egregoru ničemní hospodáři. Kdo to byl, asi víš.

– Pokýval jsem hlavou.

– Po reformě se starý „El“ znovu stal jejich bohem. Já jsem ho připomenul. A vůbec, židovský národ, od svého vzniku až dodnes, je bojištěm dvou mohutných sil. – pokračoval strejda Joša. – Dvou vlivných žreckých klanů. V daleké minulosti se Židy úspěšně spolupracovali žreci Annu čili Heliopole. To bylo ještě v Egyptě. Potom vládu nad Židy převzali jejich soupeři a ideologičtí protivníci, žreci Amonovi. O událostech na Sinajské poušti jistě víš...

– Vím, od starého.

– Tak to o tom mluvit nebudu. Potom se kyvadlo obrátilo zpět. Po smrti krále Šalomouna, arabsky Sulejmana, v době bratrovražedných válek a krize duchovní moci, znovu zaútočili žreci Heliopole. V důsledku toho se deset pokolení izraelských vrátilo ke své staré víře. A tak během století.

– A co se děje teď? – zajímal jsem se.

– Dosud jsou nahoře temné síly, – smutným hlasem konstatoval Joša.

– Možná proto, že po žrecích Heliopole zůstala jen památka, a žreci Amonovi prosperují? – vyslovil jsem svůj předpoklad.

– Ne, ne. Služebníci Slunce a světla nikam nezmizeli. A řeknou své slovo. A potom, proč myslíš, že světlí žreci musejí být egyptští? Může být jakýmkoli. Vše začalo v Egyptě, to

ano. Ale jen začalo. Chápeš, Gero, na Zemi kromě sil, zcela vysvětlitelných a pochopitelných, existuje tajná, neznámá síla. Je nesrovnatelně mohutnější, než všechny ostatní. A nepochází z lidí...

- Ledasco mi o té síle starý povídal, – přerušil jsem Jošu.
- A říkal ti vědmák, že ta síla vždy straní temným žrecům?
- Ano, dokonce je vytvořila, – upřesnil jsem.
- Ano, vytvořila. A teď máme co do činění s trojitým svazkem: na jedné straně, s těmi, kdo odedávna Zemi ovládají, na druhé, s jejich spojenci – temnými žreci zahynulé Atlantidy a od nich odvozenými žreci Amonovými, – dokončil strejda Joša.
- To vše už vím od starého, postavení není zrovna ve prospěch světlých.
- Ale takové už jsou dnešní realie, – povzdechl hospodář. – Musíme s nimi počítat...
- Podíval jsem se na pána bytu. Seděl smutný a zamyšlený.
- Strejdo Jošo, – zeptal jsem se. – Pověz mi, jak se to stalo, že ses zřekl svého národa?
- Kdes to sebral, že jsem zradil své pokrevní bratry? – zeptal se zase on.
- No odkud, přece jako bys nebyl Žid?
- Jak to, že nejsem Žid? Macesy jím, sám jsi to viděl, i židovské písně zpívám.
- Potom ti nerozumím, – přiznal jsem se.
- Tady není čemu rozumět. Žreci Heliopole sto padesát let povznášeli židovský národ na duchovní úroveň pracovníků zemědělců a stavitelů. Proč to dělali? Přece proto, aby se Židé časem stali učiteli všech primitivních ras, vzniklých smíšením archantropů a normálních lidí... Nenechat své příbuzné zdegenerovat. Tím spíše, že jejich dalecí předkové byli také lidmi s kosmickou minulostí. Ale co provedli ti darebácci z Thébského chrámu? Aby odvedli Židy z Egypta, zorganizovali ve Středomoří celou regionální katastrofu!
- Myslíš výbuch Santorina-Strongile? – zeptal jsem se Joši.
- Právě!
- Cožpak taková akce byla organizována okultně? – zase jsem vytáhl otázku.
- Pročpak okultně, vše je mnohem prostší a prozaičtější. Kde na Zemi žije třetí, nehumanoidní síla, o níž jsme právě hovořili? V dutinách pod kontinenty a oceány. Je tam teplo a dostatek energie... Ale aby ses tam dostal, potřebuješ mechanismus k proražení hornin. Bez takové techniky v podzemním světě žít nelze. Tak uvaž, co lze udělat se sopkou na osamělém ostrově, máš-li k dispozici technologii rychlého ražení?
- Musí se jen prorazit k jejímu jádru podzemní tunel. Přesněji, podvodní.
- Potom ostrov vyletí do vzduchu.
- Stařík mi o tom obecně vykládal. A o všem, co bylo s výbuchem spojeno....
- Myslíš „rány egyptské“?
- Ano, – přikývl jsem.
- A o tom, co natropili s Židy v Sinajské poušti?
- O tom také vykládal.
- Ale jistě ti neříkal, že po sinajských událostech se Židé ocitli mezi kladivem a kovadlinou.
- Jak to? – nepochopil jsem.
- Hned ti to vysvětlím, – podíval se ne mne strejda Joša, – Na Sinajské poušti Židé přijali judaismus. Co je to za náboženství, to víš, náboženství nenávisti k jiným kmenům a rasám. Odsud plyne lita nepřítelů národů Země k Židům. Příčina vyvolala následek. Je to tak?
- Asi ano, – souhlasil jsem. – Co to může pro Židy nakonec znamenat, to chápeš?
- Pokrčil jsem rameny.
- Plné vyhlazení tohoto prokletého kmene na Zemi. Tu buď Židé využijí finanční smyčku a promění vás goje ve zvířata, nebo vy se adaptujete na jejich globální finanční lichvářský diktát, všem Židům, včetně obuvníků a krejčích, zakroutíte krkem. Vám je už dávno jasné, že když Žid, pak je to určitě Žid. A přednost ve vztahu goj – Žid je na vaší

straně. Bez Židů se obejdete. Nejen obejdete, ale budete žít skvěle. Samozřejmě, s podmínkou, že se mezi vámi neobjeví takoví, jako my... Ale Židé bez gojů nepřežijí. Aby mohli parazitovat, musí být na kom. Ten koho lze vysávat a otravovat svými jedy. Když gojové vymřou, kdo bude brát úvěry? Trockij by rád vyvraždil všechny vás Rusy. A začal to dělat. Ale zarazili mu to. Ne někdo, ale svojí... A teď si představ, že na zemi se uskutečnila globalizace. Židovské bankovní lichvářské kruhy získaly ekonomickou a politickou moc. Zničí obyvatelstvo planety? Částečně ano. V podstatě vás Rusy a vaše příbuzné v Evropě a v Americe. Aby nechytračili... Ale zbývající obyvatelstvo Země přežije, protože parazité potřebují hospodáře, který je živí. Nejraději zcela tupé a ngramotné, ale s materializovanými mozky. Aby si brali úvěry a celý život žili na dluh... Ale vždyť Židé nežijí sami. Mají své pány. A pány mohutné. Židé, jak jsi právě řekl, jimi byli stvořeni. Ale copak ti páni strpí, aby se jejich podřízení zmocnili pro ně moci na planetě, a sami ji začali používat? A navíc, ve svém zájmu uchovávají na Zemi část lidstva! To už strpět nelze! Tím spíše, že Židé jsou vždy vášniví, svou povahou nakloněni ke spiknutím, vzpourám a snahou získat moc. Uvaž sám, k čemu taková bolest hlavy, když už moc je uchváčena. Krátce „Maur udělal svoje – Maur může jít“... Potíž je v tom, že moji soukmenovci Židé nemohou pochopit, že jsou pod „kloboukem“. Že je, od bankéřů po oděské obuvníky, všechny ovládají... Že nepotřebné židovské elementy jsou odstraňovány prostřednictvím středověkých hranic, šibenic a moderních nacistických popravišť. Je to určitého druhu selekce.

– Nechápu, že to očividné Židům nedochází. I koza chápe, že židovství někdo řídí, – přerušil jsem.

– To chápeme my, – zavrčel strejda Joša. – Oni, Židé, žijí v iluzorním světě. Proto byla napsána Tora, aby jí nesmlouvavě věřili. Copak nechápeš, že Tora – Bible je nejsilnější psychotropní zbraň na Zemi? Co je tam psáno? Vezmi si, přečti – ukázal na svou knihovnu. – Že všechn majetek gojů patří Židům, protože Židé jsou bohem vyvolený národ. A nikoho nenapadne zjistit, co je to za boha, který si na Zemi oblíbí pouze Židy? A že jiné kmeny a národy jsou horší? Hraje se na nejnižších, řekl bych ne lidských, ale opičích reflexech, na chtivosti, egoizmu, lenosti a závisti... Teď chápeš – vyhraje vy – je konec Židům. Vy je vyhubíte. Opravdu, jak dlouho lze vedle sebe trpět takovou sběř? Když vyhrají oni: proběhne globalizace, všude se moc soustředí v rukou Židů. A co pak? V jednu krásnou chvíli všem, počínaje Rotschildy, Kuhny, Loevi a jim podobnými, a konče odeskými zametači, sletí s krků hlavy... Vše je hotovo, vás, pánové, už nepotřebujeme. Ale „gojové“ přežijí jen v jednom případě – když zvítězí. Temní páni světového židovstva lidstvo nepotřebují. Nepotřebují je ani jako dárce dodavatele různých materiálních statků. K materiálnímu oni, tito „páni“, netíhnou. Není těžké se domyslet, že současné lidstvo půjde stejnou cestou ke svému zániku, jako již mrtvé civilizace předchůdců. Už dnes představuje stádo.. Podívej se na Američany či Evropany – nic, kromě materiálních statků, v hlavě nemají. Takové ovládat je velmi prosté. A co se děje u nás? Myslíš, že Černěnko něco změní? Odstraní ho, stejně jako Andropova. Ti, co dnes usilují o moc, ho nepotřebují.

– A kdo ho zabije? – zajímal jsem se.

– Přirozeně, pánové z KGB. Kdo by jiný? Stínová evropská vláda má tajné služby vždy koupené. To už je axioma, Gero. A nutno je znát. Vše, co se dnes děje v SSSR, se děje na pokyn tajných služeb... Už chápeš pozici takových Židů, jako já? – podíval se na mne strejda Joša.

– Takže vy chcete zachránit svůj národ!

– Ano, zachránit svůj nešťastný oklamáný národ. Ale to lze jen v jednom případě, a ne pomáhat vám gojům a ne mluvícímu nástroji, domýšlivému a tupému jako ruský válenek, jehož úsilím se provádí globalizace. Árijci byli vždy povahou šlechtění, a vy jako jejich potomci, se od nich nelišíte. Proto se s vámi lze dohodnout. Svých spojenců, dokonce Židů, se dotýkat nebudete...

- Takových jako ty by byl hřích se dotknout. Ty nejsi Žid, spíše ateista, nebo něco takového.
- Žádný ateista, Gero, ale přímý potomek těch Židů, kteří si zachovali heliopolskou tradici...
- No ne! Žreců není, ale tradice je živá? – podivil jsem se.
- Odkud máš, že žreci starého Egypta zdegenerovali?
- No, nějak o něm není slyšet.
- A copak o ruských védických žrecích jsi něco slyšel?
- Přiznávám, že ne, – souhlasil jsem.
- Ale volchva jsi ve svém životě už potkal... Egyptští žrecové okultního centra Heliopole již od doby Alexandra Makedonského odešli do podzemí. Dnes jsou pouze ochránci starých vědomostí... Ale i to stačí, aby globalisté a jejich páni, kteří ztratili rozum, se žreců Ra báli. S Židy je to vůbec blbě, – pokračoval strejda Joša. – Ptáš se mě, proč nemohou pochopit, že jsou něčím nástrojem s uchvácení moci. Jakýmsi toaletním papírem.
- Který po použití poletí do záchodu, – dodal jsem.
- Ano, do záchodu, – souhlasil strejda Joša. Tak na to ti odpovím. Vše tkví v Talmudu, Gero. Ten tvrdí, že gojové jsou nelidé, horší jak psi. Lze je olupovat, zabíjet, šidit. Ale loupit s nožem na krku není rozumné, zabíjet – tím spíš. Ale může se beztrápně gojům lhát. Proměnit lež v hlavní zbraň proti etnosům, které Jahve nenávidí. A Židé tak dělali. Jejich válka s celým světem je vedena pomocí vytríbené lži. Poslouchals někdy rádio „Svoboda“?
- Poslouchal, nejdnou, – přikývnul jsem.
- A víš, že tam pracují v podstatě jen Židé? Západ vždy tam, kde velmi potřebuje lež, používá Židy. Jsou to nejlepší lháři na světě.
- No a co? – nechápal jsem, kam tím míří.
- A to, že podle psychiatrů lhaní promění stále lhouti v psychopata. Grigorij Klimov s odvolávkou na Lambrazo píše, že mezi Židy je procentuálně šestkrát více bláznů, než mezi goji. A dodává, že když v kalhotách něco není v pořádku, tak v hlavě je to samé. Ale vše je naopak – když „strhlo střechu“, potom ani v kalhotách nebude nic dobrého. To máš odpověď, proč Židé nechápou, že jsou zcela prostě využíváni. Ničivé síly, přesněji jejich páni, na Židy použili jednu z prostých, ale účinných technologií uměle vyvolaného šílenství. Židé měli mít rozum podle „jejich projektu tolik, aby to stačilo na záležitosti, kterými se zabývají, ale ne více. Protože by to jinak mohlo vyvolat vzpouru, a nedej bože, by se Židé mohli přestat řídit Talmudem, pochopit, že i když jsou vyvoleni, ale ne k tomu, aby ničili, ale aby tvořili... Pak by celý projekt na uchvácení moci letěl ke všem čertům.
- Počkej, strejdo Jošo, ale mezi Židy je spousta lidí s vysokoškolským vzděláním, mnoho vědců a kulturních činitelů. A ty tvrdíš, že tvoji soukmenovci nemají rozum, to nějak nechápu?
- Vyškolit lze i medvěda, Gero. Copak nechápeš, že vzdělání rozum nedává? Spíše naopak. Ze schopného a chytrého dělá zombie biorobota. Víš, kdo jsem já? – hrdě zvedl hlavu strejda Joša.
- Snad učitel dějepisu.
- To tady, v Kolé jsem se stal školním učitelem. Ve skutečnosti jsem doktor věd – antropolog. Osobně se znám s Gerasimovem, Alexejevem. Ale abych se neproměnil v naprogramované zvíře, nechal jsem vědy a odjel sem na sever. Ale ani ve škole jsem nenašel místo. Osnovy neznáš hůř než já. Tak, abych nemrzačil mládež, opustil jsem i školu. Víš, co jsem dělal přes dvacet let? Vychovatele, a potom ředitele školky. A nelituji toho. V krajním případě, ve školce jsem nikoho noprogramoval. Učil jsem děti lásce a pravdě... A myslím, že odchod z vědy byl projevem mého rozumu. Správně říkáš, že Židů je ve vědě spousta. Proto se tam nahrnuli, že nemají všech pět pohromadě.
- Ty máš teda logiku, doktore věd! – pokýval jsem hlavou. Přímo neobvyklou...

– Nic neobvyklého v ní není. Jen jsem ti ukázal, že rozum a vzdělání jsou různé věci. Tam, na tom všiváckém západě mezinárodní bankéři, zpitomělí mocí a nepostižitelností svých činů, se považují za vládce planety. No bodejť, úvěrově finanční říše, kterou vytvořili, visí nad celým světem jako Damoklův meč. Jsou téměř bohy! Ale kdyby zahýbali svými tupými mozečky, copak by vymysleli takovou říši? Copak byla vytvořena jejich génem? Vůbec ne! Zásady vytvoření úvěrově finančního systému na Zemi jsou dány Torou. A kdo napsal Toru? Ti, kdo ji sestavili, tu Toru, jsou skutečnými pány TNK. Nikam nezmizeli, jsou tu stále s námi. Ale nikdo je nezná a nevidí. Vliv těch osob je obrovský. Kdyby ho nebylo, žádná finanční chobotnice by na Zemi nebyla. Tam se projevil skutečný rozum. A všichni ti Friedmani, Abrahamsoni, Openheimeri a spol.? Formálně jsou hlavní. Ale jen formálně. Mnozí z nich si nedovedou ani představit, kdo jsou skuteční pádi jejich říši. Všichni tito omezenci jsou přesvědčeni, že vše, co se na světě děje, vychází jen od nich: světové a místní války, náhrada národních kultur masovou, kurs na materializaci vědomí, a s tím spojenou globální degeneraci společnosti, plus ke všemu blížící se světová ekologická katastrofa. Člověk by musel být úplným idiotem, aby nepochopil, že jejich vliv, jejich peníze a oni sami jsou pouze nástrojem k rozvrácení a zničení společnosti. Tady máš ty chytré židovské hlavy! Podřezávají větev, na které sedí, a nechápou, co dělají... Nechápu jednoduché, nemluvě o složitějším. To, že až to skončí, bude s nimi ámen.

– Ale možná, že své pány znají a bojí se jich.

– Jak by se museli bát, aby se dopouštěli takových zločinů, z nichž se ježí vlasy na hlavě? Měnit v mluvící zvířata, fakticky v člověkupodobné opice celé pozemské lidstvo, a zároveň s ním i své potomky. Ne Gero, tu nejde o strach. I když, o něj také. Jde o něco jiného. O omezenost, elementární debilitu. Jak říkají v Rusku: „Krávy se boj zepředu, koně zezadu a hlupáka ze všech stran“. Kdyby byli ti lidé chytřejší, začali by své peníze vkládat ne do ničení ale do tvoření: do nových pokrokových technologií, do vzdělání, kultury, zdravotnictví, do obnovy vykácených lesů na kontinentech, stepí, zničených neumělým hospodařením, a záchranu tisíců vodojemů před zkázou. Kdybychom my měli jejich možnosti!

– Ale oni se do takových věcí nikdy nepustí! – poznamenal jsem.

– Samozřejmě! – souhlasil Joša. – Ať někdo z nich zkusí couvnout! Bude zabit ještě týž den! Bankéři, přes svou tupost, to intuitivně cítí. A proto si s ohněm nezahrávají. Těm na západě, ale i nám namlouvají, že za všechna neštěstí na Zemi zodpovídají stržení z řetězu TNK. Že za vše mohou proklátí Židé a jejich předvoj, lichváři a bankéři. Jak se ukazuje, vše je prosté. Představ si, jede po louce traktor a táhne sekačku. A ta pracuje. Trávy se dívají na její zuby a nadávají kruté sekačce. Ty nejvyspělejší vidí, že ji táhne traktor. „To je ten hlavní, ten za sebou tahá naši smrt“. Ale že traktor ovládá člověk, trávy nevidí. A teď se podívejme, kdo je kdo. Zuby, které kosí trávu, lze srovnat s různými zákonodárnými zednářskými skupinami, působícími ve společnosti. V západní, liberálně demokratické společnosti jako hlavní nástroj proti svobodné osobnosti vystupuje zákon, a tajné služby, stojící na jeho stráž. Lišty a kolečka – to je zřejmě světové židovstvo.

– Tak řečeno, jádro celého ničivého systému, a traktor, jak to chápu, je klan bankéřů, čili TNK, – pokračoval jsem v úvahách strejdy Joši.

– Domýlíš si, Gero. Traktor, to je energie, která usměřňuje a vede sekačku. Peníze jsou také energie. A ještě jaká! Přesnější analogii nevymyslíš... Ale traktor řídí člověk... Tak pro vyspělou trávu je hlavním nepřitelem traktor. Tráva ho proklíná a prosí boha, aby ho zničil. Představme si, že bůh vyslyšel prosbu trávy a udeřil do traktoru bleskem. Traktor shořel. Ale co udělá člověk? Koupí si nový traktor, a pokračuje v sečení. Pochopils mě, Gero? – podíval se na mne strejda Joša.

– A koho myslíš pod obrazem člověka? – zeptal jsem se zase já. – Ty neviditelné, kteří řídí světové židovství. – Prostřednictvím jejich aristokracie – bankéřů? – znovu jsem se zeptal.

- Nejjednodušší je řídit přes elitu. To je nejprostší trik.
 - Starý říkal, že v každém řídicím systému jsou klíčovým článkem žreci...
 - Myslíš ty, kdo dal traktoristovi příkaz kosit, nebo ty, kdo ustavil velitele na traktoru?
- chytře se pousmál historik.

– I ty, i druhé i třetí, všichni jsou z jedné party.

– Z jedné, – zamračil se učitel. – A mají ohromný vliv. Lze ho sledovat po tisíciletí. Stařík ti jistě vyprávěl o civilizaci starých. Že na severu Číny, ve vnitřním Mongolsku, Egyptě, Střední Americe, Peru, Bolívii se dodnes zachovaly gigantické kamenné stavby – myslím ruiny svatého Teoteuakana, měst klasických Mayů, rozvaliny Saxuamana, Maču-Pikču a Teuanako. Tyto rozvaliny však začaly někomu na Zemi vadit. A tak je začali bořit. Nedošli jen do Číny, Peru a Bolívie. V Egyptě kyklopské stopy starých civilizací se vynasnažili buď zamaskovat pozdějšími stavbami, nebo zničit. Například, Egypt. Říkám ti to jako historik i jako člověk, který tam nejednou pobýval. V našem Egyptě vše, co bylo možno, bylo zničeno. O Meridovém jezeře jsi jistě slyšel. Na jeho břehu stál gigantický labyrint, a v něm, podle popisu Herodota, dvě grandiózní pyramidy. Kde jsou dnes? A kde je samotné Meridovo jezero? Z celého komplexu nezbyla ani stopa. Všechny tyto stavby byly složeny z nevelkých bloků. Ty se podařilo rozebrat. Ostatní stopy staré předpotopní civilizace Egypta se pečlivě zamaskovali čímkoli, chrámy, paláci, a tradičně pyramidami. Například, pyramida Joserova, vybudovaná z úlomků neotesaných kamenů s hliněnou maltou. Ale pod ní stojí velmi mocný základ, z leštěných desek, každá o váze přes dvacet tun. A tak všude... ležícího kamenného psa předělali na sfingu. Z hlavy psa vytesali hlavu Chafry... Ve mně jako historikovi a antropologovi vznikl takový dojem, že všechny tyto „restaurační práce“ či přesněji, činnosti na utajení staré civilizace bohu v Egyptě, někdo řídil. Přičemž během celé dynastické říše! A to je skoro tři tisíce let. A totéž lze říci o Střední Americe, kde jsou staré stavby buď zničeny, nebo přestavěny. Vzniká otázka, kdo to potřeboval? Naši polorozumní bankéři? Kdyby žili v té době, mohlo by se to svalit na ně. Působila tam tedy jiná síla. A podívej, jak zajímavě. Co nemohli zamaskovat a zničit, prohlásili za stavby Egyptanů, Toltéků a Mayů, tj. těch, kdo přišel na rozvaliny později. Vyhlásili to dávno, a nehledě na rozporná fakta, se to pokoušejí dodnes s maniackou úporností dokazovat... Jako příklad lze uvést ažiotáž kolem pyramid v Gize. Stavbaři dávno světu dokázali, že dokonce ani naše civilizace dosud není schopna něco takového vybudovat. No a co. Vyslechl je někdo? Samozřejmě, že ne! Prodejní historici pořád lžou, že pyramidy postavili staří Egyptané, a používali je jako hrobky. Ve Střední Americe totéž: všechny staré stavby se připisují Toltékům, Aztékům a Mayům. Slovem, těm, kdo je nestavěl a kdo si to dodnes pamatuje a ví to. Například, Mayové přímo říkají, že stará města a pyramidy postavili bohové... Nezdá se ti, Gore, že se projevuje časová souvislost? Od 3. tisíciletí př. Kr. dodnes. Někjaká síla se úporně snaží utajit existenci předchozích civilizací na Zemi.

- Podle jejího názoru nebyla ani Atlantida, ani Oriana.
- A Lemurie, – pousmál se strejda Joša.
- To je ten, kdo sedí ve tvém traktoru? – zeptal jsem se.
- Spíše ten, kdo mu dal příkaz kosit... – odpověděl Joša, vstáváje. – Dnes máme den seznámení, Gero. Hovořili jsme víc jak hodinu, teď si musíme pospíšet. Pojedeme do Koly, potom do Murmanska. Za dva dny půjdeme k pyramidám a na břeh Koly, k rozvalinám oriánského města. Půjde-li vše dobře, ukážu ti také jezero Sejd. To místo, kde kdysi pobýval Barčenko.

Nebudu podrobně popisovat, kde jsme byli a co jsme viděli. Moje cesty nepatří do rámce této knihy. Kniha se týká zajímavých lidí a těch tajných skrytých znalostí, s nimiž mě seznamovali. Strejda Joša mi zaslíbeně ukázal stopy staré civilizace, a jako historik se pokoušel je komentovat. Nejvíce mě překvapily tak zvané pyramidy. Klasické pyramidy to samozřejmě nebyly. Nejspíš připomínaly ohromné mohyly, nebo kužely, zbudované

z kamene. Ale uprostřed tundry, kde nejsou poblíž žádné dřevěné stavby, a najednou – umělé kopce. A s ohromným objemem prací. A hlavně – proč? Strejda Joša na takové otázky odpověď neměl. Pokyvoval hlavou, kochal se, a nadával ostošest na prodejné historiky. Říkal, že tu, na Kolském poloostrově a v Karélii je třeba provádět vykopávky. A že lidstvo se má dotknout svých kořenů, a že by vědecké kruhy měly skončit s vymýšlením různých mýtů. Jednou u ohně jsem se zeptal bývalého vědce:

– Při našem prvním rozhovoru jsi řekl, že abychom my Rusové přežili, musíme zvítězit! Jiné východisko pro nás že není. Ale cos myslel slovem zvítězit? Nedá mi to pokoj.

– Starý Žid se zamyslel.

– Čas býka v SSSR ještě nenastal, Gero. Četl jsi Jefremova?

– Ano, četl, – přikývl jsem.

– Takže víš, o čem mluvím. Ale „on“ brzy nastoupí. Černěnko dlouho nevydrží. Brzy ho uklidí, a k moci přijde ten, jímž to vše začne. Buď ho k tomu připravili, nebo zombovali, ale to je jedno. Jedno ti řeknu, bude to prominent našich tajných služeb, které se zaprodaly Západu. To zařizují vždy ti, kdo mají reálnou moc. Nediv se. Bez tajných služeb světová finanční pijavice by byla bez chapadel a bez zubů.

– Pijavice zuby nemají, – mihlo se mi hlavou. Ale přerušovat jsem nechtěl. Podívej, jak se změnilo vědomí sovětských lidí. Ještě jsme se zcela nezkapitalizovali, tedy, nepozápadnili, a už dnes jsme za peníze ke všemu. Slyšels okřídlené úsloví: „Děkuji si na chléb nenamažeš!“ „Poděkováním se nenasytíš!“ Vědomí se stará jen o materiální. Za posledních dvacet let n a s změnili. A to k horšímu! Proto všechny přeměny, dané Západem, sovětské lidé přijmou s nadšením. Potom se chytí za hlavu, ale bude pozdě. K moci v zemi se dostanou Židé a zednáři, a pochopitelně, přinesou s sebou svou hlavní zbraň – demokracii a liberalismus. A to bude pro nás smrtelné. Od takového jedu vy, Rusové, můžete natáhnout bačkory.

– Ale my musíme...

– Nemusíte, ale jste povinni přežít! – opravil mě strejda Joša. – Jinak bude vám i takovým Židům jako já, konec. A nejen přežít, ale i zvítězit!

– Ale jak? Na to jsem se ptal.

– Já nejsem politik. – zamyslel se bývalý antropolog. Ale vzpomínám, že všechny převraty a revoluce obvykle přivedou k moci dravce. Vzpomeň Velkou Francouzskou revoluci, kdo se tam zmocnil vlády? Nebo naše dvě A rok 1612?

– Minin a Požarský dravci nebyli, – namítl jsem.

– Vypadá to tak. Ale napomohli příchodu Romanových k moci. Opravdových dravců. Petr I. zač stojí. A pak, „vrána k vráně sedá“... Co to znamená? To, že dravá moc brzy začne spolupracovat se Židy. To se stalo ve Francii, Velké Británii, Americe a nakonec u nás, v předrevolučním Rusku... Čím to skončilo, to víš. Ve všech těch zemích se vlády chopili zednáři a Židé. Proto, než se začne něco dělat proti těm, kdo se v SSSR chopí vlády, je nejdříve nutno nominovat vysoce duchovní osobnosti z řad ruského národa. Zdůrazňují, ruského, a žádného jiného, lidi, kterým lze bez obav svěřit odňatou moc. Mám na mysli druhý nejvyšší stav. Žrecům dávat vládu nad společností je zbytečné. Ti vládu nepotřebují. Oni jako ochránci starých znalostí, uznávají moc nad mocí, tj. moc nad druhým nejvyšším stavem. Aby se ta moc nezahrabávala...

– Povídáš nějaké neuskutečnitelné věci, – zavrtěl jsem hlavou.

– Kdes to sebral, neuskutečnitelné? – podivil se strejda Joša. – U nás v Rusku je lidí druhého stavu spousta! Pomátnout se mohou jen pracovníci – vajíšja. Akademik Poršněv je nazval difuzním, a jak vidíš, ne nadarmo. Ti mohou poklesnout, ale ne takoví, jako ty či já. Řekni, je možné tě koupit?

– Samozřejmě, že ne, – zasmál jsem se. – Leda tak zabít.

– Tím se zabývají některá oddělení tajných služeb. Proto se před cizími lidmi nepředváděj a nedělej chytrého. Buď pozorný a opatrný...

– Dohořival táborák, dole pod námi šplouchalo jezero Sejd. Na obloze svítily hvězdy. Mlčeli jsme.

– Kdyby byli všichni Židé jako ty, – povzdechl jsem si.

– A všichni Rusové podobní tobě, – povzdechl strejda Joša. – Víš, nás Židy mění v idioty naše náboženství, ale co vás mění v šudry, mladý příteli? Kolik by mezi námi dnes bylo čistokrevných Rusů? A kolik je materializovaných, které svírá chamtivost a závist? Za mého mládí jich bylo málo. Dnes mnohem více.

– Všechno se mění, ale ne k lepšímu, – konstatoval jsem, přikládaje do ohně kletí. – A proč jsi řekl, že k nejvyšší moci lze pustit jen Rusy? – podíval jsem se na načepýřeného Žida.

– Protože je vás dobře vidět, jste otevřenější, než jiné národy. To za-prvé. A pak, za-druhé, že jen mezi Rusy lze najít přírodní duchovní. Lidi prvních dvou nejvyšších stavů. Přesněji, lidi moci.

– Nepozorovaně uběhly tři týdny. Strejda Joša se radoval, – ukázal mi vše, co chtěl. A teď s klidným svědomím mě chystal na zpáteční cestu.

– Nevím, kam pojeděš, Gero, a ptát se nebudu. Tak je třeba... O jedno tě prosím, – nedej se zlomit! Jdi jak jdeš... Jsi na správné cestě...

– A proč žiješ sám, strejdo Jošo? – přerušil jsem monolog.

– Nejsem sám, mám rodinu, i děti mám. Jen jsou teď daleko, v „přední linii“, – řekl. – Nepotkals, Gero, jen jednoho Jošu. V mé osobě ses setkal i s tradicí.

– S tradicí? – přemýšlel jsem. – Vida, takže mezi Židy žije i egyptská védická tradice žreců Heliopole. To jsou divy! Na nástupiště padal drobný sníh. Bylo tmavo a chladno.

– Děkuji ti, strejdo Jošo! – tiskl jsem malou ruku postaršího Žida. – Děkuji za vše. Za to, že jsi, že v tvém národě jsou takoví, jako ty.

– Já ti také děkuji, Gero, že jsi přijel, – řekl šeptem. – A pamatuj, že i mezi Židy jsou takoví, kteří vše chápou...

– V tmavých očích strejdy Joši se zaleskly slzy...

Epilog

Od těch událostí uběhlo přes dvacet let. Za mnou zůstal: připolární Ural, Jamal, Tazovský záliv, Tajmyr, plató Putorana, Evenkie, Jakutsko, a Čukotka. Téměř celý ruský a sibiřský Sever. Na celém tom gigantickém prostoru jsem potkával podivuhodné lidi. Ty, jejichž adresy jsem našel v obálce od „léčitele“. Navštívil jsem chantyjské a něněcké šamany, zapisoval jejich představy o vesmíru, písni, pověsti a pohádky. Nejednou jsem se v tajze setkal se ztracenými rodinami ruských staroobradců. Besedoval s nimi o ruském křesťanství a dobách Nikona. O epoše, kdy Moskva ještě Sibiř neovládala. Kdy tam sídlili Savirové-Čeldoni, předkové Uhrů, Samodijců a Tungusů. Nikdy nezapomenu, jak na jedné ze sibiřských řek mě osud svedl s jedním podivuhodným člověkem. Když jsem se seznámil s místními obyvateli, rozhodl jsem se setkat s jejich šamanem, nebo alespoň léčitelem. Ten, ke komu jsem šel stezkou mezi stoletými borovicemi, žil stranou od jurt u velkého jezera v tajze, z něhož vytékal dost hluboký potok. Nejdříve jsem uviděl na břehu obrácený starý člun, potom mezi stromy vysoký tesaný dům, krytý březovou kůrou. Můj průvodce mlčky ukázal na dům a otočil se na zpáteční cestu. Došel jsem ke dveřím, zaklepal, otevřel dvěře a málem jsem omdlel. Díval se na mne bez údivu vousatý modrooký muž středních let v ruské bílé košili. Před ním stál široký stůl, na něm veliká rozevřená kniha. Vedle stolu u stěny z trámů byla lavice, zavalená stejně ohromnými knihami.

– Pojď dál, ztracený a dlouho očekávaný, – uslyšel jsem nízký sametový hlas. – Tady pracuji. Dávám do pořádku tady ty knihy...

– Vousáč ukázal na lavici, a já jsem přehlédl místnost: ve svatém koutě u starodávného ikonostasu hořela lampička, u protější stěny stála postel, a ve středu místnosti se vypínala na bílo natřená ruská pec.

– Zase jsem na návštěvě u staroobradce, – mihlo se mi hlavu. – Ale proč ho Ketové považují za šamana? A říkají mu po svém – Váňuška? A on mě zná. To je hádanka!

– O tobě mi už dávno napsal včelař. Když mi řekli, že mě hledá Jura, hned mi došlo, co je to za Juru a odkud, – odpověděl na mou otázku hospodář. Tak pojď, seznámíme se. Mně říkají, jak víš, Ivan. Po otci Fjodorovič. Tvoje jméno znám, – řekl vousáč, podáváje mi ruku. – Tady nebydlím, to je jen moje laboratoř. Vidíš, restauruji staré knihy.

– Na stole vedle otevřené rukopisné knihy stály kelímky s barvami, štětečky a láhev s lepidlem.

– Páce máš hodně? A jak tě po otci?

– Alexejevič, – řekl jsem.

– Podívejme, jako u Gagarina! To není jen tak, – podivil se restaurátor. – To znamená průkopník. Jak vidím, stařík se v tobě nespletl... Tak tedy, práce mám mnoho. Ačkoli skladiště je suché a spolehlivé. Ale čas si bere svou daň. Některé knihy bude nutno přepsat... A to je ohromná práce.

– Upřímnost staroobradce mě ohromila. Mluvil se mnou, jako by mě znal ne jeden rok. A plně mi věří.

– Podívej sám, – začal listovat v knize před sebou. – Vidíš, pergamen ještě drží, ale barva ne. Písmena jsou sotva vidět. Takže se musí přepsat.

Díval jsem se na toho křesťana-staroobradce a uvažoval jsem: Jak je vidět, věří v budoucnost! Bez ohledu na vše, věří! SSSR se už rozpadl. Dvacet pět milionů Rusů se ocitlo v zahraničí, a opilec a emisar Západu dobíjí to, co se zachovalo. Na Kavkaze je válka, východ země potichu okupují Číňané. Nikoniánská církev v osobě patriarchy Alexije, sloužící Západu, uznala ekumenizmus i okupaci, a tady ten křesťan přemýšlí o starých knihách, strádá

tím, že knihy ničí čas. A tu, v tajze je restauruje. A chystá se je přepisovat. Jako by se ho katastrofa netýkala. Copak nic nechápe a nic nevidí? Snad v lese zcela nezdivočel?

– Copak vy, Ivane Fjodoroviči, ještě v něco doufáte? – zeptal jsem se. – Copak věříte, že ty knihy někdy najdou svého adresáta? Ty lidi, pro něž jsou hotovým pokladem? Naše říše je v agonii. Jak dlouho ještě vydrží? Deset... dvacet let? Kremelští hlupáci ji svými reformami dobíjejí. Rozumní Rusové to už dávno pochopili. A vy? V co věříte vy?

– V Rusko, v náš ruský národ! – klidně řekl staroobrjadec. – V takové, jako ty...

– Ale nás zdravě myslících je jen hrstka. Kapka v moři. Působením satanských sdělovacích prostředků se obyvatelé mění v mluvící dobytek. Za peníze a potěšení jsou ochotni ke všemu, k jakémukoli zločinu... Náš vliv je nicotný. Takové, jako vy a já považují za idioty, kteří neznají život.

– Největší tma je před úsvitem, Georgiji Alexejeviči, a ty to víš. A pak, „pěna“ není určující. A je ji vidět. Zpravidla bývá nahoře. A obvykle se reklamuje. Ale přesto je to jen pěna. Náš národ přežil i horší časy. Vezmi, například, rok 1612. V hlavním městě, jako dnes, se usadili zrádci, vládnout pozvali do Moskvy syna polského krále královice Vladislava. Navíc, sever byl okupován Švédy. Olupování Ruska dirigoval Vatikán a financovaly to židovské banky.

– Ale ruský národ nebyl rozštěpen na ateisty, satanisty, křesťany, komunisty, demokraty atd.

– Tak na to myslíte, Juriji Alexejeviči? To je pravda, národ byl skoro jednotný. Védické křídlo odešlo do ilegality, nikoniánci se ještě neobjevili. Ale byli tu muslimané. Už ses někdy zamyslel, proč volžští Bulhaři a Astrachanci nepodpořili nejen Západ, ale ani Krym a Turecko, které je poštvaly, aby se oddělili od Moskovije? – zeptal se restaurátor.

– Zamýšlel, ale upřímně řečeno, k jednoznačnému závěru jsem nedošel.

– Prostě, muslimané i idisté, i křesťané na svou náboženskou ideologii zapomněli. Vedla je jiná ideologie. Ideologie záchrany Ruska, a přesněji vlasti.

– Ale co tu má co dělat Kazaň a Astrachaň?

– To, že kazaňci i astrachaňci chápali, že ruský národ a pravoslaví Sergeje Radoněžského nejsou jejich nepřátelé. Nepřítelem všech že je Západ a bratři muslimané z Krymu a Turecka, štvoucí je proti Moskoviji.

– No, ale dnes, co se dá dělat? – zeptal jsem se. – Když popí a satanské sdělovací prostředky štvou lid proti védickým pravoslavným, nazývajíce je pohany, proti muslimům, buddhistům, ateistům, komunistům a dokonce staroobrjadcům? A ti jim musí oplácet stejným...

– Je to tak, – usmál se staroobrjadec. – Působí tu logika „rozděl a panuj“. Stará technologie temných. Aktivním článkem je nikoniánská církev, plus podporující ji satanské židovské sdělovací prostředky.

– A vy sám, Ivane Fjodoroviči, chápete, co se děje...

– Chápu, Juriji Alexejeviči, chápu, ale ještě si nezoufám. I vám to radím. Generální bitva nás teprve čeká, a věřím, že Tvůrce nás v bryndě nenechá. Chápete, nikoniánská reforma byla provedena, aby maximálně sblížila pravoslaví se Západem. Aby mu toto pseudopravoslaví podle potřeby sloužilo. Církev Sergeje Radoněžského, jejímiž dědici jsme my, staroobrjadci, byla jako kost v krku i Židům, i Vatikánu, a hlavně jejich pánům. Nestavěla se ani proti muslimům, ani buddhistům, ani šamanismům, protože uznávala nejen Nový zákon, napsaný žáky Spasitele, ale i jeho pravé učení, které je v téhle knize. Můžeš se to přečíst. – Ukázal očima na stůl.

– Ale odkud ho máte? – podivil jsem se. – Pokud vím, Ježíšovo učení lze najít jen ve Vatikánské knihovně...

– Dostalo se tam z ruských kronik. Z ruských védických letopisů. Protože ve své podstatě je čistě védické. – Zasmál se restaurátor a ochránce rukopisů. Teď chápeš, že druhým

krokem překonání rozkolu musí být znalost pravdivého účelu každého náboženství. Lidé musí konečně pochopit, že skutečně svobodným činí člověka ne mystická víra v boha, ale skutečná znalost Stvořitele. Tím spíše, že i samotný tvůrce usiluje o sblížení se svými dětmi. Náboženství, počínaje primitivním pohanstvím, a konče moderním ateizmem, byly vytvořeny jen proto, aby oddělily člověka od boha. Nahradit znalost vírou, přímou komunikaci se Stvořitelem mystickými okultními manipulacemi s uměle vytvořenými egregory.

Poslouchal jsem staroobrjadce a nevěřil svým uším. Zdálo by se, náboženský člověk drtil pozemská náboženství na prach a popel.

– Až si lidé rozeberou podstatu víry, pochopí, k čemu byly vytvořeny náboženské ideologie. To už nebude tak složité. Pokud bude přání to pochopit.

– Právě to přání všechno zarazí, – poznamenal jsem.

– - Věřím, souhlasil Ivan Fjodorovič. – Na východě říkají: „Osla můžeš přivést k řece, ale nedonutíš ho, aby se napil“. Ale je tu jeden moment, který vše urovná. Už ses o něm zmínil. To je návrat ke svým hvězdným kořenům. K orianské hvězdné tradici. K tradici, která poznáním zákonů vesmíru nejen sblízuje člověka se Stvořitelem, ale mění ho v podstatě v boha...

– - Ale co bude s tímž křesťanstvím, myslím, v Rusku? – znovu jsem se zeptal.

– - S církví Sergije Radoněžského nic... Ta si v nové společnosti najde místo. Tato védická církev skutečného Krista bude sloužit jako duchovní předpolí, z něhož naši potomci začnou své sblížování s pochopením Nejvyššího. V učení Rodosvěta je mnoho plusů, je prosté a zároveň hluboké. Pro první stupeň se hodí.

– - A co bude s katolicizmem, protestantizmem, islámem a všemi ostatními? – útočil jsem.

– - Pro fanatiky-zombie náboženství zůstanou náboženství. S tím nic nenaděláš. A u nás v Rusku je polobláznů dost. Ale nemluvíme o nich, nýbrž o lidech, kteří neztratili schopnost myslet...

– S těmito slovy Ivan Fjodorovič sklídil ze stolu své barvy a gestem ukázal na dvěře.

– Pojdme, Juriji Alexejeviči, brzy bude oběd. „Slavíka básněmi nekrmí“

Vyšli jsme z improvizované restaurátorské dílny a po několika desítkách metrů jsme se ocitli u domu, postaveného ze silných borovicových trámů. Na prahu nás přivítala Polina – žena Ivana Fjodoroviče.

– Víš, co se stává s psychikou čistokrevných Árijců, když ztratí vektor duchovního růstu a plně se zmaterializuje? – zeptal se mě staroobrjadec, ukazuje mi moje místo u stolu.

– Přiznám se, nevím, – vyhnul jsem se odpovědi.

– Postupně přicházejí o rozum, – řekl vážně. – Pokud u Árijce duchovní vektor cíle nahradíš materiálním, ztrácí rozum... proto ve Švédsku, Norsku a Dánsku končí sebevraždou hlavně majetní lidé... Duše Árijce je Stvořitelem zkonstruována k pochopení nejvyššího, a když ji zavřou do rámce materiálního, ničí tělo. Ano, duše se s tělem vypořádá nelítostně. Tělo, které se pokouší ji diktovat svou vůli, duše nepotřebuje. Tento rozpor mezi stavem duše a vědomím těla se v psychiatrii nazývá šílenství... U hybridních nečistokrevných se to nevyskytuje. Nestávají se šílenými z důvodu materializace vědomí semité, negři, a všechny východní národy? Číňané, Vietnamci, Malajzijci atd. O čem to svědčí? Že nás bílé nejvyšší síly stvořily ne pro obsluhu svého těla, ale pro službu Stvořiteli, k tomu, abychom zde, na Zemi povznesli na svou úroveň v duchovním plánu všechny ostatní národy. A co děláme my? Sami jsme klesli na jejich úroveň. Pochopitelně, speciálně nás, potomky starých Oriánů, zahánějí do prokrustova lože materiálního. Ale zavinili jsme si to sami, že ztracíme své duchovní směrníky. „Nevyčítej zrcadlu, máš-li držku křivou“. Až přijdeš na Velkou zemi, sám uvidíš polobláznů.

Pohlédl jsem na stůl, plný jídel a málem jsem omdlel: bylo na něm vše, co bylo obvykle na stole ochránce. Týž medový sbitěň, stejná zelenina a stejný ohromný karas, smažený ve smetaně.

Od toho památného setkání se staroobrjadci uběhlo několik let. Za tu dobu jsem navštívil ruiny Zašiverska, Ruského ústí. V tundře jsem navštívil rozvaliny měst legendárních Omoků, sídla kolymských Jukagirů. Tam jsem po tři roky studoval jejich jazyk, písně, pověsti a techniky šamanizmu. Pak jsem přešel na Čukotku, v Uelen a odtamtud na Anadyr k Čuvašům. A moje mnohaleté severní putování skončilo na Kamčatce. Nakonec jsem se vrátil na „Velkou zemi“. Na adresách starého jsem nebyl jen na jihu. Ale ten jih už dávno nebyl ruským. Proto jsem cestu tam musel odložit.

A teprve na konci cesty jsem začal chápat zámysl ochránce a jeho obálku s adresami. Chodil jsem jen já tou cestou, nebo nás je více? Ale své následovníky, či své předchůdce dotva potkám. Takový byl zámysl. A správný. A stařík ho neskrýval. Nejednou říkal, že takových jak já, je v Rusku mnoho. Já jsem ho tehdy nechápal. Ale zatím jsem získal nepozorovaně takové vzdělání, o kterém by mohl snít ne jeden profesor... V jedné severní osadě jsem žil rok – dva. Někde jsem pracoval jako lesník, jinde jako rybář, pak jsem učil ve škole, atd. Je to mnoho či málo? Někdo řekne mnoho. Ale mně se to zdálo málo. Čemu jsem se mohl naučit u těch, s nimiž jsem se setkával? Tomu, co je na povrchu. To hlubinné stejně zůstalo za rámcem mého chápání. Na mou otázku o sakrálním moji učitelé říkali:

– Naše znalost nemůže být tvou, Juro. Důležitá je cesta, a ne hotové. Cestu jsme ti ukázali, mílníky na ní vidíš. Co bys ještě chtěl? Jdi – kupředu!

Konečně je vše za mnou. Tisíce prochozených kilometrů, desítky podivuhodných setkání. Znovu na Velké zemi. Ale co to? Nepoznával jsem své dřívější dobré známé: kamarádi z univerzity, z nichž se stali majetní lidé, ze mě obvykle radost neměli. Při setkání hned začali vykládat o svých finančních těžkostech. Že po nich pořád někdo chce peníze. A oni že peníze nemají, jsou skoro žebráci. Nešťastní lidé! Když jsem jim říkal, že nechci peníze, jen se vidět a povykládat, začali se usmívat a dokonce žertovat. Ale po pár minutách stejná písnička. Zase o penězích. A o ničem víc... Kam se poděly zájmy lidí? Když jsem se pokoušel připomenout jim minulost, čím žili a po čem toužili, začali se mračit. Tehdy jsem si připomínal slova ochránce, že peníze se v budoucnu stanou novým bohem. Ale častěji jsem vzpomínal slova Ivana Fjodoroviče, který přímo řekl, že materializace vědomí je pro lidi bílé rasy nebezpečná. ..Když potomci Árijců omezí své vědomí hromaděním peněz, začnou přicházet o rozum. Jeden z mých učitelů mezi Evenky mi řekl, že existují dvě formy lidského šílenství. První je šílenství mentální, které je vidět a pro něž se dostávají do psychiatrické léčebny. A šílenství duchovní, které věda neuznává, a tudíž se neléčí. Copak lze vyléčit od chamtivosti či ztráty svědomí?

Proto duchovní šílenství je nebezpečnější, než mentální, protože je lze pomocí určitých technologií organizovat v člověku uměle. Jeho prostřednictvím lze lidi velmi lehce ovládat. Ale „duchovní šílenství“ má jednu vlastnost, že si postupně podřizuje mentalitu člověka. Je dobře, když zcela. Zcela šílené je přece jen vidět. Ale lidé často zešílí v nějaké jedné oblasti. Na pohled je člověk jakoby normální, ale když ho „nakopnete“, je před vámi určitě pološílenec...

A tak nyní v Novokuzněcku, Tomsku a jiných městech jsem měl to „štěstí“ pozorovat taková individua, která se zbláznila penězi, materiálním blahobytem a požitkářstvím. Ubohý pohled. Ale jak takovým lidem vysvětlit, že je zahrnuli do psí-pasti? Jak jim objasnit, že jejich vědomí bylo vystaveno usměrněnému psychologickému zpracování za účelem totálního zotročení, a duchovně-mentálního rozložení. A že hlubinné lidství se začíná bouřit proti takovému diktátu. A čím to časem skončí, lze předvídat. Jedním ze dvou: buď tichým bláznovstvím, nebo oprátkou na krku. Ale to vše se týká fanatiků s materializovaným vědomím. A co s těmi, co jsou za hranicí bídy? Takových je v Rusku 90% ... Těm

pochopitelně šílenství nehrozí. Jejich vědomí by se rádo materializovalo, ale možnosti jim to neumožňují. Ale chudé obyvatelstvo Ruska má jiný problém, a závažný. Ve vědě mu říkají demografický. Už staro- a středověcí otrokáři před staletími zjistili, že ruští zajatci v zajetí nežijí dlouho. Když Rusovi vezmeš svobodu, mimovolně se mu spouští mechanismus sebezničení. Proto bez ohledu na krásu ruských žen, a na sílu a vytrvalost mužů, ruští otroci nebyli hodnoceni draho. Tento psi-mechanismus autodestrukce u Rusů byl vložen T.S., a co nejvíc uráží, v naší ruské zemi. Demokraté zorganizovali prostřednictvím zákonů takové oloupení národa, a přitom takové bezpráví, o jakém se nezdálo ani Peršanům za Alexandra Makedonského, ani Gallům a Dhákům za Římanů... Když Rusové viděli a pochopili, že Rusko je fakticky dobyto, a že je jeho bohatství, vytvořené kdysi národem, i jeho zdroje jsou rozkrádány prominenty TNK, nevědouce, jak s takovým neštěstím bojovat, ztratili hlavu. O to usilovali demokraté a liberálové. Mechanismus nastartoval a začal fungovat. Režiséri T.S. prostudovali psi-technologie našeho národa a pochopili, že klíčovým faktorem působení na kolektivní nevědomí Rusů je absence jakékoli naděje. Pokud bude hořet jiskra naděje na obrození kolektivního nevědomí národa, podmaněného lži a klamem, mechanismus autodestrukce v ruských duších už nenastartuje...

Samotní tito Rusové začnou zoufale bojovat, jak to umí jen oni: do konce, do posledního dechu, se sebeobětováním a sebezapřením. A pak dříve či později přece jen zvítězí, jako kdysi poráželi na válečných polích své protivníky. Proto se vlivem T.S. v Rusku nezrodila národní idea. Dát národní ideu, znamená obrodit naději... To, samozřejmě, v Rusku dopustit nelze, jinak vybuchne plán očištění ruské země od nenáviděných a vytrvalých Rusů. A bude nutno se rozloučit s projektem likvidace geneticky čisté lidské rasy, dřívějších potomků Árijců-Boreálů! A to už je porážka... Nutno uznat kvality protivníka. Jejich plán se do určité míry zdařil: v Rusku v prostředí ruského národa se ničivým silám podařilo nastartovat mechanismus autodestrukce. Milióny Rusů se začaly opíjet. Ruská mládež si oblíbila narkotika. Ruské ženy přestaly rodit... Začíná proces vymírání národa. Na druhé straně nastartoval mechanismus debilizace, pomatenosti penězi a požitkářstvím, který vede k plnému šílenství a v jeho důsledku k sebevraždám. To pro Rusy s materializovaným vědomím. U těch pak, jejichž vědomí neutrpělo, v hlubinném podvědomí se vlivem T.S. spustil mechanismus autodestrukce. K takovým závěrům pro sebe jsem dospěl po dvou týdnech svém návratu na „Velkou zemi“. A hned přede mnou vznikla otázka: čím začít? Pochopitelně, nutno co nejdřív vrátit svému národu naději. Bez ní to nepůjde. Tak se zrodila idea knih „Niklotova závět“, „Písň o ruském národě“, publikace článků o slovanské minulosti, a o tom, co se děje s Ruskem v naší době. Vše, co jsem zamýšlel, se mi, sice s obtížemi, ale dařilo. V TGTTU, kde jsem přednášel dějiny vlasti a etnopsychologii, si mě studenti i učitelé upřímně oblíbili, proto prvních několik let mého pobytu v Tomsku byly pro mne produktivní. Ve sportovním komplexu „Vítězství“ jsem otevřel školu našeho národního vojenského umění, kde jsem přednášel o staré kosmogonii a o úloze náboženství v zotročení lidského vědomí. Bylo vidět, že lidé kolem se probouzejí, začal jsem dostávat spoustu dopisů. Potřeboval jsem hodně času, abych na ně odpověděl, ale měl jsem z nich radost. „Ledy se pohnuly! – pomyslel jsem si. U mnoha lidí se objevil zájem ne o peníze, ani věci, ale o znalosti! A samotný život... To znamená, že naděje v jejich srdcích už zahořela! A teď její štafetu poneseš oni tisícům a tisícům těch, kdo ještě spí.“

Jednou mě překvapila otázka mého studenta.

-Georgiji Alexejeviči, – přišel za mnou o přestávce. – Copak v Kremlu nechápou, že Rusko je jako samostatná planeta? Že je samostatné a může se obejít jak bez Západu, tak bez Východu? Prostě je nedusit a neokrádat, ale nechat je, aby se rozvíjelo podle pravidel občiny, která náš národ vždy používal. Dokonce Stalin si myslel, že na světě není lepších vztahů, než občinných. Zákony občiny jsou samoregulačním faktorem. A pak, copak se tam v Kremlu pomátli? Copak náš prezident nechápe, jako společnost a jakou zemi představuje? Už římský

papež, který, to nepamatuji, kdysi řekl, že ten, kdo vládne Rusku, vládne i světu, vždyť, aby z Ruska udělali mohutnou světovou velmoc, není nutno se ohýbat před Západem, ale dát svému národu naději a národní ideu. A ten národ pak bude schopen hory přenášet.

- O to právě jde, Žeňo, – podíval jsem se na svého chytrého studenta, – že naši vládcové jsou prominenty západu. Žijeme v podstatě v okupované zemi, proto neznají a znát nechtějí duchovní potenciál našeho národa. Kašlou na něj. Pro ně je hlavní, aby tento národ platil včas daně a co nejrychleji vymíral, – řekl jsem.

- Ale pak se tam, v Kremlu, všichni zbláznili! – učinil student svůj závěr.

- Proč myslíš? – zeptal jsem se.

- Přece proto, že kdyby se řídili zdravým rozumem, například, náš prezident, copak by začal sloužit nějakým zahraničním pánům, když má v rukou moc nad celou regionální civilizací, nejtalentovanějším národem na světě, nad zemí, která má neomezené přírodní zdroje... A dosud ještě silný průmysl. Místo něj bychom potřebovali Hitlera! Německo pod jeho vedením se za šest let stalo světovou velmocí!

- Hitlera také řídil Západ, jako našeho prezidenta, Žeňo, – podíval jsem se na studenta. – Hitlera nepotřebujeme, ale Josifa Vissarionoviče. Ale to, co říkáš, je do určité míry pravda. Kdyby naši kremelští páni nebyli zombie, a kdyby aspoň trošku znali svůj národ, vše by bylo jinak... A jde o to, že neposlouchají nás, ale to, co jim přikazují jejich západní páni.

- Copak tam jsou všichni zednáři? – nepochopil hned Žeňo.

- A cos myslel? Jinak by neviděli vládu nad námi, jako své uši.

- Ale to je úplný idiotismus otrocky poslouchat a plnit příkazy pána, když stojíš v čele takové mocnosti jako je Rusko? – vykřikl mládenec.

- Logika studenta byla víc než pochopitelná. Skutečně, stojíš-li v čele Ruska, nač jsou ti nějakí zednáři, nějaká Amerika, nebo rozkládající se znemravněná Evropa. Ale to je třeba pochopit! A k pochopení je nutno vědět, co to je Velká Rus. Pochopitelně, kremelští páni Rusko neznají. Znají mýtus o Rusku, znají je virtuálně. Kdysi takové Rusko znal i Hitler. A kde skončil?

Po tomto památném rozhovoru se studentem uběhl necelý rok. Za tu dobu se mnohé změnilo. Místní zednáři, vidouce mou bouřivou činnost, se konečně rozhoupali. Našli způsob, jak mě vyštvat z univerzity, a pak ze sportovního komplexu „Vítězství“. Pak začaly nárazky, vyhrůžky. Zastrasování blízkých lidí. Prostě, podle plného programu. Zradili mě všichni, kdo jen mohl, a já jsem pochopil, že nastoupil krutý čas úplné izolace!

Nu, což, – rozhodl jsem se, – svět je velký. Na Tomsku svět nestojí, navíc, Sever znám ne z doslechu. Tam jsou také města a žijí tam lidé, a tam si mě pamatují a čekají mě... Venku byl prosinec roku 2000. Večer sypal drobný sníh a já s nákupy po mostě přes Tom ke svému domu, stojícímu na samém kraji města. Myšlenkami jsem bloudil daleko. Cítil jsem se mezi přáteli v Surgutu, v Jakutsku, před očima byly domy v Kondinském, strž, nad níž stál dům starého volchva, ochránce starých znalostí.

- Jak mi chybí, – pomyslel jsem si. – Kdyby starý žil, můj život by se složil jinak, ... Zřejmě jsem někde udělal chybu... Něco nedomyslel, ... – uvažoval jsem, stoupaje na verandu svého domu.

Beze spěchu jsem otevřel dvéře, rozžehl světlo, zapálil v kamnech a začal chystat večeři.

- Dnes je 21. Ve 12 v noci na Zemi přijde síla Koledy, dnes jsou i narozeniny Soso Džugašvili. Musím přivítat svátek důstojně, třeba sám, to na věci nic nemění. Někdo to potřebuje, – vrtalo mi hlavou.

Konečně byl stůl prostřen, a šel jsem do ložnice, abych se převlekl. Koutkem oka jsem se podíval na postel, a ztuhl jsem. Ležel na ní jakýsi dlouhý balík.

- Já ho tam nedával, – mihlo se mi hlavou. – Někdo byl v mém domě, a psů se nepolekal?

– Opatrně jsem vzal balík do ruky. A najednou jsem pocítil, co je v něm zabaleno. Srdce mi málem vyskočilo z prsou, když jsem vybalil z hadrů a uchopil damascénské „koldyn“ – rodový skvost starého ochránce. Vytáhl jsem čepel z pochvy a nemohl jsem se vynadívát!

– Sen! Ne, to je sen! – potřásal jsem hlavou. – Ale proč se hordynský meč ocitl na mé posteli?

A tu jsem uviděl na pokrývce malý útržek papíru. Zřejmě byl zasunut do pochvy a vyletěl, když jsem z ní vytáhl čepel. Rozbalil jsem papír a četl. Rukopisem starého ochránce tam bylo napsáno:

„Gore, nastal tvůj čas...“

2009

Obsah

Kapitola 1	3
PRVNÍ NEJVYŠŠÍ ZASVĚCENÍ.....	3
Kapitola 2	16
TAJEMSTVÍ JMÉNA. ÚDĚL A OSUD.....	16
Kapitola 3	22
SKRYTÁ SÍLA	22
Kapitola 4	30
BOHEM VYVOLENÍ A GENETICKÁ AGRESE.....	30
Kapitola 5	34
PŘÍJMENÍ ČI PŘEZDÍVKA RODU. MÝTUS O OSIRISOVI JAKO PROROCTVÍ..	34
Kapitola 6	38
MASKA BOHA	38
Kapitola 7	42
TAJEMSTVÍ RUSKÉ BÁNĚ	42
Kapitola 8	46
PÍSEMNÉ POKLADY RUSŮ. ZLATÁ LADA.	
PRVNÍ VÝKLAD O SIBIŘSKÉ RUSI.....	46
Kapitola 9	51
OTCOVÉ A DĚTI.....	51
Kapitola 10	55
CELOSTNÍ VĚDĚNÍ A JEHO NÁHRADA	55
Kapitola 11	62
PRVNÍ VYPRÁVĚNÍ „LÉČITELE“	62
Kapitola 12	66
NEVOLNÍCI A NEDOTKNUTELNÍ.....	66
Kapitola 13	69
TAJEMSTVÍ OBŘADU OBŘÍZKY.	
VLIV JADER VĚDOMÍ NA LIDSKOU PSYCHIKU	69
Kapitola 14	74
TRAGEDIE BÍLÉ RASY.....	74
Kapitola 15	84
TAJEMSTVÍ MĚSÍCE A POHYB ZEMSKÝCH PEVNIN.....	84
Kapitola 16	94
STARÉ SVĚTOVÉ VÁLKY V MÝTECH.	

HMOTNÉ STOPY PO ATLANTIDĚ A ORIANĚ.....	94
Kapitola 17	102
GENETICKÁ AGRESE. PRINCIP VZNIKU POZEMSKÝCH MALÝCH RAS. PODSTATA LIBERALIZMU	102
Kapitola 18	112
STRUČNÁ CHRONOLOGIE STARODÁVNÉHO LIDSTVA. RUDÍ GIGANTI, HLAVOUNI A JINÉ RASY	112
Kapitola 19	123
DRUHÉ VYPRÁVĚNÍ LÉČITELE – ORIANA A ATLANTIDA. RUSKÝ JAZYK. GIGANTI. RUSOVÉ-BOREÁLOVÉ.....	123
Kapitola 20	142
SOUČASNÉ POZEMSKÉ RASY. ZVLÁŠTNÍ TECHNOLOGIE.....	142
Kapitola 21	146
STRUKTURA NIČIVÝCH SIL.....	146
Kapitola 22	158
PRVNÍ VELKÉ TAJEMSTVÍ AMONOVÝCH ŽRECŮ	158
Kapitola 23	162
TERMITÍ LIDÉ.....	162
Kapitola 24	167
TAJNÉ SPOLKY	167
Kapitola 25	170
STRUKTURA ŘÁDU	170
Kapitola 26	174
NĚKOLIK SLOV O SOSO DŽUGAŠVILI.....	174
Kapitola 27	190
REVÍRNÍK	190
Kapitola 28	194
TŘETÍ VYPRÁVĚNÍ VĚDMÁKA. OVLÁDÁNÍ ZDRAVÍ. TAJEMSTVÍ TEMPLÁŘŮ. EGREGORY	194
Kapitola 29	209
PROROCTVÍ. SOUČASNÉ ETAPY ROZKLADU DĚTSKÝCH DUŠÍ. VÉDY A POHÁDKY	209
Kapitola 30	222
„KOLDYN“. ZNOVU O ARTANII. KONEC IMPÉRIA	222
Kapitola 31	231
STREJDA JOŠA.....	231
Epilog.....	242

